

**Devrimci değerlerin
üzerine düşen gölge:**

SOL İÇİ ŞİDDET!

Cilt I

**Derleyenler:
Sinan AYDIN
Serhat CAN**

Devrimci ÇÖZÜM Yayınları

Devrimci değerlerin üzerine düşen gölge:

SOL İÇİ ŞİDDET!

Cilt I

Derleyenler:

Sinan AYDIN

Serhat CAN

Devrimci ZM Yayınları

**Devrimci değerlerin
üzerine düşen gölge:**

SOL İÇİ ŞİDDET!

Cilt I

**Derleyenler:
Sinan AYDIN
Serhat CAN**

Devrimci ÇÖZÜM Yayınları

Devrimci Çözüm Yayınları
Haziran 1999

ÖNSÖZ:

Bu kitap, devrimci hareketimizin yaşadığı tarihsel bir kesiti aktarmaktadır. Tasfiyeciliğin "resmi tarih" anlayışıyla bütün bir süreci yalan ve demagoji ile karartma çabalarına karşılık, devrimci hareket bu süreci "yaşadığı gibi" aktarmayı görev bilmiştir.

Bu kitapta yer alan ve sürecin yaşanmışlıklarını yansıtan bildiri ve belgelerin içinde geçen kimi tespitler, değerlendirmeler nitelendirmeler vb. -bugünden bakıldığında yeniden gözden geçirilmeye muhtaç olanlar, hatta bir kısım çarpıklıklar taşıyanlar dahi- hatalarıyla, eksikleriyle, devrimci hareketin tarihsel bir sürecini yansıttığı gerçekliğinden hareketle olduğu gibi yayınlanmıştır.

6 Mart'ın hemen sonrasında, tasfiyeci çete unsurlarının, "önderlik"lerinin talimatıyla gruplar halinde devrimci avına çıktıkları, insanlarımızın canlarına kast ettikleri bir sürecin acıları ve yaşanmışlıkları arasında, kimi bildirimlerde duygusal bir tepki olarak tasfiyeciliğe ilişkin "karşı-devrimci" vb. nitelermeler geçmesine ve devrimci hareketimizin ideolojik-politik olarak böyle bir tespiti bulunmamasına rağmen, bu bildirimler de olduğu gibi yayınlanmıştır. Dikkatli bir okur, olayların sıcağı sıcağına yaşandığı bu günlerde kimi bildirimlerde geçen bu tür terimlere rağmen, bütün bu süreçte nasıl bir devrimci sorumlulukla davranıldığını çok somut olarak gözlemleyebilecektir.

Okurun sürecin akışını izleyebilmesi için, olaylar ve belgeler tarih sırasına göre dizilmiştir. Birinci cilde sadece devrimci hareketin bildiri ve belgeleri alınmış, halk içindeki çelişkilerin ele alınış yöntemi, sol içi çatışmaların kaynağı ve solun tavrı konuları ikinci cilt için düşünülmüştür.

Devrim tarihine katkı sunması dileğiyle...

GİRİŞ:

'90'lı yılların başları, Türkiye devrim mücadelesi açısından yeni bir sürecin başlangıcıdır. Bir alt-üst oluş sürecidir bu yıllar. Toplumsal muhalefet dinamiklerinin önemli bir ivme kazandığı, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin zirveye ulaştığı, sistemin derinleşen krizine çareler bulmak ve yükselen muhalefeti düzen sınırları içine çekmek için her türlü yöntem başvurduğu, bir yandan anti-terör yasalarıyla devrimci hareketin geleceğini boğmaya hazırlık yaparken, diğer yandan 141-142 gibi maddeleri Türk Ceza Kanunu'ndan kaldırıp, 12 Eylül tutsaklarını da kapsayan "şartlı tahliye"lerle "genel af" görüntüsü yaratarak toplumu adeta "demokratikleşme" görüntüsüyle avuttuğu yıllardır bu yıllar.

12 Eylül yenilgisini henüz üzerinden atamamış solun bir kısmının iç sorunlarla boğuştuğu, bir kısmının ise yükselen toplumsal muhalefetin dinamiklerini bir an önce kendi saflarında toplamak için her türlü ideolojik-politik sorunu bir kenara bırakıp, diğer gruplarla kıyasıya bir rekabete giriştiği, bir yandan mücadele sertleşip keskinleşirken bir yandan da sağa savrulmuş, yasallaşma eğilimlerinin solun önemli bir kısmını etkisi altına aldığı bu çok yönlü ve karmaşık süreç işlerken, alttan alta, sosyalizmin dünya çapındaki yenilgisinin Türkiye toprakları üzerinde de etkisini giderek hissettirdiği yıllardır bu yıllar aynı zamanda.

Ve bu genel tabloda, dostun da düşmanın da dikkatini üzerine toplayan bir güç vardır: DEVRİMCİ SOL!

Gerek demokratik muhalefetin örgütlenmesinde, gerekse silahlı mücadele alanında kitlelere net mesajlar veren, düşmana etkili darbeler vuran seçkin eylem çizgisiyle öne çıkmış bir isimdir bu süreçte Devrimci Sol. Düşmanın da, solun ve demokratik kesimlerin de ilgisini üzerinde yoğunlaştırdığı, dikkatle izlediği, gelişmeye açık bir yapı durumundadır. Kuşkusuz pek çok eleştirinin de hedefi durumundadır bu süreçte. Ancak haklı-haksız tüm bu eleştiriler, Devrimci Sol'un olumlulukları ve geleceğe dönük taşıdığı dinamikleriyle bir arada ele alındığında geri plana düşmektedir.

Ardarda verdiği kayıplara, yitirdiği onlarca önder kadro ve militanına rağmen, düzen karşısındaki uzlaşmaz tutumu ve savaşçı kimliğiyle, tüm dost güçler nezdinde saygın bir konumdadır.

Pek çok yapının ayrılıklar, bölünmeler yaşadığı, iç sorunlarla cebelleştiği bu süreçte, düşman karşısında verdiği tüm kayıplara rağmen ayakta duran, iç bütünlüğünü koruyan, dışarıdan gelecek her türlü saldırıya karşı birbirine kenetlenmiş insanlardan oluşmuş bir yapı görünümündedir. İç işleyişimizi, sorunlarımızı, tıkanıklıklarımızı bilmeyen sol nezdinde devrimci hareketimiz, adeta tek sesli bir orkestradır.

İşte böylesi bir süreçte gündeme gelen ayrılık, devrimci kamuoyunda ilkin bir şok etkisi yaratırken hemen ardından "böyle gitmeyeceği belliydi, eninde sonunda bir yerde patlak verecekti" kanısı hakim olmuştur.

Daha ayrılığın devrimci kamuoyunda yarattığı şaşkınlık geçmeden, "darbe", "ihamet" çığlıkları arasında tırmandırılan şiddet olgusu olayların akışını belirlemiş, yaratılan kaos ortamının tozu dumanı arasında bir devrimci hareketin geleceği boğulmak istenmiştir.

Tasfiyeciliğın, ideolojik-politik hesaplaşmadan kaçmak için başlattığı tüm bu saldırı dalgasının ardında yatan gerçeklikler nelerdi? Bu sürecin tozu-dumanı arasında yeni bir isimle kendilerini "parti" ilan edip, Devrimci Sol'u tarihin mezarlığına gömebileceklerini sananların kaçtığı gerçekler neydi? Yarattıkları yıkım ve tahribatın üzerinde "kontra", "darbe", "ihamet" çığlıkları atarak "ölüm dansı" yapanların, üzerinde tepindikleri değerlerin bir örgüt kimliğiyle yeniden karşılına dikilmeleri karşısında bugün yaşadıkları telaşın kaynağı ne?

Devrimci hareketimizin 6 yılına mal olan bu sürecin yaşanmışlıkları nelerdir, bu örgüt neler yaşadı, yaşadıklarını bugün nasıl izah ediyor, yaşadıklarından ne tür dersler çıkardı ve geleceğe yönelimi ne? İşte tüm bu soruların sadece devrimci hareketimiz üye ve taraftarları değil, devrimci kamuoyu ve halk yığınları nezdinde de net cevaplara kavuşması gerekiyor. Bir dönemin kapanmış sayılabilmesi için, önce devrimci hareket insanlarının, solun ve halkın karşısına bu gerçeklerle çıkmak gerekiyor.

Kuşkusuz bu görevin, yaşanan sorunların örgüt mekanizmaları içerisinde çözümünün tıkanığı ve ayrılığın devrimci kamuoyunun gündemine girdiği günlerde yerine getirilmesi gerekiyordu. Ancak devrimci hareketin bu tarihsel görevi yerine getirmedeki gecikmişliği, yine bu sürecin kendisinde açıklamasını bulacaktır.

Burada kısaca özetlemek gerekirse sürecin gelişimi şudur: '92 Eylül'ünde başlayan, '93 Mart'ında kamuoyuna yansıyan bu sürecin ayrılıkla sonuçlanacağını önceden kestiremeyen devrimci hareketimiz, sorunun çözümünü kadrolar platformunda görmüş ve kendi açısından süreci bu şekilde biçimlendirmeye çalışmıştır. Ancak tasfiyeci hizbin kadrolar platformunun oluşturulmasını

engellemeye yönelik çabaları, sorunun magazin boyutlarıyla tabana ve genel kamuoyuna açılması, 6 Mart operasyonu ve bunu fırsat bilen tasfiyecilerden "ihamet" çılgınlıklarıyla fiziki saldırı sürecini başlatması gibi nedenlerle sürece bir kaos ortamı hakim olmuştur. 13 Eylül İnisyatifi'nin misyonunu taşıyan önder kadrolardan Bedri ve Gürcan yoldaşlarımızın 6 Mart operasyonunda katledilmeleri, bir irade zaafına da neden olmuştur. İç bütünlüğün sağlanmasında, devrimci iradenin güçlendirilmesinde 13 Eylülün misyonunun sürdürülmesinde objektif bir zaafı ortaya çıkaran bu durum, devrimci hareketin bu süreçte kendini ifade edecek araçlardan da yoksun kalmasıyla bütünleşince (yayın dahil tüm legal kurumların tasfiyeciliğin egemenliğinde kalması nedeniyle) gerek örgüt tabanında, gerekse genel devrimci kamuoyu nezdinde ayrılık noktalarının tartışılması sağlanamamıştır. Olayın ideolojik-politik-örgütsel boyutları ciddi bir analiz içerisinde ele alınamayınca, ülkemiz solunun -ve elbette onun bir parçası olarak devrimci hareketin- taşıdığı sosyal-kültürel zaafaların da etkisiyle olayların magazin boyutu öne çıkmış, süreç spekülasyon bir gelişim göstermiştir. Bu süreçte tartışılan daha çok, kimin hangi tarafta yer aldığı, kimin gücünün ne olduğu ve siyasi dedikodu olarak tanımlanabilecek şeylerdir.

Bu süreçte tasfiyecilik, tam da bu geriliğe oynamıştır. Bir yandan fiziki saldırılarını tırmandırırken, diğer yandan solu ve devrimci hareket tabanını siyasi magazin ve spekülasyon çemberine almış, seviyeli bir politik tartışmanın-değerlendirmenin önünü almak için her gün yeni bir malzeme ortaya atmıştır. Sorunlarımızın ve ayrılığın nedenleri-niçinleri bu toz duman arasında kalmış, bu kaos ortamında spekülasyon yöntemleriyle kitlesini kemikleştiren DK kendi örgütünü kurup ayrılığı ilan ederken, yaşanan sorunu "ihamet", "darbe" vb. kavramlarla teorize etmiştir.

Devrimci hareketin, sorunun bu tarz ele alınmasının önüne geçmeye, gerçeklerin kamuoyunda bilinmesini sağlamaya yönelik çabaları devreye girse de, yetmezliklerimiz, kültürel çarpıklığımız, dezavantajlarımız, vb. etmenler sorunlarımızı daha da ağırlaştırdığından, bu çabalar kendimizi kamuoyunda ifade edecek bir konuma getirememiştir. Süreçle, sorunlar birike birike, kendi içimizde erozyon yaşanmasına, örgütlenmede ve mücadelede ivme düşüklüğüne neden olmuş, adeta küçük bir grubun ayrılığı olarak görülüp unutulmuştur.

Yer yer DK tasfiyeciliğiyle yaşadığımız sorunlar, çatışmalar, polemikler kamuoyunda gündeme girse de, genel olarak bu süreç devrimci kamuoyu nezdinde karanlıktadır. Olayların sıcaklığı-sıcaklığına yaşandığı günlerin doğrudan tanığı olmuş insanların tanık oldukları bu olaylara ilişkin anıları dışında, genel olarak solda, ayrılık sürecimize, nedenlerimize, yaşadığımız çatışmalara, uğradığımız saldırılara ilişkin hemen hiçbir şey ya hiç bilinmemekte, ya da tasfiyeciliğin yalan ve çarpıtmaları nedeniyle yanlış bilinmektedir.

Oysa bu ayrılık süreci, sadece devrimci hareketimiz açısından değil, yarattığı kirlenme ile genel olarak solda da bir değer kaybı ve erozyona yol açmış bir tarihsellik taşımaktadır.

Tasfiyecilikle bütünleşen şiddet olgusunun devrimci değerlerde yarattığı tahribatın gün be gün yayılarak bütün bir solu etki altına aldığı bu süreç; halk yığınları nezdinde sosyalizme ait tüm değerlerin, güzelliklerin, sıcak bağların üstüne ürkütücü bir şiddetin soğuk gölgesinin düştüğü yeni bir dönemi ifade etmektedir.

Artık çocukları devrimci olan aileler; çocuğunun sadece devlet tarafından katledilmesinden, zindanlara atılmasından, işkence görmesinden değil; kendi arkadaşları tarafından „infaz edilmesinden”, kaçırlmasından, sorgulanmasından da korkmaya başlamışlardır. Artık "yoldaşlık" kavramı iki ucu keskin bir kılıç gibidir. Dün birlikte düşmana kurşun sıkanların, işkence tezgahlarında ve zindanlarda birlikte direnenlerin, her türlü acıyı ve sevinci birlikte karşılayanların, yarın birbirlerine kurşun sıkmayacağını, birbirine pusu atmayacağını, birbirini kovalamayacağını hiçbir garantisi yoktur halk nezdinde.

Kahramanlık ve korkaklık, devrimcilik ve hainlik her an yer değiştirebilecek kavramlardır. İhanet, işbirlikçilik, ajanlık, karşı-devrimcilik vb. kavramlar hiçbir objektif kritere sahip olmayan, yapıdan yapıya değişen ve devrimci saflarda en ucuz tüketilen kavramlar haline gelmiştir. Sadece devrimciler değil, devrimcilere evlerini açan, yoksul sofrasını paylaşan halktan insanlar da bu şiddetin gölgesi altındadır. Anlamadığı, kabullenemediği kriterlerle hain, karşı-devrimci vb. ilan edilmiş devrimcilere evini açmaya, sofrasını paylaşmaya devam ettiği için artık sadece devletin değil, kendisine devrimciyim diyen yapıların da hedefi haline gelmektedir. Gecekondu basılmakta, kundaklanmakta, tehdit edilmekte, şiddete maruz kalmaktadır. Umutsuz bir yakarıyla "hepiniz benim çocuklarımsınız, hepiniz devrimcisiniz" diyerek giriştiği arabuluculuk çabaları, ne kendisini, ne de sevdiği devrimcileri şiddete maruz kalmaktan kurtaramamıştır.

Bu ülke için, bu halk için evlatlarını toprağa vermeye razı olan, "Oğluma sütüm helal olsun!" diyen analar, ikinci evladının, düne kadar çamaşırlarını yıkadığı, yoksul sofrasını paylaştığı, polisten sakladığı, şubelerde, cezaevlerinde yalnız bırakmadığı, kendi evlatlarından ayırmadığı eski yol arkadaşları tarafından katledilişine tanık olmuştur. 6 Mart'ta katledilen Bedri yoldaşımızın annesi Nevin YAĞAN'ın, yoldaşımızın mezarı başındaki haykırışları, en sağırlaşmış vicdanları kanırtacak, kendisine devrimciyim diyen herkesin yüreğinde isyan uyandıracak çarpıcılıktadır: "Allahım, sana şükürler olsun ki oğlumu polisler vurdu. Ben yoldaşları katledecek diye korkuyordum!"

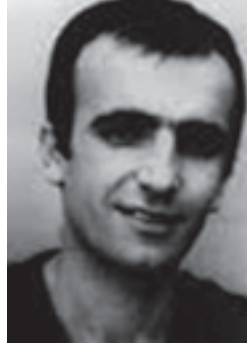
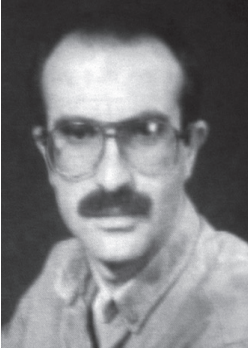
Halk, sol içi şiddetin etkisini en fazla yaşayan olmuştur. Her türlü devrimci değerın nasıl basit çıkarlar uğruna ayaklar altına alındığının, yoldaşlık, adalet, halk sevgisi, devrimin çıkarları

vb. kavramların nasıl içinin boşaltılıp dejenere edildiğinin en yakın tanığıdır. Bu yüzden de devrimcilere karşı güvensizleşmiş, ilişkilerine mesafe koymuştur.

Bu süreçte kaybedilenler; on yılların emeği ile can bedeli, kan bedeli kazanılmış değerlerdi. Bu değerlere karşı ilgisizlik, duyarsızlık, solu giderek bir çürüme, yozlaşma ortamına çekecekti. Bugün bir bütün olarak devrimci değerlerin üzerine düşen bu gölgeyi; sol içi şiddeti devrimci saflardan söküp atmadıkça, kaybedilenlerin tamiri mümkün değildir. Devrimci değerler üzerinde kara bir leke gibi duran bu gölgeyi yok etmek, onun üzerine ışık tutmaktan geçiyor. Onun kararttığı gerçekleri aydınlatmak, devrimci değerleri bu ışıkta yıkayıp yeniden halk yığınlarına sunmak, sosyalizmi, devrimciliği yeniden inanılır kılmak gerekiyor.

Bu sürecin yaşanmışlıklarını, yaşandığı dönemdeki kaos ortamının tozu-dumanı arasında sol tarafından yeterince kavranamayan boyutları ile gözler önüne sermek, resmi tarihçiler tarafından tahrif edilen ve unutturulmaya çalışılan bu tarihe ışık tutmak, tanıklık etmek sadece bugüne ilişkin bir görev değil, gelecek kuşaklara karşı da borcumuzdur. Devrimci hareket olarak bir dönemi kapatırken, bu borcu yerine getirmek zorundaydık.

BAYRAKLARINI DALGALANDIRACAĞIZ!

Dünya devrimci hareketinde eşine az rastlanan bir ayrılık yaşayan ve bu süreçte şiddetin her türlüyle karşı karşıya kalan devrimci hareketimiz, tüm olumsuz koşullara, yaşadığı iç sorunlara rağmen, yeniden ayağa kalkan, kendini yenileyen bir güç olma becerisi gösterebilmiştir.

5-6 yıla varan bu süreç boyunca her türlü şiddet yöntemini kesintisiz devam ettiren, kendini, devrimci hareketi yok etme üzerine konumlandırıran tasfiyeciliğe en güzel cevabı tarih veriyor.

Dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketi yok etme planlarını sürdüren, her fırsatta devrimci harekete saldırmaktan geri durmayan tasfiyeciler, devrimci hareketin toparlanması karşısında dengelerini yitirmiş durumdadırlar.

Tasfiyeciler hiçbir zaman devrimci hareketin karşısına ideolojik-politik olarak çıkmadılar. Tek silahları, spekülasyon, dedikodu, yalan, demagoji ve bunların üzerinde örülmüş terör oldu. Tarihi, bu ucuz silahlarla çarpıtacaklarını sandılar ama aldandılar. Tarihi kendine endeksli sanan, "ben yazarım, nasıl olsa doğru görülür" mantığıyla tüm olay ve gelişmeleri çarpıtarak Türkiye halklarını aldatanlara, elbette devrimci hareketin de söyleyecekleri olacaktı.

Ayrılık sürecinin tozu-dumanı arasında şiddetin gölgelediği gerçekler, tasfiyecilerin yalan ve çarpıtmalarıyla geçici bir süre karartılmış olsa da, devrimci hareketin kendini toparlamasıyla, bir

dönemi aydınlatmada sağlıklı bir zemin yakalanmıştır.

5-6 yıldır tek yanlı süren şiddet, saldırılar, spekülasyonlar, yalanlar, çarpıtmalar neden? Ayrılığa neden olan gelişmeler nasıl bir seyir izledi? Şiddeti ve ayrılığı dayatan kimdi? Tüm bu soruların cevaplandırılabilmesi, şiddet gerçeğinin kavranmasından geçiyor.

Devrimci hareket olarak, hiçbir zaman dar bir bakış açısıyla olay ve gelişmeleri izah etmedik. Ayrılığımıza neden olan gelişmeleri. kişiselleştirip kapris düzeyinde ele almadık. Sorunu ideolojik-politik düzeyde ele aldık. Tıkanıklığı yaratan, bizi düşman nezdinde güçsüz-leştiren, örgütümüzün savaş gücünü zayıflatan, her türlü ilke, kural ve değerde erozyon yaşanmasına neden olan tasfiyeci bir gelişimle karşı karşıyaydık. Ve bu sorumlulukla olaya baktık.

'90'lı yıllar, dünya ve Türkiye devrimci hareketi açısından önemli bir dönüm noktasıydı. Özelde devrimci hareketimiz açısından da önemliydi.

'90'lı yıllar; 12 Eylül cuntasının solu etkisi altına alan tasfiyeci eğilimlerin, sosyalizmin dünya çapındaki yenilgisinin ortaya çıkardığı büyük bir tasfiyeci dalga ile bütünleşip derinleştiği ve sistematize olduğu bir dönemdir. 12 Eylül yenilgisinden çıkamamış, kendini toparlaya-mamış sol, sosyalizmin yenilgisiyle daha ağır savrulmaların eşiğine gelmiştir. Sosyalist sistemin çökmesiyle, dünya adeta tek kutuplu hale gelmişti. Dünya halklarını teslim almaya yönelik emperyalist politikalar devreye girmiş, Yeni Dünya Düzeni adı altında hemen uygulamaya sokulmuştu.

Sosyalizmin çöktüğü bir dünyada, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin boğulması, teslim alınması noktasında emperyalist politikalara geniş bir manevra alanı açılmıştı. İlk saldırı dalgaları gerilla hareketlerine yöneldi. Silahlı gerilla hareketlerinin şu veya bu şekilde tasfiye edilmesi, yerel rejimlerin ve -dolaylı olarak- emperyalist sistemin bir parçası haline getirilmesi, bu saldırı politikalarının temelini oluşturuyordu. Dünyanın bir çok ülkesinde bunu başardılar da. Nikaragua, El Salvador, Filistin hareketinin teslim alınması, tümüyle emperyalist politikaların başarısıydı. Emperyalizm karşısında devrimci hareketlerin taktik üstünlüğü, emperyalizmin politikalarını boşa çıkarma üretkenliği zayıf kalınca, emperyalistler politikalarını hayata geçirmede, devrimci hareketleri tasfiye etmede ya da düzen içine çekmede süreci sancısız-çatışmasız yaşamış oldular.

Bu durum her şeyden önce bir irade kırılmasıydı, demoralizasyondu. İradesi kırılmış, demoralizasyon yaşayan politik yapıların, bu irade savaşını kazanması elbette mümkün değildi. Savaştığı güç karşısında sürekli yenilen, yenilgilerin yarattığı sorunlarla boğuşan bir gücün kendi içine dönmesi, kendi içinde sorunlar yaşaması kaçınılmazdır. Bu da, emperyalizmin politikalarını ve taktiklerini boşa çıkaramayan, politik-taktik üstünlük kuramayan devrimci hareketlerin, ayrılık, iç sorunlar yaşama gibi bir durumla karşılaşmaları demektir.

Devrimci mücadelede karşımıza çıkacak sorunlar, engeller, tıkanıklıklar, başarısızlıklar, yenilgiler, verilen kayıplar vb. durumların belli bir birikim yarattığı durumlarda örgüt politikalarına, yönetimine, işleyişine ilişkin eleştiriler ya da örgüt içi tartışmalar, sorunlar ortaya çıkabilir. Bu sorunlara yaklaşım biçimi, örgütlenmenin geleceğini de belirler. Bir devrimci hareketin kendini yenilemesi, politikada, taktikte ve mücadelede başarılı olması, yaşadığı sorunları aşma noktasında doğru çözümler üretmesinden geçer. Doğru çözümlerin üretilebilmesi ise her şeyden önce doğru yöntemleri gerektirir. Örgüt içinde çıkan sorunları tartışma yasakları koyarak, şiddet uygulayarak bastırma yöntemi, sorunların çözümüne değil, olsa olsa yeni tıkanıklıkların başlangıcına maddi zemin oluşturur. Devrimci bir perspektiften yoksun, kendi amacına yabancılaşmış bir „tartışma" ise, yapıyı dağılmanın, çözülmenin, tasfiyenin eşliğine götürmenin ötesinde bir sonuç vermez. Her iki „yöntem"in sonuçlarına da ülkemiz solunun tarihi tanıklık etmiştir. Ne „birliğimiz uğruna" diyerek tartışma yasakları koyanlar, baskı ve şiddete başvuranlar kalıcı bir zafer elde edebilmişlerdir, ne de „tartışma" kavramını örgütten, mücadeleden, sorumluluk kavramından bağımsız ele alanlar... Ya da belki başka bir deyimle şöyle de ifade edebiliriz: Birincilerin zaferi kendi tekkelerini kurmaktan ibaret olmuştur. Örgütü tasfiye edip artık sırtlarında bir kambur olarak gördükleri siyasal sorumluluklarından kurtulmak ve sığınmak istedikleri limanlara kapağı atmak da ikincilerin „zaferi" olarak tanımlanabilir. Ama ortada devrim adına, sosyalizm adına, mücadele adına bir zafer yoktur.

Ülkemiz solunda yukarıdakilerle iç içe ya da ondan bağımsız olarak gelenekselleşmiş bir diğer yöntem; yaşanan tüm sorunları, başarısızlıkları, yenilgileri „kişilere fatura etme" yöntemidir. Bu „günah keçileri" bazı örgütlerde yönetimde yer alan kişiler, bazı örgütlerde ise kadrolardır. Birincisinde her yeni merkez komite bir öncekini tasfiyeci, sapma, revizyonist, oportünist, hatta bazen hain vb. tanımlarla yerden yere vurur, ama bir süre sonra kendisi de bir sonraki gelenler tarafından aynı ithamlara maruz kalır. Bütün merkez komiteler örgütün ideolojik-politik hattından sapmıştır, ama „örgüt" her zaman Marksist-Leninist çizgidedir. Bütün doğrular, güzellikler, olumluluklar örgüte, bütün yanlışlar, çirkinlikler, olumsuzluklar yönetimdeki kişilere aittir. İkinci örnekte ise sadece kahramanların konumu değişmekte, ama genel tablo aynı kalmaktadır. Bu kez „kutsal" örgütü temsil eden; görünmez, elle tutulmaz, soyut bir şey değil somut bir kişidir: Örgütün başındaki „önder"dir. O kusursuzdur, hep doğrunun savunucusu olmuş, hep doğruyu uygulamıştır. Ortaya çıkan tüm başarısızlıkların, olumsuzlukların sahibi ise onun yanındakiler, çevresindekiler, kadrolar, vb.dir.

Oysa devrimci bir yapının mücadelede karşılaştığı sorunları, engelleri ya da tıkanıklıkları, ne tüm bu gerçeklerin üzerinden atlayarak, ne de salt teknik düzeyde kalan çözümlerle aşması

mümkün değildir.

Bu ancak, yaşanan sorunları, tıkanıklıkları bütünüyle tanımlayarak, politik ve taktik yönelimlerini net bir şekilde ortaya koyarak, kadrolarını bu sürece dahil ederek, katılımlarını sağlayarak mümkündür. Bunun başarılabilirdiği oranda iç tartışmalar devrimci yapıları ideolojik-politik-taktik üstünlüğe götürür. Başarılımadığı noktada ise ne tartışarak, ne de tartışma yasakları koyarak örgütün birliği de, geleceği de sağlanamaz. Üstelik gelinen noktada sorun bir örgütün birliği, geleceği olmanın ötesinde, genel olarak sosyalizmin ve özelde ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunlarına doğru çözümler üretme sorunudur ve bu alanda ciddi üretimlerin gerçekleşmeyişi; kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine inandırmasızlaştırma gibi bir olumsuz işlev de görmektedir.

Ülkemiz solunda da silahlı mücadeleyi savunan örgütlerin '90 yenilgisiyle beraber siyaset arenasından silinme noktasına gelmesi, bir çok yapının düzen içi güç haline gelmesi, reformizmin önemli bir kitle tabanı bulması tüm bu gelişmelerden bağımsız değildir.

ÜLKEMİZ DEVRİMCİ MÜCADELESİNDE VE HAREKETİMİZDE BİR DÖNÜM NOKTASI:

'90'LI YILLAR!..

'90'lı yıllar Türkiye devrimci hareketi açısından bir yanılla yeni bir tasfiye süreci olurken, diğer yanılla kimi yapılar açısından tasfiyenin tamamlandığı bir dönem olmuştur. Sol yenilginin izlerini yok edememiş, tahribatını onaramamış, daha çok iç sorunların ve tıkanıklıkların altında ezilmiştir. Bunun yansımalarını mücadelede görüyoruz. Belirli momentler yakalanmış ancak bunlar da politik-taktik bütünsellik içerisinde ele alınamayıp günlük-dönemsel, hatta kişisel çıkarlara kurban edilmiştir. Solun bir kısmı ise yenilgiyi çizgi haline getirmiştir.

Kürt yurtsever hareketinin '84'te başlattığı gerilla hareketi ise, bu süreçte ayrı bir seyir izlemiş, her geçen gün büyüyerek emperyalizm ve oligarşi karşısında ciddiye alınır bir güç konumuna gelmiştir. Türkiye devrimci hareketi kendi içinde yenilgi ve sıkıntılılarıyla boğuşurken, Kürt yurtsever hareketi tersine bir gelişme göstermiştir. Ancak yurtsever hareketin bu gelişimine bakarak, onun bu yenilgiden hiç etkilenmediğini söylemek mümkün değil kuşkusuz. '90'lı yıllarda sosyalizmin yenilgisi, emperyalizmin Körfez Savaşı ile bölgeye güç yığılması, gücünü ortaya koyması vb. gelişmeler yurtsever hareketi de etkilemiştir. Bunun en açık izlerini, yurtsever hareketin bu döneme uygun politikalarının temelinde sol ile ve sosyalizm ile arasına koyduğu mesafede gözlemlemek mümkündür.

Gerek Kürt yurtsever hareketinin, gerekse Türkiye devrimci hareketinin tarihsel ve siyasal olarak gelişim seyri, karşılıklı hatalar, kökleşmiş önyargılar, taşınan zaafklar, güvensizlikler vb. nedeniyle, genel olarak devrimci hareket ile Kürt ulusal kurtuluş hareketi arasında sağlıklı bir bağ kurulamamış olduğu somut bir gerçektir. Bu gerçeklik nedeniyle, '90'lı yıllarda yurtsever hareketin gösterdiği gelişmeye rağmen, bu gelişim karşılıklı bir etkilenme yaratmamıştır. Genel olarak devrimci hareket ile yurtsever hareket, birbirini besleyen, güçlendiren olamamış, giderek oligarşi karşısında yalnızlaşan bir yurtsever hareket tablosu ortaya çıkmıştır.

Ulusal hareketler karşısında kendilerine Marksist-Leninist diyenlerin alması gereken tavır bellidir ve ulusal hareketin sosyalist çizgiye çekilmesinde asıl görev daima Marksist-Leninistlere düşer. Ülkemizde ise ulusal sorun karşısında klasik söylemler hiç dilden düşürülmemesine karşın genel olarak solun tavrına damgasını

vuran hiç de Marksist-Leninist ilkeler olmamıştır. Pratikte uzun yıllar ne Kürt halkının -ayrı örgütlenme de dahil- kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmiş, ne de Kürt halkının özlem ve taleplerine dönük ciddi bir mücadele sürdürülmüştür. Marksist-Leninistlerin Kürt halkının ayrılma hakkı da dahil kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz savunması söz konusu olmaksızın Kürt halkında birleşme hakkını savunma bilinci gelişemeyeceği görülememiş, bunun gerekleri yerine getirilememiştir. Kürt yurtsever hareketi karşısında solun durumu, uzun yıllar seyirci konumdadır. Kuşkusuz bu seyircilikte, solun içinde bulunduğu sorunlar, tıkanıklıklar ve sınıf mücadelesinde ciddi bir güç olamayışı gibi nedenler de belirleyici bir etkidir. Ancak ne dersek diyelim, objektif olarak pratikte bir sessiz kalış ortaya çıkmış ve yurtsever hareketin gelişiminin belli bir aşamasında ise, solun önemli bir kesimi nezdinde sorun tamamen yurtsever harekete havale edilmiştir. Güçsüzlüğün ve politikasızlığın bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durum solda sürüklenme eğilimini doğurmuş, bu ise zaten kendi bünyesinde bir takım zaafı barındıran yurtsever hareket üzerinde daha da olumsuz bir etki yapmış ve bu kez yurtsever hareket adeta solun ağabeyliğine soyunmuştur.

Neticede gerek 12 Eylül yenilgisi ve gerekse sosyalizmin dünya çapında yaşadığı yenilgiye rağmen, sürecin ülkemiz koşullarında devrimci bir çıkışın nesnel zeminine de sahip olduğu gerçeği yakalanamamış ve '90'lı yıllar genel olarak devrimci hareket açısından yenilgi yılları olmuştur.

Özelde ise devrimci hareketimiz açısından sürecin gelişimi daha farklı bir seyir izlemiştir. '90'lı yıllara gelirken devrimci hareketimiz, dinamikleri diri önemli bir potansiyel güce sahiptir.

Kuşkusuz 12 Eylül yenilgisi genel bir yenilgidir ve devrimci hareketimiz de bu yenilginin bir parçasıdır. Ancak devrimci hareket, bu yenilgiyi bir noktada karşılayabilmiş, derinleşmesini engellemiştir. Bunu ise tutsaklık koşullarında olsun, dışarıda olsun her koşulda mücadele etme gibi bir anlayışı sürekli canlı tutmasına borçludur. Tutsaklık koşullarında kadrosuyla, yöneticisiyle, taraftar ve sempatanıyla, yenilginin yarattığı ruh haliyle değil, tersine yenilginin yarattığı teslim alma politikalarına karşı bir mücadele hattı ile bu süreç örülmüştür. Direnişlerle, Ölüm Oruçlarıyla teslimiyete karşı konulmuş, yenilgi bu cephede zafere dönüştürülmüştür.

Devrimci hareketin dışarıdaki güçleri de, bu direnişin yarattığı moral havasını kendi ilişkilerinde, çalışmalarında yaşatmış, toparlanma için uygun zeminler sağlamıştır.

'85 yıllarından itibaren içlerinde Niyazi AYDIN'ın da bulunduğu bir kısım kadronun tahliye olması, bu zemini güçlendiren, örgütlenmeyi yeniden ayağa kaldıran bir ivme yaratmıştır. '85'ten '90 yılına kadar ki süreç, belirleyici olarak Niyazi AYDIN'ın çabası ve emeği ile örülmüş bir süreçtir.

Devrimci hareketimiz açısından 1986, '89 ve '90 yılları tarihsel

bir önemdedir. Adım adım örgütlenen, toparlanan bir yapı söz konusudur. Düzenli bir legal yayın çıkmaktadır. Hareketin kendini her alanda -işçiler, gençlik, mahalleler, Anadolu- giderek hissettirdiği bir dönemdir. İçerde ise tutsaklık koşullarında direnişin oligarşiye geri adımlar attırdığı, koşulların nisbeten iyileştiği, hemen tüm devrimci hareket kadrolarının, taraftarlarının aynı bölümde toplandığı bölümde toplandığı bir süreçtir.

Ancak yine bu süreç, içerde koşulların rahatlamasıyla birlikte, tasfiyecî anlayışın kendini göstermeye başladığı bir süreçtir. Ve bu nedenledir ki, yenilgi yıllarından çıkıp, toparlanmaya dönüşen bu evre, devrimci bir tarzda ele alınamamış, taşıdığı bütün devrimci dinamiklere rağmen bu süreç harekete ideolojik-politik bir katkı süreci olarak değerlendirilememiştir. Yenilgi ve yenilgiden çıkışın taktik belirlemeleri, yeni sürecin politikaları, örgütlenmenin geleceğine yönelik adımların atılması vb. bir dizi görev, içeri-dışarı birlikteliği içerisinde ele alınmamıştır. İçerde adım adım süreç hakim olan tasfiyecilik, olayların, olguların, tutsaklık koşulları içerisinde moral havasının verdiği klasik bir düzlemde ele alınmasını yönlendirmiş, geleceğin politikaları çizilememiştir. Kadrolar, böylesi bir eğitim sürecine sokulmadığı gibi, dogmatik-mekanik düşünüşün çemberine hapsedilmiştir. Bu anlamda, bu sürecin sancıları, '89'da ortaya çıkacak, yeni bir tarihi dönüm olacaktır.

'89 Tartışmaları, iki avukatın azli olayıyla başlayan bir tartışma gibi görünse de, özünde iki anlayışın çatışmasıydı. 3 kişilik cezaevi komitesinde yaşanan tartışma, DK'nın Sinan'ı cezalandırmaya dönüştürmesiyle farklı boyutlar kazanmıştır. Bu karara ortak olmayan Bedri'nin de aynı tarzda cezalandırılması karşısında, tek kişinin belirlediği bir işleyişe Sinan ve Bedri'nin karşı koyuşuyla, sorun cezaevinde kadrolar platformuna taşınmıştır. Ancak sorunun kadrolar platformuna taşınmasında dahi öyle bir çarpıklık vardır ki; bu da platformun işlevinin belirsizliğidir.

Sorun platforma getirilmiştir ama cezaevi platformu sadece bir izleyici pozisyonundadır. Kararlar vardır. Ceza belirlenmiştir. Kadrolar platformu adeta bilgilendirme toplantısına dönüşmüştür. Daha toplantının açılışında DK, platformun karar alma iradesinin olmadığını açıklayarak, platformu işlevsizleştirmiştir. Kadroların iradesi yadsınmıştır. Oysa, '89 Tartışmaları, hareket açısından iki anlayışın, doğru ile yanlışın çatıştığı, tarihi bir önemdedir. Yanlış, hareketi tıkanmaya, doğru ise önünü açmaya yönelik bir dinamizm taşımaktaydı.

Birincisi bu görülememiş, üzerinde düşünülmemiş, bunun gereklerinin yerine getirilmesinde devrimci bir ısrar sürdürülemediği. Koşulların ve içinde bulunulan sürecin bu ısrarın sürdürülmesini engellediği, daha doğrusu frenlediği açıktır. Bu frenleme Sinan ve Bedri'nin tartışmayı dışarıya yansıtmasının ve boyutlandırarak sürdürmelerinin önünü kesmiştir.

İkincisi, yıllardır edilgen duruma getirilmiş kadroların sorunu

duygusal tarzda ele almaları, soruna sahip çıkmamaları, siyasi düşünmekten, bir hareket sorumluluğu taşımaktan uzak yaklaşımları devrimci hareketi ileriki yıllarda tıkanmayla baş başa bırakacak bir sürecin başlangıcı olmuştur.

Üçüncüsü, dönemin moral havası, gelişmenin yarattığı canlılık ve hareketlilik, bir çok olumsuzluğu geri plana itmiştir. O nedenledir ki, ileride örgütsel ve politik tıkanıklığa yol açacak sorunlar dönemin havasıyla görülememiştir.

Dönemin devrimci hareket açısından yarattığı olumlu etkenler ortaya konduğunda, '89 Tartışmaları'nın bütün bir örgütsel yapıya neden yansıyamadığı daha iyi görülecektir. '89-'90 dönemi, sosyalizmin yenilgi yılları olmasına karşın, devrimci hareketimiz açısından atılım yılları olmuştur. Firarlar, birçok ileri kadronun tahliye olması, hareketin toparlanmada önemli mesafeler kat etmesi, moral ve coşku havasının yarattığı kitlesel gelişme vb. sosyalizmin yenilgisinin ağır yükünü, etkisini siliyordu. En azından görüntüde durum buydu.

Genel planda ise, henüz yenilginin yıkıcı sonuçları devrimci hareketleri sarsmamış olmakla beraber, devrimci hareketler halen 12 Eylül'de yaşanan yenilginin hesaplaşmasını yaşayamamış, yenilginin sonuçlarından kurtulamamış bir durumdayken, yeni bir yenilgi dalgasıyla karşı karşıyaydılar. Hazırlıksız bir durumdaydılar. "Bu gelişmelere hazırlıklı olan tek güç emperyalizmdi. Dünyaya nasıl bir çehre vereceğinin politikaları hazırды. Her türlü aygıtıyla devredeydi. Ama dünya devrimci hareketleri gelişmelerin bu tarz olabileceğini hayal bile edemiyorlardı. Hazırlıksız durumdaydılar. Nasıl bir politika, taktik geliştirebileceklerinin şaşkınlığı vardı. Bu yenilginin sonuçlarını görmekten uzaktı." (Yenilen Sosyalizm Bizimdir, Sahipleniyoruz. Devrimci Çözüm, Sayı: 15)

İleride yıkıcı sonuçları ile kendisini daha fazla hissettirecek olan bu gelişmeler, devrimci hareketin dikkatle incelemesi ve alternatif politikalarla kendisini biçimlendirmesi gereken bir durumdu. Zira, devrimci hareketimizin de '80 sonrası süreç, solun ve Kürt ulusal hareketinin durumu, sosyalizmin yenilgisi vb. bir dizi konuda önüne koyması gereken sorunlar vardı. Ve koşullarımız, taşınan dinamik, tüm bu sorunlara çözümler üretmede yeterliydi. Kısacası devrimci hareketimize açısından bu dönem, kendimizi ideolojik-politik düzlemde olsun, taktik düzlemde olsun güçlendirebileceğimiz, hareketi ileri taşıyacak yeniden düzenlemeleri gerçekleştirebileceğimiz ve ilişkilerimizi her düzeyde yeniden şekillendirebileceğimiz koşulları barındırıyordu. Bu zemin bir anlamda konferansla partili döneme hazırlık evresi olarak yaşanmalıyken, '89 tartışmalarında kazandığı üstünlüğü firar eylemiyle pekiştiren tasfiyecilik anlayış, dönemin moral havası içinde bir devrimin sorumluluğuyla değil, kendi konumunu esas alma üzerine kurulu bir politikayla, örgütü devrimin aracı değil, kendi iktidar savaşının aracı haline çevirmiştir.

Tasfiyecinin önündeki en büyük engel ise Niyazi AYDIN'dır.

İktidar savaşı '89'da Bedri ve Sinan'layken, bu kez Niyazi AYDIN'ladır. Ama işkencede, tutsaklık koşullarında onurlu bir davranış sergileyen, hareketin '85 sonrası gelişiminde büyük pay sahibi olan, kendini önder bir yönetici olarak kabul ettirmiş, bütün kadrolarca onaylanan Niyazi AYDIN'ı merkezi iradeden tasfiye etmek, tek kişilik bir yönetim anlayışını hayata geçirmek kolay değildi. Bu dönem, iki anlayış olarak N. Aydın'la DK'nın çatıştığı bir süreçtir. Ancak bu sürecin tartışmaları örgüt yapısına taşınmamış, daha çok ikili düzeyde kalmıştır. Örgüt yapısı içerisinde iki ayrı anlayış çatıştığı bu gelişmelerden habersiz olan kadrolar, farklı yönlendirmelerle bir döneme karşı şartlandırılmaya çalışılmıştır.

Eski kültür, eski insan, vb. kavramlar temelinde yeni „teori“ler geliştirilmiş ve bu „teori“ler temelinde bir dönem suçlanmış, mahkum edilmeye çalışılmıştır. Bu suçlama ve geliştirilen teori ilk etapta tutsaklık koşullarındaki kadrolar üzerinde duygusal bir sömürüye dönüştürülmüştür. Yıllardır tutsaklık koşullarında her türlü baskıya, işkenceye maruz kalmış kadroların, '85'ten '90'a kadar süren geri çekilmenin nedenlerini, sonuçlarını yeterince kavrayamamaları, hareketin bir atılım sürecine girmesinin engeli olarak „eski kültür“, „eski insan“ gibi DK tarafından türetilmiş yeni kavramları görmeleri, tasfiyeciliğin başarısında önemli bir zemin olmuştur. Dışarıda ise, aynı yönde kadrolar baskılanmaya alınmış, susturulmuştur. Eleştiri-özeleştiri sürecinin başlatılıp, "Yolun Neresindeyiz?" broşürünün kaleme alınmasıyla, bu dönemin suçlaması tamamlanmıştır. Eylemliliklerin başarılı sonuçlar vermesi(*), „eski kültür“ün, „eski insan“ın sürecin önünde engel teşkil ettiği düşüncesini pekiştirmiş, tasfiyeciliğin kurumlaşmasında önemli adımlar atılmıştır. Ama henüz tasfiyecilik için sorun bitmiş değildir.

12 Temmuz katliamının yaşanmasıyla, tasfiyeciliğin önu de düzlenmiş oldu. Katliamın ele alınışı ve siyasi sonuçları „disiplinsizlik“, „kuralsızlık“, „eski kültür“ kavramları çerçevesinde dar bir sınıra hapsedilmiştir. Oysa 12 Temmuz katliamı, örgütsel gelişim ve düzenlememizin varolan koşullara uygun ele alınamayışı karşısında oligarşinin ve emperyalistlerin taktik üstünlüğünün bir sonucuuydu. Katliam, örgütsel tıkanıklığımızın, savaş gücümüzün düşeceğinin habercisi olmuştur. Bu görülmemiştir. Görülmediği içindir ki, düzenleme, taktik, program, politika buna göre ele alınmamış, varolan gücün biçimsel yönden derlenip toparlanması yeterli görülmüştür. Eylemlilikler de bu toparlanma oranında yeniden devreye sokulmuş, ama 10 ay sonra 16-17 Nisan operasyonuyla karşılaşmıştır.

Bu operasyon, genellikle İstanbul'da basılan merkezi üsler. Sinan ve Sabo'nun kaybı ve aynı zamanda düşmanla çatışma sırasında

(*) *Ki tasfiyeciliğin kendi başarısı gibi göstermeye çalıştığı bütün bu başarılı eylemlerin planlanışından uygulanmasına kadar her aşamasında N. Aydın'ın emeği, iradesi, örgütlülüğü vardır.*

yaratılan manevi değerler boyutuyla bilinir. Oysa bu operasyonun etkisi ve sonuçları bundan ibaret değildir. Aynı dönemde, birbirinden bağımsız gibi görünen, ama peş peşe, aynı tarihlerde ülkenin hemen her yanında operasyona maruz kalan örgüt büyük kayıplar vermiştir. Yüzlerce insan tutsak düşmüştür. Karadeniz, Kürdistan, Ege kırsalı ve tüm şehir örgütlenmeleri, metropoller, yani ülkenin her bölgesinde ve örgütlenmenin tüm alanlarında darbe alınmıştır. Ancak tasfiyecilik 16-17 Nisan operasyonunu sanki salt İstanbul'da gerçekleşen bir operasyon gibi sınırlı tutmayı ve onun da direniş boyutunu öne çıkararak hareketin kayıplarını gizlemeyi amaçlamıştır.

"Yolun Neresindeyiz" broşürüyle bir dönem yargılanıp mahkum edilirken; "1991 Faaliyet Raporu"nda 12 Temmuz katliamının tüm sonuçları da bu dönemin kadro ve yöneticilerine fatura ediliyor, tasfiyeciliğin egemen olduğu dönem aklanıp, kadrolara gelişme ve başarı olarak sunuluyordu. Oysa 16-17 Nisan, bir dönemin mahkum edilen ilişkilerinden farklı bir sonuç değildi. Sorun, insanların disiplinsizliği veya eski alışkanlıkları, eski kültürle açıklanmayacak genişlikteydi. Ama tasfiyecilik, bu gelişimi anlayışına uygun teorileştirme mantığı taşımıştır.

16-17 Nisan operasyonu ile hemen hemen ülke çapında tüm ilişkiler dağılmış, kopuk hale gelmiş, önemli bir kadro yitimi yaşanmıştı. Tıkanıklık, erime, daralma, sürecin objektif gerçekliği idi. Bu süreç de yeterince analiz edilmemiştir. Politikanın, taktiğin yanlışlığı açıklıkla ortaya konulmalıyken, örgüt yeniden düzenlenmeliyken, tersine; yine kadroların korkaklığı, küçük burjuvalığı, zaaflarıyla olay açıklanmaya çalışılmıştır. Bu anlayış, kadrolarda tam bir bunalım, çıkışsızlık yaratmış, neden ve niçinlere cevap bulamayan kadroları belirsizliğe sevk etmiştir.

Bu belirsizlik ortamı, sağlıklı bir örgütsel şekillenişin bulunmadığı bir örgütte erimeye, kaçışa dönüşmüştür. Savaştığı bir gücün karşısında net bir taktik, net bir program, politika bulamayan, mücadelenin yarattığı engelleyici sorunların çözümünde kendi iradesini, düşüncesini göremeyen bir kadronun karşısına "Öl ve öldür!" ikilemini koyduğumuzda, mücadeleyi basit bir olguya indirgemiş oluruz. Bu basitlik, kaçınılmaz olarak kadroyu kendi pratiğinden yola çıkarak bir arayışa yöneltir. Bu arayışın belirsizliği içinde, kendini çekme, devrimciliği bırakma, kaçış vb. olumsuz eğilimler ortaya çıkabilir. Ama tasfiyeci anlayış, bu gerçeği görmek yerine kaba bir mantıkla olayları hep kişilerle, sorunlu ve zaafli kadrolarla açıklamakta ısrar etmiştir. Sorunu ele alıpta yaşanan biçimcilik, kadrolara yaşadığı sorunları aşmada sunulan perspektifte de kendini gösteriyordu. Tasfiyeciliğe göre kadrolar zaaflarından, korkaklıklarından, küçük burjuvalıklarından ancak ölme ve öldürme üzerine şekillendiklerinde kurtulabilirler. Bu, mücadeleyi, idealleri, ölme ve öldürmeden ibaret görmektir. Niyet ve düşünce ne olursa olsun, objektif sonuç budur, buydu.

Devrimci hareket açısından 12 Eylül yenilgisiyle başlayan yeni süreç, tutsaklık koşullarında yaratılan direniş gelenekleriyle kendini yenileme zemini ortaya çıkarmış, '86'dan itibaren toparlanma kendini hissettirmeye başlamış, ama varolan sorunların kadro iradesinin egemen olduğu platformlarda çözüme ulaştırılamaması, peş peşe merkezi operasyonların yenmesi ile örgütsel tıkanmanın eşğine gelinmiştir. Bu tıkanmayı aşma iradesi yerine, imaja dayalı girişimlerle erteleme taktiği, tasfiyeciliğin temel yaklaşımı olmuştur.

16-17 Nisan operasyonu devrimci hareketi böylesi bir tablo ile karşı karşıya bırakmıştır. Erime, daralma, belirsizlik, mücadele gücünün yitirilmesi, sürecin özelliğiydi. Toparlanma faaliyeti ise değişmeyen bir mekaniklik arz ediyordu. „Bırakılan yerden devam!“ Bu devamlılık, Bayramoğlu-Gebze operasyonu ile aynı kısır döngüye hapsedilmiş bir örgüt gerçeğini bir kez daha karşımıza çıkarmıştır.

İşte tam da bu kısır döngünün kadrolarda bir bıkkınlık, bir bezginlik ve örgüt yönetimine karşı bir güvensizlik eğilimlerinin başladığı noktada, tasfiyecilik, kadroların karşısına "Partinin Arifesindeyiz" sloganı ile çıkma taktiğini devreye sokmuş ve hızla bunun hazırlıklarına girişmiştir.

Örgütsel tıkanıklık yaşadığımız, kadroların belirsizlikler içinde bulunduğu, kadro erimesinin had safhaya çıktığı, yenilen operasyonlarla her türlü ilişkinin dağıldığı, kopukluk yaşadığı bir süreçte, "partinin arifesindeyiz" gibi bir şiarla Türkiye halklarının karşısına çıkmak, tam bir sahtekarlık örneğiydi. Ama tasfiyecilik için imaj her şeydi. Mücadele de imajdı. Çünkü politikası buydu.

Partinin arifesindeyiz şiarı hangi kurala, hangi ilkeye göre belirlenmişti? Örgütte nasıl bir tartışma süreciyle bu karar alınmıştı? Kadro ve yöneticilerin iradesi alınmış mıydı? Hayır. Bölge ve alanlarda birinci dereceden sorumlu olan insanların bile haberi yoktur. DK bu kararı tek başına almış, şiarlaştırmıştı. Çünkü bu slogan, kendisini bir sürecin eleştirisinden kurtarma taktiğinin temeliydi. Kadro iradesinin yansıdığı bir platformun yapacağı değerlendirme sürecinde kendisinin masaya yatırılacağını biliyor ve böyle bir gelişimin önünü almak istiyordu. Oysa partinin arifesindeyiz şiarıyla, kendisinin belirlediği bir kısım kadroyla yapacağı toplantı sonuç bildirgesinin ilanı ile son bulacak, yeni bir dönem başlayacaktı. Bu şekilde kendisi de bir dönemin değerlendirme ve eleştirisinden kurtulmuş olacaktı. Örgüt, kendi yetenekleri ve kapasitesiyle sınırlı bir gerçektir. Ve kendine, kendi konumuna endeksli olmalıydı.

"Parti kuracaktık engellediler" demagogjisi, kitle ve kadroları oluşturulacak duygusal atmosferle kemikleştirmenin malzemesi haline getirilmiştir. Gerçek neydi? Neden bu denli üzerinde durulmuştur? Bir silah olarak devrimci harekete karşı neden kullanılmıştır?

Nasıl bir durumdaydık?

16-17 Nisan operasyonu ile birlikte, ülke çapında örgütlenme önemli bir dağılma yaşamış durumdaydı. Anadolu, Kürdistan, Metropol ilişkileri henüz kurulamamıştı. İlişkilere ulaşma, yeniden

düzenleme çabası devredeydi. Ancak örgütlenme ciddi yaralar aldığından, önemli kadrolar yitirildiğinden, boşluğun bir anda doldurulması, ilişkilerin kurulması, yeniden düzenlenmesi kolay değildi. Sıkıntılı bir süreç yaşanıyordu.

Toparlanma çabaları Ağustos 1992'de yediğimiz Bayramoğlu-Gebze operasyonu ile yeniden kesintiye uğramış, yeni güç kayıpları ortaya çıkmıştı. Örgüte güven sorunu, belirsizlik yaşanmaya başlamıştı. 1 yıl içerisinde üç merkezi operasyonun yarattığı olumsuz sonuçlar kadro ve kitleler üzerinde moral bozukluğu yaratmıştı. Operasyonların neden ve niçinleri cevaplandırılmadığı gibi, sürecin sağlıklı bir analizi de yapılmıyordu. Bir tıkanma vardı. İşte tam da böyle bir süreçte, DK, kitlelerde ve kadrolarda bir moral havası yaratmak, beklentilere kısa vadeli cevap vererek zaman kazanmak için, "Partinin arifesindeyiz" başlığıyla bir röportaj hazırlanmıştı.

Gerçekten partinin arifesinde miydik? Parti arifesinde olan bir yapı, hangi süreçlerden geçmişti? Parti arifesinin zemini var mıydı?

1 yıl içerisinde 3 merkezi operasyon yemiş, kadro yitimi yaşamış, örgütte dağılma ve kopukluk en üst düzeyde seyretmiş, Anadolu, Kürdistan, metropol ilişkileri bile henüz doğru dürüst kurulamamış haldeyken, tek bir kadro ve yönetici ile paylaşmadan, tartışmadan böyle bir röportaj hazırlanmıştır. "Partinin arifesindeyiz" söylemi, altı boş, gerçeklerden uzak, salt kitlelere moral vermek için ortaya atılmış bir slogan olmaktan öte bir şey değildi.

Kuşkusuz hareketin içinde bulunduğu sorunlar ortadayken, böylesi gerçekliğimize uzak bir röportajın yayınlanması, politik olarak yanlışti. Bunu 13 Eylül'ün hataları, yetmezlikleri arasında ve hareketin o gün içinde bulunduğu koşullarda değerlendirmek durumundayız.

Müdahalenin ilk günlerinde, ne denli tasfiye edilmiş, bozulmuş olsa da mevcut kadro yapısıyla da bu hareketin önemli bir zenginliğe sahip olduğu ve bu zenginliğin bir konferansla belirli bir biçimlenmeye dönüştürülebileceği, yeni bir zenginliğin önünü açabileceği düşünülmüş ve zaten programda olan bu röportaj, bir kısım çarpıklıkları ayıklanarak yayınlanmıştır. Bu durum daha sonra tasfiyeci anlayış tarafından „parti kuracaktık engellediler!“ biçiminde, örgütün içinde bulunduğu durumun gizlenmesi ve kadroların komikleştirilmesinde bir malzeme olarak kullanılmıştır. Tasfiyeci anlayışın bütün bu demagojilerine rağmen, ayrılığı gerçekleştirdikten sonra ilan ettiği „parti“si, onun partiden ne anladığını çok somut olarak gözler önüne serilmiştir.

13 EYLÜL DEVRİMCİ İNİSİYATİFİ

Mücadelenin sürdürülmesinde bir idealin gerçekleştirilmesinde örgüt bir araçtır. Yöneticisiyle, kadrosuyla, sempatan ve taraftarlarıyla, örgütün bir parçası konumundaki insanlar, mücadelenin geliştirilmesine, güçlendirilmesine hizmet ederler. Örgütün önündeki engellerin kaldırılmasında, mücadelede başarılı sonuçların elde edilmesinde, her örgüt insanı, iradesini, çözüm önerilerini ortaya koyar. Hiç kimse, bu genel doğrunun dışında değildir, olamaz.

Ama tasfiyecilik, kendini bu genel doğrunun dışında görmüş, örgütü bir davanın sürdürülmesinde araç değil, kendi mülkiyeti olarak ele almıştır. Örgütü mülkiyete indirgeyen mantık, kadroları da kendi emir kulu olarak görecektir. Mücadele, dava, idealler, kendi konumuna uygun sürüyorsa, bir anlam taşıyordur. Yoksa bir anlam taşıymıyordu. Böyle bir örgütün gelişmesi, mücadelede güç olması, ilerlemesi mümkün müdür? Elbette ki hayır.

İşte devrimci hareketi önemli bir tıkanma noktasına getiren bu gelişmeler kaçınılmaz olarak, şiddetli bir tarzda kendini dışa vuracaktı. Sorunlarımızın, sıkıntılarımızın çözüme kavuşturulmadığı, kavuşturulması için kadro iradesinin devreye sokulmadığı, mücadelenin geliştirilmesi ve düşman karşısında taktik üstünlüğün yakalanmasına yönelik bir tartışma eğitim sürecinin yaşanmadığı bu süreç, örgütü tam bir tıkanmaya getirmişti. Bu tıkanmanın tarihsel ve siyasal sorumluluğu vardı. Bu sorumluluktan kimse kaçamazdı.

Bedri yoldaşın bu noktada devreye girmesi, hareketin sorunlarını sancısız çözüme girişimleri sonuçsuz kalmış, tasfiyecilik bu devrimci sorumluluğu elinin tersiyle itmiştir. Dahası, sübjektif bir yaklaşımla keyfi cezalandırmalara gidebilmiştir. Sorunlarımızın çözümü için atılan bu adımın cezalandırılması, örgütte yeni bir tıkanma, içinden çıkılmaz bir hal almasına neden olmuştur.

“Hareketimizin içinde, tüm kadrolar için geçerli olmak kaydıyla, eleştiri ve görüşlerini ifade etmenin, bunları tartışabilmenin zemini çarpıklaştırılmıştır. Her kadro görüş, eleştiri, önerileriyle bir birey olarak ele alınmış, ortaya çıkan sorunlar (niteliği ne olursa olsun) bu bireylerle merkezdeki tek kişi arasındaki soruna indirgenmiştir. İleri sürülen eleştiri, görüş ve öneriler ise, bireysel, bireyin çeşitli zaaflarından veya özelliklerinden kaynaklanan dışa vurular olarak değerlendirilmiş ve olası çözümsüzlükler (ki bunun anlamı bireyin eleştirilerinde ısrarı, ikna edilememesi, görüşlerinin tartışılmasını istemesi vb.) bireylerin tek kişilik merkezde somutlanan hareket

merkezi ile çelişkiye düşmesi veya mücadelenin yükünü kaldıramaması, becerememesi olarak sunulmuş ve kadroların kafa yapıları bu türden sübjektif anlayışlarla biçimlendirilmeye çalışılmıştır.

"Hareketin bugününü, geleceğini ve yaşadığı olumsuzlukları nedenleriyle tartışıp çözüm bulmanın ve bunu kadroların sorunu haline getirebilmenin koşullarının olmadığı, ortadan kaldırıldığı bir ortamda ne yapılabilirdi? Örgütsel işleyiş içindeki tüm yolların tıkanıldığını söylemek abartı olmayacaktır. Öyle bir hale gelindi ki, ileri kadrolar arasında tesadüfi de olsa bir ilişkinin, tartışmanın olanakları bilinçli bir çabayla yok edildi. Herkes tek tek DK'ya bağlıydı. Emir ve talimatları direkt ondan alıyor, gelişmeleri ona aktarıyor, onun verdiği ölçüde ve içerikte örgütsel yapının ve mücadelenin gelişiminin sorunları hakkında bilgi sahibi oluyordu." (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız, sf.20)

Bedri yoldaşın, hareketin yaşadığı olumsuzlukları gidermek için gösterdiği çaba, işte böylesine çarpıklaştırılmış bir ilişki sistematığının duvarına çarpmıştır. Bu noktada ya bir dava sorumluluğu ile hareket edilecek, ya da her kadronun yaşadığı akıbet göze alınarak devrimcilik bırakılacak, ya da susularak bir köşeye çekinecektir. Hareketin içinde bulunduğu bu olumsuz gidişata karşı duyarsızlık, tarih önünde sorumlu olmak demektir. Ama çarpıtılmış ilişki sistematığı içerisinde, başka yolu kalmadığı noktada 13 Eylül müdahalesinin devreye girmesi kaçınılmaz olmuştur.

"Sorunun bu boyutuna hareket nezdinde vakıf olabilecek ve hukuksal olarak bunu iddia edecek tek kişinin de (Bedri -bn-) cezalandırılarak susturulduğu koşullarda, hareketin karşı karşıya bulunduğu tehlike karşısında bir Devrimci Sol kadrosu ne yapabiliirdi?"

"İlk elde yapabileceği şey, soruna mevcut en üst mekanizmanın el koymasıdır. Böyle bir mekanizma var mıdır?" (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız, Sf. 22)

Müdahalenin kendisini bu denli radikal tarzda dile getirmesi, istenen, benimsenen bir olay olarak görülmemiştir. Müdahaleyi yaratan ve bu tarz dile gelmesine neden olan, bu çarpıtılmış ilişki gerçeğidir.

Ancak müdahanenin sınırlarını saptamak, netlik sağlamak, keyfiliklerin, çifte standartlığın, örgütsel anarşizmin önüne geçmek burada önemli görülmüştür. Çünkü gerçekten de, bu müdahalenin önemi, anlamı, sınırları netleştirilmediğinde, darbe kavramına yol açacak gelişmeleri kendi içinde taşır. Sorun bir yanılsa, çarpıklığa müdahaledir. Yoksa örgütsel mekanizmaları olan bir yapıda, böylesi bir müdahale asla savunulamaz, doğru görülemez. İşte böylesine bir müdahaleyi zorunlu kılan, yanlışlıkların, çarpıklıkların üzerinde yükseldiği bu örgütsel zemindir. Ve müdahalenin meşruiyet temeli, devrimci hareket kadrolarının görev ve sorumluluklarıdır.

"Görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen, yetkilerini kendi

çıkarları için kullanan, bu yetkileri suçlarını örtmek için kalkan yapan, hareketin siyasi-ideolojik çizgisini çiğneyen sorumlulara karşı tüm Devrimci Sol kadrolarının görevden alma, tutuklama ve ihanet gibi özel durumlarda cezalandırma yetkisi vardır. Dahası bunu yapmak, her Devrimci Sol kadrosunun savaşılamayacağı ve yerine getirmede hesabını vermek zorunda olduğu bir görevdir.

"Yetkiyi ve sorumluluğu yaratan görevlerdir. Görevdeki başarıdır, ilke ve kurallara uygun bir denetime açık olmaktır. Görevler yapılmıyorsa ve yapılmayan görevler bir denetimsizlik çemberine alınmışsa, ortada meşru bir yetki ve sorumluluk da yoktur; verilen yetki ve sorumluluk meşruiyetini kaybetmiştir. Bu noktada yetki de, sorumluluk da hareketin çıkarlarıyla ölçülür, bu çıkarların temsil edildiği yerde kendisini gösterir.

"Biz bir savaş örgütüyüz, kurmaylığımızla, önderliğimizle, savaşçılarımızla. Yukarıda izah edildiği biçimde güven ve sorumluluklarının bilincinde olmayan, yetki ve sorumluluklarını suçlarına kalkan yapan bir komutan, bir yönetici, birlikte çalıştığı, savaştığı arkadaşları tarafından görevden alınabilir, dahası sorgulanabilir ve bu durum harekete somut delillerle rapor edilebilir. Buna hiç kimsenin itirazı olamaz, çünkü bu bizim övündüğümüz, mücadele inancına, hareket ruhuna verdiğimiz değer ve önceliğin bir göstergesidir. Tavrımız kişilerin değil, hareketin, mücadelenin, örgütlenmenin kalıcılığına olan inancımızdan kaynaklanır." (age Sf.86-87)

Müdahalenin meşruiyeti, dayandığı temel yukarda izah ettiğimiz anlayışta kendini bulmaktadır.

Bu anlayışla 13 Eylül müdahalesi;

"1 - Hareketin merkezi ilişki yürütme biçiminden kaynaklanan, karşı karşıya bulunduğu tehlikeli gidişatın önlemlerini alıp nedenlerini bulmak,

"2 - Mevcut benmerkezciliğin nedenlerini, siyasi-ideolojik ve örgütsel bazda ortaya çıkaracak, hareketimizin önünde temel görev olarak duran nitel aşamaya daha sağlıklı, güven içinde ulaşabilmemizin zeminini yaratabilmek için söz konusu radikal müdahaleyi yapmış bulunuyoruz." (age sf.10) diyerek, sorun kadrolar platformuna getirmeye çalışmıştır.

Hareketin yaşadığı mevcut olumsuzlukların giderilmesi, daha fazla yıpratıcı, zarar verici bir durumun yaşanmaması için, müdahaleyi gerçekleştiren arkadaşlar, hareket üzerinde hiçbir tasarrufa girişmemiş, müdahalenin ikinci gününde, çeşitli bölge ve alanlarda birinci dereceden sorumlu arkadaşlara haber verilerek ilişkilerini düzenlemeleri ve alınacakları belirtilmiştir.

Böyle bir tavır karşısında DK ne yapmıştır? Müdahalenin hemen tüm birimlere, insanlara açıklanmasını istemiş, dayatmıştır. Bir hareket sorumluluğuyla bağdaşmayan bu dayatma reddedilerek, mevcut ilişkiler içerisinde ilk önce kadrolarla sorunun çözümü

sağlanacaktır denilmiştir.

Bu noktada DK tam bir duygu sömürsü haline getirdiği açlık grevine başlamıştır. Ama kısa süre sonra açlık grevini bıkarılmış, akabinde mevcut olumsuzluktan çıkabilmenin sağlıklı bir zemine kavuşabilmenin koşulu olarak platform toplanması ve platform toplanmasına kadar kimseye açılmamasını içeren protokol oluşturulmuş, karşılıklı teyid edilmiştir.

Ancak DK bu protokole uymayarak, gözaltında bulunduğu yerden kaçmış, ülkede birinci dereceden sorumlu Derya'yı arayarak kendisine darbe yapıldığını, herkese haber vermesini dayatmış, ama arkadaşın sorumlu davranışı ve olayın daha fazla karmaşık hale gelmemesi yönündeki telkini üzerine kaçtığı yere geri dönmüştür.

Bu süreçte, ülkede birinci dereceden sorumlu Derya arkadaşın, Ortadoğu'dan Musa'nın, Gençlikten sorumlu Malik'in ve yönetici kadrolardan Aydın'ın platform için dışarı çağırılması kararlaştırılır. Ancak daha dışarı çıkmadan Malik'in polis fobisiyle ruhsal sağlığı bozulur ve örgütlenmenin geneline zarar verici tavırlara girer. Bu nedenle denetim altına alınır ve sonrasında dışarı gönderilir. Malik bu durumuna rağmen DK'nın dayatmalarıyla platforma getirilir ve soruna ortak edilir. Ve gelir gelmez DK ile konuşup hemen tavır belirlemiştir. Musa'nın ilk tepkisi ise "bunu bekliyordum, başka çare yoktu, örgüt ne hale geldi" vb. sözlerinde ifadesini bulur. Ancak daha sonra DK ile konuşup ondan yana tavır belirler. Ülkeden çıkarılması gereken üçüncü kişi Aydın, yaşanan bir operasyon ile yakalanır ve çözülmenin ötesinde, şubeden dışarıya telefon etmeye varan oldukça olumsuz bir tavır sergiler. Sorunun çözümü için sorumluluk gösteren Derya ise girişimlerinden bir sonuç alamaz ve DK tarafından Derya'ya her türlü ayak oyunları ile tavır belirlemesi dayatılır. Derya'nın da 13 Eylül müdahalesinden yana tavır belirlemesiyle, taraflar oluşmuş bulunuyordu.

Hareketin o günkü koşullarda daha fazla bunalıma sürüklenmemesi ve sorunların çözümsüzlük içerisinde bırakılarak daha fazla karmaşıklaştırılmaması için, varolan sorunların bir alt ilişki ağına kural dahilinde taşınması, bu çözümsüzlüğün atlatılması zemininin oluşturulması için bir zorunluluktur.

Sorunun örgütsel ilişkinin gereklerine uygun, tüm birim, alan ve bölgelere açılımı yönünde tartışmalar sürerken, DK el altından, kuralsız ve ilkesiz bir biçimde ulaşabildiği tüm ilişkilere sorunu tek yanlı açmaya başlamıştır.

Hareketimizin içinde bulunduğu bu süreci atlatabilmesinin temel yolu, bir hareket sorumluluğuyla davranmayı gerektiren, tam tersine, süreç daha olumsuzlaştırılmaya, sorunlar karmaşık hale getirilmeye çalışılmıştır. Adeta sürecin önu dedikodu, yalan, çarpıtma, küfür, hakaret vb. ile alınmaya çalışılmıştır. Hareketin içinde bulunduğu sorunların çözümü yerine, ilkesizliğin, makyavelizmin egemen olduğu bir yaklaşım sergilenmiştir.

Sorunlarımızın ve karşılıklı iddiaların bir disiplin içerisinde, örgütsel işleyişte tartışılması ve sonuçlarının derlenmesine yönelik açılımı yerine, tam bir ilkesizlik örneği sergilenerek, hareketin güvenliği dahi bir kenara itilmiştir. Her türlü yalan ve spekülasyon kullanılarak, legal alandan başlayıp üslere varıncaya dek her türlü ilişkiye telefonlarla ulaşılmış ve sorun telefonlarda açılmıştır. Avrupa'da yasal büroya gidilip, sorun yaşandığı ifade edilerek ev, silah, ilişkiler ve bazı arkadaşların adresleri istenmiş, telefon numaraları alınmış, bu insana yemin ettirilmiş vb. tüm bunlar kendilerine sorulduğunda ise tamamen inkar edilmiş, inkar edilemez noktaya gelindiğinde ise "önderliğin meşruiyeti" ve "savaş hilesi" gibi sakat bir anlayışla cevap verebilmişlerdir.

Tüm bunlar karşısında arkadaşlarımız, örgüt disiplininin gereklerine uygun bir şekilde kurlsız ve ilkesiz girişimlerin önüne geçmek, hareketin güvenliğini sağlamak için azami dikkat ve sorumluluk bilinciyle davranmışlardır.

Ama DK ve yandaşı durumundaki Musa ve Malik 26 Aralık 1992'den itibaren kurlsız ve ilkesiz tarzda, açıktan değil, gizli ve tasfiyeci tarzda, adım adım tüm legal alana, kitleye sorunu taşıyarak, daha da çözümsüzlüğe ittiler. Dahası, duygusal atmosferler yaratıp, kitlenin geri yanlarını okşadılar, kışkırtıcı hale getirdiler. Ve bunu bilinçli bir taktiğin parçası olarak düşündüler.

İlk anda sorunun kitleye ve legal alana açılmasından habersiz olan arkadaşlarımız, sorunların çözümü için çabalarken böylesi bir tablo ile karşılaşıyorlardı.

Sürecin olumlu tarzda, sorunların çözümü için işletilmesinde arkadaşlarımızın tüm çabaları bir anlam ifade etmemiştir. DK ve yandaşları, tasfiyeciliğe uygun tarzda, kitleye kurlsız tarzda açılımı yaygınlaştırmışlardı. Ardından imaja hitap eden, yalan ve çarpıtmalarıyla darbecilik edebiyatı geliştirip feryatlara dönüştürmüştü.

Sürecin kadro iradesinin yansıyacağı bir gelişim içerisinde olduğunu gören DK tasfiyeciliği bu gelişimin önünü almak için her türlü entrikayı çevirmiştir.

24 Eylül 1992 tarihinde 13 Eylül İnisiyatifi'ni sürdüren arkadaşlarca getirilen ve karşılıklı taahhüt altına alınan protokol önerisini kabul eden DK tasfiyeciliği, yine kendisi tarafından 8 Ekim 1992 tarihinde getirilen, sorunun kimseye açılmaması yönündeki protokol önerisini hiçe sayarak alel-acele kitleye açılma girişiminde bulunmuştur. Bir devrimci hareket sorumluluğundan uzak bu yaklaşım biçimi elbetteki sorunları çözme dinamiği taşıyamazdı. Ancak kendi tekkesini kurma dinamiği taşıyabilirdi.

Bu ilkesiz ve kurlsız hareket etme tarzına rağmen, 13 Eylül İnisiyatifi'ni sürdüren arkadaşlarımız tasfiyeciliğin çarpık yöntem ve zihniyet batağına saplanmadan sorumlu ve disiplin içerisinde, tüm belge ve yazıları derleyerek, örgüt üyelerine ve kadrolara ulaştırma yoluna gitmişlerdir.

Sorunun bu derece yayılmasının ve çözümsüzlüğe evrilmesinin birinci dereceden sorumlusu DK'nın kendisiydi. Çünkü sorunun kadro iradesiyle çözümünden yana değildi. O nedenledir ki her türlü ilke ve kural ihlal ediliyordu. Her şey kendi tekkesinin meşruiyeti için mübah sayılıyordu. Kitleye açılması, legal yayın organlarında hareket kadrolarına ait özeleştirilerin, belgelerin yayınlanması, kişisel karalama kampanyasına dönüştürülmesi bu mantığın ürünüydü.

Sorun ortaya dökülmesine ve karmaşık hal almasına rağmen sağ duyulu, sorunların çözümü için kendi iradelerini yansıtan ülke içinde bir araya gelen kimi alan sorumluları arkadaşlarımız, 13 Eylül İnisiatifi'ni sürdüren arkadaşlara ve DK'ya somut öneriler getirmişlerdir.

"Hareketin ilişki, arşiv ve kasasının denetiminin müdahale eden, edilen ve tartışmalar açığa dökülmeden "taraf" olan arkadaşların dışındaki yönetici insanlara verilerek bir an önce kadro toplantısına gidilmesi."

Çeşitli alan sorumlularının bu somut önerileri 13 Eylül İnisiatifi'ni sürdüren arkadaşlarca örgütsel esneklik gösterilerek kabul edilmesine karşılık, DK tarafından reddedilmiştir.

Bu öneriden kısa bir süre sonra, Avrupa komitesi bir öneri sunmuştur:

"13 Eylül öncesi koşullara geri dönülmesiyle birlikte aynı anda hareketin yeminli üyelerinin katıldığı bir kadro toplantısı" tarzındaki öneri, 13 Eylül İnisiatifi'ni sürdüren arkadaşlarca sorunun çözümü için verilen son taviz olarak kabul edilmesine rağmen, DK yandaşlarınca reddedilmiş, her şeyin kayıtsız şartsız kendisine teslim edilmesini dayatmıştır.

Zira, DK tasfiyeciliği kitlede yarattığı kışkırtıcı havayı, 13 Eylül İnisiatifi'ni sürdüren arkadaşlar üzerinde kullanmak istemiştir. Dahası, kadro iradesinin yansiyacağı bir zemini ortadan kaldırarak, kadroları da çözümsüzlüğe zorlamış, kendi eksenli bir planı devreye sokmuştur.

Devrimci hareket içerisinde sonradan gelişecek olaylar, böylesi bir sürecin ve gelişimin ardından yaşanmaya başlamıştır. Bu sürecin çarpıklığını ve bu çarpıklığı aşma çabalarıyla ilgili belgelerin okunmasıyla gerçeklerin ne olduğu görülecektir. Yıllarca sürdürülen "hareketi böldüler" demagojisinin nasıl içi boş olduğu görülecektir. Sorunların ideolojik, politik ve örgütsel kaynaklı boyutlarının üzerinden atlanarak, kişisel saldırılarla sorunu çözümsüz bırakanların kimler olduğu, şiddete neden gereksinim duydukları görülecektir.

Bu süreci olumluya çevirmedeki çabamızın yetersizliği, eksikliklerimizin, zayıflıklarımızın nedenleri daha iyi görülecektir.

Gelişimin siyasi boyutları kavranmaz, nedenleri anlaşılmazsa, yanlış noktalara savrulma ya da etkilenmeye açık hale gelme kaçınılmaz olur. Nitekim başından itibaren DK tasfiyeciliğinin

hedeflediği böylesi bir sonucun ortaya çıkmasıydı. Kadro ve kitleleri yanlış yönlendirmede, solda ve halk kitlelerinde belirsizlik yaratmada bu yaklaşımın önemli bir rolü vardır.

Devrimci Hareket'in tasfiyeci dalganın etki alanından çıkarak, kendini yeniden üreteceği, yapılandıracağı bir sürece sokma, mücadelede ilerleme kaydetme yerine, sorunu dar bir alana hapsetme, kişiselleştirme, bir anlamda tasfiyeciliğin anlayış olarak güçlü etki alanına sahip olmasındandı.

Bu yanıyla, tasfiyecilik, sorunu kendine karşı bir muhalefet, "küçük burjuvazinin isyanı" ya da "zaafıların konum, kariyer sorunu" olarak demagoji malzemesi olarak kullanılmıştır.

Oysa Devrimci Hareket'in tarihsel olarak dönüm noktası olan 13 Eylül müdahalesi ve bunun sürdürücüleri, hiçbir zaman sorunu bu denli basit görmemişlerdi. Eğer sorun sadece DK'nın kendisi olmuş olsaydı, kolaydı. Ya da DK'nın kişisel özellikleriyle, kafa yapısıyla, kompleks ve kaptisleriyle olmaz densesydi, sürecin bu denli uzatılmasına da gerek kalmazdı. Başından itibaren sorunun DK'nın ötesinde, devrimci hareketin ilerlemesi veya gerilemesi, düşman karşısında güçlü ya da zayıf olması veya tasfiyeci dalganın etki alanında kalması ya da tasfiyeciliğe karşı güçlü olma vb. tarzında bir muhtevada ele alınmıştır.

13 Eylül müdahalesi kendi iktidarına karşı bir girişim olmuş olsaydı, tasfiyeci DK'nın da içinde bulunacağı bir tartışma platformu anlamsızdı. Ya da DK'nın içinde bulunacağı bir çözüm tartışması gereksiz olurdu. Çünkü, birileriyle olmak istenmeseydi, birileriyle sorunları tartışmak, çözüm bulmak anlayışı olmasaydı, DK ile bu kadar polemik, tartışma neyin nesiydi? Çok daha açık tarzda bu adamlar ve yandaşlarıyla olmak devrimi, örgütü satmaktır denir, net tavır konarak ayrılık da ilan edilirdi.

Ya da sorun sadece DK'ya kilitlenmiş bir sorun olsaydı, başından itibaren bu sorun DK'nın kişiliğiyle açıklanır ve mahkum edilirdi. Ama gelişmelerin de anlattığı gibi, sorun bu kadar basit değildi. Basit algılayan, bunu demagoji malzemesi haline getiren, 13 Eylül müdahalesini sürdüren arkadaşların kişiliğine kilitleyen DK'nın kendisiydi.

Yıllarca "bana darbe yaptılar" demagojisine sarılması, soruna yaklaşımındaki bu basit ve indirgemeci mantığından dolayı idi. Belirttiğimiz gibi, eğer sorun sadece DK'ya darbe yapmak olsaydı, DK ve yandaşları da dahil, kendi tekkelerini kurma, saldırı, spekülasyon, yalan ve şiddeti uygulama fırsatı bulamazlardı.

Evet, DK tasfiyeciliği yandaşlarıyla birlikte bir anlayış olarak devrimci hareketin karşısına çıkmışlardır. Bu anlayış sahiplerinin kendilerini mahkum ettirecek bir platforma yanaşmamaları normaldi. Kendilerine, ideolojilerine, politikalarına güvenmeyenlerin kaçınılmaz olarak ayrı bir duruş ortaya koymaları ve o cepheden saldırıya geçmeleri gerekiyordu.

Kadro iradesi demagojisine sarılan, ama kadroların iradesini

hiçe sayarak hem savcı, hem hakim rolüne soyunan DK tasfiyeciliği, kadroların sorunu çözmek ve daha da karmaşıklaşmasının önüne geçmek için önerdikleri alternatif önerileri de yok saymıştır. Çeşitli bölge, alan ve kurumlarda birinci dereceden sorumlu kadroların önerileri, "bağımsızlar, gizli darbeciler" gibi bir anlayışla, tasfiyeciliğin duvarına çarpmıştır.

DK tasfiyeciliğinin sorunlarımızı nasıl bir çözümsüzlüğe ittiğini, en iyi o dönemin belgeleri anlatmaktadır. Burada, 13 Eylül müdahalesini sürdüren arkadaşların sürecin gelişiminin belli bir aşamasından sonra sundukları somut önerilerini ve çeşitli alan ve bölgelerde, sorunun çözümü için ortaya konan önerileri, kadroların tavrını gösterir belgelere yer veriyoruz.

Bu belgeler içinde, ayrılık sürecinde tasfiyeciliğe karşı tavır almış, Devrimci Hareket'in sorunlarının çözümünü tartışma platformunda görmüş, ancak daha sonra şu veya bu nedenle Devrimci Hareket'in dışına düşmüş, kendi kişisel nedenleri ya da yaşanan sürecin zorlukları nedeniyle devrimciliği bırakmış, hatta Devrimci Hareket düşmanlığına yönelmiş kimi kadroların dahi o süreçteki belge ve mektuplarına da yer verilmiştir. İnsanlar, devrimci yaşamlarında sonradan savruldukları noktalara bakılarak, geçmişimizde "yok" sayılmamıştır. Bu belgeler, devrimci hareketin yaşadığı bu tarihsel dönemde kadroların tavırlarını yansıtmaktadır ve yanlışıyla-doğrusuyla, yeterliliği-yetersizliğiyle, tarihimize ışık tutmaktadır.

TARİHİMİZE IŞIK TUTSUN DİYE...

BELGELER - MEKTUPLAR

ÇÖZÜM İÇİN BİR KEZ DAHA

Her adımıyla çözümsüzlüğü ve güvensizliği dayatan, her türlü itham, çarpıtma ve demagojiyi kendine "hak" gören anlayışın 20.12.1992 tarihli yazısı karşısında süreci uzatamama ve ortak bir zemin yaratma doğrultusundaki çabalarımızı sürdürmekten vazgeçmediğimizi bir kez daha vurgulamak gereği duyuyoruz.

Ancak şu noktaların da dikkatle gözetilmesini istiyoruz.

Hareket'in, birilerinin kurguları ve fırtınalı dünyalarından kaynaklanan yeni atraksiyon ve taktiklerle kaybedilecek zamanı yoktur. Herbaşarısız taktik girişim sonrası onca ihlale ve sorumsuzluğa karşın birşey olmamış gibi süreci başa alıp yeni taktikler için zaman ve zemin kazanmaya çalışmak, hareketin güvenliğine geleceğine ve kadrolarına karşı en azından saygısızlıktır.

Bu tartışmanın, sakın, sancısız, düşmana ve oportünizme koz vermeyecek, ayrılık arayışlarına izin vermeyecek bir yöntemle yürütülmesi kısa ve uzun vadeli çıkarları için şarttır. "Ben" derdi olmayanların bunu görmesi gerekir.

Sorunu, her konuşmada, her satırda "darbe" çıkmazına sokma çabalarına, "darbe meşru görülecekse bu hareket moleküllerine kadar parçalansın" sorumsuzluklarına bu hareketin gösterebileceği tahammül ve verebileceği taviz yoktur.

Çıkmazı amaçlayan bu amaçlardan ve hareketi bir kenara iten sorumsuzluklardan vazgeçilmelidir. Hareketin çözüm mekanizmaları anlayışımızla, geleneklerimizle açıktır. Sorunu bu mekanizmalar dışına taşıyıp "karşı darbe" (deyim size ait) arayışlarına girmek yeni suçlar ve suçlular yaratmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Yeni taktiklerle ve kafa bulandırma çabalarına girilmeden bu noktaların dikkate alınacağı beklentisiyle yazınızdaki bazı noktalara değinip, çözüm önerilerimizi bir kere daha yinelemekte yarar görüyoruz.

-Suç olarak nitelediğimiz olay açıktır. Operasyonların nedenlerini araştırmamız ve giderek bunu netleştirmemiz karşısında gösterilen telaş ve paniği örgüt adamı nitelikleriyle bağdaştıramıyoruz. Telaş, panik ve tepkisellikten uzaklaşmalısınız, çünkü bu duygular hareket çıkarlarını ve güvenliğini bir kenara itmenize neden oluyor. Sürecin kadroların irade ve kararıyla aydınlanıp netleşeceğine güvenmelisiniz.

-Hemen her gün, her konuşmada, her yazıda yeni zeminler aramaktan, yeni tanımlar yapmaktan da lütfen vazgeçin. Platform,

çözüm zemini olarak bizim tarafımızdan öne çıkarılıp tanımlanmış ve sonuna kadar savunulmuştur. Siz ise başından itibaren bunu işlevsiz kılmaya, "mutfakta pişirmeye" çalıştınız. Hala savunuyor, sahipleniyorsanız, "platform"un kelime olarak geçmediği 14.12.1992 tarihli "Darbeciler" başlıklı yazınızı bir kez daha okuyun, Derya arkadaşına yaptığınız "platforma değil A... arkadaşın sorumluluğunda komisyon" dayatmalarını hatırlayın. Bugün platform dağılmıştır demenizle, yeni taktiklerinizle uydurduğunuz "komisyon" veya "yürütme" tanımlarınızla ve de yarın yapacağınız yeni tanımlarla uğraşacak zaman yok. Bütün tanımlarınız sizde saklı kalsın. Gelin bunlarla uğraşmak, vakit kaybetmek yerine hareketin kadro mekanizmaları içinde bir çözüm yolunu netleştirelim.

-Yazılı belge vermektan kaçanların değil, yazılı belgelere uymayanlardan söz etmek gerekir. Ortak düzenlenen protokolü çiğnedikten sonra "Ben tanımak zorunda değilim" diyerek politik kimliğini ve imzasını çiğneyenlerin yazılı belgelerin ciddiyeti üzerine tek söz söylemeye hakkı yoktur.

Ve şunu sormak gerekir, hangi belge karşılıksız kalmıştır, sözle geçirilmiştir? 13 Eylül sonrası karşılıklı verilen yazılar ve ilk protokol dışında sizin 14.12.'92 tarihli yazınız, bizim buna verdiğimiz 17.12.'92 tarihli cevabı yazımız ve Avrupa Komitesi'nin yazısı ile Derya arkadaşına yazdığınız mektup ve arkadaşın cevabı vardır. Başka hangi yazılı belgelerden söz ediyorsunuz?

Ayrıca biz örgütsel güveni yazılı belgelerle değil, açık sözlülüğümüz, dürüstlüğümüz, kültürümüz ve geleneklerimizle inşa etmiş bir hareketiz. Biz hala bunlara değer veriyoruz ve bizim için bağlayıcıdır. Ama bu değerler de tahrip edildi ve yapan da biz olmadık.

-Bu noktada karara uyacağınıza dair belge vermektan kaçınma iddialarınızı da değerlendirmek gerekir. Gerek 17.9.'92 tarihli gerekse 17.12.'92 tarihli yazılarımızda kadroların kararının bağlayıcılığı çok açık konmuştur. Eğer demagoji ve spekülasyonların önü alınacaksa bir daha vurgulayalım.

Burada da sorun imza atıp atmama, belgeye döküp dökmeme değil, atılan imzaların, yazılan yazıların "beni bağlamaz" denilip çiğnenmesi gerçeğidir. Bu konuda yaşanan örnekler ortada. Ve siz Malik ve Musa arkadaşlar; imzasını bile "beni bağlamaz" diye çiğneyen bir anlayışa ne diyorsunuz? Bu anlayışın yarın aynı şeyi yapmayacağını nasıl garanti ediyorsunuz? Kendi imzalarınızla mı? Her ne kadar yanında bir süre kaldıktan sonra söyleyip yazdıklarınızı siz de değiştirdeniz de biz yine de A... arkadaş ve sizlerin sözüne ve imzasına güveneceğiz, güvenmek istiyoruz.

Bizim açımızdan güvence aramaya gerek olmadığı sözümüzün de imzamızın da aynı derecede bağlayıcı olduğunu üç ay içinde neyi nasıl ve hangi amaçla yaptığınızla açıktır, kanıtlanmıştır.

-Bugün bizleri protokole uymamakla suçlamanızın adını koymakta zorlanıyoruz. Protokolde 17.9.'92 tarihli yazıda belirttiğimiz çerçevede müdahaleye devam edeceğimiz açıkça yazılmıştır ve söylendiği gibi yayın organına müdahale edilmeyecek diye protokolde bir madde de yoktur. Bunu bir kenara bırakalım, hangi yazı Devrimci Sol'un ideolojik-siyasi çizgisine aykırıdır? Bugün yazıyı okuyan herkes önder yoldaşın yargılandığını açıkça görecektir diyen Malik ve Musa arkadaşlar o yazıyı okuyunca ne anladılar acaba? Ve madem herkes anlıyordu, "önderlik" konusunda çok hassas olduğunu söyleyen bu iki arkadaş neden anlamadı? Anladılarsa neden "önderlik" konusundaki hassasiyetlerini o zaman gösterip tavır almadılar? Kurgularla bugünü ve yarını biçimlendirmeye çalışmanızı anlıyoruz ama hiç kimsenin kurguları geçmişi değiştirecek, biçimlendirecek kadar güçlü değildir. En iyisi bırakın hangi yazıda kimin veya hangi anlayışın yargılandığına ve yazılanların Devrimci Sol çizgisine aykırı olup olmadığına kadrolar karar versin.

-Malik ve Musa arkadaşların masuniyet-objektiflik mantığına hayran olmamak elde değil. Siz ki, her türlü düşüncüyü ve suçlamayı rahatlıkla yürüteceksiniz, hiçbir şeyi araştırma-inceleme gereği duymadan taraf olduğunuzu fütursuzca ilan edeceksiniz, "bir tarafı baştan kesip atmak"tan söz edip "karşı darbe" peşinde koşacaksınız ondan sonra da "bağımsız" niteliğinizi öne sürüp hareketin neden size teslim edilmediğini anlayamadığınızı söyleyeceksiniz... Pes doğrusu... Hareketi de böyle mi kurtaracaksınız?

Yine sizlerle ilgili çelişkili durumu ilk defa da ifade etmiyoruz. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, ilk günden itibaren bugün söylediklerimiz size söylenmiştir. Bu gerçekler spekülasyon diye örtülebilir mi? Hem fazla kaygılanmayın, kadrolara güvenin, onlar neyin spekülasyon olup olmadığına karar verecektir.

-Araştırmamızla ilgili Musa ve Malik arkadaşlar ne gibi kanıtlar sunduğumuzu yine en iyi onlar bilir. Bugün tüm söylediklerimize ve kanıtlarımıza sübjektif zorlama diyerek kendi kendinizi inkar ettiğinizi bilmelisiniz. İlk günden itibaren belgeleri "okuyup moralimi iyice bozmak istemiyorum", "bilmediğimiz şeyler değil" diyerek duyarsız davranan daha sonra ise bu tavrını "bakmaya bile gerek görmedim" diye açıklayıp bir yerlere mesaj vermeye çalışan Musa mı iddialarımıza-kanıtlarımıza sübjektif diyor? Hem de okumadığı, bakmadığı halde... İlginç...

Belgeleri okurken her sayfasıyla-paragrafıyla özel ilgilenen satır altlarını çizen, araştırılmalıdır, önemlidir diyen Malik arkadaş niye sübjektif diyor? Yoksa bizim bilmediğimiz bir yöntemle mi araştırma yapıp "sübjektif" sonucuna vardı? Bu da ilginç!

Ve biz bunları söyleyince spekülasyon oluyor öyle mi? Sübjektivizm de, zorlama da, spekülasyon da ortadadır. Ve bir kere daha sizleri sakın olmaya, kadrolara güvenmeye davet ediyoruz.

Neyin sübjektif, neyin zorlama olduğuna en iyi onlar karar verir.

-14 Aralık'ta Avrupa'da polisin en iyi denetlediği bir alanda biriyle nasıl ilişki yürütüldüğü, kimlerin nasıl bulunmaya çalışıldığı, nerelere varana kadar telefonların zorlandığı, nelerin istendiği ve nelerin anlatıldığı hepsi söz konusu arkadaşın yazılı açıklamalarında mevcuttur. Hiçbir kural, hareketin güvenliği düşünülmeden ısrarlarımıza rağmen "hayır gitmedik, konuşmadık", "zarf atmayın", "biz kiminle konuşacağımızı biliriz", "biz haber vermeden yapmayız" pişkinlikleriyle yapılan sorumsuzluğu boğuntuya getirmeye ve yeni gerekçeler yaratmaya gerek yoktur.

-Nedir bu gerekçeler:

A... arkadaşın eski alışkanlıklarını devam ettireceği ortam arayışı ve ruh haliyle gerçekleri tahrip etmeye gerek yok. Tamamen yeni oluşturulan, kurumlaşılan ev, işyeri olanağına sahip olunduğu, bunun dışında tüm araba ihtiyaçları karşılandığı açıktır. Yine söz konusu ev dışında ikinci bir evin platform için ayrıldığı, hazır tutulduğu ve gerektiğinde tarafınızdan kullanıldığını söylemeye gerek var mı? İhtiyaç olarak belirttiğiniz, tercüman-rehber olanağına kurumlaşma ilişkisi nezdinde sahip olduğunuz, bunun dışında mevcut sorunun daha fazla insana taşınmaması zorunluluğundan yeni bir "tercüman-rehber"e ihtiyaç görölmediği açık değil mi? Kaldı ki hep beraber bulunulan üsteki olanaklardan (araba, rehber, vb.) yararlanmayı reddeden, ayrı bir yere gereksinim duyan siz değil miydiniz? Daktilo ihtiyacı istendiği zaman sağlanmıştırdır. Para ihtiyacınızın faturasını sanırız çıkarmaya gerek yoktur. Bu kısa sürede kullandığınız paranın hesabını tutuyor olsanız gerek. Yine bu süreçte güvenlik sorununun silah ihtiyacıyla direkt ilgisinin olmadığını ve güvenlik konusunda duyarlı davranıp gereklerini yerine getirdiğimiz, bugünlere taşımamızla gösterdiğimiz açıktır.

1- Platform üyelerinin toplanmasından sonraki tüm adımlar 13 Eylül öncesi dayatmasında boğulup işlevsiz kılındığı için gelinen aşamada bir alt ilişki ağında kadroların iradesini ortaya çıkarmak dışındaki çözüm yollarının zaman yitiminden başka bir sonucu olmayacaktır.

2- Sorunu kadrolara açma ve karar alma yöntemleri şu şekilde olmalıdır:

3- a) Sorunun hangi düzeyde, kimlere açılacağı tek tek ortak belirlenir.

b) Kadroların soruna vakıf edilmesi, sağlıklı tartışma zemini için toplantı biçimi en iyisidir. Fakat bunu şu anda olanak olarak risklerinin yanında, imkanının pek olmadığı, diğer yandan zaman olarak da hareketin uzun bir boşluğu kaldıramayacağından bu

yöntemle vakit kaybetmenin anlamsız olduğu açıktır.

c) Ortak tespit edilen kadrolara hareket güvenini ve disiplinini koruyan bir çağrıyla kadrolara taraflar tüm belgeleri ulaştırır. Belgelerin (yazıların) gönderilmesinde çok orijinal bir yol bulunmamaktadır. Şimdiye kadar bilinen, düne kadar uygulanan yöntemler söz konusu kadrolara tartışma notlarının ulaştırılması, platform üyelerinin denetiminde sağlanır. Yeni bürokrasilerin yaratılması zaman öldürmekten başka bir anlama gelmeyecektir.

d) Tartışmaya ortak olacak arkadaşlarla görüşme, konuşma konusunda sorun olmayacağı açıktır. Gerektiğinde taraflar bizzat ararlar, gerektiğinde söz konusu arkadaşlar tarafları bizzat arayıp bulacağı telefon imkanları temin edilir.

e) Kadroların kararının bağlayıcılığının herkes için geçerli olacağı imzalanarak taahhüt edilir.

f) Kadroların kararlarına önceden taahhütler koma gibi anti-demokratik, bürokratik yöntemlerin sağlıksızlığı açıktır. Zaten taraflar kadrolara kendi önerilerini sunacaklardır. Kadrolar kendi örgütsel irade ve sorumluluklarıyla kararlarını belirleyeceklerdir.

g) Bu sürecin denetiminde zaten Derya ve Malik arkadaşlar kendi ilişkilerinin sorumluluğunu üstleneceklerdir. Aynı şekilde Musa arkadaşın Ortadoğu ilişkilerinden bilgilendirilmesi sağlanır. Geriye kalan ilişkiler ise, şu an düzenli mekanizmaları yoksun ilişkilerdir. Ve yukarıdaki telefon konuşma bağlantılarına bağlı olarak bu ilişkilerin platform üyelerince denetlenmesi ve de tartışmalarda sağlıklı bir şekilde yer almalarını düzenlemek zor olmayacaktır.

h) Tartışma ve karar süreci, platformun denetiminde zamana bağlanabilir.

i) Avrupa ilişkileri Avrupa sorumlusu arkadaş tarafından yürütülmeye devam edilir. Bunun dışındaki zorlama çözümlerle süreci uzatmanın bir anlamı yoktur. Zaten Avrupa'da sorumlu arkadaş dışında komite mekanizması vardır. Taraflar görüşmelerini bizzat yürüteceklerdir. En genelde ise platforma bilgi verme işleyişi yeniden düzenlenir.

j) Bağımsız çalışmadan ne kast edildiği tam anlaşılmasına rağmen kast edilen yeni olanaklar ise, bunların temini zaten hareketin imkanları dahilinde karşılanacaktır, karşılanır.

k) Bu süreçte zaten içe dönük tutulan faaliyetlere ivme kazandırılmadan çalışmalar sürdürülür.

l) Taraflar tespit edilen kişilerin dışında kimseye açma durumunda olamazlar. (Şimdiye kadar bizim tespit ettiklerimiz

dışında ilgisiz ve kuralsız açma girişimleri açığa kavuşturulup güvenceye alınmalıdır.)

m) Gelişmelerin deşifre olmaması için gereken önlemler platform tarafından alınır ve denetlenir.

21 Aralık 1992

Haydar

Süleyman

Hüseyin

Derya

ÇÖZÜM İÇİN SON KEZ

Özellikle son bir-iki aydır atıl-ıçe dönük tutulan tüm ilişkiler ve mücadelenin boyutu, mevcut tartışmanın sonuçlanmasına kadar süreceği göz önüne alındığında, hareketin suni önerilerle zaman kaybına tahammülü olmadığını daha önce vurgulamıştık. Bugün ise bu kaygı duyulmaksızın 21.12.1992 tarihli "Çözüm İçin Bir Kez Daha" başlıklı yazımızda dile getirdiğimiz önerilere cevap verilmeden yeni çözüm(!) önerileri ile zaman geçirilmeye, belirsizlik ortamı sürdürülmeye çalışılmaktadır. Buna bir son vermek gerekmektedir. Gelinen noktada hiç kimsenin harekete daha fazla zaman kaybettirmeye hakkı yoktur.

"Çözüm İçin Bir Kez Daha" yazımızda dile getirdiğimiz, "Hareketin birilerinin kurguları ve fırtınalı dünyasından kaynaklanan yeni atraksiyon ve taktiklerle kaybedecek zamanı yoktur. Her başarısız taktik girişim sonrası, onca ihlale ve sorumsuzluğa karşın bir şey olmamış gibi süreci başa alıp yeni taktikler için zaman ve zemin kazanmaya çalışmak, hareketin güvenliğine ve kadrolarına karşı en azından saygısızlıktır" vurgusunu bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. Cevaplandırılmayan söz konusu yazımızda da altını çizdiğimiz gibi, sorunu "darbe", "devretme" ikileminde boğmaktan başka bir anlam taşımayan "yeni" önerilerinizle, tanımlarınız ve yarattığınız kavram kargaşasıyla uğraşmak yerine, hareketin kadro mekanizmaları içinde bir çözüm yolunu netleştirelim diyoruz. Bununla ilgili olarak sorunun açılacağı kadroların ortak tespiti, kadroların kararlarının bağlayıcılığı konusunda güvence, tartışmanın eşit koşullarda sürdürülmesi, olanakların temin edilmesi vb. vb konular yine aynı yazımızda açılmış ve somut önerilerimiz konulmuştur. Bunlara ve varsa başka belirsizliklerin de belirtilmesini istediğimiz bu çözüm önerimize yanıt verilmediği gibi zaman kazanma çabalarına devam ediliyor. Bu noktada son bir kez de olsa getirilen bu "yeniliklere" değinmemiz zorunlu olmuştur.

-Hareket mekanizmaları dışına taşırılmaması yönündeki uğraş ve uyarılarımıza rağmen ulaştığınız ilişkileri sorunu taşıma tavrınız karşısında, özellikle ulaşmaya çalıştığınız Avrupa Komitesi ile Kemal, Zafer arkadaşlara açmak zorunda kalmamızı bugün "Yurtdışında kendi saptadığınız kadrolara sorunu günlerce tek taraflı anlatıp şartlandırdıktan sonra..." demeniz ne anlama geliyor? Sorunu kimlere ve nasıl açtığımız ortadadır. Bu açışların da sizlerin denetimsiz ve gizlice sürdürdüğünüz, örgütün güvenliğini tehdit eden çabalarınız karşısında gizli bir önlem ve denetim aracı olduğu

açık değil midir? Keza arkadaşların hareketin karşılaşılabileceği olası tehlikeleri öne çıkararak, öncelikle sorunun çözüm platformunun yaratılması yönündeki duyarlılıklarında da art niyet arayıp, "Bizi konuşturmuyorsunuz, arkadaşları bizden gizliyorsunuz" feryatları attınız. Arkadaşlarla konuşma ortamı yarattık, bu kez de "... o kadar şartlandırılmıştı ki, (ne kadar şartlandırdığımızı bilmiyoruz ama birilerini bulup yeminler ettirmedığımızı biliyoruz) sadece çözüm üstüne konuşmayı dayatır haldeydiler" deyip Zafer ve Kemal arkadaşlarla ikinci kez konuşmayı reddettiğiniz gibi Avrupa Komitesi'nden arkadaşlarla konuşmayı da reddettiniz. Bütün bu tavır ve taktiklerin altındaki niyet ne olabilir acaba?..

Bunlara rağmen bugün Kemal ve Zafer arkadaşların çözüm çabalarını boşa çıkaran bizlermiş gibi yeni atraksiyonlara başvurma pek anlamı olmasa gerek. Kemal ve Zafer arkadaşlara, "Çözüm İçin Bir Kez Daha" yazımızda belirttiğimiz noktalara rağmen, varolan kaygıları giderecek yeni formülleri reddetmediğimizi belirterek, kendilerinin de bu çabada yer almalarını istedik. Arkadaşlarla on saat süren konuşmamız sonunda, tartışma sürecini yönlendirecek, denetleyecek yeni bir mekanizmanın oluşturulabileceği umuduyla geldiler ve biz size Zafer ve Kemal arkadaşların da yer aldığı çerçevede bir araya gelim dedik. Önce onların katılmasına gerek yok denildi, sonra bize bırakıldı. Bunun üzerine tartışmaya son bir umutla biz geldik. Ancak sorunun çözümü için dayatmalardan uzak varolan kaygıları gidermek için tek tek konuları netleştirme çabalarımız yine "devretme-devretmeme" ikilemiyle çözümsüz kılındı.

-Bu noktada "devretme" dayatmalarına bir kez daha açıklık getirmemiz gerekli olmuştur...

Bizler, bilindiği gibi hareketimizin tartışma kanallarının yaratılmadığı, engellendiği koşullarda, hareketimiz açısından hayati önemi taşıyan olguların kadrolar nezdinde tartışılıp açıklığa kavuşturulması ve çözümlenmesi ihtiyacıyla 13 Eylül 1992 tarihinde müdahale etmiş bulunuyoruz. Bu tartışma sürecinin sonuçlanmasına kadar tüm tarihi, siyasi, kişisel sorumluluklarımızın bilincinde olarak çıkacak kararın güvencesini taşıdığımızı inanıyoruz ve bugüne kadar da bunu defalarca kanıtladık. Başta A... arkadaş olmak üzere sizler ise başından beri bu sorumluluğu taşımak bir yana, tam bir aymazlık diyebileceğimiz tavırlarla varolan durumu kabul etmektен kaçınıp gerçeklerin üstünü örtme çabalarında ısrarlı oldunuz. Çözüm için platform yaratma doğrultusundaki ısrarlarımızı boşa çıkarma taktikleriniz ilkesiz-kuralsız girişimlerde ısrar etmeniz tamamen sübjektif kaygılarınızdan kaynaklanmaktadır. Kaygınız, (ne pahasına olursa olsun, sizlerin dışında başkaları nasıl değerlendirirse değerlendirsin), yaşanan sorunların sağlıklı, disiplinli ve en zararsız çözüm yollarının bulunmasında değildi. Tüm davranışlarınızı belirleyen "önderliğe halel gelmemesi" oldu. Bu nedenedir ki, ne olursa olsun "darbeciler"le birlikte bir görünümle

kadroların karşısına çıkmamak için bütün önerilerimizi reddediyor, sabote ediyorsunuz.

Şunu hepimiz biliyoruz ve değişik boyutlarda örneklerini yaşamışızdır: Örgütsel bir ilişkinin devredilmesinin anlamı, esas olarak o alan veya bölgedeki kadro vb. ilişkinin devredilmesidir. Diğer olanaklar varsa, kendi doğallığı içinde çözümlenebilir.

Çokaçık söylüyoruz, devredilme ikileminde olan veya devredilmek istenmeyen bir şey yoktur. Şöyle ki, "Çözüm İçin Bir Kez Daha" da da belirttiğimiz gibi ortak tespit edilen kadrolarla tartışma sürecine başlandığı andan itibaren tüm kadrolarla iki taraf olarak birlikte ilişkiye geçilecektir. Hareketin tüm ilişkileri mevcut kadrolarla yürüyorsa veya bu süreçte A... arkadaş zaten kendi kimliğiyle kadroların karşısına çıkacaksa, devredilme çarpıtmalarının anlamı nedir? Sorun devretme-devretmeme noktasında değil, tekrar tekrar süreci tıkamak için gündeme getirilen çarpıtma ve dayatmalardadır, bunları belirleyen anlayışınızdadır.

-Örgüt arşivi ve kasası konusunda yürütülen çarpıtmalar da farklı değildir. A... arkadaşta 13 Eylül'den itibaren tekrar tekrar isteniyorsa tüm arşivi yanına verebileceğimiz belirtilmiş ama kendisi istememiştir. Keza yine bu süreçte istediği tüm belgelerin bir nüshası kendisine verilmiştir. Buna rağmen koparılan arşiv yaygarasının anlamı nedir? Yine de yapılacak spekülasyonları engelleyecekse, arşivin ülkeye veya bir başka yerlere taşınması aylar süreceğinden, tartışma süreci sonuçlanana kadar tespit edilen bir ilişkide (kadroların bilgisi dahilinde) zimmetlenmesi yoluna gidebiliriz.

Hareketin kasasında ise 13 Eylül itibarıyla varolan para bellidir. Bugüne kadarki harcama ve gelirler konusunda kadrolardan gizli hiçbir şey olamaz ve bundan sonraki gelişimi de yine kadroların bilgisi dahilinde zimmetleyebiliriz.

İşte tüm "devretme" demagojilerinin gerçek yüzü budur.

-Gelinen noktada tekrar vurguluyoruz; çözümsüz, işlevsiz kılma çabalarına rağmen, platform, bu sürecin tamamlanmasında işlev görebilecek tek zemindir. Hareketin tüm ilişkilerinin özellikle son bir-iki aydır atıl vaziyette tutulduğu koşullarda adeta kadrolardan habersiz gündemin baş maddesini oluşturan bu tartışmanın sonuçlandırılmasını daha fazla erteleyemeyiz. Atıl vaziyette tutulan ilişkilerin düzenlenmesi için dahi sorumluların bire bir günlük denetimi sürdürmek zorunda kaldığı bir sürecin yaşandığı örgütsel gerçekliğimizde yeni bir yönetim mekanizmasının pratik ve hukuki bir zemini yoktur. Kaldı ki, belirtildiği gibi sınırları çizilmiş bir mekanizmanın işlevi ne olacaktır? Bu mekanizmanın hareketin durumuna vakıf olabilmesi bile aylar alacaktır. Böyle bir mekanizmanın pratik olarak oluşmasının zor olmayacağını söyleyen A... arkadaş, bu kadar kolay bir işi 16-17 Nisan öncesi (bugün geçmişe ilişkin iddialarını doğru varsaysak bile) neden bir

alternatif yönetim oluşturma yönünde yaşama geçirmemiştir ve yine 16-17 Nisan sonrası neden oluşturmamıştır? Nisan sonrası ise oluşturulan ilişki ağında temel alanların sorumluluğunu Derya arkadaş yürütmüştür ve A... arkadaşla ayrı ilişki yürüten Necdet, Malik ve Aydın arkadaşlarla da yazışma bağlamında zorunlu bir ilişkisi vardı. Bu noktada bugün ülkede kurulacak böyle bir ilişki ancak Derya arkadaş açısından bir anlam taşıyacaktır.

Bugün de Derya arkadaş zaten ilişkileri sürdürmeye devam etmektedir, keza tüm kaygılara rağmen bunalımı derinleştirmemek açısından Malik arkadaşın da ilişkileri kendisine verilmiş ve sürdürmektedir. Geride atıl vaziyette tutulan diğer ilişkiler ile Avrupa ve Ortadoğu ilişkileri vardır ki, bunlar da kendi doğallığı içinde ve platform üyeleriyle ilişki içinde yürütülmektedir. Tekrar altını çizerek belirtiyoruz ki, tartışma sürecinin başlamasıyla birlikte bu ilişkilerin hemen hepsine A... arkadaş kendi kimliğiyle girmiş olacaktır ve ortada devredilmeyen bir şey olmadığı gibi devredilmeye konu olacak başka bir şey de yoktur.

Tüm bunlara rağmen tartışma süreci ile ilgili halen kaygılar taşınıyorsa Zafer ve Kemal arkadaşların da üzerinde durduğu, tartışma sürecine müdahale edecek, tartışmanın demokratik, eşit koşullarda yürümesini ve de kadroların kararının uygulanma güvencesini sağlayacak bir mekanizma isteniyorsa, bizim açımızdan hiçbir sakınca olmadığını bir kez daha teyit ediyoruz. Yeter ki suni dayatmalarla hareketi oyalamayalım.

-Son günlerde gündeme getirilen yeni bir kargaşa da ülkeye gitme meselesidir. Yeni belirsizlikler yaratmaktan başka bir anlam taşımayan bu öneri sorunun çözümünde baştan itibaren temel alınan bir nokta olmamıştır. Sorunun çözümünde bu kadar zaman kaybettikten sonra yeni zeminler aramak ne anlama geliyor? Bugün hemen ülkeye gidilebilse dahi (bunun ne kadar zaman alacağı biliniyor olsa gerek) ülkede tüm kadraların toplanıp birlikte tartışma yürütebilme koşullarının hemen yaratılamayacağı açıktır. Bunun dışında ülkeye gitme önerisinde eğer samimi yan varsa, gelinen noktada hareketin nitel dönüşümü ve atılımına paralel olarak bu konunun hareketin gündeminde olduğunu, sizlerin de şimdiden bunu düşünmenizi sevindirici bulduğumuzu belirtmek isteriz. "Nasıl gittiysek öyle de dönmesini" bilen bir geleneğin temsilcileri olduğumuz açıktır.

-Yine kadrolarda tartışma sürecinin başlatılmasının önüne yeni olarak dikilen "Ortadoğu'da kadroları toplayalım" önerisi sorunu süratle çözmeye yönelik bir adım değildir, bunu bilmemeniz mümkün değil. Şöyle ki Ortadoğu'ya geçiş koşullarının ne denli daraldığı biliniyor. Derya ve Malik arkadaşların getirilmesinde, A... arkadaşla ortak düşünce sonucu herhangi bir olumsuzluğa karşı ayrı ayrı getirilmesi kararlaştırılmıştı. Bugün hareketin yukarıdan aşağıya belirlenmiş kadro hiyerarşisi olmadığından sorunun

çözümüne ortak edilecek kadroların belirlenmesi alan ve bölge sorumlulukları çerçevesinde olacaktır. Bu ise en azından 20-30 kişi demektir, (a) bölgesi veya alanı sorumlusunun dahil edilip (b) bölge veya alan sorumlusu dışlanamayacağına göre 20-30 kişinin Ortadoğu'ya bugünkü olanaklar içerisinde getirilmesi aylar alacaktır. Aylara yayılacak bu sürede alan ve bölgelerde ilişkilerin nasıl sürdürüleceğinin (Ortadoğu, Avrupa gibi telefon kullanabilme olanağına da sahip değildir) cevabını sorumlu arkadaşlara bırakıyoruz. Diğer yandan, A... arkadaşın sözlü konuşmada ifade ettiği çağrılacak 8-10 kişiyle sınırlandırılması düşüncesinin sağlıksızlığı ve keyfiliği ortadadır. Bu yöntem olsa olsa '89'da da gündeme getirilen "kadroları ben tanıırım, siz biimezsinin" anlayışının sonucudur ve bunun objektif, örgütsel ve hukuki bir yanı yoktur.

-Aslında sizlerle 31.12.1992 tarihinde tüm bu konuları bir kez daha konuştuk ve tartıştık. Burada anlattıklarımızdan farklı hiçbir şey söylemedik. Ama siz yine kendinize göre tarihi belgelemek gayreti içinde olduğunuzdan her seferinde bir şey olmamış gibi tekrar başa dönerek yeni zeminler yaratmaya çalışıyorsunuz.

31.12.1992 tarihinde sözlü olarak gündeme getirdiğimiz son öneriyi burada bir kez daha yineliyoruz: Tüm yolların tıkanıdığı gelinen aşamada kadrolara ortak bir görünüm ve sorumlulukla sorunu açmak için en azından kendi yazılarınızı ve iletmek istediğiniz tüm belgeleri vermenizi istiyoruz. Bu haliyle kadrolara tartışmanın karşılıklı tüm belgelerini ulaştırarak ve kadroların taraflara eşit olarak ulaşabilmelerinin koşullarını yaratarak sürecin belirsizlikten kurtarılmasını zorunlu görüyoruz.

4.1. 1993

Haydar

Süleyman

Hüseyin

Derya

Çözüm noktasında öneriye katılanlar:

Hasan

İlhan

Sami

Adem

Zafer

Kemal

Kemal ve Zafer'in Notu:

30.12.1992 günü sizinle yaklaşık 10 saat süren görüşmemizde sizi de dinledik, hemen her konuda tartıştık ve kendi düşüncelerimizi dile getirdik. Elbette ki esas konumuz gelinen noktada sorunun nasıl çözüleceği idi. Biz sizin sorununuzun da bu olduğu düşüncesiyle gelmiştik görüşmeye. Siz ise sorunu "darbe", "devretme" çerçevesinde tartışıyordunuz hep. Sorunun kadrolara nasıl götürüleceği üzerine bir önerimizi arkadaşlarla konuşabileceğini belirtmemiz üzerine görüşmeden "umutlu" ayrıldık. Daha sonra bizi "şartlandırılmışlar" şeklinde değerlendirmişsiniz. Eğer sorunları bu şekilde tartışıyorsanız 10 saatlik görüşmede siz de bizi "şartlandırmaya" çalıştınız mı diyeceğiz? Hareket kadrolarını beyinsiz varlıklar olarak görmemek gerektiği düşüncesindeyiz.

PLATFORM ÜYELERİNE

İçinde bulunduğumuz durumda 12 Aralık 1992'de bir açıklama yapma gereği duydum. Açıklamamı Musa ve Malik arkadaşların istedikleri muhtevaya çeken yazıdaki çabalarına son vermek üzere yazılı yapma gereği duyuyorum.

Tamamıyla olmasa da sürece de yer yer girerek durumu koymakta yarar var. Öncelikle çözümlemede ortak saptanan yetkili organ platformdur ve benim de statüm diğer yoldaşlarım gibi platform üyesi olmaktır. Bunu açık ve net koymalıyız. Platformun giderek dönüştürülmeye çalışılması ve bugün de yetkili organ diye komisyon ilan ediliyor olması sadece platformu dejenere etme çabasıdır. Böyle bir organ kurulmamıştır.

A... arkadaşın beni aramasıyla Haydar, Hüseyin, Süleyman arkadaşlar tarafından tutuklandığını ilk öğrenen benim. O konuşmalarımızda, sorunu tutuklamayı yapanlar ve ülkedeki üç arkadaşın da katılacağı toplantıda tartışmayı kararlaştırdık. Ve de platform toplanana kadar benim dışımda açılım olmayacağını belirledik, gelişmeler benim ve diğer arkadaşların aktarımıyla A... arkadaşına bildirilecek, ancak telefon vb. girişimi olmayacaktı. Bu dönem A... arkadaşın benden başka bir arkadaşın telefonunu almasıyla tartışmalar gerginleşti. Verilen sözlerin sorumluluğunun üstlenilmediği bana ve A... arkadaşına getirildi. O esnada A... arkadaş Musa arkadaşın telefonunu vererek gerektiğinde ona bildirmemi belirtti. Ben o sözlerin tutulmasında istekli olsam da adımlar benim dışımda atılıyordu.

Sonuçta platform toplanmasını esas alarak Musa arkadaşın bilgilendirilip getirilmesini sağladım, "gizleme-saklama" olayı platforma bağlı olarak belirlenmişti ve bu gidişatta sorumlu davranmanın gerekliliği açıktı. Kendi iç çözümümüzü yapabilmemiz için kontrolde tutulup disipline edilen bir açılım bence de şarttı. Ülkedeki mücadelenin zorlukları beraberinde bu sorumluluğu da göğüslemeye çalıştım. Ki ateş hattında olmanın hangi noktalara varan sıkıntılarını yaşadığımıza çoğu arkadaşım tanıktır. Bunlara rağmen ülkelerdeki ilişkileri elverdiğince düzenleyip gelmeye çalıştım, geldim. Bir aya yakın süredir burada olmama rağmen zamanın ne kadar sorun edildiği ortada. Nitekim önemli olmadığı da söylendi. Ülkedeki işlerden, durumuzdan A... arkadaşını bilgilendirdim, ama rapor vermem ne istendi, ne de tartışmalarda işler öne çıkarıldı. Esas alınan sorunun çözülmesiydi. Ve tabii oldum. Birakalım bunu saygıyı zedelememek için sonuna kadar dayandım.

Sağlıklı düşünmemi ilişki yürütmeme engelleyecek girişimlere hiç kimse izin vermedim. Ülkeden gelirken Musa arkadaş tarafından basitçe hatırlatıldığı için kalacağım evin sorun olacağını fark ettim. Müdahale yapılan eve de gitmeyeceğimi de belirterek ayrı kalacağım ev istedim. Ve de A... arkadaşın yanına her gün giderek müdahaleci arkadaşlarla da dönem dönem çağırıp tartışarak bugüne geldim. Açık ki, ağırlıkla A... arkadaşla oldum, Musa'nın da katıldığı görüşmeler dışında Malik arkadaşla da tartıştık.

Ülkeden gelmeden de dediklerim vardı. Musa ve Malik arkadaşlarla yaptığımız son konuşmalarda da tekrarlardım. Müdahaleci arkadaşları "temizlenecek pislikler" olarak görmüyorum. Hareketimiz içinde önemli yerleri, emekleri olan ve Haydar arkadaş önümde gördüğüm arkadaştır, göze aldıkları benim için anlam ifade ediyor ve Hareket içindeki herkes için de edecektir. Hareket içindeki geçmişleri üstlendikleri sorumluluklar bilinmektedir, önemlidir. Ben gözden çıkarmıyorum, düşüncelerini kayda değer buluyorum, öyle de olmalıdır.

Arkadaşların samimi yanlarını görüyorum, Hareket'i sahiplenişlerini paylaşımlarımızda yaşadım. Müdahalelerinin darbe seyrine dönüşmesini engelleyen çabalarını izledim ve bu sınırları sürekli korudular.

Bir araya geleceğimiz tartışma ortamında karşılıklı hataları, eksikleri ortaya çıkaralım, bu zemin Hareket yararınadır.

Getirilenler A... arkadaş ile Haydar arkadaş arasında da tartışılabilirdi. Bugünkü boyut kazanmasında A... arkadaşın rolü olduğunu düşünüyorum, ayrıca sorunlarımızı tartışma ihtiyacımız vardı, bu benle de geçiyordu. Haydar arkadaşın istemiyle de platform toplanabilirdi. Yöntemi benimsemesem de, tartışmanın nasıl tıkandığını düşünüyorum. Bugün yürütülen tartışmalardan onu anlamaya-yakalamaya çalışıyorum. Üst ilişkilerdeki paylaşım önemlidir, üzerinde duruyorum.

Haydar arkadaş ben MK biliyordum. Ayrıca 16-17 Nisan sonrası ülkeye gelmesi söz konusuydu. Yine A... arkadaşın anlatımlarında biz diye geçiyordu, paylaşma ileriye, hareketin geneline vakıf olma düzeyindeydi. Dokümanları okuyor, bilgilenmeye sahip vb. geçiyordu. İhtiras konum yapıldığına katılmıyorum. Niye böyle bir riske girsin ki, zaten konumu vardı.

Benzeri yaklaşımlarımı sürekli getirdim, düşüncelerimi açtım. Musa ve Malik arkadaşların getirdiği "düşüncelerini gizlemek" kutuplaşmaya katılmamaya tekabül ediyor. Evet bunu yaptım ve tırmandırıcı hiç bir tavra girmedim, iç çözüm zeminini sürekli korudum. Çünkü benim için de hareketi bölmeme sorumluluğu vardı. Ki, daha hassas kim davrandı diyorum. Geldiğindeki telefon görüşmelerimizle sonraki görüşmemizde dili dahi değişen -ve de hatırlattığım- diyalogu koparıp Musa arkadaş mı? "Mevzilenilmiş, çözüm taraflardan birini kestirip atmak" tespiti yapıp tüm girişimlerde bunu eksen alarak diplomasi yapan Malik arkadaş mı? Tavrımın

süpriz olmadığı getirilebiliyorsa düşüncelerim bilinmediğinden mi? Zaten bu kadar zaman ne konuşulduğu meçhul oluyor. Düşünce saklamak, spekülatif değerlendirmelere, polemiklere girmek, demagojilere kapılmamaksa doğrudur, yapmadım. Soruyorum bu tavrımı inatla sürdürmek mi, burjuva politikası...

Operasyonlardan, darbeler yememizden rahatsızlık duymadığım yorumu daha rahatlıkla yapılabiliyor. Amaç nedir? Yapılmak, vardırma istenen sonuçları düşünmek gerek. Kaldı ki, kendi açımdan bu konulardaki duyarlılığım bilindir. Hareketi her koşulda sahiplenip sorumluklarımıza sarılma, devrimci yaşantımda-mücadelemizde saklıdır. Kimseye de tek söz hakkı vermeyecek kadar açıktır.

Kayıtsızlıkla hareketin bölünmesine seyirci kalmakla suçlanıyorum. Benim için pratikte aşılış bir yaklaşım, çünkü ben başından beri zorlanan platform üyesiydim. Bıkılmadan, usanılmadan "darbeci" - "Karşı darbeci" olmaya zorlandım. Tutarlılığımı koruduysam düşmana malzeme vermemeyi ve sorunlarımızı kendi iç mekanizmalarımızda çözmeyi ısrarla savunduğumdandır. Benim için hareket sorumluluğunu üstlenmek buydu. Artık sorumluk tüm platform üyelerinindir dediğimiz ortamda dahi cepheleşmemesinde son aşamaya kadar direniş gösterdim.

Platform tartışma-sonuçlandırma işlevini görecektir. Konular oturumlar yaparak tartışılır, eleştiri-özeleştiri istenir, sonuçlar çıkarılır, en son olarak da bir oturum yapılarak kararlar belirlenir, şeklinde saptamalar dahi aramızda geçti. Hangi amaçlarla platform gözden çıkarıldı?

"Turuva atı" ithamı bile bir itiraf. Şöyle ki, cepheler ve taraflar belirlenmiş. Cepheleşmeyi aşmalıyız tavrıyla bunalıma neden olduğum tespiti A..., Malik, Musa arkadaşlarca yapıp tavra zorlanıyorum. Bugüne geliyoruz yine kaosa neden olduğum getiriliyor. Demek o zaman da o tarafta yer almamamdı sorun -ötesi prosedürdü- bugün de. Evet, yaratılmaya çalışılan baskılanmaların beni belirlemeyeceğini getirmiştim. Beni hareketin geleceği ilgilendiriyordu. Bugün "bunalım" çözülecekse tek yanlı mahkumiyetle çözülmez, sadece atlatılır ve daha endişe verici gelişmelere gebe kalınır düşüncesindeydim. Ki, verileri getiriliyordu, A... arkadaşça... Bunlar aramızda defalarca geçti. Çözümü mekanizmalarımızda aradığımı, ikilemlerle hareket edemeyeceğimi getirdim. Hak-hukuk, suç-ceza içine sıkıştırılarak "beş" dakikalık "çözüm"lerden yana olmayacağımı paylaştım. Ama doğru mutlak "darbe" üzerine kurulu bir yargılama dayatıldı ve onun işletileceği yollar üretildi. Katılım göstermem zorlandı. Benimsemedim ki, Malik ve Musa arkadaşların yazısında da geçiyor. Buna direndim, tartıştım.

Son olarak da protokol hazırlayıp herkesin imzası altında platformu işletme tartışması yaşandı. Ben de böyle bir protokolle eğer özel yetki (söz konusu olan ben ve Malik'tik) verilirse bu sorumluluğu

da üstleneceğimi belirttim. Ancak böyle bir protokolden kaçınıldı. Komisyon (üç kişilik) kurulup yetki-yürütme işleyişi resmileştirilmek üzere dayatıldı. Platformun işletmesini belirsizleştiren ve üyeleri çığneyen, sorunu karara (önceden belirlenmiş) indirgeyen girişimlere katılım göstermedim. Herkesin imzası olan protokolde ısrarlı oldum. A... arkadaşın böyle bir sorumluk altına girmeme girişimleri uyarıcı oldu. Tarihsel sorumluk hangi açıklıkla yerine getirilecek, kimlerce nasıl üstlenilecekti?

Arkadaşlar, ithamlardan bir şey beklemeyelim, kendi kendimizi yeni(!) yetkilerle donanmış ilan ederek fonksiyonsuzlaştırdığımızı, hareketin sorunlarının üzerinde atlanılmasının rolüne soyunduğumuzu görelim. Benim de açıklamam artık bu aşamada yaptığımı ve belirttiğim rolü reddettiğimi bilelim. Açıklamamda platform üyesi olarak sorumluluklarımı yerine getirmeyi sürdüreceğim yer aldı. Ayrı ayrı yürütülen görüşmeleri yeterli görerek artık bu tartışmalara girmeyeceğimi de getirdim. Ancak platform üyelerinin hepsinin bir arada olacağı görüşmelere katılacağım dedim. Çözümün bunda üretileceğini, gelişme kaydedilecekse bunun içinde arayacağımı tekrarladım. Bu anlamda ne desem ve taraf olmakla adımlarda engel teşkil ediyorsam da o zaman düşüncelerimin müdahale eden arkadaşlardan yana olduğunu belirledim.

Baştan beri taraf olduğum, düşünce sakladığım iddia ediliyor. Arkadaşlar düşüncelerim baştan beri nettiyse son sorularınızı niye soruyorsunuz? Ben soruyorum. Taraflı olup düşünce saklayan mıyım? Tavir alarak, platformun işlevsizleştirildiğinin gizlenmesine fırsat vermeyen miyim? Platform olarak hepimizin bir araya gelip eleştiri-özeleştiri temelinde sorunlarımızı çözümlediğimiz, durum değerlendirmesi yapacağımız bir işleyişten -nabız ele geçirdikten sonra- feragat etmeye zorlanıyorsam politik kimliğimi savunmam-korumam en doğal hakkımdır. Ki, bence bu yürütülen politikalarda burjuva politikası gizlidir. Benim de yetkilerle donatıldığım hevesine-ayrıcalığına- kapılıp hareketime, temsil ettiğim yoldaşlarıma karşı sorumluluğumu göz ardı etmem beklenemez. Üstelik böyle bir yetkiyle (komisyon) donatılmak görüntüseldir. Çünkü, bağımsız tartışma, hareketin sorunlarının altından yenilenerek ve geleceğe güvenle bakarak çıkma zemini olmayan işlerlikte rol üstlenmek kendini aldatmaktır. Hele de bu zemin yoldaşlarımızın iradesinin temsil edildiği bir düzeye denk düşüyorsa, işte o zaman tarih bu rolü görüntüde üstlenenleri hiç affetmeyecektir.

Bugün için konumum, sorumluk adına hareketimizin geleceğine sorumsuzluk yapmamı gizlemeye müsait. Ancak yine konumum gereği egemen kılınmaya çalışılan düşüncelerle hareketin geleceğinin şekillendirilemeyeceğini de görüyorum. Burada devrimci sorumlukla hareketi sahiplenme mi, resmi tarih yazmak üzere yapay yetkilerle çözümler(!) üstlenmek mi? Söz konusu olan budur, işte tercihim bu noktaya gelindiğindedir. Tavrımı belirleyen

devrimci mücadelemizin devrimci işleyişlerle yürütüldüğünde hedefine varacağına olan inancımdır.

17.12.1992

DERYA

(Gürcan Özgür AYDIN)

(Türkiye'deki İlişkilerden
Birinci Dereceden Sorumlu)

YOLDAŞLARA!

30 Ocak 1993

Hareketimizin şu an içinde bulunduğu kargaşa ortamını anlatmaya sanırız gerek yok.

Bu durumu öğrendiğimiz andan itibaren hareket mekanizmaları içinde kurallı açılımlarla sorunun kadrolar tarafından çözülebileceğine inandık. Hala da bu inancımızı koruyoruz.

Sağlıklı bir çözüm için öncelikle sağlıklı bir tartışma zemininin yaratılması gerekiyordu. Bu yöndeki samimi düşüncelerimizi 6 maddeyle kısaca özetlemiştik.

Söz konusu bir sayfalık bildiri de sorunun ayrıntıları konusundaki düşüncelerimize değinmemiştik. Çünkü öncelikle yapılması gereken kadroların bir araya gelebileceği bir zeminin yaratılmasıydı. O zemin oluştuktan sonra gündeme gelecek tartışmalar bizi doğru sonuçlara ulaştırabilecekti. Bu konuda uyarıcı olmaya çalıştık. Çünkü mevcut sorunu en alt düzeylere ilgili-ilgisiz insanlara açma eğilimlerini taşıyanlar vardı. Sorunu akraba, aile çevrelerine, hatta devrimciliği bırakmış insanlara bile açan arkadaşlarımız oldu. Bugün söz konusu olumsuz gidiş daha dizginsiz boyutlara yönelmiş durumda. Hareket işleyişi, kurallar, illegalitenin gerektirdiği sakıncalar vb. gözardı edilerek ulaşılabilecek her yere "önderlik" adına ulaşılmaya çalışılıyor. En son bunca imzanın yer aldığı bildiri bile sorunun nerelere kadar taşındığını gözler önüne seriyor. Bu gidişin nerede duracağı da şimdilik meçhuldür.

Çok sayıda insan yanımızda yer alıyor görüntüsü verebilmek için yapılan sınırsız açılımın sancılarını ilerde çekeceğiz. Bu gayretkeşliğe paralel olarak gündeme gelen tek yanlı ve duyguları istismar eden öznel yaklaşımlar sorunu giderek ağırlaştırıyor. Soruna çözüm getirip, hareketi bu kaostan en az zararla kurtarma yerine tam bir kafa kola alma çabasının başladığını üzülerek görüyoruz. Bu yazı yazılana kadar kendi alt ilişkilerimize sorunu açmayan bizler zor durumlarda kaldık. Örneğin bir çok ilişkiye legaliteaen yapılan açılımlar sonunda arkadaşlarımız bizlere gelerek hayretlerini bildirdiler. SDB savaşıçılarında, Kır Birlikleri'ndeki gerillalara, diğer illegal insanlarımıza sorunu açmadık. Yapılan sorumsuzluklara daha da vahim hataları eklemekten bu gidişe dur demeliyiz.

Bu kuralsız, ilkesiz gayretkeşlik her türden spekülasyon, dedikodu, küfür, kara çalma ve yalanlarla yürütülüyor. Biz bu tür yöntemleri eleştiriyor, böylesi spekülasyonlar bataklığında

yapılacak bir yarışı peşinen reddediyoruz.

Bir yandan kadroların ve ilişkilerin güvenliği, yeraltı yaşamının bilinen zorlukları ve özenliyle hareket ederken, diğer yandan her tür risklere açık böylesi olumsuz bir zeminde "yarışmak" bizim işimiz olamaz.

Bir bildirinin altına çok sayıda imza atmakla Hareketin örgütsel yapısını insanların aritmetik toplamına indirgeyen "dernekçi kafalar"la mı bu sorunu çözeceğiz?

İmza sahibi arkadaşları küçümseme gibi bir yaklaşımımız olamaz. Ancak hareketin önemli bir sorunu asıl olarak kadrolarla çözülecek deniyorsa, hareket kadrolarından ne anlaşıldığının unutulmaması gerekiyor.

Devrimci örgüt Lenin'in ifadesiyle "geometrik" bir toplamdır. Yani tek tek imza atan kadrolar değil, onların temsil ettiği hacim, yani örgütsel ilişkiler ağı önemlidir. Sorunu insan sayısı ile ele alan dernekçi-legalist yaklaşımla bu sorun çözülemez.

Döne döne vurgulanması gereken şudur: Bugün mevcut sorunu gerçekten çözmek istiyorsak kadroların sağduyusuna güvenmek zorundayız. Sorunu çözecek biricik zemin, şu an meşruiyeti tartışılmayan kadrolar ve onların örgütsel ilişkileridir.

DARBE NEDİR VE NEDEN OLUR?

Öncelikle şunu vurgulayalım: Hareketimizin içindeki krizin 13 Eylül'de bir "darbe" ile aşılma istenmesini ve sonrasında kullanılan yöntemi doğru bulmuyoruz.

Bu yöntem öylesine yanlışlıklar içeriyor ki sonuçta çok haklı olarak dile getirdiği örgütsel sorunlarımızın sağlıklı tartışılmasının önünde adeta bir engel haline geliyor. Bu yöntem duygulara hitap eden demagogik yaklaşımlara ve istismara o derece açık ki esas sorunlar bir yana bırakılabiliyor.

Dolayısıyla soruna yaklaşımda gündeme gelen bu yöntemi savunmak ve teorize etmek bizce mümkün değil.

Ancak izlenen yöntem yanlış demekle sorun çözülmüyor elbette ki. Peki ama gerçekte bir darbe nedir? Toplumsal bir yapıda yapılan darbe gibi olağandışı bir olgu nasıl ortaya çıkar? Bunun bir zemini, yeşerip geliştiği bir nedenler zinciri yok mudur? Bunlara gözlerimizi kapayarak soyut bir meşruiyet tartışması bizlere ne kazandırır?

Bugün bilimsel yaklaşımlara öyle sırt çevriliyor ki, olaylar ve sonuçlar diyalektik ve tarihi materyalizmle hiç ilgisi olmayan metafizik-idealist savlarla açıklanmaya çalışılıyor. Bunca yüzeysel yaklaşımlarla nereye varacağız? İnsanların samimi bağlılık ve güven duygularıyla oynayarak onları bir süre için kandırabilirsiniz. Ancak düşünen her devrimci önünde-sonunda gerçeği sorgulayacaktır. Sorunlar gerçek nedenleriyle değil de görüntülerle açıklanmaya çalışılır, nesnel gerçekler yerine öznel saygı, güven, bağlılık, sadakat vb. öne çıkarılırsa doğru bir sonuca ulaşmak imkansızdır. Bunu görmek ve sürdürülen sağlıksız spekülasyonlara son vermek

gerekiyor.

Her materyalist bilir ki toplumların tarihinde gündeme gelen darbeler bir sonuçtur. Her darbe ait olduğu toplumsal bütündeki bir krizin sonucu olarak ortaya çıkar. Toplumsal bir yapı iç bütünlüğünü mevcut biçimde sürdüremez bir hale gelmişse, yani o yapıda bir kriz boy vermişse birileri ortaya çıkıp darbe gibi olağandışı yöntemle sorunu çözmeye kalkışabilir.

Bu açıdan konuya bakıldığında 13 Eylül hareketini bazı arkadaşların MK olma hırsıyla açıklamak çabası boşuna bir çabadır. Tarihsel olaylar bireylerle, onların duygularıyla vb. açıklanamaz. Tersine olarak, bireyler tarihsel olaylar bütünü içinde açıklanmalıdır. Bugün darbeye ilgi olarak yapılan sözümona açıklama özetle şöyledir: "Bir çok önder kadro yok olmasına karşın MK olma sırası bir türlü H... gelmedi. Bu ihtirasını tatmin etmek için H. darbe şefliğine soyundu" vb...

Bu düşüncenin idealist-metafizik bir açıklama olduğunu ortaya koymak için diyalektik ustası olmaya gerek yok.

Bir kere şurası açık: H. zaten A. tarafından MK olarak görülüyor. (En azından De. ve H'ı MK için düşündüğünü bizzat A söylüyor.) A'nın H ile olan paylaşımları MK düzeyindedir.

İkinci olarak; H. 13 Eylül'den bir gün önce şehit düşse alt yazısı "MK üyesi, önder kadro" vb. olacaktı. (Bunun somut örneklerini herkes biliyor.)

Bu durumda H. MK olma ihtirası için darbe yapmıştır demek, en azından mantıksal bir saçmalaktır çünkü o zaten MK konumundadır. Ve tersine olarak H. "darbe" yaparak bu MK olma şansını yok etmiştir(!)

Görüldüğü gibi bir darbeyi bireylerin ihtiraslarıyla açıklamaya çalışmakla bir yere varılamıyor. Bu türden metafizik "açıklamalar" olaylar ve olguları açıklarken ne kadar bilim dışı kalındığını göstermekten başka bir şeye yaramıyor. Bir insan yalnızca MK olma "şansını" değil aynı zamanda yaşamı dahil her şeyini riske atarak böyle bir harekete girişiyorsa bu konu üzerinde oturup düşünmek zorundayız.

Hareketimizin içinde bir darbe olduysa bu "darbe" hangi gerçeklerimizin, örgütsel yapımızdaki hangi nedenlerin sonucu olarak ortaya çıktı? Örgütsel yapımız nasıl bir kriz içindeydi ki bu "darbe virüsü" bünyemize girdi? Bilindiği gibi virüsler sağlam organizmalarda etkili olamamaktadır. Virüsü besleyen ilgili yapının bağımsızlık sistemindeki zaafiyetlerdir. Peki bizim zaafiyetlerimiz nelerdi?

Diyelim H. ve arkadaşları ihtiraslı, potansiyel hainlerdi. İyi ama bu insanlar yapımızdaki hangi zaafırları kullanarak böyiesine bir krize yol açtılar? Sorunu bugün kimilerinin yaptığı gibi demagojik bir yaklaşımla ele alamayız. Deniyor ki, "Bu darbe virüsünü yok etmezsek yarın hiçbirimizin can güvenliği kalmayacak. Sabah kim erken kalkarsa, kimin kafasının taşı atarsa o darbe yapacak. Çünkü

bunun önü açılmıştır" vb.

Bu söylem ucuz bir demagojidir. Hareketimizin içinde örgütsel ilke ve kurallar açıktır. Birilerinin bir sorunu olduğunda bunu ait olduğu organlar içinde çözmek zorundadır. Eğer bir sorumluyla alt ilişkisi arasında ya da bir komite içinde bir sorun gündeme geldiğinde kimse darbe yapmıyor. Çünkü soruna bir üst organ müdahale ediyor. Peki ama en yukarda bir sorun çıkarsa ne olacak? Ne yazık ki buna ilişkin örgütsel bir mekanizmamız, işleyişimiz yok(muş). Bu konuda ne bir işlerlik ne bir başvuru organı ne de denetim yolu vardır. Bunun yolu açılmamıştır. Neden?

Eğer önderlik kurumunu bir kişiye ve kayıtsız şartsız onun iradesine bağlarsanız elbette bir sorun yoktur. Çünkü bir kişi kendi kendisiyle kavga etmeyeceği için sorun da çıkmayacaktır. (???)

Oysa biz önderlikten bir kişiyi değil hareketin merkezi organizasyonunu, yani MK'yı anlıyoruz. Ve bir MK hiçbir zaman tek kişiden oluşamaz (!)

Önderlik kurumunun bir işlerliği, bir kurallar manzumesi olmalıdır. Biz kolektivizmi hayata geçirmeleri için alt komiteleri nasıl kıyasıya eleştiriyorsak, aynı şeyi önderlik kurumu için de yapmalıyız.

A çok haklı olarak bizleri eleştiriyordu. Kolektivizmi yaygınlaştırmadığımız için bizleri eleştirirken ona sonuna dek hak veriyorduk. Ancak bugün A "kolektivizm alta gerekli ama önderlik için gereksiz" diyorsa ya da en önemlisi, geçmiş örgütsel pratiğimiz bu anlama gelecek tabloyu ortaya çıkartıyorsa bunu kabul edemeyiz. Böylesi bir işleyiş çarpıklıktır. Bünyemizdeki bu çarpıklığı yok etmek hepimizin görevi olmalıdır.

Sonuç olarak: Mevcut sorunumuz 3-5 kişinin hain olması, ihtirasları, bunların yaptıkları darbe vb. değildir. Sorun yapımızdaki zaafiyetlerdir. Dolayısıyla sorunun çözümü, tasfiye edilmesi gereken 3-5 hain, darbeci, çeteci vb. değildir.

ÖNDER VE ÖNDERLİK KAVRAMLARININ İÇERİĞİNİ BOŞALTMAMAMIZ GEREKİR

Bizlere yakışmayan hakaret ve küfürlerle soruna yaklaşan arkadaşlar bu tavırlarından vazgeçmelidirler. Küfür, en başta küfür edeni vuran ve alçaltan bir seviyesizliktir. Her Devrimci Solcu küfür gibi basitliklerden uzak durmalıdır.

Seviyesiz küfürler kadar abartılı ve içi boş övgüler de yanlıştır. Bugünkü sorunlar ortamında "Yaşasan A", "Yaşasın Önderimiz A" vb. diye haykırmak A'yı yüceltmez. Bugün A'ya yapılacak en büyük kötülük "Yaşasın Önderimiz A" demektir. Çünkü zaten A'nın kendisi bile bu koşullarda önderlik için onay istemenin yanlılığını görmüştür. Onay yazısını geri çekerken A doğru olanı yaptı, çünkü bugün gerçekten önderlik bir kriz içinde. Ama A hala yazıların altına "önderiniz", "Hareket Önderi" vb. diye ifadeleri düşerek kendi kendisiyle çelişkiye düşüyor.

Hareket kadrolarına önderliğinizi onaylatmak ihtiyacı

hissediyorsunuz. Bunun için yazı yazarak onay istiyorsunuz. Çünkü size göre geçmişte verilen onay artık tartışmalıdır. Bu yüzden önder olma yanınızın kabul görüp görmediğini anlamak istiyorsunuz.

Ama diğer yandan, üç gün sonra, bugün sağlıklı tartışmaların olamayacağını, insanların baskılanmalar altında kalabileceğini gerekçe göstererek, bizce de doğru bir şey yaparak, onay isteyen yazınızı geri çekiyorsunuz. Peki bu durumda, yazıların altına tekrar "önderiniz" diye yazmanın anlamı ne?

Ayrıca şunu da vurgulayalım: Hepimiz zafer kazanmış bir çok devrimci önderin yazılarını, özel mektuplarını, anılarını okuduk. Hiçbirinin altında önderiniz türü ifadelere rastlamadık. Biz onlarda, yani o büyük muzaffer önderlerde, hep alçakgönüllüğü, mütevazı devrimciliği gördük. Örneğin Fidel Castro'ya tüm yoldaşları, halkı ve dostlarının hitabı olan Fidel ya da Guevara'ya söylenen Che hitaplarının içindeki sıcaklığın anlamını bir kez daha düşünmekte sayısız yarar var.

Bu konunun ışığında bugün dayatılan "Her şey 13 Eylül öncesi yönetime dönsün" söylemine değineceğiz. Bu söylem, sorunu yapay ve içi boş tartışmalara çekmekten başka bir işe yaramıyor. Çünkü mevcut krizin boyutları öylesine derindir ki 13 Eylül öncesindeki önder bile, konumunu yeniden onaylatmak ihtiyacı hissediyor. Krizin boyutları öylesine derinken, her şeyi illa da bana devredin demenin ne anlamı var? Bu açık ki bir tutarsızlıktır. Bu tavırda ısrar edilmesi ister istemez insana şunları düşündürüyor:

- 1- Mevcut sorunların tartışılması mı engellenmek isteniyor?
- 2- Bir konum kaybı endişesi, bir kişisel hesap mı söz konusudur?

Oysa devrimci bir önderin yapması gereken şu olmalıdır.
Kadrolara güvenmek!

Lafta kadrolara güvenildiği söylene de pratik bunu göstermiyor. Bir sorumlu yetkili insan düşünün ki hakkında onca iddia bulunmasına, büyük bir güven bunalımı yaşanmasına karşın kendini sorgulamak için kendinin mahkeme başkanı olmasını istiyor(!)

Burjuva bakanlar, bürokratlar, milletvekilleri bile bir soruşturmaya muhatap olduklarında araştırmamanı? Çünkü aksi halde çıkacak sonuç şaibeli olacaktır. Peki bizim böyle bir kurala uymasını önder bir yoldaşımızdan beklemeye hakkımız yok mu?

SORUNA M-L BİLİNÇLE YAKLAŞMALIYIZ

Konuya ilişkin görüşlerimizi ilk kez burada belirtmiyoruz. Sorunu Ege ve Karadeniz bölgeleri adına konuştuklarını söyleyen iki arkadaş ve ayrıca bir başka Kır gerilla birlik komutanı ile yaptığımız ortak toplantıda da dile getirdik. Ortak bir çözüm için bu arkadaşlarla saatlerce tartıştık. Biz tüm iyi niyetlerimizle tartışırken Ege ve Karadenizli arkadaşlar bir yandan bizimle birlikte ortak bir sahiplenme çabası içinde görünürken diğer yandan legal platformla

zaten ortak bir metinde buluşmuşlar. Oysa bunu bize açıkça belirtebilir net görüşlerini bizimle tartışabilirlerdi. Şimdi anlıyoruz ki hiçbir esnemeye yanaşmayan katı tutumları nedensiz değilmiş. Ayrıca iki gece süren toplantılarda tutanak tutalım ve söylenenlerin altına imza atalım önerilerimizi tüm ısrarlarımıza rağmen neden reddettiklerini de şimdi anlıyoruz. Sağlık olsun! Arkadaşlar varsın iki gün zaman kazanmış olsunlar!

Çok imzalı bildiride bizlerin meşruiyeti tartışılıyor. Bunlar hafifliklerdir. Bunlara tenezzül edilmemeliydi. Ama madem sorun açıldı değinmek zorundayız.

Sorun bu platforma çekilerek ne hedefleniyor? Neyin ve kimin meşruiyeti tartışılıyor?

SDB İstanbul sorumlusu olarak imza atan arkadaşın meşruiyeti tartışılıyor. Bunun altına kim imza atıyor? Birçok legal platform sözcüsü (!) Bu, ahlaka sığmaz. Doğrudan da söylenmiyor. Meşruiyet kaygısı utangaçça dile şöyle getiriliyor: SDB'deki boşluklar 13 Eylül sonrası doldurulmuş vb. vb.

Tartışılmaya çalışılan kişi bu göreve 13 Eylül'den çok önce gelmiştir. Ve onu atayan bizzat A'dır. A'nın bu arkadaşına yönelik son günlerde yolladığı yazılardan bu durum net olarak anlaşılabilir. (Belge no:1) Arkadaş 6 maddeli bu yazıya imza atarken, sadece İstanbul SDB sorumlusu olarak imza attı. Sorumluluk bilinciyle hareket ederek konuyu henüz alt ilişkilere açmamıştı. Yani çok imzalı bildirideki gibi Konya'dan Diyarbakır'a kadar herkese konuyu açan biz değiliz.

Merkezi koordinasyon ilişkileri ve bunun sorumlusunun olmadığı söyleniyor. Bunca yalan nasıl uyduruluyor anlamak çok zor. De. Yurtdışına giderken alanlar arası ilişki için birine görev vermiş vb. vb. Oysa bu işleyişi en iyi bilen A'dır. Nitekim ülke içinde aradığı ilk insan bu arkadaşdır. Konuya ilişkin A'nın SDB'ler İstanbul sorumlusu ve Mahalli alan sorumlusuna yazdıkları ortadadır. (Belge No:2)

Gelelim Kürdistan sorumlusunun durumuna.

Bu arkadaşına görev alacağı A'nın bilgisi dahilinde 13 Eylül öncesinde söylenmiştir. İlişkilerini devralıp göreve başlaması ise 13 Eylül sonrasıdır. Diyelim ki bu arkadaşın resmi bir görevi yok, meşru değildir. Ancak arkadaşın mevcut soruna ilişkin tanıklığı birinci dereceden önem taşımaktadır. Arkadaşa A'nın yazdığı özel mektubun bir bölümü ektedir. (Belge No:3) Eğer konumu tartışma konusu yapılıyorsa bu arkadaş bir Devrimci Sol kadrosu olarak imza atıyor. Hiçbir konum dayatması içinde değiliz. Buna ihtiyacımız yok. Her koşulda hareketin isimsiz savaşçıları olma onuru bize yeter, isimler, "sıfatlar", "konumlar", bize öylesine uzak, öylesine saçma görünüyor ki bunu dert eden arkadaşlarımıza şaşırıyoruz.

Burada üzücü olan bu arkadaşların tavırları birilerinin beklediği yönde olmayınca meşruiyetinin tartışma konusu yapılmasıdır. Eğer bu arkadaşlar "Yaşasın önderimiz" sloganları atıp bir şeyleri küllendirmeye çalışsalar bugün başta edileceklerdi. Nitekim

"Yaşasın A" dedikleri için birileri tüm zaaf ve eksikliklerine rağmen "İleri" kadrolar olarak sunuluyorsa, olayların iç yüzünü bilen tüm kadrolar bunun altında yatan anlamı fark etmiyor sanmak büyük bir yanılgıdır.

Özellikle A'nın uyarıları doğrultusunda sorunu belirli kadrolarla sınırlı tutan bizlere yönelik asılsız suçlamalar karşısında "pes" dememek elde değil. Biz sorumluluk gereği konuyu kimseye açmıyoruz. Çünkü bizden o isteniyor. (Belge No:4) Bu hareketin savaşını canları pahasına yürütmeye çalışan gerek kır gerek şehir gerillalarına konuyu açmadığımız ortamda legal platformun yaptıklarına ne demeli? Bugün darbe, darbe diye feryat edenler özellikle mahalli alanda gitmedik bir tane ilişki bırakmadılar. Geçici merkezi koordinasyonu geçersiz saydıklarını ilan ettiler ama bu konumu kullanarak tüm ilişkilere alan sorumluları ile ilişkiyi kesme talimatları verdiler. İlegal insanlarımızın evlerine, randevularına, ilişkilerine gidip "Alan sorumlusu bırakma potansiyeli taşıyor" diye ahlaksızca sözler söylediler. Bizzat "yeni sorumlu (...) arkadaştır" diyerek yeni istihdamlar yapmaya çalıştılar. İlegal insanların randevularına girerek olumsuz sonuçlar doğuran bu arkadaşlara bizzat kendisinin talimat verdiğini söyleyen A, bizce çok yanlış davranıyor. Bu yol ve yöntemler bize bir şey kazandırmaz.

Peki tüm bu müdahaleler ne adına yapılıyor?

Meşruiyeti bugün tartışılan A ve "önderlik" adına!

Tekrar vurguluyoruz, A'nın bugün hiçbir istihdam yetkisi yoktur. (Keza H'nin de böyle bir yetkisi yoktur.) Kendi meşruiyetinin olmadığını onay yazısını geri çekerek kendisi kabul etmiştir. Bu nedenle onun adına tavır alan, ilişkilere müdahale edenler hareket işleyişini çiğneyip suç işliyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. Bu arkadaşları sağduyuya çağırıyoruz.

Gelinen noktada biz de sorunu ilgili insanlarımıza açacağız. Ama kuralsız, rastgele bir açılım olmayacak bu. Yazılanların tümünü vererek, onları nesnel bir şekilde bilgilendirerek, tek yanlı şişirme ve telkinlerden uzak durarak bunu yapacağız.

Bizim hiçbir kaygımız yok. Çünkü gerçekler inatçıdır ve gerçeğin hükmü sürer. Tüm yoldaşlarımızın görünene değil gerçeklere yönelmesinde sayısız yarar var.

GELİNEREK AŞAMADA MEVCUT KRİZİN ÜSTÜNÜ KİMSE ÖRTEMEZ

Bizler 13 Eylül'de A'ya tavır alan arkadaşların söyledikleri dışında kendi bilgilerimizden yola çıkarak görüşlerimizi belirtiyoruz. Dolayısıyla ilk yazımızdaki ihtiyatlı ve bir tartışma zeminini zorlamayı hedefleyen üslubumuzu "ortayolcu", "kararsız" bulan arkadaşlara bazı hatırlatmalarda bulunmak istiyoruz. Yazacaklarımız somuttur ve "darbecilerin" iddiaları da değildir.

A ile yapılan ilk konuşmalarda 306 sayfalık derlemede yer alan yazıların kendisine ait olmadığını söyledi. İnandık. Kendi yazılarını

bekledik. Ancak gelen yazıları okuyunca gördük ki düzeltilmiş kara mizah yazısında yapılan tüm değişiklikler ilk yazıda söylenen bazı doğruların "açıklar" olarak görülerek düzeltilmesi olmuştur.

Bu açıdan konu çok ciddidir. Öncelikle vurgulanması gereken şudur: Ele alınan operasyonlar konusundaki açıklamalar inandırıcılıktan uzaktır! Açıkça doğru olmayan ifadelerle bazı gerçekler örtülmeye çalışılıyor.

Bu yöntem A'nın bizlere salık verdiği yöntem değildir. A bize, sorunları çözerken radikal olun, kendinize acımayın derdi. Evet, doğru, özeleştiride radikal olmalıyız. Ama bu konuda çifte standarda gerek yok. Bu konuda A kendine karşı radikal olmak zorunda.

Olayları doğrudan yaşamayan, bir çok şeyi bilmeyen arkadaşlarımızın konuyu daha iyi anlamaları için bir kaç somut örnek vereceğiz. Ama esas söyleyeceklerimizi günü gelince tüm kadrolar toplanınca belirteceğiz.

İnsan Kara Mizah'ta operasyonlar için onlarca olasılık olarak belirtilen konular arasında bir kez olsun "A'nın kullandığı yöntemlerden" söz edildiğini okuyamıyor. 12 saat açık olan telefonlar, faksler vb... hepsi bir yana; şu çok yalın gerçek bile tek başına bir çok şeyi insana düşündürüyor: Yurt dışına çıktıktan sonra sahte kimlikle iltica talebinde bulunan A gözaltına alınıyor ve evin telefonunun dinlendiğini öğreniyor. Bu telefonda ülke, Sinan vb. aranmış. Bu durumda hemen evi terk edin talimatı verilmeliydi. Oysa bu talimat verilmiyor. Bu uyarının yapılmaması konusunda neden hala bugün bir şey söylenmiyor? Neyin üstü örtülmeye çalışılıyor?

İnsanlar katliama neden olmakla suçlanıp harekette atıldı. "Hemen hemen kesin gibi" diyerek katliamın sorumluluğu bir kuryeye yıkıldı. Bu insan cezalandırıldı. Burjuva mahkemelerinin kararlarında bile böyle yuvarlak, belirsiz ifadeler olmaz "Suçu sabit görüldüğünden" diyerek karar açıklanır. Peki biz ne yaptık? Kesin olmayan bir kanıdan hareketle bir insanı cezalandırdık. Burada sorun salt kuryeye yapılan adaletsizlik değil. Daha önemli ve acı olan bu tavır alınarak operasyonu çözümledik imajının kadrolara verilmek istenmesidir. Ve bugün hala dinlenen sabit telefonla sabit yerin arandığı gün gibi ortadayken bunlara değinmemek bizleri düşündürüyor. A'nın kullandığı yöntemleri tekrar sorgulamasını istiyoruz. Ve burada durmayıp geçmişe biz de eleştirel bakıyoruz. İşte geçmişe bu gözle baktığımız için ilk elde gözümüze çarpan bazı gerçeklere değinmek istiyoruz.

Tartışılan konulardan bir kaçına değinerek sorunun ciddiyetini göstermeye, bu konuların ciddi araştırma ve tartışmaları gerektirdiğini ortaya koymaya çalışalım:

1) 1989 avukatlar sorununda ortaya çıkan krizin "dışardaki arkadaşların onayıyla" çözümlendiğini söyleyen A doğru söylemiyor. Bu gerçek değil. Dışardaki arkadaşların onay vermesi diye bir şey yok. Olaya tanıklık eden arkadaşımız hayatta ve ülke

içindedir. Üstelik onun tanıklığı bu günlerde sık sık başvuru ve konuşamayan şehit yoldaşlarımıza değil somut olgulara dayanıyor.

2) 12 Temmuz operasyonu teknik düzeyde çözümlenmiştir deniliyor. Bu gerçek değil, çünkü bu konudaki soruşturma o zaman tamamlanmamıştı. Faaliyet raporu eleştirilerinde buna değinen arkadaşlara tatmin edici bir yanıt verilmedi. Söylenen yalnızca şu oldu: "Şimdi herkes, bu katliamın neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılar üzerinde duruyor. Kuşkusuz bir ayrıntı ile başlayan olumsuzluk katliama dönüşmüştür. Ama "bu ayrıntı nedir" sorusuna verilecek cevap o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşımıyor." (Faaliyet raporu syf.51)

Tam tersine ayrıntılar büyük önem taşıyor!

3) Bir diğer çarpıcı örnek ise şöyle: Aynı olay hakkında üç farklı belge ve üç farklı anlatımı aşağıda sunuyoruz.

Katliamın gerçekleştiği gün, o bölgede takip alan ve durumun normal olmadığını fark eden bir arkadaşımız gidip bizzat haber vererek uyarma yerine kendini kurtarma güdüsüyle hareket edebilmiştir. (Faaliyet raporu syf.52)

"Arif bir gün önce Nişantaşı'ndaki üs çevresinde ciddi bir takip alıyor. Takip aldım diyordu. Arif bu konularda biraz fazlaca kuşkucu ve panikçi olduğundan her zamanki halleri denmiştir." (Kara mizah 1) (abç)

"Arif aynı gün (sabah üzeri) Nişantaşı'ndaki üs çevresinde takip alıyor. Takip aldım diyordu." (Kara Mizah 51) (abç)

Üç ayrı belge, üç ayrı anlatım! Hangisi doğru? (*)

Evet bu minvalde sözü uzatmaya fazla gerek görmüyoruz, önümüzde ciddi bir sorun var. Kendimizi sorgulamak zorundayız. Tüm olanları göz ardı edip 13 Eylül öncesine dönmeyi istemek olmayacak bir iştir. Tek şansımız bunları açıkça tartışarak bu

(*) Arif arkadaşın söyledikleri kısaca şunlar:

"Faaliyet raporu eleştirimde de gerçeğin bu şekilde ters-yüz edilmesine karşı çıkmıştım. Yeni yazılarda ise haber vermedi denmiyor. Ama bu kez olay farklılaştırılıyor. Bunlar basitliklerdir. Bir gerçeği ters yüz etmek kimseye bir şey kazandırmaz. Bütün ayrıntıların açıklanması uzun olacaktır. Burada şimdilik şunu vurgulayacağım. Takip, vb. konularında kuşkucu, panikçi olduğum eleştirisini ilk kez duyuyorum. O zaman soruyorum. Madem öyleydim şu an Malik de dahil bir çok "ileri" kadroya bu konuda hasbelkader bildiklerimi anlatmaya, onlara sokağı öğretmeye çalıştımsa hatalı ben miyim? Yoksa bana bu görevi veren A mı? →

krizden daha güçlü bir biçimde çıkmaktır.

SORUNUN ÇÖZÜMÜ KADROLARIN OMZUNDADIR

Bugün hareketimizin içinde bulunduğu sorun kısır meşruiyet tartışmalarına hapsedilmeyecek denli ciddidir. Mevcut sorunu salt izlenen yöntem açısından ele almak sığıktır. Ayrıca 13 Eylül tavrının meşruluğu veya gayri meşruluğunu esas belirleyecek olan bu hareketin tarihsel haklılık zeminine oturup oturmadığıdır. Ve bizim öncelikle halletmemiz gereken bu yargı için gerekli araştırma-soruşturmaların bir an önce başlatılmasıdır.

Ayrıca tarihte çok yanlış yöntemlerle bile çok haklı doğruların dile getirildiği örnekler az değildir. Yöntemdeki yanlışlıklar dile getirilmek istenen gerçekleri yok etmez.

Bugün sorunun çözümü kadrolara bağlıdır, iki taraf da bu konuda hemfikirdir. Burada özellikle "önderlik" adına istihdamlara kalkışan arkadaşlara tekrar bir uyarı yapmak istiyoruz: Yaptıklarınız doğru değildir. Bu yol bize hiçbir yarar getirmez.

Konuya ilişkin A'nın yazdıklarını ortaya koymak bu noktada kaçınılmaz oluyor. Çünkü A bugün doğruları söylemiyor. Soruna A'nın nasıl baktığı 4 Ocak tarihli mektubundan anlaşılabilir. A Mahalleler sorumlusuna şunları yazıyordu.

"Hatırlarsın belki... 5 Ekim sabahı (seni) aradım. Ve ısrarla De. gelince mutlaka beklemesi ve çok acil görüşmemiz gerektiğini belirttim. Ve bundan sonra telefon trafiğinin hızlandığını fark etmiş-sindir. 13 Eylül'de hareketimizde darbe olmuş ve 5 Ekim'de kaçmış ve De'yi bilgilendirmiştim. Bu günlerde darbecilerin çağrısı üzerine gelecek dört arkadaşın çözüm bulabileceği için ve de sorunu daha geniş bir kesime yaymak istemediğimden sadece De'ya haber verdim. Senle de konuşma olanağı bulduğum halde konuşmadım." (abç)

A benzer şeyleri SDB sorumlusu arkadaşına da yazmıştır. (Belge no:5)

Bugün ise "Ben ilk günden sorunu kadrolara açın dedim, darbeciler buna yanaşmadılar" diyor. Bu iddia doğru değil.

A sorunu önce dört kişiyle çözmek istedi. Bu olmayınca yurt dışı içinde ilişkilerin başında bulunan sorumlulara açarak onlarla sınırlı

Keza burada, Malik'ten bir konuda tanıklık yapmasını isteyeceğim: 12 Temmuz'dan 15 gün önce kendisine sokak eğitimi verirken "telefonlar çok tehlikeli, her an başımıza büyük belalar gelebilir" demiştim. Ve 12 Temmuz sonrasında Malik bunu bana anımsatarak şaşkınlığını belirtmişti. Tüm bunlara önemsiz ayrıntılar denebilir mi?"

bir çözüm düşündü. İşte bize yazdıkları:

Mahalleler sorumlusuna: "Tartışmalar belli bir kadro çevresinin dışına çıkmamalı ve polisin duyumuna karşı önlem alınmalıdır." SDB sorumlusuna: "Tartışmalar belli kadro çevresinin dışına çıkmamalı ve yazıların polisin eline geçmemesi, bilgi sızması için önlem alınmalıdır."

Ama bugün bizi aşarak bir kapkaç telaşı içinde konu insanlara açılıyor. Üstelik bu açma, nesnel bir bilgilendirme şeklinde değil tek yanlı telkinlerle ve yalanlarla yapılıyor. Özellikle legal platformdaki arkadaşların gözü hiçbir şeyi görmüyor. Bu durum, doğal olarak, istenmeyen insanların konuyu öğrenmesine neden oluyor. Bu tavra getirilen gerekçe ise şu oluyor:

"Darbeciler zaman kazanıp yalan demagojilerle kafaları karıştırmak istiyor. Buna izin vermeyeceğim ve dolaylı da olsa ilişkileri bulacağım. Bu risktir. Fazla insanın devreye girmesi demektir. Yarın bunun demagojisinin yapılacağını (hatta yapıldığını) biliyorum. Ama başka yolum yoktur. Çünkü darbeciler gasp ettikleri sizlerin telefonunu vermemektedirler." (Belge no 6) (abç)

Oysa bizler sorundan haberimiz olduktan sonra A ile telefonda konuşabiliyorduk. Nitekim bunu kendisi de söylüyor. (Belge no:7) Ama onun istediği gibi tavır almayınca bizi de meşru görmemeye, bizi "darbeci" ilan etmeye, hatta kimimizi "darbecilerin sözcüsü" olarak lanse etmeye başladı. Oysa bizlere yazdığı mektuplarda "her şey sizlere bağlı, sizin ellerinizdedir" diyordu. Kendisine sorunun çözümü için daha önce yaptığı öneriyi hatırlatarak bunu savunmamız karşısında bugün aldığı tutum bizleri kaygılandırıyor. (Belge no:8) Ülkedeki arkadaşlardan oluşacak geçici bir komiteye her şey devredilsin ve bu arkadaşlar tartışmaları düzenleyip sonuçlandırsın diyen A bugün illa da her şey 13 Eylül öncesine dönsün demektir. Bu açık bir tutarsızlıktır. Ve bundan da öte izlenen yöntemler ve bazı istihdam çabaları tasfiyeci bir tavır olarak şekilleniyor. Bu, hareketimizin birliğini isteyenlerin anlayışı olamaz. Bu hareketimizin birliğini sağlamaya değil, parçalamaya hizmet etmektedir.

ÇAĞRIMIZDIR!

Gelinen noktada sorunun çözümü için yapılması gerekenler bizce açıktır. Bunları söylerken kendimize farklı bir misyon biçme ya da var olan taraflara bir üçüncüsünü ekleme gibi bir derdimiz yok. Bizim tüm istediğimiz Hareketimiz bölünmesin ve bu krizden güçlenerek çıksın. Bunun tek yolunun tüm kadroların bir araya gelerek tartışması olacağına inanıyoruz. Tüm yoldaşları bu yönde çaba harcamaya davet ediyor ve çözüme yönelik somut düşüncelerimizi yazıyoruz:

1) Mevcut bölge, alan ve birimler meşru kadrolardan oluşan komitelerce yönetilmeye devam edilmeli, faaliyetler içe dönük ve sınırlı tutulmalıdır.

2) Yurtdışındaki taraflardan hiçbirinin yeni istihdamlar yapma hakkı yoktur. Çünkü yönetim mekanizmalarında kriz vardır. Araştırılması, netleşmesi gereken iddia ve olgular vardır. Bunlar netleşmeden taraflardan birinin meşruiyeti ve yönetimi kabul edilemez.

3) Soruşturma ve araştırma iki tarafın onayıyla belirlenecek kadrolardan oluşacak bir komite ile yürütülmelidir.

4) 13 Eylül tavrını alan arkadaşlar ellerinde tuttıkları olanak, ilişki, yetki vb. hemen belirlenecek bir komiteye devretmelidirler.

5) Sorunun daha da kötüleşmemesi için açılımlar hemen durdurulmalı, yapılan açılımlar bildirilmeli, gerekli önlemler alınmalıdır.

MAHALLİ ALAN SORUMLUSU SDB İSTANBUL SORUMLUSU

MERKEZİ KOORDİNASYON İŞLERİ SORUMLUSU

KIR BİRLİKLERİ İLİŞKİLERİ SORUMLUSU ARİF (ASAF)

**M.....
...SDB KOMUTANI**

**H.....
.... SDB KOMUTANI**

YOLDAŞLARA

Hareketimiz içinde ortaya çıkan ve mutlaka aşılması gereken kaosun vehameti konusunda sanırım özel bir şey söylemeye gerek yok. En son söyleyeceğimi yazının başında vurgulayayım. Kadrolarımız, taraftarlarımız ve bize umut bağlayan binlerce insanımız bu olumsuz tabloya layık değildir. Bu olumsuzluk mutlaka en az zararlarla aşılmalıdır. Yılların birikimiyle donanmış DEVRİMCİ SOL ailesi bu sorunu aşabilecek güçtedir. Yeter ki sorunun gerektirdiği ciddiyet ve soğukkanlılık ve akılcılıkla hareket edelim.

Olumsuzluğun gelinen aşamasında, sorunun çözümü adeta çıkmaza sokularak farklı mecralara sürüklenme tehlikesi eşikte beklemesine karşın, yine de kadrolarımız bu sorunun üzerinden gelecek güçtedir.

Sorunu öğrendiğimiz yazı 13 Ocak'ta elimize geçti. Ama legalitede olmaması gereken bir yaygınlıkta sorun taşınmış, bundan bir yarar umulmuştur.

Daha düne kadar, uzun bir mücadele sürecinde bir arada olan yoldaşlarımız bir hamlede hain ilan edilmekte, yerin dibine batırılmaktadır. Üstelik bu ne zaman yapılmakta, "Partileşmenin arifesindeyiz" siyasi tespitinin yapıldığı aşamada gündeme gelen, patlak veren bir sorun; sübjektivizmin katıksız egemen olduğu bir zeminde ve bir kaç yoldaş arasında tam bir kısır döngü içinde "çözümlemeye" çalınmaktadır. Tırnak içinde "çözümleme" diyorum zira, karşı tez, hiç üzerinde düşünülmeden salt "karşı"nın tezi olduğu için reddedilmekte, dahası okunup dinlenmemektedir bile. Örneğin bize gönderilen yazının, sorunun muhataplarınca okunmadığı söylenmektedir. Tam bir sağırklar diyalogu egemen olmuştur. Sorun bireysel onur sorununa indirgenmiş durumdadır.

Görünüşte sorun iki yoldaşımız arasında çıkmıştır. Sorunu bu iki kişiden birinin MK olma ihtirası ile açıklamak sadece gülünç olmakla kalmaz, aynı zamanda inandırıcı hiçbir yanı olmayan boşluktaki bir söz olur.

Bu olumsuz tablo bir sonuç olduğuna göre bunun mantıksal nedenlerini bulup çıkarmak gerek. Sorun nasıl çıkmıştır? Hangi nesnel olgular bu sorunu doğurmuştur? Eğer konuyu bilimsel bir tarzda ele almak istiyorsak; her türlü sübjektif yorumlar yerine maddi olgular ve somut durumlardan hareketle bir sonuca ulaşmalıyız.

Burada konunun ayrıntılı detaylandırmasına girmeden, sorunun nedenleri ve çözüm yöntemleri konusunda düşüncelerimi özetle sıralayacağım.

1) YÖNTEM ÜZERİNE:

Öncelikle yöntem üzerinde durarak konuyu açayım. Zira benim açımdan üzerinde durulmaya değer görüyorum ve bugün bu sorun böylesi olumsuzluklara evrilmişse bunda izlenen yöntemin de payı vardır. Yöntemden kastım şu:

Harekette bu tür sorunlar ortaya çıkabilir. Hatta sorunun kaynağında en tepedeki yoldaş olabilir. Bu sorunun ortaya koyuluşunda izlenen yöntem, sorunun boyutuna göre gözaltı da dahil olmak üzere fiili önlemler alınabilir. Ama hemen akabinde yapılması gereken iş, sorunu tüm kadrolara açmak ve bu girişimi gerekçeleriyle birlikte kadroların bilincine çıkarmak olmalıydı. Pratik siyasi tüm faaliyet durdurulmalıydı. Taktik planda dondurulmalıydı. Yani özetle sıralarsak: "Ciddi bir sorun var ve bu sorunu mevcut yönetim çerçevesinde çözemiyoruz çerçevesinde, mevcut işleyişte çözemiyoruz, tam tersine sorunun üstü külleniyor ve bu yönetim işleyişinde sorunu nesnel bir tarzda ele alma olanağı kalmamıştır. Bu nedenle iradi müdahalede bulunduk" denerek, tüm hareket faaliyeti geçici bir süre dondurulup, sorun olarak ortaya konulan konular, nesnel bir şekilde inceleyip karar almak için geniş bir kadro zemininde konuyu tartışıp bir sonuca ulaştıktan sonra, bu ulaşılan sonuç doğrultusunda, gerekli olan yönetim sorununu da çözümlenerek yola devam etmek doğru bir yöntem olurdu.

Bu yöntem izlenseydi ne bugünkü kargaşa ortaya çıkardı ne de sübjektivizm bu ölçüde gelişim imkanı bulurdu. Hatta partiye giden yolda önemli bir aşama kaydedilirdi.

Bu yöntem izlenmedi. Sorun yok gösterildi. Musa yoldaşın sorunu ilk algılamasında söylediği -ya da ona atfen söylenen- "sorunu içimizde tutar, gerekirse yıllarca saklarız" mantığıyla hareket edildi. Hayır bu mantık doğru değildir. Biz açık bir hareketiz. Bu konuda da açıklık bize kazandırır. Dahası hata yapan kim olursa olsun buna DS ailesinin taviz vermeyeceği mesajı verilerek olumlu bir gelenek de yaratılmış olurdu. Bu söylediğim yol izlenmedi.

Bu açıdan baktığımda izlenen yöntem yalnızca ahlaki düzeydeki yanlışları bir yana siyasi açıdan da taktik yanlışlar içeriyor. Bir çok doğru şey söylersiniz, hatta söylediğiniz her şey doğru olabilir, ama bu doğruları yanlış bir yol izleyerek dile getirirseniz, sonuçta dile getirdiğiniz doğrular bu yanlış yöntemin kurbanı bile olur.

Bugün gelinen aşamada dile getirdiğiniz çok önemli sorunları (bence de mutlaka çözüm bekleyen ciddi sorunlardır) tartışmak yerine, sorun boşuluyorsa, tartışma zemininden hızla uzaklaşmıyorsa bunun nedenini, izlenen yöntemde de aramak gerekir. Bu yönetime katılmak mümkün değil.

Başka bir yol izleyemezdik, bu yola bizi mecbur etti diyorsanız, bu noktada hemen aklıma şu çağrışım geldi. A "küfür etme" konusunda kendi davranışını teorize ederken "neden küfür ediyorum değil, neden küfür ettiriliyor, buna mecbur oluyorum ...vb." türü mantığı çağrıştırıyor. Başkasının davranışına göre davranış geliştirme.

Bu doğru değildir. Kaldı ki ciddi politik adım atılıyor. Bu adım bir aksiyon olmalı, reaksiyon değil.

2) YAZIDA YER ALAN ELEŞTİRİLER HAKKINDA:

Bilindiği gibi geçmiş sürecin yaşayan önemli tanığıyım. Bu nedenle burada söyleyeceğim şeylerin tüm kadrolar açısından da bir değer taşıyacağına inanıyorum.

"Benmerkezci" diye ifade edilen davranış kültürü, A yoldaşın tüm davranışının ana eksenini oluşturmaktadır. Kendi ifadeleriyle; o "bir sempatizanken bile yönetici olduğunu", "ben olmasaydım hiçbir şey yapamazdınız", "her şeyi ben yaptım" türü ifadeleri net bir şekilde bir çok konuşmasında söylemiştir.

Bu söylemine kendi de inanmaktadır. İşin asıl tehlikeli boyutu da buradadır zaten. Bunun sonucunda kendisine yapılan eleştiriyi -gerçi kendisine şimdiye dek açıktan açığa eleştiri yapabilme cesareti gösterip hareket içinde kalabilmiş pek insan yoktur. Yaptığımız imalarla belli başlı şeyleri söylemeyi bile çok sekter reaksiyonlarla karşılaşmış, hemen altında başka şeyler aramıştır.

Oysa arkadaşın bize söylediği, önce kendinizi eleştirin, hataları kendinizde arayın mantığıdır. Ama bunun en küçük bir izine, kendisinde rastlayamadım. Çıktıktan sonra kadrolardan istenen onay yazısında, polis tavrının olumsuzluğuna ilişkin herkesin bildiği konuda söyledikleri hariç olmak üzere, gerçekten onun kendisini eleştirdiğine tanık olmadım Tam tersine en küçük bir eleştiriyi bile tahammülsüzlük olarak dışa vurmuştur.

Günlük konuşmalarında, yoldaşça üslup hak getire, küfürlü konuşmayı da zaten yazısında teorize etmiş bile.

Genel olarak, herhangi bir konuda kendi düşüncesini egemen kılmak İçin ya da maddi verilerle gerekçelendirmek için, varolan maddi gerçekliği bazen abartarak, bazen de ters yüz ederek doğru olmayan bir yol izlemiştir.

Örneğin yazısında demektedir ki, "içerde avukatlara alınan tavırda dışarı ile de hemfikir olarak karar aldık." Hayır, bu böyle olmadı. Benim o dönemdeki işlevim biliniyor. Bu sorunu ilk kez bu boyutuyla bu yazıda öğrendim. Kaldı ki o dönemde dışarda olan sorumlumuz N.A. bile sonuçlarından haberdar oldu. Bunu kendisi de konu hakkında soru sorduğumda ifade etmişti. Burada hemen yalan söylediğim söylenecek -mantığı bildiğimden söylüyorum- ama gerçek bu. Kanıtı ise şu: Avukatlara alınan tavır sonrası dışarda avukatların büroları basılması işini biz olay olduktan sonra öğrendik. İş i içerden, legal platformdaki arkadaşlara zorlayarak yaptırıldığını biliyoruz. Hatta o olumsuzluklar içinde yapanlar da yakalandı.

OPERASYONLAR ÜZERİNE

Genel olarak savaşta varolan olumsuzlukların hesabı, alt

kademedeki subaylardan değil de doğrudan genel kurmaydan sorulur. Ama ne hikmetse bizde en tepede hiç hata yapmayan bir yoldaş var. Bütün hatalar hep onun altındaki insanlardan kaynaklanıyor. Ve yirmi yıldır bir türlü iyi kadrolara rastlanmıyor. (Genel olarak şehit olduktan sonra göklere çıkarılır ama bunu insanlarımız yaşarken pek hissedemezler.) Adeta tüm kadroları kötü ve bu kötülüklerle cebelleşen bir önderlik var.

Operasyonlar açıklanırken izlenen yöntem de budur. Oysa dönüp baktığımızda, Hareket merkezi düzeyde üç büyük operasyon yaşadı, bunu bilimsel tarzda ele alıp çözümlene yapmamak ve işe en başından -en tepeden- başlamak gerekirken bu olmaz, hep aşağıdan insanların hatalarıyla olay açıklanır. Çoğu kez de gerçeklerin üstü örtülür.

Bugün gelinen aşamada bu üç büyük operasyon çözümlenmeden pratik bir adım atmak doğru olmaz. Bunlar çözümlenmeli ki, bir kez daha hareket merkezi düzeyde aynı darbeleri yemesin. Bu konuda sorgulayıcı olmak her DS kadrosunun sadece görevi değil aynı zamanda hakkıdır da.

Hareketin önderliği, operasyonlar konusunda bilimsel değeri olan bir analiz yapamamıştır. Bu yapılamadığı için de, tedbirler geliştirilememiş, bir yıl içinde üç büyük merkezi operasyon yenmiştir. Onlarca insanımız şehit düşmüş, bir çoğu da tutsak edilmiştir. Bütün bunlar dururken, gerçekçi olmayan hedeflerle, yüksek perdeden söylemlerle kadrolar oyalanmıştır.

12 Temmuz operasyonu esas olarak çözümlenebilseydi ve gerekli tedbirler alınsaydı, bir diğerleri olmazdı. Temmuz operasyonu, N.A. ve '86-'90 dönemini mahkum etmenin bir aracı yapılarak suçlular, "eski kültür" ve onun temsilcileri olarak ilan edildi. Operasyonun teknik analizi yapılmadı.

Nisan operasyonu ise bir kuryeye bütün günahlar yıkılarak açıklandı. Oysa kurye sadece bir evi biliyordu, diğer evler nasıl açığa çıktı sorusu boşluktaydı.

Gebze operasyonu ise nasıl olduğu ve suçlusu da bulunamadı.

Böyle sallapati bir tarzda bir açıklayış olmaz. Bunun sorgulanması mutlaka gerekir.

Temmuz operasyonu ile ilgili söylenenlere bir şey eklemek istiyorum. A yoldaş diyor ki, "operasyondan bir gün önce bir arkadaş takip aldığını söyledi ama yerini söylemedi. Hem o pimpirikli biriydi". Burada kast edilen benim, (önce şunu belirteyim. Ben bir çok "eleştiri" aldım. Ama ilk kez pimpirikli olduğumu duydum. Aslında böyle olmadığını A da bilir. Çünkü insanları sokak konusunda belli bir eğitime tabi tutan arkadaşlardan biri bendim. Hatta şu an en yakınında olan Malik arkadaşın sokak konusunda eğitimi işini bana o vermişti).

Bu olay faaliyet raporunda ise şöyle deniyordu. "Olay günü bir arkadaş takip almasına karşın, haber vermiyor ve sadece kendini düşünüyor..." vb. (rapor yanımda olmadığı için kelime kelime

aktarmıyorum.) Son yazısında bir gün önce dediği takip alma olayını raporda olay günü demektedir. Bu basit bir unutkanlık mıdır? Hayır.

Faaliyet Raporu'nu eleştirmiştim. Gerçekleri o yazımda da belirtmiştim. Ayrıca arkadaş da gerçekleri çok iyi bilmektedir.

12 Temmuz günü sabahı takip aldım ve bu takibi kendisine en az 5 kez telefonla bildirdim. Üste bulunan arkadaşlardan birine (İ.İ.) bildirdim. İsrarla N.A.'yı bana bulmasını, bulunduğum yere telefon etmesini sağlamasını A arkadaştan istedim. Ama hala kalkıp haber verilmedi deniyorsa ben söyleyecek bir söz bulamıyorum. Ayrıca en son yazıda zaten haber vermedi de denmiyor. Denilen "haber verdi ama yerini söylemedi, o zaten pimpirikli biriydi".

12 Temmuz'un teknik düzeyde temel nedeni telefonlardır. Ama hangi telefonda önce başlamıştır, bunu kestirmek zor. Ama şu açık, A arkadaşın mobil telefonu (kendisi sürekli bu telefonu kullanmaktaydı) kesin dinleniyordu. En azından olay günü kesin dinleniyordu. Onu aradığım (olay günü) yer salt bu sabit yerden aradığım için basılmıştı. Hatta o sabit yerin sahibini aldıklarında benim ettiğim telefonda bahsederek buradan şu gün kim konuştu diye soruyorlar.

12 Temmuz akşamı henüz çatışma sürerken durumu öğrenebilmek için arkadaşın da onayıyla çıkıp baktığım Nişantaşı ve çevresinden dönerken, durumu ona aktarmak için telefonunu aradım. İlk aramamda, telefona yabancı biri çıktı. Ve sanki beni sorgular tarzda konuşuyordu. Hemen kapatıp karşıya geçtim, yeniden aradım. Bu kez arkadaş çıkınca ona durumu aktararak, telefona başka biri çıktı ya da başka bir numara düştü dedim. O telefonu görüşmeye kapattığını ve bir daha aramamamı söyledi. Tabi bu arada gördüklerimi de aktardım.

Nisan operasyonu daha da ilginç. Nisanın başında arkadaş bulunduğu yerde gözaltına alınıyor. Bu alınmada telefonun dinlendiğine dair kuvvetli kuşkular var. Ama buna rağmen, aradan o kadar zaman geçmesine rağmen, ülkede gereken tedbiri aldırıyor. Bunun geçiştirilecek bir yanı yok. Gerçi tedbir aldırma bile -yani ev değişikliği yaptırma bile- sonuçta aynı yöntemi ısrarla kullandığı için sonuç kaçınılmaz olacaktı.

Gebze operasyonu da aynı benzer özellikler taşımaktadır.

Sonuç itibarıyla, bu operasyonlarda arkadaşın kullandığı teknik yöntemler ne ölçüde etkili olmuştur? Bütün bunlar gönderilen yazıda açıkça anlaşılmaktadır. Konu üzerinde ısrarla durmak gerektiğini düşünüyorum. Hatta mümkünse teknik düzeyde mobil telefon kullanımında dinmelerin nasıl yapıldığını, yer bulmanın nasıl yapıldığını bilimsel bir şekilde öğrenme olanağı varsa (özellikle yurtdışında bu olanak mümkün olabilir diye düşünüyorum) öğrenilmeli. Gerçi magazin basının sayfalarında bile bu konuda bilgiler mevcut ama bu yeterli değil.

Daha teknik bir bilgi gerekli. Bu bilgi ışığında sorun daha da gün

ışığına çıkacaktır.

A arkadaş da bu konuda hesap vermektan kaçınmamalı. "Kadrolara ve halka veremeyeceğim hesabım yok" lafı eğer ajitasyon bağlamında söylenmemişse, bu söze uygun pratik sergilenmelidir.

Örgütsel sorunumuzun, yurt dışında çözülebilme şansı kalmamıştır. En azından mevcut platform bu haliyle sorunu zemez. Sorunu zecek tek güç kadroların olaya el koyarak, genişletilmiş bir platformda sorunu zmesidir. Kadroların genel iradesine, herkesin peşinen tabi olacağı peşinen kabul edilmelidir. Derhal bir araya gelişin zemini yaratılıp, pratik adımlar atılmalı. Bu noktada gereken özveriyi göstermeyen kadrolar, artık tarih önünde hesap vermektan kaçamazlar. Bunun sorumluluğu da ağırdır. Hiç kimse sorunu kişisel onur sorununa indirgeyerek, sorunu zmszlğe itemez. Burada hareketin onuru söz konusudur. Bu onur için de her şeyi iğneriz.

Esas söyleyeceklerimi tüm detayları ile birlikte böyle si bir platformda belirteceğimi bildirerek yazımı bitiriyorum.

Yaşasın Hareketimiz.

ARİF

19 Ocak

(Erdoğan ELİUYGUN)

(Kürdistan Sorumlusu)

YOLDAŞLAR

Şu son günlerde öğrendiğim gelişmeler karşısında birkaç gündür yaşadığım duygu karmaşası ve huzursuzluğu anlatmak mümkün değil. Ama eminim ki, beni anlıyorsunuz. Bu nedenle bunlara girmenin gerekli olmadığına inanıyorum. Ayrıca sorun bunları anlatmanın çözümleyeceği bir sorun değildir. Böyle olmadığı gibi, bu duygularla boğulmuş bir yaklaşımla da ele alınamayacak bir sorundur. Ama yine de bir değeri olmasını isterim.

Hareketimizde derin tahribatlara yol açacak bir gelişmeyi düşünmek bile istemiyorum. Bütün yoldaşlarımızın da aynı sağduyulu yaklaşım içinde olmaları gerektiğinden kuşku duymak da istemiyorum.

Gelişme ve tartışmalarda taraf olan (ki aslında "taraf" demek istemiyorum) siz değerli yoldaşlarımızı yakından tanıyor olmanın etkisinden bağımsız olarak da düşünmekte zorlandığımı belirtmek isterim.

Hepiniz ayrı ayrı aynı güven ve inancı verebileceğim insanlarsınız; elbete ki, Dayı'nın daha ayrı bir yeri olmasının kimse tarafından yadırganacak bir yanı yok.

Bunu uzatmak istemiyorum.

Sizleri yakından tanımanın etkisinden bağımsız düşünmekte zorlandığımı belirtmiştim. Ama bu zorlanmadan kurtulmadan da sağlıklı bakmak olanaklı olmayacaktı.

Olaylara ve olgulara bakışımızdaki kriterlerde ise bu tür etkilenmelere yer yok.

Bizler her şeyden önce bir halkın davasının bir idealin insanlarıydık. Buna ulaşma yolunda hareketimizin adında ifadesini bulan kan pahasına adım adım örülen geleneklerin ve edindiğimiz siyasal bilincin yön verdiği insanlardık. (Ki, bu düşünceler bir bütün olarak hareketimizin yarattığı değerlerin derin izlerini taşıırken sizlerin de ondan ayrı olmayan izlerini de taşıır.)

Aynı düşünceler içinde yaşanan gelişmelere bakarken, çözümsüz ve aşılmaz bir sorunla yüz yüze olmadığımızı bilmenin inancı biraz rahatlatıyor.

Sorun konusunda bilgilenmemi sağlayan yazılar kısa bir süre önce bana ulaştı.

Gördüğüm kadarıyla sorun iki ayrı düzeyde ele alınmaktadır. Biri; darbe ve buna karşı tavır, diğeri; müdahale ve buna yol açan nedenler olarak ifade edilebilir.

Darbe midir, değil midir tartışmasına girmeden önce bir an için darbe sayalım.

Haydar yoldaşımızı hepimiz tanıyoruz. Böyle ihtirasların adamı olmadığını da biliyoruz. İhtiraslı olduğunu ifade eden yoldaşlarımızın da eminim ki öyle biri olmadığını bildiklerinden kuşku yok.

Bunu onun tavrına duyulan kızgınlık ya da öfkenin yol açtığı bir ifadelendirme olarak algılıyorum.

"Darbe midir, değil midir?" tartışması ise yersiz bir tartışmadır. Alınan tavrın adını, geleneklerimizdeki yerini tartışmak ve hatta mahkum etmek, tavra yol açtığı belirtilen nedenlerin ciddiyeti ve önemi karşısında fazla önem taşıyor olamaz.

Düşünün ki bu tavrı "darbe" sayarsak eğer bizzat bu "darbe"nin gerçekleştirilebilme şansı bile aynı nedenlerde yatmaktadır. Çünkü sorun bir asayiş sorunu gibi ele alınıp güvenlik nöbetçileri dikilerek sağlanabilecek bir güvenlik sorunu değildir.

Yine sorun aynı nedenlerle, önderlikte dahil, gücünü kolektif yapılanmalardan alan kurumların yaratılmasına gelip dayanıyor.

Bir çok örgütlenmemiz için öngörülen ve yapılmak istenen budur. Ama bir önderlik düzeyinde bunun gerçekleşmesi için gerekli çabanın gösterildiği inancından değilim.

Bu konuda benim için en büyük sürprizlerden biri "partinin arifesindeyiz" derken bizi bu oluşuma taşıyacak merkezi bir organizasyon konusunda henüz adım bile atılmamış olduğunu öğrenmek oldu.

Şimdi bugüne kadar çıkan yazınımızı tartışma ve konuşmaları tekrar tekrar düşünüyorum. Neler söyledik, neleri yaptık, neleri yapamadık ya da yapmadık. Ve aynı zamanda ilişkilerimizin güven temelinde gerçekleşmesini sağlayan geleneğimizi düşünüyorum. Son gelişmeler üzerine iletilen bilgilendirme yazılarında öğrendiklerimi düşünüyorum. Bu güvenin yerinde kullanılmadığı kanısına ulaşıyorum.

Tabii şunu da düşünüyorum, bu güven geleneğimiz giderek subjektivizme varan bir güvene mi dönüştü? Kendi şahsıma herşeyden değilse bile bir çok yanıla böyle olduğunu söyleyebilirim diyorum şu anda. Ancak buna varan yanlar olsa da bu olumlu geleneğimizden şikayetçi olmak aklımdan bile geçmiyor. Aksine bu geleneğimiz yaşmalıdır.

Ancak şu var ki bu geleneğin güvencesi de örgütlenmenin her noktasında kolektif örgütlenmenin yaratılmasında ve yaşatılmasında yatıyor. Niyetlere bağlı olmaktan ancak bu tür yapılar kurtarabilir.

Kim olursa olsun, insanlar hata yapabilirler. İnsanları büyük ve saygın yapan hatasız olmak değil, çoğu durumda hatasının farkında olmak bunu anlamak ve düzeltmektir. İnanıyorum ki Dayı bu noktada yanılığında değildir.

Evet bizim için her zaman büyük bir yanı vardı, yine öyledir. Bu büyüklüğünü bir kez daha göstermelidir. Halkımızın davası için -büyük emekler harcadığı DEVRİMCİ SOL için-

Yoldaşlar çözüm için de şunları söylemek istiyorum.

Elbette ki karşılığı henüz dolmayan merkezi operasyonlarla ilgili

sorular araştırılmalıdır. Buna karar verdikten sonra nasıl yapılacağı fazla sorun olmaz kanısındayım.

Ama öncelikle sorun "Partinin Arifesindeyiz" sözünün iini doldurmak üzere bizi partiye taşıyacak kolektif bir önderliğin oluşumu yönünde atılacak adımlardır.

Bunun için onayım istenecekse eşit koşullarda Dayı ve Haydar yoldaşlarımız için bu onayı yürekten sunuyorum. Bizi daha güçlü kılacak olan olgu budur.

KENAN

**(Ali KIRLANGIÇLI)
(SDB'ler Komutanı)**

MERHABA

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu durumdan kurtulmasını istiyorsak sorunun çözümü için daha fazla çaba sarf etmeliyiz. Gelinen süreçte yapılan "darbedir meşru değil" vb. tartışmalarla bir yere varamayız, en azından öncelikle tartışılacak konu bu değildir. Onun yerine yaşanan sorunları ortaya koyup açık yüreklilikle kabul ederek (kendimize düşen payı) çözüme yaklaşılabılır. Şunu biliyoruz ki hareket kimsenin tekelinde değildir. Hepimizindir. Bu nedenle "benim hareketim" gibi söylemlere sıcak bakmıyorum. Üst üste geriye dönüş olmayan hatalar yapılıyorsa bunlara göz yumulamaz. Bu hareketin en tepesindeki arkadaş bile olsa.

Şu an yönetimde olan arkadaşlar için söylenen "darbeci, çeteci, çıkarı için her şeyi yapar, kuyudan çıkardım" vb. gibi laflar hiçte hoş değil. Bizim ilişkilerimizde birbirimizi eleştirirken bile üslubumuza daha dikkat etmeliyiz. Yok sorun birilerini mahkum edip tasfiye etmekse ben bunda yokum. Bu işi yapan arkadaşların konumları ortada, sadece konum için bu iş yapılmayacağına göre burada görülen hareketi sahiplenmedir. En üstte olan biten ve yaşananları tabii ki bizler bilmezdik görmüyorduk. Kimler görüp tanık olduysa tabii ki onların müdahale etmeleri de çok doğal. Bu noktada olayı kişisel hırs vb. söylemlerle açıklamak olaya denk düşmüyor. Üstelik yazılarda ortaya konulanlar hiç de kişisel hırs için olmadığını gösteriyor.

Üst boyutta yaşanan sorunlar ya da hatalar ciddi boyutlarda. A... arkadaşın yazdıkları sözü edilen eleştirileri ciddiye alıp yapılanları kadrolar nezdinde bütün çıplaklığıyla açıklaması gerekiyor.

Birincisi: üst üste merkezi operasyonlar yememizin gerçek nedenleri mutlaka açığa çıkarılmalı. Diyelim ki 12 Temmuz kural ihlali, eski kültürün insanların suçu. 16-17 Nisan ne? Gebze-Bayramoğlu ne? Hep tepeden olması, daha aşağılarda herhangi bir şey olmaması yukarılarda hataların yapıldığının göstergesi. A... arkadaşın kendi el yazısındaki notlardan da görüldüğü gibi. (69 sayfalık "bir karah mizah - hareketimizde darbe") her operasyondan sonra kendisi önlem alıyor. 12 Temmuz'dan sonra araç telefonundan sabit yer aranmıyor, 16-17 Nisan'dan sonra araç telefonundan araç telefonu aranmıyor. Vb. yaşananlardan kendisi ders çıkarıyor ama deneycilikle oluyor. Kısaca merkezi operasyonlar tekrar araştırılmalı. Operasyonlardan sağ kurtulanlar ve tanık olanlar baskılanma altına sokulmadan tekrar dinlenmeli.

İkincisi: Merkezi organizasyon ya da MK'nın oluşturulmayışı. 16-17 Nisan'dan önceleri var sayarsak bile ondan sonra oluşturulmayışı

ve bunun sadece A... arkadaşın tasarrufunda olması düşündürücü. Hani alternatif yönetimler hazırlamak, hani MK'nın etrafını çelik çekirdekle sarmalamak? Bunlar lafta mı kaldı? Partileşmekten söz ediyorsak bu haliyle partinin organları nasıl oluşacak? Bunlara daha gerçekçi yanıtlar verilmeli.

Bizim anlayışımıza göre tek başına önderlik yorumu diye bir şey olmaz. Kolektif yapının ilk önce yukarıda sağlanması ve oturtulması gerekir. Arkadaşlarına güvensizlik temelinde sadece kendine güvenerek bu işi yürütmek bizim anlayışımız değildir. Eğer kişilerin eksikleri hataları varsa bu da işleyiş içinde giderilirdi. Bunu sağlayacak olanda A... arkadaşın kendisi olmalıydı. Biz şimdiye kadar yukarıda kolektif yapının olduğunu düşünüyorduk. Çünkü anlayışımız bu. Üstelik 16-17 Nisan'dan sonraki yazılarda, bildirimlerde, "kayıpların yerlerinin doldurulduğundan" söz ediliyordu. Demek ki sadece propagandif yeri olan içi boş sözlermiş. Bütün ilişkileri kendine bağlayarak, her şeyi telefonla hallederek nereye kadar gerçek anlamda önderlik yapılabilir. Ayrıca önderlik putlaştırılmaz. Sorunumuz kişilik ve bağlılık değil bu hareketin yarattığı geleneklere, değerlere ve anlayışımıza bağlılıktır. Kişiler gelip geçicidir ki, bir çok önder yoldaşımız şehit düştü ama hareket yaşıyor ve yaşayacak. Biz eğittiğimiz arkadaşlara da her zaman söylediğimiz bunlardır. Kişilerin gelip geçici olduğunu esas olanın harekete bağlılık olduğunu vurgularız hep. Hiç kimse de kendini bunun dışında görmez, görmemeli. Önderliğin ayrı bir yeri tabii ki olmalıdır da. Ama kolektif işlerlik içinde olduğu zaman ve kendini denetlenmez olarak görmediği sürece.

Bütün bunlar ışığında "yapılan darbe mi değil mi" gibi ikilemler yerine asıl tartışılması gereken yanları tartışmak zorunlu olmuştur. Üstelik bir an önce tartışılmalı ve acilen çözümler bulunmalıdır.

Birliğin bozulmasından yana değilim. Bunun için de elimden geleni yapacağım. Sanırım çoğu arkadaş da böyle düşünüyor. Taraflardan hiç kimse de istemez görünüyor. Ama bir yandan da insanlar tasfiyeye hazırlanılıyor. Burada tasfiyeyi gündeme getirmek asıl bizi parçalamaya götürür. İlk önce ortaya atılan konular incelenmeli araştırılmalı, sonuca alçak gönlülükle yaklaşılmalıdır. "Ben önderim, istediğimi yaparım" mantığı olmaz. Gerektiğinde önderliği de sorgulayabilmeliyiz. Bu şu demek değildir. Suçlu konumuna düşürmek, tam tersine iç rahatlığı varsa bu konuda rahat olunmalı. "Onlar gayri meşrudur, o yönetim altında yapmam" anlayışı bizi bir yere götürmez. Arkadaşlar sorumluk duyarak ve her şeyi göze alarak bunu yapmışlarsa ilk önce oturup düşünmek gerekir. Eğer "bunu da aşacağız" deniyorsa ancak böyle aşılabılır. "Her şey birliğimiz için" deniyorsa birliğimizi ancak böyle koruyabiliriz.

Diğer bir konu da şu anda sorunu bizler çözeceksek kesinlikle daha fazla yaygınlaştırılmamalıdır. Buna azami dikkat ve çaba gösterildiğinden emin değilim. Sırf karşı tarafı yıpratmak için olur olmaz herkese sorunu açmak bizi bir yere götürmeyeceği gibi birlik

o zaman parçalanır. Bu konuda daha sorumlu davranmalıyız.

İçinde bulunduğumuz genel süreci de gözden kaçırmadan sorunun bir an önce çözümü için taraflar bir araya gelmelidir. Kadroların kararına uyulacaksa taraflar bir araya gelmek için adım atmalıdırlar. Ve tartışmalar başlamalıdır, çözüm doğrultusunda.

Bu durum tekrar onay istemlerin yer ve zamanı değil, ortada bu kadar iddia varken, bu onayı vermeyiz. Ne zamanki harekette şimdiye kadar kapalı kalan yanlar göz önüne serilir ve gerçekler ortaya çıkarılır, o zaman düşünülebilir.

Sonuç olarak toparlarsak iki taraf acilen bir araya gelmek için adımlar atmalıdır. Sonunu gerçekten kadroların çözeceğine inanılıyorsa biz bunu istiyoruz. Kimsenin çekinecek, saklayacak bir şeyi yoksa soruşturmaya da hazır olmalıdır. Kadrolara hesap vermekten söz ediliyorsa bunun kağıt üstünde kalmaması gerekir.

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

BERRİN

(Menekşe MERAL)

(Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu)

YOLDAŞLAR!

Hareketimizin tüm süreçlerini yakından yaşayan, tanıyan, acılarını sevinçlerini, yokluklarını yaşayan, hareketimizi bu güne taşıyan insanlar olarak yaşanan son süreçlerin sorgulanması araştırılması, tartışılması ve doğruların bulunması noktasında DEVRİMCİ SOL kadrolarının göstermesi gereken sorumlulukla davranıp doğru ve atılması gereken bir adım atmışsınız.

Açıkça, süreci anlatan yazıları okuduğumda şok oldum, şaşırdım, son derece üzüldüm. Yazıların tamamı bittiğinde ve sürecin tamamını gözden geçirdiğimde, ayrıca ideolojimize ve bugüne değin öğrendiğim ML tezlere baktığımda, tavrınızın yalnızca "önderlik" yaklaşımı konusundaki yanlış anlayış ve dayatma konusunda bile ne kadar doğru ve yerinde bir karar olduğunu kavradım. Evet yalnız bu konuda dahi tavrınız alsaydınız yine sizin yanınızda yer alırdım çünkü öğrendiğim doğru şöyleydi; önderlik bir kurumdur, işte bugün taraf olmamın belirgin nedeni (diğer sorunlarla beraber) bu kurumun bugün olmayışıdır. Önce biraz kaygılandım, düşündüm. Her şey bu kadar kolay ve sığ olamaz. Hareketimiz içinde güçler dengesi mi oluşacak? Birliğimizi korumak, sorunları çözmek için başka yol yok mudur diye günlerce kafa patlattım. Ama görünen o ki, böyle bir yaklaşımla karşılaşılıyor. O zaman yapılması gereken radikallik ve taraf olmaktır.

Yoldaşlar!

Devrimci samimiyetim, DEVRİMCİ SOL ruhumla her iki taraftan da şunu istemek hakkımdır sanırım: Birliğimiz, devrim, sosyalizm ve şehitler ve yarattığımız değerler için yapılacak her şeyi yapın, sağduyulu ve sabırlı olun. A... yoldaş şimdi diyeceksiniz ki, şartlandırılmış bir şekilde yazının başında "darbecilere" onay veriyor şimdi de orta yolcu bir tavrınız sergiliyorsunuz. Hayır, böyle bir şartlanma yoktur. Sizler bizi eğitiniz, doğruları gösterdiniz ve bunlardır böyle düşünmemi sağlayan.

Yoldaşlar, (özellikle siz A... yoldaş) size böyle sesleniyorum çünkü umudum hala yolumuzun ayrılmaması yönündedir.

Yukarıda da belirttiğim gibi hareketimizin şu an içinde bulunduğu durum ile ilgili yazılarınızı okuduğumda şaşkınlıkla beraber yüreğim yandı, acı duydum. Samimiyetimle söylüyorum tarifsiz acı ve üzüntü yaşadım, hala da öyledir. Durum karşısında gerek tüm devrimci yaşantım gerekse de hareketimizin tüm süreci gözümün önünden adeta film gibi geçti. Yaşanan acılar, sevinçler, en ağır darbeler, yeniden varoluş ve bugüne gelişimiz... Yazık hem de çok yazık. Şehitlerin kemiklerini sızlatıyor. Türkiye halkları, kitlemiz, sempatanlarımız,

kadro ve dost düşman bize bakıyor. Umut olmamızı bekleyenler bir yanda, batmamızı, paramparça olmamızı isteyenler bir yanda.

Hani yarattığımız değerler, ilkeler, DEVRİMCİ SOL ruhu, yeni insan, hani parti, devrim ve sosyalizm nerede? Yolunda can verdiğimiz adım adım ördüğümüz mücadelemiz sonucunda Türkiye halkları bizden tarihsel bir görev bekliyordu; DEVRİM...

Hani nerede bunu yaratacak yapılar, hani MK, partileşme süreci organizasyonu ve hani nerede parti?

Ben bir işçiyim, proletaryadan çıktım geldim. Hani nerede kolektivism. "Ben"i yok etmiş proleter ruh, geleceğin yeni insanı ve bunu yaratacak yapılar nerede? Yok!.. Peki soruyorum, neden yaratılmamış, yaratmak için neden çaba sarf edilmemiş, edilmişse neden konumumuzun çabası çapında olmamış.

'80 sonrası sürecimize baktığımda, mücadele durmuş sonra yeniden hep beraber başlanmış, bir noktaya gelmiş, nitel sıçrama yapılmış. Bakıyorum o süreç, sizlerle beraber önder şehitlerin olduğu yapılar var. Yoğun bir çaba içinde yaratılanlar var. Somut ve nitel, bizden beklenen, misyonumuza denk düşen hem de. Bir darbe yeniyor (Temmuz) (Nedeni çok geniş boyutlarda objektif, tüm ayrıntılarıyla irdelenmelidir, sorgulanmalıdır.) Kısa bir ara yeniden toparlanış uzun zaman geçmeden yeniden bir darbe daha (Nisan, nedenleri belli değil, operasyonda şehit düşenler hemen her konuda uzman, Temmuz'da şehit düşenler gibi. Takip, polis, yeraltı yaşamı, teknik, askeri, ideolojik vb.) soruyorum neden? Sonra darbeye karşı sessizliği yırtan kahraman yoldaşlarımızın düşmana karşı vuruşları. Toparlanma ve yeniden darbe (Gebze-Bayramoğlu). '80 sonrası en çok şehit verdiğimiz yıllar bu yıllardır peki soruyorum neden? Tüm operasyonlar "takip", "başka şeyler de olabilir" gibi nedenlerle açıklanamaz. Bunu kabul etmiyorum.

Tüm bir süreç, olumlu-olumsuz her şey araştırılsın, tartışılsın diye birlikte mücadele edilmiş insanlar (bence her açıdan yetkili ve güvenilecek insanlar) size geliyor. Ama karşılaşılan nedir? Tepkisellik, panik, hakaret.

Nisan operasyonundan bu yana yaklaşık bir yıl geçti. Ben her üç operasyon da bulunduğum konum ve ilişkiler nedeniyle direkt yaşadım. Her üç operasyonda şöyle ya da böyle bir korku, panik, tereddüt, güvensizlik yaşamadım. Aklımdan dahi geçirmedim. Beni yakında tanıyanlar bilirler ki, şu an yanınızda ve içinizde bulunan bir yoldaş bu sürecimi iyi biliyor. Neden bu tür düşünceler oluşmadı bende? Çünkü umudum şuydu, A... yoldaşın yanında, süreci omuzlayıp götürecekt ve bunu gözünü kırpmadan yapacak, bugün sizin "darbeci" dediğiniz insanlarla beraber bir kolektif yapı vardır. Bu yapı, bu zorlukları da atlatır. Ama bugün bakıyorum, tüm ilkeler, yazılı-sözlü tüm tespitler, güvenle oluşturulmuş değerler bir kenara bırakılmış ve yönetime tek insan hakim. Soruyorum neden?

Kendinizce açıklıyorsunuz, ama bence bu açıklama somut, nitel, doyurucu değil. Programımız, planımız vardı, yapacaktık, edecektikle

açıklanamaz kanımca. Var olan yoldaşlar size çok uzak değillerdi. Bir telefonla veya fax yoluyla onlara ulaşmanız yardımlarını almanız mümkün değil miydi? Sanırım mümkündü. Gelin bu işi birlikte yapalım hareketi birlikte yönetelim demek bu kadar zor olmasa gerek.

Sizi sağduyulu, sabırlı, sakin, öngörülü, güvenilir-güvenen bildik öyle tanıdık. Yoldaşlara güvenimizi, getirdikleri eleştirileri, öneri ve talepleri dikkate almanızı beklerdim. Açık konuşmak gerekiyor ben, insanlarla aynı havayı soluyorsam, aynı mekanda yaşıyorsam, ateş hattında tüm mevzilerde berabersem, aynı acıları yoklukları birlikte paylaşıyorsam ve bu noktalardan bakıpta güveniyorsam doğru ve doğal olan asıl bu güven önemlidir. Ve bu insanları tanımaktan kaynaklanır. Siz ve "darbeci" diye nitelendirdiğiniz diğer yoldaşlar birbirinize öyle güvenmişsiniz. Bir yapı ideoloji oluşturmuşsunuz, bir süreç yaşamışsınız. İşte genelde kadroların özelde benim de sizlere inancımız, güvenimiz, mücadeledeki yeriniz yaratıklarınız sonucudur. Ben ne sizi ne de diğer yoldaşları tanımam ki, örgütlenme açısından doğru olan budur. İcinizde yalnızca bir insanla yakın paylaşımım olmuştur ve de sizin yazılarınızda eleştirdiğiniz yargılayıp mahkum ettiğiniz şehit önderlerden bir kaçıyla paylaşımım olmuştur. Şimdi olaya bir de bu bakış açısıyla baktığımda şöyle bir soru sordum kendime; Hangisi doğru? Kafamda bir an şüphe, kaygı ve güvensizlik oluştu tamam her iki taraf da kendisine göre yazılı-sözlü doğrularımızı, değerlerimizi savunuyor. O zaman benim değerlendirmem neye göre olacak, kıstasım neler olacaktı? Doğal ve doğru olan, bugüne kadar yaptığımız tespitler ideolojiye bakmak, öğrendiğim doğrulara inanmak, kıstas olarak bunları almak olacaktır. Gelişen sürecin gerek '80 öncesinden gerekse '87'den beri ben de içindeyim. Diyelim ki sizin dediğiniz gibi olsun ve "önderlik" olarak siz yazdınız, yarattınız, siz doğrusunuz, (gerçi özeleştiri yazınızda böyle demiyorsunuz ama son süreçte böyle diyor, yaklaşıyor ve dayatıyorsunuz) olaya buradan baktığımda bile sizin bize öğrettiğiniz doğrulara göre davranmıyorsunuz. Hani kolektivizm, hani disiplin ilke ve kurallar, proleter ruh nerede? Ben bu zamana dek "önderliği" bir kurum olarak algıladım, savundum. Ve bu kurumu her koşulda kendini yenileyen, yaratan, ören olarak kavradım ama bakıyorum siz öyle davranmamışsınız, davranmıyorsunuz.

Siz ve diğer yoldaşları tanımam, ancak saygı duyarım, severim, inanır, güvenirim. Bir emrinizle ölüme giderim ancak bunu siz istediniz diye değil, DEVRİMCİ SOL için, halklarımız ve devrim için, gelecek ve sosyalizm için yaptım, yapıyorum ve yapacağım. Doğal ki, şuna inanır ve beklerim, hakkımdır; önderlik, önderliği oluşturan yoldaşlar geleceği kurmak için tereddüt geçirmeyecek, yapıyı bozmayacak, ben ben demeyecek, yüzlerce binlerce insan yetiştirecek, savaşın boyutları, mücadelenin seyri, parti oluşumu ve kitleler geliştirecek bu geliştirilen insanlardan veya yetiştirilen insanlardan kendine önder de yaratacaktır.

Peki soruyorum nerede, gerçekten böyle midir, var olduğumuz

durum?

Size veya bu davranışı gösteren herkese şunu yakıştıramıyorum: Hakaret ve küfürle insan eğitilemez. Ama siz bunu teorileştiriyorsunuz. Kendinizle, konumunuzla çelişiyorsunuz, insanlara iş yaptırmak küçük-burjuva gururunu yıkmak için diyorsunuz, küfür edilen düşünmeli diyorsunuz. Yaklaşımınız böyledir. İnsanları baskıyla, zorla, küfür ve hakaretle eğitemezsiniz. Bizler gönüllü olarak bu mücadeleye katıldık, insanlık onurunu savunduk. Peki sizin davranışınız buna denk düşüyor mu? Tamam bağırlır, çağrılır çok sert ve acımasız eleştirilir, ceza verilir. Ki, bunlar bile insanları eğitecek düzeyde olmalıdır sizin de dediğiniz gibi bizler de etten-kemikten sinirden oluştuk, herşey bir kenara bir kişiliğimiz, bir misyonumuz vardır.

'89'daki onay yazının gelince, ben o süreçte konum gereği bu yazınızı okumadım onaylamadım. Sadece eleştiri-özeleştiri kampanyasına katılıp düşüncelerimi yazdım. Ancak bugün bu yazınızı elimdedir. Ve bakıyorum da yazınızın en altında, "MK onayı ile" diye bir not var. Şimdi soruyorum, o gün MK'nın onayı olan, fiili bir durum içeren bildiriye kadrolara neden tekrar onaylatınız? Cevabını bulmaya çalıştığımda dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorum, o süreçteki MK'ya sonraki süreçlere de güvenmiyordunuz ve bugünkü yaşanan bir durumda da bunu bize dayatacaktınız. Sonuç aynı oldu şu anda. Bugün yazılarınızda, gelecek korkuları var, konum hesabı yapıyorlar dediğiniz insanlar da belki o gün bunu onayladılar, ancak aradaki güven ilişkisinden kaynaklanıyordu, bu olay. Yok tersi ise, sübjektif düşünüyorsam o zaman doğru olan nedir, neden böyle bir şeye gerek duydunuz?

Sosyal yaşamınızdaki eleştirilere gelince: Yoldaşlar size para yiyor, lüks içinde yaşıyor, programsız çalışıyor, çok uyuyor demiyorlar kanımca. Vurgulamaya çalışılan bence öncelikli olarak, saatler süren telefon konuşmaları, fax görüşmeleri, beğenilmeyen kurumlaşmalar, üsler, vb.dir. Hoş böyle bir eleştiri karşısında aklanmak yine sizin mütevaziliğinizle olmayacak mıdır? Bizler de harcadığımız kuruşun hesabını vermeye hazırız. Harcadığımız boşa giden bir jeton bile üzmüştür. Aç kaldık, sokakta da kaldık, biz de en az sizin kadar uykusuz kaldık. Soğuk odalarda fazla kömür gitmesin diye sobamıza kömür de atmadık, giysisiz, parasız da kaldık ama şikayetçi değilim. Ne için yapıyoruz, devrim sosyalizm için. Peki bunun sorgulanmasında, eleştirilmesinde ne sakınca vardır. Kişiliğinize ve onunuza bir halel gelmeyeceğine dair yoldaşlara neden güvenmiyorsunuz. Elbette hesapta verilir, hesapta sorulur, bu konuda ne siz ne de biz art niyet aramayalım, aramayız da.

Daha bir yığın ayrıntı vardır, tartışılacak ve sorulacak, ama gerek yoktur. Son olarak diyorsunuz ki elinize geçmeyecek sizlere ulaşmamızı engelliyorlar, bizimle konuşmadan "darbecilerle" konuşmayın tartışmayın, iş yapmayın, talimatlara uymayın; hayır yazılarınız elimizdedir. Yoldaşlara her defasında sorduk görüşmelerinizi, sağlığınıza, güvenliğinizi. Bu konuda onlara

güveniyorum. Siz de güvenmelisiniz, ayrıca yoldaşlar hiç bir konuda telkin, dayatma, baskı vb. getirmemişlerdir. Bizim de beynimiz var düşünüyoruz. Şunu da söyledik yoldaşlara; gerekirse sizinle telefon görüşmeleri yapabiliriz, ancak Zafer ve Kemal arkadaşların sizinle yaşadıkları ortadadır. Bize de aynı yaklaşımla davranıp şartlanmışlar mı diyeceksiniz?

Sizden son olarak şunu istemek hakkımızdır sanırım: sağduyulu ve sabırlı olun. Diyeceksiniz ki, çok sabrettik ancak insanlarımız da çok sabırlılar, güvenin rahat olun, yapacağınız her şey, atacağınız her adım ya bizi sona, parçalanmaya götürecektir, ya da daha güvenilir daha güçlü bir DEVRİMCİ SOL oluşturacağız.

TÜM YOLDAŞLARA!

Eleştiri ve tartışmayı başlatan platform, A... yoldaş, Yurtdışı Komitesi, ileri kadro ve kadro yoldaşlar:

Sonuç olarak ben bunları söylüyor ve öneriyorum. Eleştiriler ve tartışmaların konuları bir yönetime değil (ki, bu yönetime de yapılabilir.) kişiye yöneliktir. Buradan bakıldığında doğal, doğru ve meşrudur.

Sonuç olarak bu nedenlerden dolayı getirilen eleştiri, araştırma ve sorgulama yapılmalıdır. Bunu yapmak üzere bir platform oluşturulmuştur. Ancak bu platform dayatmalarla işlevsiz kılınmıştır. Gerek eleştirileri başlatan, gerekse platformu oluşturan insanlar nezdinde onların konum, gelecek vb. olmadıklarını böyle dertleri olsaydı çok daha önce bu adımı atarlardı, ortada bir yönetim olmadığına göre yönetim tekrar kime verilecektir? Zaten şu anda taraflar oluşmuştur! Yapılması gereken var olan platforma güvenmek, bu yoldaşlar nezdinde eleştiriler bizim aramızda kalacak düzeyde sürdürülmeli böyle tartışılmalı. Karşılıklı güvenle her şeyi bu platformlara devredip tartışmaları bunlar nezdinde sürdürmeliyiz. Yapılacak ne olursa olsun birliğimizin devamı için yapılmalıdır. Farklı ülkelere geçiş, farklı platformlara kayış bizlere zarar getirecektir. İleri kadro yoldaşlar nezdinde eğer çözüme ulaşılamazsa (ki en son dileğim budur) ancak gelinen nokta budur. Gerekirse (hoş bize yakışmıyor) çoğunluk sistemi de düşünülmelidir. Ancak böyle bir nedenle ilişkilerimiz, değerlerimiz dejenere olabilir kaygısı da göz ardı edilmemelidir. Daha fazla sorunu büyütmeden tartışmalar son bulmalıdır.

YAŞASIN PARTİYE GİDEN YOLDA BİRLİĞİMİZ
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

Yoldaşça Sevgiler Selamlar

16 Ocak 1993

SERHAT

(Kır Ekipleri Sorumlusu)

YOLDAŞLAR

"Partinin Eşiğindeyiz" dediğimiz ve daha bir kaç ay önce DEVRİMCİ SOL Dergisi'nin 5 sayısında "DEVRİMCİ SOL bölünmeyecek" iddiasıyla Türkiye halklarının karşısına çıktığımız bir süreçte yaşanan olumsuzluklardan bir kadro olarak kendimi "taraf" olarak görüyorum.

Örgütsel mekanizmaların işleyişine ve örgütsel ilke, disiplin, kural ve geleneklerimiz çerçevesinde hareket zorunluluğuna ilişkin bir tartışmanın bugün yaşanıyor olmasını, partili döneme geçme çabalarından ayrı, rastlantısal bir problem olarak düşünmüyorum, önüne parti mekanizmalarını oluşturmak ve işletmek görevini koyan örgütümüzün bu adımının "sindirilmesi", eski alışkanlıklar ve işleyişin aynen korunarak "partileşmesi" kabul edilmeyeceğine göre, yaşanan sorunun tartışmanın önü tıkanmadan, örgütümüzün övünç duyduğu "yoldaşların birbirine güveni" temelinde ve düşmana dahi uygulamaktan geri kalmadığımız "devrimci adalet"imize inançla aşabiliriz. "Kadrolara güven" kağıt üzerinde kalan değil de, inanılan bir olgu ise, bu hareket içinde -konumu ne olursa olsun- herkes kendini bu "adalet"in kollarına teslim etmekten korkmamalıdır. Hele de verilmeyecek hesabı olmayanların örgütümüze çok pahalıya mal olmuş üç büyük merkezi operasyonun soruşturmasından kaçınması düşünülemez. Bundan kaçınmak değil, bugüne kadar bunun ciddi tarzda yapılmaması bile başlı başına büyük bir yanıştır.

Hareketimiz içinde konum, kariyer vb. kaygılarla örgütümüzün yönetim mekanizmaları "zorla", "darbe" ile ele geçirme peşinde koşacak kimsenin olduğuna inanmıyorum, çünkü kültürümüzde, geleneklerimizde bunun ne yeri, ne de örneği vardır. Hareket'in çıkarları için bazı arkadaşlarımızın -yani yanlışlar yapılmasını ve sorunun en alt düzeye varıncaya kadar yayılmasını önlemek açısından- tedbir almalarını (çok ağır sorumluk ve bedelleri göze alarak) "darbe" olarak değerlendiremiyorum, bu örgütün verdiği bir yetkiyi kullanmaktır.

Darbelerin bir birini izlediği, saflarımızda moral kayıplara rastlandığı bir dönemde "platform" içinde çözülebilecek bir sorunun çıkmaza sokularak tabana yayılmak istenmesinde devrimin bir çıkarı yoktur. Aksine bu düşmanı sevindirecek bir durumdur. Böyle bir durumun ardından siyasi polis ve kontrgerillanın saflarımıza yönelik oyun ve saldırılarının artacağı, moral kazanacağı da görülmelidir. Süreç bunu kaldırmaz ve bu yöntemi denemekten kimse bir şey kazanmaz, sadece düşmanı sevindiririz. Sorunun bugün kadrolar düzeyine indirgenerek tartışılması yönündeki

protokole uyulmalı, adalet çizgimize güvenmeli ve bu sorunu "arabanın tekerini kırmadan" aşacağıımıza inanmalıyız.

DEVRİMCİ SOL'un bölünmesine yol açacak bir tavrın sahibini tarih affetmez. Şehitlerimizin kanı-canı, mücadele içindeki yoldaşlarımızın emeği, alın teriyle oluşturulmuş ve halklarımızın umudu olma yolunda atılım yapma hesapları içindeki örgütümüze zarar verecek her şeyden kaçınmalı, hassas olunmalıdır. Yapılması, bugüne getirilmesi pek çok zorluğu içeren DEVRİMCİ SOL'un yıpratılması ve yıkılmasına kadrolar izin vermeyecektir. İdeolojik bütünlüğü ve 15 yılın ürünü siyasal çizgisi olan bir örgüte kişiler kendini dayatamaz.

Krizi mücadelemize zarar vermeden aşmak için ne gerekiyorsa yapılmalı, kadrolara güvenilmelidir. Ağır darbeler almamıza neden olan operasyonlar araştırılmalıdır, bunun gelecekte aynı acıları yaşamamamız açısından da önemi büyüktür.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

22.12.1992
KEMAL

YOLDAŞLAR

Yaşadığımız olayın ciddiyeti ve sarsıcılığı ortadadır. Ancak buna karşı soğukkanlı, hareketi sahiplenen ve adil bir anlayışla sorunları aşmamız gerektiği de açıktır. Platform imzasıyla kaleme alınan yazı ve belgeleri okuyup kavramaya çalıştım. Sorumlu ve olgun davranmak gerekliliğiyle birlikte yazılanların karşısında şu maddelerin açıklığa kavuşturulması gerekliliğine inanıyorum;

1) 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu operasyonları ve A... abiye yönelik platformda yer alan yoldaşların yargıları vardır. Bunlar son derece ciddidir, anlatılanlarda art niyet aramak yerine soruşturma gerektirir. Evet, bunlar A... abi nezdinde "itham" da olabilirler. Ama örgüt hukuku açısından, devrimci adalet açısından çok ciddi iddialar niteliğinde söylenenlerin araştırılıp netleştirilmesi mücadelemizin ve örgütümüzün, yoldaşlarımızın geleceği için hayati önemdedir. Ola ki bu iddialar doğru değildir ya da doğrudur. Bu konuda tek bir kıstas olabilir. Şehit düşen ve yaşayan, bugüne değin Devrimci Sol'a emek, gönül, kan ve can vermiş tüm yoldaşlarımızın katkılarıyla yaratılan Devrimci Sol Adaleti. Bu konuda A... abi kendisinin de yetiştirilmesinde emeği geçtiği, büyük emek sarf ettiği Devrimci Sol kadrolarına ve adaletine güvenmelidir.

2) Parti ve ideolojik birlik konusunda platformu oluşturan yoldaşlarca öne sürülen düşünceler doğrudur, bilimseldir. "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ifade edilen "Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerini kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler." (s.f.30) değerlendirmesi ve isteminin ideolojik birlik açısından bilimsel, Marksist bir temeli olmadığı düşüncesindeyim. Evet tarihte onlarca yıl geçtikten sonra olaylara kuşbakışı bakıldığında olgular sonuçlarıyla değerlendirilirler. "İnsanlar şu şu insanların, önderlerin düşünceleri çerçevesinde toplanmış, ona uymuşlardır." Ama, bu gelişmeyi yok sayan, sonucu her şey gören bir yaklaşımla ele alınırsa yanlış anlayış ve çizgileri ortaya çıkarır. Bu konu ayrıca da detaylandırılabilir ama bu, yazının kapsamını aşmak olur. Demek istediğim platformda yer alan yoldaşların "detay" gibi görünen anlatımları, iddiaları önemlidir mutlaka cevabı verilmelidir.

3) Yukarıdaki düşünceden ve platformda yer alan yoldaşlarımızın anlatımlarından yola çıkarak ve örgüt anlayışı konusunda son derece ciddi iddiaları, olayın bizlere kadar taşınmasını, H. abinin olayı son anda bize açmak zorunda kalması karşısında bu örgütün

bir kadrosu olarak şunu sormak gerektiğini duyuyorum;

"Partileşmenin arifesindeyiz" tespiti yaptık. Yani önemli bir örgütsel birikim üzerinde olduğumuz kabul ediliyor. Bugüne kadarki iç yazılarımızda zaman zaman ifade edilen "partileşme süreci organizasyonu"yla ilgili sormak istiyorum.

Pek çok önderimiz katledildi. Pek çok kayıp verdik. A... abinin dışında önder yoldaşlarımızdan, Haydar abi, Süleyman abi, Musa abi, ve benim şu anda durumlarını bilmeyeceğim yoldaşlar kaldı. Anlatılanlar ışığında şunu düşünmek kaçınılmaz oluyor: A... abinin dışında bu yoldaşlardan hangileri yönetim organlarının üyeleridir. Böyle bir organ var mıdır? "MK", "genel komite" gibi, alan sorumluluklarının ötesinde merkezi organizasyon sorumlulukları var mıdır? Yanlış anlaşılmalıdır. Burada insanların tek tek açıklanmasını istemem asla söz konusu değildir. Bu bizim anlayışımız değildir. Ama soru şudur: "örgüt merkezi organizasyonu" diye bir yapı gerçekten var mıdır, yok mudur? Yoksa niye yoktur? Bu yüreklice açıklanmalıdır. Aksi taktirde nasıl bir partiyi düşünüyorduk.

4) Başta 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu operasyonları konusundaki ciddi iddialar ve örgüt konusundaki yaklaşımlar, olumsuzluklar diye görülen gelişmeler nedeniyle sürece müdahale eden arkadaşlarımızın tavrını anlamamak mümkün değildir. Düşünceme göre Devrimci Sol sorumluluğu bu olmalıdır. Kimseyi, hele A... abi gibi bir insanı "peşinen mahkum" etme gibi bir düşüncem olamaz. Diyebilirim ki pek çok unsurla birlikte beni o yetiştirdi. Ama bu sorunu çözüyor, ahlaki ve insani olarak elbette bir değeri olan bu gerçeği örgüt üyesi sorumluluğuyla birlikte düşünüyorum. Ben Devrimci Sol andı içtim ve buna bağlı kalarak diyorum ki, A... abi eğer haklıysa sabırlı davranmalıdır, haklılığı er geç ortaya çıkacaktır. Ve bu konuda Devrimci Sol kadrolarına güvenmelidir. Ama insanlarımız duruma müdahale etmek zorunluluğu hisseden yoldaşlarımızın anlatımlarını, iddialarını ciddiye almalıdır. Anlatılanlar müdahale etmek için yeterli ve gerekli nedenlerdir. Ve bu iddiaları en fazla ciddiye almak durumunda olması gereken ise A... abidir. Bu konuda ciddi bir tarzda olguları açıklamak durumunda olan A... abi ve iktidar olmaya yönelik tarihsel bir momentin yaşanmadığı bu günkü koşullarda sabırlı davranmalı, mevcut durumu savuşturmak adına "her yol" denenmemelidir.

5) Bütün bunların gelinen aşamada hiç bir art niyet aranmadan yöneticiler ve kadrolarca karşılıklı konuşulması gerektiğine inanıyorum. Bu sorun neden bu süreçte, açmazların bir araya gelmesiyle ortaya çıktı? Operasyonlar ve örgüt anlayışı Devrimci Sol kadrolarının bilinç ve vicdanlarına yönelik olarak açıklanmalı, nesnellik temel alınmalıdır.

6) Gelinen aşamada "örgüt önderliğimize bağlılık" duygusu sınanmak zorundadır. Birincisi örgüt önderliğinden ne anladığımız

(sonuçtan yola çıkıp "sonuç şudur" demeden), ikincisi; örgüt önderliğinin gerçekten nasıl önderlik ettiği, üçüncüsü de; örgüt önderliğinin adalet duygusu... Örgüt önderliğine bağlılık açık söyleyelim ki, A... abi önemli bir yer tutmakla birlikte sadece ona kişisel bağlılık değildir. 12 Temmuz'da katledilen Niyazi Aydın abi'ye, İbrahim abi'ye tüm şehit yoldaşlarımıza, 16-17 Nisan'da katledilen Sebahat abla'ya, Sinan abi'ye, Fazıl abi'ye ve şehit düşen diğer yoldaşlarımızın emekleri ve anısına da bağlılıktır.

Musa abi'ye ve Malik arkadaşına şunu hatırlatma gereğini duyuyorum: Operasyonlar karşısında böylesi ciddi iddialar var, bunlar ölüm-kalım sorunu, bu noktada şehit önderlerimize ve adalet duygumuza da bağlılıkla hareket ediyorsak daha nesnel davranmamız gerekmez mi? Duygular ve geçmiş önemlidir, ama ortada örgüt anlayışı tartışılmaktadır. Ve duygusal yaklaşımlar sorunun önünü tıkamaktan başka işe de yaramıyorlar. Bunu hepimiz biliriz, bende kendi yaşamımdan biliyorum. Olgulara tek başına görünen halleriyle ve sonuçtan baksak bile ortada çelişkili bir durum var. Kaldı ki biz devrimciyiz gelişmeleri ve detayları da yakalamasını bilmeliyiz.

7) Evet A... abi Devrimci Sol için önemlidir. Buna yürekten inanıyorum. Düşünce, ufku, irade ve zorlama ve yaşamın yeniden yaratılması yönüyle bunlar inkar edilmeyecek gerçeklerdir. Ancak platforma katılan yoldaşların söyledikleri ciddidir, hizip faaliyetiyle ilgili değildir.

Umudum, örgütümüzün bu sıkıntıyı, zorluğu aşması ve bölünmemesidir. Hata yapanlar ise devrim karşısında bunun bedelini ödemek zorundadırlar. İnanıyorum ki Devrimci Sol adaleti şaşmazdır.

Örgütümüzü, kadrolarımızı içinde bulunduğu ateşten kurtaralım.

Daha sağduyulu ve adil düşünelim, DEVRİMCİ SOL adına bağlı kalalım.

DEVRİMCİ SOL doğru olan, doğruyu savunandır.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

23.12.1992

ZAFER

HAREKETİN İÇİNDE BULUNDUĞU SORUNLARI HEP BİRLİKTE AŞMALIYIZ...

Hepimizin bildiği gibi, hareketimiz ciddi sorunlar yaşamaktadır. Bu anlamda da bütün yoldaşlarımız son derece önemli ve tarihsel bir sınavla karşı karşıyadırlar.

İnancımız odur ki, bütün yoldaşlarımız tepkisellikten ve duygusallıktan uzak, tamamen yaşanılan sorunların bilinci içinde, sorunları neden-sonuç ilişkileri bütünselliğinde ele alıp sağlıklı sonuçlara ulaştıracaklardır.

Biliyoruz ki, sorunların niteliği ne olursa olsun, her zaman sorunların derinliğine inilerek ve somut olguların toplanması kuralına uyularak çözüm getirmek esastır, işte bu anlayıştan hareketle önce sorunu ortaya koymaya özen göstereceğiz.

Bugüne kadar topladığımız bütün veriler hareketin birbirine bağlı üç önemli sorunla karşı karşıya olduğunu gösteriyor:

I- Hareketin en üst yönetim mekanizmasında bir kriz yaşanmaktadır. Bu kriz, yönetimi elinde bulunduran sorumlu arkadaşlara yapılan müdahale ile daha da ciddi bir boyut kazanmıştır.

II- 1989 sonlarından beri hareketin sorumluluğunu tekrar üstlenmiş ve ileri kadrolarca da onay görmüş olan sorumlu arkadaşlara çok ciddi itham ve eleştiriler vardır.

III- Bugün yaşanılan bu sorunlardan dolayı hareket çok ciddi bir biçimde kan kaybetmektedir. Ancak buna rağmen sorunun çözümünde yeterli bir duyarlılık görünmemektedir.

Bizim bildiğimiz bir dava adamı, her koşulda davayı savunan, her şeyiyle, enerjisi ve olanaklarıyla kendini davaya sunan ve ona hizmet edendir. Biz Devrimci Sol kadroları olarak, nasıl her şart altında hareketin adıyla ayakta kalmış ve sadece onunla yaşamışsak, bugün de bu sorunu yaşamamıza rağmen her şart altında hareketle olmalı ve atacağımız her adım da ona hizmet etmelidir. Biz soruna bu bakış açısıyla yaklaşıyoruz.

Sorunları ele alırken, özellikle karmaşık sorunların ele alınış yönteminde hepsi çok önemli de olsa, sorunların hangisinin önce ele alınacağını tespiti önemlidir. Yaşadığımız sorunlarda da biz bu yöntemde sadık kalarak, önce neyi ele almamız gerektiğini saptayacağız. Bu bir tercihtir, ancak bu bir keyfe göre değil, hareketin çıkarını baz alarak yapılan bir tercihtir. Kısacası önce sorunun esas olarak nereden kaynaklandığını saptama, sonra da bu esasa bağlı olarak, diğer sorunları ele almak gerektir.

İDDİALAR NELERDİR, ONLARA NASIL YAKLAŞMALIYIZ?

Bugün harekete olağanüstü bir biçimde müdahale edenler şu iddialarda bulunmaktadır:

- "Operasyonlar yeterince araştırılmamıştır. 12 Temmuz, 17 Nisan ve Gebze-Bayramoğlu operasyonlarının kapsamlı bir şekilde araştırması yapılmalıdır."

- Hareketin yönetimine ilişkin kaygılar vardır. "Yönetim tek kişide toplanmış ve benmerkezci yönetim günden güne ağırlığını hissettiriyor."

- "Sosyal yaşamdaki savurganlık ve denetimsizlik..."

Buna karşın, eleştirilerin muhatabı bugüne değin, gerek içinde bulunduğumuz işleyiş içinde, gerekse de telefon görüşmeleri ve yazılanlardan bu konulara ilişkin ikna edici olamamıştır. Yaşadığımız merkezi operasyonların açıklanmasında, bizce seçilen yöntem basit ve idealistçe bir yöntemi çağırıyor. Hele son 17 Nisan operasyonuna ilişkin olarak bize detaylı bir açıklama bile yapılmamış olması bu iddiaların ciddi bir biçimde ele alınmasını daha da yakıcı hale getiriyor. Bu noktada artık, bugüne kadar yapılan açıklamalar doğru da olsa, yapılması gereken şey, soruşturmanın derinleştirilerek, nedenleri araştırılıp, kadrolara açıklama yapılması olmalıdır.

Hareketin yönetimine ilişkin ise, görülen ve yaşanan odur ki, kadroları günden güne hareketin politikasından ve yönetimi aşağıdan yukarıya doğru denetlemesi pratiğinden uzaklaştırılmakta, hareket adım adım herkesin üstünde, yabancılaşan bir güç olma durumuna gelmektedir. Kadrolarca görüş alışverişi yapmada, hareketin politikasını anlama ve ona katkıda bulunmada, canlı tartışmaların sağlanmasında ve kadroların atıl yanlarını azaltmada geliştirici bir politika ete kemiğe bürünmemiştir.

Bütün bunların doğal bir sonucu olarak benmerkezci yönetim konusundaki iddialar daha da ciddi ele alınmayı beraberinde getiriyor. Düşünün ki, "Partinin arifesindeyiz" deniliyor, ama partinin organlarını nerede görebiliyoruz sorusuna cevap dahi bulamıyoruz.

Biz yukarıdan aşağıya doğru örgütlenen devrimci bir hareketiz. "Partinin arifesinde" olduğumuz bir aşamada MK'mızın bile olmaması tek başına bir handikaptır. Ya diğer organlara ne denmeli? Biz birçok alanda ne kolektivizmin işleyişini, ne kültürünü ne de organlarını görüyoruz. Bu sorunun esas kaynağını merkezi işleyiş ve denetim anlayışında aramak gerekiyor. Ancak böyle alırsak, geçmiş dönemde de göremediğimiz, hayata geçiremediğimiz, hala da birçok yaşanan sorunları açıklayabiliriz. Bütün içtenliğimizle soruyoruz, kolektif bir işleyişin egemen olduğu bir yapımız var mı? Bu soruya herkes kendi alanını göz önünde tutarak cevap bulsun. Bizim gördüğümüz şudur: Komiteleşme ve organlaşma anlayışı olmasına rağmen, bu anlayış yerine nedense tek tek insanlarla süreç aşılmaya çalışılmış, daha doğrusu süreç tıkanmış ve kan

kayı başlamıştır.

Bütün bunlar doğal olarak hareketin kadrolarının önünün tıkanmasını beraberinde getirirken, harekette söylenen tüm iddialı sözlere rağmen kadroların sıçrama yapacak kapasiteye gelmeleri mümkün olmamıştır. Bugün yaşanan sorunlar bu işleyişin doğal bir sonucu olarak görünüyor. Bir çırpıda her şey toz duman olabiliyor, hareketin örgütlenmesi ve işleyişi hakkında olumlu şeyler düşünülemez.

İşte böyle bir durumda, daha önce partileşme süreci içinde ileri kadrolarca, hareketin önderliğinin üstlenilmesinde onay görmüş olan yoldaşımız parti kurulduktan sonra da alternatifsiz kalacağı aşıkardır.

Bütün bunlardan dolayı, hareketin yönetimine olağanüstü bir biçimde müdahale eden arkadaşların bu yöntem ve anlayışlarından dolayı onları ahlaki ve siyasi açıdan eleştirmemize rağmen, eleştirilerinde samimiyet görüyor, onları ciddiye alıyoruz. Ve mutlaka tartışmalıyız diyoruz.

Bizce artık şu açıktır ki, bu sorunlar; eleştiri ve ithamlar tartışılmadan ve bir sonuca bağlanmadan hiçbir adım atmamız mümkün olmayacaktır.

İddiaları çok ciddi görmemiz, doğal olarak bunların ele alınması gündemin birinci maddesine yerleştirmemiz demektir. Bunu nasıl yapmalıyız? Bu soruya verilecek cevap devrimci sorumluluğumuz gereği bir hassasiyeti de ifade edecektir.

Bizce böylesi sorunlar yaşayan bir harekette sorunun sağlıklı çözülebilmesi, hareketin yönetiminin kimin elinde bulundurulması gerektiği sorununun da ele alınmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu noktada hareketin yönetiminin ileri kadrolara (2-3 kişi) verilmesinin daha doğru ve sağlıklı olacağını düşünüyoruz. Nedeni ise şöyle anlatabiliriz:

Her şeyden önce, iddiaların ciddiyeti ortada. Bu iddiaların sağlıklı tartışılması, yönetimin ne iddiaya maruz kalan, ne de iddiayı yapanlarda olmamasını beraberinde getiriyor.

Eğer iddia ve eleştirilere maruz kalanlara yönetim verilirse, bu iddiaların ciddiyetinin kendiliğinden kaybolacağı açıktır.

İddia ve itham edenler yönetimi ellerinde bulundurmaya devam ederlerse, bu kez yoldaşımız peşinen yargılanmış olacaktır. Bu nedenle üçüncü el diyoruz.

İşte bu noktada "yönetimi iade edin yönetim bende olmalı, meşru yönetim benim, onlar darbecidir" diyerek gündemin birinci maddesine yönetimin kendisine devrini koymak sağlıklı bir bakış değildir. Ve süreci uzatmaktan öteye gidemez. Çünkü şu anda zaman aleyhimize çalışıyor, süreci kısaltmazsak tahribatların önü alınamaz duruma gelecektir.

Yönetimin üçüncü ele geçici olarak ve arkasından örgütlenecek bir kadrolar toplantısından sonra, hareketin yönetimi saptanacaktır.

Bu nedenle içinde bulunduğumuz aşamada yapılması gereken

şey, toplantının örgütlenmesidir diyoruz.

Tam bu noktada meşruluk tartışmasına da bir iki cümle ile değinmek gerektiğini düşünüyoruz:

Her şeyden önce, sınıf savaşımı veren bir harekette meşruluk, burjuva dar kalıpları içinde ele alınırsa, bizce soyut ve kitabi olur. Çünkü meşruluk her düzeyde farklı bir biçimde, düzenin iç yasalarına göre ele alınır. Bizde de meşruluk kendi iç işleyişimize ve amacımıza göre ele alınmalıdır.

Yani meşruluk hareketin çıkarı demektir. Hareketin çıkarını temsil etmeyen bir olay meşru sayılmaz. Hele yüzlerce şehit kanıyla yükselmiş bir devrimci hareket için bunun anlamı büyüktür. "Ben meşru yönetimim" demek, hareketin çıkarı benim demektir. Tam bu noktada soruyoruz, hareketin çıkarı neden sen oluyorsun?.. Bunun anlamı nedir? "Devrimci Sol benim" demek, tersine çevirirsek, Ben demek Devrimci Sol demektir. Yani bütün şehitlerimizin kanı mücadelesi hiçtir. Her şey benim demektir. Bu ne ucube bir mantıktır anlamak mümkün değil...

DK neden meşru oluyor? Hareketimizin meşru yönetimi MK'dır. DK da 17 Nisan operasyonuna kadar MK'mızın olduğunu (gerçeği yansıtıp yansıtmadığı ayrı bir konu) kabul ediyor. O halde 17 Nisan'dan sonraki yönetim meşruluğunu yitirmiş olmuyor mu? Tek kişilik yönetim nerede hangi ML örgütlenmede görülmüştür? Bizce tek kişilik yönetim olayı gayri-meşrudur. Ve bugüne kadar hiçbir ileri kadronun, hareketin yönetimini tek kişiye verdiğini düşünmüyoruz. Zaten böyle bir düşünce temel felsefemize; temel düşüncelerimize, sosyalizm değerlerimize aykırı düşer.

Bugün hareketin çıkarı, geleceği sorunların çözümüne bağlıdır. Sorunların ise, yönetimin dört ay öncesine dönülmesiyle aşılacağı düşünülemez. Özellikle güven ilişkilerinin zedelendiği böylesi bir ortamda, yönetimin eskiye dönmesi bunalımı derinleştirecektir. Bizler, gerçekten hareketin çıkarlarını düşünüyorsak, süreci bir an evvel kesip, bir ileri kadrolar toplantısının örgütlenmesini amaçlamalıyız. Bu olmadan da bir tek sağlıklı adım atılmayacaktır.

Kaldı ki, her konuşmada "kadrolara güveniyoruz" diyen bir yaklaşım, bunu slogan düzeyinden çıkartıp, maddi bir hüviyete büründürerek, hareketi kadrolara teslim ederek, hem onlara olan güveni hem de sorunun böyle çözüleceğini göstermek için seferber olmalıdır. Ki bu, bizde bir kültür, bir yaklaşım oluşturulmasında önemli bir adım olacaktır. İnanıyoruz ki, böyle bir pratik adım, harekete, bunca yaşananlara rağmen çok şey kazandıracaktır.

Bunca yaşananlardan sonra, sürecin uzamasına izin vermemeliyiz. Çünkü, sürecin uzaması, çözümü de zorlaştıracaktır. Özellikle tartışmaların karşı-devrimin güçlerine ulaşması, bir toplantının yapılmasını dahi riske sokacağını düşünmek zorundayız. Bu nedenle, "sorunu kadrolar çözecektir" sözünü etekemiğe büründürerek, önce yönetimin onlara verilmesinde, sonra da toplantının yapılmasının örgütlenmesinde onlara yardımcı

olalım. Bu görev ve sorumluluktan kaçmayalım. Çünkü bu görevi yerine getirmemek, hareketin kan kaybetmesini, dahası büyük bir yenilgi almasını beraberinde getirecektir. Ki, bunun sorumluluğunu kimse alamaz.

YOLDAŞLIK İLİŞKİLERİNİ ZEDELEMİYELİM

Biz ülkede ve dünyada saygın bir hareketin mensupları, yöneticileri, sorumlularıyız. Hepimiz zor bir dönem yaşıyoruz. Bu dönemi birlikte aşmalıyız. Bu nedenle birbirimize olan ihtiyacımızın yakıcılığı tartışma götürmez. O halde bunu hiç unutmadan sorunlara yaklaşmak zorundayız. Ama ne yazık ki, bunlar unutulup, kulağa hoş gelmeyen, bize yakışmayan sözlere tanık oluyoruz. Devrimciliği ne böyle öğreniyor ne de böyle öğretiyoruz. O halde bütün ilkelerimiz, normlarımız, geleneklerimiz, yoldaşlık ilişkilerimiz neden çığneniyor? Hayır, buna izin vermemeliyiz. Her şart altında saygınlığımızı ve saflığımızı korumalıyız. Bize yakışan budur. Unutmayalım ki, yarın faşizme, emperyalizme ve oligarşiye karşı yine birlikte savaşmaya devam edip, savaşı büyüteceğiz.

ÇÖZÜM İÇİN SOMUT ÖNERİLERİMİZ VE GÖREVLERİMİZ...

Hareketin sorunlarına yaklaşımda radikal olmalıyız. Ancak bu radikallik; "bu müdahale bir darbedir, alçaklıktır, ihanettir" demek değildir. Soruna duygusal ve dar kalıplar içinde değil, neden-sonuç ilişkileri içinde yaklaşarak süreci sonuçlandırabiliriz. Aksi takdirde radikallik adı altında, hem sağlıklı tartışmayı engellemiş, hem de yoldaşlık ilişkilerini ciddi bir biçimde zedelemiş ve savaşçı yeteneğimize büyük ölçüde güvensizlik tohumu ekerek, yok etmiş oluruz. Bundan mutlaka kaçınmak zorundayız.

Gelinen noktada tarihsel bir karar vermek durumundayız. Bu kararı hiçbir kadro tek başına vermek istemeyecektir. Çünkü kendini bu noktada yeterli görmemesi gerekiyor. Bu yeterlilik ise, en iyi biçimde kadrolar toplantısında sağlanabilecektir. Çözümüne inanıyor ve kadrolara güveniyorsak, her şeyin tartışıldığı ve ortaya serildiği bir toplantıda sağlıklı bir çözümün bulunmaması mümkün değildir.

İşte bu nedenle önerilerizi şöyle maddeleştiriyoruz:

I- İLERİ KADROLARLA HEMEN BİR TOPLANTI ÖRGÜTLENMELİDİR

Saptanacak kadrolar hemen bellidir. Alan ve bölge sorumluları gelmelidir. Öğrendiğimiz kadarıyla bu sayı da 30 civarındadır. İleri kadro düzeyinde olmasa da kimi tanıkları ya toplantıya çağırarak ya da düşüncelerini yazılı almak durumundayız.

II- Toplantı sağlanmadan önce toplantının örgütlenmesi, yürütülmesi ve sonuçlandırılması sürecinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir komitenin oluşturulması gerekiyor. Yönetimi ellerinde bulunduranlar, yönetimi bu komiteye devretmelidirler.

Komite ileri kadrolardan oluşmalıdır. Ve görevi, kadrolar toplantısının sonuçlanmasıyla bitmiş olacaktır.

III- Toplantının gündemi, hareketin içinde bulunduğu sorunları aşması ve yeni bir atılımın içine girmesine yönelik olmalıdır. Bu nedenle '89'dan beri süreç yeniden (gerekirse eskiye de gidilebilir) sorgulanmalıdır. Toplantıdan çıkan karar da bağlayıcı olmalıdır.

Bu önerilerimizi sonuna kadar savunacağız. Hareketin çıkarlarının zedelenmemesi için bütün enerjimizle çalışacağız.

Herkesi hareketin çıkarlarını savunmaya ve hareket için her şeyimizi göze almaya çağırıyoruz. Eğer samimiyetle, bütün benliğimizle hareketin sorunlarıyla yoğunlaşır, çıkarlarını savunursak, biz tüm yaşadıklarımıza rağmen süreçten daha güçlü çıkacağız.

**YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

Selamlar...
10 Şubat 1993
HAYRİ - İBRAHİM

YOLDAŞLAR,

Ocak ayının 7'sinde sorumlu yoldaş telefonla beni arayarak hareket içinde merkezi düzeyde bir sorun olduğunu, sorunun çözümü için tartışmada yer almak gerektiğini belirterek ilgili belgelerin bana yollandığını söyledi.

Yazıları dün aldım. Soruna ilişkin düşüncelerime geçmeden arada geçen süredeki düşünce ve duygularımı kısaca belirtmek istiyorum.

Sorunun içeriğini kavramamış olsam da sonuçta ciddi bir kutuplaşmanın olduğu açıktı. İlk tepkim partinin arifesindeki bir süreçte, bunca badire ve zorluktan sonra, bu da nereden çıktı şeklindeydi. Nasıl olur da içimizden birileri sorun çıkartabilirdi? Sorun derken, tabii, ideolojik-teorik bir sorun, çizgimize ilişkin bir ayrışma tartışma düşünüyor, nasıl böyle bir şey ortaya çıkabilir diye üzüliyordum. Çünkü onca yıllık mücadelemizde söylenenler o kadar açık ve netti ki, günün birinde binlerinin çıkıp çizgimiz yanılttı demesi ya da sonuçta bu anlama gelebilecek bir şeyler öne sürmesi bana olanaksız geliyordu. Evet şu ya da bu kişi söyleyebilirdi, ama hiç kimse, konumu ne olursa olsun, merkezi düzeyde bir soruna yol açamazdı. Buna yeltenen kişi kim olursa olsun sonuçta yalnız kalır, önceki nice cazip şöhret gibi silinir giderdi. Vb.

Bu düşüncelerden yola çıkarak gündeme gelebilecek olumsuzluklar konusunda tahmin yapmaya ve kendimi her türden tersliğe hazırlamaya çalıştım. Oldukça sarsılmış ve endişelenmişim. Çünkü bu düzeyde bir sorunun sınıf düşmanlarımıza büyük güç ve moral vereceğini, bizi epey gerileteceğini düşünüyordum.

Yazılar geldikten ve ilk sayfaları okuduktan sonra başlangıçtaki yoğun endişelerim hızla dağıldı. Deyim yerindeyse rahatladım ve sevindim. Çünkü olay korktuğum ve kendimi hazırladığım boyutlarda değildi. Evet, konu çok önemliydi ama sorun kendi ideallerimiz, kısacası çizgimiz tartışma konusu değildi. Bizi biz yapan, birbirimizin yüzünü görmesek de, birbirimizin elini-omzunu sıkmasak da, hepimizi büyük bir kolektivitenin, Devrimci Sol ailesinin üyeleri yapan çizgimiz ortada sapasağlam duruyordu. Sorunun taraflarından hiçbirisi bu konuyu tartışmıyorlardı bile. Benim için en önemli olgu buydu. Gerisini nasıl olsa hallederdik.

Şu satırları yazarken de bu inancımı koruyorum. Çünkü hareket olarak yarattığımız değerlere, geleneklere ve yeni insanlara güveniyorum. Belki soruna yaklaşımındaki bu iyimserliğimi

paylaşmayan, yaptığımız değerlendirmeye hemen karşı çıkanlar olabilir. Yapılan bazı şeylerin alt zeminini oluşturan düşüncelerin ya da kişiliklerin çizgimizle bağdaşmayacağını söyleyen arkadaşlar olabilir. Hatta hemen ve doğrudan taraf olmayıp böylelikle hareketi ve devrimi savunmadığım, liberallik, statükoculuk, ortayolculuk yapmaya çalıştığım bile ileri sürülebilir. Hatta kimileri "hainlere" karşı çıkmadığım için niyetlerim ne olursa olsun sonuçta nesnel olarak hainlere hizmet ettiğim de öne sürebilir. Ama ben bunlara aldırmayacak kadar hareketimize, yoldaşlarıma ve kendime güveniyorum.

Anlayabildiğim kadarıyla sorun hiç de öyle tekdüze, basit tartışmalarla sonuçlandırılacak bir sorun değil. Hele hele sorunun yalnızca bazı ithamlarla, suçlama ve yargılamalarla çözülebileceğini söylemek hiç mümkün değil. Bazı biçimsel çözümler -yetki devri, birilerinin hakemliği vb.- sorunu karmaşıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Sorun ciddi bir biçimde tüm yönleriyle ortaya konmalı, her şey açıkça tartışılmalıdır.

SORUNUN ÖZÜ NEDİR?

Sorunun bir tarafında yer alan arkadaşların oldukça ciddi iddiaları var. Bu arkadaşlar öz olarak A arkadaşın konumunu kullanarak alınan merkezi darbelerin nedenlerinin araştırılmasının engellendiğini, her şeyi kendinde merkezileştirerek kadrolaşma-organlaşma çalışmalarımızı çarpıttığını, örgüt içi demokratik işlerliği ortadan kaldırarak, benmerkezci davranışlarla kendisini fetişleştirmeye çalıştığını öne sürüyorlar. Buna karşılık A arkadaş ise öne sürülenlerin hiçbir nesnellığı ve geçerliliğinin olmadığını, bunların işlenen darbe suçunu örtbas etmek için uydurulmuş kılıflar olduğunu, çünkü bu yönde geçmişte ne bir eleştiri ne de tartışmanın olmadığını, dolayısıyla bu iddiaları ciddiye almadığını söylüyor.

Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız adlı derlemeden anlaşıldığına göre tartışmaya sonradan dahil olan arkadaşlardan bir kısmı (Musa ve Malik) konuya tıpkı A arkadaş gibi yaklaşırken, diğerleri yapılan suçlamaları ciddi buluyor ve her şeyin araştırılmasını istiyorlar.

Başta A arkadaş olmak üzere Musa ve Malik arkadaşların konuyu darbe mi darbe değil mi ikilemine hapsetmeleri tartışma açısından temel önemde bir konu değildir. Çünkü meşruiyet, hak-hukuk vb. kavramlar görecelidir. Hele hele bizim gibi ihtilalci insanlar açısından bu kavramları kullanırken çok daha dikkatli olunmalıdır. Biz tarihsel önemi olan bir olay gündeme geldiğinde kendimizi yasayla, yazılı çizili kurallarla nereye kadar bağlı hissederiz? Bizim için aslolan yaşamdır, devrimdir. Devrimin çıkarları söz konusu olursa tüm yasaları bir gecede çiğner geçeriz. Eğer birileri karşımıza çıkıp "Ben bu hareket açısından tarihi bir işe soyunuyorum. Bu hareket şuraya gidiyor, buna dur demeliyiz. İşte

kellem, tüm sonuçlarına katlanarak bu iddiaları öne sürüyorum, bunlar araştırılsın" diyor ne yapacağız? "Hadi oradan sen de. Bizim yasalarımız, meşru bir yönetimimiz var. O ne derse biz onu yaparız, sen nasıl meşru iradeye karşı gelirsin?" mi diyeceğiz? Binde bir olasılıkla bile olsa içimizden birileri, hem sıradan olmayan birileri, bu iddialarla ortaya çıkıyorsa bunu görmezlikten mi geleceğiz?

"Elbette ki buna izin veremeyiz. Aksi halde bu işin sonu nereye varır? Her önüne gelen ben tartışma-sorgulama istiyorum deyip darbe yapmaya yeltenirse ne olacak? Bu bizi örgütsel anarşizme, kaosa götürür. Bu ise çürüme ve yok oluşun başlangıcıdır" denebilir. Nitekim bazı arkadaşlar aynen bunları söylüyorlar. Ama bu itirazın tutarlı olması için şu iki noktaya dikkat edilmelidir:

1- Araştırma-sorgulama isteyen insanların konumu

2- Bu insanların söylediklerinin nesnel olduğu olan, gerçekten teorik bir anlamı olan ve bütünlüklü iddialar olup olmadığı.

Eğer sorgulama-araştırma isteyen insanların geçmişleri herkesçe biliniyorsa, hareket içindeki konumları tayin edici görevler ise ve bu insanlar bütünlüklü tutarlı görüşler öne sürüyorlarsa istemleri göz önünde tutulmalıdır. Bu, ML parti öğretisinin en temel gerçeklerinden birisidir. Bu istemin karşısına hukuk sorunları, meşruiyet tartışmaları ile set çekmek doğru değildir.

Derlemeyi hazırlayan ve sorgulama araştırma isteyen arkadaşların konumlarına ilişkin bir tartışma ve itiraz her halde yok. O halde geriye bu arkadaşların öne sürdükleri görüşlerin samimi, tutarlı, nesnel ve bütünlüklü görüşler olup olmadığını anlamak kalıyor.

NELERİ TARTIŞMALIYIZ-NASIL TARTIŞMALIYIZ?

Yazımın başında sapla samanı birbirinden ayırmak için bazı şeyler söylemek istiyorum. Çünkü tarafların gündeme getirdikleri tüm konuları ele almak, bu konuların her birisinden somut ve net sonuçlar çıkartmak pek olanaklı değil. Örneğin A arkadaşın "savurgan, devrimci ilke ve değerlerle bağdaşmayan, hesap ve denetimden yoksun keyfi yaşam tarzı" iddialarını ele alalım. Bunu nasıl netleştireceğiz? Bu konuda belgelere geçmiş, tartışması yapılmış ciddi olaylar yok. A arkadaş kendi başına diğer yoldaşlardan ayrı bir yaşam sürmüyordu. Ne yaptıysa çevresindeki insanların gözü önünde yapmış olmalı. Bu noktada hatalı davranışlar, bazı zaafı da olabilir. Ama eğer varsa bu hatalar ve zaafı tartıştığımız konuda neyi değiştirir? Evet bu tür hataların önemi büyüktür, es geçilemez. Bunlar eleştirilmeli ve mutlaka sonuçlandırılmalıdır. Ancak bence bunları tartışma içine sokmak şu aşamada bize pek yarar sağlamaz. Tersine yeni başka sürtüşmelere neden olabilir.

Eskiler ve yenilerle ilgili olarak A arkadaşın söylediği iddia edilen sözler konusu da oldukça netameli bir konudur. Çünkü bu sözler

hangi tartışma ya da sohbet anında söylenmiştir? Bunlarla esasta kast edilen nedir? "Eskilerin büyük çoğunluğu ihanet potansiyeli taşıyor" sözleri ile kimler hedeflenmiştir? İhanetten ne anlıyoruz? İhanete yüklenen anlama göre bu potansiyeli herkeste göremez miyiz? Nitekim A arkadaş konuya şöyle bakıyor olabilir. Belki de o bu kavrama kendince bazı özel anlamlar yüklüyordur. Çünkü bunca sık kullanıldığına göre bu da bir yorum. Keza arkadaşın Turan İtiller'in teorisini, yani burjuva psikiyatrislerin görüşlerini paylaştığını söylemek de bize bir şey kazandırmaz.

Yine kişi fetişleştirilmesi yapmaya çalışmak, resimlerini, afişlerini bastırmak istemek suçlamalarını tartışırken de dikkatli olmalıyız. Bunlar ince ayrıntılara ve nüanslara dayanan, hassas konulardır. Hareketin önderi konumundaki bir insanın resminin nasıl, ne zaman ve hangi koşullarda basılacağı belirlenmelidir. Bu konuya ilişkin olarak herkes kendince bir şey söyleyebilir. Ama bence esas olan resimlerin ve afişlerin kullanılması değil, bunlara neden gerek duyulduğu, bu konudaki yaklaşımın özünün ne olduğudur. Bunu anlamamanın en iyi yolu ise önder-önderlik konularında kimin neyi savunduğunun ortaya serilmesidir. Dolayısıyla bu konuda kim nereye hangi afiş ya da resmi astı-astırdı gibi biçimsel konuları tartışmamalıyız.

A arkadaşta yönelik "hakaret, küfür, suçlama, yargılama ve ezerek iş yaptırma" iddiaları da aslında tartışılan konular açısından biçimsel bir konudur. Çünkü olay sonuçta karşılıklı ilişkilere dayanan, herkes ve her durum için somutlanamayacak boyutlara sahiptir. Nitekim şahsen ben bu konuyu hemen anlayacak, kavrayacak durumda değilim. Ne demek hakaret etmek, küfür etmek? Küfür derken ne kast ediliyor? Ana avrat küfür değil herhalde? A arkadaşla benim ilişkilerim sınırlı oldu. Yakınen onunla çalışmış değilim. Ama onunla çok yakın olan onlarca insanla sürekli beraber oldum. Başta şehit önder yoldaşlarımız olmak üzere bu arkadaşlarla olan paylaşımlarım sonucu onu sevdim, ona saygı duydum ve önder bir yoldaş olarak ona bağlandım. Ama tüm bunlardan sonra bugün bazı arkadaşlar ortaya çıkıp bu konuda çok ciddi suçlamalar getiriyorlar. Sürekli küfür-hakaret ederdi, herkesi susturur-tehdit ederdi diyorlar. Bu noktada söz konusu biçimsel konunun, yani küfür-hakaret-ezme tavrının, sorgulanması gerekiyor. Bu nasıl bir olaydır, nasıl ortaya çıkmıştır ve en önemlisi neden şimdi gündeme geliyor? Sorularına yanıt bulmamız gerekiyor.

Öte yandan A arkadaşın kendisine yönelik tüm iddiaları külliyen reddetmesi, bunların ardında ihtiras, kariyer, ihanet, vb. araması, karşısındaki arkadaşların görüşlerinin ötesinde kişiliklerine yönelmesi doğru bir yaklaşım değil.

Üslup konusuna gelince, üslubu beyan aynıyla insandır denir. Bu söz sıradan insanlardan çok bizim için geçerli olmalıdır. **Bizler ne** konuştuğumuza olduğu kadar nasıl konuştuğumuza da dikkat

etmek zorundayız. Bu konuda derlemeyi yapan arkadaşların olumlu bir tutum içinde oldukları gözleniyor. Tartıştığımız konular ne olursa olsun, devrimci bir tarzda konuşmaya özen göstermeliyiz. Bu açıdan A arkadaşın üslubu bana çok yadırgatıcı geldi.

Daha düne kadar yanı başında olan, önemli sorunları paylaştığı insanlar için kullandığı sözler şunlar: Darbe şefi, darbeci komplocu çete, küçük burjuva darbeci çete, üçlü ahbap çavuş çetesi, darbeci üçlü çete, hayatları, devrimci tarihleri zaafarla dolu olanlar, beyinlerinde hep haşarat dolaşır, yaşamları boyunca ne bir yeraltı örgütlemesi yapmış, ne de yer almışlardır, yalan ve riyakarlığı ahlak haline getirdiklerinden ahbapçı, feodal olup dalkavuktur, popülizm ve kariyerizmden öte güvenilmez, ihtiras için her şeyi yapabilecek, ahlaktan yoksun insanlar, vb. Bu sözleri okuyan her yoldaşımız, her taraftarımız irkilerek "Aman allahım, bizi kimler yönetiyormuş" demeyecek mi? Bunca zaaf ve eksikliklerine karşın bu insanlara görev vermesini A arkadaş nasıl açıklayabilir? "Yerlerine alternatiflerini hazırlıyordum, hareketin esenliği için sakıncalarını bile bile faydacı yaklaştım. Gerçeğimiz bu işte. Herkesten verebileceğini kadar almak zorundayız. Aksi halde işler yürümez" vs. diyebilir mi?

Şaşırtıcı ama A arkadaş bu soruya olumlu yanıt veriyor:

"Elbette pragmatist olduğu zamanlar da olabilir. Eğer o anda zaaflarını aşmamakta ısrar eden, değişmeyen bir kadronun yerini hemen dolduracak durumda değilsek geçici olarak faydacı davranabiliriz. Örneğin Süleyman... tüm eleştirilere, uyarılara rağmen değişmiyorsun artık sana faydacı bakıyorum denmiştir. Böyle bir durumda ne yapacağız? Üstelik faydacı baktığımızı da gizlemiyoruz." (Age. Sf. 171)

Görüldüğü gibi A arkadaşın söyledikleri açık ve net.

Peki ama bu söylenenler doğru mu? Bunun takdiri satırları okuyan her arkadaşta aittir. Eğer biz bir örgüt yönetimindeki insanlar için böyle düşünürsek, sıradan militanlar, taraftarlarımız, sempatanlarımız, başka gruplardan insanlar ve sıradan insanlar için neler düşünmeliyiz? Bunları düşünmek bile ürkütücü. Tepedekilerin hapşırmasının alta grip olarak yansıyacağı, hareket yönetimindeki yoldaşlar arasındaki bir pragmatizmin alttaki insanlarda yaratacağı tahribatın büyük olacağı açıktır.

Ayrıca şu da var. Diyelim çok istisna koşullar oldu ve böyle bir istisnai faydacılık gündeme geldi. Peki bunu nasıl yapacağız? Sanırım böylesi bir faydacılık bir tek koşulla, örgüt merkezini kurallı, işlevli, güçlü, kolektif bir mekanizma haline getirmişsek söz konusu olabilir. Söz konusu sağlamlığı hareket merkezine hakim kılmamışsak bu tür bir girişimin sonuçları acı olabilir. Ve bizim şimdi tartıştığımız konu da işte bu sağlamlığın örgüt merkezinde olup olmadığıdır. Derlemeyi hazırlayan arkadaşlar "Hayır, böyle bir işleyiş ve mekanizmamız yoktur. Dolayısıyla hiç kimse bir başka yoldaş için böylesi bir tasarrufu kendinde hak bilmemelidir. Kimse

tek başına merkez gibi hareke edemez. Oturup bunun kadrolarını, organlarını oluşturmak için çaba harcamalıyız" derken, A arkadaş şunları söylüyor: "Evet, ben bunu yapabilirim. Gerekirse MK düzeyindeki bir insanı bile ben kontrol altında tutarak o insanı harekete faydalı bir şekilde çalıştırabilirim. Ta ki yerine alternatif hazırlayınca kadar."

Tartışmayı somutlamak açısından burada biraz durup sorunu daha yalın bir hale koymalıyız.

A arkadaş "Ben, Devrimci Sol'u kuran, yaşatan, önderliğini yapan biri olarak" diye kendisinden söz ettiği göre bu açıdan kendisi ile hareket önderliğini ve yönetimini aynılaştırmakta bir sakınca görmüyor. "Şimdiye kadar hep böyle oldu. Evet, genellikle benim dediklerim oldu, ama bu sırf ben istedim, ben dayattım diye olmadı. Bunlar hareketin organları, yöneticiler ve kadroların onayı ile hayat buldu. Çünkü bunlar aslında benim değil, Devrimci Sol'un dedikleriydi" diyor.

Hareketin çizgisine damgasını vuran tüm yazılar, yayınlar, alınan kararlar vb. konusunda diğer yöneticilerin ve kadroların onayı alınmadan, yalnızca A arkadaşın dayatmasıyla hayat bulan bir şeyler var mı bilmiyorum. (Varsa açıklanmalıdır.) Ama bildiğim kadarıyla ne böyle bir tartışma, ne de böyle bir olay vardır.

Bu durumda şöyle bir olguyla karşı karşıyayız demektir. Sürecin başından sonuna kadar hep söyledikleri onay bulan, hareketin görüşlerini hızla ve en açık bir şekilde formüle eden, inisiyatif koyan birisi var karşımızda. Ki bu insan da A arkadaştan başka birisi değildir.

Peki bu mümkün müdür?

Evet, mümkündür. Dünya devrimler tarihinde benzer olaylar görülmüştür. Zaten bu özellikleri nedeniyle A arkadaş hareketimizin önder yoldaşlarından birisi, hatta en önde gelenidir. Hatta anlamı çarpıtılmamak kaydıyla onu hareketin önderi olarak görmeyen insanımız yoktur. Bu noktada A arkadaşın kendini hareketin önderi olarak görmesini pek yadırgamamak gerekiyor. Çünkü o durup dururken bunu söylemiyor. 15 yıllık bir hareket tarihi, bu tarih içinde alınan sayısız karar, onlarca kez kendisine verilen onaylar var. Bu durumda, sorunu A arkadaşın "keyfi yönetimi" ile açıklamak olası değil. Zaten derlemeyi yapan arkadaşlar da anladığım kadarıyla sürecin başından sonuna kadar tüm süreç için böyle bir iddiada bulunmuyorlar. Onların dedikleri özetle şu: "Süreç içinde A arkadaş merkezde yalnız kendi iradesini dayatmaya başladı ve bugün benmerkezci, kadrolara ve kitlesine güvensiz bir anlayış kendini fetişleştirme yönünde derinleştiriyor. Buna dur demek zorundayız" Dolayısıyla tartışmamız gereken A arkadaşın önder olup olmadığı, bugüne kadar kararları nasıl alıp uyguladığı vb. değildir. Yakalamamız gereken boğanın boynuzu, kanımca, bugünkü somut durumun bizi ilerletip ilerletmeyeceği, merkezi yönetimdeki eksikliklerin neler olduğu, bunları nasıl aşacağımız

ve yerlerine neleri koyacağımızın tespit edilmesidir.

Ben tartışmalardan bu yönde somut bir sonuç bekliyorum. Çünkü kimin kime ne yaptığı, ne dediği, olayın darbe olup olmadığı, kimin tasfiye edileceği vb. benim için hiç önemli değil. Sorunumuz şu ya da bu kişi olamaz. Sorun hareketimizin esenliği, devrimin çıkarlarıdır.

İşte bu noktada bence herkes oturup eteğindeki taşları ortaya dökmelidir. Eksiklikler neyse ortaya konmalı, eleştirilerin tümü ciddiyetle ele alınıp yanıtlanmalıdır. Birilerini hain ya da günah keçisi ilan etmeyle sorun çözülemez. Çünkü takke düşmüş kellik görülmüştür. Bunca olaydan sonra tüm olanları bir kaç darbeci, komplocu ya da X veya Z'nin ihtirasları-kusurları ile açıklayamayız. Ortada somut bir olay var. Toplumsal bir olguyu çözümlenmek, öznelliklerinden, kişiliklerin değer yargılarından, kanılardan kurtularak sağlıklı sonuçlara ulaşmak zorundayız.

Bu düşüncelerden hareketle önce belli konulardaki eleştiri ve sorularımı sıralamak, ardından çözüm önerilerini ortaya sermek istiyorum.

TEK KİŞİLİK YÖNETİM İDDİASI

"Bugün örgütsel tıkanıklığımızda yaratılan kadro kültürünün önemli payı vardır. En önemli tıkanıklıklardan biri de aşağıdaki insanın yukarıyı eleştiri alışkanlığının olmadığı, yukardakinin de "en doğruyu ben yapıyorum" anlayışıyla eleştiri-özeleştirisinin yaşam damarlarını kesip budadığı bir işlerliğin varlığıdır." (Age. Sf. 130)

Derlemeyi hazırlayan arkadaşların bu iddialarını ben kendi pratiğimle bağdaştıramıyorum. Ne benim sorumlum ve daha önceki sorumlularım bana böyle bir yaklaşımda bulundu, ne de ben beraber çalıştığım arkadaşlarla bu sorunları yaşadım. Ben farklı yerlerde, hatta farklı şehirlerde değişik yoldaşlarla çalıştım. Yaklaşık 15 yıldır bu hareketin içindeyim ve böyle bir işleyişe şahit olmadım.

"İyi ama sen A ile yakinen çalışmamışsın ki, nereden onun tavırlarını bileceksin?" deniyorsa, o zaman eğer söylenenler doğruysa, bunları söyleyen arkadaşlardan ben ve benim konumumda olan tüm kadroların sorması gereken bir hesap olmalıdır. Peki siz bunları görüyor, yaşıyordunuz da şimdiye kadar niye sustunuz? Neden bu sorunu bizlere açarak paylaşmadınız?

"Süreç, yönlendirme, kolektivizm, denetim üzerinde şekillendirilecekti. Ancak A arkadaşın perspektif sunma, sonuç isteme ilişkisi öyle bir işletildi ki, giderek kadrolar yöneticiler bağımsız, kendine gülmen, üretken insan insanlardan çıkıp çekingen, sıkıntılara gömülmüş, "nasıl anlaşılacak" baskılanmasını yaşar duruma geldiler. Sadece söylenenleri yapmaya koşturur oldular... sonuçta "hesap sorma" üzerine kurulu bir diyalogsuzluk egemen kılındı." (Age. Sf. 75)

Bu satırları okurken tekrar şaşırıyorum. Allah allah, bunları söyleyenler bizim insanlarımız mı? Bunlar neler söylüyorlar? Doğru bulmadıkları, yanlış diye inandıkları tavırlara nasıl bunca zaman tahammül edebildiler? İyi ama neden şimdiye kadar susmuşlar? Hani bizler gözünü budaktan sakınmayan, diline kilit vurulamayan, doğru bildiğini her şart altında söyleyen çağdaş Don Kişotlardık? Ne oldu bizim o övündüğümüz ahlaki cesaretimize, pervasızlığımıza? Biz, kim olursa olsun, bir sorumlu yoldaşımızı bile doğru dürüst eleştiremeyeceksek ne demeye bu ülkeyi değiştirmeye-yönetmeye talip olduk?

"Niyetimiz tüm olumsuzlukları A arkadaşına yükleyip ondan kurtulmamız gerekir düşüncesini oluşturmak değildir. Yaşanan olumsuzluklarda hepimizin payı vardır. Ve A arkadaşın böylesine her türlü pragmatist-Makyavelist tutumu doğal ve engelsiz bir biçimde uygulamaya devam etmesi bizim olumsuzluklarımız, liberalizmimiz temelinde yükselmiştir. Kimi zaman hareketin çıkarları kaygısıyla (ki bunun ne denli dar bir bakış olduğu bugün daha iyi ortaya çıkmıştır) kimi zaman kişisel kaygılarla A arkadaşın ilke ve kurallarımıza sığmayan davranışlarına göz yumduk, boyun eğdik. Hareket çıkarları veya kişisel kaygılarla kendimizi çığnediğimizi sanıyorduk. Ama bugün daha iyi anlaşılmaktadır ki, biz ne niyet taşırsak taşıyalım, "önderlik" adına hareketimizi çığnemiş durumdayız." (Age. Sf. 110)

Altını çizdiğim satırlar oldukça önemli. Bunların üzerine hepimizin etraflıca düşünmesi gerekiyor. Ancak yine de bu satırlar, yukarıda sorduğum sorulara doyurucu yanıt olamıyor. Bu arkadaşlar hareket çıkarları ya da kişisel kaygılar derken neyi kast ettiklerini açıklamak zorundadırlar. Eğer hareket çıkarı Hüseyin arkadaşın yaptığı gibi düzmece, samimi olmayan bir özeleştiri verip, yanlış bir iradeye boyun eğmek, onun deyimiyle "teslim olmak"sa ben bu tavrı anlamakta zorlanıyorum. Bir Devrimci Solcu nasıl böyle bir tavrı hoşgörebilir ki? Öylesi bir özeleştiri vermek yerine on kez atılmayı göze alıp mücadele etmek gerekmez mi?

Uzaktan davulun sesi hoş gelir, benzer özeleştireleri kimler vermedi ki? İşte Sinan'ın ekteki yazısı denebilir. Ya da '89 tartışmaları, Haydar ve Sinan'a yönelik A arkadaşın tavrı ve buna sessiz kalan, yani bir yerde onay veren, 13 ileri kadronun tutumu denebilir. Evet, tüm bunlar benim açımdan da düşündürücü ve şu an tam açıklamasını yapamayacağım şeyler. Bunu öncelikle konunun muhatapları yapmalıydılar. Onlar bize her şeyi anlatmalıydılar. Tabii, A arkadaş bu iddialar karşısında açıklama yapmalıdır. Bunun üzerinde ısrarla durmalıyız. Çünkü sorun geçmişi yargılamak, binlerinin suçlarını tespit etmek değil. Bunlar hiç önemli değil. Aslolan bizim ilişkilerimiz açısından böylesine ciddi iddiaarın ortaya atılmasıdır. Bu tür tartışmalara bundan sonra kesinlikle izin vermemek için her şeyi ortaya dökmeli, konuyu didik didik etmeliyiz. Ne demek küfür etmek, hakaret etmek? Bir devrimci

böylesi yöntemlere gerek duyuyor, onlardan medet umuyorsa bunun savunulacak bir yanı olamaz.

Devam edelim. Yukarıdaki altı çizili paragraf A arkadaşına yönelik ciddi eleştiriler getiren arkadaşların neden uzunca bir süre sessiz kaldıklarını açıklamıyor ama sanırım A arkadaşın "Ben Devrimci Sol'u kuran, yaşatan, önderliğini yapan biri olarak" diyerek kendisini hareketin merkeziyle özdeşleştirmesini, her tasarruf hakkının olduğunu ve bunun da meşru olduğunu öne sürmesini çok güzel açıklıyor. Bu noktada A arkadaşına kim haksız diyebilir? Öyle bir işleyiş ki, üç kişilik bir cezaevi yönetimi ve ayrıca dışarda hareketin bir yönetimi olmasına karşın A arkadaş tek başına diğer iki yöneticiye ceza verebiliyor! Diğer iki kişi ve kendilerine "danışılan" 13 ileri kadro buna ses çıkarmıyor. Neden? Herhalde kimileri hareket bölünür diye korkuyor. Kimilerinin de belki kişisel kaygıları var (ne demekse!).

Şimdi soralım: A arkadaşın kendisinde bunca "hak" görmesinde şaşacak bir yan var mı? O bunu sizlerden gizli kapaklı yapmamış ki! Bugün diğer arkadaşların ortaya çıkıp A arkadaş tüm yetkileri elinde topladı, her tasarrufu kendinde hak görüyor demeleri biraz tuhaf oluyor. Eee, ne bekliyordunuz arkadaşlar? A bunu sizlere rağmen yapmamış ki. Her adımda her şeyi açıkça söylemiş ve söylediği gibi yapmış. Düşünün bir, 1983 Mart değerlendirmesinden bu yana on yıldır alternatif yönetim deyip durduğumuz halde, bu yönde somut adımlar attığımız halde 17 Nisan'dan Eylül ortalarına kadar tam beş ay hareketi A arkadaş tek başına yönetmekte bir beis görmüyor. Neden? Düşünün bakalım. Çünkü bu yeni bir şey değil ki, o bunu hep yapmış! Bu konuyu bizler bilemeyeceğimize göre, açıklamasını sizler yapmalısınız.

Bu durumda A arkadaşın kendisine alınan tavrı darbe olarak nitelendirmesine saçma demenin olanağı var mı? Aldığı onaylarla yıllardır bu işleri yapan, bu anlamıyla meşru bir iradeye karşı gelmeniz bu anlamıyla elbette ki bir darbedir.

Ne yapacağız? Başta da söyledim, olayın bir darbe olup olmadığını tartışmak biçimdir, ayrıntıdır. Bunu geçiyorum. Tek kişilik yönetim, benmerkezcilik vb. olayların tartışılmasını geçmişteki olaylarla tartışmanın, suç ve suçlular bulmanın bize bir yararı olmaz. Yaşanan sürecin özgünlükleri, ülkenin koşulları, hareketimizin durumu ve gelişim seyrinin özellikleri ve tek tek bazı insanlarımızın yapısıyla ilgili bir şekilde bu olgunun açıklamasını yapmalıyız. Ama bu öncelikli bir görev değildir. İlerde bunu yapmalı ve diğer ülke devrimcilerine bir deneyim olarak bu tecrübeyi aktarmalıyız.

Bugün için esas tartışmamız gerekenler bence şunlardır: Hareketimizin merkezi işleyişi yeterli midir? Yeterli değilse ne yapmalıyız? Nasıl bir işlerlik oluşturmamız? Vb. bence sorun budur.

A arkadaş böyle bir sorunun olmadığını, her şeyin çizgimiz doğrultusunda ve işleyişe uygun yürüdüğünü, bazı eksikliklerin

olabileceğini ama bunların "darbecileri" haklı göstermeyeceğini belirtiyor. Diğer arkadaşlar ise aksini söylüyorlar.

Peki gerçek durum nedir? Gerçek durumu anlamak için Merkez komite konusuna kısaca bir göz atmakta yarar var.

MERKEZ KOMİTELERİMİZ VAR MIYDI?

Gerçekten oldukça tuhaf bir soru ama ciddi ciddi merkez komitelerimizin olup olmadığını tartışıyoruz.

A arkadaşına göre merkez komitelerimiz hep oldu. Kendisi içerden çıktıktan sonra ki 2,5 yıllık dönemde iki MK oluştu. 12 Temmuz'a kadar Niyazi yoldaş ve kendisi, 12 Temmuz'dan sonra ise yine kendisi, Sinan ve Sabo MK'ini oluşturuyordu.

"17 Nisan'dan sonra ise MK resmi olarak hemen oluşturulmadı. Bir kısım arkadaşlarla kısa da olsa bir yandan doğan örgütsel boşlukları doldururken bir yandan da performanslarını görmek, sürece adapte olmalarını sağlamak için bir süreç yaşamak gerekiyordu." (Age. Sf.169)

Diğer arkadaşlar ise tersine MK diye bir şey olmadığını belirtiyorlar:

"Hareketimizin merkezi organizasyonunun kuruluş ve çalışma ilkelerini belirleyen bir düzenleme-tüzük vb. bir şey ne yazık ki yoktur ve bu da A arkadaşın kendisine dokunulmaz, hiçbir ilke ve kurallarla denetlenmeyen, hesap sorulmayan bir konum elde etme çabasının doğrudan sonucu olarak gündeme gelmiştir." (Age. Sf.92)

Bir MK olmadan işler nasıl yürütülüyordu denecekse bunun yanıtını da arkadaşlar şöyle veriyorlar:

"Herkes tek tek A arkadaşına bağlıydı, emir ve talimatları direkt ondan alıyor, onun verdiği ölçüde ve içerikte bilgi sahibi oluyordu... Merkezde kolektif çalışan, görev bölüşümü yapan, kendini yenileyen ve kadrolara güvenen bir MK'nın varlığı düşüncesi kadroların kafasında şekillenen olgudur. Böyle olması da doğaldır, çünkü gerek bugüne kadar yazılıp çizilenler, savunulanlar, gerekse verilen görünüm (MK imzalı yazılar, bir kısım şehit yoldaşlarımızın MK üyesi olarak ilan edilmesi vb.) tersi düşünce ve kanaatin oluşmasına izin vermemiştir." (Age.sf. 10-11)

Söylenenler çok açık. Bir MK işleyişinin olmadığı iddia ediliyor. Ayrıca bu konuda şu iddialar da ileri sürülebilir:

- Bir tane bile MK tutanağı olmaması neyle açıklanacak? En ufak sorunlarda bile belge tutan bir önderlik buna nasıl özen göstermedi?

- A arkadaş yönetimi almadan önce bir MK var mıydı? Varsa kimlerden oluşuyordu?

- 60 küsur kadro A arkadaşına onay verirken o anki MK'nın niye bir onayı yok?

- Sabo'nun 1983'ten beri MK olduğu söyleniyor. Sabo MK'dan

ne zaman, niye çıkarıldı? Buna kim, neye dayanarak karar verdi?

- İki kişilik MK komitesi dünyanın hangi ülkesinde görülmüş? Elde hazır o kadar ileri kadro varken, en azından Sabo varken, buna neden gerek duyuldu? Kolektivizmi bunca basitleştirmek neden?

- A ve N'den oluşan iki kişilik MK sayısının üçe çıkarılmasının gerekçeleri nedir, tutanakları nerededir?

- Hareketin yurt içi ilişkilerinden 1. derecede sorumlu bir insan bile MK işleyişinden habersiz olup "Ben H'yı MK sanıyordum" demesi ne anlama geliyor? Vb. vb...

Ancak bence tüm bu sorulara yanıt aramaya gerek yok.

Gerek yok diyorum, çünkü gerçekten de ortada bir MK falan yok!

Bir MK olsa, bunun adayları, yedekleri, yani bu MK'nın bir alternatifi olurdu. Ki ben, ve eminim ki benim gibi onlarca kadro, hep böyle düşünüyordu. Peki ama biz neden böyle düşünüyorduk? Nedeni çok basit, hareketimizi bağlayan tüm yazılarda bu konuya ısrarlı bir vurgulama vardı ve işin doğrusuda buydu da ondan. Bırakalım son dönem çıkan yazıları ta 1983 Mart'ında çıkan değerlendirme ortadadır. 1980 öncesinin ve sonrasının değerlendirildiği bu yazıda biz neyin özeleştirisini vermiştik? Alternatif yönetim hazırlayamadığımızı, yenen darbeler sonrası yönetime gelenlerin bu nedenle etkili olamadıkları, yöresel dar bakış açılarından kurtulamadıklarını, bu yüzden darbelerin şokunu atlattığımızı vb. söylememiş miydik? Bu sözlerden tam 10 yıl sonra A arkadaşın "17 Nisan'dan sonra hemen MK oluşturulamadı... Bir kısım arkadaşlarla... kısa da olsa bir süreç yaşamak gerekiyordu" sözleri inandırıcılıktan uzak, inandırıcı olamıyor, çünkü '90-'91 değerlendirme ve Faaliyet Raporu'nda Neleri Yaptık, Neleri Başardık başlığında aynen şunlar yazılı: "Mart '90 kararlarında merkezi organizasyonu güçlendirme ve onu çevreleyecek kadrolar yetiştirme hedefi belirlendi. Bugün bunun çekirdeğini atmış durumdayız."

Bırakalım '83 Mart değerlendirmesinden çıkartılan acı dersleri, sıcağı sıcağına bir 12 Temmuz yaşanmışken söylenen bu sözlere ne diyeceğiz? Madem merkezi organizasyonu güçlendirecek çekirdek kadrolar yaratılmıştı o halde MK hemen neden takviye edilmedi? 17 Nisan sonrası kimlerle ne süreci yaşanacaktı? Her MK'nın yedek üyelerinin ya da adaylarının olduğu, bunların ileri kadrolar ya da bizzat adaylar tarafından bilineceği açık değil mi? Merkezi organizasyonunu -acaba neden MK denmiyor bu da ayrı bir konu- güçlendirecek çekirdek oluşturulduysa MK'nın iki kaybının telafisi aradan geçen yaklaşık 5 ayda neden sağlanamadı?

Kısaca nereden bakarsak bakalım MK konusunda A arkadaş inandırıcı olamıyor. Olamaz da, çünkü, acı ama gerçek, ortada MK diye bir olay yok. Olmayan bir MK'nın işleyiş kurallarından,

alternatif üyelerinden vb. söz etmenin bir anlamı yok!

ÖNDERLİK VE ÖNDER (LİDER) KONUSU

Ortaya çıkan sorunda A arkadaşın durumu belirleyici olduğu için ister istemez onun konumunun ve hatta kişiliğinin de tartışılması kaçınılmaz oluyor.

Bu konuda kendimi oldukça rahat hissediyorum. Çünkü arkadaşla hiçbir sorunum olmadı. Ona karşı öznel davranmam için hiçbir neden yok. Tam tersine ona olan büyük saygı ve sevgim onu gerektiği gibi eleştiremememe neden olabilir kaygısı taşıyorum. Evet, ona büyük bir saygı ve sevgim var. Hatta ona büyük bir bağlılığım da var. Tabi bunların temelinde onu hareketin iradesinin somut temsilcisi olarak görmek var. Yoksa yalnızca onun kişiliğine yönelik bir bağlılıktan söz edilemez. Ve hareketin çizgisi ve çıkarlarıyla çatıştığı en küçük bir olayda bu saygı ve bağlılık biter.

Bana göre de A arkadaş önder yoldaşlarımızdan birisidir. Dahası düşmanın karalama ve çarpıtmaları karşısında bir önder olarak onu öne çıkartmamız ve savunmamız gerekir. Tabii önder ve önderlik konusundaki ML ilkeleri unutmamak kaydıyla. Eğer içimizden birileri önder konusunu bir küçük burjuva gibi, ya da milliyetçi geri bir bakış açısıyla ele alır ve bize uygun oimayan tavırlar önerirse buna tavır alırız.

Şehitlerimizin cenazelerinde Sabo'nun son haykırışları nezdinde, düşmana karşı "Yaşasın önderimiz" sloganını atan insanlarımızı anlayışla karşılarız. Keza şubede işkenceci alçaklar "DK'ya küfür edeceksin" dediklerinde "Yaşasın önderimiz" diye slogan atabiliriz. Ama hepsi bu kadar! Bu olguyu söz konusu çok özel ve istisnai durumlardan farklı zeminlere taşıyarak bir politika haline getiremeyiz. Bunun ML'le, komünistlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bu milliyetçi, olaylara dar ulusal çıkarlar açısından bakan, kitleleri yönetilecek sürü olarak gören küçük burjuvaların bakış açısıdır.

İşte bu noktada A arkadaş önder ve önderlik konusundaki yaklaşımlarını enine boyuna incelemek zorundayız. Çünkü arkadaş bu konuda oldukça ilginç şeyler savunuyor:

"Tüm kadrolarımıza öneriyorum. Sabo ve Eda'nın şehit düşerken slogan atmaları, Sabo'nun son nefesinde "önderime, eşime selamlarımı iletin" keza kadro ve kitlemizin sloganlarında ve konuşmalarında önderlerini anmaları, savunmaları, onun için slogan atmalarına ne diyorlar?" (Age. Sf. 187)

Slogan atanların içinde buldukları duygusal ortam nedeniyle bunları pek yadırgamıyoruz. Polislerin A'ya yönelik küfürleri duyulurken Sabo'nun bu sloganı atması doğaldır. Keza cenazelerde de bu sloganların atılmasını pek yadırgamadık. Ancak cenaze töreni sonrası sorumlu arkadaşlarımız gelip bu tavrı eleştirdiler, bizden düşüncelerimizi sordular. Onlara da yukardaki düşünceleri açtık ve bu konuda hemfikir olduk.

Ancak burada A arkadaşına sormak gerekiyor: Diyelim kitle ve kadroların büyük bir kısmı bu tavrı savundu. Sen ne diyeceksin, bir ML yönetici olarak bu tavrı ML bir örgüte yakıştırıyor musun? Kitle ve kadrolar bunu savunsa bile sen doğruyu savunmak zorunda değil misin?

Ne yazık ki A arkadaş böyle bir tutum içerisinde değil. Ve en önemlisi arkadaş bu tavrı savunuyor, dahası teorize etmeye çalışıyor. Teorize etmeye çalıştığı görüşler ise ML'le ilgisi olmayan idealist modası geçmiş görüşler. Arkadaşın önderlik-önder vb. konularındaki görüşlerine yakından bakıldığında her şey çok açık görülecektir.

Öncelikle şunu vurgulayalım: A arkadaş önderlik derken, hareket önderliği, bir organizasyon, bir komite, vb.ni kastetmiyor. Onun dilinde önderlik, hareket önderliği, hareket önderi, önder vb. hep aynı, yani kendisi. Bu çok açık ve ayrıca kanıtlanması gerekmeyen bir gerçek. "Ben Devrimci Sol'u kuran, yaşatan önderliğini yapan biri olarak", "ben hareketin önderi" gibi deyişleri hep kullanıyor. Ayrıca bu onun için öylesine doğal bir şey ki, "Tüm bu yapaylıklara rağmen kadrolarım, halkım önünde...", ya da "kadrolarıma ve halkıma hesap veririm" derken yine aynı mantığı güdüyor. Kadrolarımız, yoldaşlarımız, arkadaşlarımız vb. değil, "kadrolarım" diyor. Biz şimdiye kadar hep kendimizi Devrimci Sol'un kadrosu olarak gördük. Hiçbirimizin aklına A arkadaşın kadrosu olduğu gibi bir düşünce gelmemişti. Dolayısıyla arkadaşın bu üslubunu değiştirmesi gerekiyor.

İkinci olarak A arkadaşın biraz daha mütevazı olması, böylesi bir konuyu tartışmada doğrudan taraf olmaması gerekmez mi? Hangi ML örgütte yaşayan bir önder kendisi için slogan atılmasını istemiş? Lenin'in sağlığında böyle bir şeye kim cesaret edebilir di? Hemen Castro örneği verilmesin, Castro'nun bu konudaki duyarlılığını biliyoruz. Ayrıca o adına slogan atılacak bir önder olmadan önce sıradan Kübalıların bile sevgili Fidel'i olmuştur. Ve Fidel için atılacak sloganlardan çok bu samimi Fidel seslenişinin önem taşıdığını biliyoruz. Ayrıca Fidel'e devrim öncesi slogan atıldığı falan da yoktur. Hepsi bir yana Küba'da ya da başka bir ülkede bu yanlış yapıldı diye bizim onu paylaşmamız gerekmiyor ki?

Şimdi kısaca A arkadaşın konuyla ilgili düşüncelerine bakalım:

"Her harekette, örgütte önderliğin (liderin) belirleyici bir rolü vardır. Hatta her devrim liderin adıyla anılır, onsuz anılmaz. Bu hemen tüm devrimler için geçerlidir." (Age.sf.165)

Bunlar doğru görüşler değildir. Evet, her örgütte önderin büyük bir önemi olduğu doğrudur. Ancak her devrim liderinin ismiyle anılır diye bir şey yoktur. O zaman soralım A arkadaşına: Dünyanın ilk proleter devrimi olan Paris Komünü hangi liderin adıyla anılıyor? Bize bir tane bile isim sayabilir mi? İspanyol devrimi hangi liderin adıyla anılıyor? Yunan devrimi? Nikaragua'yla özdeşleşmiş lider

kim acaba? Bu iddia, toplumsal olayların en muazzam olan, devasa bir olayı idealistçe açıklayan temelsiz bir iddiadır. Devrimlere adını veren toplumsal ekonomik koşullar, bunların yarattığı olaylardır. Fransız halkı feodalizmi devirdiği için o devrime Fransız Devrimi denir ve bu devrim hiçbir liderin adıyla anılmaz. 1917 Şubat devrimini kimin adıyla anacağız?

Devrimlerin liderlerin adıyla anılması ancak bir tek koşulda olabilir: Başarılı bir devrim sonrası yönetime gelen ve kalıcı izler bırakan devrimci bir parti söz konusuysa bu olabilir. Aksi halde liderin adını hiç kimse anmaz. Paris Komünü, İspanya, Yunan devrimlerinden lider ismi neden kimsenin aklında değil? Yenilgiyle sonuçlanan bu devrimlerin liderlerinin anılmamasında garip bir şey yok. Garip olan daha partiyi oluşturmamış bir hareket için lider ihtiyacının bunca önem arz ettiğinin söylenmesidir.

1917 Nisan'ında Sovyetler kongresinde iktidara aday olduklarını söylediğinde bütün salon Lenin'e kahkahalarla yanıt vermişti. Bir avuç Bolşevik'in dışında kimse bu sözleri ciddiye almamıştı. Ve o dönem hiçbir bolşeviğin aklına "Yaşasın Lenin" diye bir slogan atmak gelmiyordu. Devrim günlerinde ise böyle bir slogan gerekse her halde "Yaşasın Lenin" değil, "Yaşasın Troçki" diye atılırdı. Çünkü vizyondaki adam, kitleleri cezbeden, yürüten Lenin'in ismi değil Troçki idi. Hatta Lenin ismi karşı devrimin ağır bombardımanları nedeniyle Alman ajanı nitelemesiyle kitlelerce öylesine biliniyordu. Ekim devrimi başarılı olamasa Lenin adının bir Troçki, bir Martov ya da bir Plehanov kadar polülaritesi olur muydu acaba? Lenin ve Ekim devriminin özdeşleşmesi çok sonranın bir olayıdır. Ve ne biz Ekim devriminin arifesindeyiz, ne de A arkadaş bir Lenin.

A arkadaş dinlemeye devam edelim:

"Şu doğrudur ve kitlelerin istediğidir. Her hareketin, özellikle iddialı bir hareketin karizmatik, kadro ve kitlelerle doğrudan temas eden, gerektiğinde kamuoyuna seslenen lideri olmalıdır. Kitleler, en geniş halk ve sınıf tabakaları sadece örgütün ismi altında yürümezler. Bu anlamda böyle bir önderlik yaratmalıyız. Bu fetişleştirme midir?" (Age. Sf. 188)

Ve arkadaş bu soruya "hayır" yanıtını veriyor. Yanıldığını söylemek zorundayız. Kitleler hadi neyse de kadrolarla doğrudan temas kurmak için ML bir örgüt ideolojisi ve örgüt mekanizmaları dışında neden bir lidere gerek duysun ki? Ne yani, bir lider olmazsa hareketimiz kadroları neyin ne olduğunu anlamazlar mı? Bu mu söylenmek isteniyor? Hayır, bu hareketin kadrolarını kimse böyle göremez. Bizler ne X ne Z ne de başka bir lidere göre düşünen, iş yapan, olayları kavrayan insanlar değiliz. Bizim kendi ML sandalyemiz, kendi çizgimiz var. Özel olarak bir lidere ihtiyacımız yok. Koşullarımız böyle bir lider ihtiyacını dayattığında onu çıkartacağımızdan hiç birimizin kuşkusu yok.

Bir devrimde kitleler örgüt bayrağı ya da ismi altında yürüebilir. Hatta kişi ismi ardında da yürüebilirler. Ama bundan ne sonuç

çıkar? Bu olgu aslında pek önemli değildir. Çünkü bu bir sonuçtur. Önemli olan kitlelerin neden yürüdüğüdür. 1917'de kitleler Bolşevikler, Lenin ve Troçki'nin ardında bu isimler savaşa son, açlığa son, barış, insanca bir yaşam anlamına geldiği için yürüdüler. O anki Rusya'da bu talepleri kim sahiplense kitleler onun ardından yürüdü. Tabii ki olmazsa olmaz bir koşulla: Kitlelere önderlik edecek devrimci-savaşçı bir parti koşuluyla. Aksi halde kitlelerin taleplerine birilerinin sahip çıkması pek bir anlam ifade etmez, işte Paris Komünü, işte Alman, İspanyol, Yunan devrimleri, işte yakın tarihimizden El Salvador, işte ünlü Raul Sendic'in ülkesi Uruguay... Tüm bu devrimler yenildi, oysa hepsinin de iyi kötü liderleri vardı.

Kitleler ancak bir liderin, bir ismin ardında yürür demek ne anlama geliyor? Bunu demek kitlesel hareketleri kişilerin ya da onların düşüncelerinin yönlendirdiğini iddia etmek değil midir? Bunun katıksız bir idealizm olduğu açıktır. Düşünceler, bu düşünce sahibi insanlar toplumsal olaylar açısından talidir, aslolan maddi yaşam koşullarıdır. Fikirler maddi yaşamın ürünleridir. Kitleler, örneğin, Şeyh Bedrettin'in ardına Varidat'taki düşünceleri benimsedikleri için mi düştüler? Elbette ki hayır. Şeyh Bedrettin onlara yaşanması bir dünyayı eylemleriyle vaat ettiği için düştüler. Soruna kitlelerin geriliği ve yönlendirilmesi-güdülmeleri açısından baktığı için bugün PKK gibi hareketler kişi kültü yaratmaya, kişiyi fetişleştirmeye çalışıyorlar. Biz ML bir örgütüz ve böyle küçük burjuva atraksiyonlara ihtiyacımız yoktur. Bugün yolun başındayız. Bugünden lider arama, onu lanse etme gibi bir sorunumuz olamaz. Günü geldiğinde, koşullar gerektiğinde bu da olacaktır, ama bugün değil.

Öte yandan, koskoca bir hareketi bir kişiyle nasıl özdeşleştirebiliriz? Katkıları ve değeri ne olursa olsun bir kişinin bunu yapması, yani bir hareketi yaratması mümkün mü? Bunu ne Lenin RSDİP için ne de Marks I. Enternasyonal için yapabiliirdi. Dolayısıyla bu konuda eğer A arkadaş kendine farklı misyonlar yüklüyorsa yanıldığını söylemek zorundayız. Hareketimiz için anlamı ne kadar büyük olursa olsun, yaptıkları ne kadar anlamlı olursa olsun her şeyi onunla başlatıp onunla bitirmek en azından şehitlerimize büyük bir saygısızlık olur.

DİĞER BAZI KONULAR ÜSTÜNE

Buraya kadar söylediklerimden kolayca anlaşılabilceği gibi hareketimizin merkezi yapısının yeniden gözden geçirilmesi, çizgimiz doğrultusunda bir işleyişin oturtulması vb. gerektiğini öne süren iddiaları ciddiye alıyorum.

Yine ortaya atılan bazı konuların da gözden geçirilmesi, tartışılması ve gerektiğinde soruşturma ve araştırma yapılması gerekiyor kanımca.

Örneğin SDB'lerin yapısı, bunlara alınan insanların nitelikleri konusunda bizim de bazı eleştirilerimiz var. Bu konuda belirlenen

politikalardan sapıldığını düşündürtecek bazı olgular bizim de dikkatimizi çekmişti. Örneğin bizim ilişki ağımızda sıradan bir militan olan, işinde gücünde çalışan ama bir yandan da devrimcilik yapmaya çalışan bir insanı hareket bizden aldı. Bir süre sonra arkadaş şehit düştü. Arkadaşla ilgili özgeçmiş yazılırken onun SDB olduğu, hatta komutan adayı olduğu, iki yıldır Devrimci Sol üyesi olduğu vb. yazılıyor. Oysa bu doğru değil ve bu insan bu kadar kısa bir sürede örgüt üyesi vb. olamaz da zaten. Bu konuda Derlemeyi hazırlayan arkadaşların eleştirilerinin incelenmesinde, SDB üyelerinin de katıldığı ciddi bir tartışma ile bu konudaki politikamızın gözden geçirilmesinde bence yarar var.

Operasyonlar konusunda söylenenlerin de bence ciddiye alınması ve araştırılması gerekiyor. Burada sorun illa suçlular bulmak ya da A arkadaşı mahkum etmek değil. Bunların ötesinde esas önemli olan düşmanın sağladığı üstünlüğün nedenlerini hızla bularak, kendi açık ve gediklerimizi hızla kapatmaktır. Bu uğursuz düşmanların bizimle baş etmeleri mümkün değil. Yeter ki biz ne yaptığımızı bilelim, onlara açık ve gedik vermeyelim. Bunu sağlamak için ilk koşul ise açık ve gediklerimizin ne olduğunun tespit edilmesidir. Dolayısıyla bu konuyu da ciddiyetle ele almamız gerekir.

Kanımcı tartışılması ve yazılan çizilenlerin soyutluğundan kurtarılıp herkesin kafasında netleşmesi gereken bir konu da pragmatizm-faydacılık konusudur. Bu konuda izleyebildiğim kadarıyla hareketin belli yerlerindeki yoldaşlar arasında bile tam bir netlik yok. Bu konuda kimin ne dediğini iyice anlamalı, bazı somut olgular ya da olaylar ışığında konuya ilişkin açıklık sağlamalıyız. Tabii burada, tartışılıp netleştirilmelidir dediğim konular bizi genel soldan, diğer anlayışlardan ayıran hepimizin bildiği ve yıllardır uygulaya geldiği tüm konular değil. Tartışmalara neden olan ve nispeten ayrıntı denebilecek konularda bile bir netlik sağlanmalı, örgütsel yapımızdan, aramızdaki konuşmalardan pragmatizm ve makyavelcilik gibi kelimeleri tümüyle silebilmeliyiz.

ÇÖZÜM NE OLMALIDIR?

Çözüm için somut öneriler üretmeden önce ortaya çıkan bazı sonuçlarda hemfikir olmak gerekir. Ben ulaştığım bazı sonuçları şöyle ifade edebilirim:

1) A arkadaşına yönelik 13 Eylül'de yapılan hareket işleyiş açısından, hani hukuk ve meşruiyet açısından bir darbedir. (Buna müdahale demek konunun içeriğini pek değiştirmiyor.)

2) Ancak söz konusu tavra yol açan nedenler, daha doğrusu hareketin esenliğiyle ilgili olarak duyulan kaygılar samimidir. Tavır alan arkadaşların başka yöntemleri bulup bulamadıkları vb. konusu ayrıca tartışılmalıdır. Ancak bu öncelikli ve acil bir konu değildir.

3) Sorun darbe mi darbe değil mi ikilemine hapsedilemez. Hele hele tavır alan arkadaşları birer hain ve tasfiye edilecek pislikler

olarak görmek kesinlikle kabul edilemez.

4) Dolayısıyla sorunun çözümü için biçimsel düzenlemelerle (devir, hakem seçilmesi,vb.) olası değildir.

5) Ne A arkadaşı ne de ona tavır alan arkadaşları dışlamadan çözüm bulabiliriz, bulmalıyız. Çünkü sorun hepimizin ortak sorunudur.

6) Eskiye, yani 13 Eylül öncesine dönüş olanaksızdır. Bu nedenle haklılığı-haksızlığı, biçiminin doğruluğu-yanlışlığı bir yana 13 Eylül yararlı olmuştur, önemli olan bu sorundan hareketi güçlendirerek çıkmaktır.

7) Bunun için taraflar gerekli duyarlılığı göstererek ortak bir çözüm için çabalamak, bunun dışında hiçbir yol ve yöntem girişmemelidirler.

Çözüm içinse şunları söylüyorum:

1) Çözüm esas olarak hareketin yöneticileri ve ileri kadroları tarafından tartışmalarla sonuçlandırılmalıdır. Tartışmayı giderek daha alta yaymanın kimseye bir yararı olmayacağı gibi işi içinden çıkılmaz hale getirir.

2) Bir komisyon kurarak hareket yönetimini buna devretme sakıncalıdır. Çünkü bu sefer de komisyon ve komisyon üyeleri nedeniyle aynı tartışmalar gündeme gelecektir.

3) Hareketin her alan ve birimi mevcut işlerliği içinde kendi komitelerince yönetilmelidir. Zaten faaliyetler içe dönük ve sınırlı tutulacağı için bu bir zorluk yaratmaz. (Ayrıca dört aydır olan da bundan farklı bir şey değildir. Buna devam edilmelidir.)

4) Sorunu çözmek için onlarca kadronun bir araya gelmesine gerek yoktur. Tartışmaları esas olarak yurt dışındaki arkadaşlar yürütür. Ülke içinden belirlenen insanlarla da tartışılır. Bu o kadar zor değildir.

5) Burada tayin edici nokta, hareketi sahiplenme ve herkesle masaya oturabilme duyarlılığının gösterilmesidir. Buna yanaşmayan, illa birilerini tasfiye etmede ısrarlı olanlar tasfiye edilmelidir.

6) Tartışmaları yürütecek arkadaşlar en kısa zamanda yeni bir geçici yönetim oluşturup bir program çıkartmalıdır.

7) Tek tek alan ve birimler dışında merkezi sorunlarla tartışmayı yürütenlerin belirleyeceği bir komite ilgilenmelidir.

Devrimci selamlar, sevgiler.

12 Ocak 1993

SELMAN

(Mahalli Örgütlenme Sorumlusu)

NOT: Malik arkadaş hakkında bu tartışmalara girmesi açısından

itirazım var. Derlemedeki takiple ilgi yazısından da görülebileceği gibi bu arkadaşın durumu hiç iyi değil. Onun durumu o yazıdakinden de çok kötü idi. Ülkeden çıkarılması öncesinde onunla biz ilgilendik. Psikolojik olarak tükenmiş bir durumdaydı. Arkadaşların onu polisin eline düşmesin diye tüm görevlerinden alarak yurt dışına kaçırdığını sanıyorduk. Aksi halde bu durumdaki bir insanın tartıştığımız konularda söz sahibi olmasını kabul edemeyiz. Çünkü onun ruh haline göre bu polis karşısında biz bu mücadeleyi yürütemeyiz. Bunu, onu teslim alan bizim arkadaşlar ısrarla belirttiler. Bizce bu arkadaş tedaviye muhtaçtır. Eğer aksini ileri süren varsa göndersinler ülkeye, iki gün bizimle randevu yapabilir mi? Ve bu arkadaşın bu durumunu unutup, dışarda ahkam kesmesi siyasi ahlaka sığmaz. O kendisinde bu hakkı görmemeliydi. Hele hele hiç bilmediği konulardan hareketle Derya arkadaşı operasyonlara neden olmakla suçlaması ise ayıptır.

YOLDAŞLAR

30 ocak 1993 tarihli 10 sayfalık yazıya katılıyor ve kendi özgün bulduğumuz bir kaç noktaya değiniyoruz;

- Hareketimiz içinde bugün ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunlar bizlere 8 Şubat 1993 tarihinde açılmış bulunuyor(* içinde bulunduğumuz durumun özgülünden dolayı bir grup arkadaşta 5 Şubat'ta açılmış. Ayrıca bu sorunun biz kadrolardan haftalarca önce demokratik platforma açılmasını ilkesizlik olarak görüyoruz. Bu ilkesizlik ilerde tamiri zor tahribatların yaşanmasına neden olacaktır.) Olayı bize açıklayan sorumlu yoldaşlar bizlere birtakım yazı, belge vb. ile birlikte genel durumdan bahsettiler.

Bizler Devrimci Sol Savaşçıları olarak duygusal vb. yaklaşımları bir kenara bırakarak önce belge ve yazıları okuyup daha sonra da çözüm bulma yönünde bir tartışma platformu oluşturduk. Platform biz 17 Savaşçının inisiyatifiyle oluşmuştur. Buradaki (Ortadoğu'daki) sorumlu arkadaşların herhangi bir şekilde bu platformun içinde bulunmaları ya da yönlendirmeleri söz konusu değildir.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

10 Şubat 1993

Hareketin gerilla eğitimi için gönderdiği ve bu eğitimi tamamlamış yeminli 17 üyesi olarak imzalarımız.

Tahsin (Eğitmen), Zeynep (Eğitmen), Kubilay, Aslan, İlhami, Taşkın, Hüsnü, İlhan, Kayhan, Sabit, Hasan, Sait, Mevlüt, Hamit, Eyüphan, Sinan, Bahri

YOLDAŞLAR

Hareketimizde yaşanan son gelişmeler üzerine bu yazıyı kaleme almak zorunlu bir ihtiyaç halini aldı. Mevcut sorunun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması öngörülmesine karşın, sağlıksız kanalların zorlanması sonucu istenmeyen yayımlara neden olduğunu görmekteyiz. Sorunun kontrolsüz yayılarak bir kaosa yol açması istenmiyorsa ve sağlıklı bir çözüme ulaşmak isteniyorsa bu konuda sorumlu ve sağduyulu davranmak şarttır.

Bir başka sağlıksız gelişme ihanet vb. gibi suçlamalarla karşılaşmasıdır. Bu tutum tartışma zeminini peşinen ortadan kaldırmaya, tartışmaları yıpratıcı bir noktaya taşımaya hizmet etmektedir. Açık ki tartışmaların çözümleyici sonuçlara ulaşması için bu tür yıpratıcı zeminlerden uzak durmakta fayda vardır.

Dağıtımın yapılmadığı kuşkusu karşısında tarafların her türlü yazısının dağıtımının üstlenmeye hazırız ve bunu garanti ediyoruz. Taraflar yazılarının düzenli ulaştırıldığını göreceklidir.

Çözümün biz kadrolardan beklendiği bir noktada; sorunun nedenleri niçinleri üzerine kafa yormanın ve tartışmanın gerekli olduğu inancındayız. Bu yapılmaksızın verilmiş kararlar yerinde olmayacaktır.

Gelinen noktada bir tavrı darbe ilan edip nedenlerini göz ardı ederek tavrı aldırma tutumunu doğru bulmuyoruz. Bu tavırlar parçalanmaya yönelik adımlar atılmasına, ayrılık örgütlemeye hizmet ediyor. Bu davranışlara set çekelim.

Öncelikle sorunun nihai çözümü için tarafların bir araya gelmeleri şarttır. Birbirimizi reddetme tavrı çözümsüzlüktür. O haliyle bu aşılmalıdır.

Bütün yoldaşlarımızdan sağduyulu ve sorumlu bir yaklaşım göstermelerini bekliyoruz.

Bu inançla anlattıklarımızı öz olarak tekrar ediyoruz.

1- Olaylar nedenlerden ayrı ele alınmadan kendi bütünlüğü içinde tartışılmalıdır.

2- Sorunumuzun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması kuralına uyulmalıdır.

3- İstenmeyen çevrelere yayılmasına neden olan açılımlar durdurulmalıdır.

4- Tartışma zeminini yıpratıcı yaklaşım ve suçlamalardan uzak durulmalıdır.

5- Taraflar hızla bir araya gelmek için çaba sarf etmelidir.
Her iki tarafın yazılarının dağıtım sorumluluğunu üstlenmeye hazırız.

ÇAĞRIMIZDIR; Tüm sorumlu yoldaşlarımızı aynı duyarlılıkla davranıp bu metine imza atmaya çağırıyoruz. Bu sorunun çözümünü kolaylaştıracaktır.

MAHALLİ ALAN SORUMLUSU VE KOMİTE ÜYELERİ

İSTANBUL SDB'LER SORUMLUSU

KIR BİRLİKLERİ İLİŞKİLERİ SORUMLUSU

MERKEZİ KOORDİNASYON İLİŞKİLERİ SORUMLUSU

KÜRDİSTAN SORUMLUSU

Ocak 1993

YOLDAŞLAR

Hareketimizin içinde bulunduğu krizden kurtulması ve güçlenerek yeni bir atılım yapması için henüz vakit geçmemiştir. Güçlü yanlarımızı bilerek ama hata, eksik ve zaaflarımızın üstüne acımasızca giderek bu sorunu aşacağız.

Mevcut sorunun çözümü için öncelikle sorunların sağlıklı bir yaklaşımla ele alınması gerekiyor. Sorunu M-L bilimsel inceleme yöntemleriyle değil, kişisel hesap ve kaygılarla ele almayla bir yere varılamayacağı açıktır. Olayların açıklandığı ilk günlerin tozu dumanı içinde DK ve kendilerini "Dayıcı" olarak niteleyen taraftarlarının birbiri ardına sıraladıkları yalanlar, bugün kendilerini vuran birer argümandır. Sorunu diyalektik ve tarihi materyalizmin ışığında değil, her isteyen keyfince uyguladığı idealist-metafizik yöntemlerle ele alan "Dayıcı"lar daha ne kadar gerçekleri ters yüz edecek?

"Bunlar da kim? 3-4 darbeci ve onların payandası olan ülkedeki kafası karışık 3-5 destekçi, ortayolcu, hepsi bu kadar!" diyerek insanlarımızı aldatmaya çalışan "Dayıcılar" her nedense bu 3-5 kişiyi bir türlü etkisiz kılamadılar. Bugün her alan ve birimde onlarca "Darbeci" ile tartışmak ve uğraşmak zorunda kalıyorlar.

"Dayıcı"ların sorunları nasıl tersyüz ederek konuyu bulandırdıklarını anlamak için fazla söze gerek yok. Kullandıkları bazı demagojilere değinmek bile başlı başına bir çok şeyi ortaya kokacaktır.

"Darbeciler önderliğin gölgesinde 4 ay bizleri habersiz yönettiler" deniyor. YALAN! "Darbeciler" 24 Eylül'de DK ile protokol imzalayarak DK'nın sözüne güvendiler. Süreç DK ile ortak yaşandı. Yukardan aşağı hareket mekanizmalarında çözme esas alındı.

"Darbeciler potansiyel hainlerdi. Onların geçmişleri hep zaaf doludur" deniliyor. YALAN! Eğer, "darbeciler" böyleydiyse onlara Ortadoğu'yu, yurtdışını, DS dergisini kim teslim etti, onları karargahına alarak MK düzeyinde paylaşımlara girdi. Bugünkü sahiplenen(!) kadrolar bilinmiyor muydu, yok muydu? Niye onlar değildi?

"Darbecilerin akılları başlarına 13 Eylül'de mi geldi, o zamana kadar neredeydiler?" deniliyor. Elbette her şey bir günde olup bitmedi. Peki ama 13 Eylül'e kadar sorunları tartışmak isteyen, yazılı-sözlü eleştiri getirenlere ne oldu? Biz söyleyelim: Herkes ama herkes resmi ve gayri-resmi bertaraf edildi, tasfiye sürecine egemen kılındı.

"Darbecilerin hiçbir maddi eleştiri ve iddiası yok, her şeyi

ihitiraları için yaptılar" deniliyor. YALAN! Ciddi, hem de çok ciddi eleştiri ve iddialar var. Bunların tartışılmasını istemediği için DK konuyu saptırıyor, sorunu kısır darbe ve meşruiyet tartışmalarına çekerek insanlarımızın konunun özüne inmesini engellemeye çalışıyor. "Darbe" olarak değerlendirilse dahi, toplumsal bir olayı kişilerin ihitiralarıyla açıklamak, idealist-metafizik bir yaklaşımdır. İster ilerici, ister gerici olsun her darbeyi tartışırken toplumsal-ekonomik koşullara, sınıfların durumlarına, karşılıklı güç dengelerine vb. bakmak Marksizmin abc'sidir. Peki DK bize ne diyor? "Hayır, bu olay yalnızca 3 tane potansiyel hainin ihitiralarının sonucudur" vb. Buna akıllı başında hiçbir devrimci, hiçbir materyalist inanmaz. Bu "darbe"ye neden olan örgütün merkezi yapısındaki kriz ve güvensizlik ortamıdır. Bunun nedenlerini ise aşağıda tartışacağız.

"Bu darbeyi mahkum etmezsek, örgütte güven diye bir şey kalmaz, her aklına esen darbe yapmaya kalkar" deniliyor. YALAN! Bu örgütte herkes görev ve sorumluluklarının sınırını bilir. Aralarında sorun çıkan arkadaşlarımız şimdiye kadar birbirlerine darbe yapmıyordu. Peki ama örgütün 1. ve 2. adamı arasında bir anlaşmazlık ortaya çıkarsa, biri diğerini susturursa ve susturulan insanın başvuracağı hiçbir organ ve kurul yoksa ne yapacak? Muhatabının örgütü büyük zararlara sokacağından emin olan sorumluluk sahibi bir Devrimci Solcu ne yapacak?

"Devrimci bir örgüt içinde darbe olmaz!" deniliyor. YALAN! Devrimci örgütün zaafı, örgütün devrimci niteliğine gölge düşürüyorsa, mekanizmaları yoksa, boşluk nasıl telafi edilecek? Onay verilen örgüt yöneticileri ömür boyu bu görevde kalacak insanlar mıdır? Örgütümüz bir kişinin mülkiyetine geçirilmiş tapulu bir mal mıdır? Bu yöneticiyi denetleyecek hiçbir organ ya da kurul yoksa ve en önemlisi suçlanan yönetici her türlü yetkisini kullanarak kendisini eleştirenleri tasfiye etmeye çalışıyorsa ne yapılacak?

Burada tekrar darbe ve meşruiyet tartışmalarına girmek istemiyoruz. Bu konudaki düşüncelerimizi 30 Ocak tarihli 13 sayfalık yazımızda belirtmiştik. Bizce "darbe" olayında asıl tartışılması gereken bu hareketin tarihsel açıdan haklı olup olmadığı konusuydu. Son 1,5 aylık süreçte yaşananlara baktığımızda bugün açıkça şunu söyleyebiliriz: 13 Eylül öncesi hareket yönetimi derin ve ciddi bir kriz içindeydi. Bu krizi aşmak için girişilen tüm çabaların önünü tıkayan DK sonuçta bir şekilde aşılmalıydı. İşte bu noktada gündeme gelen 13 Eylül tavrının haklı zemini, süreç içinde pratik olarak gerekliliğini açığa çıkarmıştır. Hareketimizin sürecinde tarihseldir. Bu noktada bize düşen esas görev ise 13 Eylül tavrına neden olan iddiaların ciddi bir şekilde sorgulanmasıdır. Bu sorgulamayı engellemek için her türlü girişime başvuran DK bu açıdan hiç de olumlu bir sınav vermedi. Ve anlaşılan o ki, bu sorgulamayı ona rağmen yapmamız gerekecek.

"DK'ya şimdiye kadar 15 sene güvendiniz, birden bire her şeyin yanlış olduğunu 13 Eylül'de mı anladınız" deniliyor. Bir kez daha

vurgulayalım: Hareketin kaderiyle ilgili ciddi bir sorunu sadece güven-güvensizlik ikilemiyle ele almak sığlıktır. Çünkü bu politika salt duygularla yürütülemez. '89'da özeleştiriyeli bizden yönetme hakkı istendi. Ancak bugün bu konuda aldatıldığımızı, kolektif düşünülme-yen önderlik kurumu adına ve en acısı ileride kullanılmak amacıyla, bu onayın bizden istendiğini görüyoruz. Hareketin önderi konumundaki bir insanın olmayan bir MK adına yazılar çıkarıp, şehit yoldaşlarımızı sonradan MK ilan edeceğini nereden bilebilirdik? Oluşması gereken bir organ ve kurumdu, DK'nın yeri bunun içinde yer almaktı. Ama niyetin o olmadığı süreçte açığa çıktı. Nitekim bugün onay sorunu yeniden karşımıza çıktı. DK geçen ay bizden onay istedi. Çünkü gemiyi bir kez daha karaya oturtmuş, hareketin yönetiminde derin bir krize neden olmuştu. Şimdi bu noktada biraz oturup düşünelim: 1980'de ölüm korkusuyla yenildiği için 1989'da özeleştiriyeli veren DK 13 Eylül 1992'de ne yaptı? Kendi deyimiyle "gasp çetesi" olan 2-3 "darbeci haine" örgütü teslim etti(!) Evet, soruyoruz: DK neden "darbeciler"e direnmedi? Neden başlattığı AG'yi 24 Eylül'de bıraktı? Neden 24 Eylül'de "darbeci hainler"le oturup anlaştı? Neden onlarla protokol imzaladı? Evet neden? Yoksa yine o uğursuz ölüm korkusuna mı yenik düştü? Acaba bu yüzden mi "darbeciler"in yemeklerini yemeyip, kendi yemeğini kendisi pişirdi? Neden DK bir Allende kadar olamadı ve ölümü göze alarak "darbeciler"e direnmedi? O halde bizim ona güvenmemizi hangi cüretle istiyor?

Sorunu güven-güvensizlik, sadakat-sadakatsizlik gibi yapay ikilemlere hapsederek çözenin olanağı yok. Demagogik yaklaşımları bir kenara koyarak sorunu ML zeminde ve ciddiyetle ele almamız gerekiyor. DK ve "Dayıcı"ların söylediklerini bu açıdan ciddiye almıyoruz. Sorun örgütsel yapımızdaki krizle doğrudan ilgilidir. Peki o zaman nedir sorunun özü? Kısaca özetlemeye çalışalım.

Yediğimiz merkezi operasyonların nedenlerini DK açık ve net olarak ortaya koymamıştır. Merkezi operasyonları açıklamakla yükümlü olan DK'nın sorunu geçiştirme çabaları zamanla su yüzüne çıkmıştır. DK bu tavrını Faaliyet Raporu'nda şöyle teorize etmeye çalışmıştır: "Şimdi herkes bu katliamın neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılar üzerinde duruyor. Kuşkusuz bir ayrıntıyla başlayan olumsuzluk katliama dönüşmüştür, ama bu ayrıntı nedir? Sorusuna verilecek cevap o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşımıyor." (Faaliyet Raporu, Ağustos 1991, Sf.81)

DK'nın "basit teknik ayrıntı" dediği şeylerden birisi kullandığı ve saatlerce hiç susmayan araç telefonlarıdır. Daha sonra yurtdışında sabit yerden yaptığı uzun telefon konuşmaları, 8-10 saate varan fakslar ortadayken merkezi operasyonların sorgulanmasını, araştırılmasını engellemek için DK neden bu kadar çaba sarf ediyor? Bu durumda bir güvensizlik ve şaibe ortamının doğmasından doğal

ne olabilir?

Örgütlenmenin en küçük birimine kadar her alanda kolektivizmi savunan, hızla komiteleşme ve organlaşmayı tamamlamayı önüne hedef koyan bir örgütün en üstünde kolektivizm yerine tek kişi iradesi hakim kılınabilir mi? İşte DK bugün bunun kavgasını veriyor. "Bir MK'ya ne gerek var? İşte yıllardır bu örgütü ben yönetmiyor muyum?" Evet, sözlü konuşmalarda bizlere bunu söyleyen DK resmi olarak farklı şeyler söylüyor: "MK'larımız vardı" diyor. YALAN SÖYLÜYOR! Çünkü ortada bir tane bile MK tutanağı yoktur. Öyle bir MK ki, DK dışında hayattayken MK olduğu ancak o üye şehit olduktan sonra açıklanıyor. Bu konuda DK gerçekleri söyleyemiyor ve konuyu geçiştirmeye çalışıyor.

Bugün DK açıkça kendisini örgütle özdeşleştirerek kendisine olmadık misyonlar biçiyor. "Bu örgütü ben yarattım" diyen DK her şeyi kendisinde toplamak istiyor.

Bu nedenle hareketin merkezinde bir organlaşmayı engellemek için her yolu deniyor. Geçmişte çeşitli alan ve bölgelerde dükalık eğilimlerinin olduğu, kendi başına buyruk, hesap verme ve denetimden uzak özerklik eğilimlerini taşıyan insanlarımızın olduğunu söylüyor ve bunlara karşı mücadele ediyorduk. Biz bu mücadeleyi verirken sosyalizmin güvencesi olan kolektivizmi örgütün her kademesine yerleştirmeyi hedefliyorduk. Oysa DK'nın, dükalıklara karşı mücadelesinin amacı kendi arşidüklüğünü meşrulaştırmak içinmiş(!) Bugün DK'nın bu niyeti apaçık ortaya çıkmıştır. Biz buna kesinlikle izin vermeyeceğiz.

Bir arşidük özentisi içinde olan DK'nın iş yapma tarzının bu geri isteme denk düştüğünü artık herkes görüyor. İnsanlarımıza hakaret, tehdit, ağza alınmayacak küfürler sarf eden DK bazı zaafli "ileri" kadroların bildirilerinde bu tutumu teorize edilmeye çalışılıyor. Biz küfürlerle, tehditlerle, insanların özeleştirilerini kullanmayla, onların gururlarını incitmeyle iş yapılmasını, yaptırılmasını kabul etmiyoruz. Kim olursa olsun bu yöntemleri savunanları acımasızca mahkum ediyoruz.

Hiçbir organ ya da kurul, tüzük vb. tarafından denetlenmeden, kolektivizmden uzak, hemen her sorumlunun ayrı ayrı kendisine bağlı olarak amir-memur ilişkisiyle çalıştığı bir işleyişte, bu örgütü tek başına yönetmeye çalışan, bu çabasını olmayan MK'nın adını kullanarak kadrolara benimseten DK'ya çoktan dur denilmesi gerekiyordu. Dolayısıyla biz 13 Eylül tavrını örgütsel yapıımızdaki çarpıklığın içerisinde boy veren bir krizin sonucu olarak ele alıyoruz.

13 Eylül tavrına bu açıdan baktığımız için işin başından beri hep şunu savunduk. Bir araya gelip örgütümüzün sorunlarını masaya yatıralım. Zaafılarımıza neşteri acımasızca vurarak yarayı deşelim. İyileşmenin ve bu hastalıktan güçlenerek çıkmanın başka yolu yoktur.

Ama DK bizden bunu istemiyordu. O, 13 Eylül öncesinin

"ben-merkezci", istediği gibi davranabildiği denetimsiz işleyişine dönmek istiyordu. Bu nedenle onunla çatışmamız kaçınılmazdı. DK'nın özellikle legaldeki insanlarımızı kışkırtarak her türlü yalan, hile, tehdit ve güç kullanma ile sorunu geniş kesimlere açmasının ardından 19 Ocak'ta bir çağrı yayınlayarak herkesi sağduyulu ve ölçülü davranmaya çağırdık. Buna, şu an ilk görüşlerini değiştirseler bile, bir çok arkadaş katıldı. Çünkü o çağrı samimi duygularla ve hareketin birliği kaygısıyla yapılan bir çağrıydı. Oysa gözü kendisinden başka kimseyi görmeyen DK bu çağrıya hemen öfkeleni. "Yaşasın DK" diye haykırmadığımız için bizleri tarafsız görünümü altında darbeci olmakla itham etti. Oysa biz o yazıda hiçbir görüşümüzü açmamıştık. 30 Ocak tarihli 13 sayfalık yazımızda görüşlerimizi koymamıza karşın DK ısrarla bizi tarafsız olarak nitelemeye devam etti. Bunu yaparken amacı taraftarlarına "tamam, sorun çözüldü, darbecilerin işi bitti" imajı vererek örgüt içinde tüm kadroların kendisini desteklediği kanısını yerleştirmektir. Bu nedenle DK bizim yazımızı bloke etmeye ve dağıttırmamaya başladı. Bizim düşüncelerimizin savunulduğu alanlarda isteyen herkese konuyu tartışma olanakları sağlanmasına karşın DK "etkinlik" kurduğu alanlarda yalan, dolan üzerine kurulu ve bizim düşüncelerimizi yok sayan bir anlayışla hareket etti. İlişkilerden kovulması için arkadaşlarımıza aslısız suçlamalarda bulunmaya devam ediliyor. Böylece DK suni bir kemikleşme hedefiyle insanlarımızı iki ayrı kampın mensuplarıymışçasına onları saf tuturmaya çalışıyor. Nitekim bugün bu süreç tüm hızıyla devam ediyor. 10 numaralı açıklama ile DK dolaşımdaki yazıları topluyoruz derken aslında toplattırdığı ve okutturmadiği bizlerin yazılarıdır.

Bu süreçte yaptığımız tüm görüşmelerde sorunu tıkayıcı taraf olarak DK'yı gördük. DK ısrarla her şey 13 Eylül öncesine dönsün, daha sonra her şeyi tartışırız dayatmasında bulundu. İlke olarak buna karşı çıktık. Çünkü şu an meşru olmayan, bunu onay isteyen yazısı ile kendisi de kabul eden DK'nın başında bulunduğu bir soruşturmadan sağlıklı bir sonuç çıkmayacaktı. Atayacağı üyelerle kendisini yargılayacak(!) olan bir başkana sahip mahkemeden çıkacak kararın sağlıklı olmayacağı açıktır. Bu konuda bazı iyiniyetli arkadaşların "tamam, 13 Eylül öncesine dönelim de şu kadrolar platformunu bir an önce toplayalım" yönündeki ısrarlarına dayanamayarak "13 Eylül öncesine dönlüsün" şartını da tartıştık. Sorunu bir açmaza götürerek hızla hareketi parçalamaya sürükleyen DK'ya bir arkadaş kişisel inisiyatifi ile 10 maddelik bir öneri götürdü. Öneride özetle şunlar söyleniyordu: "13 Eylül öncesi yönetime dönlüsün. O anki hareketin en önemli yerlerinde bulunan 3 kişi (DK, Haydar, Derya) sadece kadroları toplayana kadar sorumluluklarına dönlüsün. Geçici bir süre için hareketin her şeyi onlara teslim edilsin vb." DK bu öneriyi de reddetti. "13 Eylül öncesine dönmek, her şey bana teslim edilirse anlam kazanır" dedi. "Bu hareketi ben yarattım", "BENDEN çok hareketi kimse sevmez",

"DOĞRUYU BEN bilirim" vb. diyerek BEN dayatmacılığını ifrata vardırarak DK böylece kadro toplantısını değil, egemenliğini ilan etmeyi planladığını ortaya koydu. Nitekim bazı konuşmalarda satır aralarında şunları söylüyordu: "Yarın iş şiddete dönüşebilir, ya da güvenlik açısından bir şeyler olur, kadro toplantısı olmayabilir". Evet, DK'nın esas niyeti tam da budur. O ne 13 Eylül'ü ne de kendisini kadrolar önünde tartışmak istemiyor. Onun tek isteği tek yanlı bir bombardımanla tam bir resmi tarihçi özneliği ile sorunu açıklamak ve tekrar her şeyi kendisinde merkezileştirmektir. DK bugün açık açık şunları söylüyor: "Bu iş benim onur sorundur." Sorunu bu derece kişiselleştiren bir anlayışın BEN duygularının eriştiği boyutun sağlıklı bir ruh halini yansıtmadığı açıktır. Bu BEN duygusu karşısında tüm Devrimci Solcuların tetikte durmasında sayısız yarar vardır.

Özellikle derginin son sayılarında çıkan yazılar ve ardından çeşitli alanlarda DK'nın yaptığı/yapmaya çalıştığı istihdamlar sonrasında geline nokta hareketimizin bir bölünmenin eşğine gelmiş olduğudur. DK tüm yaptıklarıyla adım adım ayrılığı örgütlemektedir/örgütledi. Bunu yaparken de sözüm ona yüksek politika adına son derece iğrenç yöntemleri kullanıyor. Sorunu derneklere, legal platforma açan bizzat kendisi olduğu halde, bu konuda "darbeciler"i suçlaması tam bir yavuz hırsızlıktır, özellikle Ortadoğu komitesi ve İstanbul Mahalli alanına yaptığı atamalı girişimlerden sonra bizlere tasfiyeciler demesi iki yüzlülüktür. Sağa-sola "onların altını oyuyorum" diyerek mesajlar ileten, özellikle mahallelere yolladığı taraftarları ile meşru yöneticilerin "darbeci ve hareketten atılan insanlar" olduğunu söyleyen DK'nın bu tutumunun tek bir adı vardır: TASFİYECİLİK!..

Bizlere tasfiyeciler diyerek Devrimci Yol ayrılığına atıfta bulunarak yavuz hırsızlığa soyunan DK tarihin tekerürden ibaret olmadığını bilmelidir. Tarihte tekerrür ediyor dediği taklitlerin trajedi-komediler olduğu ve bugün kendisinin taklit ettiği tasfiyeciliğin geçmişte Devrimci Yol'a hiçbir şey kazandırmadığını hatırlatmak isteriz. O yazıdaki Lenin'den yapılan alıntılarının aynısını biz kendisine söylüyoruz. Yine M-L'den alıntılarla meseleye M-L açıdan baktığını kanıtlamaya çalışan DK'ya M-L parti-örgüt anlayışıyla kendisinin parti-örgüt anlayışını karşılaştırmasını tavsiye ediyoruz.

Gelinen noktada soruna bilimsel yaklaşım yerine gözü kara bir DK savunuculuğu yapan arkadaşlarımızın oturup yaptıklarını bir kez daha düşünmeleri gerekiyor. Evet arkadaşlar "Yaşasın DK" sloganlarıyla bu harekete ne kazandırdığınızı sanıyorsunuz? Nedir sizin görüşleriniz? Böylesine ciddi bir konuda savunduğunuz görüşler neler? 13 sayfalık yazımızdaki görüşlerimize neden yanıt vermiyorsunuz? Hareketin en üstünde bir organ, bir örgüt mekanizması yok, bu engellenmiştir diye eleştiri getiriyoruz. Siz buna karşı ne diyorsunuz? "Ha... O zaman darbe yapalım, bunu mu savunuyorsunuz?" Bu bizim eleştirilerimize yanıt değil ki.

Bizim eleştirdiğimiz konuya neden değinmiyorsunuz? Sorunu parmak hesabına dönüştürerek abartılı imzalarla çözmeye çalışıyorsunuz. Bunu eleştiriyor, örgütsel işlerlik, örgüt kadrosu konusundaki düşüncelerimizi ortaya koyuyoruz. Siz buna ne yanıt veriyorsunuz? "Aritmetik toplam-geometrik toplam felsefesi tespitlerini de bir kenara bırakıp gerçekliğimize dönelim." Bravo doğrusu, görüşleriniz ne kadar da derin(!) Lenin'den adı geçen konuyu okumamışsanız diyeceğimiz bir şey yok. 13 sayfalık yazımızın taslağı elinize geçmiş. Taslakta sonradan yaptığımız düzeltmeleri eleştiriyorsunuz. Oysa eleştirirken bizi örnek alsanız daha iyi olurdu. Biz her yazıyı birkaç kez yazıyor, defalarca aramızda tartışıyor ve harekete zarar vermeyelim kaygılarıyla birbirimizi denetliyoruz. Peki siz ne yapıyorsunuz? Her yazınız, üslubu, benzetme ve deyimlerine kadar DK'nın yazılarının kuru bir tekrarı oluyor. Neden? Niye sizin bu konuda görüşleriniz yok? Yoksa düşünme işini de mi DK'ya devrettiniz?

Bazı "Dayıcı" arkadaşlar yaptığımız tartışmalarda şöyle diyorlar: "Evet, bizce de bazı iddialar ciddi, hatta DK'nın hataları da olabilir. Ama bugün DK'yı savunmak durumundayız. Düşman bize yıllardır hep onun şahsında saldırdı. Dolayısıyla onu yıpratmak, hareketi yıpratmaktır vb." Bu mantık kendine, yoldaşlarına ve örgütüne güvenen bir devrimcinin kabul edeceği bir mantık değildir. Biz hata ve zaafalara gözümüzü kapayarak, bunları örtbas ederek nereye gidebiliriz? Tam tersine yıllardır ileri kadrolar "hareket yıpranmasın", "kol kırılır yen içinde kalır", "eleştirirsem sorunu kişiselleştirmiş mi olurum" gibi kaygılarla hareket ettikleri için 13 Eylül'e gelmedik mi? Devrimci Solcuların daha radikal, daha yürekli davranmaları gerekmiyor mu?

Yine bazı "Dayıcı" arkadaşlar "DK"sız olmaz, hatta katliamların sorumlusu bile olsa, bizi buraya getiren DK'yı gözden çıkaramayız" diyorlar. Bu arkadaşların çok yanıldıklarını söylemek zorundayız. Çünkü DK'nın değeri ve yaptıkları ne olursa olsun, bu hareketi tek başına o yaratmadı. Buna akli başında hiçbir materyalist inanmaz. Ama ne yazık ki, bazı arkadaşlarımız DK'ya ciddi ciddi bu misyonu yüklüyorlar. Ve onlardan güç alan DK bugün "benmerkezci" anlayışını kendini fetişleştirme yönünde derinleştiriyor.

DK'nın "benmerkezci" anlayışı bugün öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, çoğumuzun rüyamızda görsek inanmayacağımız şeyler bugün çok olağan duruma gelmiştir. Daha düne kadar "Apo" sloganını attıkları için küçümsemeye baktığımız yarı-feodal, küçük burjuva değerlere sahip çıkarak şark kurnazlığı yaptığı, pragmatist davrandığı için eleştirdiğimiz küçük-burjuva milliyetçileri ile aynı kulvarda "Yaşasın DK" sloganını haykıran insanlarımızı üzümlük izliyoruz, işin acı tarafı da yıllardır karşı çıktığımız bu anlayışın teorize edilmesidir.

"Şu doğrudur ve kitlelerin isteğidir. Her hareketin, özellikle de iddialı bir hareketin karizmatik, kadro ve kitlelerle doğrudan

temas eden, gerektiğinde kamuoyuna seslenen lideri olmalıdır. Kitleler, en geniş halk ve sınıf tabakaları sadece örgütün ismi altında yürümezler. Bu anlamda böyle bir önderlik yaratmalıyız. Bu fetişleştirme midir? Hayır". Evet, DK aynen bunları söylüyor. Bu sözleri düzeltmeye nereden başlasak? Bu sözlerin her cümlesi M-L'e taban tabana zıt, idealist-metafizik görüşlerden oluşuyor.

Devrimci bir harekete katılan kitleler ve bu hareketin kadroları M-L ideoloji ve örgüt mekanizmalarını dışlamak pahasına neden öncelikle karizmatik bir lidere ihtiyaç duysunlar? Böyle bir lider olmasa neyin ne olduğunu anlayamayacak mıyız? Bizler M-L ışığında yıllardır kendi çizgimizde mücadele etmiyor muyuz? Kitleler bir örgüt bayrağı ya da kişi ismi ardında yürüebilir. Ama bundan ne sonuç çıkar? Kitleleri yürütenin ne olduğuna bakmak gerekmez mi? 1917'de kitleler, Bolşevikler ve Lenin isimleri ardında yürüdüler. Çünkü bu isimler özgürlük, insanca yaşam vb. anlamına geliyordu. O anki Rusya'da bu taleplere kim sahip çıksa kitleler onun ardından yürüdü. Tabi ki, olmazsa olmaz bir koşul; kitlelere önderlik edecek devrimci-savaşçı bir parti koşuluyla. Eğer Lenin ve Bolşevikler böyle bir partiye sahip olmasalar, kitleler onların peşinden gitmezdi, örgütleri yaratan liderler değil, liderleri yaratan örgütlerdir.

Ne yazık ki, bugün DK bunun tersini savunarak koskoca Devrimci Sol hareketini kendisinin yarattığını öne sürüyor. Bu en azından şehitlerimize yapılan bir saygısızlıktır. Bu iddia komiktir ve işin aslında ruhsal yapıdaki patalojik bir bozukluğun dışı vurumundan başka bir şey değildir. Bu noktada insanın "Dayıcı" arkadaşlara sorası geliyor; Gerçekten siz de bu iddiaya ciddi ciddi inanıyor musunuz? Kişiler ve onların düşünceleri maddi yaşamın ürünleridir, sonuçtur. Yetenekleri ve değeri ne olursa olsun hiçbir insan tek başına toplumsal bir hareketi yaratamaz. Bunu ne Rusya için Lenin, ne de Küba için Fidel yapabildi. Ayrıca bizim ülkemiz ne Rusya, ne de Küba. Hele hele DK ne Lenin, ne de Fidel'dir. Dolayısıyla DK'ya olmadık güçler atfeden "Dayıcı" arkadaşların tarihsel materyalizmi ve tarihte bireyin rolünü bir kez daha incelemeleri yerinde bir davranış olacaktır.

Bu arkadaşların DK'ya verdikleri gözü kapalı onay, ya da destek sonuçta giderek hareketimizi bölünmenin eşiğine getirdi. Bu durumda bazı şeyleri açık ve net olarak ortaya koymak gerekiyor;

DK'nın bugün yaptığı yeni istihdamları kabul etmiyoruz. Bizlere yönelik olarak söylediği "onların işi bitti, hareketimiz yoluna devam ediyor" sözleri gerçekleri yansıtmıyor. Hareket saflarındaki tüm arkadaşlarımızı hareketin çatısı altında daha sıkı bir şekilde kenetleyecek ve DK tasfiyeciliğini boşa çıkartacağız. Bu hareket kimsenin tapulu mülkü değildir. Bugünlere kadar yarattığımız, yaşattığımız Devrimci Sol anlayışına, değerlerine, geleneklerine, ahlakına sahip çıkan kazanacaktır. Tüm bunlara biz sahip çıkıyor ve kazanacağımıza inanıyoruz.

Bugün hareketimizin ideolojik-siyasi çizgisine, değer ve geleneklerine karşı sürdürülen tasfiyecı çabaların fiziki boyutlara varması DK tasfiyeciliğinin birlik ve bütünlüğümüze yönelik arz ettiği tehlikeyi gözler önüne sermektedir. Alan ve birimlerimize, yönetici, kadro ve taraftarlarımıza karşı giderek boyutlanan saldırıların son ve uç örnekleri yurtdışında sergilenmektedir. Tüm Avrupa'dan toparlanan "Dayıcı" bir kısım insanlar sorumsuz-yetkisiz bir kısım devşirme "yönetici"ler komutasında birimlerimize, insanlarımıza saldırlmaktadır. Özgür Halklar Komitesi'ni ve Köln Halk Kültür Derneği'ni işgal eden bu gruplar, buralarda çalışmalarını devam ettirmek isteyen arkadaşlarımızı dövüp atarak bu işgallerini meşrulaştırmak istemektedirler. Özellikle 1 ve 2 Mart günleri en üst boyuta sıçrayan bu saldırılarda emekleriyle yarattıkları bu mevzileri işgalci anlayışa terk etmeyen arkadaşlarımız dövülüp atılmak istenmişler ve sopa-cop darbeleriyle yaralanmışlardır. Hemen her yerde örgüt merkezini yurtdışına taşıma anlayışını teorize etmeye çalışan mülteci DK tasfiyeciliği bunun maddi ve ideolojik zeminini yaratamayacaktır. Bu yönde yalan ve demagojiye, tehdit ve baskıya dayanan taktiklerini fiziki saldırıya vardırması ve bunu daha da boyutlandırmaya çalışması da boşa çıkarılacaktır. Hareketimizin yurtdışındaki kadro ve taraftarları da böyle bir anlayışa izin vermeyecektir. DK'nın ülkede veya başka bir yerde kadroların önünde yapılacak bir araştırma-sorgulama sürecinden kurtulması mümkün değildir. Çünkü hareketimiz tarihinde bunu hiç kimse başaramadı, tarihimize bakanlar nice "şöhret" in bu süreçten geçmekten kurtulamadığını göreceklerdir.

YOLDAŞLAR!..

Bizler sorumluluklarımızın bilincinde olarak attığımız her adımın hesabını vermeye hazır Devrimci Sol kadroları olarak DK tasfiyeciliği karşısında Devrimci Sol'u temsil ettiğimizi söylüyor ve bu bilinçle hareket ediyoruz. Evet, DEVRİMCİ SOL BİZİZ. En başta DK ve "Dayıcı" arkadaşlar da yaptıklarının hesabını vererek saflarımızda yer almalıdırlar. Sorun dayatma olmaksızın kadrolar platformunda çözülmedikçe DK iradesini tanımıyoruz, tanımayacağız.

Gelinen aşamada SON ÖNERİLERİMİZ şunlardır;

1- DK kadrolar platformunun toplanmasını engelliyor ve bunda ısrarlıdır. Kadrolar platformunu biz topluyoruz ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyoruz.

2- Toplantıya 13 Eylül öncesinin meşru kadroları, en başta da DK ve 13 Eylül tavrını alan arkadaşlar katılmalıdır.

3- Bu platform bir Devrimci Sol platformu olacak ve hareketin tüm sorunları burada tartışılıp çözüme bağlanacaktır.

4- 13 Eylül tavrını alan arkadaşlar ellerinde bulunan ilişki ve olanakları toplanacak platforma devredecek, platformdan çıkacak

karar başlayıcı olacaktır.

5- Son olarak yazımızda çeşitli örneklerini verdiğimiz ahlak ve geleneklerimize, değerlerimize ve özellikle de son dönemde yoğunlaşan birim ve alanlarımıza, yönetici, kadro ve taraftarlarımıza yönelik fiziki saldırı, işgal ve gasp tavırları karşısında DK tasfiyeciliğini UYARIYORUZ!.. Bu politika tırmandırılır, insanları tartışma sürecinden koparmanın aracı haline getirilirse bunun zararlarını bu politikaların mimarı ve yöneticileri, uygulayıcıları çekeceklerdir. Unutulmasın ki, "kan dökeceğiz" diyenler, dökülen kandan sorumlu olacaklardır ve tek bir insanımıza dahi yönelik bu türden bir saldırı asla unutulmayacak siyasi ve fiili sorumluları DEVRİMCİ SOL ADALETİNE hesap vereceklerdir.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..
HAREKETİMİZ İÇİNDE TASFİYECİĞİ YAŐATMAYACAĐIZ!..
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

3 Mart 1993

Derya (Türkiye, ilişkilerden Birinci Derecede Sorumlu)
İstanbul Mahalleler Genel Sorumlusu
-Şişli Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Çağlayan Bölge Komitesi)
-Nurtepe Halk Komitesi
-Topkapı Bölge Sorumlusu ve Komitesi
-Alibeyköy Halk Komitesi
-Ümraniye Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Ayrıca Cezaevinden Çıkıp Görev Bekleyen Anadolu Yakası Komite Üyesi 1 Kişi)
-Sarıgazi Bölge Sorumlusu
-Őamandıra Bölge Sorumlusu
-Altınşehir Bölge Sorumlusu ve Komitesi
-Küçük Armutlu Üst Komite
- " " 1. Bölge Komitesi
- " " 2. " "
- " " 3. " "
- " " 4. " "

Topkapı, Şişli, Anadolu Yakası Genel Bölgeleri Halkı
İstanbul SDB'ler Genel Komutanı
İstanbul İki SDB Komutan Ve Savaşçıları (Ayrıca Cezaevinden Çıkıp Görev Bekleyen 2 SDB Savaşçısı)
A İli SDB Komutan ve Savaşçıları
B... İli SDB Komutan ve Savaşçıları
Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri
Merkezi Lojistik ilişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri
Kürdistan Bölge Sorumlusu
Kır Birlikleri İlişkisi Sorumlusu

DEV-GENÇ'ten Bir Grup
Şehit Ailelerinden Bir Grup
Özgür-Der'li Ailelerden Bir Grup
Devrimci Sol Dergisi Komitesi ve Çalışanları
Ortadoğu Komitesi ve Eğitimini Tamamlayan 17 Savaşçı
Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği
Avrupa Komitesi (1 Üye Hariç)
Avrupa Devrimci Sol Güçler
Özgür Halklar Komitesi
Uluslararası ilişkiler Komitesi
Almanya Mücadele Temsilcisi
Fransa Mücadele Temsilcisi
İsviçre Mücadele Temsilcisi
Haydar
Süleyman
Hüseyin

**DEVRİMCİ HAREKETE
DAYATILAN AYRILIK
VE TASFİYECİ ŞİDDET SÜRECİ**

Süreç sorunların tartışıldığı, çözüm yollarının bulunmaya çalışıldığı tarzda değil, tersine tarzda devam etmiştir.

Söyleşi bir sürecin ideolojik, politik ve örgütsel bazda bir tartışmayla devam etmesi ve böyle bir tartışma sonrası bir ayrılığın zorunluluğu ortaya çıkmışsa bunun yerine getirilmesi şeklinde sonuçlanması mümkün değildir.

Sağlıksız bir ayrılığın temeli, şiddetin, saldırının, yasakların, kemikleştirmenin adımlarıyla örülmüştü.

Sağlıksız bir ayrılıkla karşı karşıya kalan devrimci hareketimiz, bu ayrılığın sadece DK'nın yöntem ve politikalarından kaynaklı olmadığı belirlemesinden hareketle, kendi iç kültürünün sorgulanmasına varmıştır. Çünkü DK'nın yöntem ve politikaları, her şeyden önce oturduğu zeminle ilgiliydi.

Tartışma, katılma, sorunlarda çözüm olma kültürünün taşımış olduğu yetersizlik, örgütsel ve siyasal sorunlardan uzak yaklaşımlar, vb. etkenler -yani kısaca siyasal misyonundan uzaklaşmış ve kendi iradesini yadsıyan bir kadro kültürü- devrimci hareket karşısında en büyük engel olmuştur.

Devrimci hareketin geleceğiyle ilgili tarihsel bir çıkış olan 13 Eylül İnisiyatifi'nin politik özünün kavranamaması, örgütün yaşadığı sorunların tartışılması ve kadro iradesinin ortaya çıkarılması yerine tarihimizde görülmedik bir "önderlik" tanımından hareketle başlatılan bir "meşruluk" tartışmasının tabanda kolayca benimsenmesi bu zemindeki sağlıksızlığın göstergelerinden biridir. Tasfiyecilik, kitle ve kadroların bu geri yanlarını harekete geçirerek devrimci harekete çözümsüzlüğü dayatmıştır. Yoksa sorunu salt DK'nın çarpıklığı ile açıklamak mümkün değildir. Altan gelen geri tazyik, DK'nın çarpık yöntemleriyle, politikalarıyla örtüşerek devrimci hareketi çözümsüzlüğe sürüklemiştir. Daha 13 Eylül müdahalesinin ilk gününden itibaren tüm politikalarını bir ayrılık üzerine oturtan DK, zeminin buna müsait olduğunu da görünce hızla kendi tekkesini kurmanın hazırlığına başlamıştır.

Devrimci hareket, oluşumundan itibaren kadro iradesini esas alan, sorunlarını kadrolarla paylaşan, katılımını sağlayan bir perspektife sahipti. Ancak tasfiyeciliğin saflarımızda yarattığı çarpıklık, kadro kültüründe önemli bir erozyon yaratmıştı. 13 Eylül İnisiyatifi'nin örgüt içinde tartışılmaya başlandığı süreçte,

bu erozyonun boyutu daha yeni yeni görülmeye başlanmıştı. Sorunlarda çözüm gücü olacak kadroların hareketin geleceğini düşünen sorumlu davranışları, yerini; sorunlardan uzak, apolitik, ideolojik-politik-örgütsel sorunlar yerine kişiler ve kişilikler etrafında bir tartışmaya eğilimli, küfür ve hakaretleri rahatlıkla telaffuz eden lümpen bir kültürünün egemenliğine terk etmişti adeta.

Çünkü DK tasfiyeciliği düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan, kendi iradesini yansıtmaktan uzak, kendine güvensiz insan tipine hitap ediyordu. Ve sonuç almak için her türlü demagojisiyi, yalanı, çarpıtmayı mübah gören anlayış, bu insan tipinin kimliğini oluşturuyordu.

"Darbeciler DK'nın paralarını, pasaportlarını elinden almış, 4-5 ay boyunca elini, kolunu, ağzını bağlamışlardı."

"Darbecilerin ahlakı yoktu."

"Darbeciler hareketi yönetecek bilgi ve beceriden yoksundu."

"Darbeciler, darbeciliği Esat ve Saddam'dan öğrenmişlerdi."

"Hareketi yaratan, geliştiren, bugüne getiren DK idi."

"Oligarşi DK'yı yıpratmak için uğraşırken, darbeciler beşinci kol faaliyeti yürütüyordu. Darbeciler Menziri'nin, Kozakçıoğlu'nun ağzından konuşuyordu."

"Darbeciler bir iç düşman ve ihanet çetesiydiler."

"Mutlaka cezalan verilmeliydi", vb. vb.

Sorunların çözümü için değil, çözümsüzlüğü için çalışan bu anlayışın, hareket saflarında tahribat yaratmaması mümkün değildi. O dönem tozu-dumana katan bu anlayışın altında yatan mantığı en açık haliyle Lenin'in şu değerlendirmesi izah etmede yeterli olsa gerek: "Ve demagogların işçi sınıfının en kötü düşmanları olduklarını yenilemekten hiçbir zaman geri durmayacağım. Elbette en kötüleridir. Çünkü onlar kitlenin en kötü iç güdülerini körüklerler, çünkü az gelişmiş işçiler için kimileyin içtenlikle, kendi dostları gibi ortaya çıkan bu düşmanları tanımak olanaksızdır. En kötüleridir, çünkü (...) bu dağınlık ve dalgalanma döneminde hiçbir şey kitleyi aldatarak sürüklemekten daha kolay değildir, ona yanlış daha sonra en acı deneyler anlatabilecektir."

Lenin'in tasfiyeciler için sarf ettiği bu sözler tam da DK tasfiyeciliğini anlatan bir durumdu. O kitlenin ve kadroların en geri yanlarına, güdülerine hitap ediyordu. Sonucu ise, acı deneylerle açığa çıkıyordu.

"Manukyanın çocukları."

"Siz çukursunuz oğlum."

"Bu ihanet virüsünü ülke topraklarına sokmayacağız."

"Darbecilere cezaevlerini zindan edeceğiz."

"Kontra." vb. çığlıklar alttan gelen tazyik gibiydi.

Tasfiyeciler DK demagogu böylesi bir sonucu alacağını bilerek, bilinçli bir planla hareket ediyordu.

Devrimci Sol kültürü, bir çok eksiklik ve olumsuz yan taşımış olsa da, bir örgüt terbiyesine sahipti. Bu terbiye her şeyden

önce, karşıdakini anlayarak biçimlenen bilinçli bir tavır üzerine yükselmiştir. Gerek DY ayrılığında olsun, gerekse içimizde '79'da komplo-vari bir tarzda ortaya çıkan "platformcular" olayında olsun, bu düzeysizlik yaşanmamıştır. Sorunun ana nedeni anlaşılabilir tavır ortaya konmuştur. Ama devrimci hareketin yaşadığı bu sorunda, nedenler ve niçinler anlaşılmadan, cevaplar bulunmadan, sokak kültürünün biçimlediği tarzda, siyaset yapma adına her türlü küfür kullanılmıştır. Devrimci hareketi de şaşırtacak denli apolitik, devrimci terbiyeden yoksun, bize ait olmayan bu kültür, böylesine bir ahlak; elbette ki sağlıklı bir sonuç yaratamazdı. Örgüt kavramını, sahiplenmeyi mülkiyet çarpıklığında ele alan bir yaklaşımın "arşiv", "kasa" demagojileri etrafında koparttığı yaygara, devrimci değerlerin sahiplenilmesini, devrimci sorumluluğu, dava adamı olmayı geri plana itmiş, fanatizm ve taraftarlık sürecin belirgin özelliği olmuştur.

3 Mart kararlarında üzerinde fırtınalar koparılan, üstüne hayli demagoji yapılan ve gerek tabanda bir kemikleştirme yaratmada, gerekse sola karşı kendini mağdur göstermede malzeme konusu edilen kasa ve arşivin ne olduğuna kısaca da olsa değinmek gerekiyor.

Kasanın ne olduğu, miktarının ne kadar olduğu bellidir. Bu miktarın 10-15 katı kendi tekkesini kurduğunda zaten elindeydi. Kampanya paralarına el konulması, hareketin araba, teknik malzeme, silah vb. tüm araçlarına el konulması, ülkede, dernek, büro, dergi, gayri-menkullerin tümüne el konulması söz konusuydu. Hareketin özel silah depoları yoktu. Varolan silahların Kır Birliği'ne gönderilmesi bizzat cezaevinde katlettiği Erdoğan Eliuygun vasıtasıyla olmuştu. Geriye kalan silahlar elbette ki SDB'lerin mevcut ihtiyaçlarını karşılamıştır. Bunlar bölünme ve ayrılıklarda yaşanan doğal sonuçlardı. Hepsisi benim mülkiyetim deme hakkına kimse sahip olamaz.

Bir o kadar üzerinde demagoji yapılan arşiv konusuna gelince... Hiçbir örgütün arşivi kadroların günahlarıyla dolu özeleştirilerinden oluşamaz. Siyasi arenaya çıkış tarihimizden itibaren bir MK tutanağının bile olmadığı, örgütün tarihsel bir dönemine ait bir kararın olmadığı arşive arşiv denebilir mi? Arşiv denilen şey, kadroların defalarca beğenilmeyip tekrar tekrar yazdıkları özeleştirilerdir. Ki tüm bunların fotokopisi kendisine verilmiştir.

İşte üzerinde yıllardır spekülasyonu, demagojisi yapılan kasa ve arşiv gerçeği budur. DK, solda mağdur pozisyonu yaratmak isterken, bu iki şeyi kullanmıştır. Hala da kullanmaktadır.

Kışkırtılmış ve şartlandırılmış insanların, henüz sorunların başındayken, tartışmak isteyen, düşünce belirten insanlara karşı nasıl şiddet uyguladıkları ve bu şiddetin uygulanması karşısında "önderlik" in neler önerdiğini, Karadeniz demokratik alan sorumlusu ve daha sonra İstanbul Mahalleler sorumluluğuna getirilen bir arkadaşın anlatımıyla bu sürecin nasıl işletilmeye çalışıldığına

tipik bir örnektir.

"(x)'in gözüne alınması dediğiniz kadar kötü olmamış. Bu tür şeyler olmalı. Yalnız bunları hareket adına üstlenmemeliyiz. Hatta birileri gözüne alır, siz gider kurtarınız. Şu bilinen cellat-papaz hikayesi. Artık bu tür yöntemler düşünmeliyiz. Gerektiğinde kitle içinde küçük düşürme, alaya alma, dövme vb. düşünüldüğünde yüzlerce yöntem bulunabilir. Bunlara kafa yorun." (Halkıma, Hareketime Özeleştirimdir. D. Çözüm, S.2)

Evet sürecin başlangıcından itibaren nasıl bir yöntem benimsedikleri ve bu yöntemleri uygulamak için insanları nasıl şartlandırıp kıskırttıkları görülüyor. İleri ki süreçte, devlete parmak ısırtacak yöntemlerin neler olduğu saldırılarıyla görülecekti. Düşmanın yöntemlerini devrimcilere karşı kullanmak ancak düşman yöntemlerini tek çare olarak benimseyenlerin işi olabilirdi.

Bu sözleri sarf eden, böylesi bir kültürün parçası olan insanların, emek, çaba ve her türlü zorlukla biçimlenmiş devrimci hareketin yaşadığı sorunlara sağlıklı bakmaları beklenemezdi. Bakamadılar da. DK, böylesi bir kültürün yaratıcılarından biriydi. Şimdi de o kültürü yönlendiren politikaların, yöntemlerin devreye sokulmasını sağlıyordu.

Süreç, böylesi bir kaos ve kargaşanın egemen olduğu bir seyir izliyordu. Ama tüm bu çarpıklığa rağmen, sorunların tartışılması, çözüm yollarının bulunması çabalarının devreye girmesi de söz konusuydu. Eğer bir ayrılık olacaksa, bu ayrılık, her şeyden önce sağlıklı bir zeminde olmalı, gelecekte yeni sancıları bağrında taşımamalıydı.

Bedri ve bir kısım arkadaşların ülkeye girmesi, böylesi bir sağlıklı saflaşmanın yaşanabilmesinin adımlarıydı. Ama "ben yoksam atomlarına kadar bölünsün" mantığı taşıyan DK'nın, bu gelişmenin sonucunu öngörerek her türlü ilke ve kuralı çiğneme pahasına, Bedri'nin ülkeye girişini, telefonlarla legal kurumlara kadar duyurması, kendisinden yana tavır almalarını sağlama uğruna SDB evlerine kadar her türlü ilişkiyi deşifre etmesi, Bedri yoldaşların katledilmesine yol açacak süreci de başlatmış oluyordu.

"... 6 Mart katliamının kaynağını arıyorsak ve bu konuda gerçeklere ulaşmak istiyorsak, tasfiyeci hizbin benmerkezci anlayış eliyle gerçekleştirdiği ve 26 Aralık 1992'de örgütümüzde başlatılan "operasyona" gözlerimizi çevirmemiz gerekecektir. Çünkü örgütümüz 26 Aralık'tan itibaren tamamen deşifre edilmiş, benmerkezci anlayışa onay vermeyen tüm sorumlular ve mekanizmalar kişisel kararlarla feshedilip, en illegal örgütlenmelerimizde yer alan insanlarımızın peşine hafiyeler takılmış, tespit edilen üsler basılmış, bu üslerde kimin kaldığı konusunda kurumlaşma ilişkileri sorguya çekilmiş, hatta kimi yoldaşlarımızın üzerine zimmetli araç ve gereçlerine el konulmuştur. Tamamen legal alanlardan toparlanan ve serseri mayın gibi gün ve gece boyunca "önderliklerinin" emirleri doğrultusunda yeraltı üslerini arayıp bulmaya çalışan bu grupların ağızlarını tutma,

sır saklama yeteneklerinin olup olmadığını tartışmanın bile abes olduğu bu koşullarda, peşlerine taktıkları takipleri nerelere kadar ulaştırdıkları tahmin edilemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Özellikle benmerkezci anlayışın başından itibaren istediği sonucu alamadığı mahalli örgütlenmelerimizde ve SDB ekiplerimizde bu başıbozuk tayfanın yaratacağı tahribat çok daha uç boyutlara varma tehlikesi göstermiştir..." (DS Haber Bülteni 16 Mart 1993, s.52)

Evet, 6 Mart katliamına yol açan süreci bu kuralsız anlayış ve deşifreyon mantığında aramak gerektiği açıktı.

Sürecin nasıl örüldüğünü, insanların nasıl bir sağlıksız kamplaşma eğilimi içerisine sokulduğunu, şiddetin adım adım nasıl örüldüğünü göstermek bakımından, sürecin başında DK'dan yana tavır alan arkadaşlarımızın bu sürece ilişkin anlatımlarını ve özeleştirilerini, tarihsel belge nitelikleriyle burada yayınlıyoruz.

HALKIMA VE HAREKETİME ÖZELEŞTİRİMDİR

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu sorunlar karşısında sürecin başından itibaren aldığım tavır ve sürecin gelişimi karşısında bu tavır alışın yeniden gözden geçirilip farklı bir biçime dönüşmesinin nedenleri yaşanan süreçte tanık olduğum gelişmelerdir. Kuşkusuz gelinen noktadaki bu farklı tavır alış tek bir "olay" ya da "neden"le açıklanamaz. Ortaya çıkan sonuç belli bir sürecin, gelişimin ürünüdür. Bugünden geriye dönüp bakıldığında hangi "gerekçe" ile olursa olsun "önderliği sahiplenme" adına, "hareketi sahiplenme" adına sağlıklı tartışma ve değerlendirme zeminini ortadan kaldıran, ilişkilerin deşifreyonuna yol açan, maddi ve manevi anlamda hareketimizin ağır tahribat almasına neden olan gelişimdeki sorumluluğum "masum" gösterilemez. Gerçek şu ki; hareketimizin içinde bulunduğu sorunların çözümünde bir Devrimci Sol kadrosunun misyonu ve sorumluluğu ile hareket edemedim. Eğer birilerinin yaptığı gibi bir paragraflık yazı ile halkımdan ve hareketimden özür dilemek geçmişteki davranışlarımın üzerine bir sünger çekmeye yetseydi, bununla kendi vicdanımı rahatlatmam ve sorumluluğumun bedelini ödemem mümkün olsaydı, binlerce kez "özür" dilerdim. Ne yazık ki, "özür dilemek" yetmiyor. Özeleştirme pratikte verilir ve ben bunu yapmak için tüm enerjimi kullanacağım. Ödeyeceğim hiçbir bedel bana ağır gelmeyecek ve inanıyorum ki, ben bu bedelleri ödemeye başladım ve tarih buna tanıktır.

Bu boyutuyla burada anlatacaklarım bir günah çıkarma ya da kendini aklama, savunma mantığının bir ifadesi değil, sürecin gelişiminin, gelinen noktadaki tavır alışın olayların bütünlüğü içerisinde ele alınması zorunluluğunun bir sonucu ve tarihsel bir kesitteki tanıklığımın aktarılmasından ibarettir.

Ocak ayı başlarında -Aralık sonu da olabilir-, demokratik platformda sorumlu düzeyde bulunan arkadaş güvenilirliği şaibeli bir kanaldan telefona çağrıldı. Arayan Malik'ti. Arkadaş durumu bana açtı. Malik'in son durumunu biliyordum ve arkadaşlar tarafından dinlendirilmek üzere yurtdışına çıkarıldığını sanıyordum. Arkadaş durumu bana açtığında, ilişkilerde bir kopukluk yaşanmış olabileceğini ve Malik'in bu nedenle bizi aramış olabileceğini düşündük ve telefona gidip gitmemekte tereddüt ettik. Sonuç olarak, telefona gitmemeye ve durumdan hareketi bilgilendirmeye karar verdik. Arkadaşlar bize hareket içerisinde bazı sorunlar yaşandığını, sorunların kendi mekanizmaları içerisinde çözüleceğini, daha sonra ayrıntılı açıklama yapılacağını, şimdilik bu sorundan kimseye söz etmememizi, fevri davranışlar olursa

inisiatifli olmamız gerektiğini bildirdiler. Bu açıklama ile Malik'in bizi araması arasında doğrudan bir ilişki olup olmadığından dahi emin olamadık. Sadece insanlarımızın parti beklentisi içerisinde olduğunu, böylesi bir süreçte birtakım sorunlarla insanların karşısına çıkmamızın tahribat yaratacağını, sorunun mutlaka çözülmesi dileğinde olduğumuzu belirtmekle yetindik.

Kısa bir süre sonra, aynı kanaldan arkadaş yeniden telefona çağrıldı. Arayanın Malik kanalıyla DK olduğunu öğrendik. Sorumlu arkadaş durumdan hareketi bilgilendirmiş ve özetle şu cevabı almıştı: "Merkezi düzeyde bazı sorunlar yaşıyoruz. Sorunları kendi mekanizmaları içerisinde çözeceğiz. Telefona gitmeyin ya da mutlaka gitmek istiyorsanız, sorunun kendi mekanizmaları içerisinde çözülmesi gerektiğini ve bu tür bir yöntemle başvurulmasını doğru bulmadığınızı belirtin." Arkadaşla durumu değerlendirdik ve şu sonuca vardık: "Eğer arayan DK ise telefona gitmeli ve önce onu dinlemeliyiz. Sözkonusu olan DK ise, orada mekanizmalardan söz etmek mümkün değil. Bizi aradığına göre, bir başka kanaldan, mekanizmaları içerisinde bize ulaşma olanağı olmadığı için böyle davranıyor olabilir." Arkadaş telefona gitti. Zaten sanırım aynı gündü; demokratik platformdan benim bilebildiğim 5-6 arkadaşla DK'nın el yazısıyla notlar geldi. Notlarda özetle, hareketimiz içerisinde bir darbe yaşandığı, kadrolar olarak tarihsel bir görevle karşı karşıya olduğumuz, bu darbeyi meşru görmememiz gerektiğine ilişkin şeyler yazıyordu. Hiç tereddütsüz aynı gün yazılı cevap gönderdim. Darbeyi meşru görmediğimi, önderlik olarak DK'yı tanıdığımı, şu andan itibaren darbecilerle ilişkilerimi dondurduğumu, talimatlarını yerine getirmeyeceğimi ve kimseye iletmeyeceğimi, sorunu kadrolara nasıl ve hangi çerçevede açmamız gerektiği konusunda DK'nın talimatlarını beklediğimi vd. belirttim. Arkadaşlara da kendilerini meşru görmediğimi, derhal hareketin yönetiminin DK'ya teslim edilmesi gerektiğini, kendileri hakkında ucuz değerlendirmeler yapmadığımı ve fevri bir davranış içerisinde bulunmadığımı, ancak darbeciliği meşrulaştırmak gibi bir sorumluluk da almayacağımı, kendileriyle ilişkilerimi dondurduğumu, derhal gerekçelerini öğrenmek istediğimi, ancak hiçbir gerekçenin de bu davranışı meşru kılamayacağını vs. belirttim. Arkadaşlar sürekli "Tepkilerinizi anlıyoruz, bu yöntemi kullanmayı biz de istemezdik ancak mecbur bırakıldık, sorunları en yakından gören bizdik, müdahale etmek zorundaydık, lütfen bir pay bırakın, istiyorsanız ilişkilerinizi onunla sürdürün ama bizimle de iletişiminizi kesmeyin." diyorlardı.

Demokratik platformda hızla bir blok tavır oluştu. DK'ya tüm Devrimci Sol kadrolarının aynı tavrı alacağından emin olduğumu, sorunu yaygınlaştırmadan çözme olanağının olduğunu, "darbecilerin" sıkıştığını, sorunun çözümü için daha fazla yaymadan çaba göstermemizin olumlu olacağını, insanlarımızın parti beklentisi içindeyken böylesi bir sorunla karşılarına çıkmamızın yaratacağı

tahribat ve moral bozukluğunun boyutlu olacağını vb. anlatmaya çalıştım. DK tam bir panik halindeydi. Darbecilerin söylediği hiçbir şeye inanmamızı, hareketi bölmek istediklerini, sorunu hızla ve tek yanlı biçimde insanlara açıp insanları yönlendirdiklerini, kendisine karşı sübjektif tavır aldirttiklarını, sorunu hızla kadrolara açıp yazılı cevap almamız gerektiğini vb. söylüyordu. Kadrolara ulaşamadığını, ilişkilerin kendisine verilmediğini, tek yanlı bilgilendirilip şartlandırılan insanlara birkaç jetonla kendisinin aratıldığını anlatıyordu. Bu sırada Kara Mizah ve Kirletilmenin Günlüğü yazıları ile ünlü "özeleştiriler" çoktan elimize ulaşmıştı ve okumuştuk. 306 sayfalık yazı birkaç gün sonra geldi.

Tüm şartlanmışlığıma rağmen, 306 sayfalık yazıyı okuduğumda sarsıldım, hareket adına ciddi kaygılar duymaya başladım. Aynı günlerde "onay" yazısının devreye sokulması kafamı daha da karıştırdı. Henüz sorunlardan dahi bilgilenmemiştik, ne için "onay" isteniyordu, bir şeylerin üstü mü kapatılmaya çalışılıyordu? Sorumlu arkadaşına kafamın çok karışık olduğunu, böylesi bir durumda "onay" vermeyi doğru bulmadığımı, özellikle '89 sonrası süreci yaşayan insanlarla konuşmak-tartışmak istediğimi ve bu durumdan DK'yı bilgilendireceğimi söyledim. Arkadaş onay yazısına hemen cevap vermemin gerekli olmadığını, hatta yaşadığım tereddütten DK'ya söz etmemin bile şimdilik gerekli olmadığını, düşünmemi önerdiği halde "tereddüt duyduğumu gizlersem kendimi sahtekar gibi hissedeceğimi" belirttim ve durumu aynı gün DK'ya açtım. İçinde bulunduğum ruh hali son derece rahatsızlık vericiydi. Güven-güvensizlik ikilemindeydim. Böylesi bir ruh hali içerisindeyken "darbecilerle" görüşmek "ikili oynamak" gibi olacaktı. Sanki ahlaki bir baskılanmaya girdim ve arkadaşlarla telefon görüşmemi kestim. Geçmişten tanıdığım '89 sonrası süreci yaşayan cezaevlerindeki DS kadroları ile görüşüp tartışacaktım. Bunlardan ilk ikisi Necdet ve Aydın'dı. Şube tavırlarındaki olumsuzluğa rağmen hareketin içinde bulunduğu böylesi bir sorun karşısında samimi ve hareketi sahiplenen bir tavır alacaklarına inanıyordum. Eğer onlar da darbeyi destekleyecek olurlarsa bir başka cezaevindeki bir arkadaşla tartışacaktım.

Necdet ve Aydın'ın olay karşısındaki tepkileri çok net ve "uç" oldu. "İhanet"... İlk şaşkınlıktan sonra ard arda iddiaları sıralamaya başladım. MK işleyişi, Niyazi Abi, Sinan vb... Aldığım cevaplar çok kesin ve netti. "Yalan yalan, yalan"... MK işleyişi vardı, kolektivizm vardı, ancak DK ile diğerlerinin kapasitesi arasında çok fazla fark var, bu nedenle DK'nın dediği olurdu. DK sinirlidir ancak kesinlikle haksız yere küfür etmez; eğitici, bu adamlar yapamazlar, hareketi batırırlar. Çapsızlar, hırs gözlerini karartmış" vs... Benim için altı çizili nokta şu oldu: "Bu adamlar yapamazlar, hareketi batırırlar". Bu kaygı her şeyi belirledi. Hırs uğruna, kişisel kariyerizm uğruna hareketin bir felakete sürüklenmesine tavır almam gerektiğini düşündüm ve olay "darbecilerin" şahsında tartışılmaya başlandı.

Tüm iddialar hareketin içinde güvensizlik tohumları ekmek ve yaratılan ortamdan çıkar sağlamak amacına yönelikti demek ki. Biz her şeyi tartıştık, tüm sorunlarımızı çözerdik, ancak sorunlarımızın kişisel hırs uğruna çarpıtılarak gündeme getirilmesi karşısında tavır almak zorundaydık. Yazılıp çizilenler benim bile kafamı karıştırmıştı. O halde öncelikle bu insanların güvenilmezlikleri teşhir edilmeliydi. Ve bu çerçevede "kişisel yıpratma kampanyası"na ortak oldum. "Her şey" ama her şey "geleceğimiz, birliğimiz, zaferimiz" içindi. "Darbecilerin" kişiliklerini, zaaflarını, güvenilmezliklerini tartışmaya başladık. Üç tane gaspçı, komplocu, hain kişisel hırsları uğruna hareketimizi felakete sürüklüyordu. Bunun önüne geçmek için "her şey" mübahtı. Adım adım kemikleştirdik, içimize kin ve nefret tohumları ekildi, kıskırtıldık. Şiddet kullanımının meşruluğu bilinçlere kazınmaya başlandı. "İhanet" tespiti kendi içinde bu meşruluğu barındırıyordu aslında, ama giderek üç "darbeci" dışındakilere yöneldi eğilim. Darbecileri destekleyen herkese karşı da bir düşmanlık yaratılıyor, saflaşma körükleniyordu. Giderek en ciddi tehlike "tarafsızlık" görüntüsü altındaki "utangaç darbeciler"dir mantığı verilmeye başlandı. Tarafsız arkadaşlara da ne oluyordu, kimse sorunların tartışılmamasından yana değildi. Ancak onlar darbeciliği bir "yöntem" sorununa indiriyor ve ihaneti meşrulaştırıyorlardı, vs. vs...

Öylesine kıskırtılmış ve şartlandırılmıştık ki, legal alandan illegal ilişkilere müdahale etmemiz karşısında suç işlediğimizi söyleyenlerin bunu söylemekle suç işlediklerini, meşru olanın biz olduğumuzu ve önderlik adına yaptığımız "her şey" in meşru olduğunu ve bunun olumsuz sonuçlarından da "darbecilerin" sorumlu olacağını düşünüyorduk. Gittiğimiz her yerde sorun "ihamet" tespiti ile açılıyordu ve tüm kadroların bu yönde tavır aldıkları belirtiliyordu. Daha herhangi bir kadroya sorunu açmadan onun bu sorun karşısında alacağı tavrıdan son derece emindik. Mevcut açılış biçimiyle de bu son derece doğaldı aslında. İnsanlarımız adeta bir refleksle, nedenlerini niçinlerini sorgulamadan aynı tavrı alıyordu. Her şey "güven" temelinde şekilleniyordu. Örgüte güvenle "önderlik" e güvenle özdeşleştiriliyordu. Bunun yanı sıra, bugünden baktığımızda şunu da görebiliyorum; bu kültürel şekillenmenin de bir sonucu. Bugüne kadar en yakınımızdaki insanlar dahil o kadar kolay bir günde "korkak" ilan edilip tüm devrimci geçmişi bir günde silinip atılmıştı ki, her şeyin insanların zaafıyla, korkaklığıyla, küçük burjuvalığıyla açıklanması adeta kanıksanmıştı. Güven temelinde bir yoldaşlık ilişkisi kültürü yoktu. Herkes bırakabilir, herkes ihanet edebilir, şaşırtıcı hiçbir şey yoktur. Devrimciliği bırakan, atılan, dövülen vb. insanların geldikleri noktaya kadarki süreç, bu sürecin gelişiminde uygulanan politikaların katkısı vs. hiçbir şey üzerinde tartışılmaya değmezdi. Olumsuzlukların, başarısızlıkların, kişilerin zaaf ve eksiklikleriyle açıklanması gerçekten de bu hareket içinde son birkaç yıldır bizim kültürümüz olmuştur. Ve ben de bu hareket

içinde şekillenen bir insan olarak bu kültürden payımı almıştım.

Yaşanan her olay kuşkusuz bilincimde bir izdir. Tahribat bırakıyordu. Fakat bunların belli bir birikim yaratmasına kadar aldığım tavrı belirleyici bir niteliğe bürünmedi. Hareket içerisinde bu sorunları çözebileceğimize inancım sarsılmadı. Hala da sarsılmış değil, ancak gelişmeler mevcut tavır alışımı yeniden sorgulamayı ve bu tavır alış içerisinde sorunların çözüm yollarının tıkanmasına bizzat benim tavrımın da katkısı olduğunu tespit etmeyi getirdi.

Sorunun cezaevlerindeki kadrolara açılması sırasında "çok da objektif davranmamız gerekmediği" söylendiğinde, insanlara olayları tek yanlı açıp hiçbir belge okumaksızın yazılı "ihanet" tespitlerini aldıktan sonra Kara Mizah türü birkaç yazıyı bırakıp ardından belli bir kemikleşme yaratıldıktan sonra 306 sayfalık yazıyı götürürken kendi içimde çelişkiler yaşadım kuşkusuz. Ancak "hareketin çıkarları" böyle gerektiriyordu!..

"Darbeciler ayrılığı örgütlüyor, kadro toplantısı yapıp parmak hesabıyla bu olayı örtbas etmek istiyor, buna izin vermeyeceğiz" dendiğinde, "ama kadro toplantısında darbeciler parmak hesabı ile çoğunluk olamazlar ki, tüm kadrolar bizden yana" diye düşündüm kuşkusuz.

Olmayan komitelerin imzası kullanılıp "Ama bizim bu alanda hiç kadromuz yok ki, legal komitemiz dahi yok, siz illegal komite imzası kullanmışsınız." dediğimde "O zaman hemen komite atayın, toplantıda bu tür şeyler önemli, imzalar pazarlıkta etkili olacak." dendiğinde, olmayan kadrolarla nasıl komite atayabileceğimizi, toplantıda neyin pazarlığını yapacağımızı düşündüm kuşkusuz.

"Darbeciler hızla ayrılığı örgütlüyor, biz kendi örgütlülüğümüzü oluşturalım" dendiğinde sorunun ayrılık olmaksızın çözülme şansı olduğunu, bunu henüz yeterince zorlamadığımızı düşünüp giderek yaklaşan "ayrılık"ın acısını duydum kuşkusuz.

Mahalli alandan bir arkadaşın bir "darbeci destekçisi"ni dövmesi üzerine kendisini şiddetle eleştirip olaydan "önderlik"i bilgilendirdiğimizde "Arkadaşın tavrı fena olmamış aslında, açıktan sahip çıkmayın ama bu tür yöntemleri kullanın. Biri papaz, biri cellat rolü oynar. Biri gelip döver, diğeri gider döveni eleştirir, dövülenle tatlı-sert konuşur, ikna eder. Bu tür yöntemler üzerine kafa yormalıyız, yüzlerce yöntem bulunabilir" cevabı gelince sarsıldım, bu notun yanımda okunmasından rahatsızlık duydum ve notu okuyan arkadaşına "Bu çok özel bir not. Bizlere okuman yanlış" diyerek olayı kafamdan uzaklaştırmaya, "görmedim, duymadım, bilmiyorum"u oynamaya çalıştım kuşkusuz.

Biz tüm yanlışlarımızı, sorunlarımızı oturup tartışacak ve kadrolar platformunda sorunumuzu çözecektik. "Hareketin çıkarları" bugünkü süreci böyle şekillendiriyordu ve tüm olumsuzlukların, yaratılan tahribatın sorumlusu da "darbeciler"di. Kişisel hırsları uğruna hareketi bu noktaya sürüklemişlerdi.

3 Mart 1993'de "önderlik"e onayımı sundum:

"Bu hareket içinde yeniden yaratıldım, büyüdüm, şekillendim. Damarlarımda Devrimci Sol kanı dolaşüyor. Hareketimize, tarihimize, geleneklerimize, şehitlerimize, değerlerimize ve önderliğimize sahip çıkmak bizim karakterimizdir.

"Kişisel hırsları ve statükoları uğruna hareketimiz içinde güvensizlik tohumları ekmeye, yaratılanları tahrip etmeye çalışan ve bundan çıkar umanları başıslamayacağız.

"Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilinciyle ve tüm yüreğimle sunuyorum; güven, yetki, onay sizindir.

"Yaşasın Devrimci Sol!

"Yaşasın Önderimiz DK!

"Yaşasın Sosyalist insan!

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz, Zaferimiz İçin!"

Bu metni yazarken ki duygularımın pek çoğunu aynen taşıyorum. İlk iki paragrafı aynen tekrar ediyorum. Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilincinde olmadığımı da iddia edemem. Zaten bu yüzden tarih önünde suçluyum. Bir Devrimci Sol kadrosunun misyonunu yerine getiremediğim için suçluyum. Sorumluluğumun bilincinde olduğum halde, sürecin böylesine hareket çıkarlarına aykırı gelişmesinde pay sahibi olduğum için suçluyum. Ve bu suçları "her şey birliğimiz, geleceğimiz, zaferimiz için"di diyerek unutamam ve kimseye de unutturamam.

Gelişmelere çok daha önce müdahale edebilirdim, aldığım tavrın sonuçlarını çok daha önce görebilirdim. Tüm bunları görebilmek için yoldaşlarımın kurşunlanmış cesetlerini kucaklamam gerekmezdi.

7 Mart sabahı 07:30'da katliamı gazetelerden öğrendim. Saat 08:00'de telefonda katliamdan DK'yı bilgilendiriyor ve "Şimdi ne yapacağız, sahip çıkmamız gerekir, değil mi?" diyordum. Sahip çıkacağımız söylendi, öylesine şaşkın ve altüst olmuş bir durumdaydım ki, bir durum değerlendirmesi yapamıyordum. Kafamda bin bir çelişki ve yüreğimde dayanılmaz bir sızı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. 2 gün boyunca "Allahım, çok şükür polisler öldürdü, ya siz öldürseydiniz ne olacaktı?" diyen Bedri'nin annesiyle birlikte ağlıyordum. Morgda kurşunlanmış gencecik bedenlerin güzelliğine ve ne kadar zayıf düştüklerine bakıp ağlıyordum. Polisin bizden önce davranıp katlettiği ve iki gün öncesine kadar hain dediğimiz yoldaşlarıma bugün şehidimiz deyip sahip çıkmanın riyakarlığını kendime itiraf etmemem mümkün değildi. "İhanet" tespiti yanlıştı diyordum bu kez "küçük burjuva isyanı" tespiti karşıma çıkıyordu. Kendimi hiçbir şeye ikna edemiyordum. Morgun önünde bekleyen insanlarımızın nasıl bir kamplaşma içinde oldukları, düşmana karşı koz vermemek için sıkılı dişlerin ardından öyle net görülüyordu ki, bu kamplaşmadaki payımı sorgulamam mümkün değildi. Ardından katliama ilişkin "perspektif" geldi. "Katledilenler şehitlerimizdir, katliamların sorumlusu oligarşi ve darbecilerdir. Oligarşiden hesap soracağız. Darbecilerden, Süleyman ve Hüseyin'den hesap soracağız."

Artık hiçbir şey tartışmıyordum. Mekanik bir şekilde cenazelerin sahiplenilmesinde üstüme düşenleri yapmaya çalışıyordum. Karacaahmet önerime "Hayır, bir başka mezarlık olsun" cevabı geldi, tartışmadım. Zaten aileler de yakın bir mezarlık istiyordu, ısrar etmedim. Cenaze töreninde okunacak metin, okunmasından birkaç dakika önce elime geçtiğinde tüylerim ürperdi. Metin, yukarıda tırnak içinde verdiğim cümlelerden ibaretti. Sorumluluğu alarak bu cümleleri metinden çıkardım. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganının atılacağını söyledim. Polisin önünde hiçbir tartışmanın yapılmaması ve buna zemin yaratılmaması konusunda uyardım. Cenaze töreni olaysız geçti. Akşam gelişmeleri aktarmak için DK'yı aradığımda sorduğu ilk soru hangi mezarlık olduğu, ikinci soru ise, "O mezarlıkta, yakında başka şehidimiz var mı? Aman olmasın." oldu, Ertesi gün gelen notlarda cezalandırılacaklar listesine Süleyman ve Hüseyin'in dışında Asaf da eklenmişti. Aynı zamanda hakkında tutuklama kararı çıkan 8 kişinin derhal gözaltına alınması koşullarının hazırlanması bildiriliyordu. Katliam dolayısıyla bir savunma mekanizması içerisine girmememiz, darbecilerin saldırganlaşacağı ve katliamdan bizi sorumlu tutacağı, bizim onlardan önce saldırganlaşmamız, katliamın sorumlusunun onlar olduğu ve hesap soracağımız belirtiliyordu. Yoldaşlarımızın katledilmesinden duyduğumuz acının dinmesi dahi beklenmeksizin "kan" isteniyordu. DK'nın kellesini istediği üç yoldaşımızdan birini bizden önce polisin katletmesi halinde onlara da "şehidimiz" deyip sahip çıkacağımızdan kuşku yoktu. Bu infial ortamı, bu „ihamet" çığıllıkları, "kan" susamışlığı, sağlıklı tartışma zeminini ortadan kaldırma, her şeyi bir boğuntuya getirme politikasından başka bir şey değildi. Daha yoldaşlarımızın kanı dahi kurumadan, yeni "kan" çığıllıklarıyla saldırganlığın tırmandırılması, operasyonun yarattığı tahribat ve ilişkilerde yaşanan kopukluk giderilmeksizin "bastırıp vurmak" politikasının biçimleniydi. Savaşın katı kuralları içerisinde çoğu kez duygulara yer yoktur. Ancak artık savaşın "ahlaksızlığı" boyutuna varmıştı yaşananlar. Baştan beri adım adım geliştirilen politikalar gelinen noktada devrimci politika ile burjuva politikası arasındaki farkı bütün çıplaklığı ile gözler önüne seriyordu. "Darbecilerle mücadele" adına yürütülen bir "kirli savaş"tan başka bir şey değildi artık. Bu "savaş"ta "her yol mübah"tı, Oligarşi ile savaşta dahi başvurmayacağımız yöntemlere "birliğimiz, geleceğimiz" vs. denilerek başvurulmasının hiçbir ahlaki boyutu olamazdı. Eğer bir hırstan söz edilecekse, bu kendi konumu uğruna her türlü ilke, değer ve kültürümüzü ayaklar altına almaktan çekinmeyen DK'nın yönetme hırsıydı. Korunmak istenen hareketin çıkarları değil, DK'nın konumuydu ve bu uğurda göze alınmayacak tahribat yoktu. Düşmanın sevinmesi, halk nezdinde devrime ve devrimcilere olan inancın zedelenmesi, kendi içimizde yaratılan tahribat; hiçbir şey önemsenmiyordu. İşlenen suçta daha fazla ortak olamazdım.

Arkadaşlara ulaşmak için girişimlerde bulundum ve 9 Mart'ta ulaştım. 10 Mart'ta kararımı önce kendi birimime açıkladım. (*) O güne kadar "onay" yazısındaki tavrım da dahil en küçük bir tereddütümü hiçbir yoldaşım ile paylaşmamıştım. Kendi kafamdaki çelişkileri yansıtarak başka insanlarda da kafa karışıklığı yaratmamak ve hareketi korumak mantığının ürünüydü bu. Sürecin gelişimini en başından anlattım; tereddütlerimi, kaygılarımı kendileriyle paylaşmamamın nedenlerini belirttim. Sürecin bu şekilde sağlıklı gelişmesinde sorumluluğumun olduğunu, başta cezaevleri olmak üzere subjektif yönlendirdiğimiz insanlara yeniden ulaşım gelişmeleri en başından yeniden aktarmak zorunda olduğumu, bu tavır alışın DK nezdinde doğuracağı sonuçları öngörebildiğimi, bu noktada hakkımda her türlü spekülasyonun üretilmesinden, hakaret, gözaltı, tutuklama, dayak, vb. her türlü bedeli göze aldığımı belirttim. Yarattığım kültürü çok yakından tanıyordum. Hiçbir insan birkaç saatte ya da bir gecede değişmez ama bizde insanların bir günde korkak, hain, vb. ilan edilmesi neredeyse bir kültüre dönüşmüş durumdadır gerçekten. Daha dün birlikte omuz omuza mücadele ettiğimiz yoldaşlarımızın bir günde devrimci eleştiri sınırları aşarak yerden yere vurulması, korkak, hain, zaafı ilan edilmesi, hakkında her türlü spekülasyonun üretilmesi, bir gün önce olumluluklarıyla yere-göğe sığdıramadığımız insanların olumsuzluk ve zaaflarından başka bir şeyle değerlendirilmez olması ve ona karşı en "keskin" tavrı alanın "hareketi en fazla sahiplenen" sayılması, kısa bir süre sonra bu kez o en "keskin"lerin aynı mantıkla yerden yere vurulması bir geleneğe dönüşmüştür adeta. Sürecin gelişimi benim nezdimde de farklı olmayacaktı ve bunu rahatlıkla öngörebiliyordum. Ancak bu hareket bu olumsuz kültürü aşabilecek dinamiklere de sahipti. Ve en önemlisi "kendini koruma güdüsü"nden sıyrılmak da bu hareketin kültürünün bir parçasıdır. Hareketin yaşadığı sorunlar karşısında ne hakkımda üretilen spekülasyonların, ne de benim küçük burjuva gururumun değeri olamazdı. Bizler hatalarımızı tespit ettiğimiz yerde "yanlış yaptım" demekten çekinmeyen ve kendisini sorgulamada en acımasız olabilen bir kültürün de temsilcileriyiz

(*) Ayrılma kararını birimime bildirdiğim gün gelen fakslarda katledilen yoldaşlarımız ve Süleyman ile Hüseyin'e "toplantı davetiyesi" gönderilmişti. Her ne kadar yoldaşlarımızdan üçü 6 Mart günü katledildiğinden bu "davetiye"leri artık üç yoldaşımıza iletme olanağı yoktuysa da, daha ilginç olanı toplantı davetiyeleri arasında Asaf arkadaşına ait olanıydı. 10 Mart günü elimize geçen bu davetiyeye göre Asaf arkadaş toplantıya "tanık" olarak çağrılıyordu. Oysa aynı arkadaş 8 Mart günü gelen faksalarda cezalandırılacaklar -ölüm- listesindeydi.

aynı zamanda. Bu da bizim kültürümüzdür ve daha pek çok olumlu kültürümüz gibi bunları da yaşatıp geliştirmek önümüzdeki süreçte en önemli görevlerimizdir. Tavrımı açıklamamla birlikte "en keskin" davranmayı "hareketi en fazla sahiplenme" sayma kültüründen en fazla etkilenmiş bir yoldaşımın yönlendirmesiyle ilk "gözaltı" girişimiyle karşılaştım. Ancak aldıkları tavrın kendi kafalarında da bir meşruluğu olmadığından, yaşanan bir tartışmadan sonra beni serbest bıraktılar. Gelişmelerden DK'yı bilgilendirdikten sonra, daha da fevrileşecekleri, paylaşılmış tüm acıların, umutların, coşkuların unutturulmak isteneceği benim açımdan bir sır değildi ve bunu son konuşmamda kendilerine de belirttim. Ancak hareketin tüm bu olumsuzlukları aşacak dinamiklere de sahip bulunduğu ve yaratılan infial ortamı durulduktan sonra, herkesin daha sağlıklı bir şekilde olayları, gelişmeleri yeni baştan değerlendireceğine inancımı da belirttim.

Öğleden sonra DK'yı aradım. Zaten haberi vardı artık, kısaca bilgilendirdim, düşüncelerimi yazılı ileteceğimi söyledim.

(...)

Sürecin sonraki gelişimi, hiçbir değer, kural, ilke tanınmadığı ve "her yol mübahtır" mantığıyla tartışmaların boğuntuya getirilmesi için "birliğimiz, geleceğimiz..." sloganlarıyla "herşey" in pervasızca kullanıldığını tüm kamuoyu nezdinde somut örneklerle gösterdi. Bugün yaratılan tahribatin boyutu örgütsel çıkarlarımızı da aşmış, genel olarak Türkiye Devrimci Hareketi'ni zaafa uğratar boyutlara varmıştır. Bugün artık DK'nın konumu uğruna yıpratılan sadece Devrimci Sol ve onun gelenek ve değerleri değil; devrime inanç, devrimcilere güvendir. Yüreğinde halk sevgisi, devrime inanç ve Devrimci Sol ruhu taşıyan hiçbir yoldaşımız işlenen suçta daha fazla ortak olmamalıdır. Devrimci Sol örgüt iradesiyle ve yarattığı değer ve geleneklerden aldığı güçle bu sorunu da aşacak, yaralarını saracaktır.

**YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN MARKSIZM-LENİNİZM!
YAŞASIN SOSYALİST İNSAN!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

HALKIMA VE HAREKETİME ÖZELEŞTİRİMDİR

Kendisini tartıştırmayan ve dayatan mantık bugün şiddetin her biçimini meşru görüyor, gün geçtikçe daha ileri, daha yaygın olarak uyguluyor. Durum böyleyken bu mantığı sorgulamamak, susmak ve tavır almamak bir suç haline geliyor.

13 Eylül'de hareketimiz içerisinde yaşanan olayı 9 Ocak'ta öğrenmiştim. İlk öğrendiğimde ve devamında uzunca bir süre hareketi savunmak niyetiyle de olsa kendisini tartıştırmamak için her şeyi göze alan DK'nın yanında yer aldım. Değişik görevlerde bulundum. Kuşkusuz gelinen sürecin bu olumsuz noktaya gelmesinde, olayı duyuşumla birlikte yeterince sorgulayıcı olmadan, tek taraflı bilgilenmeyle hareketi savunmak/sahiplenmek adına da olsa aldığım tavrın bir payı olduğunu biliyorum. Olayı duyduğum 9 Ocak'tan DK'nın yanında aktif olarak görev yaptığım 20 Şubat'a kadar yaşadıklarım daha sonraki süreçte, olayı detaylı sorgulama-tartışabilme koşullarında da beni zorladı. Şartlı bakış açısını kırabilme ve sorgulama-tartışma gerekliliğini yerine getirme sorumluluğunu çok gecikmeli olarak yapabildim.

13 Eylül tavrı ve sonrası sürece ilişkin çeşitli eksiklikler görsem de, tüm bunlar DK'nın benmerkezci-tasfiyeci mantığına karşı çıkmama engel değil. Bugün görev Devrimci hareketi sahiplenmek, güçlendirmektir ve bunu da 13 Eylül tavrını sahiplenerek, geliştirip güçlendirerek yapabiliriz. DK'nın benmerkezci-tasfiyeci mantığı ve sonuçları ortadadır.

Bu mantığın sorgulanmasında bir yararı olacağını düşündüğümde, DK'nın yanında yer alırken yaşadığım süreci aktarmam gerektiği inancındayım. Ayrıca açıkça "yanlış yaptım, bugün yanlışlığı gördüm" demenin özeleştirisi olamayacağını, ortak olduğum yanlışları, DK'nın hizip örgütlenmesindeki payımı koymak gerektiğini düşünüyorum. Hareket kadrolarının ve halkımızın devrimci samimiyetime karşı duyduğu-duyacağı güveni biliyorum. Bu güvene layık olmaya çalışacağım.

13 Eylül'le ilgili ilk bilgilenmem çalışma bölgem olan Doğu Karadeniz'de Malik'in bana telefonla ulaşmasıyla oldu. Malik'in beni araması normaldi. Çünkü hareketle kopan bağımızı yeniden kurmak için Malik'le yazışmıştık. Ama Eylül sonundan (veya Ekim başı) sonra kendisinden hiç haber alamamıştık. Telefonda çok ciddi bir sorun olduğunu söyledi. Yurtdışından ülkeye gelmek için pasaport ve para bulup bulamayacağımı sordu. İstanbul'a geçmemi istedi. Bazı belgelerin bana orada ulaştırılacağını ekledi.

İstanbul'a gittim. 9 Ocak'ta bir not aldım. Üç kişilik bir "çete"nin DK'yı tutuklayarak darbe yaptığı, "şefl"erinin BY olduğu, yurtdışına çıkan ileri kadroların DK'yı kurtardığı vb. yazıyor, yanıt bekleniyordu. Darbenin meşru görülemeyeceğini, bu durumu açacağımızı vb. belirten bir not yazdım.

Peşi sıra, Malik ve DK ile sürekli telefon görüşmelerim oldu. Bir yandan da belgeleri okuyordum. Bence en temel eleştiri benmerkezlikle örgütsel mekanizmaların oluşturulmaması, organların yaratılmaması, ama var gibi gösterilmesiydi. Ancak çeşitli etkenlerle süreci bütünüyle daha detaylı sorgulamadan örgütü savunmak adına "13 Eylül öncesine dönülmelidir" tavrına ikna oldum. Kadroların harekete güvenerek yazdığı raporlar, özeleştiriler vb. arşiv dokümanları "darbeciler" tarafından açılıp okunuyor, okutuluyor deniliyordu. (Oysa özeleştirileri yayınlayan DK'nın kendisiydi.) Ayrıca şehitlerimize ilişkin tartışma açılması bana çok zor gelmişti. Oysa DK'nın şehitlerimize yaklaşımının sadece bir dışa vurumuydu, bu konuda DK'nın olumsuzluğunun deşifre edilmesiydi.

DK ve Malik sorduğunda bütünüyle inisiyatife uyacağımı söylemiş, onay istendiğinde (daha sonra DK'nın şimdilik kaydıyla geri çektiği onay istemine) onay yazısı göndermiş, imza yetkisi vermiştim.

Malik görüşmelerde belgeleri okumamı, kafama takılan olursa sormamı istiyordu. Ama bilgilendirme, tartışma tek taraflıydı. "Darbeciler"le görüşmek yasak denmese bile görüşülmemeli deniliyordu.

Daha ilk telefon görüşmeleriydi ki, DK eşimi bulmamı istemişti. Altı yıldır görmüyordum ve iki buçuk yıldır en ufak bir haber almamıştım. Nerede olduğunu ülke düzeyinde dahi bilmiyordum. DK eşimin son bulunduğu ülkeyi ve durumunu asgari boyutuyla anlattı, bulmaya çalışmamı istedi. Bir-iki girişimde bulundum. Sonuç alamadım. DY çevresinden birisiyle arama olanağım vardı, sordum. Mutlaka bulmalıyız zorunluluğu, ne yapalım denilerek aratmam istendi. (Bu kanal özel bir nedenle devreye giremedi.) Eşim o süreçte Süleyman'la bağlantı sürdürüyormuş. Ondan isteyelim diye önerdim. Sizin istemeniz ilişkiler açısından uygun değilse de ben isteyeyim dedim. Yanıt "Kurdun aklına kuzuyu getirmeyelim, onlar da henüz ulaşamadı, önce biz ulaşalım." oldu. Bunun ikili bir yanı vardı sanırım. Biri eşime dairdi, diğeri ise benim Süleyman'la ilişki kurmam istenmemişi.

Durumu Malik ve DK'dan öğrendikten sonra pratik tavrın da içinde yer almaya başladım. Önce Karadeniz'de birlikte çalıştığımız üç arkadaşla konuyu açtım. İlişkileri İstanbul'dan (geçici bir süre) sürdürebilecek bir şekilde ayarladık. Bu üç arkadaşla belgelerin okunması konusunda özel bir kısıtlama getirmedi. Ama önceliği DK'nın ve DK'yı destekleyen yazılara ve belgelere verdik. Bu genel politikamızdı zaten. (Üç arkadaşın belgeleri okuması eş zamana

denk düşmedi, bölgeye git-gel yapması gereken oldu. Belgelerin tümü okunmadan taraf olmaları da sağlandı. Bunda birinci dereceden sorumluluğum vardı.)

Bu arada Karadeniz genel sorumlusuna ve Batı Karadeniz sorumlusuna ulaşıldığında, üçlü komite olarak çalışmamıza karar verildiğinden bulunduğum bölgede (Karadeniz) illegalde olacağım söylenmiş ve buna uygun bağlantıları oluşturmam istenmişti, bunu yapmaya çalıştık.

Daha sonra mahallelerde görev almam söylendi. Karadeniz'de zaten farklı bir durum yoktu ve denetimimizdeydi. Orayla da bağlantılarımı sürdürecektim ama mahalleler öne çıkacaktı. Daha önce mahallelerde çalışan ama o gün için hiçbir bağlantısı olmayan üç kişilik bir yapı olarak DK'nın verdiği yetkiyle mahallelere müdahale ettik. Mahalleler sürecine benim girmenden önce de kısmi müdahaleler olmuştu. (Mahalleler sorumlusu Selman, komite üyeleri Sevinç, Ercan TEMELLİ, Adem ve milis komutanı Engin'le görüşme talepleri olmuş, Engin ve Ercan'la görüşülmüştü. Sanıyorum bir kez de Selman'la bir görüşme olmuş. Ayrıca mahalleler demokratik platform sorumlusu Zafer'le de konuşulmuş, DK'nın yanında tavır belirlemesi sağlanmıştı. Bunların yanında Anadolu yakasında o gün bile kuralsızlık olarak adlandırdığımız ve hata diye kabul ettiğimiz konunun açılması olmuştu. Keza Topkapı bölgesinde de böylesi bir olay yaşanıyor, bizim müdahalemiz sonucu önü kesiliyordu.)

Mahallelere müdahale ederken komiteyle görüşmeye çalıştık. Öncelikle onları ikna etmek istiyorduk. Ayrıca Engin'le görüşme talebimiz vardı. Ama karar "onların görüşmeye gelmediği, ikna olmadığı, ilişkilerini DK'ya açık hale getirmediği koşulda altlarını boşalt"tı. Daha fazla bekleyemezdi vb. gerekçelerle Anadolu yakası dışında komite üyelerinin altlarını boşalttık. Anadolu yakasında durumun farklı olmasının nedeni de komite üyesi Adem'e ulaşmamız, onu ve Anadolu bölge komitesini ikna ederek DK'nın yanında tavır almasını sağlayışımızdandır.

Mahalleler sürecinde verilen görevi kabul etmiştim. Çünkü DK'nın serbest bırakılmasından sonra sorunun kadrolara götürülmesi kararı vardı. Ama üzerinde anlaşmaya varılan herhangi bir protokol yoktu. Bu konudaki tartışmaların bize yansıyış biçimiyle mahallelere yaptığımız müdahalenin haklılığına inanıyordum. Oysa DK "Çözüm İçin Son Kez" başlıklı çağırısı yanıtlamamış, müdahaleyi yapan arkadaşlar buna yanıt beklerken DK olayı zaten açmaya başlamıştı. Durumun kadrolara açılması ve yaygınlaştırılmasında kuralsızlığın kaynağı bu yanıyla DK'dır. Ama o süreçte mahallelerde görev alan bizler ve demokratik platform olarak konunun kadrolara açılmasında (ve kadroların dışındaki açılımlarda) kuralsızlığı "darbecilerde, çağrıcılarda" görüyorduk. Mahallelerdeki müdahalemizi kuralsızlık değil, zorunlu devrimci bir görev olarak adlandırdığımızdan ve bu açılımlarda sorumlu ve belli

düzeydeki insanlarımıza açılım yaptığımızdan, altları boşaltılan komite üyeierinin daha alta giderek açılım yapmasını kuralsızlık olarak ilan ediyorduk. Bu açılımları kitleye kadar indirmeleri, DK'nın "konuyu kitlelere götürün" mesajının kafamızda olumlanmasına neden oldu ve mesele kitlelere götürüldü.

Mahallelerde çalıştığım süreç içerisinde, mahalli ilişkilerde beklemede olan SDB ve milis üye-üye adaylarına konunun açılması ve tartışılmasında da bire bir ve dolaylı olarak yer aldım. DK'dan aldığımız yetkiyle bu hakkı kendimizde görüyorduk.

Müdahaleyi yapanların yargılanmak üzere tutuklandığı koşulda ülkedeki çağrıcıların bazılarının (durumları ve konumlarına göre) gözaltına alınması gerekliliğine inanıyordum. Bu ancak yurtdışında müdahaleyi yapanların tutuklanması koşulunda olabilirdi bana göre. Gerektiğinde gözaltına almak üzere çağrıcıların takip edilmesi istendiğinde, güvenilir, bu işi yapabilecek nitelikte hazır insan olmadığından bunu yapamadığımızı iletmıştim. Var olanlarla, hele de böylesi karışık bir ortamda takip yaptırmak polisiye sorunlar yaratırdı. Yaptırmadık da. Ama bazı insanlarımızın çağrıcılarla bağıni koparmamasını, gerektiğinde gözaltı için bu ilişkilerin değerlendirilebileceğini söyledik.

Mahallelerden çağrıcı bir arkadaşın (tarafdar düzeyinde) birimdeki insanların inisiyatifıyla gözaltına alınmasını yanlış buldum. Gerek mahallelerde birlikte çalıştığımız arkadaşlar, gerekse olayı bilen ve DK ile birlikte tavır alan diğer birimlerden arkadaşlar da böyle düşünüyordu. Bunu Malik ve DK ile konuştum. Telefonda farklı bir görüş ileri sürülmedi. Ama daha sonra Malik'in elyazısıyla gelen faksta şöyle deniliyordu: "X'in gözaltına alınması dediğiniz kadar kötü olmamış. Bu tür şeyler olmalı. Yalnız bunları hareket adına üstlenmemeliyiz. Hatta birileri gözaltına alır, siz gider kurtararsınız. Şu bilinen cellat-papaz hikayesi. Artık bu tür yöntemler düşünmeliyiz. Gerektiğinde kitle içinde küçük düşürme, alaya alma, dövme, vb. Düşünüldüğünde binlerce yöntem bulunabilir. Bunlara kafa yorun."

Bunu okuduğumda şaşırılmışım. Şaşkınlıkla bulunduğum ortamda olan üç arkadaş "Bakın, ne deniliyor" diye okumuştum. Bir arkadaş okumama itiraz etmiş, bu sana özel bir not diye uyarılmıştı.

Taraf olmak bazen sorgulayıcı, eleştirel yanımızı köreltiyor. Faksta yazanların uygulanmasının yanlış olduğunu bildiğim halde, buna gereken ölçüde karşı çıkmadım. Konuyu mahallelerde birlikte çalıştığımız arkadaşlarla konuştuk. Notta yazılanlar gibi davranmamızın yanlışlığı konusunda hemfikiridik. Üstelik böyle bir yaklaşımı birimlere verdiğimizde önünü almanın olanaksızlığını düşünüyorduk. Ama o ara DK ve Malik'le telefon sorun olduğundan bunu pek tartışmadık. Durumu siyasi ahlak açısından değerlendirip uygun şekilde eleştiremedim. Üzerinde gerektiği gibi durmadım.

Malik'in bana telefonla ulaşmasıyla başlayan ve 20 Şubat'a

kadar devam eden süreçteki benim de tanık veya ortak olduğum kuralsızlıkları ve hataları sıralamak gerekirse:

1- Malik'in bana ulaşmasında (telefonda) kullandığı araç ve yöntemler. Ki bunda en önemlisi hareketin adının adli bir vakaya bile karışacak tarzda bölgede operasyona neden olma ihtimalidir.

2- Legal mevzilerin ve legal ilişkilerin değerlendiriliş biçimi.

3- Örgütsel hiyerarşinin dikkate alınmaması, DK'nın yararına olduğu koşulda dikkate alınması, diğer koşullarda yok sayılması.

4- İllegal ilişkilerin örgütsel mekanizmalar dışında aranması.

5- Telefonların kullanılış biçimi, telefonlarda gerçek isimlerin de geçmesi. Keza faks kullanımında da benzer bir durum vardı.

6- 13 Eylül'le ilgili olarak tavir belirlemede yeterince sorgulayıcı olmamak, yeterince sorgulayıcı olunmasını sağlamamak.

7- Belgeleri okuturken faydacı davranmak, güç olgusunu dayatmak (belirlenen, tavir alan -müdahaleye karşı- yazıları mutlaka okutmak, bunlara öncelik vermek), kimi yerde belge okunmasına karşı çıkmak, bu noktada insanları ikna etmek.

8- Arşiv belgelerini okutmak, dağıtmak (özeleştirileri ki, ben arşivde başka özeleştiriler de olduğunu düşünüyorum. Bunların içerisinde DK'nın yanında tavir alanlar da mutlaka vardır. Ama bunlar yayınlanmadı.)

9- Kuralsızlıkların kaynağını ve yapanları müdahaleci olarak göstermek, kendi kuralsızlıklarımızı hep zorunluluk ve gereklilik diye adlandırmak.

10- Belgeler okunurken, belgelerdeki kod isimlerin açılımlarını yapmak ve bunları yaygınlaştırmak.

11- Konuya objektif yaklaşılmasını sağlamak için müdahaleci yapan arkadaşlarla bağ kurmaya, onları dinlemeye çalışmamak, onlara tavir almak, tavir alınmasını sağlamak. (Benim özelimde onların da böyle bir girişimleri olmamakla birlikte çalıştığım alanda çağrıcı arkadaşların bazı arkadaşlarla bağlantı sürdürmeye çalışması vardı.)

12- Siyasi ahlakımıza, geleneklerimize ters düşen yöntemlere yeterince eleştirel yaklaşmamak, doğru devrimci tavrı almamak, geçiştirmek.

13- Çağrıcı arkadaşların takip edilmesi talimatının verilmesi. Buna sadece güvenlik gerekçesiyle karşı çıkmak, bu nedenle talimata uymamak, ama başka alanlarda bunun yapılması için girişimlerin olmasına göz yummak, vb.ni saymak mümkün.

Bu konuda taraf olmak bazen bütün boyutlarıyla sorgulayıcı olma yanımızı köreltiyor demiştim. Örgütü koruma adına kişilerin öne çıkarılması ve fetişleştirilmesine hizmet de edebiliyoruz.

DK'yı bire bir tanımadığımı söylemiştim. İçeriden çıktığında MK'nın da onayıyla bizden onay istendiğinde benden de onay istenmesinden (hangi düzeydeki arkadaşlardan istendiğini bilmiyordum) onur duyduğumu yazmıştım. Onay istenmesini alçakgönüllülük, açıklık, vb. olarak düşünmüştüm. Şubede

gösterdiği zaafa ilişkin duyularım olduğunu ama bunu örgüt içi bir sorun olarak gördüğümü belirtmiştim. Örgüte güven temelinde MK'nın onayladığı önderi benim de onayladığımı yazmıştım. Kendisini pek tanımadığımı, ama cezaevinde ölüm orucunda kendisini kanıtladığını düşündüğümü söylemiştim. Benim onay vermemde belirleyici olan onay yazısının örgütsel ilişkiler kanalıyla ve özellikle de MK onayıyla gelmesiydi. O süreçte DK merkez komiteye rağmen kadrolardan onay isteseydi, kadroların kendisine onay vereceğini sanmıyorum. Ben vermezdim.

DK'nın 13 Eylül tartışmalarında BY'nin eleştirilerini kadrolara yazılı sunma önerisini benzer de savunuyorduk. Ama akıllı selim düşündüğümde, kadroların BY'nin eleştirilerini MK imzalı bir ön yazıyla geldiği noktada kaale almayacağını görüyorum. Çünkü örgüte güven temelinde MK imzasına güvenirdik. Bu da BY'nin tasfiyesi demek olurdu. Parti konferansına bence daha epey süre vardı. Öncelikle kopuk bir dizi ilişkinin yeniden kurulması, partileşme sürecinin ihtiyacını karşılayabilecek asgari örgüt mekanizmalarının yaratılması, vb. gerekiyordu. Bunlar olmadan yapılacak bir parti konferansı isim değişikliğini içeren, kimlerin nasıl katıldığıнын tek bir kişi tarafından belirlendiği bir konferans olurdu. Ki, BY'nin eleştirilerinin orada da dikkate alınması olanaksız olurdu. DK kendisini eleştirebilecek, değiştirebilecek bir yapıyı engellemiş, "kendimizi yenilemede ısrarlı olmalıyız" şiarıyla başlatılan özeleştirme sürecini örgütü tek başına yönetebilmek için değerlendirmişti. İstisnasız bütün ileri kadrolar, kadrolar zaafarla doluydu, özeleştiriler istenmiş ve alınmıştı.

13 Eylül tartışmalarında DK, saflarımızda Niyazi AYDIN'ın "Yolun Neresindeyiz" broşürü için "benim özeleştirimdir" dediğini yazıyordu. Oysa faaliyet raporunda tam tersini söylüyor. (Faaliyet raporu çıktığı zaman ve sonrasında elimize ulaştırılmadı, ilk kez bu tartışmalar sırasında yurtdışında okuma olanağı bulabildim.)

"Yolun Neresindeyiz"de acımasızca eleştirilen yöneticiler (özellikle Niyazi AYDIN) ve mahkum edilen bir süreç var. Oysa faaliyet raporunda her şey iyi-güzel; olumsuzluklar da eski alışkanlıklarında ayak direyenlerin!.. Niyazi AYDIN ve o dönemin diğer yöneticilerine karşı acımasızca eleştirilerde (ki, karalama boyutu vardı ve teslim almayı hedefliyordu) bulunan DK, sorumlusu olduğu süreçteki eksiklikleri ve tüm olumsuzlukları yine Niyazi AYDIN ve diğer yoldaşlarımıza yıkıyor. Oysa Niyazi AYDIN'a getirilen eleştirilerde "Madem altındakiler iş yapmıyor, yanlış yapıyor, değiştirseydin, düzeltseydin" diyen mantık eğer samimiyse, kendisine de böyle yaklaşmalı ve sürecin sorumluluğunu, eksik, hata ve zaafalarını üstlenmeliydi. Hele bugün yaşananlar, içinde bulunduğumuz bu durum ortadayken hep hatayı başkalarında aramak benmerkezci mantığın ta kendisidir.

'90 sürecinde tasfiye amaçlı yaşananların tanığıyım. O süreçte yaşananlara belli boyutlarda eleştirilerim olmuştu. Ama bugünkü

gibi çok açık olarak tasfiye süreci demiyordum. Meselelerin u laştırıldığını s yluyordum. Bunun karşılığında "elbette olumluluklar bizim, biz olumsuzlukları tartişmalıyız, onu yapıyoruz" deniliyordu. Birçok ileri kadro ve kadro hakkında anlatılanlar, olumsuzlaşmalar ve cezalar gündemdeydi ve önemli bir altüst oluş yaşanıyordu ama sağlıksızdı. Mekaniklikler oluyordu, çok insan eleştiren korkma adına iş yapamaz hale gelmişti.

'85-'90 sürecinin değerlendirilmesinde önemli bir eleştiri konusu H.M., H.G. ve M.S. adlı şaibeli kişiler hakkındaki soruşturmanın tamamlanmaması olmuştu. Evet, bu eksiklikti, hataydı, yanlıştı. Ama sonrası ne oldu? Konuyla ilgili ilk bilgilenmelerim '85 yılına dayanıyor ve '90 sürecinde konuyla ilgili tartişmaların, eleştirilerin, sorgulamaların, cezaların taniğiyim. şaibeli bu kişilerin gözaltına alınması çalışmalarında belli fonksiyonları yüklendim. Bu konu benim açımdan DK'nın değerlendirilmesinde önemli bir halkadır.

'90 sürecinde bu soruşturmanın tamamlanmamasından ötürü birçok insanımız sorgulandı, kimisi ceza aldı, birçok arkadaş aşağılıandı. Yine aynı süreçte birçok insanımız bu soruşturma nedeniyle seferber edildi. Emek ve zaman verildi, riske girildi.

"Kara Mizahta Yeni Oyuncular" başlıklı yazıda bu konuyla ilgili H.'ye ilişkin bir değerlendirme var. H.'ye ilişkin yazılanlar biraz abartıya rağmen doğrudur (M. ile ilişkisi konusundakiler). Ama DK'nın bunları yazmasının nedeni H.'nin yaptıkları yanlışlar, vb. değildir. H.'nin o gün içinde bulunduğu durumdur.  nk  DK M. konusunda diğer hatalı davranışları ve bu davranış sahiplerini yazmıyor.  nk  diğer yanlış davranış sahipleri bugün kendisiyle beraber ve artık H.'yi de teslim aldığından, H.'yi de bu konuda teşhir etmeye devam etmeyecektir.

H.M., H.G. ve M.S. konusunda o süreçte hiçbir Şey yapmayan (olanak olduğu halde), durumu harekete rapor etmeyen ve Niyazi AYDIN'a bu konuda y klenilmesinde önemli rolü olan Necdet'tir. Necdet'in eksiği ve hatası yüzünden o süreçte ('90) Necdet'e bağlı olan iki arkadaş da Necdet'le birlikte sorgulanmış, sorgulama kasede kaydedilmiştir. Belge olarak arşivde olması gerekir. (Eğer DK  zel bir nedenle imha etmediyse.) Bu sorgulamada temel hatanın Necdet kaynaklı olduğu, bir arkadaşın da hatalı-eksik davrandığı sonucu çıkmıştı. Diğer arkadaş ise (ki eşiyle birlikte bunlar şaibeli kişilerle çok yakın ilişki sürdürdükleri -'84-'85 sürecinde- için hareketin şaibeli diye değerlendirdiği yoldaşlarımızdı.) bu konuda tamamen hatasız bulunmuştu.  nk  açık davranmıştı. şaibeli bu kişiler hakkında hareketin değerlendirmesini ona açıklayan hiç kimse olmamıştı. Ayrıca hareket adına onunla ilişki sürdürenler şaibeli olan bu kişilerle geçmişte bir bağlantısının olduğunu biliyorlardı. '90 yılı başlarında bu konuyla ilgili çıkan bildiri kendisine ulaştırılmamıştı.

Necdet'in şaibeli kişilere ilişkin eksiği, hatası, yanlışı bu kadar değildir. H.'nin M. ile olan iletişimini de, yine bugün DK ile birlikte

tavir alan legal yayın organı komitesinden bir arkadaşın iletişimini de harekete bildirme olanağı vardı. Ama bütün bunlar Niyazi AYDIN'a iletilmeyen bilgilerdi.

Şaibeliolan bu kişilerle ilgili soruşturmanın tamamlanmamasından dolayı birçok insanımızın sorgulandığı, ilişkilerinin ve konumlarının gözden geçirildiği, kimilerinin aşağılandığı, küçümsendiği, haklarında küfüre, "gebersin"e varan söylemlerin geçtiği bir konuydu. Bu konudaki bütün eksik, hata ve yanlışın sorumluluğu Niyazi AYDIN'a yüklenmiş, asıl suçlunun o olduğuna karar verilmişti. Bu sürecin bütün sorumluluğunun odak noktası olan Niyazi AYDIN örgütün güvenliğini sağlamamakla, vb. ile suçlanmıştı.

Yurtdışında ise DK ile görüşmede H.G.'nin gözaltına dahi alınmadığını öğrendim. DK nedenini dahi hatırlamıyordu. Bir dönem bu konuda insanlar çok ciddi biçimde suçlanmış, cezalar almışlardı, risklere girmişlerdi. H.G.'nin gözaltına alınmasında teknik sorunların çıkması mümkündü, hata olmakla birlikte kabul edilebilirdi. Ama ben eğer gözaltına alınmadıysa tekrar edebiliriz diye söylemiştim. Yanıt ortadaydı.

Bu noktada geçmişin sorgulanmasında bu meseleyle ilgili kime ne söylendiyse, ne ceza verildiyse DK sürecin birinci dereceden sorumlusu olarak fazlasını haketmiştir. DK'nın bunu reddetmesi '90 sürecinde bu meselenin sorgulanmasını insanların ezilmesinde, tasfiye edilmesinde bir araç olarak kullandığının ifadesi olacaktır ki, bence böyledir.

'90 sürecinde yaşanan sorgulamalarda en büyük eleştiri kolektif çalışma eksikliğiydi ve doğrudu. Ama '90 sonrası kolektivizmin üzerinde ne kadar durulursa durulsun, alt ilişkilerde bunlar oluşturulursa oluşturulsun, alan yönetimleri, bölge ve il yönetimlerinde ve hepsinin ötesinde hareketin merkezi yapısında kolektivizmin olmadığı açığa çıkıyor. '90 sonrası kendi yaşadıklarımı özgün bir durum olarak değerlendirmiştim. Ama bu bir özgünlük değildi. '90 Mart'ında mahalli alan komitesinde görevlendirildim. Komite bir kez bile toplanmadı. (Görevde kaldığım altı ay boyunca eleştirmiştim, raporumda belirtmiştim, doyurucu bir yanıt yoktu.) Karadeniz'de ise komite yapılanması yoktu. Ama alt ilişkilerde komiteler oluşturulmuş ve işletiliyordu.

Her zaman eleştirel bakmak, sorgulayıcı olmaktan söz ediyoruz. Ama bazen yeterince eleştirel bakmayı beceremiyoruz. Harekete duyduğumuz güven, sürecin bütününe gözlemleyememek bilememekle birleşince içine kendimizi de koyarak eleştirilerimizde mütevazilik adına, pervasızlığa varma çekincesiyle yeterince dayatıcı olamıyoruz. Bazen hareketi savunmak adına getirilen eleştirileri yeterince sorgulamıyoruz. Bunların üzerinin örtülmesinde aracı oluyoruz. "13 Eylül öncesine dönülmelidir. Eleştiriler, iddialar sonra tartışılacaktır" güvencesi vererek ikna ettiğimiz insanlarımıza bugün söylenebilecek pek fazla bir sözüm yok. Onlar beni, bunu savunan ve bu sözü veren herkesi, geçmişteki bu sözümden dolayı

sorgulamalıdır. Verdiğimiz o sözün hiçbir hükmünün kalmadığı gözler önündedir. DK izlediği politikayla kendisinin aklanmasını (!) sağlamıştır. Artık onu eleştirmek "darbeci" olmaktır.

Bugün DK'ya göre yanında yer almayan tüm insanlarımız zaaflı, kırgın ve cezalıdır. Peki, ya DK'nın yanında yer alanlar? Onlar da aslında DK'nın gözünde pek farklı değildir. Sadece onlar hakkındaki bu görüşlerini şimdilik kaydıyla bir kenara kaldırmıştır. Bunlardan Necdet'e karşı kullanabileceği silahlar öylesine keskindir ki, Necdet DK'yı aklamak için çok daha fazla şey yapmak zorundadır. Necdet DK'yı aklamak için her türlü yolu deniyor ve yalan söylüyor. Bilmediklerini bilir gibi gösteriyor, bildiklerini çarpıtıyor.

Necdet'in şube tavrındaki olumsuzluğu sürecin en başından beri biliyordum. Ama boyutunu değil. Örgüte güvenle hareket edip araştırma gereği de duymamıştım birçoğumuz gibi. 13 Eylül'le ilgili tartışmaların belli bir aşamasında şube ifadesini okudum. Karadeniz bölge sorumlusu ve iki kişi hakkında '92 yazında sorgulama süreci henüz bitmeden Karadeniz'e giremezler kararı çıkarılmasını önermiştik ve Malik bunu hareket adına onaylamıştı. Bu konuda çifte standartlı bir yaklaşım var. Ya Karadeniz'de biz hata yaptık ya da Necdet'e karşı taviz veriliyor. Bizim hata yaptığımızı (üstelik Malik'i de ortak etmiştik) düşünmüyorum.

Necdet tanık olduğu diğer konularda hangi yalanları söylüyor, bilemiyorum. Ama avukattan dosyaların alınması konusunda yalan söylüyor, üstelik yalanını gerekçelendirmek için uyduruyor.

Avukattan dosyaların alınması eyleminin her noktasında birinci dereceden tanığım. Çünkü S. bu eylemin örgütlenmesini T.'ye vermedi, bana verdi. T.'nin tek görevi eyleme katılacak olan kendisine bağlı çalışan arkadaşlara ekip başı olacak arkadaşı görmelerini söylemekti. Eylemin örgütlenmesiyle doğrudan hiçbir ilgisi yoktu. S. ile hiç muhatap olmadı. Ama polis tutanaklarında eylemi dört kişinin yaptığı, bunlardan ikisinin yakalanarak çözümlü "bizi ekip başına T. gönderdi" demesiyle T.'nin eylem sorumlusu diye gösterilmesi vardır. Ki Necdet de polis tutanaklarından yararlanarak ne kadar dürüst (!) ve gerçekçi (!) bir tanık olduğunu ispatlıyor.

Eylemin talimatı S. kanalıyla DK'dan geldi. Aciliyeti var denilerek eylemin örgütlenmesi için hazır bir ekibin dahi olmadığı koşullarda uygun bir süre tanınmadı. Çok kısa bir sürede (söylenen günün hemen ertesi günü) eylemi gerçekleştirdik. Önce itirazlarımız vardı. Ama aciliyet, gereklilik, S.'nin gerektiğinde bize talimat iletme yetkisiyle (koordinasyon siyasi sorumluluğu vardı, alan dışında onun kanalıyla da bazen talimat gelebilirdi) birleşince işi aldık.

Gençlik alanının sorumlusu olan Cavit ÖZKAYA'nın o süreçte söyledikleri Necdet'i yalanlıyor. Cavit konuyla ilgili bize, işin verilmiş biçimini öğrendikten sonra bir eleştiri getirmede. Sorunun kaynağının, hareketin uygun mekanizmalarının dışında iş yapılmasında olduğu, sorumlusunun biz olmadığımız sonucuna

ulaşıldı. Eleştiri ve tartışmalar bizim dışımızda yaşandı.

Necdet bu konudaki yalanını destekleyecek verilere ihtiyaç duyuyor ve gençlik alanından (ve işçilerden) bazı insanları özel olarak alan sorumlularının da bilgisi dışında eğittiklerini söylüyor. Gençlikten 6-7 kişiyle bu tarzda S. ve kendisinin bağlantısı olduğunu yazıyor. Elbette yalan. Bunun yalan olduğunu Malik de bilir. Olayın gerçeği şöyle:

Gençlikteki yoğun potansiyel ve yönetici eksikliğiyle eğitimdeki eksikliğimiz sonucu bazı arkadaşların alan dışından eğitilebileceği meselesini tartışmıştık. Bu konuyu bana açan S. idi. Kendisinin ve bir başka arkadaşın (Necdet) bunu yapabileceğini, ikişer kişilik grup oluşturmamızı önerdi. Bu konunun hareketin onayında olduğunu söyledi. Konuyu alanla (Cavit'le) tartışacağımı ama bence uygun olduğunu söyledim. Cavit'le de tartıştık ve iki kişi belirledik ilk grup için. Bu grubu S. çalıştıracaktı. İkinci grup için de düşündüklerimiz vardı, ilk grupta diye belirlediğimiz arkadaş daha çalışmaya başlamadan tutuklandı. S. bir arkadaşla aksamalı olarak bir süre çalıştı. S.'nin eğitimini üstlendiği bu arkadaş da avukat işinde yer almadı. Malik gençlik alanıyla ilgilenmeye başladığı süreçte tarafımdan konuyla ilgili olarak bilgilendirildi. Ve S.'nin bir arkadaşın eğitimini üstlendiği sürecin içindedir. Necdet gençlikten ilgilendikleri(!) 6-7 kişiyi açıklayamaz. Necdet'in yazısını düzeltmeyen Malik de açıklayamaz.

Necdet'in avukattan dosyaların alınması meselesindeki fonksiyonu olsa olsa dosyaları aldığımızı ve alış biçimini S.'den öğrenip Niyazi AYDIN'a iletmek ve dosyaları teslim ettiğimiz arkadaştan alıp harekete götürülmesinde olabilir.

Necdet'in bu konudaki açık yalanı ve kurgusu onun anlatımlarının tümüne kuşkuyla bakılması zorunluluğunu getiriyor benim açımdan. Ve hiçbir konuda tanıklığını geçerli saymıyorum.

DK TAVRIMDAKİ DEĞİŞİMDEN DOLAYI YALAN VE SPEKÜLASYONA BAŞVURUYOR

Gerek legal dergide çıkan yazıda, gerekse sözlü olarak, tavrımdaki değişimi eşimle açıklamaya çalışan DK meselenin özünü çarpıtıyor. Yurtdışına çıkıp eşimle görüşerek ikna olduğum, yurtdışından gazel okuduğum vb. yazılıyorsa, sözlü olarak kimbilir neler anlatılıyor.

Legal dergide çıkan yazıda nedense hiç değinilmeyen, geçirtilen bir konu var: Yurtdışına çıkışımın nedeni ve nasılı... Sadece eşimle görüşmek için deniliyor. Yurtdışına kendi başıma mı çıktım? O süreçte eşimle görüşmemi ilk isteyen ve bu konuda ısrarlı olan kimdi? 13 Eylül olayını öğrendiğimde tavrı belirlerken konuyla ilgili kimin neyi desteklediğini bilmiyordum. Eşimin hangi tavrı aldığını, olayı bilip bilmediğini, vb. hiçbir şey sormadım tavrımı belirlerken. Yeterince sorgulayıcı olmadan bir tavrı belirlemiş olsam da, safımı belirlerken kimin nerede olduğuyla karar veren bağımlı bir insan

tipi de değildim. 13 Eylül'ü öğrendikten sonra DK ile yaptığımız ilk telefon görüşmesinde eşimi bulmam istendi. Eşimin nerede, ne tür bir görevde bulunduğunu bilmediğimi söylemişim. Soru karşısında gayri ihtiyari gülmüştüm. Eşimi altı yıldır görmüyordum ve son iki buçuk yıldır da en ufak bir haber dahi almamıştım. Ve eğer bizim ilişkimiz sağlıklı, ilkesiz bir ilişki olsaydı, birbirimizden bu kadar iletişimsiz kalmazdık. O güne kadar illegalite gereği(!) görüşme-haberleşme koşulları yaratılmayan eşimle görüşmem için bütün kurallar, ilkeler altüst ediliyordu. DK bana eşimin, kendisinin bildiği kadarıyla yaşadığı ülkeyi (şehir bile olmadan) ve görevini asgari boyutuyla anlattı. Söylenilen ülkede '80 öncesinden eşimle ortak tanıdığımız insanlar vardı, onlar kanalıyla eşimi bulmaya çalıştım. Eşim güvenlik nedeniyle o ülkeyi terkettiğinden sonuç alamadım. DY çevresinden biri aracılığıyla aramak durumu olabilir ama uygun olur mu diye DK'ya sordum. "Zorunluyuz, arat" denildi. (Telefon değişikliği nedeniyle bu olasılık devreye sokulamadı.) Bugün ilke, kural diye bir dizi yazı yazan-yazdıran DK dönüp kendisine bakmalıdır.

Şubat'ın 17'sinde eşim telefonla bana ulaştı. Durumdan DK'yı bilgilendirdim. Eşimle karşılıklı istemimiz olan yüz yüze görüşme talebini ilettim. Bunun için eşimin ülkeye gelme istemini açık söyledim. Ama buna itiraz ettiğimi de belirttim. Eşimin 13 Eylül sürecine ilişkin bilgileneşmesi konuşmamızın dört gün öncesindeydi. DK'ya eleştirileri vardı ama ilişkilerini bloke etmiş, kadrolarla çözümlenmeli, platform toplanmalı diyordu. DK'nın yanında yer almadığı koşulda ülkeye gelmesi ve ülkede fonksiyon yüklenmesi iyi olmaz diye düşünmüştüm. DK da bu tavrımı olumlamıştı. Eşim benim yurtdışına çıkıp çıkamayacağımı sorduğunda olabilir demiştim. DK'nın da onayıyla yurtdışına çıktım. DK'nın istemi eşimi kendisinin yanında yer almaya ikna etmemdi, onları görüştürmemdi. Ben eşimi bulup DK'nın yanında yer almaya ikna etseydim, o zaman da DK kendi hizbini "aile şirketi" olarak mı tanımlayacaktı? Üstelik eşimin DK'nın bana kendisini aratması üzerine getirdiği eleştiriye DK'nın verdiği yanıt çok açık ve nettir. Eşimin eleştirisinin nedeni, uygun koşullarda, illegaliteyi bozmadan, deşifreye meydan vermeden görüşme-haberleşme koşulları yaratmayan, bunu özellikle engelleyen DK'nın kendi çıkarları için (birliğimiz ve zaferimiz için değil, aksine bunun önüne engel koymak için) ilkesiz-kuralsız yaklaşımıydı-, DK bu eleştiriye karşı "tabii biz eşlerin ayrı düşmesini istemeyiz" diyebiliyordu, bunun kötü bir istem olmadığını söylüyordu.

"Aile şirketi" deniliyor. 13 Eylül sonrası DK'nın kimlere eşleri, yakınları dolayısıyla ulaştığı sır değil. Hangi eşler ve yakınların da eşlerinin ve yakınlarının anlatımıyla DK'nın yanında yer aldığı açıktır. Ama bütün bunlara rağmen, DK hizbi bir aile şirkettir demiyorum. DK'nın bu konuda yaptıkları pragmatizminden kaynaklanıyor.

Şubat'ın 20'sinde yurtdışına çıkma kararım verildi. Ardından

görev devri ve bekleme sürem var. Mart başlarında (ortalarına yakın) yurtdışına çıktım. "Eşiyile görüşmesi sonucu hemen ikna(!) olarak darbecilğe soyunmuş" deniliyor. DK'nın yanında yer almam için -ilk tavır alışta- basit bir not yeterli olmuştu. Henüz belgelerin tamamını okumamıştım. Ki bu bilindiği halde onay istendiğinde (daha sonra geri çekilen) daha onay geri çekilmeden onay yazısını göndermiştim. ("Gecikmemeli, artık onay yazısına yanıtı gönderin" denildiğinde tereddütsüz göndermiştim. Gittiği için geri almaya fırsatım olmadı.) İlk tavır alışıyla birlikte pratik olarak sürece müdahalede bulunmuşum. Bunlar "hemen" olan şeylerdi. "Hele bir dur, yanıt verme, oku, düşün, diğerleriyle de tartışma olanağı yaratalım, sonra tavır belirle" denilmedi. Hemen olanlar sorgulanmıyor, eleştirilmiyor. Ama hemen olmayanlar hemen olmuş gibi gösterilerek karalanmak isteniyor.

Yurtdışına çıktığımda DK'nın bugün sözünü sıkça ettiği ve katliamların, baskı ve zorun dayanağı diye gösterdiği 3 Mart kararları çıkmıştı. Bu yazıyı yurtdışında okudum. Maalesef iyi niyetli bir yaklaşım gösterdim. Bu kararların katliam habercisi olduğunu kabul etmedim.

Yurtdışında yaşanan tartışmaların biçimi (küfürler, aşağılamalar), şiddet olayları anlatıldığında inanmadım. Kendileri gibi düşünmeyen ve kendisine teslim olmayanların kafalarını üç gün üst üste kırabiliyorlardı. "Oluk oluk kan akacak" sözü onlarındı. Tartışma değil, dayatma vardı. DK'nın bütün hesapları insanlarımızın küçük burjuva olduğu üzerineydi. "Küçük burjuvazi güç karşısında siner, teslim olur." Bunlar da DK'ya göre sinecek, teslim olacaktı.

Yurtdışında DK'nın geliştirdiği bir dizi şiddet olayı anlatıldı. Silah gösterme, ateş etme vb. vardı. Ben buradayken iki arkadaşa ateş ediliyor. Tanık ifadeleri, arabaya isabet eden kurşunların giriş mesafesi ve polis tutanaklarında ölüme tam teşebbüs diye geçiyor olay. Buna da inanmadım. DK'ya sormak gerek diyordum ve sordum. Uyarı denildi. Kuşku ve kaygıya rağmen kabul ettim.

Yurtdışına çıkışım eşimle tartışmak ve onu ikna etmek içindi. Ama bu tartışmalarda ikimiz de çok zorlandık. Onun getirdiği, bugün doğru olduğunu gördüğüm, inandığım birçok eleştiriye tahammül etmem çok zordu. O güne kadar inandığım birçok şeyin altüst olması demekti, bunu kabullenmeme vardı. Şartlı bakış açısını kırabilme ve tartışabilme aşamasına geçişim epey zaman aldı. Bu arada DK ve Malik'le de görüşüyordum. DK'nın "kişilik sorunu yapılması gereken bir durum var" deyişi, "sen onu ikna edeceğine onun istediği tarzda tartışıyorsun" vb. deyişleri kafamda ek soru işaretlerine neden oldu. Bir tartışmada konu "kişilik" sorunu yapıldığında ikna olmanın olanağı yoktur. Böyle bir şey yapmadım. Eşimle aramızda hiçbir zaman üstünlük kurma, kişilik savaşı olmadı. Yine aynı görüşmede "Darbecilerle görüştün mü?" diye soruldu. Görüşmediğimi ama görüşmek istediğimi belirttim. Bir yasaklama olup olmadığını sordum, görüşebilirsin denildi. (Sanırım 20 Mart'ta

idi bu görüşme.)

25 Mart'ta tekrar görüşmeye gittim. DK ve Malik'in işleri nedeniyle görüşme gerçekleşmedi. Sonra telefonla görüşme oldu. Sorun kadrolarla çözülmeli düşüncesindeydim, DK'ya eleştirilerim vardı. Malik telefonda "Recai'nin katledilmesiyle Karadeniz'le ilişkilerimiz koptu, arayabileceğin yer varsa ara" diyordu. Ama Karadeniz büroyu polisiye nedenlerle aramamamı söylüyordu. Arayıp bir arkadaşı çağırma imkanım olabilir diye yanıtladım. Karadeniz'i arayıp bir arkadaşla görüştüm ve Malik'e haber verdim ve görüşmeyi aktardım. Değişik bir tepki geldi: "Niye aradın? Biz arama demedik mi?" Oysa "arayabilir misin, ara" diyen kendisiydi. "Dünkü gibi düşünmüyorum, kadrolar tartışmalı, belgeler ortaya çıkmalı" dediğim için sinirlenmişti Malik. Onları etkileyeceğimi, amacımın onların müdahaleden yana tavır koymalarını sağlamak olduğunu düşündü. O tepkiyle "Seni teşhir mi edelim?" dedi. Bu çok şeyi ele veriyordu. Teşhir edilecek ne vardı, niye bugüne kadar etmemişlerdi? İstiyorlarsa edebileceklerini ifade ettim. Niyetimi, düşüncelerimi anlattım. Bunun üzerine bir yumuşama oldu. "Tartışalım" denildi ama getirdiğim her eleştiride "Darbecilerden farkın yok, bu konuşulmadı mı?" vb. denilerek tartışma ortamı verilmiyordu, olmuyordu. "Bunlar önemli değil, 13 Eylül öncesine dönelim, sonra zaten tartışılacak" tavrı vardı. Sonuçta "Allahsızlık etme, gel görüşelim" dediğinde "kesin olmamak kaydıyla olabilir, ararım" dedim. Ama daha sonra arayıp şimdilik kaydıyla gelemeyeceğimi bildirdim. Çünkü öncelikle müdahaleci arkadaşlarla görüşecektim. (Bu onlarla ilk görüşmemdi.)

Bu arada iki arkadaşta ateş açılması olayı oldu (Yukarıda bahsettiğim). Arayıp sorduğumda uyarı denilmişti. Sonra Fransa'da bir arkadaşta öldürmeye teşebbüs ettiler. Telefon edip Malik'in bende olan araç telefonunu açık bırakmasını istedim, telefona gerek olmadığını söyleyerek gel deniliyordu, isteğimin iletilmesini belirttim. Ayrıca Fransa'daki olayı sordum. Ne olduğunu anlatmak yerine "siz darbeciler", "eşin" vb. tarzında beni ifade etmeyen söylemlerde bulunuldu. Kendisiyle tartışmayacağımı, sadece soru sorduğumu belirttim. İstemiyorsa sorumu yanıtlamayabildi. Ama gösterdiği tahammülsüzlük olayın (Fransa'daki) nasıl olduğunun da bir kanıtıydı. Her şeye rağmen iyi dileklerle kapattım telefonu. (Bu görüşme 4 Nisan'daydı.) Bundan sonra Malik'in araç telefonunu belli aralıklarla defalarca aradım. Ama açık bırakmamıştı. DK'nın yanında olmadığım netti, ama yine de iletişimi koparmak istemiyordum. Fakat mümkün olmadı, çünkü dayatma vardı.

Berlin'de müdahaleci arkadaşların düzenlediği geceye gittim. Geceden bir gün önce çocuklu bir bayan arkadaşla dolaşmaya çıktık. Dışarı çıkarken arkadaşlar "Biz de gelelim ya da güvenli çıkın" dediler. Dışarıda 15-20 kişilik toplama bir grup geziyordu (DK'cı) ve sopa, silah, vb. gösteriyorlardı, buna rağmen uyarıya kulak asmadım. Ne gerek vardı!.. Derneğe geri gelirken bir grup gördük

ama yürümeye devam ettik. Beni tanımıyorlardı, bayan arkadaş ise kadro konumunda değildi. DK'ya göre özel bir suç işlediği de iddia edilmiyordu. Üstelik yanımızda çocuk vardı. Etrafımızı sardılar, tek sözcükleri "vurun" oldu ve vurmaya başladılar. Kafası kırılarak yere düşen bayan arkadaşın yanına gittiğimde çetenin başı (ki Ercan ŞAKAR'ın katillerindendir) elini beline attı, silahını çekmesini istedim, geri çektiği elini yeniden beline attı. O aşamada bile müdahaleci arkadaşları destekleyen bir sözüm olmadı (çünkü DK'ya eleştirilerim net olmakla birlikte taraf değildim). Söylediğim kendilerini teşhir ettikleri, bu işin böyle kalmayacağı, vb. idi.

16 Nisan'da yaşadığımız olayın sonucu kırılan kafa, incinmeler, ekimozlar ve durumdan son derece etkilenen bir çocuktuk. Çok şaşırılmıştım. Hiçbir şey sormadan ve kim olduğumu bilmeden saldırmışlardı. Ben ilk kez gördükleri herhangi biriydim ve silah çekmeye varmıştı iş. Bu pervasızlığın boyutuuydu. Duygusal davranmamak gerek, yediğimiz alt tarafı bir dayaktı!..

Ertesi gün 20-30 kişilik grupla derneğe doğru, elde sopa, silah (ki kovboy gibi silahlarını sallayarak) saldırıya geçtiler. Ateş ediyorlardı, sözlü sataşma vardı. Geri püskürtüldüler. Polis gelecek diye hemen uzaklaştılar. Bu olay yediğim dayaktan çok daha önemli ve etkileyiciydi benim için.

Bunların yanı sıra gece sürecinde ve farklı yerlerde yaşananlar, DK'nın gerçek niteliğini ispatlıyordu. Ülkede Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN'ın katledilmesi, Berlin'de Ercan ŞAKAR'ın özel hedef seçilerek öldürülmesi pratik anlamda tavır almamın gerektiğine beni ikna eden son halkalardır. Bu katliamlara ilişkin DK açıkça yalan söylüyor. Müdahaleci arkadaşların anlatımları doğrudur, buna inanıyorum. Ercan ŞAKAR'ın vurulmasında olay yerinde bulunan tanıkları dinledim. Katillerin kimlikleri de bellidir. DK şimdi yeni katliamlara hazırlanıyor, bunun zeminlerini oluşturmaya çalışıyor.

YENİ CİNAYETLERİ ÖNLEYİN! KATİLLERİN ELİNİ TUTUN!

DK'nın tasfiyeciliği ve benmerkezciliğinin niteliği bugün bütün çıplaklığıyla gözler önündedir. '90 sürecinden günümüze kadar yaşananlar, özellikle geline aşamada sorgulanmaktan kurtulmak için başvurduğu yöntemler, DK'nın yargılanması gerekliliğini zorunlu hale getirmiştir. DK'nın sorgulamadan kurtulmak için tartışmaları engellemesi, kendini dayatması, üstelik bunun için her yolu mübah görmesi, hata, yanlış ve zaaflarını suça dönüştürmesidir. DK bugün suç işlemekte, bu suça insanlarımızı da ortak etmekte ve etmeye çalışmaktadır.

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu durumdan DK birebir suçludur. DK'nın bu niteliğini hareketin kadrolarına anlatabilmenin uygun yöntemlerini bulup yaşama geçirme konusunda eksik gördüğüm, müdahaleyi yapan arkadaşların bu eksikliklerinden dolayı DK'nın hizip örgütlenmesinin önüne geçememeleridir. Ayrıca

süreçte durumu öğrenerek yeterince sorgulayıcı olmadan tavır belirleyerek DK'nın hizip örgütlenmesinde birebir görev alanlar, DK'nın kendisini dayatmasına yardımcı olmuşlardır. Ki, kendimi bunların içerisinde görüyorum. Bundan dolayı suçluyum. Hareket kadrolarından, sempatizanlarından, halkımızdan özür diliyorum. Ama dün yanlış yapmanın bugün bizi doğruları savunmaktan ve yaşama geçirmekten alıkoymaması gerekliliğini de biliyorum. Bu nedenle ve bu bilinçle müdahaleci arkadaşlarla, sürece yönelik eleştirilerimle birlikte onlarla tavır almama engel oluşturmuyor. Sürece yönelik gözlemlerim devam edecek. Ama bulunduğum netlik itibarıyla faaliyetin içinde yer almak istiyorum.

Bence bugün önümüzdeki temel görev hareketimizin birliğini, bütünlüğünü sağlamak için kadroların soruna tek vücut halinde sahip çıkmasını ve hareketimizin yeniden yapılanmasını, kendini yenileyebilmesini sağlamaktır. Bunun için genel asgari faaliyetin yanı sıra DK ile birlikte tavır alan kadro ve taraftarların tartışma içerisine çekilmesi gerekliliğidir. Tüm insanlarımız:

- DK'nın talimatlarıyla şiddeti uygulamanın suça iştirak etmek olduğunu ve bedellerinin olduğunu;

- Kendisini tartıştırmamak için zorun her türüne başvuran ve buna devam edecek olan DK ile birlikte davranmanın ise suça göz yummak olduğunu;

- Hareketimizin içine düştüğü bu durumu aşabilmesinin tek yolu olduğunu; bunun da tartışmaktan, eleştirmekten korkmamak, şartlanmışlıkları yıkmak olduğunu görmelidirler.

Yeni cinayetleri engellemenin yolu katillerin elini tutmaktır. Onların silah kullanmasının önüne geçmektir. Bunun en güzel ve doğru yolu tüm kadro, sempatizan ve taraftarlarımızın devrimcilere karşı şiddet uygulayan ve uygulatanlara tavır almasıdır.

Yoldaşça selamlar..."

**6 MART KATLAMI VE
SONRASINDA YAŞANAN SÜREÇ**

DK tüm insanlara, illegal ilişkileri bulma ve gözaltına alma talimatı verirken, hareket sorumluluğu, ilke, kural tanımıyordu. Deşifreyona yol açan, operasyona açık bir hale getirilmiş bir örgütlenmede katliam kaçınılmazdı. 6 Mart katliamında DK tasfiyeciliğinin uyguladığı yöntemlerin payı yadsınamaz.

DK tasfiyeciliği 6 Mart katliamı öncesi kendi örgütünü kurarak süreci tıkamış, sorunların tartışılmasının önüne geçmişti.

Bedri, Gürcan ve bir kısım arkadaşlarımızın ülkeye girişini duyar duymaz, 3 Mart kararları adı altında şiddeti ve saldırıları meşrulaştıran, tartışma yasaklarıyla bunu resmileştiren bildirimleriyle, taraftar kitlelerini de kamplaştırmış oldular.

3 Mart kararları DK'nın köşeye sıkıştığı bir dönemde gündeme getirdiği yeni bir saldırdır. Bu kararlar DK'nın "ayrılık" adı altında "kaçış"ı seçişinin belgesidir. Kaçışın yöntemi ise kendi tekkesini kurmaktır. Başlatılmış bir olaydı. Ama aynı süreçte, 13 Eylül İnisiyatifi'nde yer alan arkadaşlarımıza bir platform oluşturma çağrıları yapıyordu. Dünyanın hiçbir devrimci örgütünde rastlanmayacak denli bir çarpıklık, entrikacılık söz konusuydu. DK bu süreci, kendi örgütünü kurmak üzerine işletmeye başlamıştır. Sorunların tartışılacağı platformun dışında, kendine ait bir örgüt işleyişi yaratması, bir irade kurması, karar ve yetkilerle hareket etmesi, bunu kendi kurduğu örgütte tartışma yasaklarına kadar vardırması, her şeyden önce sorunların çözümü için oluşturulacak bir platformun önüne konulan engeller demektir.

Henüz sorunların yeni yeni tabana yansıdığı, tartışmaların başında bulunduğumuz bir aşamada, 3 Mart kararlarının devreye sokulması, "sorun yok, suçlular var" mesajı verilmesi daha baştan bir ayrılığın dayatılması anlamına geliyordu. Bedri ve bir kısım arkadaşlarımızın ülkeye girişi karşısında paniklemiş olan DK, ülkede bloke ettiği legal ve demokratik alan ilişkilerinin bir tartışma sürecine gireceğini biliyordu. Bloke edilmiş, tartışmadan kemikleştirilmiş, kamplaştırılmış bu ilişkilerin dağılacağı korkusunu yaşıyordu. Zeminini hazırlamış olduğu bu ilişkilerin üzerine 3 Mart kararlarını oturttuğunda, tüm tartışmalara kapalı bir topluluk yaratacağı gibi, saldırgan politikaları için zemin oluşturmuş olacaktır.

Tasfiyeciliğin korku ve güvensizliği öylesine had bir safhaya varmıştı ki, katliamlara kapı açıyor, devrimci kanı dökeceği bir

süreç başlatıyordu. Tüm bunlar sadece kendini kurtarmak içindi.

6 Mart katliamı, böylesine bir süreçte yaşandı. Bir çok yapı dağıldı. İnsanlarımız operasyona maruz kaldı, işkenceli sorgulardan geçmiş bir çok SDB üyesi ve insanımız cezaevlerinde kendilerine devrimciyim diyen insanlar tarafından gözaltı ve sorgulara tabi tutuldu, her an öldürülme duygusu yaşatıldı. Devrimci hareketin tutsaklardan bilgi edinmesi, operasyona karşı önlem alması engellendi. Yiğit SDB komutanı Ali Kırılancı'nın gözaltında kaybedilmesiyle ilgili bilgi alınması engellendiği gibi, Ali yoldaşın polis olduğu yalanı yayılarak alçakça saldırılarda bulunuldu. Bir çok SDB üyesinin katledilmek üzere aranıyor olması, operasyonun gelişimi ve boyutlarına ilişkin edinilecek bilgilerin insanların hayatı açısından önemi onları hiç ilgilendirmiyordu. Onları ilgilendiren, Devrimci hareketin yok olması, insanların katledilmesi halinde kendi önlerinin açılacağıydı, önlerindeki engelin kaldırılmasıydı. Hiçbir devrimci sorumluluk, vicdan taşıyorlardı.

6 Mart'ta katledilen yoldaşlarımızın cenazeleri dahi henüz kaldırılmamışken, onlar insan avına çıkmışlardı bile. 6 Mart katliamında şehit düşen Bedri ve Gürcan'ın cenaze törenine katılarak "şehidimiz" diye sahiplenirlerken başta Erdoğan ELİUYGUN olmak üzere diğer yoldaşlarımız hakkında ölüm fermanları yayınıyorlardı. Bedri'yi polis katletmese onlar katledecekti. Ama polis onlardan önce davranmıştı. Buna rağmen utanmadan "şehidimiz" diye sahipleniyorlardı. Bunu da "düşman karşısında sahipsiz bırakmamak" için yaptıklarını söylüyorlardı. Oysa henüz yeterince kemikleştiğinden emin olunamayan tabanda, şehitlerin sahipsiz bırakılmasının bir tepki yaratabileceği kaygısıyla başvuru çirkin bir politikaydı bu. Nitekim kısa bir süre sonra, en aşağılık saldırıları yapmaktan geri durmadılar. Düşman, DK'yı ve tekkesini yok etmek için, "darbecilere bir önder şehit armağan etmişti!"

Yaşanan çarpıklıkları belgeleyen tarihselliği nedeniyle DK'nın Hareketimizin adını kullanarak, 6 Mart şehitlerimizi "sahiplendiği" bildiriye okurlara sunma zorunluluğu duyuyoruz:

6 MART KATLIAMI ÜZERİNE DK'NIN ŞEHİTLERİMİZİ SAHIPLENDİĞİ BİLDİRİ:

DEVİRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ

Tarih: 8 Mart 1993 Sayı:53

İşçiler, Emekçiler, Yurtseverler, Tüm Halkımız!

6 Mart gecesi yeni bir katliam daha yaşandı. Oligarşi cesetlerimiz üzerinde zafer çiğlikleri atarak bir kez daha bizi yok ettiğini, çökerttiğini söylüyor... Ve kan gölü içerisinde katledilenlerin annelerini isteyen çocuklarımıza sahip çıkma demagojisi yapıyor. Anne ve babalarını katledip yüzlerce çocuğumuzu öksüz ve yetim bırakanlar kendileri değilmiş gibi, sözüm ona çocuklara sahip çıkıyor görünümü vererek kendilerinin ne kadar müşfik, devrimcilerin ne kadar zalim olduğunu göstermek istiyorlar. Ve devrimcileri "devrimciliğe devam ederseniz çocuklarınız öksüz ve yetim kalır" diye korkutmak istiyorlar. Faşizmin açmazı öylesine derinleşmiş ve halkın devrim isteği öylesine kök salmıştır ki, bu kavga artık ne anne, baba, eş, çocuk ayrımı yapmadan, gerektiğinde herkes bir tarafa, devrimci mücadele bir tarafa diyerek yürüyor. Çocuklar anne ve babalarının işkence seslerini, delik-deşik edilmiş cesetlerinin görünümünü belleklerine kazıyarak büyüyorlar. Anneler, babalar, çocuklarının dağda ve şehirde mücadele ve ölüm haberlerini beklerken çocuklarına nasıl destek olacaklarını, devrim yürüyüşünü nasıl hızlandıracaklarını düşünerek her gün biraz daha düzenden kopuyor, yeni bir yaşam kuruyor, yeni bir kültürü içselleştiriyor. Bu devrim yürüyüşüdür. Bu yürüyüş artık oligarşinin tüm demagoji ve yalanlarını ezip geçerek hedefine doğru artan bir hızla ilerliyor.

Hareketimizi ne katliamlar ne de kontrgerillanın sindirme, komplo, böl-parçala ve yönet taktikleri yok edemez. Savaşımızı geriletemez... Devrimci Halk İktidarı rotasını sapmaya uğratamaz...

Kont-gerillanın insanlarımızı katletmesi, tutsak alması ve hareketimizi tasfiye etmeye çalışması asla başarıya ulaşamayacaktır. 15 yıl boyunca bütün katliamları, darbeleri, direniş çizgimizle zafere dönüştürdük. Komplo ve tasfiye girişimlerini ise yeni bir bilinçlenme ve eğitim faaliyeti olarak ele alıp dersler çıkartarak, ideolojik-politik mücadelemizle ezip, daha güçlü örgütlenmeler ve politikalar yaratarak geleceğe daha emin adımlarla yürüdük. Bu kez de böyle olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Kontrgerilla katliamla birlikte hareketimizi tasfiye etmek için her türlü hile, provakasyon, yalan ve demagojiyi gündeme getirerek

karşı devrimci çabalarını sürdürecektir. Nitekim basında ve TV'lerde yer alan haberler kontrgerilla haberleri olarak değerlendirilip duyarlı olunmalıdır.

Devrimci Sol ne katliamlara, ne de tasfiye ve komplo girişimlerine asla teslim olmadı ve olmayacaktır. Daha da büyüyüp güçlenerek, daha hızlı koşarak partili devrim yürüyüşüne devam edecektir.

6 Mart gecesi katledilenler bizim şehitlerimizdir. Hatasıyla, sevabıyla, günahıyla mücadelemizde yer almış, oligarşinin katlettiği insanlara sahip çıkacağız. Gereken saygıyı göstereceğiz. Onları katleden oligarşiden ve katledilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlardan hesap soracağız!..

Katledilenlerin özgeçmişleri şöyledir:

BEDRİ YAĞAN (HAYDAR): 1959 Erzurum doğumlu emekçi, yoksul bir ailenin çocuğuydu. 1978'de aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı. İstanbul Dev-Genç çalışmaları içerisinde gelişerek yöneticilerinden oldu. 1980 öncesi kısa bir süre İstanbul Dev-Genç sorumluluğu yaptı ve tutsak düştü. Kısa süren bu ilk tutsaklığından sonra yine aynı görevle mücadelede yerini aldı.

12 Eylül'den sonra yeniden tutsak düştü. Cezaevlerinde direniş hattının önde gelenlerinden oldu. Çeşitli cezaevlerinde cezaevi idarelerine ve diğer siyasetlere karşı hareketimizi temsil etti.

1989 Ekim'inde bir özgürlük eylemiyle yeniden sıcak mücadeleye katıldı. Hareketimiz tarafından Ortadoğu temsilciliğine atandı. 10 Eylül 1992 tarihine kadar bu görevini sürdürdü. 6 Mart gecesi örgüt üyelerimiz Gürcan Özgür, Menekşe Meral ve taraftarlarımız Asiye Kasap, Rifat Kasap'la birlikte oligarşi tarafından katledildi.

GÜRCAN ÖZGÜR (DERYA): 1953 Elazığ doğumlu emekçi bir ailenin kızıydı. 1977'lerden itibaren Devrimci Gençlik mücadelesinde yerini aldı. 1978'den sonra ise farklı alanlarda çalışmalar yürüttü. 12 Eylül'den sonra bir çok önder ve kadrolarımızın tutsak alınmasıyla daha ileri görevler üstlendi. 1983'te hareketimizi sahiplenen birkaç insandan biriydi. Özveriyle çalıştı... 1984'te tutsak düştü. Direniş hattı içinde yer aldı. 1987'de özgürlüğüne kavuşunca yeniden mücadele içerisinde yerini aldı. Bir süre sonra 12 Temmuz'da şehit düşen önder yoldaşlarımızdan Niyazi Aydın'la evlendi. Örgütümüzün 1990 Mart kararlarıyla yeniden atılım sürecine girdiği aşamada İstanbul Devrimci İşçi Hareketi komitesine atandı. 17 Nisan 1992'den kısa bir süre sonra, İstanbul Mahalli Birimler, Devrimci İşçi Hareketi ve İstanbul SDB'leri siyasi sorumluluğuna atandı. Ve 12 Aralık 1992 gününe kadar hareketimizin ileri kadrolarından biri olarak bu sorumluluğunu sürdürdü. 6 Mart 1993 gecesi şehit düştü.

MENEKŞE MERAL (BERRİN): Bandırma doğumlu, yoksul emekçi bir ailenin kızıydı. 1988'de İstanbul sağlık emekçileri içerisinde aktif mücadele sürdürdü. Bir süre İstanbul Hemşireler Derneği'nin başkanlığını yaptı. Bir çok sağlık emekçisinin devrimci

mücadeleye katılmasında onun payı vardı. Bir süre sonra daha ileri görevler alarak Devrimci Memur Hareketi'nin yeniden örgütlenmesinde yer aldı. Ve bu alanın siyasi sorumluluğuna atandı. 17 Nisan 1991'den itibaren ise zorunlu olarak bu görevden alınıp başka görevlere verildi. 1 Şubat 1993'e kadar bu görevlerini sürdürdü. 6 Mart gecesi şehit düştü.

RIFAT KASAP: 1961 Rize doğumlu, emekçi bir aileden gelme bir işçiydi. İETT'de planton görevlisiyken 1991 yılında hareketimizle ilişkiye geçti. 12 Temmuz katliamı sonrası DİH'de hareketimizin bir taraftarı olarak örgütlenme çalışmaları içinde yer aldı. 1992 Ekim sonrasından şehit düştüğü tarihe kadar ise kurumlaşma ile görevliydi. Bu görevini büyük bir özveri ve disiplinle yerine getirdi.

ASİYE KASAP: 1964 Rize doğumlu emekçi bir ailenin kızıydı. Devrimci hareketle tanışması eşi dolayısıyla oldu. Sıradan bir ev kadınıyken, eşiyle birlikte devrimci mücadeleye katkıda bulunarak hareketimizi benimsedi. Bulunduğu kurumlaşma ilişkilerinde, halktan gelen doğallığı, özveri ve disipliniyle çalıştı ve bir taraftarımız olarak şehit düştü.

KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!
HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEK İSTEYENLER
ASLA BAŞARIYA ULAŞAMAYACAKLARDIR!
DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZE DEVAM EDECEĞİZ!

DEVİRİMCİ SOL
8 Mart 1993

Evet, işte böylesine çarpık ve alçakça saldırıların, birbirini yadsıyan düşüncelerin egemen olduğu bir sürecin yaşanması söz konusudur. Biryanda düşmanın katlettiği yoldaşların acısını yaşarken, bir yanda sürdürülen operasyonlarda tutsak düşen yoldaşlarımızın kendilerine devrimciyim diyen insanlarca cezaevinde gözaltında tutulmasını, psikolojik işkence ve baskılara maruz kalmasını, diğer yanda "ölüm kararı" ile aranan insanlarımızın korunması için alınması gereken önlemleri, diğer yanda dağılan ilişkilerin, neyin ne olduğunun belirsizliğinin sancuları yaşanırken, DK'nın emri ile piyasaya sürülen katiller sürüsü insan avı peşindeydi. Bu süreç, DK için en elverişli koşulları barındırıyordu. 3 Mart kararlarının tartışma yasaklarına ilişkin hükümlerinden sonra, gözaltı ve şiddeti içeren hükümlerini devreye sokmanın tam zamanıydı. Yönetici kadroların katledildiği ve kaybedildiği, pek çok kadronun tutsak düştüğü 6 Mart operasyonu ile ağır kayıplar vermiş, ilişkileri dağılmış, polisin sürdürdüğü operasyonlardan korunma ve barınma durumuyla karşı karşıya kalmış bir yapıya son darbeyi vurmaya çalışıyordu.

Devrimci hareket ve insanları iki ateş arasında tarihsel ve siyasal sorumluluğu büyük bir yükün altında tüm bu elverişsiz koşullara rağmen, insan üstü çaba sarf ederek, ilk anda ölüm kararı ile aranan insanların korunmasını sağlamaya çalışmış, dağılan ilişkilerin toparlanmasını esas alarak yeniden yapılanmaya girişmişti.

DK çetesinin saldırıları ise ev baskınlarına, pusu atmalara, işkenceli sorgularla özeleştiriler, itiraflar almaya, devrimciliği bıraktırmaya yönelik bir tırmanışa geçmişti.

Ayrılık böylesi bir sürecin ardından kesinleşerek örgüt iki ayrı yapıya bölünmüştü. Devrimci hareket için tek hedef, tüm olumsuz ve sağlıksız koşullara rağmen bu gerçeğin artık kabul edilmesi, yeniden yapılanmaya hız verilmesiydi. Görev, devrimci hareketin tarihsel ve siyasal sorumluluğunu omuzlayarak geleceğe taşımaktı. Devrimci hareketin önüne çıkan en büyük engel, saldırganlıkta devletle yarışır tarzda karşımıza çıkan DK çetesiydi. Saldırılarıyla, şiddet politikalarıyla bizi de kendi batağına çekmeye çalışıyordu. Devrimci hareket halk içi çelişkilerin ele alınış yönteminde şiddete yer vermeyecek denli temiz bir geçmişe sahipti. Bu geçmişini ve anlayışını kirletmeyecek denli sorumluluk sahibiydi.

DK çetesinin bizi çekmek istediği bataklığa düşmeden, ama

meşru savunma hakkımızı da içeren bir çizgi izlemeliydik. Bu politikanın savunucusu olduk. Takipçisi olduk.

3 Mart kararlarıyla devreye sokulan şiddet politikaları karşısında, Devrimci Sol Dergisi'nin Mart 1993 tarihli 8. sayısında, Mao'nun devrimci saflarda yaşanan şiddet yöntemlerinin geçersizliği üzerine ifade ettiği şu sözleri kullanmıştık:

"Parti içindeki biçimciliğin bir görünümü de terör salmak için sahte bir otorite gösterisinde bulunmaktır. Parti içindeki biçimcilik, yalnızca anlamsız boş söz ve sözcüklerin gevezeliği olarak değil, aynı zamanda öldürücü bir zehir niteliğinde bir tutum olan terör salmak için sahte bir otorite gösterisi olarak da ortaya çıkmaktadır. Anlamsız boş söz ve sözcüklerin gevezeliği yalnızca çocukça bir şey olarak düşünülebilir, ama terör salmak için sahte bir otorite gösterisi çocukça değil hilekarca bir şeydir. (...) Bilimsel olan şey asla halk eleştirisinden korkmaz. Bilim gerçeğin kendisi olduğundan, çürütülmekten korkmaz. Öte yandan, biçimci parti yazıları ve konuşmalarında görüldüğü gibi sübjektivizmin ve sekterizmin çürütülmekten ödleri patlar. Ve terör salmak için sahte otorite gösterisine güvenirken son derece korkaklık gösterirler. Bu terörle yüz yüze gelen insanlar ağızlarını kaparlar. O zaman sübjektivizm ve klikçilik zafer kazanmış olarak saraya dönebilir. Bu sahte otorite gösterisi doğruyu yansıtamaz. Tam tersine ona zarar verir." (Mao, Teorik ve Siyasi Düşünceleri, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1977, S. 129. Aktaran: Devrimci Sol Dergisi 1993 Mart Sayı:8)

Mao'dan aldığımız halk içi ilişkilerde ve örgüt içi ilişkilerde şiddetin yaratacağı olumsuz sonuçlara yönelik belirleme, salt bizim kendi içimizde yaşanan olumsuzluğun yarattığı sonuçlara vurgu değildi. Bu anlayış, her şeyden önce, devrimci saflarda bir yıkımı, yozlaşmayı da yaratacak bir durumdu. Nitekim süreç ona doğru evrilmiş, olumsuz sonuçlarını tüm sol ve halk kitleleri yaşamıştır.

Şiddeti devrimcilere karşı politika olarak benimseyen bir güç, başta kendisine, sonra tüm topluma olumsuz ve yıkım dolu bir süreç yaşatacak demektir. Biz böylesi bir sorumluluğu üstlenen kirlenmiş bir yapı olamazdık. Onun içindir ki, DK'nın bizi çekmek istediği şiddet ortamından mümkün olduğunca uzak durmaya, bulaşmamaya çalıştık. Özel dikkat gösterdik. Saldırı ve şiddet uygulamalarına maruz kalmış arkadaşlarımızın tepkilerine eğitici, ikna edici yaklaşımlar sergiledik. Sırf bu nedenden dolayı onlarca arkadaşımız devrimciliği bıraktı. Şiddet uygulamadığımız, karşılık vermediğimiz için sert eleştirilere maruz kaldık. Ama sabırla, eğitici yaklaşımlarla, şiddetin halk saflarında yarattığı olumsuz sonuçları göstermeye çalıştık.

Bu sorumlu davranışımız, DK çetesi tarafından korkaklık, vb. olarak değerlendirilmiş, dergilerinde ve çeşitli yazılarında bunu övüne övüne belirtmişlerdir.

Devrimcilere şiddet uygulamada sınır tanımayan bu pervasızlık,

öyle bir düzeye varmıştı ki, polisın gözü önünde insanlarımız kaçırılmaya teşebbüs edilebiliyordu. HEP binalarında insanlarımıza elleri ayakları bağlanarak işkence yapılabiliyor, kaçırılmaya çalışılıyordu. HEP'lilerin müdahalesiyle insanlarımız kurtuluyordu. HEP'liler de payını alıyordu. Tehdit onlara da yapılıyordu. İHD, ÇHD gibi kurumlar basılıp buralarda bulunan insanlarımız kaçırılmaya teşebbüs edilebiliyordu. İHD tehdit ediliyordu.

Küçük Armutlu'da, salt bizlerden yana tavır koyduğu için halktan insanların gecekonduları kundaklanabiliyor, 50-60 yaşındaki insanlar dövülebiliyordu. Yetmiyordu, gecekondularına "burayı terk edin" denebiliyordu. Halkı savunan güçler, devletin yapmadığı saldırılara girişiyorlardı.

Her tarafta "bunlar üç-beş kişi" edebiyatı yaparken, diğer taraftan insan avına çıkıp devrimci katletmenin planlarını yapıyorlardı. Gece yarısı ev basarak Ercan ve Muammer'i katlediyorlardı. Gazeteleri arayarak "darbecileri cezalandırdık, cezalandırmalarımız devam edecek" diyorlardı.

Ercan ve Muammer'in cenazelerine kimsenin katılmaması için tehditlere, sağa-sola haber gönderme alçaklığına kadar vardırımlardı işi.

Avrupa'da da saldırılar bütün şiddetiyle devredeydi. Bu saldırılardan biri de Berlin'de Ercan ŞAKAR'ın katledilmesiyle sürdü. Onlarca baskın, pusu yanında 3 arkadaşımız katledilmişti.

Devrimci harekete ve insanlarına yönelik saldırıların hiçbir kuralı ve ölçütü yoktu. Her şeyin ama her şeyin mubah sayıldığı, çirkin ve kirli yöntemlerle karşı karşıya idik. Burjuvaziden ödünç alınmış yöntemler kullanılıyordu. Bu yöntemler arasında "kafam karışık, konuşmak istiyorum" diyerek arkadaşlarımızı çağıran piyonlar aracılığıyla attıkları pusularla, arkadaşlarımızı kıyasıya döverek özeleştirme alma, devrimciliği bıraktığına dair yazı imzalatma. vb. her şey vardı. İleri ki süreçte bu yöntemi hayli ilerletecekler, yoldaşlarımızın aile çevrelerinden ya da geçmişte pek çok şeyi paylaştıkları, birlikte uzun yıllar devrimcilik yaptıkları için güven verecek eski arkadaşları arasından buldukları kandırılmış ya da kişiliğini satmış bazı tipleri, yoldaşlarımızı pusuya düşürerek katletmek için kullanacaklardı. Bu tür olaylarla sık sık karşılaşıldığından devrimci hareket bütün kadro ve yöneticilerini bu konuda uyarılmış, bu tür randevulara gitmemeleri ya da hareketi bilgilendirerek ve güvenlik alarak gitmeleri konusunda kesin talimat vermişti. Buna rağmen yoldaşlarımızın iyi niyet ve güven duyguları nedeniyle kuralsız olarak gittikleri bu tür randevularda pek çok yoldaşımız yaralandı. Ankara'da yeğeni tarafından pusuya düşürülerek katledilme girişimde bulunulan M.K arkadaşımız başına yediği kurşunlar nedeniyle uzun süre komada kaldı, ölüm tehlikesi atlattı.

Fiziki saldırıları moral ve manevi saldırılarla bütünleşmişti. Gerçekten kuralı yoktu. Bedri yoldaşla ilgili, her türlü onurdan

yoksun yayınlar yapılıyor, sırf kendisine tavır aldıkları için yoldaşlarımızı karalayan, kişiliklerine saldıran, psikolojik bir savaş yürütülüyordu.

Amaçlanan neydi? Böyle olduğu için miydi gerçekten? Elbette ki hayır. Karaladığı, her türlü çamuru sıçrattığı devrimci hareket insanları hiçbir zaman olumsuzluklarını, yanlışlarını, yetmezliklerini inkar etmemişlerdi. 20 yıllık yaşamları boyunca da insan yanlarıyla devrimci yanları içi içe bir bütünlük taşımıştır. Küçük burjuva zaafaları, korkuları, insan yanlarından bir parçaydı. Devrimcilik, mücadele hiçbir zaman dümdüz bir hat izlemez. İlerlemeler, gerilemeler, yenilgiler, devrimci mücadelenin bir parçasıysa, insan da devrimciler de bu gerçeğin bir parçasıydı. Devrimcileşme sürekli gelişen, geliştirilen bir olgudur.

Kötülediği, çamur attığı, "işte bakın özeleştirileri" dediği insanların elbette ki devrimci yaşamları boyunca hataları, zaafaları, bir çok olumsuzlukları mevcuttu. Bu inkar edilecek, yok sayılacak bir olay değildir. Hiçbir kadro da buna "hayır" dememiştir. Aksine, karaladıkları tüm devrimci hareket insanları, kendi olumsuzluklarının bilincinde, bu gerçeği kabullenmişlerdir. Ama, bu salt onlar için değil, DK dahil etrafındaki tüm insanlar için geçerli bir durumdur. DK, bir kısım devrimci hareket kadrolarının hangi koşullar ve şartlar altında yazdıkları belli olan özeleştirileri kamuoyuna yansıtırken, onların ne kadar kötü olduklarının teşhirini yapıyordu. Bu özeleştirileri nasıl bir ruh hali içerisinde ve hangi koşullarda yazdıklarını belirten kadroları bu kez de kişiliksizlikle suçlayarak, bu durumu onların ne kadar yaramaz insanlar olduklarını göstermeye kullanıyor, bu kez bu yönde yazıp çizmeye başlıyordu.

Bir devrimcinin kendini çiğnemesi kadar azap verici bir durum olamaz. Kendi idealleri için her türlü bedeli öderken kişiliğinden taviz vermezken, örgütsel bir yapıda bu bedellere katlanmayı insan niçin göze alamaz? Kişiliğini neden ezer? Bu, tüm devrimci örgütler için cevaplandırılması gereken bir sorundur. Bir çok faktör bunda rol oynar. Olayın psikolojik boyutu da vardır. Ama her şeye rağmen, bir devrimci, inandığı doğruyu ifade eden, yaşadığı sorunu, zaafalarını açık yüreklilikle ve özgürce ortaya koyan, örgütsel disiplinin gerektirdiği sonuçları göze alan olmalıdır. Yoksa, örgütün istediği tarzda bir özeleştirisi veya beğenilecek bir özeleştirisi, devrimci bir öz taşımaz. Taşımadığı gibi, devrimciliğinden, kişiliğinden çok şey kaybediyor demektir. Şu bir gerçek ki, DK'nın beğendiği tek bir özeleştiriyeye rastlanmamıştır. O, istediği özeleştiriyi adeta dikte ettirecek tarzda, kadrolara sözleriyle, tavırlarıyla ifade eder. Beğenmediğinde olmamıştır, tekrar tekrar yazdırır. Bunun tarihimizde onlarca örneği vardır.

Devrimci hareketin kadro ve yöneticilerinin özeleştirileri savunulacak bir tutum değildir. Devrimci bir örgüt insanının yaklaşım biçimi de değildir. Ancak, bu bir gerçektir. Ve bu gerçek, örgütsel şekillenmemizin, kadro anlayışımızın, kültürümüzün bir biçimi

olmuştur. Bu konuda sağlıklı bir değerlendirme yapılabilmesi için örgütsel bir muhasebe şarttır. DK kendisini bu örgütsel muhasebenin dışında tutmak istemektedir. Özeleştirilerini yayınlamak için istediği devrimci hareket insanların neredeyse bir ömrü devrimci mücadeleye verdiklerini, bu hareket içerisinde şekillenip, onu şekillendirdiklerini, yanlışıyla-doğrusuyla, eksiğiyle-zaafıyla 20 yıllık yaşamları boyunca devrimcilikten başka kaygıları olmadığını yok saymak istemekte, tüm olumlulukların, değerlerin, güzelliklerin, her şeyin yaratıcısı olarak kendisini sunmaktadır. Oysa bu yaklaşım daha baştan kendi içinde bir açmazı barındırmaktadır. Örgütün her şeyinde kendisinin olduğunu söyleyen DK'nın bu insanların 20 yıllık devrimci yaşamlarına rağmen neden hala yaramaz, zaaf, küçük burjuva ve kötü devrimciler olduklarını ve eğer öyle iseler neden en sorumlu görevlere getirildiklerini açıklamak zorundadır. Bu insanlar DK'nın en yakınındaki insanlardır. Ve eğer 20 yıllık devrimci yaşama rağmen hala korkak, küçük burjuva, zaaf iseler her şeyin yaratıcısı olduğunu söyleyen DK bunun yaratıcılığında kendi payını koymak zorundadır. Ama hayır, tek komünist O'dur. Bu zaaf, korkak, küçük burjuva insanları tüm bu zaaflarına rağmen değerlendirerek bu örgütü yaratmış ve bugünlere getirmiştir. En yakınındaki her insanla ilgili, kendisiyle çelişkiye düştüğünde kullanılmak üzere saklı tutulan bir suç dosyası, bir secere, bir özeleştirisi belgesi mevcuttur.

'89 tartışmalarında Sinan'a ilişkin karar ve değerlendirmelerinde ifade edilenler tam bir ibret belgesidir. Panikçi, oportünist, uzlaşmacı, Devrimci Sol'u bilmez, küçük burjuva, vb. ne kadar sıfat varsa sayan kendisiydi. Aynı Sinan katledildiğinde MK idi. Komünistti. Komünist olmanın kriteri ölü olmaktır. Ve bu çirkinlik, "örgüt gerçekliğimiz", "insan malzememiz" denilerek teorileştirilmektedir. Örgütsel bir muhasebeden kaçışın teorisi bu. Sosyalizmin insana yaklaşımından uzaklaşmadır. Diyalektiğe, tarihsel materyalizme, bilime, Marksizm-Leninizm'e aykırı bir şekilde insanın zaafının değişmezliğinin savunulmasıdır. Sosyalist insanın yaratılmasına değil, zaafının kullanılmasına ve gelecekte de şantaj malzemesi yapılmasına dayanan bir temel üzerinden politika üretmektir. Evet, bu da bir politikadır. Ama devrimci politika asla değil!

Psikolojik savaşın bir parçası olarak gündeme sokulan bu özeleştirilere yönelik kişilik tahlilleri, altları boş, temelsiz, küfür ve hakaret niteliğindeki sıfatların sayılmasından ibaretti. Devrimci hareket insanları arasında güvensizlik tohumları ekme, kuşkuculuğu uyandırma ve bu yolla devrimci hareketi yıpratma hedefli bir yayın politikasıydı.

Bunda elbette ki bir dönem başarılı da olmuştur. Fiziki saldırılarla bütünleşmiş psikolojik savaşın etkisinde düşünen kimi insanlar, devrimci harekete olmadık zararlar vermişlerdir. Zaten DK, aynı zamanda devrimci hareketi ve insanlarını magazin boyutunda sorun ve olaylar batağına çekerek olayın ideolojik-politik-örgütsel boyutunu

ört-bas etme yöntemini tercih etmiştir. Kapitalizmin propaganda yöntemlerinden esinlenmiş, bir reklam spotu hazırlamasına insanların bilinç altlarına işlemeyi hedeflemiştir. Nitekim sürecin ileriki evrelerinde yaşanan olaylarda, bir takım olumsuzlukların devrimci tarzda ele alınamayışında, magazin boyutunda bir sorun haline getirilmesinde bu çarpık anlayışın payı vardır. Kendi içlerinde onlarca-yüzlerce örneğini sayabileceğimiz bir takım olumsuz olaylar ve sorunlar, devrimci hareket saflarında görüldüğünde buna oynamış, buradan vurmuş, bu olaylarla devrimci harekete olmadık karalamalarda bulunmuştur. Tüm bu çirkin politikalar karşısında devrimci hareket hiçbir zaman bu seviyesizliğe ortak olmamış, kişileri ve kişilikleri eksen alan bir tartışmadan kaçınmış, bir çok insanımızın küfür ve hakaretlere maruz kaldığı, hakkında her türlü aşağılık yalanın, spekülasyonun dile getirildiği bu yazılara cevap vermeyi kendine yakıştırmamıştır. Devrimci iradenin henüz zayıf olduğu, iç bütünlüğün yeterince sağlanamadığı bu koşullarda, kitle ve kadroların bu yayın bombardımanından etkilenmesi kaçınılmazdı. Ancak devrimci hareket, yozlaşmaya ve çürümeye ortak olmak yerine bu yıpranmayı göze almış, uzun vadede örgütsel bir muhasebe üzerine oturan sağlıklı bir kadro kültürü ve politikası oluşturmayı tercih etmiştir.

Yaşanan 5 yılın ardından bugün yer yer aynı yaklaşımları, psikolojik saldırıyı dile getiriyorlarsa, bilinmelidir ki geçmişte sonuç aldıkları içindir. Güvensizlik ve kuşku ettikleri içindir. Çünkü başka silahları yoktur. Devrimci hareket bu saldırıları o günkü koşullarda yeterince savuşturamadığı içindir. Devrimci hareketi aynı güçsüzlük içerisinde sandıkları içindir. Ama devrimci hareket de bu süreci önemli deney ve tecrübelerle geçirdi. Zaaflarını, olumsuzluklarını bilince çıkararak, bunları aşma konusunda güçlenen bir yapı oldu. Yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen kendini yenileyen, yenileme dinamiklerini gösteren oldu. Çürüyen, yozlaşan yanlarından hızla arınan, kendini aynı olumsuzluklara düşürmeyecek denli sağlam adımlarla yürüyen konumdadır. Saflarında bir bilinç ve kararlılık iradesi ortaya çıkarmıştır.

O döneme dönersek, devrimci hareket böylesi zorluklarla, engellerle iki ateş arasında hızla örgütlenmeye başlamıştı. Bu örgütlenme sürecinde çok yönlü görevlerin başarılması da gerekiyordu. Faşizme karşı örgütlenmek ve mücadele etmek, yaratılan kaos ortamını dağıtmak, ayrılık sürecini sağlıklı bir biçimde kitlelere taşımak, saflaşmayı sağlıklı bir temelde sürdürmek, şiddet karşısında boyun bükmeden ama onun batağına da girmeden meşru müdafaa hakkımızı kullanmak, bir yayın organını hemen çıkarmak, vb. çok yönlü görevlerle yükümlü olduğumuz bir süreçti.

Sürecin bu tarz kararlılıkla hayata geçirilmesi, şiddeti kural olarak benimsemiş DK çetesinin saldırılarının da artmasını doğurmuştu.

Kendilerince insanlarına propaganda ettikleri tek şey “bunlar üç-beş kişi ve etraflarında kandırdıkları bir kısım insanlar, o halde

bunları etkisizleştirirsek sorun da bitmiş olur” tarzındaydı. Ama yayının devreye girmesiyle, mahallelerde örgütlenme çalışmaları da başlayınca 3-5 kişi edebiyatını terk ederek “kontra yayın” vb. diyerek 2 No'lu imha kararlarını devreye soktular.

7 Haziran kararları, Devrimci Çözüm Dergisi'nin yayın hayatına atılmasıyla alınan kararlardır. Gerçeklerin kamuoyunda açığa çıkacağı ideolojik mücadelenin dergi sayfalarında süreceği korkusu, bu kararları almaya sevk etmiştir. Amaç gerçekleri kamuoyuna yansıtmak değildir. Amaç kitle ve tekkesini yeni kararlarla denetim altına almak, yeni bir kemikleştirme sürecine sokmaktır. Bu konuda kitleyi kemikleştirip, saldırgan tavırlara yöneltirken, cinayet dahil her türlü kirli yöntemi uygulama gibi bir çılgınlığa varmışlardır. Kirlenmiş bir kitlenin örgütsel sorunları tartışma, gerçekleri öğrenme gibi bir derdinin olmayacağını biliyordu. Devrimci yaşamları 1-2 yılı bulmayan insanlar, örgütsel sorunlarla ilgili her şeyi konuşma hakkını kendilerinde gördükleri gibi lümpen kültürün taşıyıcıları olduklarını da gösterdiler.

Polisin göze alamadığı bir pervasızlıkla, polis ekiplerinin gözü önünde dergi bürosunu bastılar, ilk baskında sonuç alamayınca, dergi bürosu etrafında pusu kurmaya başladılar. Ama dergi bürosunu basma girişimleri de hilekarca devam etti. Bir basın toplantısı nedeniyle çeşitli sosyalist dergilerden muhabirlerin ve değişik kesimlerin de bulunduğu bir ortamda, katiller sürüsü gibi içeriye doluşarak insanları yere yatırarak, kontra çeteler gibi tarayıp katliama teşebbüs ettiler. Dergi bürosu baskını ve katliam teşebbüsü ile beş insanımız ölümden dönmüş, 15 yaşındaki bir lise öğrencisi bir gözünü kaybetmişti.

Bu durum devrimci hareket açısından yeni bir sürecin başlangıcıydı. Tasfiyeciler çetenin, devrimci hareketi yok etme konusunda sınır tanımaz bir şiddeti tırmandıracağıının en uç örneğiydi.

Devrimci hareketin tavrı ne olmalıydı? Şiddet batağına çekme girişimlerine rağmen şiddete bulaşmama noktasında gösterilen özen, sabır, sağduyu nereye kadar sürecek?

Devrimci hareketin bu noktadan sonra tek seçeneği vardı: Şiddetin batağına girmeden, ama şiddet karşısında boyun da eğmeden, bugüne kadar yaratılan değerlere sahip çıkmak, korumak ve bu konuda devrimci adaletin gereklerini yerine getirmek. Devrimci hareket hiçbir dönem misilleme anlayışıyla hareket etmedi, şiddeti kuralsız ve kör bir biçimde uygulamadı, DK çetesiyle arasındaki sorunun çözüm yöntemi olarak görmedi, çelişkilerini şiddet kullanarak ifade etmeyi tercih etmedi. Ancak şiddetin her türlüüne maruz kaldığı, insanların hiçbir can güvenliğinin kalmadığı, hiçbir devrimci ilkenin, değerinin, kuralının, kurumunun tanınmadığı bir ortamda ya bu şiddeti etkisiz kılmak için devrimci adaletin sınırları içerisinde gerekenleri yerine getirecek, ya da şiddet karşısında boyun eğecekti. Devrimci hareketi ve insanlarını fiziki olarak imha

edeceğini söyleyen, bu yönde şiddeti bütün kuralsızlığıyla devreye sokan bir anlayış karşısında meşru müdafaa hakkımızı kullanma hem bir zorunluluk, hem de tarihsel bir görevdi. Devrimci hareket de bundan kaçmamıştır.

Saldırılarda rol oynamış, bizzat katılmış katiller, devrimci adaletin titizliği içerisinde bulunmuş ve gerekenler yapılmıştır.

Devrimcilere karşı bizzat örgütlenmiş katiller ekibinin şefi Rıza Güneşer, her türlü saldırıda yer almış, yönetmiş, onlarca insanın gözaltılı sorgularına katılarak devrimciliği bıraktırmaya yönelik imzalı yazılar almış biriydi. Dergi bürosunun basılması ve katliam girişiminde bulunulması eyleminin de yöneticisiydi ve buna o gün dergi bürosunda bulunan diğer sosyalist dergi muhabirleri de tanıktır. Devrimci hareketin kendisini bulduğu bir bölgede silahını çekmeye yeltenince gereken ceza verilmiştir.

O güne kadar meşru müdafaa hakkınızı kullanmalısınız diyen sol gruplar, bu olaydan sonra "siz de aynı şeyi yapıyorsunuz" diyen bir tavır sergilediler. Meşru müdafaa hakkı neydi? İnsanlarımızın can güvenliğini sağlamak için sürekli polis denetimi altında bulunan ve sık sık polis baskınına uğrayan dergi bürosunu silahlandırıp, baskın yapıldığında kendimizi korumak mı? Bunun koşulları var mıydı? Meşru müdafaa hakkı neydi? Hisarüstünde ya da Armutlu'da gecekondusu kundaklanan, yıllardır devrimci harekete evini, yoksul sofrasını açmış, her türlü bedeli göğüslemiş, polisin baskı ve saldırılarına maruz kalmış halk ilişkilerinin silahlandırılması mıydı? Ya da bu gecekonduların çevresine SDB elemanlarının yerleştirilmesi miydi? Meşru müdafaa hakkı neydi? İHD, ÇHD, HEP gibi kurumların, cezaevlerinin, DGM'nin, sosyalist dergilerin, Aydınlar Matbaası'nın içinde veya çevresinde silahlı güvenlik almak mıydı? Yoksa buralara girip çıkan insanlarımızın silahlandırılması mı? Meşru müdafaa hakkı neydi? Silahlı sopalı saldırıya uğrayan insanlarımızın, dayak yerken, işkence görürken, evi kundaklanırken, kurşunlanırken slogan atmaktan başka yapacak hiç bir şeylerinin olmadığını bilmek ve bu durumu sineye çekmek mi? Hayır! Burjuvazinin hukukunda dahi meşru müdafaa hakkının tanımı bundan geniştir. Hiçbir yasal hukuk tarafından korunmayan insanların, devrimci bir hukukun da çiğnendiği bir ortamda meşru müdafaa hakkını "saldırı anında kendini koruma"yla sınırlamak ne devrimciliğe, ne de adalete sığmaz. Aylardır her türlü saldırı, şiddet, katliama varan yöntemleri uygulayanlara karşı "meşru müdafaa hakkınızı kullanmalısınız" diyen solun, bu hak kullanıldığında iki tarafa da tavır alma adına sorunun çözümü yönünde çaba sarf etmekten kendini muaf tutması, bir kaçıştan başka bir şey değildi. Kendi içinde zaten tıkanmış; daralmış, iç sorunlarla cebelleşen sol, bu sorunu iki grup arasında sınırlı bir sorun olarak görmeyi ve daha fazla ilgilenmemeyi tercih etti.

Çete ve katiller sürüsü ise tam bir panik içindeydi. Aylardır dergi sayfalarında "arıyoruz, bulamıyoruz" diyen alaylı yazılar yerini

"saldırıyorlar, bakın, burada, şurada bize saldırıyorlar" diye feveran eden, utanmazca bizi sola şikayet eden yazılara terk etti.

Devrimci hareket toparlanmasına paralel bir yandan fiziki saldırıları savuştururken, bir yandan da eylemleriyle sürece müdahale eden bir hat izliyordu. Kürdistan'da DY-SHP hükümetinin sürdürdüğü operasyonları protesto etmek amacıyla, İzmir ve İstanbul'da DYP-SHP parti binalarına baskınlar gerçekleştirilmişti. Devrimci hareketin eylem yapacak gücünün olmadığını propaganda edip duran çete "önderine" en iyi cevap, pratiğin kendisiydi. Ama taban öylesine şartlandırılmıştı ki, cezaevlerinde eylemleri duyunca bu eylemin kendilerine ait olduğundan emin, halaylar çekiyor, sloganlar atıyorlardı. Ertesi gün basından eylemlerin Devrimci Sol'a ait olduğunu öğrendiklerinde şaşkındılar. "Üç-beş kişilik kontra" vb. demagojiler artık kendi tabanını bile ikna edemez noktadaydı.

Devrimci avına sürdükleri katiller çetesi önemli oranda etkisizleştirilmiş, devrimci hareketle karşılaşmamak için köşe-bucak kaçmaktan pusu atmaya, insan katletmeye çıkamaz hale gelmişti. Devrimci hareketin anti-faşist eylemlerle sürece müdahale edişi kemikleşmiş tabanında bir çözülmeyi başlatmıştı. Sürecin kendilerince önünü açacak bir şey yapmaları gerekiyordu. Henüz yeni tutuklanmış, 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca düşmanla karşı karşıya geldiği her ortamdan devrimci onurunu koruyarak çıkmış ve son şube sürecinde de onurlu bir direniş tavrı sergilediği gibi yüzleştirildiği çözülmüş çete üyelerine moral vermeye, direniş çizgisine çekmeye çalışmış Erdoğan ELİUYGUN yoldaşımız hedef seçildi. Seçilmiş katillerden oluşan bir güruh, koğuş basmaya geliyor, ilk saldırı arkadaşlarımız tarafından geri püskürtülüyordu. Bunun üzerine koğuşa dönüp takviye kuvvet alan katiller sürüsü ikinci baskını gerçekleştiriyordu. 20 yıllık onurlu bir devrimci geçmişe sahip Erdoğan ELİUYGUN, daha üzerindeki işkence yaraları bile iyileşmemişken önce silahla vuruluyor, ardından şişlenerek katlediliyordu. Koğuşta bulunan diğer arkadaşlarımızdan bir kısmı silahla, bir kısmı şişle yaralanıyor ve 20-30 kişilik katiller güruhu, ellerini kollarını sallayarak koğuşlarına dönüyorlardı. Tüm bu süre boyunca cezaevi idaresinin hiçbir müdahalesi söz konusu olmuyor, adeta idarenin icazetinde bu katliam soğukkanlı bir şekilde hayata geçiriliyordu.

Bütün bu şiddet yöntemlerine, en aşağılık saldırılara rağmen devrimci hareketi tüketemeyen, siyaset sahnesinden silemeyen tasfiyeci çete, gözü dönmüş bir dengesizlik içerisinde hedefi genişletti. Engizisyon mahkemelerinin tarihe geçen uygulamalarını andıran yöntemlerle matbaa kundaklanıyordu. İlerici-devrimci tüm yayınların basıldığı Aydınlar Matbaası'nın Devrimci Çözüm'ü bastığı için önce tehdit edilip ardından kundaklanması, kara bir leke olarak Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihine yazılıyordu. Dengesizlik, tükenme- bitme fobisi, onları karşı devrime hizmet eden bir konuma düşürüyordu. Adeta son kozlarını oynayan bir

saldırıcılık içerisindeydiler.

Yaptıkları bütün anti propagandalara ve her türlü ahlaki normdan uzak saldırı ve terörlerine rağmen, devrimci hareket olumsuz koşulları kendi lehine çevirmiş, hızla kendini yapılandırma becerisi göstermişti. Bu terör karşısında boyun eğilmeyeceği DK çetesine gösterildi. Bu çerçevede katiller sürüsüne gereken karşılık verildi. Ama yüzümüzün esas olarak oligarşiye dönük olduğunun sürekli altı çizildi ve sınıflar mücadelesinin gerekleri sübjektif yapılanmamıza denk düşecek tarzda yerine getirildi. İşkencenin teşhiri ve kirli savaşın protestosu çerçevesinde İzmir'de, bir işkence timi cezalandırıldı. Kağıthane Belediyesi'nde işten atılan işçilere destek amacıyla Belediye Başkanı'nın arabası imha edildi. Kartal Topselvi polis karakoluna baskın eylemi gerçekleştirildi. Eylemliliklerin yarattığı sempatinin önüne geçmek için DK'nın başvurduğu yöntemler çöller acısıydı. "Menzir'le birlikte eylem yapıyorlar" diyordu. Bu eylemler DK ve şürekasını bitirmek için bizzat devlet tarafından, Menzir'in fiili katılımıyla gerçekleşiyordu. Sırf ona karşı bir örgüt çıksın diye devrimci hareket devlet tarafından destekleniyor ve Menzir kendi eliyle polislerini öldürtüyordu! Sefilleşmiş, tam bir zavallılık örneği sergileyen bir duruma düşmüşlerdi. Önce "bunlar 3-5 kişi, darbeci, kontra" diye başlamış, ardından "mücadele etmek diye bir derterli yok, salt bize karşı konumlanıyorlar" demagojisi yapmış, devrimci hareketin kendini sınıflar mücadelesinde ifade edecek bir hattı yakalamasıyla da "bu işleri Menzir'le birlikte yapıyorlar" demeye başlamışlardı. İç tutarlılıktan yoksun, ne söyledikleri belirsiz, bir söylediklerini bir başka zaman yadsıyan, ama bu kez de uçlaşıp senaryolara dönüştüren bu mantık tam bir hastalık halini almıştı.

Devrimci hareket, başta yaşadığı sıkıntıları yavaş yavaş üzerinden atan, kendini toparlayarak sınıflar mücadelesinin gereklerini yerine getirmeye çalışan bir hat içerisindeydi.

DK çetesi ise başından itibaren yasaklarla, terörle, yalan ve demagojilerle süslediği söylemlerini artık kimseye satamaz durumdaydı. İçte çatırdama başlamıştı. Hayat söylediklerinin tersini ispatlıyordu. Kimseyi o ajitatif, hamasi nutuk ve söylemlerle daha fazla kandıramazdı. İç sorunları başlamış, kemikleştirdiği, kamplaştırdığı insanlar yavaş yavaş sormaya, öğrenmeye başladıkları gibi, şiddetin yanlışlığını görerek ayrılmaya başlamışlardı. Kandırılmış, aldatılmış bir çok genç unsur yanında, bir çok eski kadro DK'nın gerçek niyetlerini fark ederek, bu yapının dışına düşmeye başlamıştı. Ancak bu yapıda ayrılmak o kadar kolay değildi. Kandırılmış, kirletilmiş, kullanılmış bu insanlar ancak bir posa haline getirildikten sonra ve devrimcilik yapmayacağına, devrimci hareketimize ya da bir başka siyasi yapıya gitmeyeceğine ikna olunduktan sonra "atıldı" oluyordu. Devrimciliği henüz kendi içinde tüketmemiş pek çok insan, bu süreçte salt siyaset yasaklarının etkili olamayacağı belli bir gücü temsil eden yapılara -örneğin PKK'ye- geçerek, vb. yöntemlerle

kendini kurtarabiliyordu. Bunun dışında, ayrılmak isteyen insanların bir kısmı gözaltına alınmış, sorgulanmış, tehdit edilmişti. Bir kısmı ise kaçarak bu sorgulamadan kurtulmuştu. Kürdistan'da Kır Gerilla Birliği, sağlıklı bir tartışma -hatta iletişim- içerisinde bulunmadığı gibi, gelişmelerin dışında, koşulların dayatması ile hasbelkader o yapının içinde yer almıştı. İlerleyen süreçte bu birlikte iç sorunlar ortaya çıkmış, gerçeği, olanı-biteni öğrenmek, tartışma sürecine dahil olmak isteyen bir kısım insanlar devrimci harekete ulaşmaya çalışıyordu.

Süreç DK açısından bitiş ve tükenişe doğru yol alırken, DK'nın imdadına devrimci harekete yönelik bir merkezi operasyon yetiştirdi.

Kendi içimizde yaşadığımız sorunlar, sürecin bütünlüklü bir iradeyi henüz ortaya çıkaramamış olması ve yaşadığımız iç sorunların ele alınmasındaki çarpıklık, kadro kişiliğinde oluşturulan dejenerasyonun bu tür anlarda oynadığı olumsuz rol, geçmişin çarpıklıkları, başından itibaren yaşanan olumsuzlukların yarattığı birikim vb. tüm etkenler birleşince, bu operasyon, devrimci hareket açısından olumsuz bir sürecin başlangıcı oldu.

Ülkede yemiş olduğumuz ciddi operasyon, bir çok ilişkiyi dağıtmış, bozmuş, toparlama müdahale etme girişimlerinin de çarpık ele alınışı buna eklenince süreç daha da olumsuz bir evreye girmişti.

Bu ortamı değerlendiren DK çetesi, devrimci hareketin yaşadığı sorunları kendi iç sorunlarını çözenin basamağı yaparken, diğer yandan da yeni bir saldırı dalgası başlatıyordu. Bu saldırı dalgasında ilk can kaybını İsviçre'de verdik. Tasfiyeci çetenin gerçekleştirdiği bir ev baskınında Ahmet Hozer yoldaşımız katledilirken bir arkadaşımız da ağır yaralanıyordu. Aynı süreçte, kendilerince, artık engel olmaktan çıktığımız düşüncesinden hareketle, yeni bir isim altında partilerini ilan etme hazırlıklarına girdiler. Partinin ilanını devrimci harekete yönelik saldırılarla eş zamanlı olarak gündeme getirecekleri bir takım eylemliliklerle birlikte yapacaklardı. Kendilerince hem bize son darbeyi vurmuş olacak, hem de eş zamanlı olarak gerçekleştirecekleri devletin birtakım kurumlarına yönelik eylemlerle kamuoyunda kendilerine karşı gelebilecek tepkiyi nötralize edeceklerdi. Ama yaşam bu taktiği boşa çıkardı. Devlet, henüz onlar partilerini ilan etmemişken, bunu deşifre etmişti bile. Çıktıkları, daha devlete yönelik ilk eylemde devletin operasyonu karşılık bulmuştu. Partinin ilanını yapmak polise düştü. Ancak devrimci harekete ve insanlarına yönelik saldırıları devam etti. Henüz cezaevinden yeni tahliye olan Musa Uyar isimli taraftarımız kaçırılıp, işkenceli sorgulardan geçirildikten sonra katledilip bir sokağa bırakıldı. Polisçe vur emri ile aranan Hakan ACAR isimli arkadaşımız yine aynı yöntemlerle kaçırılıp, sorgulandıktan sonra katledilerek üzerine DHKP-C bayrağı bırakılıyordu. Devrimci ÇÖZÜM Dergisi Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN, cezaevinden çıktıktan kısa bir süre sonra kurdukları pusuda katledildi.

Kullanılan bütün yöntemler kontra taktiklerdi. Devletin kirli savaşta, özellikle DYP-SHP iktidarından itibaren halka ve devrimcilere karşı kullandığı yöntemlerin hepsini kullanıyorlardı. Devletin devreye soktuğu yeni topyekün saldırınının bir parçasıydılar adeta.

Devlet kaçırıp, sorgulayıp, katlettikten sonra ıssız bir yere bırakıyordu. DK çetesi de aynısını yapıyordu.

Devlet gazete, dergi bürosu basıyor, bombalıyordu. DK çetesi de aynı şeyi yapıyordu.

Devlet matbaacıları tehdit edip, sosyalist dergileri basmaması için ağır cezalar içeren yasa hükümleri çıkarıyordu. DK çetesi matbaa kundaklıyordu.

Devlet aydınları, ilerici-demokrat kesimleri tehdit edip hedef gösteriyordu. DK çetesi, kendi kirli yöntemlerine karşı tepki gösteren aydınları, demokrat kurum ve kuruluşları tehdit ediyor, yayınlarında teşhir edip karalıyor, hedef haline getiriyordu.

Devlet insanları devrimciliği bırakmaya zorluyor, şubede devrimciliği bıraktıklarına dair belge imzalatıyor, tehdit ediyordu. Aynı şeyi DK çetesi de yapıyordu. Üstelik bu belgeleri dergide yayınlıyordu.

Devlet ev basıp talan ediyor, yağmalıyordu. DK çetesi ev basıp dağıtıyor, gecekondular kundaklıyordu.

Burada onlarca örneğini sayacağımız bir dizi karşı devrime hizmet eden, bizzat karşı devrimci yöntem olan bu yöntemlerin tümünü DK çetesi devrimcilik adına kullanmış, kullandıkları bu yöntemleri adeta tüm sola kanıksatmış, solu da bu çürümeye ortak etmek istemiş ve bunda belli ölçüde başarı da sağlamıştır.

Kim kontraydı? Kim devlete hizmet ediyordu? Kim toplumda derin yaralar açan, güvensizlik yaratan, toplumun devrimcilere kuşku ile bakmasını sağlayandı? Bu tür sorular, başından beri anlatılan gelişmelerde zaten karşılığını buluyordu.

Tarihi aldatmak mümkün değildir, çünkü o objektif bir şeydir. Sadece yazar, yazar, yazar ve yazdıkları ne kadar süre gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, ne kadar tahrif edilmeye uğraşılırsa uğraşılsın, bütün objektifliğiyle bunları saklar. Ve günü gelir, "resmi tarihçiler" bunları gizleyemez olur. Gerçek, bütün çıplaklığı ve yakıcılığıyla toplumun önüne seriliverir.

Burada bir noktanın üzerinde durmak gerekir. Saldırılarda kullandıkları insanlar, daha çok apolitik, geri, devrimcilikten uzak, lümpen özellikleri ağır basan insanlardı. Sürecin başında, o toz-duman içerisinde bu saldırıların başını çeken insanların büyük bölümü bugün devrimciliğin dışına düştü. Kalanlarsa cezaevinde. Çıktıklarında mücadelenin neresinde yer alacaklarını yine zaman gösterecek.

Bu işleri organize eden, yönlendiren, o sürecin sağlıklı bir saflaşma yaratmaması için uğraşan, saldırılarda önemli payları bulunan eski kadroların büyük bölümü ise ya hain ilan edildi ya

da hain ilan edilip öldürüldü. Demokratik alan sorumlularının başında bulunan ve Mücadele Dergisi'nin o süreçte başyazarlığını yapan Tuncer Bağdatlıoğlu, bu çarpıklığın mimarlarından. Bu süreçte devrimciliğini tüketti, devrimci yaşamın dışına düştü ve devrimci yaşamın dışına düştükten epey sonra, ihanet ettiği gerekçesiyle öldürüldü. Latife Karaman cezaevinde ihanetçi diye öldürüldü. Öldürölme nedeni hala pek çok soru işareti taşıyor ve televizyonlarda yayınlanan sorgulamasına ilişkin video kasetleri hala belleklerde. Dersim Kır Gerilla Birliği sorumlusu K.K. hain ilan edildi. Eski kadrolardan ve bu süreçte önemli görevler almış isimlerden M.D. ihanet çizgisi içerisinde olduğu söylenerek atıldı. N.Ö. hain ilan edildi. Eski kadrolardan olmamakla beraber, bu süreçte önemli misyon üstlenmiş kadrolardan U ve Ü.G'nin peşine ölüm kararlarıyla düşüldü. Ve daha burada sayılamayacak onlarca isim. Tüm bu isimler, o süreçte olumsuz rol oynayarak, devrimci harekette ideolojik-politik bir tartışmanın üstüne oturacak sağlıklı bir saflaşmayı engelleyici rol oynamışlardır. Bugün hain, düşman ilan edilen bu isimler o süreçte kendilerince devrimci rol oynamışlardır. Şimdi kullanılmış, kirletilmiş olarak devrimci yaşamın dışına düştüler.

DK çetesi, 1995-'96 yıllarında yer yer saldırılarını devam ettirmiş olsa da asıl olarak "bittiler" edebiyatını ön plana çıkarmıştır. 1996 yılında, devrimci hareketin toparlanma çabasını hissedince, bazı gelişmelerin daha baştan önünü almak için, "böyle bir sorun yok, bittiler" diyerek bizim artık yok olduğumuzun propagandasını yapmaya, sürecin başında çatışmalara karşı tavır aldığı için tüm soldan özeleştiri istemeye başladılar. Amaç, daha baştan solu baskı altında tutarak, ileride gerçekleştirebilecekleri saldırılar karşısında tarafsız duruma düşürmek ve kendi saldırılarına bütün bir solu ortak etmektir. Bundan henüz somut bir sonuç alamamışlardır ki, devrimci hareketin toparlanmasını gördükçe daha fazla beklemediler. "Ülkede yoklar" demagojisini etkili kılmak için saldırılarına özellikle Avrupa'da hız verdiler. Karşılığını aldıkça hırçınlaştılar. Daha büyük saldırı planları yapmaya başladılar. Yüksek perdeden tüm siyasi yapıları dolaşarak, "karışmayın, bitireceğiz" dediler. Avrupa'da yaşanan bir çatışma sonrası, çatışmada yer alan insanların evlerinde eroin bulunduğu halde, bunu devrimci harekete mal ederek saldırdılar. Ama belgeler eroinin kendi insanların evinde çıktığını gösteriyordu. Bunun örneklerini daha önce de yaşamıştık. 1995 yılında Köln derneğini basan ve çıkan çatışmada ölen Çetin Gençdoğan isimli kişi, bir eroin pazarlamacı, bir kokainciydi. Otopsi raporunda kanında kokain bulunduğu geçiyordu. Yani bu kişi derneğimizi basmaya gelirken kokain çekip gelmişti. Bu tür insanlarla devrimcilik yaptıkları, bu tür insanları saldırılarda kullandıkları da açıktı. Belgelenmişti.

Her ne kadar "Ülkede yoklar" demagojisi yapmak isteseler de, varlığımıza tahammülsüzlükleri ile kendi kendilerini yalanladılar.

1 Mayıs'larda saldırdılar. Muhabirler tehdit edildi. İnsanlarımız dövüldü. Dergi satan bayiler tehdit edildi. Ama her saldırıları boşa çıkarıldı. Yıllardır süren saldırılar, kendi kitlelerinde de bir bezginlik, bir yorgunluk yaratmıştı. Bu "üç-beş darbeci" bir türlü bitmiyordu. Koskoca parti 5 yıldır bu "üç-beş kişi" ile baş edemiyordu. Üstelik sadece katledilenler, yaralananlar, dövülenler bile göz önüne alınsa, yine de hesaba uymuyordu. Halkla karşı karşıya kaldıkları her yerde bu sorunu anlatmakta güçlük çekiyorlardı. Bu daha ne kadar böyle sürecekti?

Kuşkusuz fazla uzun süremezdi. Çünkü 13 Eylül devrimci çıkışını daha gelişip kendini ifade edemeden boğarak kendi ömrünü uzatmaya çalışan bu tasfiyeci gericiilik, siyasal olarak ömrünü tüketmek üzereydi. 13 Eylül müdahalesinin ve devrimci hareketin taşıdığı kimi zaafılar, bu süreçteki politikalarda ortaya çıkan eksiklikler, tasfiyeciliğin geleneğimizde ve değerlerimizde yarattığı tahribatin boyutu vb. nedenler onun ömrünü uzatırken, devrimci hareketin yıllarına mal oldu belki. Ancak bilimin ve tarihin yasaları, gelişimin yönünü belirlemiştir bir kez... Bu gelişimin önüne hiçbir güç geçemez!

**SÜRECİN GELİŞİMİNDE
DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN BAZI
EKSİK VE HATALARI**

Evet, çatışmalar, saldırılar ve her türlü komplo yöntemleri kullanan DK çetesiyle böylesi bir süreç yaşadık. Bu süreç hala da devam etmektedir. Devrimci hareketin kendini yeni bir süreçle tanımladığı, yeniden yapılanmayı hayata geçirdiği bir dönemde, geleceği kazanmak bu tarihin bilince çıkarılmasını gerektiriyor.

Kuşkusuz sürecin bu denli sancılı, sorunlu yaşamasında ve bunca uzun yıllara yayılmasında, 13 Eylül Devrimci İnisyatifi'nin hata ve eksikliklerinin yanı sıra, devrimci hareket iradesinde ortaya çıkan zaafaların payı yadsınamaz. Bugünden bakıldığında geçmişe dönük pek çok yetersizlik, hata ve zaaf tespit edilebilir. Ve eğer yaşadığımız süreçten dersler çıkarıp geleceğimizi yeniden şekillendirmek istiyorsak bunu yapmak zorundayız da. Ancak burada dikkat edilmesi gereken, sorunu bir kaç yönetici ya da kadronun kişisel tavırları, hataları, zaafaları vb. ile açıklamak ya da "görünmez elle tutulmaz" soyut bir "örgüt" kavramına fatura etmek yanlışlığına düşmemektir.

13 Eylül müdahalesinin ve sonraki sürecin tüm hata ve zaafalarına temel teşkil eden, devrimci hareket iradesinde ortaya çıkan zayıflıktır. Ve bu iradeyi bir bütün olarak kadrolardan, yöneticilerden ve onların düşünce-tavırlarından soyutlamadan değerlendirmek gerekir, çünkü bunlardan bağımsız, ayrı bir olgu değildir.

13 Eylül İnisyatifi, devrimci hareketi içten içe çürüten, onu siyasi ve fiziki olarak yok oluşun eşiğine götüren tasfiyeciliğe karşı devrimci bir tavır alıştır. Bu tavır alış, devrimci hareketin kendi bünyesindeki çürümeye karşı yine kendi bünyesinde ortaya çıkan bir reflekstir. 13 Eylül, devrimci hareketin içinde bulunduğu sorunlara net tanımlar koyan, bunların çözümü için hayata geçirilmesi gereken politikaları ortaya sunan sistematik bir düşüncenin sonucunda gerçekleşmiş bir çıkış değildir. Bunların ipuçları yakalanmıştır ve bir arayış söz konusudur. Bu arayışın zemini ise kadrolar platformu olarak görülmüştür. Ancak bu gelişmenin kendi sonunu getireceğini gören tasfiyeci anlayışın daha sürecin başında dayattığı şiddet, yaratılan bütün gelenek ve değerleri ayaklar altına alma, devrimci hareketi atomlarına kadar bölme pahasına başlattığı saldırı dalgası bu süreci ağırlaştırmış ve adeta bir dönem bu ipuçları da birbirine karışmış, devrimci hareket yeni bir çözümsüzlüğün içine doğru sürüklenme tehlikesi atlatmıştır. Ve kuşkusuz, bizim bu süreçten çıkarmamız gereken çok ders vardır. Devrimci hareket, bütün bu

sürecin değerlendirilmesini aynı zamanda kendi iç eğitiminin bir parçası olarak görmektedir, ve bu süreç devam etmektedir.

Bu genel sorunlar dışında sürecin ağırlaşmasında payı olan hata ve zaafılarımıza dönersek:

13 Eylül müdahalesinin en büyük hatalarından biri, tasfiyeciliğin örgütsel sorunları çözme yöntemleri görüldüğü halde, bu konuda net duruşu ortaya koymada yaşanan zayıflıktır. Her türlü ilke ve kuralı hiçe sayan, kendini net bir duruşla ifade eden tasfiyecilik, örgütsel sorunları çözmeye sorumluluk duymayacağını pratik yaşamışlıkla gösteriyordu. Bunun ayrı bir örgütlenme olduğu da açıktı. Tasfiyecilik ayrı bir örgüt anlayışıyla hareket ederken, ve '89'da yaşanan tartışmalarda bölünme kaygısının hangi sonuçları ortaya çıkardığı somut bir ders olarak dururken, sorunlarımızın aynı örgüt çatısı içinde çözümlenebileceğinin düşünülmesi en büyük hataydı. Sorunlarımızın kadrolar platformunda ele alınacağı ve hareket iradesinin bu platformda ortaya çıkacağı düşüncesi, kadrolar platformunun oluşturulmasına kadarki süreçte -ki bu kadrolar platformu gerçekleşmemiştir- devrimci hareketi bir irade zaafıyla karşı karşıya bırakmıştır. Bu durum, düşüncede, tavırda, örgütlenmede, seferber etmede yaşanan bir zaafı getirmiştir. Düşüncede, tavırda, örgütlenmede, seferber etmede yaşanan zaaf ise iradeyi daha da zayıflatan bir sonuç doğurmuştur. Sürecin başından itibaren bu iki zaaf karşılıklı birbirini beslemiştir.

13 Eylül müdahalesinin "darbe", "ihanel" çılgınlıklarıyla ilkesiz-kuralsız bir açılımla tabana duyurulduğu ilk günlerde, sürecin iki ayrı örgüt olarak şekilleneceği açığa çıkıyordu. Bu durum görülerek, planlama yapılmıyken, ilişkiler ona göre düzenlenmeliyken, çaba bir yanı sıra örgütü biçimlendirmeye yönelmeliyken, daha çok tasfiyeciliğin bizi çekmek istediği ortama doğru bir evrilme yaşanmıştır. Onun belirlediği, sınırlarını çizdiği bir alanda savaşı kabullenmek, tasfiyeciliğin ilk anda yarattığı etki ve saha hakimiyetini görmemektir. "Atomlarına kadar bölünsün" sözü, kaybedecek şeyi olmayanların yaklaşımından çok, devrimci hareketi güçsüz bırakacak, etki alanını daraltacak, kaos ve kargaşa ortamıyla devrimci hareketin önünü tıkamaya yönelik bir taktikti.

Tasfiyecilik: anlayış, yöntem ve çizgi olarak bilinmeyen değildi. Tasfiyeciliğin kendisi devrimci hareketi bir anlamda tıkanmanın eşiğine getirmişken, tıkanmayı aşma noktasında sorumluluk göstermeyeceği de açıktı. Çünkü tasfiyecilik kavramının kendisi dağıtmak, yok etmek, bozmak ise ve içteki tasfiyeciliğin '90'lı yıllardan itibaren, genel tasfiyeci dalgayla bütünleştiği vb. tespitlerinin yapıldığı noktada, tasfiyeciliğe karşı net duruş ortaya koymak önemliydi. Ortaya konan pratikle gelişmelerin nasıl bir seyir izlediğini ele aldığımızda görülen yan, tasfiyeciliğin yeterince anlaşılmadığı, etki boyutunun kavranmadığıdır. Daha çok tasfiyeciliğin örgütsel boyutta yarattığı tahribat pratik yanlarıyla görülmüş, bunlar vurgulanmıştır. Tasfiyeciliğe karşı

mücadele planı ortaya konamamış, saflarımızda buna uygun bir davranış biçimlendirememiştir. 13 Eylül müdahalesini zayıf kılan etkenlerden biri de bu gerçekliktir.

Şiddetin devreye girdiği bir ortamda ise, şiddeti etkisizleştirecek bir programa sahip olmamak gibi objektif bir sonuç çıkmıştır. Tasfiyeciliğin şiddete başvurma amacı intikam, "suçluların cezalandırılması" gibi görünümler arzetsede, asıl olarak 13 Eylül müdahalesinin devrimci çıkışını boğmak üzerine kuruludur. Şiddeti: tasfiyeci gelişimin önünü açmanın ve kendini yapılandırmanın yöntemi olarak kullanmıştır. DK tasfiyeciliğinin şiddeti kullanmadaki amacı bilinmesine, yöntemleri görülmesine rağmen, bu şiddeti etkisizleştirmeye yönelik bir politikanın hayata geçirilmesinde yetersiz kalınmıştır. Meşru müdafaa çizgisini aşmayan -hatta bunda bile yetersiz kalan- bir tutum sergilenmiştir. Bu yetersizlik, işe dönen bir silah olmuş, varolan sorunların kendini dışa vurmada etkisi boyutlu olmuştur.

Tasfiyeciliğin uyguladığı şiddet yöntemi etkisiz kılınabilir ve devrimci hareketi kendi gündemine hapsedme çabası boşa çıkarılabilirdi. Bu dinamikler de, potansiyel de, güç de vardı. Bu yapılamamıştır. Kuşkusuz bu zaafı sadece iradeye yüklemek haksızlık olur, bir bütün olarak hareket mensupları böyle bir zaaf içinde olmuştur. DK'nın hedefi, yöntemleri, araçları, öne sürdükleri insanların nitelikleri saflarımızdaki bir çok unsur tarafından kavranmamış, sol içi çatışmaya duyulan tepki, şiddetin çözüm olmayacağı düşüncesi, böyle bir süreci paylaşmama niyeti vd. nedenlerle sorunun çözümü teşhirde ve bu teşhirin yaratacağı dış etkide aranmıştır. Şiddeti etkisizleştirecek bir politikanın hayata geçirilmesini engelleyen ve adeta insanlarımızı "peygamber tavrı"na alıştıran bu durum, "vurdukça kazanan" bir tasfiyecilik olgusunu ortaya çıkarmış, sürecin bu tarz gelişimi bir tahribat ve dejenerasyona yol açmıştır. İç sorunların çarpık ele alınışı ve kendini yozlaştırarak dışa vurumunun bu denli şiddetli olmasında ve devrimci hareketin yıllarını çalmasında bu zaafımızın belirleyici rolü vardır.

Tasfiyecilik kendini biçimlendirirken asıl olarak 13 Eylül müdahalesinin bu eksikliklerinden yararlanmış. Şiddeti tek çare olarak görürken de bu eksikliklere ve zayıf noktalara oynamıştır. Devrimci harekete vurarak "güç" olmayı hedeflemiştir. Kendi geleceğini, devrimci hareketin yok edilmesi üzerine inşa etmiştir. Deşifreyon, ilkesizlik, kuralsızlık her şeyi kendine mübah görerek, örgütlenmeyi bir anda dağınlıklıkla başbaşa bırakmıştır ve devrimci hareketi sorumluluk altında bırakacak bir baskılanmaya sokmayı bu kapsamda hedeflemiştir. Devrimci hareket ilke, kural derken o ilkesizlik, kuralsızlık demiştir. Böylesi bir ortamda, yarattığı geri kitle güdüsünü daha rahat biçimlendirebileceğini hesap etmiştir.

Diğer yandan DK tasfiyeciliğinin saflarımızda dağınlıklık, güvensizlik ve inançsızlık yaratmak için devreye soktuğu kişisel

yıpratma kampanyaları karşısında da taktik yetersizliklerimiz söz konusudur. Devrimci hareket insanlarına yönelik kişisel ve ahlaki saldırılar karşısında, tartışmaların kişiliklerin tartışıldığı bir zemine çekilmesi ve sorunun özünün kaybedilmesi tehlikesi görülerek yanıt verilmemiş, ancak bu saldırıların saflarımızda yaratacağı olumsuzluk yeterince hesaplanamamış ve bertaraf edilememiştir. Kuşkusuz kişisel saldırıya uğrayan yoldaşlarımızın tek tek kendilerine yöneltilen suçlama ve karalamalara yanıt vermesi, kendilerini anlatması gibi bir tavra girilemezdi. Ancak bir bütün olarak devrimci hareketin bu kişisel yıpratma kampanyaları karşısında hem kendi saflarımızda bir eğitimi temel alan, hem de bu saldırı dalgasını geri püskürtecek bir programa sahip olması gerekirdi. Bunun olmadığı noktada, saldırı dalgaları saflarımızda yeni sorular yaratmış ve bu sorulara cevap yetiştirilmeye çalışılmıştır. Hızımızı kesen, bizi programlı bir çalışmadan alıkoyan bir işlev görmüştür. Gelecek açısından da önemli olumsuzluklar taşıyacak bir birikime neden olmuştur. Hiçbir kuralın ve ahlakın olmadığı, her yolun mübah sayıldığı bir anlayışla saldırılarını sürdüren tasfiyeciliğe karşı, ne bir eğitim süreci yaşanabilmiştir ne de karşı koymada kendimize has silahlar oluşturulmuştur. Tasfiyeciliğin yaratmak istediği kaos ve kargaşa böyle bir ortamda yankısını bulmuş, en ufak sorun birliği ve bütünlüğü zedeleyecek bir rol oynamıştır.

Gündemi belirleyen, bizi kendi eksenini etrafında oyalayan DK tasfiyeciliği bir anlamda elde etmek istediğini kazanmıştır.

Karşı atağa geçmede, inisiyatif koymada, gündemi belirlemede yaşanan yetersizlikler, devrimci hareketi tasfiyeciler karşısında zayıf düşürmüştür.

6 Mart katliamına neden olan deşifrasyon, tasfiyeciliğin çalışma yöntemleri, o günkü koşullarda yarattığı bir dizi devrimci olmayan yol ve yöntem sonucunda olsa da, asıl olarak devrimci hareketin toparlanmaması için gözetilen özel çabadır. Bu özel çaba, telefonlarla, her türlü legal ilişkiye Bedri'lerin ve bir çok insanın ülkede olduğunun bildirilmesidir. Bu bildirilme biçimi, bilinçli bir tarzda adeta operasyona yol açacak tarzda kullanılmıştır.

6 Mart katliamı tümüyle tasfiyeciliğin yarattığı bir sonuçtu. Bu sonuç, tasfiyeciliğin teşhirini geçmiş operasyonlarda oynadığı rolle birlikte bütün devrimci kamuoyuna etkili bir tarzda yansıtılmalıydı. Tasfiyecilik sorgulanmalıydı. Ama bu yapılamamıştır. Yapılamadığı gibi, DK tasfiyeciliğinin kullandığı, devrimci harekete yönelttiği bir silah olmuştur.

Keza daha önce de değindiğimiz gibi, örgütsel sorunlarımızın kendini yakıcı bir tarzda dile getirdiği, tıkanıklığı her boyutuyla yaşadığımız bir süreçte, 13 Eylül müdahalesinin adeta kendini yadsıyan bir şekilde, tasfiyeciliğin kaleminden çıkan "Partinin Arifesindeyiz" yazısını yayınlatabilmiştir. Sorunların her yönüyle kendini dışa vurduğu, 13 Eylül gibi bir müdahalenin yapıldığı bir süreçte, böylesi bir yazının yayınlanması, tasfiyeciliğe kan

pompalayan bir işlev görmüştür. "Madem örgüt kötüydü, partinin arifesindeyiz yazısını niçin yayınladınız" gibi bir anlayışın biçimlenmesinin de ötesinde, bu yazı tabanda, örgütün içinde bulunduğu sorunların, tıkanıklıkların görülmesini engellemiş, tam da tasfiyeciliğin istediği gibi insanların özlemlerine sahtekarca bir biçimde cevap vermiş, ve "parti" bekleyen insanlar örgütün gerçekleriyle yüzyüze geldiklerinde sorunları sahiplenmek yerine sorunlardan kaçmayı, "önderlerine" sığınmayı tercih etmişlerdir. Yine bu yazı DK'nın kendi tabanında yıllarca "partimizi engellediler" demagojisine malzeme olmuştur.

Oysa "Partinin arifesindeyiz" belirlemesi, tasfiyeciliğin sahtekarca bir sloganı olmaktan öte bir şey değildi. Örgütsel sorunların çözüm platformu oluşsun-oluşmasın, bu belirleme tasfiyeciliğin kolay kolay izah edemeyeceği bir durumdu. 13 Eylül müdahalesinin haklılığının somut delillerinden biri olan bu yazı, 13 Eylül müdahalesini yapanlar tarafından yayınlanmakla kendilerine dönen bir silah olmuştur.

Başta da belirttiğimiz gibi bu sürecin eksik ve zaafı devrimci hareketimiz açısından bir iç eğitim süreci olarak ele alınmıştır. Kısaca belirttiğimiz bu eksiklikler ve henüz tamamlamadığımız, yerine getiremediğimiz pek çok görevi bilince çıkarıldığı ölçüde, geleceğe daha sağlıklı adımlar atıyoruz demektir.

Ancak, tarihi ve yaşananları çarpıtan, tek yanlı bir propaganda ile kitleleri yönlendiren tasfiyeci anlayışa karşı ideolojik, politik ve örgütsel anlamda güçlü bir savaşımla verebilmek, kitleleri aydınlatmak önce tahrifatların giderilmesini gerektiriyordu. Bu her şeyden önce tarihe karşı olan sorumluluğumuzun bir gereği idi.

Devrimci hareketin yaşadığı bu tarihsel dönemi değerlendirmek, ve önümüzdeki süreci şekillendirebilmek, ancak bu sürecin pratik şekillenmesini ortaya koymaktan geçiyordu. Süreci kısaca anlatma zorunluluğu buradan kaynaklanıyordu. Bunu yaptık.

Bu süreci tarihsel olarak belgeleyebilecek en iyi yöntem ise, o günkü koşullarda yaşanan olay ve çatışmaların değerlendirildiği bildiri ve yazılara yer verilmesiydi. Sürecin başından itibaren yaşanan kimi olay ve çatışmaların, saldırıların ele alındığı bildirilere, fotoğraflara, haberlere burada yer vereceğiz.

**“RESMİ TARİH”ÇİLERİN
YOK EDEMEDİKLERİ GERÇEKLER
(BELGELER-BİLDİRİLER)**

HAREKETİMİZ İÇİNDEKİ SAĞ TASFİYECİ DK HİZBİ SUÇ İŞLEMeye DEVAM EDİYOR.

Tasfiyeci sağ oportünist hizip örgütsel-siyasal suçlarını örtbas etmek, insanlarımızın gerçekleri öğrenmelerini engellemek için yeni provokasyonlara başvurmaktan çekinmiyor. Ancak hiçbir çaba, hiçbir provokasyon, hiçbir baskı, tehdit, şantaj, karalama ve hatta son günlerde artış gösteren fiziki saldırıları dahi gerçeklerin ortaya çıkmasını engelleyemeyecektir.

Saldırganlığın yeni bir örneği 1-2 Mart günleri Köln Halk Kültür Derneği'nde yaşandı. İnsanlarımız, başka bir birimden kavga ettirmek için özel olarak çağırılan ve bir kısım sorumsuz, provokatif tavırlı "yönetici" tarafında adeta güruh mantığıyla idare edilen saflarımızdaki diğer insanlar tarafından aynı gün içinde üç defa saldırıya uğradı, dövüldü.

Politikayı yalan, ilkesizlik, kuralsızlık ve siyasal ahlaksızlarla yürütmeye çalışanlar baskı dayak ve tehditle, konuşmayan, tartışmayan, giderek "kul"laşan apolitik bir kitle yaratmak istiyorlar.

Daha önceden de gerek Özgür Halklar Komitesi ve Köln Halk Kültür Derneği'nde, gerekse Paris'teki derneğimizde bu türden saldırılar olmuş, insanlarımız dövülmüştü.

SORUYORUZ: NE İSTENİYOR?

İnsanları konuşmaktan, tanışmaktan men etmenin, okuma, tartışma yasakları koymanın mantığı nedir?..

"Konuşuyor, insanların kafasını bulandırılıyorsunuz" diyenler hangi gerçeklerin açığa çıkmasından korku duyuyorlar?

Bu korku neden? İnsanlarımızı tasfiyeci-oportünist DK hizbinin örgütsel-siyasal suçlarını öğrenmesinler mi?

Bitmeyen yalan ve iftiralar karşısında, kanla yazılan Devrimci Sol tarihine yönelik tahrifatlar karşısında sessiz mi kalalım? Hayır, kalmayacağız!..

Ya da gerçeklerden Marksizm-Leninizm'den, devrimciliğinden vazgeçip, tasfiyeci sağ oportünist hizbe "kul"luk mu edelim?

Sadece bu yaşananlara dahi baktığımızda oportünist DK hizbinin anlayışını görmemek, mahkum etmemek mümkün değildir.

ÇAĞRIMIZDIR

Tasfiyeci sağ oportünist hizbin etkisi altında kalan insanlarımızı sesleniyoruz... Düne kadar omuz omuza kol kola herşeyinizi paylaştığınız acıları-zorlukları birlikte yaşadığınız yoldaşlarınıza, mücadele arkadaşlarınıza el kaldırmayın, olgunlukla tartışmak, gerçekleri açığa çıkarmak yerine yalan ve iftiralara alet olmayın, fiziki saldırılara başvurmayın. Bu yol çıkmaz, bu yol karanlıktır DK

hizbinin sizlerden istediği silahlı saldırılara başvurup devrimci kanı akıtmayın.

Bir kez daha vurguluyoruz. Bu, gelecekte kesinlikle altında kalkılmayacak sorumluklar, yeni suçlar demektir. Kimse bu vebalin altına girmemeli, tüm yoldaşlarımız bu konuda yüksek bir sorumluk anlayışıyla hareket etmelidir.

TASFIYECİ SAĞ OPÖRTÜNİST HİZBİ UYARIYORUZ

Örgüte, ileri kadrolara güvenmeyip, sorunu yalan, yaygara ve boğuntuyla kitlelere götördünüz. İlkesizlik, yalan-dolan, siyasal ahlaksızlık harcınız oldu.

Ama kitle önündeki tartışmalarda rezil olmaktan kurtulamadınız. Söyleyecek hiç bir şeyiniz kalmadı. Ve insanlar önünde tartışmıyor, "kul"lar yaratmaya çalışıyorsunuz. Belki aradığınız, istediğiniz insan tipini bulabilirsiniz, ama eminiz ki Devrimci Solcular sağ oportünist hizbe boyun eğmeyecek, devrimci kişiliklerini, onurlarını, devrime, halka ve Marksizm-Leninizm'e olan inançlarını yitirmeyeceklerdir.

Bu nedenle yalanlarınızdan, silahlı saldırıyı hedefleyen provokasyonlarınızdan vazgeçin. Devrimci Sol düşüncesine karşı sağ-tasfiyeci oportünist eğilim ve saldırılarınızı dayatmaktan vazgeçin... Saldırlardan baskı, tehdit, şantajlardan, provokasyonlardan vazgeçin... Hiçbir haklı anlayış ve düşünce, sadece güce tapan hotzotçu-yaygaracı bir hizip tarafından bastırılmaz, bastırılmayacaktır.

YOLDAŞLARI!..

Hareketimizin içinde bulunduğu olumsuzlukları aşmanın, bu olumsuzlukların sorumlularına ve bugünkü tavırlarıyla daha da derinleştirenlere karşı Devrimci Sol'un verecek bir tavizi yoktur. Verilecek her taviz ideolojik-siyasi çizgimizden, geleneklerimizden ve ahlakımızdan verilmiş olacaktır.

Suçların baskı-tehdit, yaygara ve demagoji ile örtbas edilmesine izin vermeyeceğiz-vermemeliyiz. Bunu amaçlayan tavır ve yöntemlere devrimci irade ve bilincimizle, cesaret ve atılganlığımızla karşı durup etkisiz kılmak, saldırganlıkta ısrar edenlere gereken tavrı göstermek bugün temel görevimizdir.

Gücümüz savunduğumuz çizgide, ahlakta ve geleneklerimizdedir. Haklılığımızdadır.

Halkımız ve tarih DK ve "Dayı"cıları tasfiyeci, sağ-oportünist bir hizip olarak mahkum edecek, kazanan Türkiye Devrimi, Marksizm-Leninizm ve bu uğurda mücadele eden DEVRİMÇİ SOL olacaktır.

YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!..

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVRİMÇİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
03.03.1993

TASFIYECİ SAĞ-OPORTÜNİST HİZBİN YÜZÜ: İHBARCILIK VE DEVRİMCİLERE ATEŞ AÇMA

Yoldaşlar; Bütün Taraftarlarımız; Halkımız;

Sizlere, bu dereceye varan sorunlarımızın yarattığı olumsuzluklar, çürüme ve siyasal ahlaksızlık ile bunlara karşı devrimci değerlerin, ML'nin ve geleceğin savunulduğu bir ortamda seslenmek, gerçekleri açıklamak durumundayız.

Bugün tasfiyeci sağ-oportünist DK hizbinin hareketimize dayattığı sorunlara; yenilen merkezi operasyonlara, örgütsel tasfiyeciliğe ve bunların örtbas edilmesi için girişilen yalan, iftira, yaygara ve hareketi bölme kampanyasına yurtdışı özelinde yeni halkalar eklemiş bulunuyor.

Dayak, saldırı ve derneklerin birimler dışından getirilen insanlar tarafından işgal edilmesiyle başlatılan bu kampanya, silah kullanılmasına kadar vardırılmıştır.

Siyasal öngörü ve ahlaktan yoksun, Devrimci Sol dinamizmine inancısız, kendine güvensiz ve suçlarını kapatmak için panik halinde ne yaptığını bilmeyen bir anlayışla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu anlayışı kınıyor, bu anlayıştan utanç duyuyoruz.

"Örgüt merkezinin yurt dışına taşınması"nın savunusunu yapan bu düşünce tarzı bugün Avrupa'daki taraftarlarımızı baskı, tehdit, korku ve dernekleri işgal yoluyla susturmak, hareketimizin ilişkileri ve değerlerinin üzerine oturmak istemektedir. Bunun için tüm güçler seferber edilmiş, ülkeden özel olarak insanlar getirilmiş, meşru olmayan istihdamlar yapılmış, ilişkilerin gasp edilmesine kalkılmıştır. Bu durum, mülteciliğe soyunmuş ve bunun teorisini yapan tasfiyeci oportünist DK hizbinin kendi siyasal geleceğini yurtdışında görmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu düşünce ve ahlak tarzı, birimleri ve ilişkileri elde etmek için her türlü saldırıyı, dengesizliği reva görmekte, bunu bizzat pratiğiyle ispatlamaktadır.

Bu nedenledir ki, Köln Halk Derneği ve Özgür Halklar Komitesi tamamen birimler dışından getirilen, adeta güruh mantığıyla hareket eden insanlar tarafından işgal edilmiş, buralarda faaliyet yürüten arkadaşlarımız dayak, küfür ve hakaretlere maruz kalmışlardır.

Köln'de dernek çalışanı insanlarımız bir hafta boyunca günde bazen bir, bazen üç defa olmak üzere her gün dövülmüş, kadın yoldaşlarımıza, ailelerimize dahi provaktif "sorumlular" tarafından dayak atılmıştır. Sekiz-on insan her gün otuz-kırk-elli tasfiyeci hizip taraftarlarınca dövülmüştür. "Uslanmıyorlarsa onlara da vurun" emri veren, analarımızın dahi dövülmesini isteyen, kendini bilmez, provaktif tavırlı "yönetici"lerden bazıları sadece bunlarla

da kalmamış, gencecik insanlarımızı aşağılamak için dövüp alkışlatma, ahlaki saldırı ve itham her türlü yola başvurmuşlardır. Evet soruyoruz: Dernek içinde ana ve babalarının yanında insanlarımıza "O... çocuğu"ndan aşağı bir üslup kullanmayan, iki kişi ile tutturup copla-tahta sopalarla döven, ellisine dayanmış insanlarımıza dayak attıran ve kavga başlayınca da tepkilerden korkup arkalara gizlenmek ahlak mıdır, onur mudur? Sakatlığının ardına gizlenmeye çalışan, her lafı küfürle açıp küfürle kapatan gittiği-konuştugu her yerde insanlarımızı bu tavrıyla kendisine düşman eden bu tatminsizlik, bu onursuzluk atırılan dayaklara rağmen kimseyi "kahraman" yapmayacaktır.

Tüm bunlar üzerine 3 Mart günü Devrimci Sol taraftarları Köln Halk Kültür Derneği'ni işgal eden bu anlayıştan özeleştirme almak ve işgalden vazgeçmesini istemek üzere dernek lokaline gitmişlerdir. Siyasi olgunluğumuzun ve çözümü tartışma-değerlendirmede arayan anlayışımızın ürünü olan bu tavrı dernekteki işgalci hizip taraftarlarınca provoke edilmiş, alınmak istenen bir önleme küfür ve hakaretlerle karşı çıkmıştır.

Kavga tasfiyeci DK hizbinin taraftarları tarafından polise ihbar edilmiş, polis olay yerine gelerek bir kısım insanımızı gözaltına almıştır. Dahası herkesin gözleri önünde bu tasfiyeci hizbin taraftarları bir bir insanlarımızı polise göstermiş, ihbar etmiş, saflarımızda kolay affedilmeyecek bir suç işlemişlerdir.

Oysa Köln Derneği'nin çalışanları bir hafta boyunca karşılaştıkları yoğun dayak ortamına rağmen, polisin olaya müdahalesini engellemek için özel çaba göstermişler, derneği basan polisi geri göndermişlerdir. Çünkü devrimci sorumluluk budur. Çünkü ihbarcılık devrimcilere değil, karşı-devrimcilere yakışan bir tavidir.

Ama sadece bu kadar değil; rezillik, utanmazlık bir kez alıp başını yürümesin, şimdi de bizlere telefon edip "derneğin resmini çekip dergide yayınlayacağız, panoları yırttınız, kadınları dövdünüz" diye utanmazca yalan ve şantajla başvuruyor.

Panoların nasıl kendilerinin yaslanması ve darbeleriyle yırtıldığını herkes gördü. Dernek camını dahi kırmaya çalıştılar, dolapları parçalayıp sopa olarak kullanmak istediler... Çünkü onları işgalci bir anlayış oraya getirmişti. Hiçbiri derneğe emek vermemişti. Aralarında devrimciliği bırakmış, ahlaki-örgütsel suçları nedeniyle cezalandırılmış unsurların da bulunduğu bu gurubun başka bir işlevi de olamazdı.

Ve dengesizlik, korkaklık, güç gösterisine yönelik imaj yaratma çabaları yeni bir ürün daha verdi:

Tasfiyeci oportünist DK hizbi 16-18 yaşındaki insanlarımıza karşı silahlı saldırıya geçti, silah kullandı, arkalarından ateş etti. (04.03.1993) İşte "kan dökülür" mantığının vardığı yer; İşte Devrimci Sol karşıtlığı budur.

Amaç, korku yaratmak, gencecik insanları, taraftarlarımızı korkuyla teslim almaktır. Amaç provokasyon yaratmaktır. Ve bugün

utanmadan, sıkılmadan silah kullanma tavırlarını savunmaya çalışıyorlar. Hatta önce insanlarımızın arkasından ateş açtırılıyor, arkasından DK hizbinin ülkeden getirdiği provokatif tavırlı "yönetici"lere telefon ettirilerek "nabız alınma"ya çalışılıyor, "bakalım ne diyorlar" diye. Evet, onları bu korkaklıkları, bu inançsızlıkları, her şeyi mubah gören anlayışları ve ahlaksızlıkları bitecek.

Ama ilan ediyoruz: Bu anlayış hiç bir şekilde Devrimci Sol düşüncesini, canlılığını ve taraftarlarını teslim alamayacaktır. Bu anlayış, polise ihbar ederek, insanlarımıza silah gösterip, arkalarından silah sıkarak bir yere varamayacak, tam tersine batağa saplanacaktır.

Bu anlayışa sesleniyoruz: İnsanlarımızı dernek içinde polise ihbar ettiniz, silaha başvurduunuz. SUÇ İŞLEDİNİZ. Hareketimize, devrime ve değerlerimize karşı suç işlediniz. Bunun hesabını örgütsel platformunda Devrimci Sol'a vermek zorundasınız! Vereceksiniz!

Ve uyarıyoruz:

Tek bir insanımızın kanı dökülürse bu sizin zaten şimdiden kararmaya başlayan siyasi sonunuz olacak; bu sizi bitirecek ve tek bir adım atmayacaksınız... Bu konuda Devrimci Sol'un verdiği sözü yerine getireceğine inanıyoruz.

DEVİRİMCİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
05.03.1993

Istanbul'da Dev-Sol'a büyüklük darbe!
13 hücre evine baskın, 34 gözaltı!

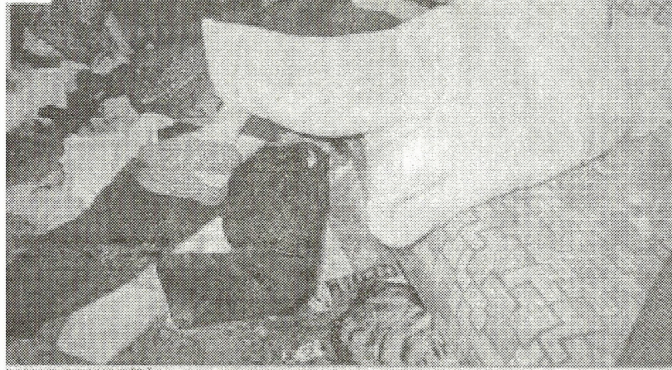
9 MART '93, MİLLİYET

Cehennemde 2 yavru

Kartal'daki baskında ölü ele geçirilen 5 teröristten biri olan Bedri Yağan, Dev-Sol'un ikinci adamıydı.

9 MART '93, MİLLİYET

SAVAŞ ALANI GİBİ: İki yıl önce düzenlenen Kartal saldırısı için, adı ay baskın ortamı ile bu sahnede baskın alanı kullandı. İçerisindeki 5 teröristin yakıldığına ve beşinin öldürüldüğüne dair raporlar, İstanbul'da Dev-Sol'un sonuna koydu.

- Teröristlerin öldürülmesi için, İstanbul'da 13 hücre evine baskın yapıldı. Baskın sırasında 34 kişi gözaltına alındı. 5 teröristin öldürüldüğü ve beşinin yakıldığına dair raporlar, İstanbul'da Dev-Sol'un sonuna koydu.
- Kartal'daki baskında ölü ele geçirilen 5 teröristten biri olan Bedri Yağan, Dev-Sol'un ikinci adamıydı. Diğerleri Çengiz Sarıhanat, Karadağ, İbrahim Bingöl, Mustafa Maral ve Mustafa Aygün'dü. Yağan, İstanbul'da 13 hücre evine baskın yapıldı. Baskın sırasında 34 kişi gözaltına alındı. 5 teröristin öldürüldüğü ve beşinin yakıldığına dair raporlar, İstanbul'da Dev-Sol'un sonuna koydu.
- İktidarın Dev-Sol'a karşı yaptığı baskın, Dev-Sol'un sonuna koydu. Baskın sırasında 34 kişi gözaltına alındı. 5 teröristin öldürüldüğü ve beşinin yakıldığına dair raporlar, İstanbul'da Dev-Sol'un sonuna koydu.

● S. SAYFAK

Polis Dev-Sol'un muhalif kanadını vurdu

► Polisin operasyon düzenlediği 13 evde gözaltına aldığı 23 kişinin Dev-Sol lideri Dursun Karataş'a karşı darbe girişiminde bulunan Bedri Yağan tarafından olduğu belirtildi.

İstanbul Haber Servisi İstanbul'da Devrimci Sol operasyonuna çerçevesinde baskın düzenlenmiş 13 evde gözaltına alınan 23 kişide, devrimciyelerin bulunduğu ortaya çıktı. Öksüzlenen beş kişinin varlığı diğer evlerde gözaltına alınan 29 kişinin örgüt lideri **Dursun Karataş'a** karşı "darbe girişiminde" bulunan **Bedri Yağan**'la birlikte hareket ettiği öğrenildi. Böylece bu operasyonla Devrimci Sol'un "Muhalef Kanadını" dar-

ıttı. Bunun üzerine Bedri Yağan Ortaoğlu'ya geçerek yeniden yapılabilecek çalışmalara başladı. Bu arada hücreler arasındaki iletişime de önem verildi. Haftalık **Mitçadele** Gazetesi, çerçevesinde Fırat edenlerin ve operasyonunda ölümlerinin fotoğraflarını kullandı. Bedri Yağan, Aslan Şener Yıldırım ve İbrahim Bingöl'ün fotoğraflarını kullandı. **Mitçadele** Gazetesi'nin, Bedri Yağan ve arkadaşlarının 688rövdüğü operasyonun önce yayınlanan 36 sayısında "Darbe girişiminde bulunanlar" suçlanarak devletin yıllardır beri devrimci

denizden önderliğe saldırarak yapıldı. Devrimci hareketin elverişinin her türlü saldırısına karşı koyarken, içinden hangilerini kimin olduğunu ne 12 Eylül sürecinde ne de sonrasında 12 Eylül'de olan baskı ve terör ortamında engelleyemediği devrimci yarıoğulları, içindeki devrimci engellemeneye kalkıyor. Devrimci hareketin güçlenmesiyle yakınlıkta, KÜBÜK, Ankara, İstanbul'da kırılmaya, ayaklar altına alınmaya çalışılıyor. Şimdi bütün iş gücü burunlara, huzla devrimci hareketin yıllardır emniyetle, sahayla, mitçadeleyle, şüphelerle karşılaştığı değerler "biz yar olmayız kim-

Dev-Sol'u Şam

Önceki gece Kartal'da 4 teröristle birlikte ölü ele geçirile Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

PATİKLER, SİLAH VE KAN Önceki gece ev sahibi Kasap Aksoy'un 4 ayakkız, kızları ile birlikte öldürülen, önceki gece Suriye'den Türkiye'ye giriş yapan 4 teröristin, önceki gece Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

MIT ADIM ADIM İZLEDİ Suriye'den Türkiye'ye geçen Bedri Yağcı, El Mücahidiin liderlerinden biri olan MIT tarafından yakılan teröristler arasında yer alan Bedri Yağcı, önceki gece Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

AZLI TETİKÇİ DE YAKALANDI Çıkan çatışmada Yağcı'nın 41 ni çektiğini, aynı anda başka teröristler öldürülen teröristler arasında 30 erdiği mevlânı yakalandı. Suriye'den Türkiye'ye giriş yapan 4 teröristin, önceki gece Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

ÖNEMLİ İSİMLER VARDI Çıkarılan teröristler arasında Bedri Yağcı ile birlikte Türkiye'ye giriş yapan 4 teröristin, önceki gece Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

'Dev-Sol', toprağa verildi

WORG

Dev-Sol liderlerinden Bedri Yağcı ile 4 militanın cesetleri, Adli Tıp Morgu'ndan alınarak toprağa verildi.

KARTAL'da kaldıkları hücre evle ölü ele geçirilen terörist Dev-Sol örgütünün liderlerinden Bedri Yağcı ve 4 arkadaşının cesetleri, dün akşamı tarafsız Adli Tıp Morgu'ndan alınarak toprağa verildi. Bedri Yağcı ve Gürcan Çayır'ın Kızı Mesut'un da teröristler arasında olduğu, yaklaşık 300 kişilik grup, dün gece 01.00'de Adli Tıp Morgu'na getirildi. Polisler çevrede çok geniş güvenlik önlemleri aldıkları, gösterişsiz olaylar yaşandı. Teröristlerden Aliye Fatma Kasap'ın cesetini Beykoz Tokatlı Mezarlığı'na toprağa verdikçe, evi Hılt Kasap'ın oğuzları Elazığ'e götürüldü. Türkiye Hemsinler derneği evde bulunan Menekşe Moral'in cesetini de memleketi olan Elazığ'a gönderecek.

Öğütan çatışma sonrası öldürülen, 'İnter' öldürülen 4 terörist Bedri Yağcı'nın babası Ferihsuz Yağcı, "Öğütan çatışması teröristlerin kurbanı oldu. Ölümler oldu, canları suç duyurusunda suçlular aracılığıyla bulunacaktır. Devlet'in kolunda ve ayakkızda kurbanlar var. Öğütan çatışması teröristler için değilken sonuna öldürüldüler. Yarınlarımızda, hepimiz beklenen yukarı olmak üzere 23 kurşuna yarandı" dedi.

Ölen militaların cesetleri de, operasyona desteklenen polisler halinde suç duyurusunda bulunacaklarını belirttiler. Anıkarları "Kurbanların hepimizden olduğu ve kurşuna hedef olması, çatışma çıkması söylüyorlar ama duvarlarda kurşun izi yok. Sadece silah izlenimleri çatışmada kurşun izleri var. Ölenlerin elleri ve ayaklarında kurşun var. Bu kurbanların olduğu bölgede kurşun izi yok. Onları tabii ce yaptıkları sonuna öldürüldüler" ifadelerini kullandı.

Bu arada, Dev-Sol'a yönelik operasyonlarda kaç oca geçirilen 23 kişi hakkında, DGM soruşturması 10 günkü gözlem izni verdiği bildirildi.

(İSTANBUL, Habertürk) 10 MART '93

ONLAR İNSAN GÜZELİYDİLER...

**"Ateşi üfle
körüğü kullan
bu can bu hasrete dayanır
soludukça sevdan..."**

Onlar, on beş yılı aşkın mücadele, deney, direniş ve birikimin, ölüm oruçlarının, işkencede direnip sır vermemenin, özgürlük tutkusu ve mücadelenin ateş çemberlerini aşmanın mimarlarıydılar. Devrimci kişilik, coşku, irade ve cesaretle örnektiler. Genç yaşlarıyla birlikte coşkuları adalet, olgunluk ve müşfik yanlarıyla birleşmişti. Onlar insan güzeliydiler...

Tarih ve mücadele tanıktır;

Mücadele; halkı için, idealleri için ölmesini bilenlerin omuzlarında yükseliyor; mülteciliğin değil...

Gelecek savaş alanlarında yazılıyor!..

Ant olsun ki kızıla boyadığınız elimizdeki bayrak düşmeyecek!..

Ant olsun ki dökülen kan yerde kalmayacak!..

ANT OLSUN!..

Bedri YAĞAN'lara, GÜRCAN'lara, Ali KIRLANGIÇLI'lara ant olsun!..

MENEKŞE'lere, RIFAT'lara, ASIYE'lere ant olsun!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİMİZE ANT OLSUN!

6 MART ŞEHİTLERİMİZİN AÇTIĞI YOLDA KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAĞIZ

İşçiler, Emekçiler!

Emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren halkların tarihi aynı zamanda yenilgiler ve zaferler tarihidir de.

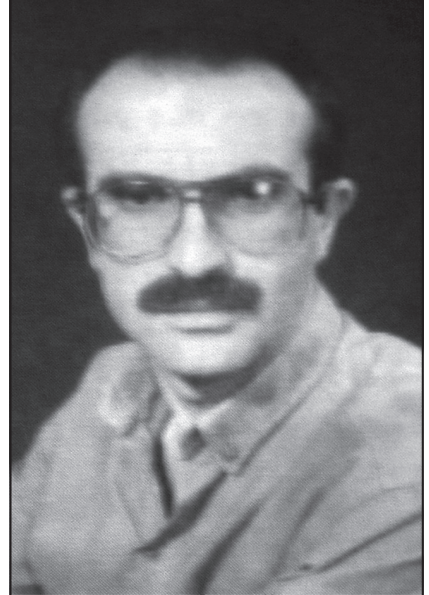
Sömürücü egemenler sınıfı, baskı, sömürü ve talana dayalı düzenlerinin bekası için, halklara sundukları tek seçenek açlık yoksulluk ve sefalettir. Bundan dolayıdır ki dünyanın dört bir yanında ezilen, sömürülen emekçi halklar yüzyıllardır insanın insanca yaşayabileceği, baskı, sömürü ve talanın olmadığı, halkların kardeşçe yaşayabileceği bir dünya yaratmanın özlemiyle

mücadele etmektedir. Bu mücadele içerisinde bugüne kadar yüzlerce, binlerce devrimci, yurtsever, komünist şehit düştü. Kazanılan bir çok zaferlerle birlikte, birçok yenilgiler de alındı. Her yenilginin ardında karanlığın temsilcileri sömürücü egemen sınıflar karanlığı yaymaya çalışırken, aydınlığın temsilcileri devrimciler, komünistler şafakla birlikte yeniden ayağa kalkmışlardır.

Ve tarih; Halkların kurtuluş mücadelelerinde dönüm noktası olan bir çok yenilginin, nasıl güçlü siyasal kazanımlara dönüştürüldüğüne tanık olmuştur. Spartaküsler, Bedrettinler, Mustafa Suphiler, Seyit Rızalar, Cheler ve Mahirler gibi, tıpkı '72'nin 30 Mart'ında olduğu gibi, Kızıldere'de alınan yenilgiyle yazılan Manifestoya; yine tıpkı 6 Mart 1993'te olduğu gibi yeni değer ve kazanımların yaratılmasına tanık olmuştur Türkiye halkları.

Devrim yolunda teslim olmayı değil, kanlarıyla direniş destanları yaratanlar halklarımızın yüreğinde taht kurdular.

Türkiye sınıflar mücadelesinde yer aldığımız 17 yıllık mücadele tarihimiz boyunca Devrimci Sol adı direnmenin, savaşmanın adı

BEDRİ YAĞAN

oldu.

Faşizme karşı barikatlar oluşturdu '80 öncesi.

İhaneti, yılgınlığı ve karanlığı yarıdı, açlığa yatmış bedenler ölüm oruçlarında.

Yine; 12 Temmuz'larda omuz omuza verip marşlar söyleyerek teslim olmamanın, direnmenin geleneğini yarattık.

16-17 Nisan'larda düşman kuşatmasını cesetlerimizle yarıdık ve orak-çekiçli bayrağımız dalgalandı Çifte Havuzlar'da...

Türkiye ve dünya halkları duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol adını yazan devrim savaşıçılarına tanık oldu.

13 Eylül İnisiyatifi Devrimci Sol Tavrıdır.

Direnme ve savaşıımıyla özdeşleşmiş Devrimci Hareketimizin yarattığı değerler, kazanımlar ve güzelliklerin yanı sıra, 1991'den itibaren başlayarak hareket yönetimine çöreklenen, tasfiyeci sağ oportünist anlayışın örgütümüz bünyesinde adım adım yarattığı

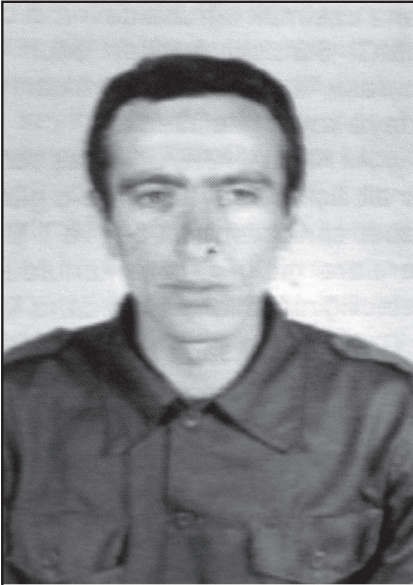
GÜRCAN ÖZGÜR AYDIN

siyasi-ideolojik-örgütsel tahribatlarla örgütümüz ciddi tehlikelerle, tıkanıkla yüz yüze gelmişti.

Benmerkezci önderlik anlayışının harekete egemen kıldığı ilkel, profesyonellikten uzak örgütsel işleyiş sonucu ard arda merkezi operasyonlar alınmış, örgütlenme adeta darbeler-operasyonlar kısır döngüsüne mahkum edilmiştir.

Yenilen operasyonlar sonucu içinde önder yoldaşlarımızın da bulunduğu çok değerli bir çok yoldaşımız şehit düşmüştür.

Yenilen operasyonlar örgütümüzde çok ciddi birikim ve kadro kaybına yol açmıştır. On yılların birikimini, değerini

ALİ KIRLANGIÇLI

pervazsızca çar-çur eden benmerkezci anlayış salt kendini koruma kaygısıyla hareket ederek örgüt merkezini yurtdışına taşımış, kaçkınlığı, mülteciliği hareketimiz içerisinde meşrulaştırmaya çalışmıştır.

Hareketimizi adım adım yok olmanın eşiğine getiren bu anlayışa dur demek amacıyla 13 Eylül Devrimci İnisyatifi gündeme gelmiştir. 13 Eylül Devrimci İnisyatifi, tasfiyeci sağ-oportünizme, mülteciliğe karşı bir tavır alıştı.

13 Eylül Devrimci İnisyatifi, şehitlerimizin adeta iğneyle kuyu kazar gibi yarattıkları değerlere sahip çıkmaktır;

6 Mart mücadele tarihimizde güçlü bir siyasal kazanımdır!

6 Mart siyasal kazanımını zafere dönüştürelim.

13 Eylül Devrimci İnisyatifi'nin bir devamı olan 6 Mart; Devrimci Sol tarihinde bir dönüm noktası, yeni bir sürecin başlangıcıdır.

Devrimci Hareket içinde yaşanan sorunların en yakın tanıkları olan 6 Mart şehitlerimiz, alınması gereken doğru devrimci tavır olarak eylemleriyle tarihimizde yeni bir sayfa açmanın öncüleri oldular.

6 Mart şehitlerimiz, mülteciliği, dönecliği, dava kaçkınlığını

MENEKŞE MERAL

RIFAT KASAP

ASIYE KASAP

meşrulaştırmaya çalışan tasfiyecilere karşı halklara ve onların mücadelesine öncülük etmenin ateş hattının ortasında mücadelenin en ön saflarında yer almakla mümkün olacağını ifadesidir.

6 Mart mücadele çağrısıdır.

6 Mart şehitlerimiz; "iç devrimimizle kendimizi ve hareketimizi yenileyelim" şiarını kanlarıyla, canlarıyla bayraklaştırdılar.

6 Mart'ta ölümsüzleşen, mülteciliği elinin tersiyle itip mücadele alanlarına coşkuyla koşan Bedri'ydi;

İşkence tezgahlarının baş eğdiremediği direnç sembolü Gürcan'dı;

Emek, özveri, fedakarlıkta sınır tanımayan onlarca hemşireyi mücadeleye kazandıran Menekşe'ydi;

Fedakar iki devrim emekçisi Asiye ve Rifat'tı;

Ve proleter kişiliği, sabır ve öğretmenliğiyle ve işkencedeki komünist direnişiyle, mücadelemizin mimarlarından Ali KIRLANGIÇLI'ydı.

Bir dava adamında olması gereken tüm özellikleri kendi kişiliklerinde somutlaştıran yoldaşlarımız, tasfiyeci çetenin yarattığı deşifrazyon ortamında ülkeye döndüler. Yoldaşlarımızın sergiledikleri bu tavır, mücadele kaçkını, mülteci, sağ-oportünist-tasfiyeci hizbi tarih ve halklar nezdinde mahkum etmiştir. Tasfiyeciliğin ve mülteciliğin mahkum edilmesini, yoldaşlarımız, ateş hattının ortasında yer almakla mahkum olacağını gösterdiler.

Şimdi görev; örgütsel inşa sürecimizde iç devrimizi adım adım tamamlayarak, 6 Mart'ta yaratılan siyasi kazanımı zafere dönüştürmektir. Böyle bir yolda önümüzde duran zorlu bir sürecin olduğunu biliyoruz. Yine biliyoruz ki bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tüm zorlukları mücadele ederek, örgütlenerek aşacağız. Fedakarlık, özveri ve cesaretle sınır tanımayan bir geleneğin sürdürücüleriyiz. Haklı ve doğru bir yolda ilerlerken bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da bedeller ödemekten kaçınmayacağız.

6 Mart şehitlerimiz bize bunu öğretmiştir.

6 MART ŞEHİTLERİMİZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

**YOLUMUZ DEVRİM TARİHİNİ KANLARIYLA
YAZANLARIN YOLUDUR!**

NİYAZI, BEDRİ, SİNAN SAVAŞA DEVAM!

BAYRAKLARINI DALGALANDIRACAĞIZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

Dev-Sol'u Şam

Önceki gece Kartal'da 4 teröristle birlikte ölü ele geçirile Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın

PATİKLER, SİLAH VE KAN Önceki gece ev sahibi Kasap Ali'nin 4 yaşık kızını öldürerek öldürdü. Önceki gece ev sahibi Kasap Ali'nin 4 yaşık kızını öldürerek öldürdü. Önceki gece ev sahibi Kasap Ali'nin 4 yaşık kızını öldürerek öldürdü. Önceki gece ev sahibi Kasap Ali'nin 4 yaşık kızını öldürerek öldürdü.

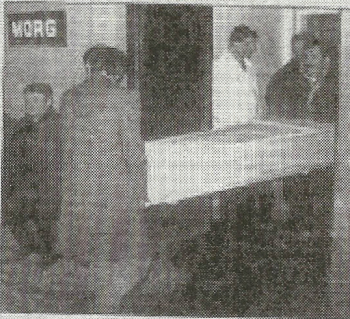
MIT ADIM ADIM İZLEDİ Suriye'den kaçtığı geçen Bedri Yağcı, El Mücahidi'nin liderlerinden. MIT tarafından yakılan teröristler, Hazretler tarafından getirildi. Önceki gece ev sahibi Kasap Ali'nin 4 yaşık kızını öldürerek öldürdü.

AZLI TETİKÇİ DE YAKALANDI Çıkan çatışmada Yağcı'nın 41 nişaneçisi, aynı anda lokala vardıkları sardırların çarpmasıyla 30 erdu mevlak yakalandı. Bu çatışmada ölenlerin sayısı 40'ten fazla oldu. Türkiye Demir'in öne sürdüğü bilgilere göre,

ÖNEMLİ İSİMLER VARDI Çıkarılan listede Bedri Yağcı ile birlikte Türkiye Devleti Başkanı Süleyman Çelebi, diğer önemli isimler arasında Hamza'nın Demire, ve diğerleri Sabriye Mevlak, Mustafa Kemal ve diğer isimleri vardı. Bu isimler arasında Hamza'nın Demire, ve diğerleri Sabriye Mevlak, Mustafa Kemal ve diğer isimleri vardı.

'Dev-Sol', toprağa verildi

Dev-Sol liderlerinden Bedri Yağcı ile 4 teröristin cesetleri, Adı Topluğundan alınen tarafından alındı.

KARTAL'da kaldırılan hücre evle ölü ele geçirilen terörist Dev-Sol örgütünün liderlerinden Bedri Yağcı ve 4 arkadaşının cesetleri, dün akşamı tarafından Adı Topluğundan alınarak toprağa verildi. Bedri Yağcı ve Gülsen Çelebi'nin Kızı Mevlak'ında teröristler tarafından öldürüldü. 300 kişilik grup, ölümler aynı şekilde oldu. Polisler çevrede çok geniş güvenlik önlemleri aldılar. Teröristlerin ölümüyle ilgili olarak, Hamza'nın Demire, ve diğerleri Sabriye Mevlak, Mustafa Kemal ve diğer isimleri vardı.

Öğle saatlerinde sonuna ulaşmış, 'İnter' ödüllüleri ile ilgili Bedri Yağcı'nın babası Ferihsuz Yağcı, "Öğle saatlerinde ölümlerinin kurbanı oldu. Ölümler, Genelkurmay'da duyuruldu. Anıtların bulunacağı, Dev-Sol'un kolunda ve aygıtında kurbanlar var. Ölümler daha önce yakılmış. İşkence edilmiş sonra öldürülmüşler. Yarınların üzerinde, hepimiz bekleyen kurban olma üzere 23 kurban yarandı" dedi.

Ölen milletlerin avukatları da, operasyonu gerçekleştiren polisler hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirttiler. Anıtların "Kurbanların hepimizden kurban ve kurbanlar hepimizden kurban" şeklinde yazılacak. Kurbanlar hepimizden kurban ve kurbanlar hepimizden kurban. Kurbanlar hepimizden kurban ve kurbanlar hepimizden kurban.

Bu arada, Dev-Sol'a yönelik operasyonlarda kaç ele geçirilen 23 kişi hakkında, DGM savcılığının 10 şüpheli gözettiği izni verdiği bildirildi. (İSTANBUL, Habertürk) 10 MART '93

KONTRGERİLLA VE TASFİYECİ HİZBİN SALDIRILARI KARŞISINDA ÖRGÜTSEL SAĞLAMLIĞIMIZI KORUMAK VE GELİŞTİRMEK TEMEL GÖREVİMİZDİR!..

YOLDAŞLAR!..

Tüm demagogileri, spekülasyon ve karalamaları altüst eden bir süreç yaşıyoruz.

Bu süreç, görevlerimizin daha ağırlaşmış zorlaşacağı ve bizlerden daha fazla fedakarlık bekleyen bir süreç olacaktır. Özellikle 6 Mart katliamı sonrası oligarşinin, tasfiyeci DK hizbinin ve yığınlığın körüklendiği kaos ve kargaşa ortamını aşmış örgütlenmemizi sağlıklı temellere kavuşturmak ve mücadeleye ivme kazandırmak için bu zorlu görevlere sahip çıkmak hepimiz için devrimci onur ve ahlak sorunudur.

Süreç, bilinçli, iradi ve örgütlü yaşanmak zorundadır. Varolan olumsuzluklardan sağlıklı bir yapı ve kesintisiz bir mücadelenin temellerini atarak kurtulmanın başka yolu yoktur.

Her şeyin deşifre edildiği, bu yüzden önemli operasyonlara uğrayıp çok değerli yoldaşlarımızı yitirdiğimiz, oligarşinin zafer çığlıkları atarak, yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde yeni politikalar inşa etmeye çalıştığı bir dönemde tüm DEVRİMCİ SOL'cuların daha inançlı ve daha kararlı olma gibi kaçınılmaz bir sorumlukları vardır.

Tasfiyeci DK hizbinin çıkmaza saplandıkça daha sıkı bir şekilde sarıldığı yalan-karalama-demagoji-spekülasyon yöntemlerini ve giderek uç boyuta vardığı fiziki saldırılarını etkisiz kılmak için ideolojik-siyasi çizgimize, geleneklerimize, ahlakımıza ve adalet anlayışımıza dört elle sarılmamız bugün her zamankinde daha da gereklidir.

Yine tasfiyeci hizbin yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde politikalar inşa etmeye çalışması ve 6 Mart katliamını bu doğrultuda bir basamak olarak kullanmaya çalışması karşısında soğukkanlılığımızı ataklığımızla birleştirmek zorundayız.

Evet, güçlü olmak zorundayız, kararlı olmak zorundayız, cesur olmak zorundayız ve en önemlisi de kendimize, sadece kendimize güvenmek zorundayız.

Bu kendine güven, boş bir böbürlenme değil, ideolojik-siyasi

sağlamlıkla, DEVRİMCİ SOL gelenek ve ahlakıyla, DEVRİMCİ SOL ataklığı, uyanıklığı ve adaletiyle, Kürt ve Türk halklarının mücadelesine ve zaferine inançla biçimlenen, temelleri güçlü bir ÖZGÜVEN olmak zorundadır. Unutmayalım ki, DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinden ve halkların devrimci potansiyelinden başka dayanacak bir gücü yoktur. Ve bugün, bu gücü bizler temsil ediyoruz. DEVRİMCİ SOL ismiyle kendilerine bir yer arayanların, bu ismi kendi kişisel çıkarları ve karizmaları için kullanmaya kalkanların, mücadeleyi ve örgütlenmeyi değil, mültecilik koşullarını siyasi ve pratik olarak sağlamlaştırmaya çalışanların vardıklar-varacakları yer bellidir. Bugün 6 Mart katliamı sonrası çok açık olarak ortaya çıktığı gibi bu geçmişin şöhretleri artık hareketimize ve şehit yoldaşlarımıza karşı kontrgerilla ile aynı dili kullanmaya, hizip örgütlenmelerini kabalaştırmak için kontrgerillanın tezlerine sarılmaya başlamışlardır.

Evet yoldaşlar... sorunu kavrayamayan iyi niyetli bir kesimi hariç tutsak kimi burjuva politikacısı kafaların düşündüğü ve büyük bir keşif yaparcasına yüksek sesle dile getirdiği gibi sürece çok "iyi niyetli" başladık. Entrika, komplo, darbe ve tasfiye yöntemleri yerine kadroların iradesine başvurmayı DEVRİMCİ SOL gelenek ve ahlakının bir gereği olarak görüp bu yolu izledik. Başta hizbin başını çekenler olmak üzere birçoğu sözleri seçmekle "saf, politikayı bilmeyen idealistler", "iki günde işleri bitirilecek cahiller" olarak gördü ve hala da öyle görüyor. Varsın onlar öyle görsünler, öyle değerlendirsınler. Biz izlediğimiz bu yöntemden hiçbir zaman pişman olmadık, bugün aynı koşullarla karşılaşsak başvuracağımız yöntem yine farklı olmayacaktır. Biz yine sorunu kadrolara götüreceğiz, yine kadrolara "karar sizin" diyeceğiz. Çünkü izlediğimiz yöntemin ne kadar doğru ve geleneklerimize, ahlakımıza uygun bir yöntem olduğu bugün çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Önemli bir eksikliğimiz vardır. Bugün dahi "bu kadarda olmaz" dediğimiz bir kısım iğrençliklere, burjuva taktiklerine karşı önlemler almadık, örgütümüzü burjuva oyunların oynanacağı bir arena olarak düşünmedik. Ben merkezci anlayışın başlangıçta yarattığı kaos-kargaşa ortamı duruldukça kadroların olayın ilk şokuyla ve duygusal bombardıman altında neredeyse hiç okuyup araştırmadan, düşünmeden verdikleri kararların doğrudan ve gerçekten yana çevrilmeye başlanması ve eksikliklerimize karşın ne denli doğru yöntem ve tavır izlediğimizin göstergelerinden biridir.

Süreç şunu açığa çıkarmıştır ki, suçlananlar gerçekten suçluluklarının bilincindedirler ve en önemlisi de bu suçların değil cezasına, araştırma ve sorgulanmasına dahi katlanamayacak denli siyasi sorumluk ve cesareten yoksundurlar. Bunun içindir ki, sorunu çarpıtmak için her türlü yöntemi kullanmışlardır, bunun içindir ki, daha sorunun ne olduğu anlaşılmadan ve buna fırsat vermeden ayrı bir hizip örgütlenmesine girişmişlerdir.

Sonuç; altüst edilen örgütlenme, deşifre edilen en gizli üsler, kadrolar ve ilişkiler ile tüm bunların yarattığı 6 Mart katliamı.

Sonuç; düne kadar birlikte ter döken, birlikte ölümlere giden, birlikte yeni değerler yaratan insanlarımızdan bir kısmının hiç konuşmadan, tartışmadan "darbeci" denilerek düşman ilan edilmesi, hatta birimlerden kovulup dövülmeleri ve de arkalarından silah sıkılması...

Sonuç; düne kadar köşesine çekilmiş, görevden kaçan, suçlu, yargılanan, cezalandırılmış, tecrit edilmiş ve hatta haklarında ceza kararları bulunan bir kısım unsurların DEVRİMCİ SOL kadroları olarak ortaya salınması, insanlarımızın üzerine saldırılması, DEVRİMCİ SOL adına konuşurulmaları, yazmaları, sürece "yönlendirici" konumda ortak edilmeleridir.

Tüm bu sonuçlarda hareketimiz lehine tek bir nokta yoktur ve hepsi de ağır bedelleri gerektiren sorumluklar yaratır. Bu bedellerin sorumlularına ödetileceği konusunda kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Bu, DEVRİMCİ SOL SÖZÜDÜR!..

KONTRGERİLLA VE TASFİYECİ HİZBİN 6 MART KATLİAMINI VE ŞEHİTLERİMİZİ "ZAFER"LERİNE BASAMAK YAPMAK İSTEMELERİ BOŞ VE İĞRENÇ BİR ÇABADIR!..

13 Eylü'den günümüze yaşananlar, müdahalenin haklılığını kanıtlayan önemli olayları içinde barındırmış olsa da hiçbiri 6 Mart sonrası yaşananlar ve alınan tavırlar kadar gerçekleri bu denli açık ve net bir şekilde gözler önüne sermemiştir. Artık oyunlar, senaryolar değil, resmi ideolojik-siyasi tezler adına oynanıyor; artık yapılanlar ve söylenenler hiçbir yoruma ihtiyaç duyurmayacak denli açıkça yapıp söyleniyor.

Kontrgerilla daha cesur oynuyor, çünkü hizipten cesaret ve maddi zemin buluyor; daha bir "güvenli" ve saldırgan davranıyor, çünkü kontrgerillanın objektif desteğini hissediyor.

Burada 6 Mart öncesi sürece kısa bir dönüş yapıp bir hatırlatmada bulunmak istiyoruz. Sürecin başından beri herşeyi demagoji-spekülasyon batağında boğmak isteyen benmerkezci kafanın kadrolardan psikolojik baskılanma yaratmak amacıyla diline doladığı "yakında Menzir'de sizi destekler, operasyonların benden kaynaklandığını açıklar" sözlerini unutmamız mümkün değildir. Bugün ise tam tersi olmuş, Menzir ve kontrgerilla operasyona ilişkin yaptıkları açıklamalarla benmerkezci anlayışın destekçisi konumuna soyunmuşlardır. Bugüne kadar içiçe oldukları, emrinde çalıştıkları CIA ile ilişkilerini bile gizleyen, bu konuda tek bir açıklama yapmayan katillerin 6 Mart sonrası büyük bir hızlilikle (katliam haberiyle aynı gün ve sütunlarda yer alacak biçimde) ve de "açıklık"la operasyonun Ortadoğu kaynaklı olduğunu açıklamaları hangi taktiğin ürünüdür, düşünmek zorundayız. Bu taktik nasıl ve neden ortaya çıkmıştır, bulmak zorundayız.

Bunun için biraz daha geriye gidip 13 Eylül sonrasına dönmemiz gerekir. Benmerkezci anlayışın operasyonlar konusunda

suçluluğunu gizlemek için başvurduğu teorilerden biri de bilindiği üzere yavuz hırsız anlayışıyla ve utangaç bir biçimde dile getirilen "operasyonların Ortadoğu kaynaklı olduğu" teorisidir. Müdahale sonrası kompleksiyle hazırlanan bu savunmalarda dile getirilen bir çok kurgunun yanında özellikle bu "teori"nin dikkat çekmesi doğaldı, çünkü bu "teori"nin ortaya Bedri yoldaşı suçlamak için sıkıştırıldığı çok açıktı. Ancak bununla da kalmadı ve çözülmüşlüğüne bir de cezaevi komitesine karşı hizip örgütleme suçunu ekleyen (bu suçu nedeniyle hakkında ağır cezalı bir karar süreci yaşanan) Necdet isimli unsurun kaleminden bu "teori" resmileştirilmeye çalışıldı. Ancak yine de açıkça ve kesin olarak bunu ifade edecek cesaret ve somut dayanaklara sahip değillerdi. Bu yüzdendir ki, Necdet isimli suçlu unsur cezadan kurtulmanın tek yolu olarak gördüğü bu "teori"sini "ben de böyle kurguluyordum" diyerek bitirmek zorunda kalmıştır. Bunlar hepimizin bizzat yaşadığı ve bildiği olgulardır.

Bugün ise tasfiyeci hizbin cesaretle ifade edemediği bu spekülatif suçlamalar kontrgerillanın ağzında kesinleştirmek istenmektedir. Kontrgerillanın kendi çıkarları ve politikaları doğrultusunda saptadığı bu taktik uygulamadan çıkar umanlar, buna sesiz kalanlardır, daha da ötesi yaptıkları ve söyledikleriyle bu politikaları bilinçsizce de olsa destekleyenlerdir.

Evet 6 Mart katliamının kaynağını arıyorsak ve bu konuda gerçeklere ulaşmak istiyorsak, tasfiyeci hizbin benmerkezci anlayışı eliyle gerçekleştirdiği 26 Aralık 1992'de örgütümüzde başlatılan "operasyon"agözlerimizi çevirmemiz gerekecektir. Çünkü örgütümüz 26 Aralık'tan itibaren tamamen deşifre edilmiş, benmerkezci anlayışa onay vermeyen tüm sorumluluklar ve mekanizmalar kişisel kararlarla feshedilip en illegal örgütlenmelerimizde yer alan insanlarımızın peşine hafiyeler takılmış, tespit edilen üsler basılmış,

bu üslerde kimin kaldığı konusunda kurumlaşma ilişkileri sorguya çekilmiş, hatta kimi yoldaşlarımızın üzerine zimmetli örgütsel araç ve gereçlerimize el konulmuştur. Tamamen legal alanlardan toplanan ve serseri mayın gibi gün ve gece boyunca "önderlik"lerinin emirleri doğrultusunda yeraltı üslerimizi arayıp bulmaya çalışan bu gurupların ağızlarını tutma, sır saklama yeteneklerinin olup olmadığını tartışmanın bile abes olduğu bu koşullarda, peşlerine taktıkları takipleri nerelere kadar ulaştırdıkları tahmin edilmeyecek boyutlara ulaşmıştır. Özellikle benmerkezci anlayışın başından itibaren istediği sonucu alamadığı mahalli örgütlemelerimizde ve SDB ekiplerimizde bu başıbozuk tayfanın yaratacağı tahribat çok daha uç boyutlara varma tehlikesi göstermiştir. SDB'lerimizin gerek örgütlülük ve kurumlaşma nitelikleri ve gerekse de pratiklikleri sayesinde bu tahribata karşı gerekli önlemler alınmış ve hizbin sokağa saldırdığı "deşifrasyon" ekiplerinin zararı asgariye indirilmiştir. Ancak aynı önlemler mahalli bölge örgütlenmemizde gerek alanların ve potansiyelin genişliği, gerekse de benmerkezci anlayışın kullandığı insanlarımızın ölçüsüz sorumsuzlukları alınan önlemlerin yeterli sonuçlar vermesini engellemiştir. Evet 6 Mart operasyonu gerçekleşme biçimi (ki burada ele aldığımız ayrıntıları da düşünürsek) ve hedeflenen üslerimiz göz önüne alındığında 6 Mart operasyonunun 26 Aralık "operasyon"unun bir devamı ve sonucu olduğu çok açık olarak görülecektir. Ki bu o kadar saklanamaz durumdadır ki, daha operasyon üzerinden birkaç saat geçmeden bizzat "önderlik"in sözcülüğünü ve sekreterliğini yapan Malik, yurtdışında arkadaşlarımızı arayarak katledilen 5 yoldaşımızın bulunduğu evde kimlerin kurumlaştığını, yerini ve

şaibe yaratmak amacıyla da bir kısım arkadaşlarımızın ismini vererek kimlerin o evi bildiğini, gelip-gittiğini söyleyebilmiştir. İlk başta "biz her şeyinizi biliyoruz, hepinizi takip ediyoruz" biçiminde bir güçlülük gösterisinin işareti olarak dile getirilen bu bilgilerin kaynağını tasfiyeci hizip açıklamak zorundadır. O üssümüz nasıl öğrenilmiştir ve başka kimler bilmektedir? O üsse gelip gidenlerin kimler olduğu hangi anlayışla tespit edilmiştir? İnsanlarımızı takip edenler nasıl motive edilmiştir, onlara neler anlatılmıştır? Tüm bu soruların cevabını tasfiyeci hizip vermek zorundadır, çünkü operasyonda 5 yoldaşımız şehit düşmüştür...

Tasfiyeci hizbi, başta sorumluları "önderlik" olmak üzere devrimcilere ve halklara karşı sorumlu davranmaya, düşmana koz vermemeye, söylenenlere ve yapılanlara düşmanın girebileceği gedikler açmamaya çağırmak istiyoruz. Ama bugüne kadar söylenenlere ve yapılanlara baktığımızda umudumuz kırılıyor. Özellikle 6 Mart katliamı sonrası söylenenler ve yapılanların ortaya çıkardığı manzara karşısında kime nasıl çağrı yapacağımızı derin derin düşünmek zorunluluğunu hissediyoruz. Çünkü önü-arkası düşünülmeden gündeme sokulan taktiklerin, körüklenen spekülasyon ve dedikoduların, bu doğrultuda harekete geçirilen fısıltı gazetesinin doğrudan merkezden ve bilinçli olarak yönlendirildiği konusunda o kadar çok belirti ve kanıt var ki, bu yolun sonu hiç düşünülüyor mu demekten kendimizi alamıyoruz.

Evet kontrgerillanın 6 Mart sonrası açıklamaları ve olayı saptırmayı amaçlayan demagojilerini anlıyoruz. Çünkü onlar kendi karşı-devrimci çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Ama tasfiyeci hizbin hangi çıkarlar peşinde koştuğunu anlamak mümkün değil, daha doğrusu bu anlayışı gelenek ve ahlakımızda bir yere yerleştirmek, en genelde tüm devrimcilerin hedeflediği amaca uygunluğu konusunda tek bir olumlu değerlendirmede bulunmak mümkün değil.

Örneğin hemen operasyon sabahı yaşanan belirsizlik

ortamında "... bir gün önce A..., M... şehrinde gözaltına alınıp bırakılmıştı, operasyon ondan gelmiş olabilir" diye Avrupa'daki arkadaşlarımıza telefon açan anlayışı nereye sığdıracacağız? Ki, böyle bir şey yoktur ve olayı öğrenen arkadaşlarımız da bunu bilmektedir. Tersisi durumda itham altına sokulan arkadaşımız hakkında acele ve tepkisel bir kararın nelere mal olacağı hiç düşünülmedi mi acaba? Kim bilir, ortamı iyice bulanıklaştırıp kaosu derinleştirmenin ötesinde, belki de amaç buydu!.. (itham altına sokulan bu arkadaşla ilgili aynı saatlerde, "Bedri onu halletmeye gitmişti, ama o Bedri'yi halletti" söylentilerinin yaygınlaştırıldığı da göz önüne alırsak sergilenen bu çirkefliğin siyasi literatürde adını bulmakta zorlandığımızı itiraf etmek zorundayız) Keza neredeyse kontrgerilla ile aynı anda yine telefonla takibin Ortadoğu'dan geldiğini, bu yüzden kendilerine de bulaştığını iddia edip kendi suçlarını örtbas etme çabalarını nasıl değerlendireceğiz? Ki, hemen bundan birkaç saat sonra operasyonun doğrudan Ortadoğu ilişkileri ile ilgili hiçbir yere bulaşmadığı da ortaya çıkmıştır. Tüm bunlarla ne amaçlandı acaba? Tamamen anlıyoruz suçlar örtbas edilmek isteniyor, yavuz hırsız rolüne girilmek isteniyor, ancak bu yöntemlerle yol açılacak sonuçlar hiç düşünülüyor mu? Bu kadar mı örgütümüzün çıkarlarından uzaklaştık, devrimcilere bu kadar mı yabancılaştık, mücadelenin-devrimin çıkarları diye hiç mi derdimiz kalmadı, şehitlerimize biraz olsun saygımız yok mu? Hizbin başından bu soruların cevabını istemiyoruz artık. Çünkü onun bu konularda hiçbir kaygı ve sorumluluk taşımadığı artık herkesçe biliniyor ve ondan böyle bir şey beklemiyor. Ancak hala "önderlik" demagogilerine safça inanan, örgütsel çıkarlar adına, devrimcilik adına hangi kirli amaçlara-çıkarlara hizmet ettiğini fark edemeyen insanlarımıza sesleniyoruz. Tüm bunları yeniden düşünün... Nereye gidiyorsunuz, kime hizmet ediyorsunuz?

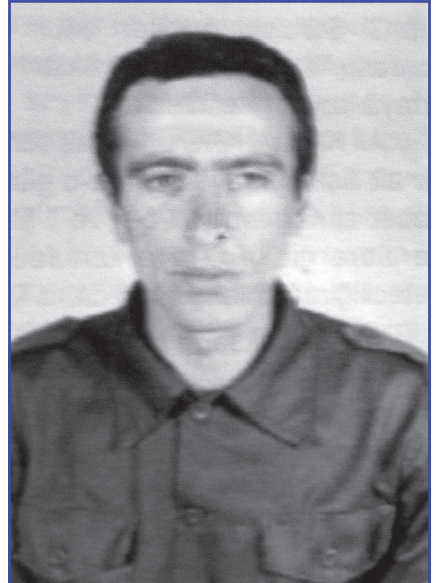
BEDRİ YAĞAN ve SİNAN KUKUL
Devrimci Sol Ana Davası'nda bir duruşma sırasında

BEDRİ YAĞIN

Evet bir zamanlar birlikte ter döktüğümüz, birlikte ölümlere gittiğimiz, sevinip ağladığımız yoldaşlarımızı, taraftarlarımıza, kısacası tüm insanlarımıza sesleniyoruz!.. Hangi kulvarda, kimin adına, kimlerle beraber yürüyorsunuz? Sadece yanınızda, önünüzde olan insanlar değil, izlenen politikaları-taktikleri de tek tek, ayrıntılı değerlendirmek zorundasınız. Çünkü bir yerlere varacaksanız,

bunlarla varacaksınız. Giderek birer nesnesi durumuna düştüğünüz-düşeceğiniz anlayış ve politikaların sizleri sürüklemek istediği uçurumu görmek zorundasınız. Soracağınız her "NEDEN" sorusu sizleri biraz daha gerçeğe ve doğruya yaklaştıracaktır. Bu soruyu sormaktan çekinmeyin, bir şey kaybetmez daha çok şey kazanırsınız. Örneğin kontrgerillanın neden DK hizbini destekleyici açıklamalar yaptığını sormalısınız. Veya neden olayın burjuva ilk günden itibaren "kirletilmenin günlüğü ve kara Mizah" üslubu ve mantığıyla yansıtıldığını düşünmelisiniz. Evet gerçekten neden kontrgerilla kaynaklı tüm açıklama ve haberlerde DK, hapsedilen, tutuklanan, paralarına ve pasaportlarına el konulan, iki "kahraman" tarafından kurtarılmaya kadar zulüm ve işkence gören bir "masum" olarak gösteriliyor? Keza neden bütün olaylar kişisel olarak açıklanmaya, hırs ve kariyerizm ile temellendirilmeye çalışılıyor. Kontgerilla neden bunları yapıyor? Neden Bedri Yoldaş destek bulmayı Ortadoğu'ya kaçan, üç-beş kişi dışında "destekçisi" olmayan biri olarak gösterilmeye çalışılıyor? Kontgerilla tüm bu spekülasyon ve dedikoduları

ALİ KIRLANGIÇLI

hangi amaçla sürdürüyor?

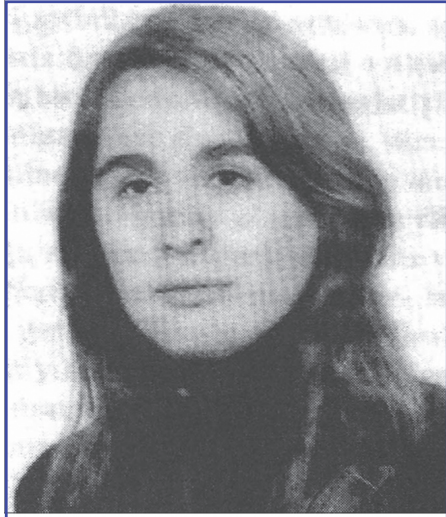
Bunun altında yatan politika nedir? Evet bunları düşünmek ve kontrgerilla politikalarını açığa çıkarmak zorundayız. Çünkü başka türlü kontrgerillanın örgütümüze yönelik izlediği politikaları boşa çıkarmanın olanağı yoktur.

Elbette ki, tüm bu kontrgerilla taktikleri bir şeylerin işaretidir. Ancak bu demek değildir ki, DK hizbi ile kontrgerilla arasında bir ilişki, bir işbirliği vardır. Hayır bunu iddia etmeyi bir kenara bırakalım, bunu düşünmenin bile saçma olduğunu farkındayız.

Fakat şurası açıktır ki, kontrgerilla bugün bir tercih yapmıştır ve dolaylı olarak DK hizbini destekleme tavrını benimsemiştir. Çünkü kontrgerilla, operasyonlar konusunda olsun, örgütsel gelişmemiz konusunda olsun, nitel sızdırmamız konusunda olsun varolan eksiklerimizin ortaya çıktığı bu konularda esas kaynağın ise yönetime bugüne kadar damgasını vuran DK'nın ben merkezci, tasfiyeci anlayış ve uygulamaları olduğunu tespit etmiştir. Bu nedenledir ki, bu

zayıflığımızın (DK nezdinde) devam etmesini istiyor ve politikalarını taktiklerini buna göre saptayıp uyguluyor.

13 Eylül'den itibaren söylediklerimizi tekrar ederek çağrımızı noktalamak istiyoruz: Sorunlarımızın temelinde ideolojik-politik-örgütsel anlayışımızda ortaya çıkan sapmalar vardır ve bu sapmalar etkisizleştirilip yok edilmedikçe sorunlarımızı çözenin, yeni ve güçlü adımlara zemin teşkil edecek yapılanmalar oluşturmanın olanağı yoktur. Bu nedenle, öncelikle örgüt insanı olabilmek gerekiyor, sorunlara bu mantıkla, ideolojik-siyasi

GÜRCAN ÖZGÜR AYDIN

MENEŞE MERAL

anlayışımız doğrultusunda bakmak gerekiyor.

Şu sorunun cevabını bulmak zorundayız: Ne yapacağız? "Ben-Ben-Ben" diyerek her şeyi kendi konumu ve çıkarlarına kurban eden bir burjuva politikacısının emirleri doğrultusunda ev basıp insanlarımızı dövmeye, tehdit etmeye, arkalarından silah sıkmaya devam mı edeceğiz, sorunlarımızı deşip doğru tavrı yakalama doğrultusunda adımlar mı atacağız? Birinci yol çıkmazdır ve kimseyi yeni suçların zanlıları olmaktan öteye götürmez. İkinci yol ise DEVRİMCİ SOLCU'yum diyen ve bunu kavrayan, kavramaya çalışan insanlarımızın yoludur. Herkes fazla uzak olmayan bir gelecekte bu tercihi bağı olarak adlandırılacak ve nitelenecektir.

6 MART DEVRİMCİ SOL TAVRIDIR. BUGÜNKÜ GÖREV BU TAVRIN İDEOLOJİK-SİYASİ MİSYONUNU TÜM ALAN VE BİRİMLERDE SÜRDÜRMEKTİR...

Yoldaşlar!..

Sosyalizm gelecektir, devrimci mücadele geleceği şekillendirmenin mücadelesidir ve gerçek devrimci geleceği gören, kendisini ve mücadelesini-örgütlenmesini bugünden geleceğe hazırlayan "yeni insan"dır. Benmerkezci anlayışın bugüne kadar kurguları ve kaygıları doğrultusunda günlük gelişmelere, kişisel özelliklere hapsedmeye, pragmatizm ve tasfiye ile biçimlendirmeye çalıştığı örgütümüzü bu sapkınlıklardan kurtarmak amacıyla gündeme gelen 13 Eylül müdahalesi bu anlamıyla sadece bugün açısından değil gelecek açısından da değerlendirilmelidir. Geleceğe aktardığı değerler, bugün yaratılan toz-duman arasında görünmez olsa da asıl etkileri ve yarattıkları önümüzdeki dönemde ortaya çıkacaktır. Yapılan ve söylenen hiçbir şey boşa gitmeden gelecekteki yapımızda, insanlarımızda ve mücadelemizde kendini

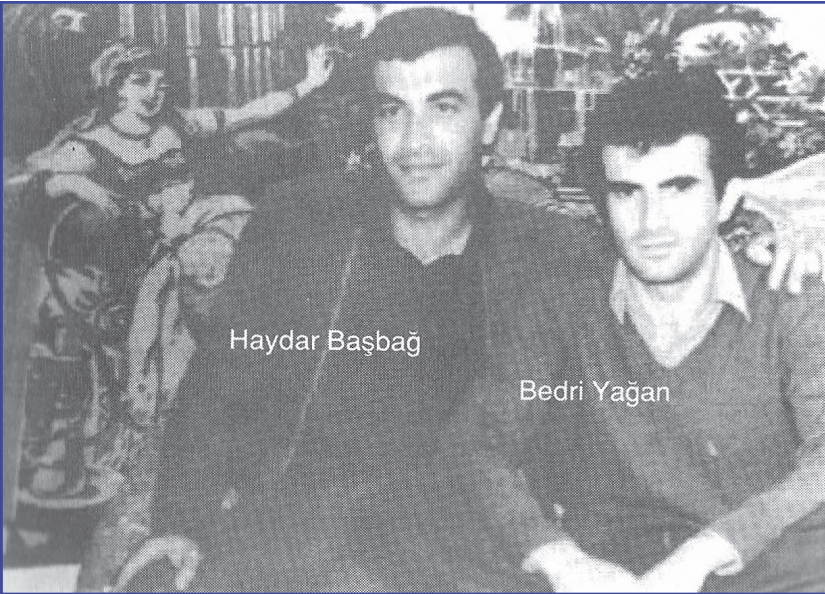
soyutlayacaktır.

Keza 6 Mart katliamı da kayıplarımız ne denli büyük olursa olsun, geleceğimizin nasıl biçimleneceğini ve ilkelerini bugünden ortaya çıkarmıştır. 6 Mart her şeyden önce söylenenlerdeki ciddiyeti ve kararlığı gösterir ve asıl darbesini mülteci anlayışa vurmuştur. Daha tartışmaların ilk günlerinden itibaren "kişisel" gelecek kaygısına düşenlerin "sekreterleri" eliyle meşrulaştırmaya çalıştığı mülteci örgüt ve yönetim anlayışı 6 Mart katliamı sonrası tuzla-buz olmuştur. Mülteciliğin siyasi-fiziki hiçbir dayanağı kalmamıştır. Demagoji ve yalanla değiştiremeyeceği kadar somut bir gerçektir.

Gelecek neden bu kadar önemlidir? Bu sorunun cevabını uzun uzun yazmaya gerek yok, çünkü hepimiz biliyoruz ki, geleceğinden emin olanların kaybedecek, kaygı duyacak hiçbir şeyi olmaz ve bu korkuyla burjuva yöntemlere sarılmaz.

Ancak bugün tasfiyeci DK hizbi tarafından insanlarımıza bir gelecek kaygısı empoze edilmeye çalışmaktadır. Çünkü düne kadar yalan ve demagoji ile etkileyebildiği birçok alan ve birimdeki insanlarımız tartışmaların giderek yerine oturduğu, ideolojik-siyasi boyut kazandığı noktada aldatılmışlığın farkına varıp DK hizbine tavır almaktadır. Tehdit, şantaj, zorbalık dışında bu insanlarımıza karşı kullanılan bir silah da bu gelecek kaygısı yaratma yönündeki demagojilerdir.

Bugün bile hala inanmadığımız çirkinliklerin, iğrençliklerin sergilendiği ve giderek çürümüşlüğe varan davranışların DEVRİMCİ SOL adına savunulmaya kalkıldığı bir ortamda sorunun hala kişiler nezdinde ele alınması ve bunun kendine güvensizliğe dönüşmesi çok da garipsenecek bir tutum değildir. Yoldaşlarımız bu türden yaklaşımlar gösteren insanlarımıza karşı

öncelikle örgüt ve kadro inisiyatifini anlatmak zorundadır. Bugüne kadar ki mücadelemizde kadroların siyasi-örgütsel üretkenlikleri ve inisiyatifleri ile neler başarabildikleri anlatılmalıdır, örgütün ne olup-olmadığı anlatılmalıdır. DK hizbinin "onlar da kim ki, zaten çoğu öldü" türünden dile getirdiği ve güvensizlik yaymaya çalıştığı bu koşullarda her şeyi, her söylentiyi, her demagojiyi ve yalanı bir eğitim aracı olarak, özgüveni geliştirme aracı olarak değerlendirmek zorundayız. Kişilerle açıklanacak hiçbir yönümüz yoktur ve olmayacaktır. Ne yapılacaksa örgüt olarak ve birlikte yapılacaktır. Bugüne "önderlik"lerin dehalarıyla değil, kadroların fedakarlıkları ve yaratıcılıklarıyla geldik ve bundan sonra da aynı biçimde gelecektir. Bu, yapısı, biçimi, organları, merkezi bir örgüt anlayışının değil, tam tersine merkezi ve organlarıyla bütünleşmiş, kolektif çalışan ve üreten bir örgüt anlayışımızın sonucudur. Varsın DK hizbi istediği kadar her şeyi "önderlik"e bağlasın. Tüm kadrolarımız hangi politikanın nasıl ve nerede netleştirildiğini, hangi inisiyatifin nasıl ve kimlerce gerçekleştirildiğini, kısaca neyin nasıl ve kimler tarafından yapıldığını en azından kendi mücadele deneylerinden çok iyi biliyorlar. Her şeyi DK'nın görünmez ve sihirli elleri gerçekleştirmedi. Tam tersine her şey bizzat yaşamın içerisindeki kadroların yaratıcılıkları, fedakarlıkları ve üretkenlikleriyle biçimlendi, inisiyatifleriyle uygulandı. Nasıl ve kiminle yapacağız diye bir sorumuz yoktur. Bu esas olarak benmerkezi anlayışın sorunudur ve çevresinde yer alanların durumuna baktıkça bunun kaygısını ve acısını her geçen gün daha fazla ve yakıcı biçimde hissettiğini çok iyi biliyoruz. Evet, kiminle nereye kadar gideceğini ve kiminle neyi nasıl yapacağını asıl olarak bugün DK düşünmektedir. Ve çözümü yoktur. Çünkü o her sorunu tasfiye ile, pragmatizm ile çözmeye alışmıştır. Ama acıyoruz; çünkü bugün DK'nın yanında olan ve gerçekten devrimci ilke ve kurallara, ahlak ve geleneklerimize uygun bir ortamda çok daha farklı misyonlar görebilecek insanlarımız da heba olup gidecekler. Ve yine tecrübelerimize dayanarak şunu da söyleyebiliriz ki, ilk tasfiye de bu arkadaşlar olacaklardır.

Evet DK hizbi bugün izlediği politika ve taktiklerle, taşıdığı tasfiyeci potansiyelle bitiş çizgisine girmiştir. Artık onun için yapabileceğimiz bir şey kalmamıştır. Yapabileceğimiz en önemli görev örgütümüzü 26 Aralık'tan beri sürdürülen tasfiyeci operasyonun yarattığı zararlardan arındırmak ve faşizme karşı mücadelemizi olması gereken seviyeye getirmektir. Bu aynı zamanda örgütsel yapımızın ilke ve kurallarına uygun bir şekillenişe, kendi hukukuna kavuşturması sürecidir. İç içe görevlerin belirleyeceği karşımıza çıkan sorunlar şunlar olacaktır:

-Oligarşi, örgütümüzün başlattığı canlanma ve atılım sürecini kesintiye uğratmak için her türlü yöntemi devreye sokup saldırılarını devam ettirecektir. Özellikle psikolojik savaş boyutunda atılımımızın coşku ve heyecanını bastırmaya, moral bozukluğu yaratmaya

yönelik çabalar bir süre daha ön planda yer almaya devam ederken, kontrgerilla eliyle fırsat bulduğu ortamda çeşitli yöntemlerle fiziki varlığımız hedeflenecek, örgütlenmemizi sağlamaştırıp mücadeleyi yükseltmemizin önüne engeller çıkaracaktır.

-Tasfiyeci hizip bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bizlere yönelik demagoji-yalan ve fiziki saldırıdan oluşan "savaş" yöntemlerini sürdürüp süreci tırmandırmaya ve olayı "sol içi çatışma" batağında boğmaya kalkacaktır. (Özellikle yurtdışında Köln, Paris vb. yerlerde devşirme insanlarla yapılan saldırı politikalarının bugün ülkeye de taşımış olması dikkat çekicidir. 6 Mart katliamının hemen ertesinde -7 Mart günü alınan- "bunlar bize saldıracaklar, onlar saldırmadan biz saldırıp etkisizleştirmeliyiz" kararıyla gündeme gelen bu fiziki saldırılar sonucu özellikle Anadolu yakasındaki mahalli birimlerde dışarıdan getirilen, ne olduğu belirsiz kişiler bir gün içinde -15 Mart- dört arkadaşımıza saldırıp yaralamışlar ve silah sıkmışlardır, arkadaşlarımızın birinin saldırı sırasında kulağı koparılmıştır.)

-Bugüne kadar ülkemiz halklarının tüm emekçi kesimlerinde bir umut olma misyonu koruyan örgütümüz 26 Aralık'tan beri sürdürülen tasfiyeci operasyon ve siyasilikten uzak tartışmaların kamuoyuna bilinçli olarak yansıtılması sonucu güven sarsıntısına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır.

-Bugüne kadar hareketimizin yarattığı değer ve gelenekler karşısında tutumu belli olan bir kısım sol, sadece ülkemiz devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde değil, dünya devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde etkiler yaratacak ve bunun sonucu olarak tutarsız tavırlar takınabilmektedir.

Tüm bunlar karşısında:

-Oligarşi ve emperyalizm karşısında örgütsel sağlamlığımızı yaratıp koruyabilmemiz, ideolojik-siyasi çizgimize, ilke ve kurallarımıza, geleneklerimize ve ahlakımıza uygun bir anlayış ve inisiyatifle tüm alan ve birimlerimizi yeniden gözden geçirip zaafli noktaları süratle onarmamız acil bir görevdir. Bu görev 26 Aralık operasyonu ile neleri yapabileceğini gösteren DK hizbine karşı bir gizliliği sağlamaktan da bağımsız değildir. Ayrıca örgütsel sağlamlık konusunda hızlı ve etkin bir haberleşme sisteminin önemi kavranmalı ve bu mekanizmaların eksikliğinin hissedildiği yerde gerekli kurumlaşmalar ve örgütlenmeler süratle oluşturulmalıdır.

-Tasfiyeci hizbin yasak ve zorbalıkla engellediği gerçeklerin ve doğruların tartışılması süreci kesintiye uğratmaksızın tüm alan ve birimlerde varolan sorunlarımız ve çözüm yollarının tartışılmasına, kavratılmasına devam edilecek, bunun uygun yöntem ve biçimleri somut koşullara uygun olarak yaratılacaktır. Bu faaliyetler sırasında hizipten kaynaklanan saldırılar karşısında siyasi olgunluk ve soğukkanlılık temel davranış biçimiz olmakla birlikte, örgütümüze, şehitlerimize (özellikle 6 Mart şehitlerimiz hakkında bizzat hizbin

Dev-Sol'u, Şam ihbar et

Dev-Sol'un İstanbul'da düzenlenen toplantısında konuşan Dev-Sol'un Genel Başkanı İbrahim Çelebi, Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi. Çelebi, Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi. Çelebi, Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi.

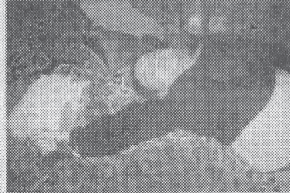
Aynı gece diğer teröristler de operasyonu yaptılar. 300 kadar devlet görevlisi öldürüldü. Binlerce yaralandı, binlerce kadın ve çocuk öldürüldü. Şam'ın bu saldırıları nedeniyle Türkiye'nin dış ilişkileri bozuldu.

LİDERLERİN konuşmalarından itibaren de terörist faaliyetleri yoğunlaştı. Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi. Çelebi, Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi.

CEZAEVİ HATIRASI

1981 saldırıları... Dev-Sol'un cezaevilerindeki mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf. Dev-Sol'un cezaevilerindeki mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf.

KARI-KOCAYDILAR

Dev-Sol'un karı-kocaydılarının mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf. Dev-Sol'un karı-kocaydılarının mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf.

3 liderden Karataş kaldı

Politen bir operasyonda öldü. Dev-Sol'un lideri Karataş'ın hayatını kaybetmesi. Dev-Sol'un lideri Karataş'ın hayatını kaybetmesi.

KOMŞULAR, KARR-KOCA KAVGASI SANMIŞ...

Dev-Sol'un komşularının kavgasını hatırlayan bir fotoğraf. Dev-Sol'un komşularının kavgasını hatırlayan bir fotoğraf.

Dev-Sol'un İstanbul'da düzenlenen toplantısında konuşan Dev-Sol'un Genel Başkanı İbrahim Çelebi, Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi. Çelebi, Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi.

Dev-Sol'un İstanbul'da düzenlenen toplantısında konuşan Dev-Sol'un Genel Başkanı İbrahim Çelebi, Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi. Çelebi, Dev-Sol'un Şam'ın Türkiye'ye karşı yaptığı operasyonları ve diğer terörist faaliyetlerini eleştirdi.

YARIM SAATTE BİTLİ...

Dev-Sol'un yarım saatte biten mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf. Dev-Sol'un yarım saatte biten mücadelesini hatırlayan bir fotoğraf.

YAN ODADA ÇOCUKLAR VA

Dev-Sol'un yan odadaki çocuklarını hatırlayan bir fotoğraf. Dev-Sol'un yan odadaki çocuklarını hatırlayan bir fotoğraf.

Menzir: "Eylem hazırlığındaydılar"

İSTANBUL Emniyet Müdürü Necmet Menzir, Dev-Sol'un operasyonları ile ilgili hazırladığı devri Emniyet Müdürlüğü binasında dişi bir buse toplantı düzenlendi. Karataş da bu toplantıya katıldı. Karataş da bu toplantıya katıldı.

Analizlerde Bedir Yaganci'nin de bulunduğu bir teröristin ölümü ile sonuçlanan Karataş'ın bu harekatinde Anadolu yakasında 7, Rumeli yakasında 6 ve daha başka bölgelerde öldürüldüğü ifade eden Necdet Menzir bu eylemde de 9'u kadar 29 teröristin sağ olduğunu bildirdi. Ölümler teröristlerin kollarından vurularak gerçekleşti.

2 adet otomaz tutanağa, 7 adet tutanağa, 3 el bombasına, bomba yapımında kullanılan malzemeye, sahte kimliklere, imzalı ve dokümanlara, 20 tane gardiyana elbiseye, beş kutuya ve sağlık malzemesi bulunduğu söylendi. Karataş'ın bu harekatinde Dev-Sol'un karı-kocaydılarının da devri Emniyet Müdürü Necdet Menzir'in de bu toplantıya katıldığı ifade edildi.

başı tarafından dikte ettirilip yaygınlaştırılan "onlar şehit değil ölü" veya kimi yerlerde sarf edilen "geberdiler" türü nitelemelere) ve geleneklerimize yönelik hakaret ve küfürlerle anında tavır alınmalı, fizikisaldırılar karşısında gerekli duyarlılık gösterilmelidir. Bu konuda kıstasımız duygu ve tepkilerimiz değil DEVRİMCİ SOL ADALETİ olmalıdır. Bu türden suç işleyenler halk arasında saflarımızda ve sol kamuoyunda teşhir edilmeli, çirkinlikler sergilenmelidir.

-Her türlü spekülasyon ortam ve doğabilecek güvensizliği engellemek amacıyla tüm kitle ilişkilerimiz yaşanan sorunlar ve hizip konusunda bilinçlendirmeli, kontrgerilla ve hizip kaynaklı haber-açıklama vb.nin gerçek yönü anında kamuoyuna duyurulmak, kitle ilişkilerimizden en geniş halk kesimlerine kadar güven sarsıcı hiçbir gelişmeye izin verilmemeli, anında müdahale edilmelidir.

-Dışımızdaki solda dedikodu ve spekülasyonla doğabilecek yanlış eğilimlere karşı bilinçli ve iradi aydınlatma faaliyetleri düzenlenmeli, bunun örgütlenmeleri ve işleyişi yaratılmalıdır. Hareketimizin geleceği, gelenekleri, ideolojik-siyasi çizgisi ve ismi konusunda hassaslığımız özellikle vurgulanıp bu konuda tavizkar hiçbir tutumun bizden beklenmemesi gerektiği tüm çevrelere açık ve anlaşılır bir şekilde anlatılmalı, küçük hesaplarla güçler dengesini gözleme niyeti taşıyanlara sorunun ciddiyeti kavratılmalıdır.

YOLDAŞLARI!..

Başta da belirttiğimiz gibi zor bir süreç yaşıyoruz ve görevlerimiz oldukça ağır. Ancak tarihimizde defalarca kanıtlandığı gibi inanç ve kararlılıkla üzerine yürüdüğümüz hiçbir sorun çözümsüz kalmamıştır. Bugün de ihtiyacımız olan inanç, kararlık ve özgüvenden başka bir şey değildir. Süreci bunlarla aşacağız.

Süreci aşmanın ilk koşulu hiçbir şeyi kendiliğindencilığe bırakmadan, ille de kendi deneyimimi yaşayacağım geriliğine taviz vermeden kararlı bir şekilde yürümesini bilmektir. Sürecin hiçbir belirsizliğe yer vermediğini hepimiz kavramalı ve kavratmalıyız. Süreç 13 Eylül'de tespit edilen doğrultuda yürüyecektir. Tasfiyeci hizip tüm çabalarına rağmen bu süreci baltalayamamış, tam tersine yarattığı hiziple giderek tecrit olup sürecin dışına düşmüştür. Bugün hizbin sürecin dışında kararlar alması ve bunları da sahtekarlıkla çeşitli yayın organlarımızın logolarını kullanarak yapması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu sahtekarlıkların ve hırsızlıkların hesabını da vereceklerdir.

Evet, yaşadığımız süreç oldukça nettir; bu, suçluların hesabını vermeye çağırılması, gelmedikleri noktada suçluluklarının tescil edilmesidir. Bunu da tasfiyeci DK hizbinin yok etmeye çalıştığı DEVRİMCİ SOL DİNAMİZMİ başaracaktır. Bugünkü dinamizmin asıl hedefi hizbin açtığı gedikleri kapatıp yol açtığı zararları gidermek ve bu süreçte sorunu çözüp suçlular hakkında kararı kesinleştirecek olan platformu yaratmaktır. Bunu yapabilecek dinamizme ve kararlığa sahibiz ve hiçbir güç de bu sürecin aksamasına neden

olamayacaktır.

GELECEĞİMİZ 6 MART'IN TEMSİL ETTİĞİ DEVRİMCİ ANLAYIŞIMIZDIR!..

MÜLTECİLİĞE-TASFİYECİLİĞE-HİZİPÇİLİĞE SAFLARIMIZDA YER YOK!..

KONTRGERİLLANIN OYUNLARINI BOŞA ÇIKARACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVRİMCİ SOL

NOT: Yazımızda da değindiğimiz üzere son günlerde tasfiyeci hizip bir kısım yayın organlarımızı kendi görüşlerini yaymak amacıyla sahtekerca kullanmak istemekte ve kullanmaktadır. DEVRİMCİ SOL'a ait yayın organları bir kişiye veya hukuki birtakım formalitelere bağlı olarak ele alınamaz. DEVRİMCİ SOL'a ait tüm yayınların bir işleyiş ve kurumu vardır. Halen görevde olan bu kurumlaşmalar dışında DK'nın emir ve talimatları doğrultusunda bu yayın organlarının ismini, logosunu kullananların suç işlediklerini ve bunun hesabını DEVRİMCİ SOL'a vermekten kaçamayacaklarını özellikle vurguluyoruz. Bugün birtakım legal yayınlarda görülen hizip yanlısı karalama ve spekülasyonları içeren yazıları ve bunların yayınlanmasında rolü olan herkesi de bu bağlamda yeniden düşünmeye çağırıyoruz. DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi- örgütsel çizgisine aykırı olarak bu yayın organlarını bir hizbin sesi haline getirmek de ayrı bir suçtur.

Bu bağlamda:

1) "Karar 1" ve "AÇIKLAMA ve UYARI" başlıklarını taşıyan, logosunda "Merkezi Yayın Organı" ibaresi bulunan "DEVİRİMCİ SOL Özel Sayı: 1" logosuyla çıkarılan Mart '93 tarihli belge sahtedir. Örgütümüzü bağlamaz... sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

2) "İÇ ve DIŞ DÜŞMANLARIMIZ HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEKTE BİRLEŞMİŞTİR. BAŞARAMAYACAKLAR" başlığını taşıyan 5 Mart 1993 tarihli ve 52. sayı numarası verilerek "DEVİRİMCİ SOL Haber Bülteni" logosuyla yayınlanan belge sahtedir. Örgütümüzü bağlamaz... Sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

3) "İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ" başlığını taşıyan 8 Mart 1993 tarihli ve 53 sayı numarası verilerek "DEVİRİMCİ SOL Haber Bülteni" logosuyla yayınlanan belge sahtedir, örgütümüzü bağlamaz... Sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

YALAN, İFTİRA, İHBARCILIK VE DEVRİMCİLERE SALDIRI TEMELİNDE ŞEKİLLENEN BİR "DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜ"(!) GELECEĞİ DEĞİL, YENİLGİYİ TEMSİL EDİYOR

Tasfiyeci sağ oportünist hizbin 3 Mart 1993 günü Köln Halk Kültür Derneği'nde yaşanan ve kaynağını daha önce dışarıdan getirilen insanlarca derneğin işgal edilmesi ile insanlarımızın dövülmesinden alan olayla ilgili olarak hazırladığı açıktan yalan demogoji ve kısmi itiraflara dahası devrimcileri isim isim yazıp ihbar eden anlatımlara dayalı bir yazı elimize geçmiş bulunuyor.

Derneği işgal etmeye çalışan tasfiyeci sağ oportünist hizip hemen feveran edecektir. Çünkü yalancılıkları açığa çıkıp yüzlerine vurdukça hep aynı tavrı gösterdiler. Ancak yalana sarılan, bunu politika haline getiren bir anlayışın oportünizm batağında boğulmaması tüm çirpınışlarına rağmen mümkün değildir. İhbarcılık ve silaha başvurma bunun sonu. Ve yalanlarını, demogojilerini ve kısmi itiraflarını, ihbarcılıklarını bir kez daha bir bir açığa çıkarıp yazdığımızda bunun onları nasıl rahatsız edeceğini, insanlarımızın kafasını daha da netleştireceğini çok iyi biliyoruz. Bu nedenle tafiyeci sağ oportünist hizbin süreç içinde kazandığı yeni kimliğini, ihbarcılığını, oportünist, yalancı yüzünü tekrar tekrar açıklamak ayrı bir önem kazandı. Bunlara ayrı başlıklar altında değinmek gerekiyor.

KÖLN HALK KÜLTÜR DERNEĞİ'NDEKİ KAVGA VE YALANLAR...

Yurtdışı Mücadele Dergisi'nin 9 nolu özel sayısında ifade ettiğimiz gibi 3 Mart günü DEVRİMCİ SOL taraftarları Köln Halk Kültür Derneği'ni işgal eden anlayıştan özeleştirme almak ve işgalden vazgeçmesini istemek üzere dernek lokaline gitmişlerdir. Ve alınmak istenen arama önlemine küfür ve hakaretlerle karşı çıkmıştır.

Kavga önce bu hizbin taraftarlarının arama yapılmasını isteyen arkadaşlara karşı dernekteki eşyalara, sandalyelere yapışmalarıyla başlamış, ancak daha önce de cop ve sopa kullanmaları nedeniyle hazırlıklı gidildiği için bu saldırgan tavır ters tepmişti.

Olayda özeleştirme almak için gelen ve işgale son verilmesini isteyen arkadaşlarımız Köln Derneği'ni işgal edip, olay günü de bu tavırlarını sürdürenler dışında hiç kimseyle bir tartışma ve kavga içinde olmamaya özel bir özen göstermişlerdir. İşgalci mantığın yalanla dolu "mektup"larında dahi "Köln'deki genç arkadaşlara vurmuyorlardı(...)" diye bu gerçek ifade edilmek zorunda kalınmış.

Olayda kendisi zorla kavgaya karışıp sonucuyla karşılaşanlar hariç işgalci mantığının dışında bir tartışma ve kavga söz konusu olmamış, ancak alınmak istenen arama önlemine karşı küfüre, hakarete ve karşılarındakilerine atmak üzere dernek eşyalarına, sandalyelere sarılanlar gereken cevabı almışlardır.

Elimize geçen "Devrim Yürüyüşümüzü Engellemeye Çalışanları Affetmeyeceğiz" söz konusu yazıda ek olarak "tanık anlatımı" şeklinde insanlara sunulmaya çalışılan tablo ise baştan aşağıya YALAN'lardan ibarettir.

İşte bazı örnekler:

"...Çünkü bayan arkadaşı almak istiyorlardı. Ona vurmak, hatta onu öldürmek istiyorlardı (...)" YALAN!.. Sözü edilen insana özellikle mesafeli davranılmış tartışma-kavga boyunca bir kenarda durması istenmiş, kendisi baştan itibaren sus-pus olmasına karşın polis geldikten sonra çirkin tavırlara girişmiştir. Tüm bunlara rağmen "hatta onu öldürmek istiyorlardı" diye yazmak, tasfiyeci sağ oportünist hizbin kurgularıyla, yalanlarıyla hareket etmektir.

"... Bir ara bayan arkadaş bağırınca kafamı serserilere doğru çevirdim ve bir bıçak gördüm. Ellerinde bıçak vardı. Bayan arkadaşı bıçakladıklarını zannettim.(...)" YALAN!... Kimsenin elinde böyle bir bıçak, kesici alet vb. yoktu.

Uydurma ve kara çalma mantığı o kadar ilerlemiş ki tasfiyeci hizip kendi korkusunu insanlara bu şekilde yazdırtıyor.

"... fakat elimdeki sopa kırıla kırıla bitti.(...)"

"... Onlar ise bana şimdi bile anlayamadığım birtakım sorular soruyorlardı. "Balduğunu ver, bildiklerin söyle" diye sorular sorarak vuruyorlardı. (...)" YALAN!.. İşgalci mantıktan sadece özeleştirilme istenmiş, kimseye böyle bir zorlama yapılmamıştır. Böyle bir zorlamayı olsa olsa tasfiyeci sağ oportünist hizbin kendisi, işgalci mantığının kendisi yapar. Nitekim de yapmıştır. 3 Mart günü Fransa'dan gelen bir taraftarımıza daha sonra Fransa'da silah çekip "açıklama" yazdıran zorbaları iyi tanıyoruz, unutacağımız sanılmasın. İşte sizin gerçek yüzünüz budur.

"Bir ara bayan arkadaşı gördüm. Onu yere yatırmış, vuruyorlardı. Kazağı açılmıştı. Vücudu görünüyordu. (...)" PES DOĞRUSU!.. Yalanın, iftiranın bu kadarını orada yaşananlara tanık olan tüm insanların vicdanına bırakıyoruz... Bu kadar yalancılık, iftiracılık olmaz, insanlarımızın namus ve ahlak duygularını istismar ve tahrik etmek için bu kadar ahlaksızca yalanlara başvurulamaz. Ama bu ahlaksızlık, bu iftiracılık doğrudan bunları yazan insanlara değil, bu yalanları yazdırıp dağılanlara, tasfiyeci sağ oportünist çizgiye aittir. Bu ahlaksızlık "Kırletilmenin Günlüğü" diye kendi kafasındaki kurgularını derleyip bugün bu yalanları yazıp söyleyenler için örnek teşkil edenlere aittir. Artık siyasi terimler yetmiyor. Ahlaki açıklama da gerekir! İnsanlara bu denli yalan söyleten mantığının onurundan, ahlakından söz edilebilir mi? Bunu tüm insanlarımızla soruyoruz...

Yalanlar-kurgular saymakla bitmiyor.

"... Başıma geldi, bağırma diye bana yaklaştı ve bağırırsa gebertin o...yu dedi. YALAN!.. O gün Köln Halk Kültür Derneği'ne gelen Devrimci Sol taraftarlarından hiç kimse böyle bir söz kullanmadı, bu tür ifadeler giderek sizlerin literatürüne yerleşiyor.

"... Boğazımda bilye gibi siyah siyah birşeyler çıktı.(...)" YALAN!.. Bu kadar abartı ve yalanı KİM'den öğrendiniz, bu kadar acındırma edebiyatıyla ne amaçlanıyor? "... Ben de, "şerefsizlere özeleştirme vermiyorum ulan" diye bağurdım. (...)" YALAN!.. Duvarlara yaslanmış, sus-pus olmuştunuz, teslimiyetinizden söz ediyordunuz!

"... Vurmaya başladım fakat elimdeki sopa kırıla kırıla bitti.(...)" YALAN!.. 3 Mart günü "kahraman" değil, korkaktınız.

"bağurdım, öldürün bizi"

"... öldür, öldürmezsen pişman olursun, yoksa ben öldürürüm" dedim.(...)" YALAN!.. YALAN!.. YAZIKLAR OLSUN, size bu kadar yalanı yazdırıp, söyleten anlayışa, "Devrim yürüyüşü"nü bunca yalan ve iftiranın üzerine inşa etmeye kalkışan oportünist kafa yapısına!..

"Parmak uçlarına kadar korkaktılar. Gözlerimize bakmaya bile cesaretleri yoktu. Gözlerini kaçırıyorlardı gözlerimizden.", "... tırnaklarına kadar korku (...)"

SORUYORUZ: Kim'den, nereden öğrendiniz bunları, "günlük"ten mi, "Kara Mizah"tan mı?

"... Polis ifademizi almaya gelirken 3 gündür olayın olduğunu, kavganın olduğunu söyledi" diye itiraf ederken neden diğer günlerin de anlatımını yapmadınız, neden yaptıklarınızı savunmadınız?.. Nasılsa "herşeyi" anlatmışsınız, neden bu özgüven ve cesareti göstermediniz? Biz söyleyelim. Tasfiyeciler oportünist hizbin insanlara verebileceği böyle bir özgüven ve cesareti yoktur. Herşeyden önce kendisi buna sahip değildir.

Bakın bu hizbin "sorumluları" söz konusu yazılarında silah kullanılmasından tek bir kelime söz edemiyorlar. Neden, hiç düşündünüz mü?

Evet, derneğe girildikten sonra arama yoluyla bir önlem alınmak istenmiştir. Ve bu yerindedir. Bugün kendilerinin yazdırıp dağıttıkları yazılarından bile bunu çıkarmak zor değildir. "... ben içeriye girip, içeride arkadaşların durumu ve malzemeyi almak istiyordum" diye yazıyor bir işgalci, ne yazıp söylediğini bilmeden. Peki, SORUYORUZ; Kime karşı kullanacaktınız, bu "malzeme"yi? Yakın zamanda yaptığınız gibi, 16-17 yaşındaki insanlarımıza karşı mı? Devrimcileri bunlarla mı korkutacağınızı sanıyorsunuz? Sizi ülkede de bu tavrınız bitirmiyor mu? Bu hizbe karşı alınan topyekün yeni tavırlar, açık alandaki çatlak da size gerçekleri, giderek tükenişinizi göstermiyorsa yapacağımız fazla birşey kalmıyor.

Sizleri, başta bu hizbin "önderliği" ve "sorumluları" olmak üzere kendinizi ve halkı daha fazla kandırmaya son vermeye, DEVRİMCİ SOL adaletine teslim olmaya çağırıyoruz.

YÜZÜNÜZDEKİ İHBARCILIK LEKESİNİ SİLEMEYE-CEKSİNİZ!

İzah etmeye çalıştıkça batıyor tasfiyeci oportünist hizip;

"Polislikle, ihbarcılıkla suçlanıyoruz... (...) Darbeyi ve onun kitle içinde sözcülüğünü yapan haşaratlı mafya kafalılar herkesi kendileri gibi sanıyorlar. Polise ihbar suçlaması, adi bir yalandır. (...)"

3 Mart günü bu bayağılığı, bu ahlaksızlığı, bu suçu işlediğinizi gizlemeye çalışmak boşuna bir çabadır.

Polise telefon edip, haber vermenin açıklaması var mıdır?

Polis derneği bastıktan sonra "İşte bu olayın sorumluları" diye polise bir bir insanlarımızı gösterirken yaptığınız neydi?

Dernek dışında polise sözlü bilgi verirken yaptığınız ihbarcılık değil miydi?..

Bugün utanmazca "Devrim Yürüyüşü"nden söz ettiğiniz yazınızın ek belgelerinde insanlarımızı isim ve soyadlarıyla ihbar etmek nedir? İHBARCILIK bunu yazdırıp yayınlayan anlayışa ait değil midir?

Evet, İHBARCISINIZ, SUÇ İŞLEDİNİZ. Hareketimize, devrime ve değerlerimize karşı suç işlediniz. Bunun hesabını DEVRİMCİ SOL'a vermek zorundasınız! Vereceksiniz!

İhbarcılık için "... haşaratlı-mafya kafalılar herkesi kendileri gibi sanıyorlar" derken aslında kendi anlayışınızı tarif ediyorsunuz.

Bu onursuzluk, utanmadan yazılarınızda şehit önderlerimiz BEDRİ YAĞAN'ın ülkeden gelmesi gereken insanları yakalattığını yazıp-söyleyebilenlere aittir. Bu onursuzluk iftiraları atıp, "hain" nitelendirmelerinde bulunduktan sonra bir de bülten çıkarıp, "anma" yaptırtan, gazetelere ilan veren tasfiyeci DK oportünizmin burjuva politikacılığına aittir!..

Bu kadar sahtekarlık, bu kadar ikiyüzlülük ve kocaman bir söz; "DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ"; Burjuva politikacılığını yalandolan, ikiyüzlülük ve ihbarcılıkla mı, devrimcilere ateş açmakla mı yürüyorsunuz? Ülkede yoldaşlarımıza karşı işlediğiniz suçların hesabını nasıl vereceksiniz? Söylediğiniz yalanlarla mı kurtulacağınızı sanıyorsunuz?

Ve halen yalanlarınıza devam ediyor, yenilerini ekliyorsunuz!.. Bitmiyor, son bulmuyor bu yalanlar...

Kırmak için dernek camlarına vuran da sizlerdiniz!..

Panolara yaslanıp düşüren, dolap kenarlarını sopa olarak kullanmak isteyen, sandalyelere sarılan da sizlerdiniz!..

Çünkü işgalci bir mantık yönlendiriyordu sizi, hiçbiriniz emek vermemiştiniz derneğe... Birimlerde "yavuz hırsız" rolünde olan sizlersiniz. İŞGALCİSİNİZ, İHBARCISINIZ, DEVRİMCİLERE SİLAH ÇEKİYOR, TÜKENİŞE GİDİYORSUNUZ!..

Ama bugün bu hizbin yazarı tüm bunları örtbas etmeye çalışarak bir de, "DEVRİMCİ SOL AVRUPA ÖRGÜTÜ VE TEMSİLCİLİĞİ" adına(!) utanmazca yeni demogoji ve tahrifatlara girişiyor.

TASFIYECİ-OPORTÜNİST, MÜLTECİ HİZİP KÖLN HALK KÜLTÜR DERNEĞİ'NDEKİ İŞGALCI TAVRINI GİZLEYEMEZ!

Sağ oportünist hizbin Köln Halk Kültür Derneği'nde işgali açıklama çabalarını, demogoji ve çarpıtmalara dayalı olup işlenen suçu örtbas etmeyecektir.

Şöyle yazılıyor:

"Şimdi sormak gerekir; darbe öncesinde rahatça derneğe gelip giden insanlarımız neden şimdi "dışarıdan getirilen işgalciler" diye nitelendiriliyor."

Cevabı çok açık: Düne kadar zaman zaman kendi biriminden gelen bu kitle şimdiye değin Köln Derneği çalışanlarını, insanlarımızı hiç atmaya kalkışmamış, dernek içindeki işleyişe müdahale etmemiş, insanları, elli yaşını aşmış babaları dövmemiş, bu doğrultuda sizlerden emir almamış, kışkırtmalarınız ve provokasyonlarınız olmamıştı...

"... dernek işleyişi içinde alınan kararla sizi dışarı çıkartıyoruz denmiş" diye yazarken birkez daha YALAN söylüyor bu hizbin yazarı.

Karar "dernek işleyişi içinde" değil, bu hizbin kendisi tarafından alınmış ve ülkeden getirilen provakatif tavrılı "sorumlular" tarafından işgalci kitleye uygulanmıştır. Bu provakatif tavrılı "sorumlular" Köln biriminde ve Özgür Halklar Komitesi'nde çalışan örgütlü sempatizanlarımız için "şu şu kişiler darbecidir, kadrolar platformunun kararı ile dernek dışına atılacaktır" diyerek insanları suç işlemeye zorlamışlardır. "Kadrolar Platformu" konusunda bu derece alaycı, ciddiyetsiz bir kafa yapısının DEVRİMCİ SOLCU sorumluluğunu üstlenmeyi hak etmediği ortadadır. Kaldı ki "darbeci" diye nitelenen söz konusu örgütlü sempatizanlarımız bahanedir. Amaç tasfiyeciliğin niteliği gereği açıkça savunmadığı kendi işgalciliğini meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Birtarafan tasfiyeci bir üslupla kendi işgalciliğini meşrulaştırmaya kalkışan bu mantık diğer taraftan akıl vermekten geri durmuyor.

"... İşleyişe engel olan, günlerce oturup legal yayın organımız Mücadele'yi satmayan, merkezi gecemizin afişlerini, biletlerini dağıtmayan, aidat ödemeyen ama tüm bunlara rağmen derneğe gelmekte, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı yapmakta devam edenler mevzilerimize adım atamazlar."

SORUYORUZ: Nedir DEVRİMCİ SOL düşmanlığı?

Tasfiyeci ve mülteci kimlikli sağ oportünist hizbin kendisidir, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı.

DEVRİMCİ SOL'un ideolojisini içten içe kemiren, onu ne olduğu belirsiz bir "Önderlik" anlayışına kurban etmek isteyenlerin tavrıdır, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı.

Örgütsel yapımızda kollektivizm anlayışımızı, organları hiçe sayanların tutumudur, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı;

Ülkede yoldaşlarımıza silah çeken, saldıran anlayışın kendisidir.

Köln'de Halk Kültür Derneği'nde insanlarımızı dövdürüp, 'o... çocuğundan' aşağı söz kullanmayanlardır. Kendini bilmeyen insanların eline 16-17 yaşındaki insanlarımızı korkutmaları için silah verilmesidir.

Münih'de derneğimizin kapısının kırılması, insanlarımıza saldırılmasıdır. Ev basıp eşya götürülmesidir.

DEVİRİMCİ SOL düşmanlığı baştan itibaren "darbeci, hain çete" nitelendirmeleriyle hareketimizi bölmeye çalışmaktadır.

SORUYORUZ: "DEVİRİMCİ SOL'un birliğini istiyoruz. Herşey birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için" diye yazdıktan sonra "hain" olarak nitelendirdikleri önder kadro ve kadrolarla, taraftarlarla hangi "birlik"ten söz ediyorlar."

DEVİRİMCİ SOL düşmanlığı Mücadele Dergisi'ne hizbin başı tarafından yazdırılan "bunlarla flört yok, diplomasi yok" tavrıdır, kendi suçu ortaya çıkmasın diye Hareket'i bölmek, tasfiye etmeye çalışmaktadır.

Hayır, meşru olan bu anlayış değildir. Meşru olan DEVİRİMCİ SOL'U DEVİRİMCİ SOL ideolojisini, örgütsel anlayışımızı savunmaktır. DEVİRİMCİ SOL tarihinin yalanlarla kirlenmesine engel olmak, bölünmeye, tasfiyeye tavır almaktır.

DEVİRİMCİ SOL Dergisi'nde yayınlanan görüşleri bu nedenle savunuyor, derginin dağıtılmaması için sağa, sola tehditler savurup sonunda çaresiz kalanların durumunu çok iyi anlıyoruz.

Mücadele Dergisi ise bugün hareketimizin bütünlüğüne hizmet etmiyor, tasfiyeciliğin subjektivizmine alet oluyor. Amacımız Mücadele Dergisi'ni yıpratmak değildir. Ancak Mücadele Dergisi DEVİRİMCİ SOL düşüncesine hizmet etmedikçe tasfiyeci-mülteci sağ oportünist hizbin sözcülüğünü yaptıkça, bu tavrından özeleştiri verip devrimci çizgiye geri dönmedikçe dağıtmayacağız.

Ama bakın, biz insanlarımıza "okumayın" demiyoruz. Hayır, alın, okuyun, tasfiyeciliğin gerçek yüzünü tanıyın diyoruz.

Bütün bir süreci, orta sayfalarında "fırsatçılık", "kuşkuculuk" gibi burjuva mantıkla, Freud'culukla, olguculukla açıklamaya çalışan siyasal sığlığı insanlarımız görsün istiyoruz. İsterdik ki kendi altındaki insanları "polislikle" suçlayan bir anlayış bu konularda daha mütevazı olabilsin, ama yazık!..

İşkencede son sınırına dek çözülenlerin fotoğraflarının "kahraman" diye her hafta boy boy yayınlanmasının nedenini, çaresizlikten kimlere sarıldığınızı insanlarımız bilsin istiyoruz.

Köşe yazılarında, "ihaneççi" suçuyla itham ettiklerinizi bir sonraki yazıda nasıl da "andığınızı", sergilediğiniz çirkefliliği, ikiyüzlülüğü insanlarımız görsün, tanısın istiyoruz.

Ve elbette biliyoruz ki bu onursuzluğun kaynağı Mücadele Dergisi değildir. Hareketimizi bölmeye, parçalamaya çalışan sağ oportünist hizbin suçudur bu.

VE SORUYORUZ:

İnsanlarımızdan Mücadele Dergisi'ni dağıtmalarını ne hakla istiyorsunuz?

DEVİRİMCİ SOL Dergisi'nin kitlemiz tarafından okunması sizleri neden böyle korkuya düşürüyor? Bu acizlik neden?

Hangi dernek üyemiz bu güne dek aidat ödemiş. Biz söyleyelim, sizlerin derneği işgal etmeniz için getirdiklerinizin bir kısmı, sizinle birlikte fırsat bulup derneğe üşüşen bir sürü yılgın, korkak ve ikiyüzlü oldukça uzun bir süredir aidat ödemiordu.

Peki, getirdiğiniz işgalci güç ile hangi hakla Köln kitesinden aidat istiyorsunuz? Bu mülteci sefilliği neden? Kimsiniz, ne adına konuşuyorsunuz?

Biz söyleyelim: TASFİYECİ, MÜLTECİ, SAĞ-OPORTÜNİST, DK HİZBİ ADINA.

Ve bu hizbi tanımıyor, hareketimizi bölmek, tasfiye etmek isteyen bu anlayışla sonuna kadar mücadele edeceğimizi bir kez daha vurguluyoruz.

DEVİRİMCİ SOL sözü veriyoruz:

Siyasal tarihimiz ve mücadelenin kendisi bu hizbi mahkum edecek. Tasfiyecilik, mültecilik ve oportünizm kendi suçları altında ezilecektir.

Operasyonların hesabını vereceklerdir!..

Örgütsel tasfiyeciliğin, hareketimizi bölmenin hesabını vereceklerdir.

Son söz savaş meydanlarında söylenecektir.

16 Mart 1993

DEVİRİMCİ SOL AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
DEVİRİMCİ SOL AVRUPA SÖZCÜLÜĞÜ
DEVİRİMCİ SOL AVRUPA KOMİTESİ
DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER (AVRUPA)

NOT: "DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ ENGELLEMEYE ÇALIŞANLARI AFFETMEYECEĞİZ" başlıklı yazılarda "Yurtdışı Mücadele Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü K. Kayar" imzalı bir ek bulunmaktadır.

Bu mektupta hizbin kafasıyla kaleme alınmıştır.

Öncelikle diyeceğimiz Yurtdışı Mücadele'nin bir kurum olup "kişisel sahip"lerle açıklanamayacağıdır. Ancak eğer birileri kalkıp "kişisel sahip" olmak istiyorsa; bu gibilerine Yurtdışı Mücadele'yi ne zaman kitleden önce okuduğunu ya da ne zaman dergi için bir çizik çektiğini sormaktan geri duramıyoruz.

İLERİCİ-DEVRİMCİ KAMUOYUNA: ÇETECİ MANTIK KARŞI-DEVİRİME HİZMET EDİYOR...

Sağ oportünist hizip hareketimize ve Sol'a çeteci yöntemleri dayatmaya devam etmektedir.

"Her şey imaj için" mantığı bir yandan yalan ve tahrifatlarla ilerlemeye çalışırken diğer taraftan silahlı-bıçaklı saldırı, gecekondu yakma, adam kaçırmaya kalkışma, ihbarcılık ve tehditle sonuca ulaşmak istiyor. Buna son olarak 6 Mart operasyonunda faşizm tarafından tutsak edilen insanlarımızın cezaevinde avukatlarıyla görüşmelerinin engellenmesi eklenmiştir. Dahası, operasyonlara, yeni katliamlara davetiye çıkarılması eklenmiştir. Çünkü bu tavır Hareketimizi polisin yeni saldırı ve operasyonlarına, yani katliamlara açık hale getirmektedir.

6 Mart operasyonunda gözaltına alınıp tutuklanan insanlarımızla konuşmak için ilk olarak 23 Mart Salı günü görüşülmeye gidilmiştir. Ancak daha arkadaşlarımız şubede işkence görürken Dursun Karataş çetesinin cezaevindeki taraftarlarına gönderdiği talimatlar sonucu insanlarımızın avukat görüşü engellenmiştir.

Bu düşünce ve tavrın yol açacağı durum gerek cezaevinde, gerekse DK'nın Avrupa'daki sözcüsüne anlatılmış, bu tür engellemelerle bir yere varılamayacağı bir kez daha vurgulanmış olmasına rağmen 30 Mart günü aynı tavırla bir kez daha karşılaşılmıştır.

İlan ediyoruz:

Çeteci mantık karşı-devrime hizmet etmektedir.

Somut durumda;

- Dursun Karataş çetesinin saldırıları karşısında cezaevindeki insanlarımızın can güvenliğinin olup olmadığı belli değildir.

- İzlenen yol Hareketimizin polisin operasyonlarına ve yeni katliamlar karşısında açık duruma getirmektedir.

- 30 Mart günü avukat görüşü sırasında cezaevine gelen diğer avukatlar da tehdit edilmiştir.

- Diğer alanlardaki saldırılara paralel olarak arkadaşlarımızın avukatı çeşitli zamanlarda farklı gerekçelerle fiili saldırılara da maruz kalmıştır. Hala benzer saldırılar sürmektedir.

Evet, 6 Mart operasyonunda 5 yoldaşımızın şehit edilmesinin yanısıra tutsak edilen insanlarımızı polis 15 gün kimseyle görüştürmemiş, her türlü yönetime başvurmuştur. Şimdi de bunu

Dursun Karataş çetesi yapmaktadır. Bugün ortaya çıkan sonuç ve verdiği zararlar objektif olarak farklı değildir. Bilgi akışının engellenmesi demek, yeni operasyon ve katliamlara karşı önlem alınmasının engellenmesi demektir. Çünkü insanlarımızın görüşme yasağı konulmuştur. Çünkü hizbin çıkarları doğrultusunda olaylar tek yanlı açıklanıp gelişmeler çarpıtılmak istenmektedir. Oportünist Dursun Karataş çetesi aynı zamanda operasyonda kendi suçlarının ortaya çıkmaması için böyle bir yöntemden medet ummaktadır.

Peki Dursun Karataş hizbi hangi mantık ve anlayışla 6 Mart operasyonunda tutuklanan insanlarımızın görüşe çıkmasını, haberleşmesini engelliyor?

Neden?

Çünkü suç vardır.

Çünkü yaptıklarıyla karşı-devrime hizmet ettiğini dahi görmeyecek düzeyde bir gözü dönmüştük vardır.

Çünkü kişisel çıkar uğruna her türlü soysuzluğa bataabilecek bir ahlaksızlıkla karşı karşıyız.

Evet, Dursun KARATAŞ'ın kendisi; neden insanlarımızın görüşme ve haberleşmelerini engellediğini açıklamalıdır.

Bugün on yılı aşkın bir süredir cezaevlerindeki tüm ilerici, yurtsever, devrimci örgütler arasında, ilişkinin en gergin olduğu koşullarda dahi uygulanagelen; polise, düşmana karşı önlem ve dayanışma ilkesi bu şekilde oportünist Dursun KARATAŞ çetesi tarafından çiğnenmekte, ayaklar altına alınmaktadır. Bu unutulmayacak, DEVRİMCİ SOL herkesi bulunduğu yere, uyguladığı yöntemlere ve izlediği anlayışa göre değerlendirecektir. Bir kez daha belirtiyoruz, bu tavır sadece operasyonlardaki suçlarını gizlemeye çalışmak değil, objektif olarak polise, karşı-devrime hizmet etmektedir.

İlerici, Yurtsever, Devrimci Kamuoyuna Çağrımızdır.

Her mantık, her anlayış sınıflar mücadelesi içinde hangi saflarda olduğunu kendi pratiğiyle ortaya koymaktadır. Silahlı-bıçaklı saldırılar, gecekondu yakma, adam kaçırmaya kalkışma, basın toplantısı yapılan HEP binasına saldırma, çıkarılan yazılarda taraftarlarımızın açıktan isminin ve soyadlarının yayınlanması, ihbarcılık, sonuçlarını bilerek yeni operasyon ve katliamlara kapı aralama, davetiye çıkarma devrimcilere değil, karşı-devrime hizmet edecek yöntemlerdir. Kimsenin yoldaşlarımızın can güvenliğini belirsiz bırakmaya hakkı yoktur! Bu yöntemler mahkum edilmeli, tavır alınmalıdır. Devrimci mücadele ve siyasal tarihimiz bunun er geç yerine getirecek, hiç bir kaba güç haklıyı, doğru olanı gölgelemeye yetmeyecektir.

ÇETECİ MANTIK KARŞI-DEVİRİME HİZMET EDİYOR!..

GELECEK BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ VE SOSYALİZMİ PRATİKTE SAVUNANLARINDIR!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

-31 Mart günü Avrupa örgütlenmemizde iki insanımız Duisburg'da bir başka sol örgütün derneğine yaptıkları görüşmeden dönerken tasfiyeci sağ oportünist hizbin kullandığı, isimleri bilinen apolitik kişiler tarafından uzun süre bir arabayla takip edilmiş, arkadaşlarımız doğrudan hedeflenerek üç el ateş edilmiştir. Kurşunlar ön, arka ve yan camlar ile ön koltuğu parçalamış, tesadüf eseri arkadaşlarımıza isabet etmemiştir. Durum irade dışında tanıklar vasıtasıyla polise yansımış, hatta saldırıya uğrayan insanlarımız sorguya götürülmüş, evleri aranmıştır.

-2 Nisan günü Fransa'da bu sefer bir bayan arkadaşımız isimleri tarafımızdan çok iyi bilinen DK hizbi taraftarlarının kurşunlarıyla hedeflenmiş, ancak isabet tutturulamamıştır.

-Son olarak 6 Nisan günü Köln'de insanlarımızın evleri önünde yine doğrudan hedef alınarak silah kullanılmış, mermiler arkadaşlarımızın kullandığı arabanın kaportasını parçalamış, iç kısma düşmüştür.

Bütün bunlar sağ oportünist hizbin gerçek yüzünü göstermekte olup, ideolojik-siyasi yetersizliğin ve kendine güvensizliğin sonucu olarak gelişmektedir.

Ancak bu yanılgıdır. Hiç kimse düşüncelerin-gerçeklerin gücünü silahla susturamaz. Bunda oportünist hizip de başarılı olamayacaktır. DEVRİMCİ SOL GÜÇLER bu saldırılar karşısında tavırsız kalmayacak, saldırılar mutlaka etkisizleştirilecektir.

Devrimci-Demokrat kamuoyuna çağrımızdır:

İnsanları devrimci kanı akıtmak için koşturan bu oportünist hizbe tavır alınmalı, siyasi tecrit uygulanmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, geleceğini devrimci kanı dökmekte arayanlar girdikleri siyasal bataklıktan kurtulamayacak, ilelebet halkı ve kendi taraftarlarını kandıramayacaktır.

DEVRİMCİ SOL'a karşı işlenen hiç bir suç cezasız kalmayacaktır!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

**7 Nisan 1993
DEVRİMCİ SOL GÜÇLER
AVRUPA**

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA FAALİYETLERİMİZE YÖNELİK SALDIRILAR ÖZÜNDE SİYASİ ÇİZGİMİZE VE ŞEHİTLERİMİZİN ANILARINA YÖNELİKTİR

Bir süredir derneklerimize, insanlarımıza, evlerimize, genelde düşünce ve geleneklerimize yönelik sürdürülen saldırılar son birkaç gündür Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi hedef almıştır. İki ayrı merkezi birim ve ülkede yapacağımız gecenin hazırlıkları sabote edilmeye çalışılırken silahlı saldırılar yoğunlaştırılmış, şehitlerimizin resimlerinden oluşan afişlerimiz oportünist DK hizbinin taraftarlarınca yırtılmış, saldırıya maruz kalmışlardır.

Kendisi 3 Nisan'da düzenlediği "Devrim Şehitlerini Anma Gecesi"ni önderliği temize çıkarma, suçlarını örtbas etme etkinliklerine dönüştüren anlayış bizlerin devrim şehitlerini anma ve elbette düşüncelerini yaşatma kararlılığımızdan rahatsızlık duymakta, bunu silahlı saldırılarıyla ifade etmektedir. Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimize yönelik saldırılar, özünde siyasi çizgimize ve şehitlerimizin anılarına yöneliktir. Bugün "meşruiyet" deniliyorsa, böyle bir meşruiyet tam da siyasi çizgimiz, şehitlerimizin anıları ve mücadelesi temelinde aranmalıdır.

Evet, bugün DK oportünistleri için "Yaşasın önderimiz DK" mesajı, düşüncelerimiz ve Devrim Şehitlerimizin Anıları'dan daha önemli görülebilir, gecelerinin ana teması bu olabilir, nitekim böyle de olmuştur. Ama bizlerin şehit yoldaşlarımızı anmamıza, tüm devrim şehitlerinin anılarını yaşatmamıza kimse engel olamayacak, bu yöndeki tüm saldırılar etkisizleştirilecektir.

Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi sabote etmeye yönelik saldırılar Berlin, Köln, Hamburg, İsviçre-Zürich ve Fransa-Paris'te gerçekleşmiştir. Bunlar;

-Berlin'de 9 Nisan akşamı bir arkadaşımız dışarıdan getirilen bir saldırgan tarafından kurşunlanmış, yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Bunun üzerine saldırganlardan iki tanesi dövülerek cezalandırılmıştır. Arkadaşımız halen hastanede yatmaktadır.

-Köln'de 9 Nisan gecesi Devrim Şehitlerimizimizin kompozisyonundan oluşan afişlerimiz tasfiyeci hizbin taraftarlarınca yırtılmış, öyle ki bu davranışları gerici-faşistlerin kahvesinden çıkanlar tarafından "yırtın, yırtın, biz sizin yanındayız" şeklinde sözlü destek görmüştür.

-10 Nisan günü Köln'de bu sefer tasfiyeci hizbin ülkeden getirilen provakatif tavırlı yöneticileri afişlerimizi yırtma faaliyetlerine bizzat katılmışlardır. Böylesi bir durumda, tesadüfen tam afiş yırtarken

görülmeleri üzerine arkadaşlarımız kendilerini uyarılmışlardır. Ancak tavırları olgunlukla şehitlerimizin anılarını hedef alan böyle bir saldırıdan vazgeçmek yerine bellerindeki silahı çekerek arkadaşlarımıza saldırmak olmuştur. Bunun üzerine oportünist hizbin bu provakatif tavırlı yönetici ve taraftarlarının ellerindeki silah alınmış, dövülerek cezalandırılmıştır. Bu arada oportünist hizbin diğer bir yöneticisi de arkadaşlarımıza saldırmasına rağmen önce kendisine de tavır alınmış, ancak daha sonra fiziki durumu gözeticilerle bu insana özellikle dikkatli davranılmıştır. (8 Nisan günü de arkadaşlarımıza silah çeken başka bir hizip taraftarı silahı elinden alınarak etkisizleştirilmiştir).

-Yine 10 Nisan günü genel kitlenin tümünün İsviçre-Basel'de "Devrimci Örgüt ve Sosyalist İnsan" konulu merkezli bir panelimize gitmesini fırsat bilen oportünist hizbin taraftarları Züriç'teki derneğimizi işgal etmişler, hemen arkasından kapı kilidini değiştirerek derneğimize el koymayı denemişlerdir. Bunun üzerine Basel'de bulunan insanlarımız geri dönerek kendi derneklerine sahip çıkmış, oportünist hizbin saldırılarını geri püskürtmüşlerdir. Sonuçta saldırganlar derneği terk etmiş, bir kısmı da özür dilemiştir.

-10 Nisan günü saldırgan bir diğer tavır da Hamburg'daki derneğimize yönelik yaşanmıştır. İnsanlarımız dernekte yokken dışarıdan getirilen oportünist hizbin etkisi altındaki yirmi civarında insanla derneğe girilmiş, nöbetçi arkadaştan derneğin anahtarlarını kendilerine vermeleri istenmiştir. Ancak bu talepleri kabul edilmemiş kendilerine karşı tavır alınmıştır. Benzer saldırgan tavırlar 11 Nisan günü de devam etmiştir.

-11 Nisan günü ise Fransa-Paris'te daha önceden insanlarımıza karşı silahlı saldırıya girişen oportünist hizbin kendini bilmez taraftarları aynı tavırlarını sürdürmeleri üzerine dövülerek cezalandırılmışlardır.

Oportünist DK Hizbini Uyarıyoruz:

Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi sabote etme girişimleriniz sonuca ulaşamayacaktır. Devrim Şehitlerimize yönelik saldırılar, her şeyin yerine kendisini koymak isteyen oportünist hizip anlayışının tükenişidir. Siz yaptığınız geceleri ve diğer faaliyetlerinizi DK'yı, "önderliği" aklama-temize çıkarma, hatta "koruma ve kollama" etkinliklerine dönüştürebilirsiniz. Ancak devrimci düşünce ve faaliyetleri engellemeye gücünüz yetmez, yetmeyecektir.

Devrimci-Demokrat Kamuoyuna:

Bugüne kadar afişlerimizi gerici-faşistler yırttılar, gecelerimizden onlar rahatsız oldu. Oportünist hizbin bu saldırılarını aynı kefeye koyacak değiliz, ancak yaptıkları silahlı saldırılar, ev yakmalar, afiş yırtmalar ancak gerici-faşistler tarafından onaylanabilir

davranışlardır. Aksini kimse iddia edemez.

Halkımız, Üye ve Taraftarlarımız:

Oportünist hizip kendi geleceğini yurtdışına bağladığı için ülkeden aralıksız insan getirmektedir. Bu kendisini savunacak insan bulamamasının sıkıntısıdır. Yalan, kof bir imaj, saldırgan bir tutum ve ideolojik tartışmaya yasak koyan anlayışın geleceği yoktur. Mülteciliğin geleceği yoktur.

Hiçbir saldırgan tutum mücadelemizi, Devrim Şehitlerimizi Anma faaliyetlerimizi engelleyemeyecek. Devrimci Hareket'imiz ideolojik-örgütsel birliğiyle er geç kazanacaktır.

Devrim Şehitlerimize Yönelik Saldırılar Oportünist Hizbin Tükenişidir!

6 Mart'ı Unutmayacağız!

24 Mart'ı Unutmayacağız!

Faşizmin Devrimcilere, İlericilere, Yurtseverlere Yönelik Hiçbir Katliamını Unutmayacağız!

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

**12 Nisan 1993
AVRUPA DEVİRİMÇİ SOL GÜÇLER**

BERLİN'DE DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ ANMA GECEMİZ, TÜM SALDIRI VE PROVOKASYONLARA RAĞMEN ŞEHİTLERİMİZE SAYGI VE SAHİPLENİŞİMİZİ GÖSTERDİ

17 Nisan günü Berlin'de devrim şehitlerini anmak amacıyla düzenlediğimiz merkezi gece DK oportünist güruhunun silahlı, taşlı-sopalı saldırıları, bomba ihbarları, yoğun yalan, tehdit ve şantaj kampanyasına hedef oldu.

Bir hafta önceden Dortmund, Bremen, Bielefeld, Lübeck, Münih ve Hollanda gibi birimlerden getirilen oportünist hizbin etkisi altındaki insanlarla Berlin'de Devrim Şehitlerini Anma Gecemiz engellenmek, sabote edilmek istenmiştir.

Bu amaçla Berlin'de en az dört-beş defa insanlarımız hedeflenerek silah kullanılmış, bir insanımız bacağında yaralanmış, derneğimiz basılarak, tahrip edilmeye çalışılmıştır.

Çocuklarıyla yolda giden, savunmasız kadınlarımız kendini "kahraman" ilan eden bir ülke kaçkının buyruğu altında onlarca kişinin sopalı saldırısına uğramış, dövülmüş, yaralanmışlardır. Kendilerine silah gösterilmiştir.

Kendini bilmez bir güruh şeklinde Berlin ve Almanya'nın diğer birimlerinde gezilerek aile ve esnaf ilişkilerine sözlü, sözlü olmadığı yerde silahlı, sopalı tehdit ve şantajlar yapılmıştır.

Anma günü gecemize gelen insanlarımıza, sokaklarda, metro istasyonlarında serseri çetelerini aratmayan saldırılar düzenlenmiş, akla gelebilecek tüm yöntemlere başvurulmuş, geceye bomba ihbarı yapılmıştır Bunun üzerine salon sahiplerinin çağrılmasıyla gece başlamadan hemen önce yüzlerce polis anma salonuna girmiş, salonda arama yapmıştır.

Oportünist DK hizbinin saldırıları sonucu salon sahibi tarafından polis gece çevresinde yaptığı kimlik ve üst aramalarında pek çok taraftarımızı önce tutmuş sonra serbest bırakmıştır. Gece salonu çevresindeki arabalarımız aranmış, polisin gözaltı ve soruşturmaları gece sonrasında da arkadaşlarımızı hedefleyerek devam etmiştir.

Gece yerine polisin getirilmesinin sorumlusu oportünist Dursun Karataş hizbidir. Bu onursuzluk, provokasyon ve sabotajdan onlar sorumludur.

Gece öncesinde özellikle Berlin ve Köln'de devrim şehitlerinin kompozisyonundan oluşan afişlerimiz hedeflenerek bunlara saldırılmıştır.

Köln'de bu şekilde suçüstü yakalanan ve taraftarlarımıza karşı aynı anda silah çeken oportünist hizbin provokatif tavırlı yönetici

ve taraftarlarının silahı alınmış ve dövülerek cezalandırılmıştır.

Anma Gecemize yönelik saldırılar gecenin hemen arifesinde Hamburg'daki yönetici ve taraftarlarımıza yönelik saldırılarda da kendini göstermiş, insanlarımız zorla özeleştirme vermeleri için Hamburg dışından gelen hizip taraftarlarının hakaretlerine uğramış, dövülmüşlerdir. Bunun üzerine olaya müdahale edilmiş, olaylarda önemli sorumluluğu olan bir hizip taraftarı dövülerek etkisizleştirilmiştir.

Gece'den bir gün önce Hannover'de bir taraftarımızın kardeşi kaçırılarak insanlarımız hakkında bilgi istenmiştir. Bu insanımız saatlerce tutulmuş, manevi işkenceye maruz kalmıştır. Bunun üzerine Hannover'de bu kaçırmanın sorumlusu oportünist hizip taraftarı dövülerek cezalandırılmıştır.

Oportünist hizip kitlenin gecemize katılarak, DEVRİMCİ SOL'a sahip çıkan tavrını görmekten korkmuş, bunu engellemeye çalışmıştır. Genel kitlenin bizlerin tarafında olduğunun ortaya çıkmasından korkmuş, gerçekleri örtbas etmek istemiştir. Silah sıkmak, insan yaralamak, adam kaçırmak bu korkunun ifadesidir. Bütün bunlar neyi engellemiştir. Her geçen gün yok oluşlarını mı, yoksabizim gelişimimizi mi? Gerçekten geceyi engelleyebileceklerini mi sandılar, gerçekten insanlarımızı korkutup yıldırabileceklerini mi sanıyorlar? Tarih ve bugün tanıktır ki yanılıyorlar ve hayal kırıklığını her geçen gün biraz daha büyük yaşayacaklar.

Oportünist hizip gecemize yaptığı/yaptırdığı saldırılarla Devrim Şehitlerimizin anılarından korkmuştur.

Wuppertal'daki gecede programa sokuşturduğu sinevizyonla boy gösterip geceyi kendini koruma-kollama ve aklama faaliyetlerine dönüştüren, artık kangrenleşmiş, irinleşmiş bir hal alan hizip başı ve yanındaki suç ortaklarının bu planlı programlı saldırıları unutulmayacak ve affedilmeyecek, devrim şehitlerimize, anma faaliyetlerimize sürülmek istenen bu leke, bu pislik, kangrenleşmiş bu yara temizlenip atılacaktır.

**HİÇ KİMSE DEĞER VE GELENEKLERİMİZDEN,
DEVRİM ŞEHİTLERİMİZDEN ÜSTÜN DEĞİLDİR!..
BERLİN'DE DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ ANMA GECEMİZE
SALDIRANLARI UNUTMAYACAK AFFETMEYECEĞİZ!..
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..**

**Nisan 1993
DEVRİMCİ SOL GÜÇLER/AVRUPA**

Not: Taraftarlarımızın ve kitlenin yanısıra Anma Gecemize Berlin ve Berlin dışından katılan diğer siyasi yapılardan sorumlu insanlar gece öncesi ve gece günü yaşanan saldırıların zorunlu tanığı olmuşlardır.

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA!..

Dursun Karataş Hizbi tarafından "3 Mart Kararları" olarak adlandırılıp organize bir biçimde gündeme sokulan ve 6 Mart Katliamının yarattığı suçluluk psikolojisiyle bilinçli bir şekilde tırmandırılan devrimcilere karşı şiddet kullanma politikası ve bunun sonuçlarına tüm devrimci kamuoyu tanıktır. Yaşananlar, bu hizip çevresinin özel olarak teşhir edilmesine gerek bırakmayacak boyuttadır.

Bilinçli bir şekilde gündeme sokulup giderek tırmandırılan bu politikanın temelinde ideolojik-politik olarak kendine güvensizlik vardır. Doğruluğuna, haklılığına inanan, devrim diye bir sorunu olan bir anlayışın sadece örgütsel boyutta değil devrime inancın, saygının, devrimci değerlerin halk üzerinden yarattığı prestijin yok edilmesi anlamına gelen yöntemleri kendine politika edinmesi mümkün değildir.

Tartışma-konuşma yasakları, gözaltı-tutuklama kararları, fiili saldırılar, ev basmalar-kundaklamalar, tehdit, gözdağı vb. yöntemler devrimcilerin değil burjuvazinin yöntemleridir. Psikolojik savaşın kirli yöntemlerine başvurarak sorunların tartışarak çözümünü engellemek uğruna kişisel yıpratma temelinde spekülasyon üretmek, tutsak düşmüş insanlardan cezalandırma tehdidiyle özeleştiriler, devrimciliği bıraktığına dair yazılı belgeler alıp bunları hiçbir rahatsızlık duymaksızın yayınlamak, cezalandırılacaklar listeleri yayınlarak insanları deşifre etmek, hedef haline getirmek,

Avukat Fethiye Pekşen'e saldırı

Elbise kazandırmıştı

Avukat Fethiye Pekşen bir grup tarafından 26 Mart günü "dars" ve "hançer" saldırıya uğradı. Saldırıya 6 saat süren saldırıya uğradığı ve tehliki ortadan kaldırdı. Pekşen, bu olayın ardından hukuki süreçleri yürüten, kararların ve davaların yürütülmesi için hukuki süreçleri yürüten, kararların ve davaların yürütülmesi için hukuki süreçleri yürüten...

Dev-Sol'da 12 hesaplama avukatı bürünü kundaklandı

Dev-Sol'da 12 hesaplama avukatı bürünü kundaklandı. Bu olayın ardından hukuki süreçleri yürüten, kararların ve davaların yürütülmesi için hukuki süreçleri yürüten...

Fethiye Pekşen, 26 Mart günü "dars" ve "hançer" saldırıya uğradı. Saldırıya 6 saat süren saldırıya uğradığı ve tehliki ortadan kaldırdı. Pekşen, bu olayın ardından hukuki süreçleri yürüten, kararların ve davaların yürütülmesi için hukuki süreçleri yürüten...

devrimcilik yapan insanlar hakkında "polis icazetinde çalışıyor" söylentileri yaymak, yazmak ve bu yöntemle insanları psikolojik baskı altına almaya, hareket alanını daraltmaya çalışmak, polise hedef göstermek, meşru-legal evlere silahlı saldırılar düzenleyip bu evlere, evlerdeki insanlara polis saldırısına zemin yaratmak, vb. yöntemler devrimcilerin yöntemleri olamaz. Bu politikaları üreten, gündeme sokan, uygulayan, uygulamasına yardımcı-aracı olan, alet olan insanların devrime karşı sorumluk duyduğundan, Marksist-Leninist'liğinden söz etmek mümkün değildir. Bunca tahribata rağmen "her yol mubah" mantığıyla devrimcilere saldıran, ortamı terörize edip insanları korkutup sindirerek "güç" olduğunu kanıtlamaya çalışan (!) kendisini destekleyen kitlesine dahi güvensiz ve kuşkulu yaklaşım tartışma-konuşma-okuma yasakları koyan bu anlayış kimin koltuk hırsı, kariyerizm vb. duygularla hareket ettiğini her geçen gün biraz daha ortaya koyuyor ve Türk ve Kürt halkları kendi konumu uğruna Devrimci Hareket'i ve devrimin çıkarlarını kimlerin nasıl tehlikeye attığını ibretle izliyor.

İsim, yer ve tarih olarak kesinleştirebildiğimiz ve aşağıya aktardığımız olaylar bu ibret tablosunun sadece bir parçasını oluşturmaktadır.

Mart 1993'te Malatya'da bir bayan arkadaşımız 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve dershanede bulunan çevreden insanların olaya müdahalesiyle saldırıdan yara almadan kurtulmuştur.

10 Mart 1993 günü İ.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde, 6 Mart Katliamı sonrası okulda yaptıkları anma ve 3 Mart kararları gerekçe gösterilerek arkadaşlarımız dövülmüştür.

11 Mart günü DK hizbini desteklemeyeceğini açıklayan Avukat Fethiye PEKŞEN gözaltına alınmak istenmiştir.

12 Mart 1993 günü Ali Çağlayan evine gelen bir grup tarafından dışarıya çağırılarak dövülmüş, "ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için kendisine işkence yapılmış, elleri yere konularak ayakkabı topuğuyla ezilmiş ve bir dişi kırılmıştır.

15 Mart günü İsmet ve Nurten ERCAN evlerine gelen silahlı 5 kişi tarafından tehdit edilmiştir.

Aynı gün Malatya'da bir arkadaşımız bu çevre tarafından gözaltına alınarak kendisine zorla devrimciliği bıraktığına dair bir yazı yazdırılmış ve ancak bu şekilde salıverilmiştir

18 Mart 1993 günü Av. Fethiye PEKŞEN 6 Mart operasyonunda tutuklanan müvekkilleri ile görüştürülmemiş ve bundan böyle de görüştürülmeyeceği açıklanmış, katliama ilişkin bilgiler verilmemiş, gözaltında kayıp bulunan cezaevi firarisi Ali KIRILANGIÇLI'nın gözaltında olduğuna dair sağlıklı bilgilerin elde edilmesi engellenmiştir. (Daha sonra bu hizip Ali KIRILANGIÇLI hakkında hain ve işbirlikçi olduğuna ilişkin bir açıklama yapmış, bir süre sonra ise açıklamayı eksik bilgilenmeden kaynaklandığını belirterek yine kendileri tekzip etmiştir.

Devrimci insanların gözaltında kaybedilmeleri, katledilmeleri,

Devrimci Hareket'e verdiği herhangi bir zarar dahi tespit edilmeksizin hain-işbirlikçi ilan edilmeleri, daha sonra da yanlış bilgi deyip tekzip yayınlamak ve tüm bunların sonuçlarından hiç bir rahatsızlık duymamak bu hizip açısından "her yol mübah" mantığının doğal bir sonucudur.)

Yine aynı gün (18 Mart) İsmet Ercan, özeleştirisi verip sessizce bir kenara oturmadığı takdirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edilmiştir.

Aynı gün Küçükarmutlu'da halktan bir insan olan Mehmet Doğan'ın evi basılmış, evde bulunan bir arkadaşımıza silah çekilmiş, 3 Mart kararlarına uymayacağını belirtmesi üzerine demir çubuklarla dövülmüş, kafası dört yerinden kırılmış, kolları demir çubuk ve tornavida ile delinmiş, sırtına 25-30 demir çubuk darbesi almış, her iki ayak bileği sakatlanmıştır. Ev halkının müdahalesi üzerine ev halkına saldırılmış, 60 yaşındaki Hüseyin Doğan ve ev halkından iki insan yaralanmıştır. (Bu olayla ilgili ayrıntılı açıklamayı daha önce yapmıştık)

19 Mart 1993 günü İsmet ve Nurten Ercan'ın evine gelen bir kısmı silahlı 8-10 kişilik bir grup önceki tehditleri tekrarlamış ve devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde kendilerini yurtdışına götürecekleri teklifini yapmış, kabul etmemeleri üzerine bunun son ihtar olduğunu belirterek gitmişlerdir. (Bu olay sonrası İ. ve N. Ercan'ın evi silahlı kişiler tarafından ablukaya alınmış ve arkadaşlarımız olayların tırmanmasına meydan vermemek için 21 Mart günü evlerini terletmişlerdir.)

19 Mart 1993 günü Küçükarmutlu'da Mehmet Doğan'ın evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaklanmıştır.

3 Mart 1993 günü Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL'in evi basılmış, ikisi silahlı 12 kişi tarafından evin çevresi sarılarak

içeriye girmeye çalışılmış, komşuların tepki göstermesi üzerine grup çekip gitmiştir.

25 Mart 1993 günü Bahçelievler katliamında şehit düşen devrimcilerle ilgilenmek üzere morg önüne giden ikisi şehit ailesi üç ailemiz tehdit ve hakarete maruz kalmıştır.

26 Mart 1993 günü cenazelerle ilgilenmek amacıyla Eminönü HEP binasına giden Av. Fethiye Pekşen burada bulunan bir grup tarafında dövülmüş, elleri, ayakları ve ağız bağlanarak çatıda bir yerde 6 saat süreyle gözaltında tutulmuş, binadan çıkarken sesini çıkarmaması konusunda silahla tehdit edilmiş, binadaki olağanüstülüğü sezen ve bir şeyler olduğunu fark eden HEP il yöneticilerinin de olaya müdahalesiyle saldırganların elinden kurtarılmıştır. Bu olay nedeniyle HEP il yönetimi de tehdit edilmiştir.

27 Mart 1993 günü Malatya'da bir arkadaşımızın evi basılmış, saldırıya uğramış, eşinin de yardımıyla saldırganlar evden uzaklaştırılmıştır.

29 Mart 1993 günü Malatya'da daha önce saldırıya uğrayan bir bayan arkadaşımız ikinci kez 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramıştır.

30 Mart 1993 günü Av. Fethiye Pekşen'in müvekkilleriyle görüştürülmemesi sorununu siyasi temsilciler konseyi ile görüşmek üzere giden devrimci-demokrat üç avukat "Fethiye suçludur, şu anda siz de suç işliyorsunuz" vb. ifadeler kullanılarak konseydeki C-15/16 temsilcisi tarafından tehdit edilmiştir.

31 Mart 1993 günü Aksaray'da yolda yürüyen Ali Çağlayan saldırıya uğrayarak dövülmüştür.

Aynı gün Çağdaş Hukukçular Derneği girişinde Av. Fethiye Pekşen saldırıya uğramış, gözaltına alınmak istenmiş, sesleri duyup aşağı inen dernekteki avukatların olaya müdahalesiyle saldırganların elinden alınmıştır.

7 Nisan 1993 günü Av. Fethiye Pekşen'in Bakırköy'deki evi silahlı 4 kişi tarafından basılmış, kapı kırılarak içeri girilmiş, silah tehdidi ile evdeki insanlar etkisizleştirilerek Fethiye Pekşen gözaltına alınmak istenmiş, olaydan haberdar olan bir arkadaşın yardım getirmeye gitmesi ve gürültüler üzerine komşuların polise haber vermesi üzerine polisin gelmesinden önce evdeki insanlar dayaktan geçirilmiş ve gözaltı girişiminin başarısız olması üzerine evden kaçmışlardır. Bu olayda evde bulunan 4 kişiden ikisi ağır olmak üzere dördü de yara almış, olay polisiye olmuş ve yaralılar polis tarafından hastaneye sevk edilmiştir.

Aynı gün Bağcılar'da biri bayan iki arkadaşımız silahlı bir grup tarafından çembere alınarak caddede kovalanmıştır.

11 Nisan 1993 günü konuşmak üzere Gülcan Güzel bir kafeteryaya davet edilmiş, gittiği kafeterya da kendisine tuzak kurulmuş ve 6-7 kişilik bir gurubun saldırısına uğramış, ağır bir şekilde dövülerek burun kemiği kırılmış, çevredeki insanların

müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak hastaneye götürülmüştür.

12 Nisan 1993 günü saldırılar nedeniyle evini taşımak isteyen Av. Fethiye Pekşen ve yanında bulunan ailelerden 7 kişi polis tarafından gözaltına alınmış, saldırganlarla ilgili ifade vermeye zorlanmış ve kabul etmedikleri için 4 gün süreyle keyfi biçimde gözaltında tutulmuşlardır.

Başta da belirttiğimiz gibi burada aktardığımız olaylar, isimler ve tarih olarak kesinleştirebildiklerimizden derleyebildiklerimizdir. Yaşananların yarattığı tahribat ve saldırıların artarak sürmesi karşısında devrimci-demokrat kamuoyunu daha fazla seyirci kalmamaya, devrimcilere karşı şiddet kullanmayı kendisine temel politika edinen bu anlayışa karşı net tavır almaya çağırıyoruz. Ve burada bir kez daha ilan ediyoruz. Bugüne kadar devrimci sorumluluğumuzla davrandık ve bu tavrımız sürecektir. Ancak saldırıların geldiği boyutun can güvenliğimizi ciddi şekilde tehdit eden boyutlara varması karşısında, insanlarımızın can güvenliğini sağlamak ve saldırılara karşı, saldırıyı bertaraf edecek sınırdan meşru müdafaa hakkımızı kullanmak zorunluluğu doğmaktadır. Devrimciler arası şiddet kullanılmasının yaratacağı tahribat ne sadece bizi, ne de sadece herhangi bir çevreyi ilgilendirmektedir. Sorun tüm devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerindir. Konuya bu hassasiyetle yaklaşmak ve sahip çıkmak, tırmandırılmak istenen çatışma ortamının engellenmesinde en önemli etkidir. Tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlılığa davet ediyoruz.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

Dev-Sol'da iç savaş...

■ YASADIŞI Dev-Sol örgütünde yaşanan bölünmeden sonra şimdi de iç savaş başladı. Dursun Karataş taraftarı militanlar, "Darbecilikle" suçladıkları Bedri Yağan'ın yanında yer alan Ercan Temelli'yi dün sabaha karşı Gaziosmanpaşa'da parkta kurşun yağmuruna tutarak öldürdüler.

■ Olay yerinin 100 metre kadar ilerisindeki bir gecekonduda da kimliği belirlenemeyen bir kişinin cesedi bulundu. İkinci kişinin Karataş yanlısı ve Temelli'nin ateş açması sonucu vurulmuş olabileceği ihtimali üzerinde durulduğu bildirildi. **Kürşat YILMAZ / İSTANBUL**

29.4.93 Hür.

DEVRİMCİ SOL

Nisan 1993 Özel Sayı:2 *DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ!*

DEVRİMCİ SOL'A KARŞI SALDIRI EMRİ VERİP DEVRİMCİ KANI DÖKENLER VE BUNA ALET OLANLAR AİT OLDUKLARI KARŞI-DEVİRİM ÇÖPLÜĞÜNE ATILACAKLARDIR!..

***"Hain-darbeci gasp çetesinin taraftarlarından
Veli kod adlı Ercan TEMELLİ ve soyadını
bilmediğimiz Muammer adlı kişiler Gazi milislerimizce
cezalandırılmıştır. Cezalandırmalarımız devam edecektir.
Devrimci Sol Önderlik"***

22 Nisan günü gazetelere telefonla yapılan bu açıklamada sözü edilen kişiler yıllardır DEVRİMCİ SOL içerisinde yer alan, mücadele eden ve bu mücadelelerinde defalarca karşı-devrim güçleriyle karşılaşmış her defasında da bu çarpışmalardan alınlarının akıyla çıkan yiğit birer DEVRİMCİ SOL üyesiydiler. Faşizm onlara hiçbir zaman boyun eğdirememişti. Boyun eğmemek onların yaşamlarına, devrimciliklerine, DEVRİMCİ SOL'culuklarına damgasını vuran temel olguydu. Çünkü onlar her zaman haklının yanında olmanın, bunun kavgasını vermenin gururunu, kıvancını taşıyorlardı ve attıkları her adım HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ'ın kararlılığını, özgüvenini yansıtıyordu.

Bugün ise aramızda yoklar, artık gülen yüzlerini, kararlı bakışlarını, öfkeyle düşmanın üstüne yürüyüşlerini özleyeceğiz. Ama hep yanımızda olacaklar. BOYUN EĞMEDİLER denilince aklımıza ilk gelenler arasında Ercan'la Muammer'in özel bir yeri olacak.

Alçakça şehit edildiler!.. Dursun KARATAŞ isimli suçlunun yalan ve demagoji ile şartlandırıp devrimcilerin üzerine saldırdığı gürühtan üç kişi yoldaşlarımızın buldukları evi bastıklarında hiç de tartışma niyetlisi olmadıklarını ortaya koyuyorlardı. Eve girer girmez silahlarına davranan ve "Ooo Merhaba, bizde sizleri arıyorduk" diyen üç saldırgan daha yoldaşlarımız ağızlarını açmadan ayaktaki iki yoldaşımızı yatırıp kafalarına birer kurşun sıkarken o sırada yataкта uzanır durumda olan Ercan yoldaşı ise rastgele kurşun yağmuruna tutuyordu. Sonuç Ercan ve Muammer yoldaşlarımız şehit düşerken, öldü diye bıraktıkları üçüncü yoldaşımız tesadüfen kurşunun sıyrarak geçmesi sonucu yaralı kurtuluyor.

Kimdir bu insanlar, nasıl böylesine kolayca düne kadar birlikte oldukları devrimcilerin, yoldaşım dedikleri insanların kafalarına kurşun sıkıp tarayabiliyor, kanlarını dökebiliyor? Evet gerçekten kimdir bunlar? Bunlar hiç mi polisle karşılaşmamışlar, bunlar hiç mi işkence görmemişler, bunlar hiç mi ideolojik-siyasi bir tartışmaya katılmamışlar, bunlar hiç mi bu Hareket'in görüşlerini, düşüncelerini okumamışlar? Hayır. Bunlar DEVRİMCİ SOL içinde yetişmiş olamazlar, bunlar bizim kültürümüzle, geleneklerimizle yoğrulmuş insanların yapabileceği işler değil çünkü. Bizde devrimci kanı dökme yoktur, olmamıştır. Ve DEVRİMCİ SOL ADALETİ sorgulanmamış, halka ve devrimcilere karşı somut bir suçu kanıtlanmamış birinin cezalandırılmasını, hele hele ölümlü cezalandırılmasını kabul etmez. Evet, bu DEVRİMCİ SOL ADALETİ değil, DURSUN KARATAŞ ADALETSİZLİĞİDİR. Bunun temelinde ise korku vardır, sorgulanmaktan, hesap vermekten kaçış vardır, suç vardır, suçların kanla örtülmesi çabası vardır. DEVRİMCİ SOL'a saldırı vardır.

DEVRİMCİ SOL'a Kim, Neden saldırıyor?

DEVRİMCİ SOL, sınıflar mücadelesinde yer alışından beri her türden saldırının hedefi olmuştur. Gösterdiği siyasi gelişimle gerek pratikte yarattıklarıyla gerekse de kitleler içindeki yankılarıyla düşmanları ve sahte dostları için önemli bir kaygı kaynağı olan DEVRİMCİ SOL'un böylesine açık hedef ilan edilmesinin altında savunduğu ve pratikte canlılık kazandırdığı ideolojik-siyasi çizgisi olmuştur. Bu ideolojik-siyasi çizgi her zaman için düşmanları için tehlikeye ve öyle de kalacaktır. Çünkü bu çizginin özünde devrimin yolu vardır, devrim inancı vardır, halklara olan sevgi ve güven vardır, inisiyatif ve özgüven vardır, cesaret, kararlılık ve özveri vardır.

Tüm bunlar karşı-devrim güçlerinin DEVRİMCİ SOL karşısında duydukları korku için yeterli nedenlerdir. Çünkü tüm bunlara sahip olan bir siyasi yapı onların yaşamlarına ve bu yaşamı sürdürmelerini sağlayan düzenlerine doğrudan yönelmiş bir tehlikeye bertaraf etmek kendi yaşamlarını biraz daha uzatmak ve düzenlerini kalıcı kılmak için şarttır.

Esas olarak düzene ve düzenin asalaklarına, uşaklarına yönelmiş silahlarıyla faşizmi ve emperyalizmi hedefleyen DEVRİMCİ SOL, aynı zamanda tüm tarihi boyunca oportünizmin-revizyonizmin de açık hedefi olmuş, saldırılarına maruz kalmıştır. Saldırıları kimi zaman "ideolojik-siyasi mücadele" kılıfı altında sürdürülen yalandemagoji ve küfür biçimini alırken, kimi zaman da doğrudan fiili saldırılara dönüşebilmiştir. "İdeolojik-siyasi mücadele" kılıfıyla sürdürülen saldırılar hiçbir zaman bitmemiş ve devam etmektedir. Neredeyse tüm tarihimiz boyunca bu türden yalan, demagoji ve küfüre dayanan saldırılara karşı mücadele etmişizdir. Fiziki saldırılara ise gerek DEVRİMCİ SOL'un maddi gücü, gerekse de fiziki saldırılara zemin hazırlamayan anlayışı ve tutumu nedeniyle belirli bir sınırdan kalmıştır. Oportünizm ve revizyonizm DEVRİMCİ SOL'a

karşı gündeme getireceği saldırılarla ilgili her zaman bu saydığımız noktaları gözönüne almak zorunda hissetmiştir kendini.

Yine de oportünizm ve revizyonizm ne denli temkinli hareket ederse etsin zaman zaman saldırılarını fiziki boyuta sıçratmış ve bu saldırılar sonucunda, onlarca yaralı arkadaşımızı saymazsak, bir Kemal KARACA'yı, bir Mehmet BÜÇKÜN'ü, bir Mustafa ALBAYRAK'ı şehit vermişizdir.

Emperyalizm ve oligarşinin saldırısının sınıfsal zemini vardır dedik. Oportünizm ve revizyonizmin saldırılarının altında da en temelde sınıfsal bir zemin vardır elbette. Onları bu yola iten de bir yerde mensup olunan sınıfın yaşama güdüsüdür, gelişenin, güçlenenin önünde ezilme korkusudur, yetersizliğin, zayıflığın yarattığı kompleksin kimi beyinlerde yarattığı çaresizliğidir. Çeşitli ideolojik-siyasi kılıflar altında karşımıza çıksa da, bu gerçek çürütülemez bir şekilde ortadadır.

Devrimci Sol'a Yönelik Saldırı ve Cinayet Emirleri Veren Dursun Karataş Kimdir, Neyi Amaçlamaktadır?

Dursun KARATAŞ 13 Eylül 1992 tarihine kadar DEVRİMCİ SOL içinde yöneticilerden biridir. Bu tarihte, örgütteki olumsuz gidişi ve bu olumsuzlukların kaynağını görme durumunda olan üç yönetici yoldaşımız tarafından tutuklanarak görevinden alınmış ve sorgulanıp yargılanması için koşulların hazırlanması çalışmaları başlatılmıştır. Bu süreçte ülkedeki birinci dereceden sorumlu yoldaşın öneri ve ısrarı üzerine belirli sınırlar içinde tutukluluğu kaldırılmış ise de örgütü riske edici davranışları ve burjuva politik manevralarıyla süreci baltalama çabaları üzerine üç gün sonra yeniden tutuklanmıştır. Bir süre sonra hiçbir şeye karışmadan, örgütü riske edici hiçbir davranışa girmeden çözüm platformunu beklemek şartıyla tutukluluğunun kaldırılmasını neredeyse yalvarırcasına talep etmesi ve bugün onun suçlarına her geçen gün biraz daha ortak olan birinin ısrarı ile ülkedeki birinci dereceden sorumlu yoldaşın önerisi üzerine çözüm platformunda kendini ifade edebileceği koşullar sağlanarak belirli sınırlar içinde tutukluluğuna son verilmiştir.

Bu süreçte çözüm platformunu oluşturma yönündeki çabaları yanına aldığı iki kişinin yardımıyla (ki bunlardan biri de çeşitli suçlarından dolayı sorgulanması gereken biridir) sabote eden Dursun KARATAŞ aynı süreçte gizli ilişkiler geliştirme uğruna her türlü kuralı ihlal edip tüm örgütlenmeyi riske sokmaktan kaçınmamıştır.

Geliştirdiği bu gizli ilişkiler aracılığıyla 1992 Aralık sonlarında örgüt içinde açık bir operasyon başlatan ve "darbe yapıldı", "darbeciler önderi hapsetti, dövdü", vb. yalan ve demagoji kampanyası çerçevesinde suçları ve suçluluğunu örtbas etmeyi, sorgulanıp yargılanma ortamını ortadan kaldırmayı amaçlayan bir süreç başlatmıştır. Ne var ki, yürütülen tüm demagoji ve yalan

kampanyasına rağmen yoldaşlarımızın çoğunun sorumlu ve araştırmacı tavırlarıyla istediği sonucu elde edememiştir. İzlediği tüm bu yöntemlerin ve gösterdiği faaliyetlerin sonuçları ise örgütümüz açısından oldukça ağır olmuş, neredeyse örgütlenmemizin tamamı, (en gizli birimlere kadar) deşifre olmuş ve bu deşifre ortamında 6 Mart katliamı gerçekleşmiştir (ki, 24 Mart Bahçelievler katliamını da bu deşifreyondan bağımsız düşünmemek gerekir).

İstediği sonucu alamayan Dursun KARATAŞ'ın suçları bununla da kalmaz, engelleyemediği tartışma-sorgulanma sürecini kendi başına aldığı ve kendi iradesi dışında, hiçbir yerden kaynaklanmayan "ölüm kararları" alarak bunu örgüt-kadrolar kararı gibi sunup bitirmek ister. "3 Mart Kararları" diye bilinen ve bir suçlunun-saçmaları olan bu kararlarla süreç tamamen denetimden çıkar ve fiziki saldırılar başlar. Aslında bu kararlar göstermelidir, çünkü bu kararlardan çok önce yurtdışında fiziki-silahlı saldırılar, işgaller başlamış, insanlarımızın kanı dökülmektedir. Bugün ise bu kararlarla resmileştirilen saldırıların uç boyutu gerçekleştirilmiş ve üç yoldaşımız öldürülmek istenmiş, bunlardan ikisi şehit olmuştur. Bu ölümlerin doğrudan sorumlusu ve suçlusu Dursun KARATAŞ'tır. Ercan ve Muammer yoldaşlara kurşun sıkan güruha "sıkın kafalarına" emrini veren de, devrimcilik nedir bilmeyen bu güruhu böylesine karşı-devrimci bir eyleme motive eden de bizzat Dursun KARATAŞ'tır.

Evet, Dursun KARATAŞ örgütümüz ve ülkemiz halkları nezdinde bir suçludur. Suçları:

-Fırarı sonrasında geliştirdiği burjuva politik manevralarla örgütümüz içinde tasfiyeci bir süreci başlatmak ve gerçekleştirdiği tasfiyelerle temel anlayışımıza, tüm ilke ve kurallarımıza aykırı bir şekilde örgütümüzü tek kişilik bir yönetime mahkum etmek.

-Geliştirdiği benmerkezci-bürokratik yönetim anlayışı ve kullandığı teknikler sonucu örgütümüzü faşizmin darbelerine açık hale getirmek, darbelerin gerçek nedenlerini ve kendi suçunu gizlemek için düzmece soruşturmalarla hayali suçlular ve gerekçeler yaratmak.

-Başlayan tartışma-sorgulama-yargılama sürecini sabote etmek için tüm örgütü riske edip deşifreyona neden olmak, 6 Mart ve 24 Mart katliamlarının doğrudan yaratıcısı olmak.

-Küçük burjuva güç anlayışı sonucu keyfi istihdamlarla yetersiz, tecrübesiz, eğitimsiz insanlarımızı SDB veya Milis örgütlenmeleri adıyla bir araya getirip eyleme sokmak, yeni operasyonlara, güç ve prestij kaybına neden olmak.

-Kişisel, örgütümüzü ve kadrolarımızı bağlamayan "ölüm" dahil "cezalandırma" kararları alıp bunların uygulanması yönünde insanlara emir ve talimat verip uygulatmak, üye, savaşçı ve taraftarlarımıza saldırtmak, ev basıp kundaklatmak ve son olarak 23 Nisan günü Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN yoldaşlarımızın katledilmesi emrini vermek.

İşte Dursun KARATAŞ bu suçlardan dolayı örgütümüz nezdinde suçlu olan ve bu suçları işlemeye devam eden biridir. Örgütümüzle aranan bir suçlu olması dışında herhangi bir bağlantısı yoktur. Tek bağı DEVRİMCİ SOL ADALETİ ile ve er geç DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin karşısına çıkarılacak, suçlarının sorgulaması yapılarak gereken ceza verilecektir.

Tüm Saldırıları Boşa Çıkaran Örgütümüz Bu Saldırıları da Boşa Çıkaracak Güce Sahiptir.

Örgütümüz bugüne değin, konum ve çıkar hırsıyla, can korkusuyla bir çok karşı-devrimcinin özel düşmanı ve hedefi olmuştur. DEVRİMCİ SOL'a zarar vermek, DEVRİMCİ SOL'ULARI katletmek bu insanlık düşmanı katillerin neredeyse yaşam amacı olmuştur. Çünkü koltukları, çıkarları, can güvenlikleri buna bağlıydı. Bir Necdet MENZİR, Hayri KOZAKÇIOĞLU ikilisi, bir Mehmet AĞAR, bir Mete ALTAN, bir Hiram ABAS, bir Aydın BARIŞ, bir Fikret IŞINKARALAR ve daha tanınmamış niceleri... Onların mantığını en iyi Fikret IŞINKARALAR özetlemiştir. "Biliyorum ki, elinizden kurtulamayacağım, beni cezalandırırsınız, Kurtulmanın tek yolu var, sizi yok etmek, bunun için elimden geleni yapacağım." Evet mantık budur ve genelde hepsini bu can korkusu yönlendirir, daha da hırçınlaştırır, insanlıktan çıkarır. Bu karşı-devrimcinin ruh halidir, kendisi dışında hiçbir değeri yoktur, tek kaygısı kendi yaşamı, konumu ve çıkarlarıdır. Bu çürümüş, devrimci kanıyla beslenen, hiçbir şey üretmeyip sadece tüketen, asalak bir ruh halidir. Bu ruh haline girmiş, yaşamını döktüğü devrimci kanıyla uzatmaya çalışan birinin insanlığından söz edilemez. Bu insanlık düşmanlarının DEVRİMCİ SOL ADALETİ karşısında nasıl acizleştikleri ve eninde sonunda bu hesabı ödedikleri hepimizin yaşadığı gerçeklerdir. DEVRİMCİ SOL ADALETİ halka, devrimcilere ve özel olarak da DEVRİMCİ SOL'ULARA karşı suç işleyen hiç kimseyi cezasız bırakmamıştır ve bırakmayacaktır.

Farklı boyutta olsa DEVRİMCİ SOL'a karşı her türden saldırıyı yönlendiren, bu doğrultuda politikalar oluşturan, uygulatan Dursun KARATAŞ'ın örgütümüze verdiği zararlar yukarıda birkaç tanesinin ismini verdiğimiz karşı-devrimci çete başlarından az değildir ve takındığı maskeyle, sürdürdüğü yalan-demagoji kampanyasıyla, kendi çarpık görüşlerini empoze ederek ideolojik-siyasi çizgimizde yarattığı tahribatlarla onlardan daha tehlikeli bir potansiyele sahiptir. Bu tehlike potansiyeli bugün açığa çıkmıştır ve Dursun KARATAŞ karşı-devrimci bir kişilik olarak karşımızdadır.

Dursun KARATAŞ objektif olarak karşı-devrimcidir. Çünkü DEVRİMCİ SOL'a karşı topyekün bir saldırının şefliğini üstlenmiştir. İnsanlarımız dövülmekte, gözaltına alınmakta, işkenceli sorgularda "devrimcilik yapmayacağım" diye itiraflar vermeye zorlanmakta, evler basılıp kundaklanmakta, düzenlenen etkinlikler sabote edilip engellenmek istenmekte ve insanlarımız katledilmektedir.

Tüm bunların politika ve taktiklerini oluşturup talimatlarını veren, uygulayıcıları motive eden bizzat Dursun KARATAŞ'tır.

Dursun KARATAŞ subjektif olarak karşı-devrimcidir. Çünkü tüm bu DEVRİMCİ SOL karşıtı eylemleri istediği sonuçları elde etmek için, kendi konumu, çıkarları için ve yaşama güdüsüyle bilinçli ve iradi bir biçimde örgütleyip organize etmektedir.

Evet, bugün karşıımızda şimdiye kadar mücadele ettiğimiz karşı-devrimci portrelerinden görünüş olarak farklı olan bir kişilik vardır. Örgütümüzü, insanlarımızı diğer karşı-devrimci şeflere göre çok daha yakından tanımakta ancak onların düştüğü hataya düşmekten de kurtulamamaktadır. Aynı kafa yapısı, "zorla, şiddetle ezer yok ederim" düşüncesi, onları bir yerde birleştirmektedir. Birleştikleri bu nokta çaresizlikleridir, çıkmazlardır. Örgütümüz bu kafa yapısına yabancı değildir.

Tüm üye ve savaşçılarımız ve de taraftarlarımız mücadelenin her alanında, işkencehanelerde, zindanlarda bu kafa yapısıyla karşılaşmış ve kazandıkları zaferlerle yıkılmaz bir gelenek yaratmışlardır. Bu geleneğin oluşmasında Ercan ve Muammer yoldaşlarımızın da katkısı vardır ve yaşam öyküleri bunu açıkça ortaya koymaktadır. Dursun KARATAŞ'ın bugün karşı-devrimci katiller sürüsünün anlayışıyla örgütümüze saldırmaları da Ercan'ların, Muammer'lerin kanıyla, canıyla oluşmuş bu geleneği yıkamayacaktır. Tam tersine kendi sonu olacaktır. Yaşadığımız her gün bunu biraz daha canlı ve somut bir şekilde kanıtlayacaktır.

Tüm İlerici-Devrimci-Yurtsever-Demokrat Örgüt ve Kişilere Sesleniyoruz!..

Dursun KARATAŞ işlediği suçların sorumluluğundan kurtulmak için hizip örgütlemek amacıyla örgütümüz adaletinden kaçan ve bugün karşı-devrimci çizgiye varan bir suçludur. Yaşanan olayların açıkça ortaya koyduğu bu gerçek karşısında sizlerin daha duyarlı ve sorumlu bir yaklaşımda bulunma yükümlülüğü ortaya çıkmaktadır. Dursun KARATAŞ'ın örgütümüz adına konuşma, karar alma, ilişki kurma ve temsil etme türünden hiçbir yetkisi yoktur. Bu yönde ona verilen her taviz bir suçluya, bir karşı-devrimciye verilen taviz olacaktır. Tüm dost örgüt ve kişilerin bu bilinçle olaya yaklaşmalarını ve yoldaşlarımızın dökülen kanları karşısında gerekli duyarlılığı göstermelerini bekliyoruz. Sorun örgütümüzden çıkıp bugün karşı-devrimci bir çizgiye yerleşen, devrimciler hakkında ölüm kararları veren bir suçlunun sorgulanması-yargılanması sorunudur ve örgütümüz bunu DEVRİMCİ SOL adaletine yaraşır bir şekilde çözecektir.

Tüm Üye, Savaşçı ve Taraftarlarımız, Kendine DEVRİMCİ SOLCU Diyen Tüm İnsanlarımız!

Yaşam ve mücadele en büyük öğretmendir, gerçekler ne denli gizlenmeye çalışılırsa çalışılınsın, bunun için istenildiği kadar okuma,

tartışma yasakları konulsun yaşam ve mücadelenin çok yönlülüğü, diyalektiği, üstü örtülmeye çalışılan tüm gerçekleri gözümüze sokarcasına ortaya çıkarmakta, belki biraz acı deneylerle, derslerle de olsa bize kavratmaktadır. Yaşamın acı deneylerini ve bunların yaratacağı tahribatı, doğuracağı kayıpları yaşamadan doğruları ve gerçekleri görebilmek gerekir. Bu bir yerde devrimciliğin misyonudur. Sorgulamak, araştırmak ve okuyup tartışmak hiçbir devrimciyi geriletmemiş, tam aksine geliştirmiştir. Sadece dünü ve bugünü aydınlatıp anlamak değil, geleceği görmek ve biçimlendirmek için de bunları yapmak zorundayız. Bundan kaçınmak örgütten kaçmaktır, örgüte ve devrime yabancılaşmaktır. Devrimci değil, emir kulu olmayı kabullenmektir.

13 Eylül'den itibaren bu bilinçle hareket ettik ve insanlarımıza bu bilinci vermeye çalıştık. Örgütü, ideolojik-siyasi çizgimizi kavramış kadrolarımızın çoğunluğunu Dursun KARATAŞ'ın da çok iyi bildiği gibi böyle bir bilinçle hareket edip sürecin ve başta Dursun KARATAŞ olmak üzere bu sürecin sorumlularının sorgulanması, örgütsel sorunlarımızın tartışılıp bir çözüme varılması doğrultusunda tavır aldılar, almaya da devam ediyorlar. 6 Mart katliamı örgütümüzün yediği önemli bir darbe olarak bu süreçte belirli bir kesinti yarattı, çünkü öncelikle örgütlenmemizi toparlamak, açılan gedikleri kapatmak zorundaydık. 6 Mart sonrası süreç bu yönüyle de örgütü düşünenlerle kendini düşünüp örgütümüzün yediği bu darbeden yararlanmak isteyen fırsatçıların kimler olduğunu ortaya çıkardı.

Bugün belirli ölçülerde yaralarımızı sarmış, açıklarımızı kapatmış durumdayız. Sürecin görevlerini yerine getirme yönündeki adımlarımızın daha da hızlanacağı bir döneme girdiğimiz sırada, karşı-devrimci niteliği artık açığa çıkmış bulunan Dursun KARATAŞ'la birlikte hareket edip onun suçlarına ortak olan insanlarımıza bir kere daha seslenmek istiyoruz.

Başta Malik ve Musa olmak üzere 13 Eylül'den bugüne Dursun KARATAŞ'ın örgüt içinde başlattığı operasyona şu veya bu düzeyde katılan, onun örgütü ve insanlarımızı riske eden politikalarına yönetici ve uygulayıcı düzeyde katılıp alet olan tüm insanlarımız, yaşananları görmek ve değerlendirmek zorundasınız. Bir yanda tarihiyle, gelenekleriyle, değerleriyle, şehitleriyle DEVRİMCİ SOL var, bir yanda her geçen gün yeni bir suç işleyerek karşı-devrimci bir çizgi izleyen ve buna bizleri de ortak etmek isteyen bir suçlu var. Tercihinizi yeniden düşünmek, değerlendirmek zorundasınız.

Bir suçluyla, bir karşı-devrimciyle birlikte hareket ederek aynı konuma düşüyorsunuz. Hiçbir Devrimci Solcu mücadelesini, geçmişini ve geleceğini böylesine gözü kapalı bir şekilde bir suçlunun eline teslim edemez, etmemeli.

İnsanlarımız dövülüyor, işkenceli sorgularda devrimciliği bırakmaya zorlanıyor, evleri basılıp yakılıyor ve KATLEDİLİYOR. Tüm bunları hangi anlayışla kabulleniyorsunuz. Bu noktada bir Devrimci Solcu cesaret ve kararlılığıyla, öncelikle de kendinize karşı

radikal olarak bir sorgulama sürecine girmek zorundasınız. Bizler için tabu yoktur, fetiş yoktur. Mücadelemiz ve örgütümüz vardır, ülkemiz halklarının kurtuluşu vardır. Bir Devrimci Solcu için tek kıstas budur. Bunun dışında kıstas dayatanlar ve arayanlar öncelikle Devrimci Solculuğunu, dahası devrimciliğini sorgulamalıdır.

Şu anda Devrimci Sol adıyla sizlere uygulanan politika ve taktikleri, motive edildiğiniz insanlarımıza karşı eylemleri düşünün. Ve özellikle şunu düşünün, hangi mantık, hangi motivasyon insanlarımıza düne kadar yoldaş dedikleri insanların kafasına kurşun sıkacak hale getiriyor ve gazetelere telefon edip bu cinayetleri devrimcilik adına üstlenenlerdeki yaratılan yozlaşmanın-çürümenin boyutunu düşünün. Ve şu soruyu sorun: İnsanlarımızı kim bu hale getirdi? Bu soruyu dürüst bir şekilde cevaplandığınız takdirde bir çok sorunun cevabını da bulmuş olacaksınız. Soru sormaktan ve düşünmekten korkmayın, bunlar bir Devrimci Solcunun en doğal özellikleriydi. Bu özelliklerinizi kaybetmeyin, kaybetmemelisiniz.

Suçlara Ortak Olmayın!..

Evet, suçlara ortak olmayın!.. Şu an girdiğiniz ilişkiler içinde Devrimci Solculuğunuzu gün be gün kaybediyorsunuz ve bir süre sonra devrimciliğinizi de arar duruma geleceksiniz, DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne Dursun KARATAŞ'ın suç ortağı olarak, ağır bir suçlu biri olarak hesap vermek zorunda kalacaksınız. Bir dönemler taşıdığınız olumlu özelliklerinizi tamamen kaybedip birer suçlu durumuna düşmeden bulunduğunuz yeri ve ortak edilmeye çalışıldığınız suçları bir kez daha düşünün.

Dursun KARATAŞ Bir Suçludur, Onu DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin Karşısına Çıkarmak Her Devrimci Solcunun Görevidir.

Kendisine Devrimci Solcu diyen herkese sesleniyoruz. Dursun KARATAŞ DEVRİMCİ SOL'a ve ülkemiz halklarının kurtuluş mücadelesine karşı ağır suçlar işlemiş, katliamlara neden olmuş, Devrimci Solcular için ölüm emirleri vermiş bir suçludur, DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne verilecek hesabı vardır.

22 Nisan 1993 tarihinden itibaren bu suçlunun, kurumlaşmasını, güvenliğini sağlayanlar, yerini bilenler, doğrudan ilişki içinde olanlar en kısa sürede DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ni haberdar etmek zorundadır. Bunu yapmayı aynı işlere devam edenler suç işliyor sayılacak ve geçerli mazeretleri olmadıkça ağır suçlu olarak DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne hesap vereceklerdir.

22 Nisan 1993 tarihine kadar bu suçlunun politikalarına oluşma ve uygulama aşamasında katkıda bulunup alet olanlar bu tarihten itibaren de aynı faaliyetlere devam ettikleri takdirde bir karşı-devrimciyle suç ortaklığı yapmaktan dolayı DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne hesap vereceklerdir.

Her Devrimci Solcu Dursun KARATAŞ'ı gördüğü yerde

tutuklamakla, bunun koşullarının olmadığı yerde, suçlunun bulunduğu yeri örgüt mekanizmalarına en kısa zamanda haber vermek göreviyle yükümlüdür. Bu görevde ortaya çıkan ihmal-savsaklama vb. davranışlar disiplin suçu sayılacak ve gerekli yaptırım uygulanacaktır.

ERCAN VE MUAMMER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

ERCAN VE MUAMMER'İ KATLEDEN KARŞI-DEVİRİMCİ ANLAYIŞTAN HESAP SORACAĞIZ!

HİÇBİR SUÇLU DEVİRİMCİ SOL ADALETİNDEN KAÇAMAYACAKTIR!

DEVİRİMCİ SOL BİR HALK HAREKETİDİR!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

**24.4.1993
DEVİRİMCİ SOL**

"SABIR VE İNANÇLA GELECEĞİ ŞEKİLLENDİRECEĞİZ"

ERCAN TEMELLİ

"Tasfiyecilik sonrası, çok gerilimli, sıkıntılı, aynı zamanda mutlu ve umutlu günler yaşadık. Bu süreç hiç yaşamadığımız denli hareket yapısında alt-üst oluşları ihtiva etti. Kahramanlıkları da alçaklıkları da gördük, yaşadık. Şu an işimizin yaşama ve mücadele etme savaşımızın iki cephede yürüyor olması, daha dün kadar pek çok paylaşımlarımızın olduğu insanların bizi "vur" emriyle araması ne denli sıkıntılı bir durumsa, değerler ve ilkelerimiz uğruna yarattığımız her türlü direniş, bizi kıvançlı kılıyor. Sabır ve inançla geleceği şekillendireceğimize inanıyorum."

Dursun KARATAŞ'ın 26 Aralık 1992'de başlattığı örgüt içi operasyonlarla gündeme gelen tasfiyeci süreci bu şekilde değerlendiren Ercan yoldaş, tasfiyeci anlayışın o günlerde ve bugün övündüğü mahallelerde "altını oyma" hareketinin hedeflerinden biriydi. 1988 ortalarında katıldığı Hareket'imiz saflarında o günden bu güne kadar mahalli bölge örgütlenmelerinde çalışan Ercan yoldaş mahalli bölge komite üyelerinden biriydi ve Dursun KARATAŞ'la ilgili ortaya çıkan gerçeklerin araştırılıp sonuçlandırılmasını, örgütte yaşanan sorunların çözümü için platform oluşturulmasını savunan ve buna uygun tavır alarak Dursun KARATAŞ'ın tasfiyeci benmerkezci dayatma ve istihdamlarına karşı çıkan bir yoldaşımızdı. Bu yüzden "altı oyulmalıydı", bu yüzden "görevden alınmalıydı", bu yüzden "tutuklanmalıydı", bu yüzden "ölümle cezalandırılmalıydı". Ve nitekim 22 Nisan gecesi hakkında verilen "ölüm" kararı Dursun KARATAŞ'ın şartlandığı bir grup tarafından infaz edildi. Yoldaşımızın katledilmesi emrini veren Dursun KARATAŞ, Ercan'ı şehit etmekle mahalli bölgelerde önünün düzleneceğini umdu. Bu umutla Ercan ve yoldaşları hakkındaki ölüm emrini gözünü kırpmadan verdi. Ama tüm umutlarının boşa çıktığını, onlarca

Ercan ve Muammer bu karşı-devrimci mantıktan hesap sormak, örgütümüze kaybettirilen zamanı, gücü ve prestiji kazandırmak için daha şimdiden görevlerinin başındalar.

"Devrimcilik ya tam olur, ya da hiç olmaz düşüncesindeyim. Yapacaksa adam gibi yapmalı, her türlü bedele de hazır olmalıyız. Buna hazırım" diyen Ercan tüm devrimcilik yaşamında gerçekten de bu sözlerinde ne denli samimi olduğunu kanıtlamış ve çevresine bu yönüyle de örnek olmuş bir yöneticimizdi. Çalışmalarında gösterdiği kararlılık ve fedakarlığı Kasım 1991'de yaralı olarak yakalandığı dönemde de gösterdi. Şubede ve cezaevinde DEVRİMCİ SOL geleneklerinden taviz vermeyen Ercan yoldaş, cezaevinde de hiç boş durmadı, yönetici nitelikleriyle birçok görevin başında yer alırken siyasi kapasitesi ile de birçok insanı eğitti, DEVRİMCİ SOL'u tüm yönleriyle kavratmaya çalıştı.

Ercan tam bir örgüt adamıydı. Onda telaş, panik, gereksiz duygusallığa rastlamak mümkün değildi. Sorunları kısa vadeli, günün çıkarlarına göre "çözmeyi" değil, uzun vadeli devrimin ve Hareket'in çıkarlarına en uygun çözüm yollarını bulup yaratmayı, uygulamayı kendine ilke edinmişti. Dursun KARATAŞ'ın 25 Aralık 1992'den itibaren başlattığı suçları örtbas etmeye yönelik tasfiye sürecine ilişkin belirleyici olarak sabır ve inancı öne çıkarması onun bu özelliklerinin bir sonucuydu.

Yoksul bir emekçi ailesinin oğlu olan Ercan yoldaşın geleneklerimizde, maddi gücümüzde ve değerlerimizde yarattığı katkıyı unutmuyacak, bunları daha da geliştirip güçlendireceğiz. Buna söz veriyoruz. Ercan'ların boşa şehit olmadıklarını sabır ve inançla yönlendireceğimiz süreçte yaşayıp göreceğiz, tüm insanlarımıza bunu yaşatacak ve göstereceğiz. Suçlular ve katiller ise çok geç olmadan özeleştiri verip Hareket'imize teslim olmadıkları takdirde hesap vermekten kurtulamayacakları DEVRİMCİ SOL ADALETİ karşısında sığınacak mazeret bulamayacaklar. Buna söz veriyoruz Ercan yoldaş.

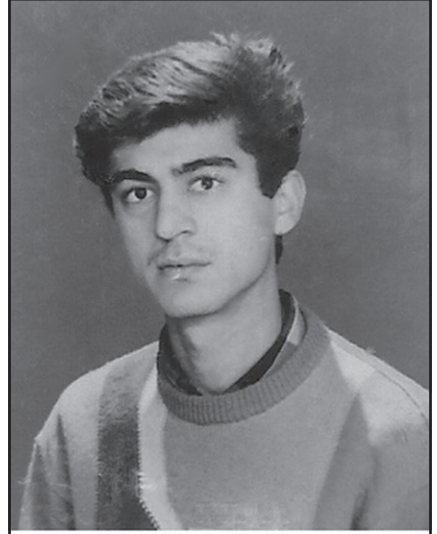
Rahat uyu Ercan yoldaş, mahallelerde, işkencehanelerde, cezaevlerinde yarattığın tüm değer ve geleneklere sahip çıkacak onlarca Ercan'a sahibiz, yerin boş kalmayacak, bunları sen yetiştirip bu Hareket'e kazandırdın.

SANA SÖZ VERİYORUZ Kİ SABIR VE İNANÇLA BUGÜNÜ AŞACAK, GELECEĞİMİZİ DAHA GÜÇLÜ TEMELLERDE ŞEKİLLENDİRECEĞİZ. BİZE GÜVEN!..

Bu örgüte, bu mücadeleye emek veren herkes üzülmeliydi astında.

"BENİ ÜZDÜ, AMA SADECE ÜZDÜ"

"... tartışmalarda, beraber işkence tezgahından geçtiğimiz insanların yüzüme karşı şerefsiz diyebileceklerini, beni gözaltına almak veya öldürmek için pusu atabileceklerini sanmıyordum. Beni üzdü, ama sadece üzdü."

MUAMMER AYDIN

Demokrat bir emekçi ailesinin oğlu olan Muammer 13 Eylül'ün ortaya çıkardığı gerçeklerin ve örgütsel sorunlarımıza çözüm bulunması doğrultusunda sürdürülen tartışmalar içinde karşılaştığı tavırlar karşısında üzülmekte haksız değildi. Çünkü karşısındaki anlayış Dursun KARATAŞ'ın kendinden başka hiçbir şeye değer vermeyen, herşeyi bu uğurda ateşe atabilecek karşı-devrimci anlayıştıydı.

Yeni bir devrimci değildi Muammer, ama şaşırmakta, üzülmekte haksız da değildi. İhaneti de yaşamıştı, ama ölüme bir adım kala düşmanla pazarlık yapmamayı da, ancak bir gün öncesine kadar birlikte eyleme gittiği, işkencelerden geçtiği insanlarımızın bir anda kendisine düşman kesilmesine, örgütsel sorunlarımız karşısında bu denli duyarsız ve gözü kapalı bir tavır içerisine girmelerine üzülmekten edemiyordu. Üzüntüsü elbette ki kendine değildi. Emeklerine üzülmüyordu, yoldaşlık bağlarının düşürüldüğü duruma üzülmüyordu, insanlarımızın sergilediği çaresizliğe üzülmüyordu.

Üzülecekti hepimiz gibi, başka da bir tavır beklenemezdi tutarlı bir Devrimci Solcu'dan. Çünkü söz konusu olan 15 yıllık emeklerdi, yaratılan değer ve geleneklerdi, şehitlerimizi, bir bütün olarak örgütümüzü.

Üzülmenin, olayları kayıtsız bir tavırla izleyip sadece kendine söylenenleri bir robot gibi uygulayanların, sürece iradi bir katkıda

bulunmayanların devrimciliğinden de, Devrimci Solculuğundan da şüphe etmek gerekirdi.

Muammer, saflarımıza katıldığı 1988 sonlarından itibaren örgütümüze, mücadelemize katkıları olan, yarattığımız geleneklerin harcında payı olan bir üyemizdi.

Saflarımıza katıldığı bu dönem mahalli bölge örgütlenmelerimizin toparlanıp bir biçime kavuşturulduğu dönemdir ve Muammer de bu çabaların içinde olan, yeri geldiğinde öncülüğünü, yeri geldiğinde militanlığını yapan biriydi. Çalışkanlığı, fedakarlığı ve kararlılığı ile mahalli bölge örgütlenmesinin temel direklerinden biri olan Muammer'in ayak basmadığı mahalli çalışmamız yok gibidir. İhtiyaç olan her yere koşturan Muammer'in kendini sunmada gösterdiği bu sınırsızlık onun en önemli özelliklerinden biriydi. Bu özellikleriyle kısa sürede mahalli bölge örgütlenmemizin önde gelen yöneticilerinden biri olan Muammer birim ve bölge komite üyeliklerinden birim ve bölge siyasi sorumluluğuna uzanan bir yöneticilik tecrübesine sahip yoldaşlarımızdan biriydi.

Hareket'i kendi "varlık koşulu" olarak tanımlayan, Hareket'le birlikte varolduğunu söyleyen Muammer'in örgütü koruma konusundaki hassaslığını ise şu sözleri çok güzel ifade ediyordu:

"DEVİRİMCİ SOL'a zarar veriyorsa, hiç kimse benim için önemli değildir. Önemli olan örgüttür, beni ve bizi var edendir. Hareket için her şeyi yapmaya hazırım."

Muammer'in bu sözleri hiçbir zaman boşlukta kalan sözler olmadı. 1991 Ağustos'unda yakalandığında şubede işkencecilere karşı DEVİRİMCİ SOL geleneklerine sahip çıkarken, cezaevi yaşamında da iyi bir örgütçü ve yönetici olduğunu gösterdi. 7 ay kaldığı hücre tipi cezaevinde, komün sorumluluğundan komite üyeliğine ve siyasi temsilciliğe uzanan bir görevler zinciri içinde yer aldı.

Muammer 22 Nisan 1993 gecesi Dursun KARATAŞ'ın emriyle hareket eden bir grup tarafından kafasına sıkılan bir kurşunla katledildi.

Hareket'imizin temelinde emekleri olan, kanıyla, canıyla bu temelleri sağlamlaştıran tüm şehitlerimiz gibi Muammer yoldaş da DEVİRİMCİ SOL'un mücadelesinde yaşatacağı değerlerden biri olacaktır. DEVİRİMCİ SOL ailesi olarak Muammer'i unutmayacağız, katletme emrini veren karşı-devrimci mantığı ve bu mantığın oynacağı olan güruhu da unutturmayacağız.

HİÇ ÜZÜLME MUAMMER YOLDAŞ, ARTIK ONLAR İÇİN ÜZÜLMEK GEREKMİYOR!..

YÜZÜNE DEVİRİMCİ MASKESİ GEÇİRMİŞ AJAN-PROVOKATÖRLER İKİ YOLDAŞIMIZI KATLETTİLER

22 Nisan 1993 akşamı kendilerine devrimci sıfatını yakıştırmamanın ötesinde devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan bir grup ajan-provokatör, üç yoldaşımızın bulunduğu bir evi basarak, evde yatmakta olan Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN'ı yatmakta oldukları yataklarında kurşunlayarak katlettiler. Bu alçakça saldırıda bir yoldaşımız da yaralı olarak kurtulmuştur.

Bilindiği gibi Hareket'imiz içindeki sorunları terör yöntemiyle bastırıp kendi mutlak sultasını kurmaya çalışan Dursun KARATAŞ uzun süredir Devrimci Solcular için katliam hazırlıkları yapıyor. 3 Mart'tan bu yana da bu terör sürecini fiilen başlatmış bulunuyordu.

Önce Bedri, Gürcan, Menekşe, Rifat ve Asiye yoldaşların katlimına neden olan Dursun KARATAŞ daha sonra da deşifre bir evin kullanımını önlememek yoluyla Avni TURAN, Recai DİNÇEL ve İ. Yalçın ARIKAN'ın katledilmelerine neden olmuştur. Büyük sorunların yaşandığı bir süreçte genç yoldaşlarımızı zorlama eylemlere sokarak Kızıltoprak'ta üç yoldaşımızı katlettiren ve ayrı bir örgüt olarak çıkma telaşıyla koşulları zorlamaktan dolayı birçok insanımızı da polisin eline teslim eden D. KARATAŞ, kendi tekkesini kurma çabası içinde yoldaşlarımızın imhasına yol açmaktadır. Bu süreci, örgütümüzün yeraltını legalden kuşatarak, her şeyi legalize edip polise açık hale getirerek becerdi. Objektif olarak muhbirlik faaliyeti sürdürdü. Öyle ki kendisinden olmayan, kendisi gibi düşünmeyen her şeye düşman kesildi. Hatta işi daha da azıtarak ultra teorik saçmalıklarla "iç düşman" kategorisinde adlandırdığı yoldaşlarımız için "bunlar düşmandan daha tehlikelidir ve temizlenmelidir" fetvaları vermek ve bunu da yalan-dolan üzerine inşa edilmiş kurgu ve entrikalarıyla süsleyerek katliama zemin oluşturmak suretiyle yaptı.

Devrimcileri katletme konusunda polisle yarışa girdiler. Polisin katlettiği önder yoldaşlarımıza "devrim şehidi" deme riyakarlığını gösterse de aynı yoldaşlarımız için kendisi çok daha önce ölüm fermanı imzalamıştı. Polis elini çabuk tutup Bedri YAĞAN ve dört yoldaşımızı katlettiğinde D. KARATAŞ suçluluk kompleksi içinde başkalarını suçladı.

Gelinen aşamada devrimci kanına susamış bu mülteci asalak.

bu kana susamışlığını da giderdi. Polisin kontrolü ve icazeti altında ajan provokatör grup ile devrimci avına başladı.

Ercan va Muammer yoldaşları katleden, diğer bir yoldaşımızı yaralayan ajan provokatörler, tetiği çeken eller birer piyon, zavallıdılar. Bunların asıl sorumlusu Dursun KARATAŞ ve O'nun bu terör sürecini başlatmasına ortak olan hempalarıdır. Tarih onları affetmeyecek, ellerinde ve alınlarında döktükleri devrimci kanlarının izi yaşadıkları sürece silinmeyecektir. Onlar günümüz tarihsel kesitinde yaptıklarıyla tarihe kara bir leke olarak geçeceklerdir. Ama biz işin bütün yükünü tarihe havale etmeden karşı-devrimci yöntemleri temel yöntem yapmış bu komplocu hain grubun daha fazla devrimci kanı dökmesine izin vermeyeceğiz.

Aylardır halkımızın evlerini yakan, onlarca insanımızın kollarını-bacaklarını kırıp yaralayan, kurşunlayanların işi artık katliam boyutuna sıçratıp devrimci kanı dökmelerine DUR diyeceğiz. Dökülen kanların, yıkılan-yıkılan evlerin, pusularda yaralanan insanların hesabını soracağız.

Şimdiye kadar Devrimci Solculuğun gelenekselleşmiş tavrı olan sol içi şiddete başvurmama kültürümüz gereği bu beladan adeta kaçıyoruz. Ancak gelinen aşamada, Devrimci Solculuk adına, Dursun KARATAŞ'ın mutlak sultanı adına her şey yakılıp yıkılıyor, iş devrimcilerin katledilmesine varırlıyorsa, buna DUR demenin başka yolu kalmamışsa gerekeni yapmakta tereddüt etmeyeceğiz.

DEVRİMCİ SOL'un siyasi düşüncesini kendi kişisel konumu uğruna değiştirmeye çalışarak, onlarca yoldaşımızın kanı-canı pahasına yarattığımız devrimci değerlerimizi kirletilmesine daha fazla izin vermeyeceğiz. DEVRİMCİ SOL'un tasfiyesi düşüncesini ne pahasına olursa olsun önleyeceğiz.

TÜM SOL'A ÇAĞRIMIZDIR!

Dursun KARATAŞ'ın başını çektiği bu terör süreci geçmişte pek çok acısını çektiğimiz ve bundan ders çıkarıldığını düşündüğümüz sol içi çatışmalara yeni kapılar açmaktadır. Bu yanı sıra sadece bize karşı değil tüm sola karşıdır. Objektiflik ve taraf olmamak adına bu karşı-devrimci teröre DUR dememek, kayıtsız kalmak bu suçta ortak almaktır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren herkes, bu karşı devrimci saldırılardan zarar görüyor. Bugün "yılan bize dokunmuyor" diyebilirsiniz -ama bunun böyle olmadığını bilirsiniz. Bu bela ülke devriminin habis bir uru haline gelmiştir ve dengesizliği ile artık bir ruh doktorunun tedavisini gerektirir klinik bir vaka ile karşı karşıya bulunmaktayız.

Tüm Sol'u bu karşı devrimci teröre karşı çıkmaya çağırıyoruz.

"BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZİÇİN" diyerek devrimci kanı döktüren Dursun KARATAŞ'ın yalan ve demagojilerinin etkisi altındaki arkadaşlarımızı olay nezdinde bir kez daha düşünmeye ve suçta ortak olmamaya çağırıyoruz. Birliğimiz ve zaferimiz hızla karşı devrimleşme sürecine giren tasfiyeci sağ oportünizmin

reddinden geçmektedir. Kendisine DEVRİMCİ SOL'cuyum diyen herkes bu tasfiyeci çizgiyi reddetmeli, Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmalıdır.

KAHROLSUN AJAN PROVOKATÖRLER!

**KAHROLSUN KARŞI-DEVRİMCİLEŞME SÜRECİNE GİRMIŞ
TASFİYECİLİK!**

DEVRİMCİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!

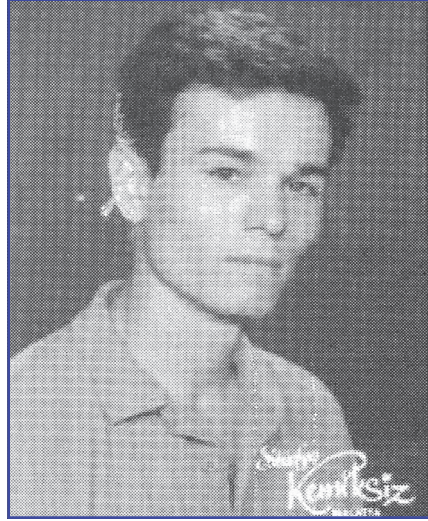
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

1 Mayıs 1993
Şehidimiz
Ercan Yoldaşı
Unutmayacağız...

1 MAYIS 1993
YER: AVRUPA
ERCAN ŞAKAR YOLDAŞ ALÇAKÇA
KATLEDİLDİ...
KATİL: DURSUN KARATAŞ VE
"KAHRAMAN"LARI...

Bir suçlu, bir karşı-devrimci, bir halk düşmanı, bir DEVRİMCİ SOL düşmanı cinayetlerine devam ediyor. Karşımızda bir devrimci katili var.

Tasfiyeciliğiyle; örgütümüzü faşizmin saldırıları karşısında savunmasız bırakmasıyla, katliamlara zemin hazırlayıp onlarca değerli kadromuzun şehit düşmesine neden oluşuyla, bu suçlarını gizlemek düzmece gerekçeler yaratmasıyla; bir kısım insanımızı sorgusuz, savunmasız suçlayıp cezalandırmasıyla, örgütü kendine, kurgularına, kaygılarına ve gündelik gelişmelere mahkum edışıyle, kısacası iliklerine kadar sinmiş suçlarıyla DEVRİMCİ SOL adaletine hesap vermesi gereken Dursun Karataş, tüm bunlardan kaçış yolunu örgütümüze saldırıda ve yoldaşlarımızı katletmekte buluyor.

Yalan ve demagoji onu kurtarmadı, kurtaramazdı da. Ama o kurtuluşu yalan, demagoji ve spekülasyonda ararken bütün bir örgütü faşizm karşısında deşifre etti.

Hiç bir irade onu aklayamaz ve kurtaramazdı. Ama o, canını

kurtarma kaygısını irade diye sunup sahte imzalarla kararlar aldı, ölüm fermanları çıkardı, örgütümüz içerisine kin ve intikam tohumları ekerek "kurtuluş" yolu aradı.

Çürümüştü ve kokuyordu, daha da çürüdü, daha da koktu. Ve o çürüyüp kokuştukça saldırdı. Bir avuç serseriyle adam kaçırarak, işkenceli "sorgular" yaparak, ev, dernek mahalle basarak, ev kundaklayarak, insanlarımızı dövüp tehdit ederek "kurtuluş"unu aradı.

Ama hiç biri yetmedi. Battıkça battı, tutunacak tek bir dalı kalmadı. Peş peşe cinayet emirleri vermeye başladı. Artık o bir karşı-devrimciydi. Artık o bir devrimci katiliydi. Artık o devrimci saflardan kesinlikle temizlenmesi gereken bir pislikti.

22 Nisan gecesi bu karşı-devrimci kafa üç yoldaşımızın bulunduğu evi basıp ikisini şehit ettiği konum, çıkar ve can kaygısının, DEVRİMCİ SOL adaleti korkusunun ona neler yaptırabileceğini hepimize gösterdi. Evet o bir devrimci katiliydi. Ve bunu meslek edinmekte kararlıydı. Çok geçmeden daha on gün dolmadan bu "meslek"te ne kadar kararlı olduğunu Avrupa'da bir yoldaşımızı daha katlettiyerek gösterdi,

1 Mayıs tüm dünya emekçileri için "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günüdür." 1 Mayıs öncesi günler tüm ilerici, demokrat, devrimci, yurtsever kişi ve gruplar için coşkulu ve heyecanlı günlerdir. Hummalı bir faaliyet vardır. Özellikle ülkemizde bu faaliyet çok daha kapsamlıdır. Bir yandan bu büyük günün anlamına uygun bir şekilde, coşku, heyecan ve mücadele azmini yükseltici bir öz ve biçime sahip olması için programlar çıkarılıp planlar yapılırken, diğer yandan da faşizmin bu büyük güne yönelik yasak ve engellerinin aşılması, saldırılarının önlenmesi için kafa yorular, taktikler üretilir, planlar çıkartılır. Evet bizim ülkemizde 1 Mayıs öncesi yaşanan duygu ve düşünceler bunlardır. Yapılanlar da buna yöneliktir. İstisnalar yok mudur? Vardır. Özellikle 1 Mayıs 1977 öncesi yaşananlar bu istisnanın acı bir örneği olarak mücadele tarihimize 34 şehitle geçmiştir.

Bugün yine mücadele tarihimize geçecek acı bir 1 Mayıs yaşadık. Karşı-devrimci Dursun Karataş bunu bize yaşattı.

Herkes 1 Mayıs'a hazırlanırken, coşku ve heyecanla bugünü bekler, hazırlıklarını yaparken Dursun Karataş 1 Mayıs'ta akitacağı DEVRİMCİ SOLCULARIN kanıyla "kutlamanın" planlarını, hazırlıklarını yapıyordu. Çünkü onda devrime, halkların kurtuluşu mücadelesine, devrimciliğe ve emekçilerin büyük gününe karşı hiçbir sorumluluk, hiçbir değer kalmamıştı. Onun için tek "değer" kendisiydi ve bunu korumanın yolunu da DEVRİMCİ SOLCULARI katletmekte görüyordu.

Mayıs 1993 yer: Almanya-Köln...

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs yürüyüşü ve mitingine DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kadını, erkeği, genç, yaşlı, çocuk kısacası bir halk hareketi niteliğini ortaya koyan kitlesiyle katılmıştı. Coşku

doruktadır. Bu büyük günde DEVRİMCİ SOL kimliğini ve gücünü ortaya koymanın heyecanı bütün insanlarımızı sarmıştır. Bu coşku, heyecan ve güç karşısında tedirgin olan, korkuyla saldırganlaşan Dursun Karataş çetesine mensup bir grup ise, soldan tecrit edilmiş, yer bulamamış, Avrupa solunun içerisine sızmıştır. DEVRİMCİ SOL'a saldıracak zemin aramakta ve bu doğrultuda girişimlerde bulunmaktadır. Girişimler püskürtülür, hadleri bildirilir ve biraz daha teşhir ve tecrit olurlar.

Ama saldırganlıkta ısrarlıdırlar. Dursun Karataş tarafından kan dökmeye şartlandırılmışlardır. 1 Mayıs'ı kutlamaya değil DEVRİMCİ SOL'a saldırı için fırsat kollamaya gelmişlerdir. Ve Dursun Karataş'ın "KAHRAMAN"larından biri, yaklaşık bir aydır dışardan toparlanıp emrine verilmiş bir çeteye DEVRİMCİ SOL'un kurum ve kişilerine pusular kurup, saldırılar düzenlediği, Berlin'de DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'in Köln'deki yürüyüşte olduğunu görür. Bu onun için kendisini "dayı"sına kanıtlamanın bir fırsatıdır. Niyeti BİR DEVRİMCİ SOLCU'NUN kanını dökmektir. Ve hemen çetesini toplayıp Berlin'e geçer.

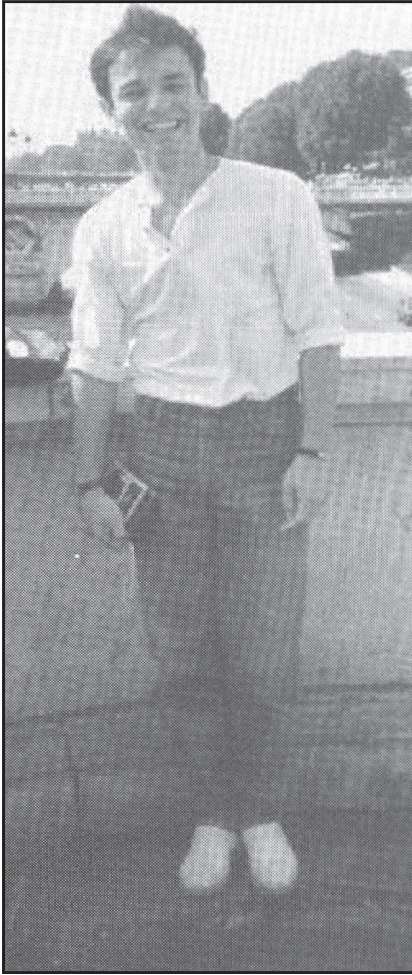
Yer: Avrupa-Almanya-Berlin...

Dursun Karataş "kahraman"ı Berlin'e gelir gelmez o an boş olan DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e ait derneğin kapısını kırıp yanındaki çeteye beraber işgal eder. Pusu kurulmuştur.

Köln'de yürüyüş bitmiş ve Berlin'deki işgal haber alınmıştır. Yürüyüşteki Berlin'li DEVRİMCİ SOL GÜÇLER bu işgale son vermek üzere yola çıkarlar. Yanlarında dost grup ve örgütlerden temsilciler de vardır.

Berlin'e varılır, derneğe varmadan pusudaki "kahramanlar" alçakça ve hedef gözeterek ateşe başlar. Hemen püskürtülürler

ama ilk anda Ercan ŞAKAR yoldaş göğsünden aldığı yarayla düşer, kurtarılamaz ve en acı 1 Mayıs şehidimiz olarak kalbimizde ve bilincimizde layık olduğu yeri alır. Karşı-devrimci Dursun Karataş'ın emriyle ve ülkeden kaçan bir "kahraman"ın kurşunuyla şehit olmuştur.

Bu, Dursun Karataş'ın ilk cinayeti değildir. Henüz on gün bile geçmeden Dursun Karataş ve "kahraman"ları aramızdan üçüncü yoldaşımızı katlettiler. Önce İstanbul Gaziosmanpaşa'da Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN yoldaşımız şehit edildi. Bugün ise Ercan ŞAKAR Dursun Karataş'ın emriyle şehit düştü.

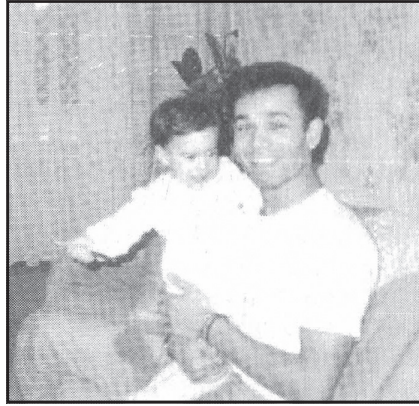
İşçi, Köylü, Memur ve Her Milliyetten Emekçi Halkımız!..

Dursun Karataş, yukarıda da açıkladığımız gibi örgütümüze karşı suç işlemiş ve bu suçların hesabını vermekten kaçan, bunun için örgütümüze karşı suç işlemeye devam eden, bunu karşı-devrimci çizgiye vardiyan bir suçludur. Yaptıklarının ne DEVRİMCİ SOL'la, ne

devrimcilikle, ne de emekten, halktan yana olmayla bir ilgisi vardır. Yaptıkları karşı-devrime hizmetten, halkların kurtuluş mücadelesine darbe vurmaktan başka bir şey değildir. Yaşamını, geleceğini buna bağlamıştır. Onun bundan sonraki tüm yaşamı, politikaları ve uygulamaları buna hizmet edecektir.

Bugüne dek en fazla acısını duyup, yakındığımız olgu devrimcilerin yine devrimciler tarafından katledilmesi idi. Sağduyunuzla buna hep tavır aldınız, karşı çıktınız ve haklıydınız. Bugün ise çok daha farklı bir durumla karşı karşıyayız. Bugün sorun devrimcilerin devrimcilere kurşun sıkması, katletmesi değildir, çok daha farklıdır, boyutludur. Sorun, bir suçlunun, bir karşı-devrimcinin DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nden kurtulmak için yeni suçlar işlemesi bunu devrimci katilliğine vardiyanıdır. Tarih Dursun Karataş'ı böyle yazacaktır. Ve yine tarih Dursun Karataş'ın DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nden kurtulamayacağını yazacaktır. Çünkü bu adalet sizlerin sağduyusuyla,

sizlerin emeğiyle, sizlerin devrim isteğiyle ve sizlerin gücüyle şekillenmiş, gerçek anlamını kazanmıştır. Dursun Karataş da kurtulamayacaktır, döktüğü devrimci kanlarının hesabını verecektir.

Evet DEVRİMCİ SOL ADALETİ sizin adaletinizdir. Bu adalete sahip çıkmanın bugün sizlere yüklediği görev Dursun Karataş ve çetesiyle her türlü bağı kesmek, devrimcilik adına sürdürdükleri demagojileri boşa

çıkarmak, devrimci kanı dökme uğruna sizlerden aldıklarını geri almaktır ve yeni DEVRİMCİ SOLCU'ların kanına-canına yönelmiş birer kurşun olabilecek olanaklardan mahrum etmektir. Bugün bu cinayetlere karşı çıkmanın, önlemenin ve suçluların DEVRİMCİ SOL ADALETİNE hesap vermesini sağlamanın, kısacası DEVRİMCİ SOL'a kurtuluş mücadelemize güç kazandırmanın yolu budur.

Bu karşı-devrimci anlayış ve çete karşısında kararlı olmak, mücadelemizi, gelenek ve değerlerimizi savunmak, şehitlerimize sahip çıkmak temel görevdir. Bunu en iyi biçimde Dursun Karataş ve çetesine alacağımız net tavırla yapabiliriz.

Tüm Üye, Savaşçı ve Taraftarlarımıza!..

Tarihimizin en kapsamlı saldırılarından biriyle karşı karşıyayız. Bir yandan faşizm örgütlenmemize darbeler vuracak gedikler ararken, gelişip güçlenmemizin önüne yeni yeni barikatlar örüp, yeni politika ve taktiklerle bunları güçlendirmeye çalışırken, diğer yandan Dursun Karataş ve çetesinin katliamlara varan saldırılarıyla karşı karşıyayız.

Biz zorlukların, güçlüklerin insanıyız. Bizim devrimciliğimize damgasını vuran budur. Bugüne dek bunu defalarca kanıtladık, dost ve düşmana kabul ettirdik. Gün oldu bir avuç kaldık, gün oldu her şeye tek başına göğüs germek zorunda kaldık. Ama hepsinde başarı bizim oldu. Çünkü her zaman inanarak ve güvenerek yolla çıktık. Haklıyız dedik Kazanacağız dedik, Başaracağız dedik, öyle başardık ve sonuçlandırdık. Yine Haklıyız, yine Kazanacağız, yine Başaracağız. Değişen bir şey yok. Değişen sadece ve sadece saldırıların kaynağıdır. Var olan saldırı kaynaklarına içimizde çıkan bir suçlunun eklenmesidir, Başka bir şey değildir.

Yoldaşlar, Arkadaşlar!..

Uzun bir yola çıktık ve bunu başta biliyorduk. İhanetlerle, kaçışlarla, yılgınlıkla, kan ve ateşle mücadele edecektik ve ediyoruz. Ateşin ve ihanetin ortasında kaldığımız günler hiç de az olmadı. Bugün yine o günleri yaşıyoruz, ateşin ve ihanetin ortasındayız. Ateş ve ihanet;

davasına inananların, hedefine uzananların, cesaretle öne atılanların yabancısı değildir, biz de değiliz. İlk olmadı, son da olmayacak. Ve DEVRİMCİ SOL ateşin ve ihanetin yok edemeyeceği denli köklü ve güçlü bir örgüttür. Bu gücü içimizde, bileğimizde hissettiğimiz sürece tüm DEVRİMCİ SOL karşıtı çabalar, eylemler boşa çıkacaktır.

Neredeyse her gün bir yoldaşımızın ihanetin kurşunlarıyla can verdiği bir dönemde soğukkanlı olmak belki zordur ama bu zoru da başarmak zorundayız. Çünkü geleceğimiz Ercan TEMELLİ yoldaşımızın da söylediği gibi sabır ve inancımızla şekillenecektir. Ve Dursun Karataş gibilerinin sonu da buradadır.

Devrimciliğimizin, siyasi kimliğimizin işkence ile ölümle yok edilmeye, sindirilmeye çalışıldığı çok günler yaşadık. Ama hepsinde de teslimiyeti değil, direnişi, örgütlenmeyi ve mücadeleyi yükseltmeyi seçtik, bu uğurda dişimizi tırnağımıza takıp cesaretle düşmanın üzerine gittik, geri adım atmadık ve o noktada kazandık. Bugün de Dursun Karataş ve çetesi tehdit ve şantajla, işkenceli sorgularla, baskın ve kundaklamalarla, pusu ve katliamlarla devrimciliğimizi, siyasi kimliğimizi yok etmeyi, sindirmeyi yükseltme yönünde dişe-diş bir kavgaya atılmaktan başka seçeneğimiz yoktur. Dursun Karataş ve çetesinin yok oluşu da buradadır.

Adaletimiz, bugünümüze ve geleceğimize şekil veren, anlam kazandıran en önemli özelliklerimizden biridir. Bugüne kadar hassasça uyguladığımız adaletimiz bundan sonra da geçerlidir. DEVRİMCİ SOL'u hedef seçen DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne hesap vermek zorundadır. Bundan sonra da bu böyle olacaktır.

Yoldaşlar, Arkadaşlar!..

Devrimci mücadele zordur ama asıl zorluk fiziki değil, moral yöndedir. Bu zorluğu atlatabilmenin temel koşulu ise neyi, neden ve kimlerle yaptığımızı bilmektir. Buradan yola çıktığımızda bugün Dursun Karataş ve çetesinin örgütümüze, insanlarımıza yönelik saldırı ve cinayetleri anlaşılabilir değildir ve defalarca yazılmıştır. Soruna bu aşamadan sonra "birbirimizi vuruyoruz" anlayışıyla bakmak zayıftır, mücadelenin sorunlarını kavrayamamaktır. Düşmanı, ihanet ve suçlu tanımlayamamaktır.

Suçlu ve suçluları tanımalıyız. Engelleri kaldırmanın, adaleti uygulamanın koşulu budur. Dursun Karataş'ı ve suçlarını biliyoruz. Onu yeniden tanımlamaya gerek yok. O artık bir suçlu üretme mekanizması kurmuş ve yönetmektedir. Dün Ercan ve Muammer'i katledenlere bugün yenileri eklenmiştir. Ama hepsinin niteliği aynıdır: kaçkınlık, yılgınlık, örgüt insanı olmama vb. vb.

Berlin'de ortaya çıkan ve Ercan ŞAKAR yoldaşımızı katleden Dursun Karataş'ın "Kahraman"ı bunların bir prototipidir. Yalan, sahtekarlık korku, alçaklık, kaçış ve ikiyüzlülük onlara damgasını vuran temel özellikleridir. Berlin "Kahraman"ı kimdir? Biraz daha yakından baktığımızda Dursun Karataş'ın çetesini oluşturanların nitelikleri de belirginleşecektir.

"Kahraman"ımız kır ekipleri için eğitilen ve ülkeye savaşçı olarak gönderilen biridir. Ama gittiğinden itibaren bir türlü görev yerine ulaşamayan, ulaştığında da bir şey yapmamak için gerekçeler üreten ve sonuçta birlikten ayrılıp aile evine yerleşen, örgüt içi sorunların tartışılması sürecinde birliğine dönme talimatlarına uymayıp bir yanda Dursun Karataş için "bu adam manyak" tespitleri yapıp kendisinin yurtdışına çıkartılması talebinde bulunan, Berlin'de ortaya çıkışından iki gün öncesine kadar reddedilen bu talebi tekrarlayan bir kaçıktır. Berlin'de ortaya çıktıktan sonra ise yurtdışına çıkmasını sağlayana karşı vefa borcunu elde silah DEVRİMCİ SOL'cu avına çıkarak ödemeye çalışan bir katildir.

Evet, işte DEVRİMCİ SOL'cuların katline emir veren Dursun Karataş ve onun devrimci katili "Kahramanları"!.. Bunları iyi tanıyın.

Tüm İlerici, Devrimci-Yurtsever Kişi ve Örgütlere!..

Dursun Karataş ve çetesinin her geçen gün daha açık ama daha da boyutlu zararları karşısında duyarlı ve sorumlu tavır belirlemek kaçınılmaz olmuştur. Sorun, grup ve örgütler arası bir protokol sorunu olmaktan çıkarılıp halkların kurtuluş mücadelesine yönelik karşı-devrimci bir saldırı olarak kavranmadığı ve buna uygun net tavırlar alınmadığı sürece bu saldırılar devam edecek ve giderek herkese yönelecektir. Ki, bir çok alanda Dursun Karataş çetesi bunu dışımızdaki grup ve örgütlere karşı "sizden de sorarız, soracağız" biçiminde dile getirmiştir.

Bu karşı-devrimci mantık ve saldırılar karşısında açık ve net tavrın ilk koşulu bunun siyasi boyutta adlandırılmasını yapmaktır. Sorunu "DEVRİMCİ SOL'UN İKİ KANADI" vb. biçiminde adlandırmak, alınan ve alınacak tavırları da muğlaklaştırır, etkisizleştirir. Daha önce de belirttiğimiz gibi sorun DEVRİMCİ SOL'un "kanatları" sorunu değil, bir suçlu ve oluşturduğu çetesinin DEVRİMCİ SOL'a ve halkların kurtuluş mücadelesine yönelik saldırılarını devam ettirmesi ve buna uygun açık ve net tespitlerle tavır belirlenmelidir.

Dursun Karataş Çetesini Onaylayan ve Katkıda Bulunan Herkese Sesleniyoruz!..

DEVRİMCİ SOL bir tarihtir, bir gelenektir, bir örgüttür. Bu, emekle, özveriyle, kanla ve yüzlerce şehitle yaratılmıştır DEVRİMCİ SOL bir halk hareketidir, özü, kaynağı buradadır. Ve tarih hiçbir halk hareketinin hangi yöntemlerle olursa olsun yok edildiğini yazmamıştır bundan sonra da yazmayacaktır. Hele DEVRİMCİ SOL için bu hiç söz konusu değildir ve olmayacaktır. İdeolojik-siyasi çizgisıyla, gelenek ve ahlakıyla, şehitlerinde anlamını bulan değerleriyle ve bu Hareket'i dünden bugüne bilinç ve bedenleriyle getiren kadrolarıyla DEVRİMCİ SOL, karşı-devrimci Dursun Karataş ve çetesinin saldırılarını da bertaraf edecek, suçluları DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin karşısına çıkaracaktır.

Bugün hangi etkiyle olursa olsun hala bu çeteyi onaylayıp katkıda

bulunan, onlar için çalışan insanlarımızı inançlarına, düşünce ve değerlerine, gelenek ve ahlakına çok geç olmadan sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bunun başka bir devrimci alternatifi yoktur. Diğer bütün alternatifler DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin sorgulamasına dahildir.

Unutulmasın ki, geçen her gün, her saat, her dakika devrime ve DEVRİMCİ SOL'a bilinçsizce de olsa zarar verme çabalarına ortaklıkla geçmektedir. Bu suçtur, bundan vazgeçilmelidir. Amacımız suçlu icat edip suçlular bulmak değildir. Amacımız DEVRİMCİ SOL'u güçlendirmek, mücadeleyi yükseltmek ve herkesin bu onurlu çabada pay sahibi olmasını sağlamaktır. Bu onurdan kendinizi yoksun edip birer suçlu olmayın.

ERCAN ŞAKAR YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!..

ERCAN ŞAKAR'IN KATİLİ DURSUN KARATAŞ'TIR!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİN HESABINI SORACAĞIZ!..

KAHROLSUN DEVRİMCİLERE KURŞUN SIKANLARI!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVRİMCİ SOL BİR HALK HAREKETİDİR!..

**2 Mayıs 1993
DEVRİMCİ SOL**

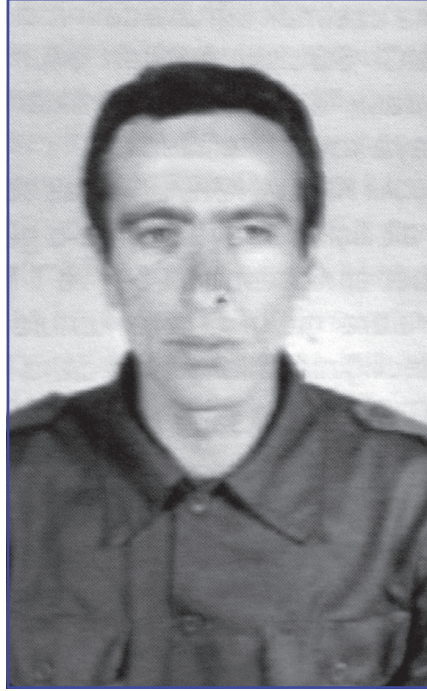
ALİ KIRLANGIÇLI DEVRİMCİ SOL'UN BİR KOMUTANI, BİR YÖNETİCİSİ VE ÇOK YÖNLÜ BİR ÜYESİYDİ.

**KATLETTİLER,
KAYBETTİLER!..**

**BU KATLIAMI
FIRSAT BİLİP
POLİTİKA
BELİRLEYEN DK
ÇETESİ ONUN
İSMİNİ VE SİYASİ
KİMLİĞİNİ DE YOK
ETMEK İSTEDİ...**

**AMA
BAŞARAMADILAR!..**

**ALİ, DEVRİMCİ
ONUR VE
KİŞİLİĞİYLE
ÖLÜMSÜZDÜR!..**

Bir süredir Dursun Karataş çeteciliğinin Hareket'imiz karşıtı faaliyetlerinin bir parçası olarak hakkında şaibe yaratmaya çalıştığı DEVRİMCİ SOL İstanbul Silahlı Devrimci Birlikler Komutanı Ali KIRLANGIÇLI yoldaşımız oligarşinin katilleri tarafından katledilmiştir. Gözaltına alındığını dahi kabul etmeyen oligarşinin kiralık katilleri öldürdükleri yoldaşımızın cenazesini de kaybetmişlerdir.

Ne var ki, oligarşinin bu cinayeti, çeteci Dursun Karataş'ın bilinçli olarak yürüttüğü şaibe yaratma politikaları, 6 Mart katliamıyla sonuçlanan operasyona ilişkin bilgi alabileceğimiz kanallarımızı zorla kapatması ve öğrendiği gerçekleri de çarpıtıp, gizleyerek kendi çirkin amaçlarına uygun açıklamalar yapmasıyla ortaya şaibeli bir durum çıkmıştır. Yaratılan bu şaibeli durum karşısında Ali KIRLANGIÇLI yoldaşa olan sonsuz güvenimize rağmen konuyu araştırıp kesin ve

net bilgilerle saflarımızı ve kamuoyunu aydınlatmayı bir görev bildik. Kısa vadeli çıkarlar için pragmatist davranamaz, günlük çıkarlar için yüzeysel bilgilere dayanarak yüzde bir ihtimalle de olsa saflarımızı ve halkları aldatma sonucunu doğurabilecek bir yaklaşımda bulunamazdık. Çünkü Ali yoldaş hakkında uydurulan bu şaibelerin çok küçükte olsa bir doğruluk kazanması sonuçta örgütümüze, halkların mücadelesine zarar verebilecek bir olguydu. Yüzde bir ihtimalle de olsa doğabilecek böyle bir zararı en aza indirmenin önlemlerini almak ve halklar nezdinde varolan "DEVİRİMCİ SOL söylüyorsa doğrudur" imajını sarsmamak için olayı tüm boyutlarıyla araştırıp açıklamak zorundaydık.

Bugün yapılan tüm araştırmaların ve operasyon sonrası yaşanan gelişmelerin ortaya çıkardığı bir gerçeklik vardır ki, o da Ali KIRLANGIÇLI yoldaş yaşamının ve mücadelesinin her anına damgasını vuran onurunu düşman eline düştüğünde de korumuş ve yaşamını bir süre daha uzatmak uğruna devrimci onurundan, kişiliğinden, kısaca DEVİRİMCİ SOL'culuğundan ödün vermemiştir. Operasyon öncesi ve sonrası Ali yoldaşın yaşadıkları ve ilişkilerinin durumu bunu açıklıkla ortaya koyar niteliktedir.

Ali KIRLANGIÇLI yoldaş son olarak 7 Mart günü saat 10:30 civarı bir alt ilişkiden ayrılmış ve o günden sonra da kendisinden bir daha haber alınamamıştır. 5-6 ve 7 Mart günleri Ali yoldaşın neler yaptığı, nerelere gittiği ortaya konulduğunda oligarşinin katliamı ve DK çeteciliğinin ahlaksızlığı daha iyi anlaşılacaktır.

- 5 Mart akşamı haftada bir kaç kez uğrama durumunda olduğu lojistik üslerimizden (Bu üssümüz'e A üssü diyelim) birine uğrayan Ali yoldaş üste kalan yoldaşımızla çeşitli pratik sorunların yanı sıra süreç ve görevler üzerine de çeşitli konuşmalar yapar ve o gece bu üste kalır. Ertesi gün sabah saatlerde Bedri ve Gürcan yoldaşlar da o üsse geleceklidir

- 6 Mart sabahı 9:00-9:30 sıralarında Bedri ve Gürcan yoldaşlar da bu üsse gelirler ve öğlen saat 12:00'ye kadar üste kalan yoldaş ve Ali yoldaşla konuşurlar (Gürcan yoldaş başka bir işi nedeniyle saat 11:00 civarında üstten ayrılır.)

- 6 Mart günü saat 12:00 civarında bu üstten birlikte çıkan Bedri ve Ali yoldaşlar buradan SDB komutanlarımızdan S'nin kurumlaştığı üsse geçerler (Bu üs aynı zamanda Ali yoldaşın bir süredir kaldığı üstür. Kendi kurumlaştığı üs DK tarafından bilinmektedir ve sokaklara saldırdığı deşifrasyon ekiplerine de adresi verilmiştir.) Bir saat sonra Gürcan yoldaş da bu üsse gelir ve akşam saat 17:30'a kadar bu üste çeşitli tartışmalar ve süreç değerlendirmeleri yapılır, pratik görevler konuşulur. Saat 17:30 civarında Bedri, Gürcan, Ali ve S. evden çıkarlar. Bedri ile Gürcan yoldaşlar ayrıldıktan sonra Ali yoldaş da bir süre yürüyerek S. ile konuşur ve o da ayrı bir yöne gider.

- Aynı akşam saat 21:00-21:30 sıralarında Ali yoldaş sabah ayrıldığı A üssüne dönüp burada kalan yoldaşla pratik bazı konuları

konusur ve o gece bu üste kalır.

- 7 Mart sabahı kahvaltı yapıp tıraş olduktan sonra saat 9:00-9:30 sıralarında bu üstten ayrılan Ali yoldaş kurumlaşmasıyla görevli yoldaşımızla görüşmek üzere bir başka lojistik üssümüze gider (Buraya da B üssü diyelim) Buradaki arkadaşlarla görüşen Ali yoldaş görüşme sonrası bu arkadaşlar tarafından 10:30-11:00 sıralarında Fatih/ Edirnekapı'ya bırakılır ve bu saate kadar Ali yoldaş 6 Mart katliamını duymamıştır, haberi yoktur.

Katliamdan henüz haberi olmayan Ali yoldaş o gün öğlen saatlerinde randevusu olduğu Fatih/ Edirnekapı'daki bir üssümüze gidecektir. Ancak bu üs 6 Mart gecesi basılmış ve karakol kurulmuştur. (Ki aynı gün bu üssü arayan iki SDB Komutanımız telefon başında oturup üste yakalanan arkadaşlarımızdan birinin ismini vererek konuşan oligarşinin bir katili tarafından randevuya çağırılmış ise de yoldaşımız gerek ismi kullanılan yoldaşın sesini tanıyor olmalarından, gerekse de operasyondan haberdar olmalarından dolayı kurulan tuzağa düşmemişlerdir.) Son olarak görüştüğü yoldaşlardan Fatih/ Edirnekapı'da ayrılan Ali yoldaşın (büyük bir ihtimalle üssü telefonla kontrol etmeden) basılan bu üsse giderek kurulan karakola düştüğü ve katledilip kaybedildiği kesindir. Gerek son görüştüğü, gerekse de basılıp karakol kurulan üsteki yoldaşların ifade ve tanıklıkları bu gelişimi doğrulamaktadır. Operasyon sonrası Ali yoldaşın ilişkilerinin durumu ise bu konuda hiç bir kuşkuya yer bırakmamaktadır.

ALİ KIRLANGIÇLI HAKKINDA YARATILMAK İSTENEN "POLİS İŞBİRLİKÇİSİ" ŞAİBESİ, BU SÖYLENTİLERİ ÇIKARANLARIN DEVRİMCİ SOL DÜŞMANLIĞINI VE DEVRİM ŞEHİTLERİNE SAYGISIZLIĞINI KANITLAR

Hareketimiz, faşizme ve emperyalizme karşı sürdürdüğü mücadelede bugüne dek yüzlerce şehit vermiş ve bunların 10'a yakını "kaybedilmiş"tir. Bugüne kadar yakalandıkları ve ölümleri oligarşi tarafından kabul edilmeyen bu yoldaşlarımızın cenazeleri dahi bulunamamıştır ve bir mezarları yoktur. Bu noktada tüm şehitlerimize karşı göstermemiz gereken duyarlı ve sorumlu bir yaklaşım biçimi bu kayıp yoldaşlarımız için bir kat daha gereklidir. Çünkü onların geride bıraktıkları bir mezar taşı dahi yoktur, temsil ettikleri değeri yaşatan tek yer, onlara verilen değer ve saygıyla dolu olması gereken yüreklerimiz ve bilinçlerimizdir. Yüreklerle ve bilinçlerle onlar hakkında temelsiz, kanıtsız ve uydurma kuşku tohumları ekmek, tüm değerleri dinamitlemeye hazır bir ruh halinin göstergesidir. Ve bugün DK çeteciliği her şeyin önüne koyduğu konum kaygıları ve bireysel çıkarlar temelinde bunu yapmaktadır. Bu konuda izlenen yöntemlere bakıldığında tüm yapılanların ve sahip olunan niyetin devrimcilikle ilgisi olmadığını anlamak zor değildir.

6 Mart katliamı ile birlikte gözaltına alınan arkadaşlarımız

cezaevinde DK'nın emriyle resmen gözaltına alınmış, düşünce ve bilgi alış verişine ambargo konarak görüşe çıkarılmaları dahi zorla engellenmiştir. Tamamen kaba kuvvetle uygulanan bu yöntemle özeleştiriler alınmaya çalışılmış, alınamadığı noktada sahte imzalarla bir takım yazılar çıkarılıp legal dergilerde yayınlanmıştır. Bu sırada 6 Mart operasyonu ile ilgili aslı astarı olmayan, tamamen DK'nın suçlarını gizleyici spekülasyonlara hız verilmiş, bu türden spekülasyonlarla Hareket'imiz ve yoldaşlarımız yıpratılmaya çalışılmıştır. Bunlardan biri de Ali KIRLANGIÇLI hakkında üretilen karalama ve suçlamalardır.

Konuyla ilgili kulaktan kulağa fısıldanıp yaygınlaştıran karalamalar ve suçlamalar bir süre sonra resmileştirilmiş 26 Mart 1993 tarihli 55 sayı numaralı verilen sahte bir haber bültenine eklenen bir "önemli Not'da "... 6 Mart gününden beri kaybolan Kenan (Ali Kırlangıç) isimli darbeci konusunda da dikkatli olunmalıdır. Durumu bilinmemektedir. Gereken önlemler alınmalıdır." denilmiştir. Oysa o sırada bizle bağlantılarını kopardıkları cezaevlerindeki arkadaşlardan gerçek durumu öğrenmişlerdir. Amaç, sadece Hareket'imizi karalamak ve Ali gibi yoldaşlarımızı şaibe altına sokmaktır. Ki bu amaç 3 Nisan tarihli ve 40 sayılı legal yayında çok daha açık biçimde sırtmış Ali yoldaş "UYARI" başlığı altında yer alan şu cümlelerle "polis işbirlikçisi" ilan edilmiştir: "Ali Kırlangıç (Kenan) 6 Mart'ta İstanbul'da gözaltına alındı. Aynı operasyon çerçevesinde gözaltına alınan 24 kişinin isimleri polis tarafından açıklanırken Ali Kırlangıç'ın ismi açıklanmadı. Ve polis bugüne değin onu gözaltına aldığını kabul etmedi. Darbecilerle birlikte olan ve gözaltına alınıncaya kadar darbecilerle birlikte faaliyet yürüten Ali Kırlangıç gözaltına alındıktan sonra polisle işbirliği yaparak bildiği ilişkileri, bilgileri polise verdi. Bunun dışında durum bilinmemektedir. Hareket'imize, ilişkilerimize verebileceği zararların engellenmesi anlamında dikkatli olunmalıdır." (abç)

Bir sonraki sayıda cezaevindeki arkadaşların uyarısı üzerine yayınlanan düzeltme ile zevahir kurtarılmaya çalışılsa da amaca ulaşılmış, Ali KIRLANGIÇLI yoldaşımız hakkında şaibe yaratılmıştır. UYARI'larında Ali'nin işbirliği yaptığını ve ilişkilerini bildiklerini polise verdiğini iddia edenler, düzeltmelerinde "kesinleşmiş bir durum yoktur" dedikten sonra Ali yoldaşın gözaltında olup olmadığını dahi bilmediklerini itiraf etmektedirler. Bu tavrı nitelendirmek için "yüzsüzlük" deyiminin bile hafif kalacağını belirtmemiz gerekir. Devrimci ahlak ve dürüstlük kavramlarından haberi olmayanlar, mücadeleye, direnişe ve şehitlerimize zerre kadar saygısı olmayanlara yüzsüz demek hiç bir şey ifade etmiyor.

Ali KIRLANGIÇLI yoldaş İstanbul SDB'ler Komutanıdır ve İstanbul SDB'lerinin tüm ilişkileri Ali yoldaşta merkezleşmiştir, tüm ilişkileri, üsleri bilip tanımaktadır. Ve operasyon sürecinde de A ve B üslerimiz ile SDB Komutanı S'nin kurumlaştığı üslere gidip gelmiş, görüşmeler yapmıştır. Fatih/Edirnekapı'daki üs ise doğrudan

SDB'lere ait bir üs değil, geçici kullanılan bir yerdir. Bunlar dışında yine SDB'lere ait bir çok üs ve ilişkimiz vardır ve bütün bunlar da Ali yoldaşın ilişki ağı içindedir (bu arada 6 Mart günü katliamın gerçekleştirildiği Rifat ve Asiye KASAP yoldaşlarımızın kurumlaştığı üssü Ali yoldaşın bilmediği ve oraya hiç gitmediği kesinleşmiştir.) ve özellikle vurguluyoruz ki, Ali yoldaşın ilişki ağı içindeki tek bir üssümüz ve ilişkimiz 6 Mart operasyonu çerçevesinde olsun, daha sonra olsun düşman tarafından açığa çıkarılamamıştır. Bunun tek koşulu Ali yoldaşın çözülmesi veya işbirliği yapması idi ve bu da gerçekleşmemiştir.

Bu noktada kendinden çok emin bir şekilde "Ali Kırlangıç (...) polisle işbirliği yaparak bildiği ilişkileri, bilgileri polise verdi." uyarıları yapan çeteci mantığa sormak gerekiyor: Ali yoldaş hangi ilişkileri, hangi bilgileri polise vermiştir? Ali yoldaşın polisle işbirliği yaptığına ilişkin tek bir ipucu, tek bir kanıt gösterebilir misiniz? Hayır gösteremezsiniz, çünkü yoktur. Ama bunu yapmak zorundasınız, çünkü çeteci mantığınız, gittikçe devrimcilikten, siyasilikten uzaklaşan kafa yapınız sizi bu yöntemlere zorluyor. Karalama ve çamur atmayla, yalan ve demagojiyle politika yapabileceğinizi, mücadeleyi yürütebileceğinizi sanıyorsunuz. Başınızda yer alan DK'nın mafyacı düşünce sistemi bunu gerekli kılıyor. Çünkü onda devrimci öz kalmamıştır, devrimci değerlere en küçük bir saygısı kalmamıştır. Onun için her şey kendisidir. Bu düşünce onu DEVRİMCİ SOL düşmanlığına sürüklemiş ve bunu kendisine iş edinmiştir. Bu uğurda cinayetler işlemiş devrimci katline ferman kesmiştir. Sonu ideolojik-siyasi ve politik olarak bataklıktır, onu çirpindiği bu bataklığa gömülmeden kimse kurtaramayacaktır.

ALİ KIRLANGIÇLI DEVRİMCİ SOL'UN İSİMSİZ KAHRAMANLARINDAN BİRİ OLARAK TARİHİMİZDEKİ YERİNİ ALMIŞTIR. HIÇBİR KARALAMA VE YALAN ONUN ONURLU MÜCADELESİNİ, BOYUN EĞMEZ KİŞİLİĞİNİ KARARTAMAYACAKTIR...

Tarihimizde öyle isimler vardır ki Hareket'imizle, yarattığımız değerlerle bütünleşmiştir. Hiçbir zaman bu isimleri DEVRİMCİ SOL'dan ayrı düşünemeyiz, hiçbir zaman bu isimleri teslimiyet, yılgınlık, karamsarlık, düzen adamı olma ile birlikte düşünemeyiz. Onlar bizim düşünce ve hayallerimizde her zaman DEVRİMCİ SOLCU'dur, her zaman direnişçidirler, her zaman kararlılık ve coşkunun simgesidirler. İşte Ali KIRLANGIÇLI bu türden yoldaşlarımızdandır. DK çeteciliğinin hakkında şaibe yaratmaya yönelik ilk söylentileri çıkardığından itibaren Ali'yi tanımış olan hiç kimse bunların doğru olabileceğine inanmadı. Ali ne sonuna kadar işbirliği yapıp yanındaki yoldaşlarını katlettiren Tuğrul ÖZBEK'ti, ne de polisle birlikte üst ilişkilerine telefon etme sınırında kendini tutan Aydın'dı (kendisi halen DK'nın "ileri kadro"sudur) O gerçek anlamıyla bir proleter, her yönüyle bir DEVRİMCİ SOLCU idi. İşkenceci katillerin ona boyun eğdirmesi mümkün değildi. Her türlü direnişten yüzünün akıyla çıkmış, yıllarca boynunda idam ipiyle görevlerini aksatmamanın kaygısı dışınca tek bir kaygı duymamış bir yönetici, bir görev adamıydı. Sessiz, sakin ve mütevazı yapısıyla hemen tüm DEVRİMCİ SOLCU'ların saygı ve sevgisini kazanan Ali yoldaş yetenekleri, üretkenliği ve yaratıcılığı ile çalıştığı her yerde örgütlenmenin temellerinden biri olmuştur.

12 Eylül öncesi Marmara/Bursa bölgesi örgütlenmemizin yöneticilerinden bir olan Ali yoldaş tutsak düştüğü 12 Eylül yıllarında önce İzmit Cezaevleri'nde daha sonra İstanbul Askeri Cezaevleri'nde adı direniş ve boyun eğmemeye birlikte anılan yoldaşlarımızdan biridir. Yargılandığı dava 1984 yılında sonuçlandırılmış ve tamamen siyasi bir kararla idam hükmü almıştır. Yargıtay'ın hemen onayladığı bu karar, onun 1990 Mayıs sonuna kadar cezaevlerinde direniş ve örgütlülüğün önüne koyduğu görevlerinde en küçük bir gerileme yaratmamış, her zaman fedakarca en ön mevzideki, en zorlu görevlerin talibi olmuştur.

Ali yoldaşın cezaevlerinde üstlendiği ve başarıyla altından kalktığı görevler sadece direnişlere katılmak olmadı. O gerektiğinde öyküler yazan, desenler çizen bir devrimci sanatçı, gerektiğinde firar çalışmalarını her yönüyle organize eden bir yöneticiydi. Ve cezaevlerindeki tüm firarlarımızda Ali yoldaşın birinci derecede yaratıcılığı, pratik örgütçülüğü ve yöneticiliği vardır. Denilebilir ki İstanbul cezaevlerinde 1990 Mayıs'ına kadar gerçekleşen veya sonuçlandırılmayan tek veya toplu bütün firar girişimlerinde Ali yoldaşın payı belirleyicidir. Ve bugün Ali yoldaş hakkında "polis işbirlikçisi" şaibesinin kaynağı durumundakilerin firarları da

dahildir.

1990 Mayıs sonunda gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle duvarları aşan Ali yoldaş bu tarihten bir süre sonra Ortadoğu'ya geçmiş ve orada kurulan kamp faaliyetine katılmıştır. Bir süre eğitim gördükten sonra kamp komutanı yardımcılığı görevini üstlenen Ali yoldaşın kamp faaliyeti de o güne kadar ki yaşamından farklı değildi. Yine fedakar, yine emekçi, yine görevleri öne alan ve yine işi yapıp kotaran durumundadır. Kamp komutanının duyarsızlığı ve küçük burjuva gruru nedeniyle kamp faaliyetlerine karşı giderek artan ilgisizliği karşısında Ali yoldaş eğitimlikten kamp düzenine, teknik faaliyetlerden siyasi

eğitim çalışmalarına kadar her işe koşturmakta ve fiili olarak kamp komutanlığı yapmak zorunda kalmaktadır.

1992 baharına kadar kamptaki bu görevini sürdüren Ali yoldaş bu tarihte ülkeye geçer ve Fazıl yoldaşa bağlı olarak SDB çalışmalarına katılır. Fazıl yoldaşın 17 Nisan katliamında katledilmesinden sonra İstanbul SDB'ler komutanlığı görevini üstlenen Ali yoldaş, bu tarihten itibaren, giderek yozlaşan ve siyasi seviyesi düşen SDB örgütlenmesini rayına oturtmaya çalışırken aynı zamanda SDB'lerin siyasi pratiğini de örgütler. Ancak benmerkezci anlayışın kısa vadeli düşünce sistemi ve günlük dayatmaları bu çabaların önündeki en büyük engeldir.

13 Eylül tavrının ortaya koyduğu gerçeklerin ortaya çıkmasından sonra Ali yoldaşın temel düşüncesi örgütsel güvenlik ve bölünmeden bu badireyi atlattırmaktır. Tüm çabaları bu yöndedir. 13 Eylül tavrını haklı ve gerekli bulmasına karşın son ana kadar DK ile ilişkisini kesmez, onu belirli bir konuşma-tartışma platformuna çekmeye çalışır. En son katliamdan on gün kadar önce DK ile bir daha görüşür ve çözüm önerilerini iletir. Aldığı cevap "siz kimsiniz, bu Hareket benim, herşeyini ben bilirim" türünden tüm köprüleri atıcı bir cevaptır. DK'nın hiçbir çözüme yaklaşmayacağını bilmesine rağmen sonuna kadar çabalarını sürdüren Ali yoldaş bu noktadan sonra DK'ya rağmen bir şeyler yapıp örgütü düzlüğe çıkarmaya, kendini aktif bir unsur haline getirmeye çalışmıştır. Kaybedildiği 7 Mart

öğlen saatlerine kadar bu çabasını hummalı bir şekilde sürdüren Ali yoldaşı kaybetmemiz oligarşiyi olduğu kadar DK çeteciliğini de sevindirmiş ve açığa çıkmayan durumu "polis işbirlikçisi bir darbeci" şaibesi yaratılarak kullanma yoluna gitmiştir, ama gerçekler hiç bir zaman çarpıtılmıyor, değiştirilemiyor. Bunu bir kez daha yaşadık ve gördük. Ali yoldaş hakkında bu türden şaibelerden bugün geriye kalan DK çeteciliğinin ahlaksızlığı, yüzsüzlüğü ve kendi çıkarı için her şeyi tahrip edebilecek mantığıdır, bu mantığın gözler önüne serilmesidir. Oligarşi Ali yoldaşı katledip kaybetmekle yok edemedi. DK çeteciliği onu siyasi olarak bitirmek istedi, o da başaramadı. Ali bir komutan olarak, bir yönetici olarak, bir direnişçi ve çok yönlü bir devrimci olarak her zaman bizimle birlikte mücadelemizde yaşayacaktır. Onun mezarına ve ismine tahammül edemeyenlerin yeri ise değişmeyecektir. Orası bir bataklıktır!..

ALİ YOLDAŞI KAYBEDİP KATLEDENLERDEN HESAP SORACAĞIZ!..

DEVRİMCİ SOL DÜŞMANLARININ SONU BATAKLIKTIR!..

DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

ŞEHİTLERİMİZE DEVRİM SOZÜMÜZDÜR!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVRİMCİ SOL

SALDIRILAR

7 Mart '93 Malatya: Bir bayan arkadaşımız devam ettiği dersanede 7 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Dersanede bulunan insanların müdahalesiyle saldırıdan yara almadan kurtuldu.

10 Mart '93 İstanbul Üniversitesi: Ali Çağlayan 6 Mart şehitleri ile ilgili anma yaptığı için dövüldü.

11 Mart '93 Alibeyköy: DK hizbine bundan böyle tavır alacağını açıklayan Av. Fethiye Pekşen bir grup tarafından gözaltına alınmak istendi.

12 Mart '93 Avcılar: Ali Çağlayan evine gelen bir grup tarafından dışarı çağırıldı. "Ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için işkence yapılarak dövüldü. Elleri yere açtırılıp üzerinde topukla dönülerek ezildi ve bir dişi kırıldı.

15 Mart '93 Esenler: İsmet-Nurten Ercan'ın evine gelen bir grup "3 Mart kararları"nı okudu, tehdit ederek ayrıldı.

15 Mart '93 Malatya: Bir arkadaşımız gözaltına alındı. Baskı ve tehditle kendisine "özeleştirisi" yazdırıldı ve ancak bu şekilde serbest bırakıldı.

18 Mart '93 Sağmalcılar: 6 Mart operasyonunda tutuklanan arkadaşlarımız cezaevinde gözaltına alındı. Avukat ve aile görüşüne dahi çıkartılmadı.

18 Mart '93 Esenler: İsmet Ercan, özeleştirisi verip sessizce bir kenara oturmadığı takdirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edildi.

18 Mart '93

Küçükarmutlu: Halktan bir insan olan Mehmet Doğan'ın evi basıldı. Evde misafir bulunan bir arkadaşımız işkence yapılarak dövüldü. Saldırıda arkadaşımız, kol ve bacakları tornavida ve şişlerle delinerek, kafası 4 yerinden kırılarak ve sırtından 30 demir çubuk darbesi alarak ağır şekilde yaralandı. Ayrıca ev halkından içlerinde 60 yaşındaki Hüseyin Doğan'ın da bulunduğu üç kişi yaralandı. Saldırganlar yaralı arkadaşlarını, demir çubuk ve sopalarını bırakarak ve birkaç el ateş ederek kaçtılar.

19 Mart '93

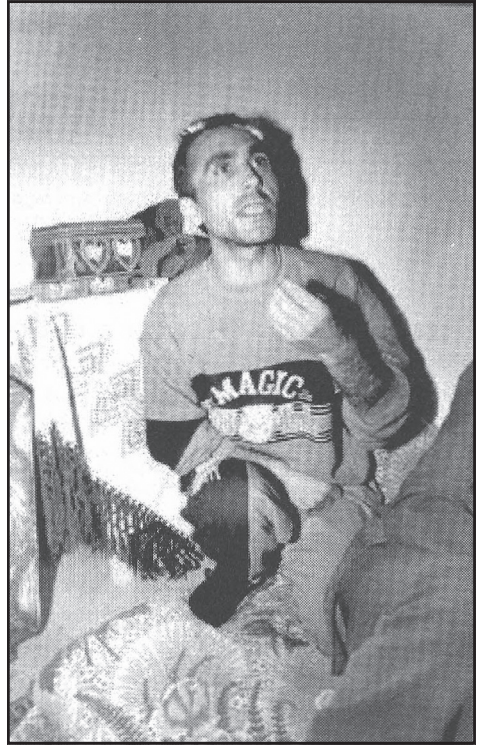
Küçükarmutlu: M.D'nin evine saldırıdan haberdar

olan bir grup aile ve arkadaşımız olay yerine giderek duruma müdahale ettiler. Yaralılar doktora götürülüp tedavileri yaptırıldı. Yaralı saldırgan da tedavi ettirildi, kendi isteği üzerine arabayla istediği yere bırakıldı. Aynı gün akşam M.D'nin evine ikinci saldırı gerçekleşti. Saldırganlar içlerinde 60 yaşındaki Hüseyin Doğan'ın da bulunduğu ev halkından üç kişiyi ağır şekilde yaraladılar. M.D'nin evine molotof kokteyli atıldı ve tüm eşyaları tahrip edildi ve ev kundaklandı, evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaklanmıştır.

19 Mart '93 Esenler: İsmet ve Nurten Ercan'ın evine gelen 8-10 kişilik bir grup, devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde kendilerini yurtdışına gönderecekleri aksi halde kırılmadık kemikleri kalmayacağını söyleyerek silahla tehditte bulundular. Bu günden itibaren 3 gün evin çevresinde silahlı bir şekilde dolaştılar, silahlarını gösterip havaya ateş ettiler. İsmet-Nurten Ercan olayın tırmanmaması için evlerini terk ettiler.

23 Mart '93 Hisarüstü: İki silahlı 12 kişi tarafından Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL'in evi basıldı. Evin çevresini saran saldırganlar silahlı tehditlerde bulundular. Komşuların dışarıya birikmesi ve tepki göstermesi üzerine saldırganlar herhangi bir maddi bir hasar vermeden çekip gittiler.

25 Mart '93 Cerrahpaşa: 24 Mart operasyonunda katledilen

şehitlerin cenazesi ile ilgilenmek üzere morg önüne giden şehit ailelerimizden Bakiye ELİUYGUN, Nevin YAĞAN ve Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL morg önünde hakaret ve tehdide maruz kaldılar.

25 Mart '93 Aksaray: 24 Mart operasyonunda katledilen şehitlerin cenaze törenleri ile ilgilenmek üzere HEP İl binasına giden Av. Fethiye Pekşen saldırıya uğradı, dövüldü, elleri, ayakları ve ağızı bağlanarak çatıda bir yere kapatılarak gözaltında tutuldu. Durumu fark eden HEP İl yöneticilerinin müdahalesiyle saldırganların elinden alındı. Saldırganlar bu tutumları dolayısıyla HEP İl yönetimini tehdit ettiler.

27 Mart '93 Malatya: Bir arkadaşımızın evi basıldı ve eşinin de yanında saldırıya uğradı

29 Mart '93 Malatya: Daha önce saldırıya uğrayan bir bayan arkadaşımız ikinci kez 7 kişilik bir grubun saldırısına uğradı.

30 Mart '93 Sağmalcılar: 6 Mart operasyonunda tutuklanan ve avukatları Fethiye Pekşen ile görüşmesi cezaevi komitesince engellenen insanlarla ilgili bir grup devrimci-demokrat avukat siyasi temsilciler konseyi ile görüşüp diyalog kurmasına ve Av. Fethiye Pekşen'in müvekkilleri ile görüşmesinin sağlanmasına yardımcı olmak istediler. Avukatlar Konseydeki KT yanlısı DS temsilcisi tarafından "Fethiye suçludur. Şu anda siz de suç işliyorsunuz" vs. denilerek tehdit edildiler.

31 Mart '93 Aksaray: Ali Çağlayan yolda yürürken saldırıya uğradı ve dövüldü.

31 Mart '93 Aksaray: Çağdaş Hukukçular Derneği girişinde Av. Fethiye Pekşen'e saldıran bir grup gözaltına almak istedi. Gürültüleri duyup dernekten çıkan avukatların müdahalesiyle Av. Fethiye Pekşen saldırganların elinden alınıp derneğe girmesi sağlandı ve yine avukatlar eşliğinde dernekten ayrılabilirdi.

7 Nisan '93 Beyazıt Öğrenci gençlikten arkadaşlarımız Erol ÇAM ve Nurcan GÜZEL bir fotokopi dükkanında saldırıya uğrayarak dövüldüler, belgeleri ellerinden alındı, fotokopi makineleri tahrip edildi.

9 Nisan '93 Bakırköy: Av. Fethiye Pekşen'in evi silahlı 4 kişi tarafından basıldı. Kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar silah tehdidi ile Av. Fethiye Pekşen'i gözaltına almak istedi. Karşı çıkan evde bulunan insanların beynine silah dayandı. Tüm tehditlere rağmen gözaltı girişiminin başarılı olamayacağını anlayan saldırganlar, olaydan haberdar olan bir arkadaşımızın yardım getirmesi üzerine alel-acele evdeki insanlara saldırıp ağır yaralayacak şekilde döverek kaçtılar. Saldırıda 4 kişi yaralandı.

9 Nisan '93 Bağcılar: Biri bayan iki arkadaşımız silahlı bir grup tarafından çembere alınarak kovalandı, üzerlerine ateş açıldı.

10 Nisan '93 Beşiktaş: Öğrenci Gençlikten Gülcan Güzel tartışmak istendiği belirtilerek bir kafeteryaya görüşmeye davet edildi. Arkadaşımız gittiği kafeteryada 6-7 kişilik bir grubun

saldırısına uğradı, burun kemiği kırıldı, kafeteryada bulunan insanların müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak bir hastaneye kaldırıldı.

22 Nisan '93 Gazi Mahallesi: Ercan Temelli ve Muammer Aydın kaldıkları evi basan silahlı bir grup tarafından katledildiler. Ercan Temelli'yi yatağından doğrulmaya dahi fırsat vermeden yatakta, Muammer Aydın'ı ise yere yatırıp ensesinden tek kurşunla infaz eden saldırganlar önce gazeteleri arayıp eylemin Gazi Milislerince gerçekleştirildiğini ve Ercan ve Muammer'in darbeci oldukları için cezalandırıldığını, İsmail ... isimli darbecinin ise bu seferlik ellerinden kurtulduğunu belirterek eylemi "D.S. Önderlik" adına üstlendiler. Eylemin geniş halk kitlelerinde nefret ve öfke yaratması üzerine ertesi gün bir bildiri çıkartan "önderlik"; öldürmek için değil tartışmak için girildiğini ancak kendilerine pusu kurulduğu ve çıkan çatışmada Ercan ve Muammer'in öldüğünü(!) açıkladı.

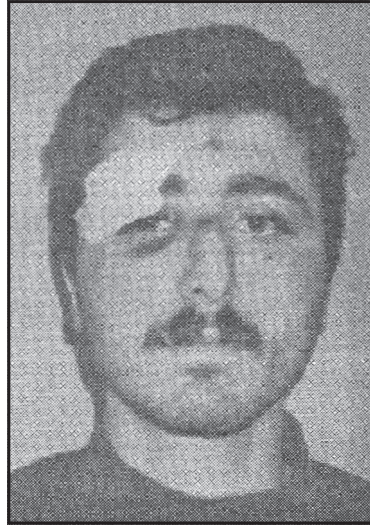
24 Nisan '93 Hisariçi: Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL'in evi silahlı 12 kişi tarafından basıldı. Kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar Saniye GÜZEL'i dövüp, evdeki tüm eşyaları kırıp tahrip ettiler. Daha sonra ev ateşe verildi. Ancak Saniye GÜZEL'in evden çıkmaması ve "evimi benimle birlikte yakarsınız" demesi üzerine saldırganlar alevleri söndürüp gittiler.

26 Nisan '93 Gazi Mahallesi: Mahalledeki tüm evleri dolaşan DK'cılar halkı Muammer'in cenazesine gitmemesi için tehdit etti ve aynı gün kaldırılacak olan İ. Yalçın'ın cenazesine çağırıldı. Muammer'in cenazesine gidilmemesi için kendilerine baskı yapılmasına tepki gösteren Gazi Mahallesi halkı İ. Yalçın'ın cenazesine katılmadı.

1 Mayıs '93 Berlin: Avrupa'daki sol gruplar tarafından tecrit edilen ve 1 Mayıs'a alınmayan DK'cılar, arkadaşlarımızın 1 Mayıs kutlamalarına gitmesini fırsat bilerek Berlin'deki derneğimizi bastılar ve işgal ettiler. Diğer sol grupların da müdahalesiyle işgalciler dernekten çıkmaya ikna edilmeye çalışıldı ve şiddete başvurmamaya çağırıldı. Ancak saldırganlar cop ve sopalarla derneğin önünde biriken arkadaşlarımıza saldırdı. Sol grupların temsilcilerinin arkadaşlarımız yanında bulunmasına dahi aldırış etmeyen grup hedef gözeterek ateş etmeye başladı ve silahı dahi bulunmayan Ercan ŞAKAR'ı katletti. Olaydan sonra bir açıklama yapan DK, olayları tersyüz ederek kamuoyuna aktardı, suçlarını inkar etti ve TKP/ML sorumlusunu da tanık gösterdi. Daha sonra bir açıklama yapan TMP/ML Avrupa örgütlülüğü olayın gerçek yüzünü kamuoyuna anlattı, DK'nın yalanlarını açığa çıkardı ve saldırıyı kınadı.

11 Mayıs '93 Esenler: Bir yakınlarının evine uğrayan İsmet-Nurten Ercan saldırıya uğradılar. Evin çevresini saran saldırganlar ev halkı ve mahalle sakinleri tarafından uzaklaştırıldı. İsmet-Nurten Ercan halkın oluşturduğu güvenlik çemberi altında evden çıkartılarak güvenli bir yere gönderildi.

16 Mayıs '93 Sağmalcılar: Hareket'imizin sorunlarının DK yapılanması içinde çözülmesinin mümkün olmadığını belirterek koşuştan ayrılmak isteyen ve içlerinde henüz Hareket'imizin yaşadığı sorunlarda kendisini taraf olarak dahi görmeyen insanların da bulunduğu 7 arkadaşımız DK hizbine tavır aldıkları ve koşuştan ayrılmak istedikleri için içlerinden 5'i ağır yaralanacak şekilde dövülerek kan revan içinde, "bunlar siyasi değil, bunlarla bizim işimiz bitti, bunları döver misiniz, söver misiniz, sürgün mü edersiniz, ne yaparsanız yapın" denilerek 7 arkadaşımız da cezaevi idaresine teslim edildiler. Konseydeki diğer siyasi temsilcilerin ve avukatların durumdan haberdar olmasıyla arkadaşlarımızın bir başka cezaevine gönderilmesi engellendi ve C üstü 3. Koğuşa alınmaları sağlandı.

19 Mayıs '93 Malatya: Bir arkadaşımızı arabayla takibe alan DK'cılar kendileri için uygun gördükleri bir anda saldırarak dövmüşler, bacaklarını sakatlamışlardır.

20 Mayıs '93 Altınşehir : Mahallede dağıtılan bildirimimizi alıp okudukları için halktan 4 insan demir çubuk ve sopalarla dövüldü, şişlendi ve ağır şekilde yaralandı.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM
1 Haziran 1993
(Sayı 1, Sayfa26-28)

"DERSİM İBRAHİM ERDOĞAN KIR GERİLLA BİRLİĞİ"NDEKİ ARKADAŞLARA

Devrimci Hareket içindeki sorunların geniş bir kesime yayıldığı Ocak ayından itibaren konu ile ilgili pek çok şey yazıldı, söylendi. Bunların birçoğu da bizim ahlakımız, kültürümüzle hiç ilgisi olmayan küfünameler olması bizleri ta derinden yaraladı. Eski yoldaşlarımıza, sıradan insanların diliyle kütürnameler yazdırılabileceğini tahmin ediyorduk. Ancak arkadaşlarımızın buna alet olabileceğini, böylesi bayağı bir dil ve üslubu kendilerine yakıştırılabileceklerine olasılık tanıımıyorduk.

Yanıldık. Devrimci kadrolarla ilişkide küfür ve hakaretin yeri olabileceğine dair derin teorik açıklamalar yaparak kendini aklamaya çalışan DK'nın "yazın" talimatlarıyla kaleme sarılan kimi eski yoldaşlar birbiriyle yarış edencesine kütürnameler yazdılar. Yanıldığımız için değil, eski yoldaşlarımız bunu kendilerine yakıştırılabildikleri, kültürümüzü bir kalemde çizip ayaklar altına alabildikleri için üzüldük. Arkadaşlarımızın yalana ve demagojiye gereksinim duymaları yaraladı bizi.

Bizlere yakıştırılanların çirkinliğine değildi tepkimizin esas yanı. Çünkü bu çirkinliği üretenin kim olduğunu biliyorduk. Tartışmalar içinde O'nu iyice tanımiştık. Ancak bu çirkinliklere ortak olmayacaklarını düşündüğümüz yoldaşlarımızın bu ahlaksızlığa dur dememeleri bizi şaşırttı. Çünkü insanlarımızın böylesine ciddi iddia ve ithamları tartışabilecek olgunluk seviyesine sahip olduklarını düşünüyorduk. Oysa ortada ne olgunluk, ne soğukkanlılık, ne de olaya politik bakış görebildik. Birilerinin kışkırtmasıysa duygusal tepkiler veren eski yoldaşların apolitik yaklaşımlarla "15 yılın ürünü bu mu?" diye sormak zorunda kalan devrimcileri sarstı.

Arkadaşlar,

Hakkımızda yalan-yanlış şeyler söylenmesi bizleri çok etkilemiyor. Biliyoruz ki, gerçekler eninde-sonunda ortaya çıkacaktır. Ama 20 yılda yaratılan gelenek, ahlak ve kültürümüzün yerle bir edilmesini telafi etmek çok zordur. Bu nedenle, bugün bazı noktalarda aynı şeyleri düşünmesek de eski arkadaşlarımızdan biraz dürüstlük istemek hakkımızdır.

Mücadele Gazetesi'nin 45. sayısında Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği imzasıyla yayınlanan bir mektupta gerilla arkadaşlar hepimizi üzen 12 kaybın acısıyla bizlere veryansın ediyorlar. Pertek Akçapınar Jandarma Karakolu'na başarılı bir saldırı gerçekleştirmenin sevincini yaşayan arkadaşların bu eylem ardından düşmanın gerçekleştirdiği operasyonla 12 kayıp vermesinden dolayı bizi suçlayıp özellikle bir yoldaşımızı hedeflerken şöyle yazıyorlar:

"A... alçağı ve yandaşlarına bir kez daha sesleniyoruz. Foseptik çukuruna girtlağınıza kadar batmışsınız. Ne kadar kendinize şu veya bu misyonu biçmeye çalışırsanız çalışın siz birer hainsiniz ve elinizdeki silahlar üzerinde hiçbir hakkınız yok, onlar yalnızca Devrimci Sol savaşçılarıdır. Yani bizimidir, hemen bize ait olan silahlarımızı bize iade edin, aksi olarak 12 şehidimizin hesabını açık düşmanımızdan soracağımız gibi sizden de sormak boynumuzun borcudur."

İnsaf arkadaşlar! Ve biraz dürüstlük! Bu "foseptik" edebiyatı size yakışmıyor. 12 gerillanın şehit düştüğü olayda çatışmanın 8 saat sürdüğünü haklı olarak övüne övüne söylüyorsunuz. 8 saat çatışabilecek kadar yanında mermisi bulunan bir gerilla birliği "mermileri bittiği için şehit düştüler ve mermileri göndermeyen darbeciler suçludur" demek en azından sizlere öğretilen askerlik bilgisinin eksik kavrandığını da göstermiyor mu? Zira hareket halindeki gerillanın yedeğinde zaten böylesi uzun çatışmalara yetecek kadar mermisi yoktur. En azından pratik taşıma açısından her gerillada binlerce mermi olmaz.

Sizlerle görüşmeye giden A. arkadaşın her türlü riski de göze alarak götürdüğü 9 kalaşnikof, 1 adet diktiriof, 2.000 mermiyi, bir susturuculu tabanca ve mermileri ile diğer eşyaları unutmuş olamazsınız. Bunlar Mart ayında oldu ve yoldaşımız sizlere bu malzemeleri getirdiğinde "D... olsa bunu yapmazdı" diyen siz değil miydiniz? Evet gerçekten de tersi durumda DK, Bedri yoldaşın yerinde olsaydı size silah vb. gönderir miydi? Bunun cevabını siz "hayır" olarak vermişsiniz ve eklemiştiniz "Eğer DK ülkeye gelmezse onunla olmayız." Ülkeye gelebilmek için beş adet pasaport "yeterli" olmamış olacak ki, ülkeye adım atmamaya yeminli DK yandaşı iseniz o ziyaretteki sözlerinizi hatırlatmak isteriz. Bugün "alçak" sıfatına layık gördüğünüz yoldaşımız (bizler adına) sizin için yaşamsal önemi olan malzemeleri getirdiğinde ve ayrılırken samimi duygular içerisinde gözleri yaşaran sizlere bu tavrınızı yakıştıramıyoruz.

Arkadaşlar,

Sanmayın ki, 13 Eylül'de tutuklanan DK sizler için depolarca dolu silah, vs. bırakmıştır. Bugün bizlerden "gasp ettiğimiz" silahları ve olanakları istiyorsunuz. Bedri ve diğer yoldaşlar katledilmeden önce, o günkü olanaklar ölçüsünde sizlere gönderebildiklerini göndermişti ve süreç içinde takviye etmeyi düşünüyorlardı. Yaşananları ve DEVRİMCİ SOL'un 6 Mart'ta atlattığı badireyi biliyorsunuz. Buna rağmen biz, savaşan kim olursa olsun (farklı bir devrimci grup bile olsa) elimizden geldiğince yardım etmek isteriz.

Bugün sizleri "darbeciler olanaklarımızı gasp ettiği için bir şey gönderemiyoruz" diye kışkırtan DK pekala kendi ihtiyaçları ve bizleri katlettirme araçlarını temin için para bulabildiğine göre, sizin ihtiyaçlarınız için de bulabilir. Sizi güçlülük gösterisinde bulunmak için eyleme sokan DK'nın öncelikle yedek malzeme, vb. ihtiyacınızın giderilmesini düşünmesi gerekmez miydi?

Kır Gerilla faaliyetlerimiz 13 Eylül 1992'den sonra başlamadı. Eğer kırdaki bir takım teknik, lojistik sıkıntılar yaşıyorsa nedenlerini de 13 Eylül sonrasında değil, öncesinde aramak gerekir. Tartışmanın siyasi özü kaybolmasın diye ayrıntılarına girmek istemediğimiz savurgan ve denetimsiz harcamalarıyla örgütün olanaklarını heba eden "önderlik" in 13 Eylül öncesinde kıra ne aktardığını; o dönem henüz "gasp edilmemiş" olan olanakları nasıl kullandığını kendisine sorabilirsiniz. Örneğin "güvenliği" için satın alınan villanın orta yerine 80 milyonluk yüzme havuzu yaptırma projesi yerine bu olanağın kıra ayrılması düşünülmüş mü, bunu sorabilirsiniz. "Güvenlikli" villa için 80 milyonluk yüzme havuzu projesi geliştiren DK'nın SDB'ler Komutanı Ali KIRLANGIÇLI'nın önemli bir projesi için 100 milyon lirayı vermemesinin nedenlerini sorabilirsiniz. Biliyoruz hemen "Menzir ve Kozakçıoğlu'nun ağzı", "kontrgerilla faaliyeti" vs. diyeceksiniz. Ama bunların tanıklarının hepsi ölmüştü, ya da örgütün bütün "belgeleri Çiftelhavuzlar'da yakılarak kül olmadı".

Arkadaşlar,

Eleştirilerinizin önünü kesmek için "benim çoraplarımla uğraşıyorlar" yaygarasını koparan DK'ya diyoruz ki; çoraplarına gelinceye kadar uğraşılacak o kadar çok şey var ki çorapların senin olsun ama, gerillanın ayağında doğru dürüst bot, ellerinde yeterli silah ve cephane yokken yeri gelir hesapsız harcamaların hesabı sorulur! Dünyayı sarsan, çağ açan LENİN, Okhrana ajanları kendisini ararken yoksul bir işçinin evinin çatı katında yakınmadan örgütü yönetiyordu. CASTRO elinde silahı, sırtında ağır yükü dağ-bayır savaşıyordu. Bu gerçekler ortadayken savaşılarımızın DK'nın harcamalarının hesabını sormaları neden hazmedilemiyor? Ve neden hesap verip aklanmak varken hedef şaşırtıp "gasp ettiğiniz olanakları verin" denilerek küfrediliyor?

Arkadaşlar,

Devrimciler, değil siz, dost başka bir örgüt istese de olanakları ölçüsünde yardım edecek bir anlayışa sahiptirler. Size ait olup da el konmuş ya da sevkıyatı önlenecek herhangi bir şey yoktur. Düşmana kaptırılanların sözünü ediyorsanız, onların nasıl kaptırdığından önce 6 Mart Katliamı'nın nasıl olduğunu, DK'ya ve 7 Mart sabahı "biz oraya kimlerin gidip geldiğini biliyorduk" diye övünen sözcüsü Malik'e sorun. Ayrıca DK'ya şunu da sorun: Ev bastırıp gasp ettiği silah ve diğer malzemeleri ne yapmış; size mi göndermiş yoksa son dönemde ardı arkası kesilmeyen operasyonlarda düşmana teslim mi edilmiş?

Ortada o kadar çok yalan ve demagoji var ki, sayfalar yazılsa bitmiyor. Sizlerden duygusallıktan uzaklaşarak, mantıklı sorularla doğruları, gerçekleri bulmanızı istiyoruz. DK başarısızlıklarının üstünü örtmek için "darbeci" olarak nitelediği devrimcileri hedef gösteriyor. Bu oyuna gelmeyin! Bu cinayetlere ortak olmayın diyoruz. Biz, her şeye rağmen, yapabileceğimiz her türlü yardıma

yine hazırız. Hiçbir devrimciyi düşmanla savaşında silahsız bırakmak istemeyiz. Bize "foseptik" edebiyatı ile çamur atsalar bile!

SORUNLARIMIZI LENİNİST ÖRGÜT ANLAYIŞIMIZLA ÇÖZECEĞİZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

(Devrimci ÇÖZÜM'ün 1 Haziran 1993 tarihli 1. sayısının 24. sayfasında imzasız yayınlanan bu mektup, Kır Birlikleri Sorumlusu'na aittir.)

"MÜCADELE" GAZETESİ DEVRİMCİLİĞİ BIRAKTIRMA KAMPANYASI AÇTI!

Bir süreden beri Mücadele Gazetesi'nde devrimciliği bıraktığı söylenen birtakım insanların açıklamalarına özel bir yer veriliyor.

41. sayıda Ayhan "SAİT" imzalı bir yazı yayınlandı. Şöyle diyordu:

"... Şu aşamada devrimcilik yapmak istemiyorum..."

Daha sonra Tahsin, Sinan, Mevlüt imzalarıyla "Yoldaşlarımıza çağrı ve özeleştirimizdir" başlıklı bir özeleştirisi 45. sayıda yayınlandı. Ve ardından aynı sayfada Sinan'ın bu özeleştirmeden imzasını çektiği dipnotu düştü.

Bu yazıların ne kadar gerçek olduğu belli değil. Birincisi, Sinan böyle bir özeleştirisi vermediğini söylüyor. İkincisi, "zindan içinde zindan" koşullarında insanların yaklaşık 1,5-2 ay arkadaşlarıyla haberleşmelerini engelleyip tek yanlı haber, yalan ve demagoji ile şartlandırarak ölüm tehditleriyle alındığını herkesin bildiği "özeleştirilerle övünmek kendisine devrimciyim diyenlerin işi olmasa gerek.

Üçüncüsü birileri gerçekten de devrimciliği bırakma anlamında bir özeleştirisi vermiş olsa bile bunu, kendisine bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde misyon biçmiş bir dergi yayınlamaz. Çünkü böyle bir derginin misyonu devrimciliği özendirme, aksi değil. Ancak görünen o ki, son dönemde Mücadele'nin böyle bir sorunu yok.

Peki, Mücadele'nin bu sayılarını okuyan bir devrim sempatizanı, bu "özeleştirilerden ne gibi bir ders çıkaracak? Veya bugün devrim için ölüme giden biri bu yazılardan ne öğrenecek?

Görünen o ki, Mücadele Gazetesi son aylarda misyon değiştirmiş, "darbeciliği alt etme" görevinde iyi bir suflör olmayı iş edinmiştir. Bu yeni misyonu Mücadele'nin gözünü kör etmiş, ne yazdığını bilmez noktaya getirmiştir. Bu gazetenin bir çok çevredeki yeni adı "Yalan Gazetesi"dir. Mücadele yalan ve demagoji üzerine kurulu "darbeciliği alt etme" kampanyasında büyük bir gazetecilik örneği vererek 45. sayısında "Eskiden N ve Arif ile yakın görev ilişkisinde bulunmuş bir arkadaşın anlatımı" başlığıyla Engin imzalı bir yazı yayınladı.

Engin'e geçmiş sürecin tanığı olarak değer verilmiş. Bu değer Mücadele'nin yeni misyonuna uygun. Bakın Engin söz konusu yazısında engin tecrübelerini nasıl aktarıyor:

"1988 yılının Kasım-Aralık aylarında mali durumumuzun tam anlamıyla "sıfır" olduğu dönemde, o günlerde çoğu kez taksi paramız olmadığı için yürüdük ve bu nedenle bacaklarımızın iç tarafındaki kıllar dökülmüştü. Sokağı biraz da parasızlık nedeniyle öğrenmek

zorundaydık." Engin tecrübelerinden, taksi parası (dikkat edin dolmuş, otobüs değil) bulamadığı için yürümekten kılları dökülmüş bacakları ile Londra'nın streetlerinde Avrupalı bayanlar aramakta yararlanan bu mülteci, yazısının sonunda şöyle diyor:

"Akıllı selim sahibi her insanın anlayacağı gibi, bu yazının amacı Arif'i eleştirmek, teşhir etmek kesinlikle değildir. Amaç ülke dışında, içinde, kırdada, şehirde, legalde, illegalde nerede olursa olsun Arif ve eğer varsa onun gibilerinin peşine tek bir devrim sempatzanının bile takılmasını engellemektir."

Mücadele'cilerin "arkadaşı" Engin, devrimciliği bırakmış, bırakmakla da kalmayıp soluğu Londra'da almış bir mülteci olarak şehire-kıra, legale-illegale perspektif sunuyor. Biz Engin'in kaleme nasıl sarılmak zorunda bırakıldığını ve nelere değinmesi gerektiği üzerine hangi Dayı'sının taktik verdiğini biliyoruz. Sorun, Engin'in ne yazdığı değil, devrimciliği bırakan birini ciddiye almak gereksiz. Biz Engin gibi bir zavallıyla uğraşmayı küçüklük görüyoruz. Asıl sorun O'nu ciddiye alıp tanıklığına değer verenlerin ve MÜCADELE Gazetesi'nde adeta yeni epilasyon yöntemleri üzerine reklam yapar gibi şeyleri "Isırgan" köşesinde değil de diğer sayfalarda yayınlamaları ve Engin'e "Arif ve varsa onun gibilerinin peşine takılmayın" çağrısı yaptıracak bir misyon biçmeleridir. MÜCADELE'nin değerli "arkadaşı" Engin merak etmemeli ve rahat uyumalıdır. Çünkü kimse şu veya bu "kişi"nin peşinden gitmiyor. Devrimciler şu veya bu "kişi"nin peşinden gitmek gibi bir sorunları olmadığını ve olmayacağını, kişileri yüceltmeyeceklerini belirtiyor ve DEVRİMCİ SOL'un Marksist-Leninist önderlik anlayışını sahipleniyorlar. Ama madem MÜCADELE Gazetesi bunları söyletiyor, biz de Dursun KARATAŞ ve yandaşlarına:

- Örgütten ayrılmadan bir gün önce örgütten 10 milyon lira koparan,

- Örgütten habersiz evlenip eşinin hamileliği gizlenemez hale gelinceye kadar bunu gizleyen,

- Cezaevinde firar hazırlıkları sürerken, bugün O'na suflörlük yapan Dayı'sını evinde barındırmayı kabul etmeyen,

- Sabo yoldaş hasta iken dinlenmek üzere gittiğinde üç günde evi Sabo'ya zindan eden,

- "Bir daha polisle karşılaşmak istemiyorum, dizlerim titriyor" diyerek devrimciliği bırakan ve soluğu Londra'da alan... Engin'in peşinden gidin mi diyelim?

Hayır, herşeye rağmen bunu demiyoruz. Makyavelizm'in körleştirdiği MÜCADELE Gazetesi, darbeciliği alt edeyim derken devrimciliği bırakanlardan medet umacak kadar küçülmüştür. Devrimciliği bırakmanın propagandasını ise bırakın FORUM, TERCÜMAN, vb.leri yapsın. Aksi takdirde yarın Şaban TAŞÇI ve Tuğrul ÖZBEK gibilerinin yazılarına ve tanıklıklarına bile ihtiyaç duyacaksınız.

Basit ve küçük hesaplar tasfiyecileri, "bizden olmuyorsan,

devrimciliği bırak" kampanyası açmaya, daha da olmazsa devrimciliği bıraktırmak için -silahla öldürmeyi de içeren- bir terör uygulama noktasına getirmiştir. Bir adım ötesi uçurumdur. D. KARATAŞ yandaşlarına dikkatli olmalarını öneriyoruz. Bütün dikkatlerini devrimcilere vererek silah sıkarken geri geri uçuruma doğru gidiyorlar. Bütün umudumuz devrimle karşı-devrim arasında buldukları noktayı iyi tahlil edebilmeleri ve bu uçurumun kenarından dönmeleridir.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM
1 Haziran 1993
(Sayı 1, Sayfa 22)

YOLDAŞLARIMIZA YENİ BİR SALDIRI DAHA!..

**POLİS KORKUSUYLA ALMAN
KONSOLOSLUĞU'NA SİĞİNİP RUHUNU
SATMASI ENGELLENEN MALİK
DEVİRİMCİLERE MİT'İ KISKANDIRAN
KOMPLOLAR KURARAK MÜLTECİ RUHUNU
DOYURUYOR...**

Artık sözlerin de bir anlamı kalmadı. Bir çete kan dökerek kendini ispatlama çabasında. DEVRİMCİ SOL düşmanlığında ısrar ediyor. Halkların gözünde ne olduklarını gösterenler, devrimcilere kurulan komplolarla tarih yazıyorlar(!)

Başarılı(!) bir komployla Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN yoldaşlarımızı katlettikten sonra, yüzündeki devrimci maske tüm yırtılmadığından devrimci kamuoyunun baskısı karşısında geri adım attılar. Başarılı(!) eylemi üstlenmek için gazetelere katledilenlerin telefon açtığını söyleyecek kadar aşağılık bir duruma düştü devrimci katili çete.

Ercan ŞAKAR yoldaşımızı hedef gözeterek ateş edip katlettiklerinde de, halka saldırıp gecekondusunu yaktıklarında, halktan insanlarımızı kurşunladıklarında, şişlediklerinde de suçlu olanlar kurbanlarıydı.

Tüm bunlar çete başı için başarıydı. Devrimcilerin katledilmesi de başarı(!) idi, ellerini bulaştırdığı devrimci kanını temizlemek için kullandığı yalan-çarpıtma ve demagoji yöntemleri de... İnsan sevgisi, devrimci sorumluluk, devrimci namus, mantık gibi devrimci olan hiç bir şeyin bulunmadığı hastalıklı kafasının gıdasıydı bunlar. Sorun sadece hitap ettiği kesimleri kendisinin megalomanyak çizgisine yeterince getirememiş olmasıydı. Neyse ki bu da uzun sürmezdi, sürmedi de. Verilen çarpık bilinç, sürdürülen demagojiler ve tartışmayan, eleştiri kabul etmeyen anlayış, insanları devrimci değerlerden, devrimci kültürden uzaklaştırmada gecikmedi.

DEVİRİMCİ SOL düşüncesi ve varlığını, yılların emeği, yüzlerce şehidimizin kanıyla, çilesiyle yarattığımız değerlerimizi kendi sapma düşünce ve hırsına kurban ederken buna çoktan hazır tipleri yanında bulmakta fazla zorluk çekmedi. Kimisi kadınlara, çocuklara küfür etmedeki ustalığından dolayı "Mareşal" unvanını hakketti.

Kimisi konsolosluklara satması engellenen çürümüşlüğünü, bu karşı-devrimci kafanın hizmetinde her tür pis işe amade olarak geliştirdi. Kimisi mücadele alanlarından kaçmanın karşılığını en birinci katiliğe soyunarak gösterdi.

Devrimci olmak zordu, ilkeli olmak, halk sevgisini geliştirmek, halkın mücadelesini omuzlamak, bunun için herşeyi devrimci süzgeçten geçirmek zordu. En güzeli çetecilikti. Ne gereği var kendini bir takım değerlerle, ideallerle bağlayacaksın, zorlanacaksın. O tıbbi tedaviye muhtaç kafaya selam, çeteciliğe devam, yaşasın "BEN" ve de işe yaradıkları sürece müritler...

Ve şimdi sahneye bir **"küçük kız"**ı sürdüler, ne yaptığını bilmeyen... Hangi sözlerle anlattılar ona, bu cinayeti nasıl işleyeceğini? Evet **"küçük kız"** ne anlattılar sana? Seni devrimci yapan insanı, akrabalık ilişkilerini kullanıp, olmadık artistliklerle tuzağa(!) düşürdüğünde tarihe geçeceğini, herkese örnek olacağını mı söylediler sana? En büyük devrimci eylemi(!) sen mi yapmış olacaktın? En büyük aferini sen mi alacaktın? Evet eminiz ki bunları anlattılar ve senin bunların altında yatan mantığı, anlayışı anlayacak durumun yoktu, dengen de... O isterik gülüşlerin ve dengesiz ruh halinde bu yaşta beliren tiklerinle bu "görev"e hazır olduğunu görüyorlardı. Bütün bunları şimdi düşünmen gerekir. Bir devrimciye komplolar hazırlarken yitirdiğin devrimciliğinin sıkıntısı mıydı bunlar? Yoksa sana talimat veren "abi"nin telefondaki devrimci kanı isteyen sesinden ne tür bir pislığe bulaştığını anlıyor muydun? Kendisinin kaçıp konsolosluklara sığınmak istediği yerlerde başkasının devrimcilik yapmasını hazmedemediğini anlıyor muydun? Yazık yok edilmek isteniyor devrimciler. En önde kiler kurşunlanarak, senin gibileri devrimcilik adına çeteleştirilerek, en pis işlerde kullanılarak BEN'le örülmüş hastalıklı bir kafanın salgılarıyla yıkanarak yok edilmek isteniyor devrimciler. Sen tek değilsin. Senin gibi başkaları da var, buna hazırlanan daha başkaları da. Ebu Beyup olup tarihe(!) geçmek isteyenler çıkacaktır. Bu kafa bulacaktır bir süre daha.

Devrimciler bunları da aşacaktır. İlkeleriyle, kararlılıklarıyla, sabırlarıyla, olgunluklarıyla her şeyden önce devrimci kişilikleriyle aşacaktır. Devrimci bilinci geliştirerek, değerlerimize, kişiliğimize sahip çıkarak, tavizsiz sınıf mücadelesini geliştirerek aşacaktır. Halka saldıran, halkın evlerine kurşun sıkıran, katlettiren, komplolar kurdurtan kafa yapısını ve ne olursa olsun bunu bizzat uygulayanları layık oldukları yere koyarak aşacaklar. Ve onların bir daha bunları yapmasını engelleyecek her türden önlemler alarak aşacaktır.

Yoldaşlarımıza komplolar kuruldu. **"Küçük kız"** aile ilişkilerini kullanarak etrafında dolaşmaya başladı. Saftık, temizdik, içinde her türlü pislği barındıran kafayı bilsek de, içindeki pislğin derecesi her seferinde bizi şaşırtıyordu ama yine de saftık, karşıımızdaki devrimci bir şeylerin kaldığını düşünme gafletindeydik. Bu saflık kötü de değildi. Koruduğumuz kişiliğimizin göstergesiydi,

ancak yoldaşlarımızı yitirecek kadar olmamalıydı. Olmamalıdır! Karşımızda ki bir pislği, irini iyi tanıyalım. Hepimiz iyi tanımak zorundayız. Kendi şahsımızda bile halkın evlatlarının bu karşı-devrimci anlayışa kurban verilmesine kimsenin hakkı yok.

Yoldaşımız etrafında dolaşan "**küçük kız**"la görüştü, tartıştı. Hem onun tartışma daveti hem de yapılacak başka işler için Ankara'ya gitti. Yoldaşları bu ilişkiyi sürdürmemesi için çok ısrar etti. Ama o her şeye rağmen böyle bir komploya tam inanmıyordu. Katilleri de onunla tartışmaya geldiler onlarla tartıştı konuştu. Oysa karşı-devrimci DK'nın robot katilleri Ankara'ya gittiği ilk gün saldırıyı denediler, çevre kalabalıktı yapamadılar. Başaramayınca "**küçük kız**" randevusuna katillerle geldi. Yoldaşımızın yanındaki diğer yoldaşımız katilleri tanıdı, kovaladı, yetişemedi.

Şimdi devrimci katili DK ve hempaları zaferin mutluluğuyla sırtıyorlar. Hastahaneden gelecek ölüm haberi için dua ediyorlar. Devrimcilere saldırdıkça kendi bitişini de görüyorlar. Fakat yapacak başka bir şeyleri yok. Halka verebilecekleri bir şeyleri yok. Kendi "BEN"lerini yaşatabilmek için tek çareleri ÇEVRELERİNİ DEVRİMCİ SOL DÜŞMANI YAPMAK...

Evet, artık sözlerin bir anlamı kalmadı. Dökülen devrimci kanı en güzel sözleri bile süpürüp atıyor. Ortada devrimci kanı var ve karşımızda kana susamış, karşı-devrimci bir megalomanyak... Tercih burada yapılmalıdır ve sözle değil...

Devrimciler, Demokratlar!..

Sözlerin anlamsızlaştığı bir dönemdeyiz ve dökülen kan devrimcilere aittir. Kimsenin ama hiç kimsenin hakem, hami ve akıl hocası olmadığını biliyoruz ve bildiğini varsayıyoruz. Ortada bu kadar devrimci kanı varsa ve devrimci kanına doymayan bir karşı-devrimci mantık varsa, bunları görmeyen, soyut bir hümanizm ve genel geçer bir çatışmaya karşı olma ve kınamayla belirlenen tüm teoriler, tüm tavırlar iflas etmiş demektir.

Şurası çok açık ve herkes tarafından bilinmektedir ki, bugüne kadar yaşananlar "çatışma" değil gözü dönmüş bir karşı-devrimcinin Hareket'imize yönelttiği saldırılardır. Ve kendinden menkul teorilerle savunulan bu saldırılar bugün kınama tavırları karşısında dahi tehditlere başvurmakta, herkesle çatışmaya hazır olduğunu ilan etmektedir. Hareket'imiz bu gözü dönmüş saldırganlığın üstesinden gelecek ideolojik-siyasi-örgütsel güce sahiptir ve bunu yapacaktır. Saldırıların vardığı nokta karşısında savunma hakkımız vardır ve bunu kullanmak artık sadece bizim değil ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunudur. Bu sorun karşısında tavırsız kalmak, seyirci olmak daha da ötesi el ovuşturarak güç hesabı yapmak Hareket'imize karşı bir tavır olduğu kadar ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunlarına karşı da bir duyarsızlıktır.

Bir katil önümüzü kesmiş kan istiyor, can istiyor ve hiç kimse bu katilin tartışılarak, ikna edilerek cinayetlerden vazgeçirilmesini

beklememelidir-istememelidir. Katiller, hele de devrimci katilleri iyi tanınmalı ve bunlara yeni cinayetleri için zemin sunulmamalıdır.

Yoldaşlar!..

Karşı-devrimci DK çetesinin her gün yeni bir saldırıyla emperyalizme-faşizme karşı mücadele ve örgütlülüğümüzü sabote etmeye, darbe vurmaya çalıştığı bir dönemde görevlerimize daha sıkı sarılmak ve doğrudan kontrgerillaya hizmet eden bu saldırılara rağmen DEVRİMCİ SOL'u halkların umudu olarak güçlendirmek zorundayız.

DEVRİMCİ SOL'un gücü örgütlenmesidir, yöneticileri, kadroları, savaşçıları, taraftarları ve geniş halk ilişkileridir. Bu gücü geliştirip korumanın bir yolu da nerden gelirse gelsin saldırılara, tuzaklara, pusulara karşı uyanık bir ruh haline, pratik bir zekaya sahip olmaktır. Faşizmin, emperyalizmin sahtekarlığı, kallesliği, alçaklığı bilinir ve önlemler ona göre alınır. Ve biz şunu da çok iyi bilmek zorundayız ki, karşı-devrimci DK çetesi de bu konuda emperyalistlerden, faşistlerden geri kalmıyor, bazen daha usta pusular-tuzaklar kurabiliyor. Dün belki bunu yeterince görmüyor, görsek de kabullenemiyorduk. Ama bugün katledilen yoldaşlarımızın acısıyla da olsa, kurulan tuzaklardaki yöntemlere duyulan tepki ve öğrenmeyle de olsa bunu kavramalı ve uyanık olmalıyız.

DEVRİMCİ SOL bizlerin iradesiyle, çabasıyla ve emeğiyle halkın umudu oldu ve bunu yine bizlerin irade, çaba ve emeğiyle sürdürecektir. Bir anlık gafletle, duygusallıkla bu irade, çaba ve emeği karşı-devrimci bir mantığa kurban etmeye hiç birimizin hakkı yok ve herkes bu yüzden başta kendine olmak üzere ilişki ve örgütlenmeye verdiği zararın hesabını vermek zorundadır.

DEVRİMCİ SOL'a karşı suç işlemiş ve bu suçların kefareтини ödememek için karşı-devrimciliğe, DEVRİMCİ SOL düşmanlığına soyunan DK'nın bugün siyasi varlığını sürdürmek için bir dayanağı kalmamıştır. Ve O, siyasi varlığını sürdürmek için DEVRİMCİ SOL'a, yoldaşlarımıza saldırıyı benimsemiştir. Bu yöntem O'nun sonunu daha da yakınlaştıranın dışında bir işlev görmeyecektir. Devrimci kanı dökerek bir yere varan yoktur ve DK da varamayacaktır. Girdiği bataklıkta çırpındıkça daha fazla batacak. O bataklık O'nun yuvasıdır ve bir süre daha oradan pislik üretmeye devam edecektir. Bize düşen sabırlı, inançlı ve kendine, örgütüne, halkına güvenen bir çizgide devrimci görevlerimize sarılmaktır. Bataklık böyle kurutulacaktır. Ve biz DK'nın yalan ve demagogileriyle aldatılan, çeteye şu veya bu düzeyde katkıda-katılımda bulunan, elini devrimci kanına bulamamış herkesle ilgilenmeye, gerçekleri anlatmaya DEVRİMCİ SOL'u kavratmaya devam edeceğiz. Tuzaklar, pusular, alçaklıklar yine karşımıza çıkacak. Salt bu yüzden görevlerimizden, hedeflerimizden vazgeçmeyeceğiz, ama daha uyanık ve daha pratik olacağız...

Bu kanı, bu kanın sahiplerini, onların devrimci yaşamlarını, başta

çetenin etkisinde kalanlar olmak üzere herkese göstereceğiz. Tabi bu kanı dökenleri ve sahip oldukları kafa yapısını da...

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!..

KAHROLSUN DEVRİMCİ SOL DÜŞMANI DK VE KATİLLERİ!..

DEVRİMCİ KATİLLERİ CEZASIZ KALMAYACAK!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

**DEVRİMCİ SOL
6 Haziran '93**

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

19 Haziran 1993 tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir "haber" yazısında arkadaşımız Mehmet KILIÇ'ın yaralı olarak ele geçirildikten sonra DK yanlısı insanları ele verdiği iddia edilmekte, "habercilik" adına yalan, spekülasyon, karalama ve kışkırtma yöntemlerine başvurulmaktadır. Devrimci katili DK ve hempaları zaferin mutluluğuyla sırtıyorlar. Hastahaneden gelecek ölüm haberi için dua ediyorlar. Devrimcilere saldırdıkça kendi bitişini de görüyorlar. Fakat yapacak başka bir şeyleri yok. Halka verebilecekleri bir şeyleri yok. Kendi "BEN"lerini yaşatabilmek için tek çareleri çevrelerini DEVİRİMCİ SOL düşmanı yapmaktır...

Yazıda arkadaşımıza dair anlatılanlar tümüyle gerçek dışıdır.

Şöyle ki:

Mehmet KILIÇ 2 Haziran günü silahlı saldırıya uğramış, ikisi kafasından, biri karnından, biri de bacağından olmak üzere dört kurşun yarası alarak komaya girmiştir. Arkadaşımız ilk bilinçli yaşam tepkilerini gösterdiği (ailesinden insanları tanıdığını belli ettiği an) aşamada ameliyata alınmış ve kafasındaki iki kurşun çıkarılmıştır. Mehmet KILIÇ bu tarihten 11 Haziran'a kadarki süreçte zaman zaman bilinçli tepkiler göstermesine karşın komada kalmıştır.

14 Haziran'da karnından ameliyat olmuştur.

16 Haziran günü bacağındaki kurşunlar çıkarılmıştır.

17 Haziran'da ise "yoğun bakım" servisinden çıkarılarak şubeye götürülmüştür.

18 Haziran sabahı ise basına yazılı açıklama yapılmıştır.

DK yanlısı insanlara yönelik operasyon ise Mehmet KILIÇ'ın silahlı saldırıya uğradığı günden bir gün sonra (3 Haziran günü) yapılmıştır.

Arkadaşımız bu olaya yönelik ifade vermediği gibi, komada olması nedeniyle böyle bir şeyin olması hiçbir şekilde mümkün değildir.

Hürriyet Gazetesi'nin 19 Haziran 1993 tarihli yazısı "habercilik" adına tamamen yalan, spekülasyon, karalama ve kışkırtmayı amaçlamakta, DEVİRİMCİ SOL'u ve onun mücadelesini hedeflemektedir. Faşizmin ve onun emrindeki burjuva basının bu tür saldırılarının her zaman olacağına bilinciyle tüm devrimci, demokrat kamuoyunu bilgilendiririz.

DEVİRİMCİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİĞİ
20 Haziran 1993

DERGİNİN YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ Dursun Karataş yanlısı militanların baskını sırasında, Devrimci Çözüm Dergisi'nin Yazıişleri Müdürü Nurcan Gülzel de karından yaralandı. (Mustafa DENİZ / Mustafa ÖZDABAK)

Dev-Sol'da kanlı hesaplaşma...

22.06.93
HÜRİYET

- Dev-Sol'da yaşanan bölünmeden sonra Bedri Yağan taraftarlarının yayınlamaya başladığı Devrimci Çözüm Dergisi'nin Sultanahmet'teki bürosu, Dursun Karataş taraftarınca basıldı.
- Çatışmada silahtar konuşt. İki ağır 7 kişi yaralandı. Olaydan sonra operasyonlara başlayan polis, Karataş taraftarlarının yayınladığı Mücadele Dergisi'ne baskın yaptı: 51 kadın, 25 kişiyi gözaltına aldı. ● 10. sayfa

GÖZÜNÜ KAYBETTİ Yeni Bosna Lisesi öğrencisi Özgür Ağbulut'un, sol gözünü kaybettiği bildirildi...

22.06.93 HÜRİYET

İkisi kadın 5 kişi yaralandı, 3'ü ağır

KANLI baskın

İÇ MESAPLAŞMA MI?

● Yayın hayatına yeni başlayan haftalık Devrimci Çözüm dergisini dün basan silahlı saldırganlar iki kadın beş kişiyi yaraladılar. Yaralıların açığın durumunun ağır olduğu belirtilirken, derginin Dev-Sol'un liderliğine soyunan Kartal'daki çabmasında hücre evde öldürülen Bedri Yağın grubunu desteklediği, tarihi sürüdü. ■ 7. sayfa

aydınlatıcı, bilgilendirici ve gelişmeler karşısında bir tavrın öncüsü olmak zorundadır.

Ve biz bugün oldukça zor ve bir o kadar da açıklanması güç bir dizi gelişmeyi ülkemiz halklarına, sosyalist çevrelere, dostlarımıza, devrimci mücadeleye, Devrimci Hareket'e gönül vermiş binlerce insana açıklama göreviyle karşı karşıyayız.

Çıkışımızdan beri açıklamaya, anlatmaya çalıştığımız önemli bir sorun var: Devrimci Hareket içinde yaşanan sorunlar... Bugüne kadar sahip olduğumuz anlayış, üslup ve ahlak doğrultusunda bunları açıklamaya, gerçekleri en geniş kesimlere kavratmaya çalıştık. Devrimci Hareket içerisinde böylesi bir sorunun çıkması birçok kesim için şaşırtıcı ve sürpriz bir gelişmeydi. Ancak süreci gören, yorumlayan Devrimci Hareket kadroları, yaşadıkları deneylerden, açıklanan gerçeklerin ciddiyetinden, Hareket'i sahiplenme misyonuyla harekete geçip bugüne kadar yaşanan süreci tüm olumsuzluklarına karşın getirdiler ve sürecin önü büyük ölçüde açılıp netleşti. Sürecin netleşme doğrultusunda adım adım ilerlemesi yeni bir ruh, yeni bir coşku ve atılım yaratırken kendi içinde birçok sancıyı ve olumsuzluğu da birlikte getirdi. Olumsuzlukların en tehlikelisi ise sürecin netleşmesinden en büyük rahatsızlığı duyanlardan kaynaklandı. Benmerkezci-tasfiyeci anlayış Hareket'imiz saflarında uğradığı yenilgi ve genelde yaşadığı teşhir ve tecrit atmosferinde her türlü değeri ayaklar altına alabilen, akla gelemeyecek eylemlere (hem de Devrimci Hareket'e karşı) girişebilen ruh haline girdi. Sonuç ortadadır. 3 devrimcinin şehit edilmesi, onlarca devrimcinin yaralanması, ölümden kıl payı kurtulmaları; basılan, kundaklanan evler vs. vs. Ve sonuçta dergi büromuzun bir hafta arayla iki kez basılması... İlkinde başarısız olan saldırganlar, ikincisinde daha hazırlıklıydılar. Siyasi geleceğini ve prestijini bu baskına bağlayan çeteci mantık ilk başarısızlıkla gözü dönmüş, infaz emri vermişti ve baskına gelen piyonlar hiç

düşünmeden bu emri uyguladılar. O sırada büromuzda bulunan sosyalist basın temsilcilerinin de tanık olduğu gibi onlar için hedef vb. yoktu. Onlar için önemli olan ne olursa olsun büromuzu basmak ve içeride bulunanları infaz etmekte. Bunu yaptılar da... Yere yatırılıp taranan devrimciler ve tesadüfen ölmeyen kurşunlanmış beş vücut... Kim oldukları hiç önemli değildi. Sosyalist basın temsilcileri de labilirdi....

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede yüzlerce şehit vermiş, binlerce üyesi ölümlerden dönmüş bir Hareket olarak içimizden beşinin kurşunlanması her zaman yüreğimizi yakar ve acısını her zaman duyarız. Ama kendisine devrimci maskesi takmış bir çetecinin emirleriyle beş insanımızın kurşunlanması bizim için çok daha acıdır ve yüreğimizde onarılmayacak tahribatlara yol açar. Bunun acısı ve sarsıntısı emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta şehit düşen, ölümlerden dönen yoldaşlarımızın acısına benzemez. Sadece bizlerin yüreğini değil halkların umudunu, güven ve cesaretini hedeflemiştir, en önemlisi de bilincini hedeflemiştir.

Devrimcilere yönelik her eylem, hedefi ne olursa olsun, halklar tarafından layık olduğu yere oturtulmaktadır, bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ancak, yine de bu saldırılar karşısında, "bu nasıl devrimcilik?" sorusu gündeme gelmekte ve bu soruyu cevaplandırma sorumluluğu da bizlerin omuzlarındadır.

Evet, sorunun taşıdığı anlama uygun olarak cevaplırsak, bu saldırıların kaynaklandığı mantık devrimci değildir. Tabii ki, bunu söylemek yetmiyor, kafalarda biriken tüm sorulara cevap

olmuyor. Bu mantık Devrimci Hareket'in içinden çıkmıştır, yıllarca bu Hareket'te önemli bir yer işgal etmiştir. Bu bir gerçektir. Ancak bu gerçekten yola çıkarak Devrimci Hareket'e saldırmak veya sırt dönmek de çözüm değildir. Evet olumsuzluk Devrimci Hareket'in saflarında çıkmıştır, ancak bugün işlediği suçları da hepimizin gözleri önünde ve hepimizin arasında işlemektedir. Bu aşamadan sonra sorumluluk herkesindir, hepimizindir. Hiç kimse canavar "sizin eseriniz", "siz yok etmelisiniz" diye sorumluluktan kaçamaz.

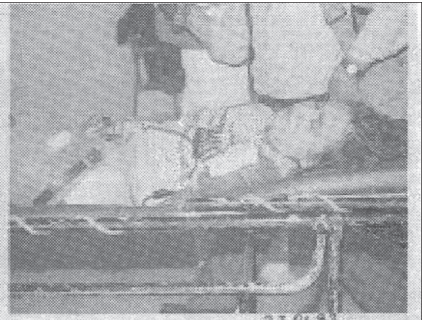
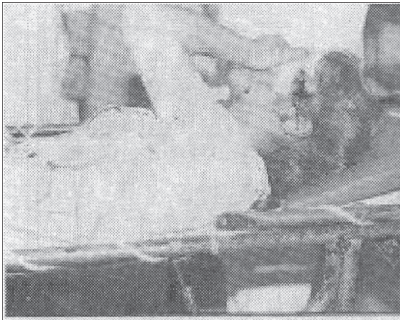
Cinayetlere, devrimcilere yönelik katliamlar karşısında sessiz kalmasın. Böyle bir anlayış tek kelimeyle devrimin, mücadelenin, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının karşısında sorumluluktan uzak olmaktır.

Sorumluluktan kaçış her çevrede değişik biçimlenmektedir. Kimileri sorunu bir diplomasi sorununa indirgeyip tavrını diplomasinin pragmatizmiyle sınırlarken, kimileri bu olumsuzlukları Devrimci Hareket üzerinde yürütülen küçük hesapların zemini olarak görebilmektedir. Fakat daha önce de vurguladığımız gibi bunlar bizim için bir yere kadar önemlidir. Çünkü bu sorunu sadece Devrimci Hareket'in veya bugünün sorunu olarak görmüyoruz. Bu sorun genelde sosyalizmin, mücadelenin, halkların sorunudur. Herkes bugün ve yarın takındığı tavırlarla halklara ve tarihe hesap verecektir.

Bizi asıl ilgilendiren nokta olumsuzluğun, halkların umut, güven, cesaret ve bilincinde yarattığı tahribattır. Biz asıl olarak bu tahribatı onarmanın mücadelesini vermeliyiz, çünkü olumsuzluğu ve sonuçlarını ancak böyle etkisizleştirebiliriz, yok edebiliriz.

Umut ve güven diri tutulmalıdır. Bunun için yapılması gereken

Dev-Sol'da iç hesaplaşma

• Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21.01.93 tarihinde başladı

SÖZÜSÜZ
KARARLAR, Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21.01.93 tarihinde başladı. Hür-Sol İktisadi Kurum Kurulması hakkında 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı bir toplantı yapıldı. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Bir kişiyi hesaplamak

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

Dev-Sol'da, sadece iç hesaplaşma değil, aynı zamanda dış hesaplaşma da var. Hürriyet-Kararlar ve Dev-Sol Yürütme taraflarında çıkan iç hesaplaşma 21. Ocak'ta 3 kişiye karşı yapıldı.

asıl düşmana, yani emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltmek, bu mücadelenin önünde yer alacak örgütlenmeyi sağlamlaştıırıp işlevli kılmaktır. Kırılan umutlar, sarsılan güvenler ancak bu şekilde diriltilebilir. Bu aşamadan sonra saldırıların kaynaklandığı mantığı yok etmek, suçlarının hesabını sormak önemlidir ama tek başına yeterli değildir, çünkü bu mantık sergilediği anlayış ve pratikte halkların gelecek, umut ve güvenini de kırmıştır. Bu gelecek ancak tutarlı bir mücadele ve sağlıklı bir örgütlenmeyle aydınlatılabilir.

Sürecin başından beri ortaya çıkan tahribatların en önemlilerinden biri ise bilinçlerde yaratılan çarpıklıktır. Bu çeteci mantığın devrimcilere yönelik saldırıları için uygulayıcılar, piyonlar bulması da, ortaya çıkan olumsuzluğun devrime, mücadeleye, örgüte ve kendine karşı bir inançsızlığın ortaya çıkması da en temel bir bilinç eksikliğinin-çarpıklığının sonucudur. Bu bilinç çarpıklığının yarattığı sonuçlar öylesine dehşet vericidir ki düne kadar yoldaşım dediği insanları yatırıp kurşuna dizen hilkat garibeleri ortaya çıkarmıştır. Ve yine bu bilinç çarpıklığı o denli acil müdahale edilmesi gereken tavırlar yaratmıştır ki, bir kısım insanlar sorunları, ayrılığı ortaya çıkarıp devrimciliği-devrimciliğini, mücadeleyi-mücadelesini sorgulayıp kendini her şeyden soyutlayabilmektedir.

Tüm bu olumsuzluklara ortaya çıkaran, bilinçleri bulandırıp

çarpıklaştıran tasfiyeci-çeteci mantığının anlayışı ve uygulamalarıdır. Bu anlayış ve uygulamaları yerli yerine oturtmak, hak ettiği tavrı geliştirmek kaçınılmazdır, tersi kaçıştır, yılgınlıktır.

Çeteci mantık saldırmak zorundaydı, çünkü karşı karşıya olduğu devrimci inisiyatif ve adalet karşısında başka bir çaresi yoktu. 3 Mart Kararları bu çaresizliğin, tasfiyeci anlayışın kafasına vurduğu aşamada ortaya çıkmıştır. Sıcak mücadeleden, ülkeden kaçıp ve bunu teorize ederek yaşamını sürdürme kaygısıyla biçimlenen mülteci anlayışın ülkeye müdahale eden devrimci inisiyatif karşısında çaresizliğidir, bitmişliğidir.

6 Mart katliamının hemen ertesinde 7 Mart günü alınan saldırı kararı yine çeteci mantığının fırsatçılığından başka bir şeyi göstermez. "Birkaç darbe de ben vurursam bu iş biter" anlayışıyla gündeme gelen bu saldırıların altındaki mantığı siyasi hiçbir kıstasla değerlendiremeyiz. 7 Mart sonrası başlayan, üç devrimcinin ölümüyle ve onlarca yaralıyla, baskınlar, kundaklamalar vb. vb.yle devam eden bu alçakça saldırılara rağmen Devrimci Hareket'in netleşme, oturtma sürecini büyük oranda tamamlaması çeteci mantık karşısında siyasi bakışın, devrimci sorumluluğun bir zaferidir.

7 Haziran Kararları ise bu siyasi bakışın, devrimci sorumluluğun giderek perçinlediği zafer karşısındaki çeteci çıkmazın göstergesidir. Çetecilik siyasi bakış ve devrimci sorumluluk karşısında çıkmaza girmiştir. 7 Haziran Kararları, bulunduğu bataklıktan kurtulmaya çalışan çeteciliğin son çırpınışlarıdır. Onun için bu denli pervasızlar, onun için bu denli gözü dönmüştür, onun için her şeyi ayaklar altına alabilmektedir.

Yukarıda da belirttik, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele tarihimiz yüzlerce şehit ve kaybın acısı karşısındaki soğukkanlılığımızla, bilincimizle ve kararlılığımızla yazılmıştır. Bu tarihe yeni sayfalar ekleyeceksek, yine soğukkanlı, yine bilinçli ve yine kararlı olmak zorundayız. Her dönem mücadelemiz çeşitli zorlukların, engellerin karşısındaki tavrımızla belirlenmiştir. Bugün de dönemin karşımıza çıkardığı zorluklardan, engellerden biri de çeteci mantıktır. İçimizden can alan, kan döken bu mantığı sadece dökülen kanı görerek yenemeyiz. Bu mantığı yenmenin ve tarihimizden silmenin koşulu öncelikle siyasi çizgimizde ısrarlı olmaktır. Siyasi çizgimizde adalet anlayışımız, suç anlayışımız, örgüt ve mücadele anlayışımız açıktır. Bu açıklık ve bunu pratiğe yansıttığımız, çeteci mantığı siyasi arenadan silmiştir. Hiçbir sağduyu bu mantığı siyasi bir misyon olarak karşımıza çıkaramaz.

Siyasi olarak yok olan bu mantık fiziki olarak bir süre daha yaşayacaktır ve Devrimci Hareket'e karşı saldırılarını sürdürecektir. Biz yine şahitler verebiliriz ve devrimci maskesiyle gezinen çeteci mantığın karar ve eylemleriyle dayanılmaz acılar yaşayabiliriz. Çünkü çetecilik fiziki olarak etkisizleştirilmedikçe bu saldırıların kaynağı hep olacaktır. Bunlara hazır olmalıyız.

Hazır olmak edilgenlik veya acılar karşısında sergilenecek metanet değildir. Hazır olmak, çeteci mantığa karşı ideolojik-siyasi mücadeleyi yükseltmektir. Saldırlara karşı uyanık ve atak önlemler geliştirmektir.

Hazır olmak bilinçleri aydınlatmak, çarpıklıklara karşı mücadele etmek, çarpıklıkları yok etmek ve ulaşılabilir en geniş kesimlere, halk tabakalarına bu misyonu götürebilmektir...

BİZ HAZIRIZ...

**1 Temmuz 1993
DEVİRİMCİ ÇÖZÜM/BAŞYAZI**

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

10 Temmuz 1993 günü Almanya'nın Köln şehrinde Sivas Katliamı'nı protesto etmek amacıyla düzenlenen merkezi yürüyüşte, bugün artık devrimcilikle hiçbir bağdaşır yanı kalmayan Dursun KARATAŞ çetesi bir kez daha DEVRİMCİ SOL kitlesine, dahası tüm devrimci-demokrat güçlere taş ve sopalarla saldırmış, birçok insanı yaralamıştır.

Devrimci Sol Güçler'in Köln, Hamburg, İsviçre, Belçika, Fransa Strassbourg'da, Bavyera Ausburg'da Sivas Katliamı'nı protestolarına, Wiesbaden'de Almanya devrimcilerine yönelik yargısız infazları protesto yürüyüşüne katılmasını fırsat bilen bu çete toparladığı güruhla böyle bir saldırıya girişmiştir.

8 Temmuz günü aynı çetenin mensupları bu seferde Fransa-Paris'te insanlarımıza saldırmışlar, silah kullanmışlar, dernek basıp tahrip etmişlerdir.

Yine bir süredir Almanya'nın Bavyera eyaletinde polisle işbirliği yaparak arkadaşlarımızı ihbar ederek, haklarında yazılı-sözlü ifade vermekte olan bu çetenin suçları saymakla bitmez. Gecelerimizi dahi polise ihbar edenlerin devrimcilikle hiçbir ilgileri kalmamıştır.

10 Temmuz 1993 günü Sivas Katliamı'yla ilgili yürüyüşte DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e saldıran Dursun KARATAŞ güruhu daha öncede Solingen Katliamı'nı protesto yürüyüşlerinde aynı provokasyon ortamlarını yaratarak düşmana hizmet eden saldırganlar düzenlemekten çekinmemiştir.

Tüm devrimci-demokrat kamuoyuna sesleniyoruz:

Kendilerine yapılan hiçbir uyarıyı dikkate almayan bu çetenin yaptığı alçakça saldırılar, ihbarlar, provokasyonlar "Devrimci Sol'cular birbiriyle çatışıyor" diye aktarılmamalıdır. Artık bu söyleme son verilmelidir.

Kan ve canla yoğrulmuş olan Devrimci Sol tarihinin Dursun KARATAŞ çevresi tarafından kirletilmesi çabalarına kimse alet olmamalıdır.

Devrimci kanı dökenler devrimci olamazlar.

Dursun KARATAŞ ve ortaklarının, Devrimci Hareket'e karşı hesap vermeleri gereken suçlular dışında örgütümüzle hiçbir ilişkileri yoktur. Halka karşı saldırıları, yapacakları hiçbir şey DEVRİMCİ SOL'u bağlamaz.

DEVRİMCİ SOL; devrimci katillerinin, ihbarcılarının, provokatörlerin çetesi değil, Marksist-Leninist bir halk hareketidir.

Ve tarihi emekçi halkların fedakarlıkları, kanı, canı pahasına

yükseltmiştir. Halka saldırmak devrimcilerin değil, karşı-devrimcilerin işidir.

**KAHROLSUN DEVRİMÇİ KATİLLERİ!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!**

**DEVRİMÇİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
11 TEMMUZ 1993**

DEVRİMCİ KANI DÖKMEYİ POLİTİKA HALİNE GETİRENLER BU POLİTİKANIN SONUÇLARINA KATLANMAK ZORUNDADIR!..

Tüm Devrimci-Kamuoyuna, Emekçi Halklara!..

Hareketimiz DEVRİMCİ SOL Ocak 1993'ten beri kontrgerillayı aratmayan hemen her türlü yöntemin kullanıldığı yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. Yalan, ahlaksızlık, burjuva taktikler ve katliam girişimlerine varan silahlı saldırılar... Öyle ki, bu saldırılarda onlarca insanımız yaralanmış, ölümlerden dönmüş ve üç insanımız da alçakça pusularda katledilmiştir. Saldırıları örgüt içi sorunlardan kaynaklanıyor gibi görünse de, özünde hareketimiz nezdinde suçlu durumda olan birinin kendini kurtarmak için hareketimizi yok etme amacıyla biçimlenmektedir. Ve bu amaç için yola çıkan Dursun KARATAŞ, hareketimizin bugüne kadar yarattığı tüm değerleri tahrip etmekte bir an bile tereddüt etmemiştir. En değerli varlıklarımız, ahlakımız, geleneklerimiz, adaletimiz, şehitlerimiz, kadrolarımız ve bir bütün olarak ideolojik-siyasi çizgimiz bu saldırının hedefi durumuna getirilmiştir. Çünkü tüm bunlar Dursun KARATAŞ ve çevresine topladığı bir avuç suçlunun yaşam alanını yok eden olgulardır.

Yaklaşık yedi aydır devam eden bu saldırılarda hareketimize karşı işlenen suçlar birbirini izlemiş ve her suç yeni bir suçun habercisi olmuş, her suç yeni suçlular yaratmış, her suç yeni soruşturma, yargılama süreçlerini başlatmıştır. İşlenen suçlar sadece hareketimizin öz değerlerine karşı olmanın ötesinde, aynı zamanda genel devrimin çıkarlarına karşı bir duruma girmiştir. Ve elbette ki bu suçları işleyenler bunun için politika-taktik çizenler, bu misyonlarıyla ve eylemleriyle sadece hareketimiz karşısında değil, genelde devrimci-demokrat mücadele karşısında da suçlu durumuna düşmüşlerdir.

Bu gözü dönmüş saldırının başladığı andan itibaren hareketimizin izlediği yöntem, öz olarak saldırıların boyutlanmasının önüne geçmek, gerçeklerin karartılacağı bir çatışma ortamı yerine tartışma, eleştiri, ikna sürecini işletmek yönünde olmuştur. Hareketimizin ve genel devrimci mücadelenin çıkarlarını korumak zorundaydık ve bu, bize, geleneklerimize yakışır şekilde olmalıydı. Geleneklerimizin özü ise bugüne kadar yarattığımız değerlerin her koşulda savunulmasıdır. Bunun için hep tartışmaya çalıştık, bunun için hep

iknaya çalıştık, bunun için -sorunun genel devrimci mücadeleyi ilgilendirdiği noktada- sorunu genele mal etmeye çalıştık. Tüm bunlar, hareketimizi ve devrimci mücadelenin çıkarlarını savunma sorumluluğunun bir gereği idi ve yerine getirdik, getirmeye de devam edeceğiz. Saldırıların katliam girişimlerine varması ve bunun devam edeceğinin özellikle vurgulanması karşısında, bugüne kadar kanımızla, canımızla yarattığımız adaletimizi de savunmak zorundaydık. Ve bunu ifade ettik. Defalarca değerlerimize, geleneklerimize, adaletimize, şehitlerimize, kadrolarımıza kısacası hareketimize yönelik her saldırının DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin sınırları içerisinde değerlendirileceğini belirttik. Bir suçlu etrafında kümelenen çetenin gözü dönmüş saldırıları, cinayetleri, katliam girişimleri sadece anlayış düzeyinde mahkum edilmekle kalmamalı, bu anlayışın yönlendiricileri ve uygulayıcıları halklara, devrime ve hareketimize karşı işledikleri suçların bedellerini ödemeliydi. Hiç bir suç teorik, diplomatik kıstaslarla örtbas edilemez, affedilemezdi. Çünkü biz mücadelesini, ahlakını, ideolojik-siyasi çizgisini günlük çıkarlarla karartan bir gelenekten gelmiyoruz. Tarih bilincimiz, adalet anlayışımız, her şeyi olduğu gibi suçları ve suçluları da ait oldukları yerde değerlendirmemizi getirmektedir. Bugüne kadar bu anlayışımızdan da taviz vermedik ve bunu da belirttik.

Bugüne kadar izlediğimiz politika ve yöntemler bu anlayışımızın uygulaması olmuştur ve tüm emekçi halkların, devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önündedir. Bu anlamıyla gizli-saklı yöntemler ve yapılanları çarpıtıp inkar yoluna sapma bizim benimseyeceğimiz yöntem ve tavır olmamıştır. Ahlakımız, geleneklerimiz, ideolojik-siyasi çizgimiz buna izin vermez.

Hareketimizi, ideolojik-siyasi çizgimizi, ahlakımızı, geleneklerimizi, adaletimizi ve kadrolarımızı bu saldırılar karşısında korumak için önlemler almak, saldırıları her düzeyde boşa çıkarmak bizim en doğal hakkımızdı ve bu hakkı bugüne kadar kullandık, kullanmaya da devam edeceğiz. Önlemlerimiz ve savunma anlayışımız, saldırının yöntemi ve boyutuyla doğrudan ilgilidir. Bugüne kadar ki geleneğimiz budur.

Bu anlamda, ideolojik-siyasi çizgimize, anlayışımıza yönelik yalan-demagojiyle örülmüş saldırılar, tarafımızca ideolojik-siyasi çizgimizin açılması, anlayışımızın ortaya konulması ve bu türden saldırıları gerçekleştirenleri ideolojik-siyasi sınıfsal konumunu ortaya koyup, teşhir etmek, bu boyutta yaratılan kaos ve kargaşayı engellemek biçiminde olmuştur.

Fiziki saldırılar karşısındaki tavrımızın birinci yönü bu saldırıları etkisizleştirecek önlemler geliştirmektir, ikinci yön ise bu saldırıları, yönlendiren ve gerçekleştiren suçluları DEVRİMCİ SOL ADALETİ karşısına çıkarmak biçimindedir. İlkesiz-kuralsız hiç bir yönü olmayan bu politikamıza bağlı olarak bu güne kadar:

-Mahalli bölgelerde halka ve insanlarımıza yönelik olarak kundaklamadan, kurşunlamaya, işkenceli sorgulardan, kurşuna

dizme provalarına kadar Dursun KARATAŞ çetesi adına birçok karşı-devrimci eylemin örgütleyicisi ve gerçekleştircisi durumunda bulunan suçlulardan Kenan GÜNGÖR, Polat ÜNLÜ ve Kasap kod adıyla tanınan kişiler yoldaşlarımızca gözaltına alınıp, sorgulanmış, işledikleri suçları bölge halklarının önünde itiraf etmeleri üzerine, yine bölge halklarının da onayıyla bir daha bu tip saldırılara katılmamaları ve işledikleri suçların cezası olması anlamıyla dizlerinden yaralanıp, bırakılmışlardır.

- 14.7.1993 tarihinde uzun süredir bizzat örgütleyip, yönettiği ve birçoğuna fiili olarak katıldığı hareketimiz karşıtı suçlardan dolayı sorgulanıp-yargılanmak üzere aranan Rıza GÜNEŞER isimli çete mensubu İstanbul İkitelli'de yoldaşlarımızca bulunmuş ve gözaltına alınmak istenmiştir. Yoldaşlarımızın bu tavrı karşısında silahını çekip yeni cinayetler işlemeye kalkıştığı noktada, adaletimizden yeni suçlar işleyerek kurtulmaya çalışan bu şahıs, söz konusu girişimi üzerine yoldaşlarımızca olay anında cezalandırmak zorunda kalmıştır.

Rıza GÜNEŞER sürecin başından beri hemen bütün fiili-silahlı saldırıların içindedir, yöneticisidir. Ev kundaklama, işkenceli sorgular, ormanda kurşuna dizme provaları vb. gibilerini saymazsak, hareketimize karşı işlediği belli başlı suçlar şunlardır;

Rıza GÜNEŞER, Dursun KARATAŞ'ın hareketimizin canlanma, kendini yenileme savaşını bastırmak ve suçlarını örtbas etmek amacıyla kurduğu "Darbecilere Karşı Mücadele Ekipleri"nin sorumlusudur ve bu sorumluluğun sonucu olarak hareketimize, insanlarımıza, kurumlarımıza yönelik bütün saldırıların planlayıcısı, örgütleyicisi ve yöneticisidir.

Hemen her saldırıda birinci derecede rolü olan Rıza GÜNEŞER'in son eylemi 21.6.1993 tarihinde Devrimci Çözüm Dergisi'ne yönelik olarak gerçekleştirilen ve beş insanımızın yaralanmasıyla sonuçlanan katliam girişimidir. Daha önceki baskında olduğu gibi bu eylem de Rıza GÜNEŞER tarafından planlanıp, örgütlenmiş ve yönetilmiştir. Dergiyi basan katillerin başında yer alarak, insanları yatırıp "tara" emrini veren bizzat Rıza GÜNEŞER'dir.

Rıza GÜNEŞER bu suçlarıyla DEVRİMCİ SOLADALET'ine hesap vermek zorundaydı. Ancak bundan kurtulmak için silahını çekip yeni cinayetler işlemeye kalkışmış ve bu tavrıyla yoldaşlarımıza başka yol bırakmamıştır.

Örgütümüze Karşı Suç İşleyenlere, Bunda Israr Edenlere ve Bu Suçların Politikasını Oluşturup Uygulayanlara Çağrımızdır!..

Ocak 1993'ten itibaren hareketimize karşı sürdürülen saldırılarda birçok değerimiz, geleneğimiz, ahlakımız çiğnendi, ayaklar altına alındı, ideolojik-siyasi çizgimiz bulanıklaştırılıp bir kişinin çıkarına, konumuna uydurilmaya çalışıldı. Onlarca insanımız yaralandı. Üç tanesi alçakça pusularda katledildi ve sonuçta yaratılan halklarda, devrimci-demokrat kamuoyunda bir güvensizlik ve elini devrimci

kanına bulamış, her an devrimci kanı dökmeye hazır suçlular oldu. Tarihimiz ve geleneklerimiz iyi bilinir ki, Hareketimiz her koşulda ahlakını, ideolojik-siyasi çizgisini, geleneklerini, kadrolarını kısacası kan ve can bedeli yaratılan tüm değerlerini korumuştur, bu doğrultuda hiçbir zaman taviz vermemiş, hiçbir zorluktan yılmamıştır. Bugün de değişen bir şey yoktur. Hareketimiz en değerli varlıklarına karşı gündeme gelen her saldırıyı bertaraf edecek ve bu saldırıların sorumlularını yargılayacak güce sahiptir.

Hareketimize karşı sürdürülen ve her yöntemin kullanıldığı bu saldırının bir çıkmaz olduğunu ve Hareketimizin canlanma, kendini yenileme savaşını kesintiye uğratmak bir yana, yeni suçlar ve suçlular yaratmaktan başka bir sonuç vermeyeceğini defalarca vurguladık ve yine vurguluyoruz. Bu yol bir çıkmazdır, sonu bataklıktır, karşı-devrime hizmettir. DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne hesap verme zorunluluğudur. Örgütümüzün yaşadığı tüm sorunların çözüm yolu tartışma-eleştiri-özeleştirmeden oluşan köklü bir sorgulama sürecine girilmesidir. Bu yolu başında yalan-demagoji ve devrimci kanıyla tıkamaya çalışanlar ve tıkayanlar büyük bir sorumlukla karşı karşıyadırlar. Tarih ve halklar onları affetmeyecektir.

Bir suçlunun konum ve çıkarı uğruna Hareketimize, devrime zarar vermek bu uğurda yeni suçlar işlemek bir DEVRİMCİ SOL taraftarının, kadrosunun devrimci ahlakıyla bağdaşmaz, bağdaşmayacaktır. Suçluların feryatları dinmeyecektir. Çünkü adaletimiz karşısında feryat etmekten başka yolları kalmamıştır. Bugün sürecin daha da olumsuz bir düzeye varmasını engellemenin yolu bu suçluların feryatlarına kulak tıkayıp, onları suçları ve adaletimizle baş başa bırakmaktır. DEVRİMCİ SOL'da emeği olan hiçbir insanımız bu suçluların oluşturduğu çeteye alet olmamalıdır, devrime, Hareketimize kısacası tüm değerlerimize karşı suçlu konuma düşmemelidir. Görev, devrimci ahlaka, adalete, ideolojik-siyasi çizgimize sahip çıkmaktır. Bunu yapmayıp şu veya bu nedenle çetenin ekseninde kalanlar yeni suçlar işlemekten, suçlara ortak olmaktan ve adaletimize hesap vermekten kaçamayacaktır. Çünkü Dursun KARATAŞ herkesi kendi durumuna sokarak suçlarını görünmez kılmaya, örtbas etmeye çalışıyor. Onun bu doğrultudaki politika ve taktiklerine alet olmamalı, karşı çıkmalıyız. Her şeyden önce bugüne kadarki emeğimiz bize bunu dayatmaktadır. Dursun KARATAŞ'ın süreci daha da olumsuz bir boyuta sürüklemesinin başka yolu yoktur.

Emekçi Halkımız!.. .

Mücadele ve gelenekleriyle bilinç ve yüreğimizdeki umudu her geçen gün büyüten DEVRİMCİ SOL'un yaşadığı bu sorunlar kimseyi kaygılandırmamalı. Umutsuzluk, güvensizlik boy vermemelidir. DEVRİMCİ SOL ideolojik-siyasi çizgisiyle, gelenekleri, ahlakı ve savaştığı karakteriyle devrimin, halkların kurtuluş mücadelesinin

içindedir ve bu savaşın gereklerini yerine getirmeye devam edecektir. Bugün yaşanan sorunlar ve ortaya çıkan olumsuzluklar geçicidir. Kaynağında devrim, halklara karşı hiç bir sorumluk duymayan, kendisi ve konumu için her şeyi gözden çıkarabilen bir anlayış vardır. Ki bu anlayış yaptıklarıyla bugüne kadar emperyalizm ve faşizmin başaramadığı ölçüde hareketimize zarar vermiştir. Ancak hareketimiz, tüm tarihinde kanıtlağığı gibi tüm zorlukları kararlılık ve fedakarlık gerektiren bir süreçte altetmiş, yeniden düze çıkabilmiştir. Bugün de farklı olmayacaktır. Çünkü kısa sürede hareketimiz Dursun KARATAŞ'ın neden olduğu olumsuzlukların birçoğunu bertaraf etmiş, siyasi olgunluğuyla, devrimci sorumluluğuyla yok edebilmiştir. Ve bugün Dursun KARATAŞ kendisini korumanın zemini olarak bu olumsuzlukları, kaos ve kargaşayı sürdürmek istemektedir. Bizler olumsuzlukları alt ettikçe o daha da pervasızlaşmakta, yeni olumsuzlukların önünü açmaktadır. Bu onun çaresizliğidir, bu onun son çırpınışlarıdır. Şunu unutmayalım ki, bu durum bir süre daha devam edebilir. Yeni saldırılar, çirkinlikler sergilenebilir. Ancak hareketimiz her şeye karşı siyasi olgunluğunu koruyarak devrimci sorumluklarını yerine getirecektir.

Hareketimizi her koşulda koruyup, güçlendirecek, bunu engellemeye çalışan her girişimi etkisiz kılacağız. Hiç bir devrimci amacı olmayan zorbalık karşısında boyun eğmeyiz, eğmemeliyiz. Bugün harekete, değerlerimize, emeklerimize sahip çıkmak zorundayız ve bunun tek yolu zorbalığa boyun eğmemek, sürdürülen saldırıları gerektiği biçimiyle bertaraf etmektir. Bunu başaracağız.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

HABER BÜLTENİ

Tarih:17 Temmuz 1993

Sayı: 57

KÜRT-TÜRK, HER MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKIMIZA!..

DEVRİMCİ SOL, KADROLARIYLA VE SİLAHLARIYLA EMEKÇİ HALKLARIN KURTULUŞ SAVAŞINDAKİ ONURLU YERİNİ KORUMAKTADIR!..

Mücadelesi ve gelenekleriyle dünya ve ülkemiz halklarının gözünde seçkin bir yeri olan hareketimiz DEVRİMCİ SOL bir süredir önemli olumsuzluklar yaşamaktadır. Özellikle 12 Temmuz 1991 katliamından itibaren mücadele düzeyimizde ortaya çıkan ve 1992 Ağustos, Eylül aylarında hareketimizi bir yok oluşun eşliğine getiren olumsuzluklara çözüm bulmak amacıyla gündeme getirilen 13 Eylül İnisyatifi ve sonrası gelişmeler bu olumsuzlukları dostun ve düşmanın gözleri önüne sermiştir.

Elbette ki biz devrimciler olumsuzluklarımızın bilinmesinden herhangi bir kaygı duymayız. Tam tersine ortaya çıkan olumsuzluklarımız, bizim bunları yok etmede daha da bilinçli ve kararlı bir çabanın içerisinde girmemizi getirir. Korkutucu ve zararlı olan olumsuzlukların, yanlışlıkların, eksiklerin bilinmesi, açığa çıkarılması değil, gizlenmesi, görülmemesidir. 13 Eylül İnisyatifi bu anlamıyla sadece hareketimiz için değil, genel devrimci mücadele açısından da tarihi bir gelişmedir. Emekçi halkların umudu haline gelen hareketimizin, müdahale edilmediği taktirde çürüyüp, yok olmasını getirecek oldukça önemli olumsuzluk ve yanlışlıklar 13 Eylül İnisyatifi'yle gündeme getirilmiş ve kadroların çözüm platformuna sunulmuştur. Hareketimizin kadrolarındaki bilinç ve irade gücüne, halkların doğruyu ayırt etmedeki şaşmaz yargısına güven dışında bir dayanağı olmayan 13 Eylül İnisyatifi bu yönüyle de mücadele ve örgütlülük düzeyimizdeki gerileyişe dur diyebilecek bir misyonun sahibi olmuştur.

Ne var ki, çok basitte olsa herhangi bir olumsuzluk veya yanlışlığı, bunlara kaynaklık eden anlayışı yok etmedikçe ortadan kaldırmak, düzeltmek mümkün değildir. Kaldı ki, 13 Eylül İnisyatifi'nin doğrudan karşısına aldığı olumsuzluk ve yanlışlıklar basit-tesadüfi olgular değil, ideolojik-siyasi çizgimizi doğrudan ilgilendiren çok önemli olumsuzluk ve yanlışlıklardır. Ki bunlar kadro anlayışımızdan,

mücadele-örgüt-devrim anlayışımıza, eylem çizgimizden, halka bakış ve yaklaşımımıza kadar yansımış bu noktalarda önemli çarpıklıkların ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Evet bu çarpıklıkları bir anda yok etmek ve doğruyu tekrar egemen kılmak olumsuzlukların kaynağını kurutmadan mümkün değildir. Ancak olumsuzlukların kaynağını oluşturan anlayış, her şeyden önce, bir devrimci için varlık koşulu olan devrime, halklara karşı güven ve saygısını da yitirmiş, kendi konum ve çıkarını koruma kaygısı onun tüm yöntem ve taktiklerini belirlemiştir. Bu noktada sorun bir kişi sorunu olmaktan çıkmış devrime, halklara, örgüte zararlı bir anlayışla mücadele sorunu haline gelmiştir. Eksik, hata, yanlışlık ve suçların bir anlayış düzeyine çıkarılıp, teorileştirildiği noktada, bu olumsuzlukların örgütümüz içerisinde yaygınlığı oranında belirli bir kesimi de yanına almış ve örgütümüze bir bölünmeyi yaşatmıştır. Ancak bu "bölünme" görünümdeki bir olgudur. Bugün örgütümüzde bir bölünmeden çok ideoloji-siyasi çizgimiz dışına çıkan bir avuç suçlu ve çevresine topladığı bir kaç unsurun hareketimizden kopması ve hareketimize karşı eylemlere girişmesidir.

Burjuva basınına da yansıyan hareketimize yönelik bu saldırılarda taraftar ve kadrolarımız dövülmüş, kaçırılmış, evler, kurumlar basılmış ve kundaklanmıştır. Bununla da kalınmamış, yoldaşlarımıza alçakça pusular kurulmuş, katliam girişimlerinde bulunulmuştur. Sonuç, tahrip edilen onca maddi-manevi değer in dişında onlarca yaralı ve üç yoldaşımızın şehit edilmesidir.

Bütün bunların hareketimize karşı bir güvensizlik doğurması kaçınılmazdı ve bugün böyle bir güvensizlik söz konusudur. Kürt-Türk emekçi halkların bugün hareketimize karşı "neden" ve "nasıl sonuçlanacak" soruları etrafında düğümlenen bir karamsarlık ve güvensizlik eğilimleri içerisinde bulunduğu inkar edilemez. Bugün boş sözlerle, abartmalarla bu gerçeği gizleyemeyiz, kendimizi ve emekçi halkları aldatamayız. Tam tersine dün olduğu gibi bugün de olumsuzlukları görüp kabul etmek, onların üzerine yürüyüp yenmenin birinci koşuludur. Ve biz 13 Eylül İnisiyatifi'yle başlayan hareketimizi çürüme ve yok oluş sürecinden çıkarıp, bir canlanma-yenilenmeyi amaçlayan atılımımızda bu anlayışla hareket ettik. Ne kendimizi ne de başkalarını aldatarak bir yere varamazdık, varamayız da...

Halkların güvenine layık olmalı, umudu güçlendirip, büyütmeliyiz diye yola çıktık. Bunun en temel koşulu ise olumsuzlukları yok ederek, sağlam ve geleceğe güvenle bakan bir örgütlenme yaratmaktır. Bunu bir anda gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi emperyalizm ve faşizmin saldırıları yanında olumsuzluklara kaynaklık eden anlayışın yaratacağı zararları da göz önüne almak ve atılacak her adımı düşünerek, planlayıp-programlayarak atmak zorundaydık. Nitekim, bu süreci oldukça zorlu ve büyük acılar yaşayarak geçirdik. Bir yandan faşizm en değerli yoldaşlarımızı

katledip, yenilenme-canlanma atılımımızı bastırmaya çalışırken, diğer yandan örgütümüzü yok oluşa getiren anlayış da boş durmadı. Salt görüntü uğruna yine en değerli yoldaşlarımızın da içinde olduğu bir kısım insanımızı plansız-programsız ve hedefsiz girişimlerle katlettirdi. Bütün bunlar güvensizlik ve karamsarlığı daha da körükledi, yaygınlaştırdı.

Her şeye karşın bugün açıklıkla şunu söyleyebiliriz ki, 13 Eylül'le başlayan süreçte, engellere, saldırılara, katliamlara karşın tespit edilen programda önemli gelişmeler sağlanmış ve geleceğimizin daha da sağlıklı biçimleneceği bir örgütsel zemini oluşturulmuştur. Ve bu zemin, kapalı kapılar ardında, masa başlarında değil, doğrudan mücadelenin içinden kan ve ateş çemberinin ortasında yaratılmış, DEVRİMCİ SOL, ideolojik-siyasi çizgisine, gelenek ve ahlakına yakışır bir şekilde tüm gücüyle halkların kurtuluş mücadelesindeki onurlu yerine sahip çıkmıştır.

En zorlu ve sancılı dönemini attığımız bu yenilenme-canlanma atılımımız, gerçekleştirilen tüm olumluklara, yaratılan sağlam zemine karşın henüz başlangıç aşamasındadır. Ve bu durum çok daha büyük görevlerin omuzlanmasını, çok daha büyük fedakarlıkların göze alınmasını gerektirmektedir. Tüm DEVRİMCİ SOL kadro, savaştı ve taraftarlarının aydınlıklı bir bilinç ve kararlı bir irade ile omuzlamaya hazır olduğu önümüzdeki süreç, hareketimizin halklar nezdinde varolan güven-bilinç bulanıklığını giderme, mücadeledeki onurlu yerini sağlamlaştırma dönemidir.

KÜRT-TÜRK HER MİLLİYETEN EMEKÇİ HALKIMIZ!..

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, MEMURLAR, GECEKONU YOKSULLARI, İŞSİZLER, ÖĞRENCİLER!..

DEVRİMCİ SOL'u hepimiz çok yakından tanıyoruz. 1978'den beri DEVRİMCİ SOL'u bizzat kendi yaşamınızdan; evinizden, işyerinizden, mahallenizden, okulunuzdan, köyünüzden tanıyoruz. Bilinciniz, kininiz, öfkeniz, kavganız oldu; yumruğunuz, sesiniz, silahınız oldu, dağlarınız, sokaklarınız oldu. Acılarınız, sevinçleriniz oldu, üzüntüleriniz, coşkunuz oldu. Gelişmek, güçlenmek, kavgada ilerlemek düz bir çizgi izlemiyor. Acılar, gerileme ve duraklamalar olumsuzluklar da var bu kavgada. Ama kavga her zaman bilinç ve iradeyle; fedakarlık ve kararlıkla; dürüstlikle-açıklık ve sadakatla yürür, tüm zorluklar bunlarla aşılr.

Emperyalizm ve faşizmin en azgın saldırılarını gerçekleştirdiği, insanlarımızın açlık ve sefaletle mahkum edildiği, Kürt halkının imha edilmek istendiği, halkların kurtuluş mücadelesinin toplu katliamlarla bastırılmaya, birbirine kırdırılmaya, devrimcilerin sokak ortalarında, evlerde, okullarda katledildiği bir dönemde; halklarımıza, emeğimize, yaşamımıza, ulusal bilinç ve varlığımıza

sahip çıkıp bunları elde etmenin, korumanın tek bir yolu vardır: Mücadele etmek, kavganın içinde yer almak...

Oligarşi bütün politika ve alternatiflerini tüketmiş, göstermelik hükümet değişiklikleri, demokrasi aldatmacılarıyla hiçbir sonuç elde edemez hale gelmiştir. Baskı ve terörünü tırmandırmaktan, halkları bu yöntemle sindirip bastırmaktan başka bir alternatifi yoktur ve bugün oligarşi tüm gücüyle bu politikayı uygulamaya başlamıştır. Oligarşi halkların hak ve özgürlük talepleri karşısında o denli çaresizdir ki, artık her hak ve özgürlük talebini silahla bastırmaya çalışmaktadır.

Bugün Kürdistan'da sürdürülen açık bir savaş vardır ve oligarşi bunu bir soykırım boyutuna vardırıştır. Kürt halkı ulusal kimliği uğruna yürüttüğü mücadelesinde bugün bir soykırım tehdidiyle karşı karşıyadır. Dağlar, ormanlar hedef gözetmeksizin bombalanmakta, top ateşine tutulan köyler yakılıp yıkılmaktadır. Oligarşi yakıp yıkarak, katlederek Kürt halkının kimliğine sahip çıkma mücadelesini ezmeye çalışmaktadır.

Oligarşinin ekonomik çıkmazının faturasını ödemeye mahkum edilen işçi-memur kitesinin bu faturayı kabul etmemesi, emeklerinin hakkını istemesi karşısında da oligarşinin zorbalıktan başka bir alternatifi yoktur. İşçinin, memurun örgütlü hak istemleri, direnişleri bugün polis coplarıyla, kurşunlarıyla, panzer paletleriyle karşılanmakta, düzen bu yöntemlerle nefes almaya kalkmaktadır.

Özetle tam bir bunalım içinde olan, varlığını sürdürme savaşını en vahşi, insanlık dışı yöntemlerle sürdürmeye çalışan oligarşi, tüm yöntemlerinin etkisiz olduğu noktada halkları birbirine kırdırmaya, Kürt-Türk çelişkisiyle, Alevi-Sünni çatışmasıyla yaşamını uzatmaya çalışmaktadır. Bu amacına ulaşması mümkün değildir, tarihin ve bilimin yasaları bunu kaçınılmaz bir şekilde kanıtlamaktadır.

DEVİRİMCİ SOL, bu insanlık dışı baskı-sömürü sistemini yerle bir etmenin, halkların kendi düzenlerini kurmanın mücadelesini veren, bu uğurda şehitler pahasına gelenekler oluşturmuş bir harektir. Adaletiyle, direnişleriyle, düşmana korku veren politika ve eylemleriyle bugüne kadar halkların yüreğinde bir umut, bilinçlerinde bir ışık olan DEVİRİMCİ SOL, yaşanan tüm olumsuzluklara karşın bu misyonu sürdüreceği güce sahiptir, ideolojik-siyasi çizgisiyle, Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm kavgasındaki kararlığıyla, kadro ve savaşçıların devrime, örgüte, mücadeleye sahip çıkma bilinç ve sorumluluğuyla olumsuzlukları aşma konusunda önemli adımlar atan Hareketimiz tüm örgütlenmeleri, kadro ve savaşçılarıyla mücadelenin içinde, görevlerinin başındadır ve hiçbir güç de bunu engelleyememiştir. DEVİRİMCİ SOL bu kavgada yine sesiniz, yumruğunuz, silahınız, öfkeniz ve adaletiniz olarak, sokaklarda, dağlarda, düşmanın beyninde yankılanmaya devam edecektir.

Düşmanın tüm politika ve taktikleri, demagojileri karşısında halkları aydınlatmayı; bir sürü haline getirilip yönetilmek istenen halkların bilincinde berraklık sağlayacak tüm çalışmalarını gücümüz

oranında yerine getirmeyi bir görev biliyoruz.

Halkların örgütlü gücünün her şeyi yapmaya yeterli olacağı bilinciyle her alanda halkların örgütlenmesini geliştirip güçlendirmeyi devrimin temel görevlerinden biri olarak ele alıyoruz ve kadro-savaşçı-taraftarlarımızla bunu yaratmanın bitmez-tükenmez uğraşı içinde olacağız.

Silahımız her zaman emperyalizme-faşizme ve işbirlikçilerine yönelik olacak, muhbirleri, emperyalizmin hizmetçileri, işbirlikçileri, ajanları her zaman hedefimizde yer alacaklardır. Silahlarımız hiçbir zaman halklara zarar vermeyecek, halkların talepleriyle, kurtuluş amaçlarıyla çelişmeyecektir.

Evet DEVRİMCİ SOL devrimle özdeşleşmiş düşünce yapısıyla, bunu mutlaka elde etmeye koşullanmış niyet ve iradesiyle halkların kurtuluş mücadelesinde, kendine ait onurlu yere sahip çıkıyor ve çıkacaktır. Hiçbir gücün engelleyemeyeceği bu düşünce, niyet ve irademize bağlı olarak aşağıdaki eylemler emperyalizme ve faşizme karşı mücadelemizin bir gereği olarak savaşlarımızca gerçekleştirilmiştir.

-8.6.1993 tarihinde halklara yalan-demagoji ve terör dışında hiç bir şey vermeyen, halklara karşı işlenen suçların doğrudan sorumlusu olan DYP ve SHP binalarına karşı gerçekleştirilen eylemlerde;

DYP İstanbul/Kartal ilçe binası;

DYP İzmir/Balçova ilçe binası;

SHP İstanbul/Küçükçekmece ilçe binası savaşçılarımızca tahrip edilmiştir.

-14.6.1993 tarihinde özelleştirme politikalarına ve hak gasplarına karşı sürdürülen işçi direnişini desteklemek amacıyla;

İstanbul/Gaziosmanpaşa Belediyesi;

İstanbul/Zeytinburnu Belediye binası;

İstanbul/Kağıthane Belediye binası;

İstanbul/Bakırköy Sümerbank binası savaşçılarımızca bombalanarak tahrip edilmiştir.

-7.7.1993 tarihinde İstanbul Kağıthane Belediyesi'nin işçilerin haklarını ve direnişlerine karşı sürdürülen gerici politika ve baskıları protesto etmek, devam eden işçi direnişini desteklemek amacıyla:

Kağıthane Belediye Başkan Yardımcısı Şahin Battal'ın arabası tahrip edilerek kendisine ve belediyede üstlenen bütün gericilere son bir uyarı yapılmıştır.

-13.7.1993 tarihinde 12 Temmuz Şehitlerimizi anmak amacıyla İzmir/Kadifekale semtinde halka karşı baskı-terör ve işkence uygulamalarıyla bölge halkının yakından tanıdığı bir sivil ekip

savaşçılarımızca cezalandırılmış, iki işkencecinin yaralı kurtulduğu bu eylemimizde Altan AYDIN isimli işkenceci halka karşı işlediği suçların bedelini ödemiştir.

Emekçiler, Aydınlar, Demokratlar, Yurtseverler!..

Oligarşinin ekonomik-siyasi çıkmazının giderek derinleştiği, kurallarına uygun bir savaşı dahi yürütemeyip sivil halka karşı katliamlarla, halkları birbirine kırdırma provokasyonlarıyla sonuç almaya çalıştığı günümüz koşullarında, tüm suni ayrımları reddedip halkların kardeşliğini esas alan bir mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları ancak böyle bir bakışla örgütlenen mücadelenin sonucu olacaktır. Faşizmin halktan yana olan herkesi, aydın, sanatçı, demokrat, Kürt-Türk, Alevi-Sünni demeden hedef aldığı bir dönemde halkların ve halktan yana olanların da hedef ve amacı net olmalıdır. Bu zorunluluğu yerine getirememek yeni yenilgileri, yeni acıları kabullenmek demektir. Ve yine bu zorunluluktan kaçan herkes bu yenilgilerde, bu acılarda pay sahibi olacaktır.

DEVRİMCİ SOL her zaman olduğu gibi halka ve tarihe karşı sorumluluğunun bir gereği olarak oligarşiyi ve onun baskı-terör araçlarını hedef alan, halkların ortak örgütlenmesini sağlamayı temel alan bir çizgide üzerine düşen görevleri yerine getirecektir. Halkların kurtuluşunu amaçlayan, halkların kardeşliği ve ortak örgütlenmesini kabul eden herkesi bu mücadelede sorumluluklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz, bu kavganın omuz omuza başarıya ulaşacağını bir kere daha vurguluyoruz.

ONUR, EMPERYALİZME-FAŞİZME KARŞI SAVAŞARAK KORUNUR!..

YAŞASIN HALKARIN KARDEŞLİĞİ VE MÜCADELESİ!..

HALKLARIN KURTULUŞU DEVRİMEDİR!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL, YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

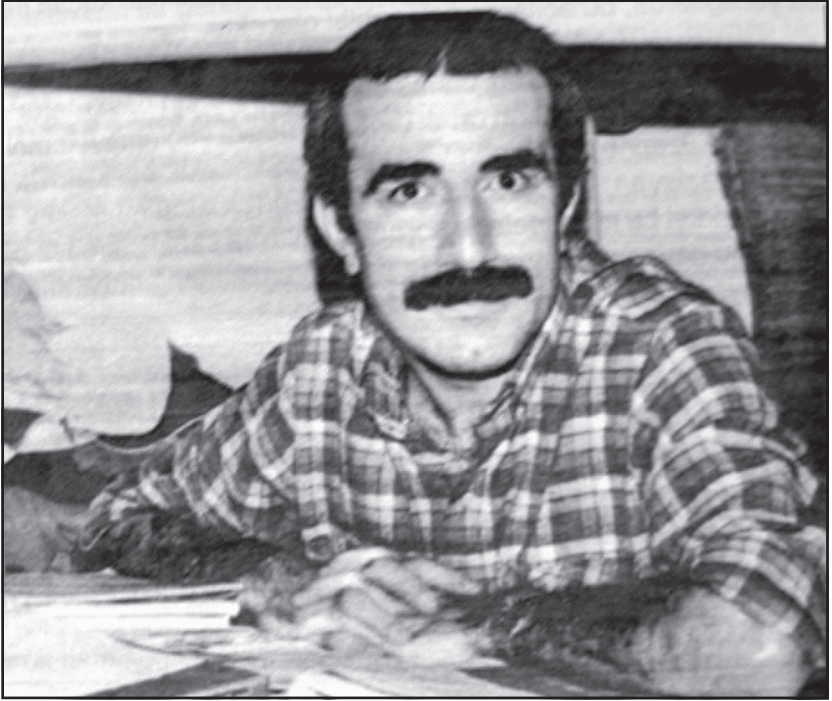
HABER BÜLTENİ

Tarih: 18 Temmuz 1993

Sayı: 58

DEVRİMCİ KANI DÖKMEYİ MESLEK EDİNER ÇETE KANA DOYMUYOR:

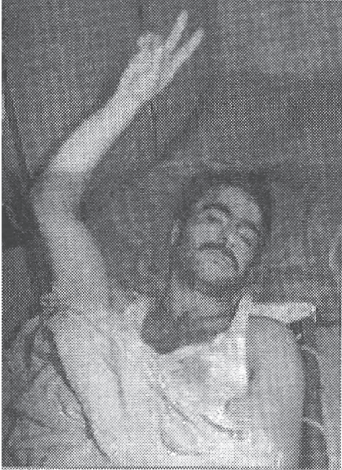
ERDOĞAN'LARI KATLEDENLERİ MÜCADELEMİZLE EZECEĞİZ!

Ezilen halkların kurtuluş mücadelesi zordur, fedakarlık, kararlık ister. Sabır ve soğukkanlılık ister. Çünkü bu mücadele sadece bilek gücüyle, kaba kuvvetle yürümez. Bu mücadele, her şeyden önce sağlam bir bilinç, üstün bir irade gücüyle kendine güven ve cesaretle yürütülebilir. Bunlardan yoksun olanların yarı yolda kalmaları, dahası ihanet bataklığına sürüklenmeleri kaçınılmazdır. Ve biz bugüne kadar tüm bu özelliklerimizle sadece düşmanın değil, ihanet çetelerinin darbelerine karşı da göğüs gerebildik, ayakta kalabildik.

Dev-Sol'cular cezaevinde çatıştı.

1 ölü, 7 yaralı

Adnan Ersoz Paşa'nın katili

İstanbul'da görevli bir polis olan Ersoz, 1977'de İstanbul'da, emekli öğretmen Adnan Paşa'nın katilini öldürdü. Paşa'nın cesedi, çok sayıda silah ve bir kurşun yarası bulunan Çiğdem Hastanesi'ne getirildi. Ersoz, 1978'de İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde öldü.

Bayrampaşa Cezaevinde, Dursun Karataş yanlısı terörist mahkûmlar ile Bedri Yağar yanlısı teröristler, silah ve güretiler birbirlerine girdi. Çatışmada, bir terörist öldü, 7 si de yaralandı.

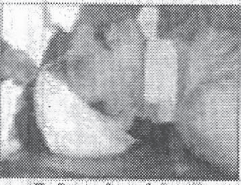
Yeni örgüt Dev-Sol'cuların karlı hesaplaşmaları, önce de Bayrampaşa Cezaevi'nde devam etti. Diğer teröristlerin Bedri Yağar ve güretilerle çatışmasında 642 teröristin ölmesi anında, örgüt içindeki gruplaşma karlı olayları çıkardı. Bu olaylar, Çiğdem Hastanesi'nde bir teröristin öldürülmesiyle sonuçlandı. Dev-Sol'cuların çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

Çiğdem Hastanesi'nde yapılan çatışmalar, 1978'de İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti. Teröristlerin silah ve güretilerle çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti. Teröristlerin çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

Firar edeceklerdi

Çatışmada yaralı teröristler, 3 saatlik ve çok sayıda silah ve güretilerle çatıştı. Teröristlerin çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

Bogazından gijlendi

Cezaevinde teröristler, çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti. Teröristlerin çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

CEZAEVİNDE ÇATIŞMA

Dev-Sol'cu Karataş ve Yağar yanlısın hesaplaştı: 1 ÖLÜ, 7 YARALI

Bayrampaşa Cezaevi'nde teröristlerin Bedri Yağar yanlısı teröristlerle Dursun Karataş yanlısı teröristlerin hesaplaşması, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti. Teröristlerin çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

19 Temmuz 1978, Çiğdem

İkisinin durumu ağır
Çatışma ve hesaplaşmaların sonucunda, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti. Teröristlerin çatışmaları, İstanbul'da, Çiğdem Hastanesi'nde devam etti.

Bugün yine sırtımızdan bıçaklanıyoruz. DEVRİMCİ SOL'u yok etmeye yeminli bir suçlu, oluşturduğu çete ile hareketimize saldırmaya devam ediyor, yoldaşlarımızın dökülen kanlarıyla ömrünü uzatmaya çalışıyor. Ama boşuna... Dökülen her damla kanımız Dursun KARATAŞ ve çetesini biraz daha bataklığa sürüklüyor, kaçınılmaz sonlarını biraz daha yakınlaştırıyor.

Onlarca insanımız kaçırıldı, işkenceden geçirildi, tehdit edildi, devrimciliği bırakmaya zorlandı, kurşunlandı, evleri kundaklandı, talan edildi, kurum ve birimlerimiz basıldı, toplu katliam girişimlerinde bulunuldu. Tüm bu saldırılarda üç değerli yoldaşımızı yitirdik, onlarca insanımız infaz girişiminden yaralı olarak kurtuldu, ölümlerden döndü. Ama tüm bunlara rağmen güçlenen, halklara umut ve güven veren biz olduk. Çünkü THKP-C/DEVİRCİ SOL düşüncesini temsil ediyorduk, pratiğimizle, düşüncemizle bunu herkese kanıtladık. Saldırıları, cinayetleri bizi bir adım geriletmek şöyle dursun, ihanet kinimizi daha da arttırdı, mücadeleye, örgütsel görevlerimize daha bir sarıldık. Çünkü haklılığımızı ancak ve ancak böyle somut bir güce dönüştürebilirdik, ancak yozlaşmışlığa, çürümüşlüğe karşı yürüttüğümüz kavgayı böyle kazanabilirdik.

Ve bugün Dursun KARATAŞ çetesini yeni bir cinayete halklara, örgütümüze düşmanlığını bir kere daha kanıtlamıştır. Devrimcileri katlederek suçluluğunu gizlemeyi, hesap vermektan kurtulmayı amaçlayan bu çete başı 18.7.1993 günü Sağmalcılar Cezaevi'nde yoldaşlarımızdan Erdoğan ELİUYGUN'u (Arif-Asaf) katlederek suçlarına yeni birini daha eklemiştir. Yoldaşlarımızın koğuşunu her türlü silahla basan çete mensubu bir grup beş arkadaşımızı çeşitli yerlerinden yaralarken, Erdoğan yoldaşımızı da bizzat Dursun KARATAŞ'ın emriyle katletmişlerdir.

Tarih zorbaya, halk düşmanlarına, hainlere karşı mücadele ile yazılır ve bu mücadele sayısız değerli insanın emekleriyle, fedakarlıklarıyla, kanı ve canıyla biçimlenir, güzelleşir. Ve her dönem, haklıdan, doğrudan, gerçekten korkanlar, öncelikle bu değerli insanların emeklerini, çabalarını boşa çıkarmak, onların yaşamlarına son vermek ister... Onları ve emeklerini yok etmekle güçleneceklerini sanırlar. Ama her defasında yanılmışlardır. Kaybedilen her değerli insanın boşluğu mücadelenin haklılığı ve gücü ile anında doldurulmuş, gidenler binlerle geri gelmişlerdir.

Erdoğan Yoldaş, 20 Yıllık Mücadele ve Emeği ile Devrimci Sol'un Bir Parçasıdır.

1970'lı yılların başında bir THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadele ile tanışan Erdoğan yoldaş, 1954 Fatsa doğumludur. Yoksul bir Gürcü ailesinin oğlu olan Erdoğan 1974-'75 yıllarından itibaren İstanbul'da aktif bir DEV-GENÇ üyesi olarak önce okuduğu Galatasaray İşletmecilik Yüksek Okulu'nda, daha sonra da DEV-GENÇ Şişli bölge örgütlenmesinde bir yönetici olarak anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin içinde yer aldı.

1978 yılında gündeme gelen Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı mücadelede DEV-GENÇ Şişli bölge komitesinin bir üyesi olarak üzerine düşen görevleri yapar, tasfiyeciliğin teşhir ve tecridinde önemli roller üstlenir.

Hareketimizin gelişip yaygınlaşmasına bağlı olarak Erdoğan yoldaş da yeni görevler alır ve Kürdistan Bölge Komitesi'nin bir üyesi olarak Hareketimizin Kürdistan örgütlenmesinin yöneticilerinden biri olur. Bu görevini yakalandığı 1980 baharına kadar sürdüren Erdoğan yoldaş yakalandığında da Hareketimizin direniş geleneğine sahip çıkar ve işkencecilere Hareketimizin hiçbir sırnını vermez, örnek bir direniş sergiler.

Tahliye olduğu 1986 Mart'ına kadar kaldığı cezaevlerinde her zaman direnişin saflarında yer alan Erdoğan, özellikle cuntanın baskı-işkence politikasını dizginsiz yürüttüğü Anadolu cezaevlerinde kimi zaman tek başına devrimci onurun savunucusu olur.

Tahliyesinin hemen ardından hareketten görev talebinde bulunan Erdoğan yoldaş bu tarihten itibaren hareketimizin '91 sürecine kadar ki gelişim ve birikiminde önemli bir misyon sahibi olarak mahalli bölgelerde, SDB örgütlenmelerinde çeşitli sorumluluklar üstlenir, merkezi yapıda yer alır. 1991 yılında, firar edişinin ardından örgüt içinde bir tasfiye hareketi başlatan benmerkezci anlayış tarafından tasfiyeye tabi tutulur ve çeşitli gerekçelerle cezalandırılıp etkisiz duruma getirilir.

1991 sonunda gönderildiği kampta askeri disiplini, müteveziliği ve çalışkanlığı ile kendini kanıtlayan Erdoğan yoldaş burada çeşitli sorumluluklar alır, kamp eğitimliği görevini üstlenir.

1992 Ağustos'unda bizzat çete başı tarafından Kürdistan sorumluluğu görevine verilir.

13 Eylül'ün ortaya koyduğu gerçekler karşısında hareketi

sahiplenmesi ve çözüm yolunun kadroların iradesinde aranması doğrultusundaki görüşleri nedeniyle Dursun KARATAŞ tarafından hayasızca sürdürülen kişisel saldırıların belli başlı hedeflerinden biri oldu. Çete başı, kişileri yıpratma, karalama, yok etme yoluyla kendini kurtarmaya çalışırken, sorunların kaynağını ve nedenini yaşadığı süreç içinde çok yakından gören Erdoğan yoldaşı da hedefleri arasına koymuştur.

Haziran ayında Hareketin verdiği bir görevle yurtdışına çıkarken oligarşiye tutsak düşen Erdoğan yoldaş, işkenceciler karşısında yine teslim olmamış, o sırada şubede bulunan çete mensuplarına da devrimci namus ve onuru korumanın dersini vermiştir.

Yaşamının her döneminde bir devrimcinin sahip olması gereken onur ve dürüstlüğü yaşatmaya, çevresine kavratmaya çalışan ve bu çalışmalarıyla bugün onurumuzu, tarihsel bilincimizi temsil eden şehitlerimizin de içinde olduğu bir çok Devrimci Sol'cu üzerinde emek sahibi olmuştur.

Kurtuluşunu, yaşamını yoldaşlarımızın katledilmesinde gören çete başının kendisi de çok iyi biliyor ki, bugün karşısında tarihsel-siyasal bilinciyle, gelenekleriyle, ahlakıyla, mücadele azmi ve kararlığıyla, sınıf kınıyla bir DEVRİMCİ SOL vardır. Erdoğan gibi tek tek yoldaşlarımızı katlederek ne kendini kurtarması, ne de DEVRİMCİ SOL'u yok etmesi mümkün değildir. Onun tek bir amacı kalmıştır, o da devrime, mücadeleye zarar vermektense başka bir "üretimi" olmayan yaşamını bir gün daha uzatmaktır. Bedri'ler, Gürcan'lar, Menekşe'ler nasıl tükenmiyorsa, Ercan'lar, Muammer'ler, Ercan Şakar'lar nasıl kinimize kin katıyorsa, Erdoğan'lar da tükenmeyecek, onurlu ölümleriyle mücadele

azmimizi derinleştireceklerdir. Her kaybımız yerlerini onlarcasıyla dolduracak çalışmalarıyla anılacaklardır.

Yoldaşlar!..

Hareketimiz, bütün değerlerini, ahlakını, geleneklerini ve kadrolarını, yöneticilerini, taraftarlarını hedef alan soysuzca savaş ilanı ile karşı karşıyadır. Bu, biz düşmanla çarpışırken arkamızdan hançerlemeyi amaçlamış soysuz bir savaş ilanıdır.

Emperyalizm ve oligarşiye karşı yüzlerce şehidin onurunu taşıyan bir Hareket olarak devrimcilik adına yoldaşlarımızı katledenlere duyduğumuz kin, yaşadığımız acılardan az değildir. Acımız ve kinimizi denetlemek zorundayız. Acı ve kinimizi mücadeleye, düşmana yoğunlaştırmak zorundayız. Ancak bizlere bu acıları yaşatanları da affetmeyiz, affetmeyeceğiz.

Bu, her şeyden önce DEVRİMCİ SOL'un onur savaşımıdır. Bu savaşımı mutlaka kazanacağız. DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi çizgisine, gelenek ve ahlakına, kadro, savaşçı ve taraftarlarına karşı işlenen her suçun hesabını sormak siyasi onurumuzun bir parçasıdır ki onurumuzu hiç kimse çiğneyemeyecektir.

Yaşadığımız bu soysuz-alçakça saldırılar karşısında onurumuzu korumak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir görev olduğu gibi halka ve tarihe karşı siyasi bir sorumluluktur da... Devrimci kanı dökenlerin, bu yolda talimat verenlerin suçları ve kimlikleri açıktır. Onları anlayışlarıyla, çeteleriyle tecrit edip tarihten silmek, bir daha bu suçları işleyemez hale getirmek nasıl örgütlü iradi bir görevse, bir kaos ortamına neden olacak duygusal-tepkisel davranışlardan kaçmak da davamızın dayattığı zorunlu bir görevdir. Mücadelenin tüm görevlerini olduğu gibi bu konuda da görevlerimizi bilinçli-iradi ve örgütlü bir biçimde ele alıp yerine getirmek zorundayız.

Devrimci-Demokrat-Yurtsever Tüm Dostlarımız!..

Dökülen kanlar devrimindir. Çokça söylenen bu söz bugün artık anlamsızdır. Çünkü sözler bitmiştir. Çünkü sağduyu, çünkü sorumluk, çünkü sahiplenme hükmünü yitirmiştir. Ortada kan vardır ve akmaya da devam etmektedir. Devrimci kanı akıtanların, bunu siyasi geleceklere için teminat sayanların yaşadığı, yaşama hakkının tanındığı bir platformda, çok anlamlı olan bu kavramların hiçbir değeri kalmamıştır. Oysa bizler bugün devrimi, halkların çıkarını, gelenek ve ahlakımızı, saygınlığımızı ve geleceğimizi korumalıyız. Bunun tek yolu da devrimci kanı döken bu çeteyi her yönüyle etkisizleştirip siyasi arenadan silmektir. Asıl görev dün de bugün de buydu. Bu göreve sahip çıkmak dışında bir alternatif kalmamıştır. Başka alternatif arayanlar, hangi gerekçeyi ileri sürerlerse sürsünler bu en temel görevi savaşıyor demektir.

Herkes bu görev karşısındaki konum ve yaptıklarıyla tarih ve halklara hesap vermek zorundadır. Bizler tarih ve halklara vereceğimiz hesabın sorumluluğuyla bu göreve sahip çıkıyoruz. Tarih ve halklar tarafından "görevden kaçma" suçuyla yargılanmayacağız... Devrimi, örgütümüzü savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir "suç" ise bu suçtan "yargılanmaya" hazırız.

ERDOĞAN'LARI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!..

DEVİRİMCİ KANI DÖKENLER DEVİRİMCİ SOL ADALETİNE HESAP VERECEKTİR!..

BÜTÜN ENGELLERİ DEVİRİMCİ MÜCADELEMİZLE AŞACAĞIZ!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVİRİMCİ SOL!..

DEVİRİMCİ SOL

Bedri YAĞAN'ın resmini parçalamışlardır.

Daktilomuz kırılmış, dokümanlarımız yırtılmış, özel eşyalarımız tahrip edilmiştir. Polis baskınlarından alışkın olduğumuz bu "yöntem" ile bu kez kendilerine "devrimciyim" diyenler tarafından yüz yüze bırakılmak, bugüne kadar sergiledikleri tüm iğrençliklerine rağmen bizleri şaşırtmıştır. Polisin, şehitlerimizi katlettikten sonra işkence yapmasına, üzerlerine çıkıp tepinmesine alışkındık ama, kendisine devrimci sıfatını yakıştıranların yoldaşımızı katlettikten sonra cesedini şişlemelerine ilk kez tanık oluyorduk. Ve bunu kabullenmek kolay değildi. Saldırganlar "işlerini bitirip" koğuşu terk ettikten sonra, koğuşun tam anlamıyla talan edilmiş bir görünüme sahip olması; duvarlardan, yerlerden, yataklardan günlerce boş kovan toplanması, atış alanı gibi rasgele ateş edildiğinin en basit göstergesiydi. Bu pislik kendi içimizden çıktığı yanı sıra kendi geçmişimizin bir parçası olduğu için hala yapılanlara alışamadığımızı görüyor, UTANIYORUZ...

13 Eylül İnişiyatifi'nden bugüne, bizlere "kontr-gerillanın çocukları" söylemiyle saldırarak, her türlü kirli savaş yöntemini uygulamakta hiçbir sakınca görmeyen DK çetesinin, ordu karargahı basar gibi, ondan fazla silahı ve kırktan fazla insanla 15 kişilik koğuşu basması ve bir yoldaşımızı katletmesi sırasında cezaevi idaresinin ve askerinin tamamen seyirci kalması oldukça anlamlıdır. Erdoğan yoldaşımız şubedeyken siyasi polisin kendisine; "seni öldürmedik, öldürmeyeceğiz. Ö. (DK hizbinin cezaevindeki şefi) seni bekliyor, senin öldürülmeni ona havale ediyoruz" demiş olmaları ise, askerinin ve cezaevi idaresinin bu seyirciliğini daha anlamlı kılmaktadır. Siyasi şube polisinin kendisinden en küçük bir sır almayı dahi başaramadığı Erdoğan yoldaşımızın katli için

döndürememiş, yıldıraramamış, DEVRİMCİ SOL ailesinin geleneğine olduğu kadar ELİUYGUN ailesinin başeğmez geleneğine uygun bir şekilde yaşamını noktalamıştır. 20 yılı bulan devrimci geçmişiyile bu yaşam, işkencehanelerde en azgın polis işkencesine, cunta koşullarının en azgın saldırılarına karşı başeğmez tutumuyula örnek olmuş ve en son DK'nın insanlık dışı, devrimcilikle en ufak bağı kalmayan saldırılarına karşı da dimdik ayakta kalmıştır.

Ya siz DK çetesinin eli kanlı mensupları!..

Siz yaptıklarınızı, yarattıklarınızı, geçmişinizi dönüp sorguluyor musunuz? Biz artık sizlerden bu cesaret ve dürüstlüğü -bir parça da olsa- bekleyemiyoruz. İcinizde, bir parça insani yanı kalıp da sorgulamayı yapanlar ise, ihanet, ahlaksızlık, devrimci katliamı ve utanç dışında bir şey bulamayacaklar.

Sizleri bu denli saldırgan yapan, devrimciliğinin sınıdığı yerlerde yaptığınız işbirliği ve ihanet yanında, son süreçte aldığınız "kültür"dür. DK sizlerin zaaflarını, sizlere ve tüm devrimcilere karşı öyle bir kullanıyor ki, bu yolda gittiğiniz sürece suçlarınıza suç eklemekten başka alternatifiniz kalmıyor. Ve tüm solun yüz karası olma durumunuzu derinleştiriyorsunuz.

Döktüğünüz devrimci kanının hesabını tarih ve halklarımız önünde vermekten kurtulamayacaksınız. Şehitlerimizin dökülen kanının hesabını er ya da geç vermekten kurtulamayacaksınız.

ERDOĞAN'LAR ÖLÜMSÜZDÜR!..

ERDOĞAN'LARI KATLEDEREK TARİHİ YOK EDEMEZSİNİZ!..

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

**Bayrampaşa Cezaevi'nde Tutsak Bulunan Bir Grup
DEVRİMCİ SOL Tutsağı Adına**

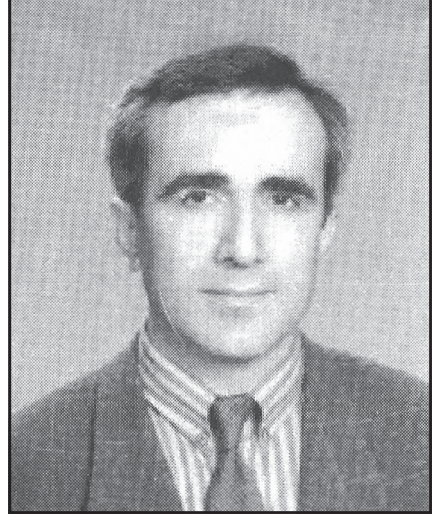
Güneş ARDIÇ (ELİUYGUN) - Veli KILIÇ

Sağmalcılar Cezaevi'nde alçakça katledilen Erdoğan ELİ UYGUN yoldaşımızın "Kara Mizahta Yeni Oyuncular" başlıklı dedikodu, yalan, demagoji belgesinde kendisi hakkında ileri sürülen bir kısım yalanlara ilişkin yazılmış bu yazısı, yazdığı dönemde, diğer tüm yoldaşlarımız için olduğu gibi, Erdoğan yoldaşımız açısından da, kişisel saldırılara yanıt vermeme, DK'nın ortamı kişisellik batağında boğma çabasına ortak olmama anlayışımız gereği yayınlanmamıştı. Ancak Erdoğan'ın katledilmesinden sonra, Erdoğan'ın ve diğer yoldaşlarımızın haince katledilmelerine zemin hazırlamak için DK'nın kullandığı yöntemleri ve sergilediği ahlaksızlığı göstermesi açısından, Devrimci ÇÖZÜM Dergisi'nde burada da aktardığımız ilgili bölümleri yayınlanmıştır.

SİYASAL TÜKENİŞİN YALANLARI YA DA KARA MİZAHTA YENİ OYUNCULAR ÜZERİNE

Politik hırs ve tutkuların, gemlenemez kariyer hırsı ve konum kaygılarının bir insanı nerelere sürüklediğinin canlı bir prototipi olan tasfiyeci başı, tam da kusursuz bir Kara Mizah nesnesi olarak daha şimdiden tarihe geçmeyi hak etti.

O, her şeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitiren "Hareket benim dediğimi yapmazsa molekülüne kadar parçalansın" sözleriyle konum hırsının hangi noktalara ulaştığını ve bu mantıkla her şeyi yakıp yıkan, tüm değerleri ayaklar altına alan ve bu psikolojik haliyle ruhsal

dengeğini tamamen yitirmiş, suçluluğun paranoyak korkusunu yaşayan hastalıklı bir kişiliğe dönüştü. Ben duygusunun uç noktasındaki ifadesi olan bu megalomanyaklığı o boyuttadır ki, artık tedaviye de cevap vermeyen umutsuz bir klinik vakadır.

Tasfiyeciler düşüncelerden korkarlar. Bugün onların tek bir yolu var: DEVRİMCİ SOL'u şiddet yöntemiyle tasfiye edip tek kişinin mutlak sultanını ikame etmek. Bunun siyasal plandaki yöntemi yalan, dolan, entrika ve terördür. Onlar bu terörü kullanmadan amaçlarına ulaşamazlar. Düşüncelerimizden korktukları için 3 Mart Kararları'yla tüm tartışmaları kesip, terör sürecini başlattılar.

Biz şimdiye dek sorumluluk duygusuyla hareket ederek bu saldırılara cevap vermedik. DEVRİMCİ SOL'un bu konudaki geleneğine sıkı sıkıya sarıldık. Bu soğukkanlı hareket karşısında işi daha da azıtan tasfiyeciler, işi ihbarcılık noktasına kadar vardırıdılar. Tüm isimler açık açık her yerde söylenmeye başlandı. Hareket tam bir deşifreyona sürüklendi. Zaten tartışmaları legalden başlatan, legalite ile yeraltını kuşatma ve onları teslim alma taktiği güden tasfiyeci başı, ihbarcılık sürecinin mimarıdır. Sorunu legalite ile çözme anlayışının mantıksal sonucu, yoğun bir deşifreyon, yeraltını dumura uğratma ve Hareketi katliama açık bir hale getirmektir. Bunu çok iyi bilen tasfiyeci başı, yavuz hırsız tavrı ile katliama neden olmakla başkalarını suçlar. Ama bu nafiye "Kara Mizah'ta Yeni Yüzler"

yazısı, mahalle kadınlarının çeşme başı dedikodularını aşmayan düzeyde spekülasyonlar ve yalanlarla dolu. Belli yoldaşlarımızın katliamı için ön zemin hazırlamanın acemi bir çabası olarak da değerlendirilebilecek yalanlarla dolu olan bu yazı, aynı zamanda şarlatan bir müfterinin hezeyanlarını yansıtmaya açısından da ibret vericidir.

Komünistleşme süreci ile "insanın insanlaşması süreci" aynı şeylerdir. Tasfiyeci başı bu süreci, yani "insanın insanlaşması" sürecini tersine çevirdi ve insanlıktan uzaklaşma kulvarında hızla yol almaktadır. Paranoyaya varan bir tükeniş korkusu ile panik halinde öyle hezeyanlar döktürüyor ki, ağızından çıkanı kulağı duymuyor. Bu nedenle yalanlarının tümüyle uğraşmak gerçekten zor.

Bizi mücadeleden kaçan, meşru zeminde kalmayı amaçlayan biri olarak göstermeyi kafasına koyan tasfiyeci başı yalanda sınır tanımıyor. Neler söylemiyor ki? Çıktıktan sonra Hareketten yakındığımı, bağ kurmadığımı, askerlik sorununu (dövizli askerlik dahil) dayattığımı vb. vb...

Kimseye yakınma, bağ kurmama gibi bir durum olamaz, olmamıştır. Hareketten yakınma yönünde kimseye tek bir sözümüz yoktur. Kimse bunu iddia edemez. Diğer yandan çıktığımızın ikinci günü bağımız kurulmuştur. Bunları tasfiyeci başı da bilir. Ama bilmeyen insanları yalanla koşullandırıp üzerimize saldırtma hesapları yaptığından bu çirkin yöntemden medet ummaktadır. Askerlikle ilgili yalanına gelince:

Bir kere '86'da dövizli askerlik diye bir işleyiş yok. Bundan yararlanmak için yurtdışında kalmak-çalışmak gerekir. Ayrıca benim 4 aylık kısa dönem yapma hakkım vardı bunu da reddetmişimdir. Bu sorunu '86'da değil, '76'da kapatmışızdır. Ama bunlar da önemli değil, tüm bu yalanlara dayanarak meşru zeminde kalma isteğim(!) sözümüne kanıtlanıyor. Acaba durum gerçekten böyle midir? Bir insanın meşru zeminde kalma isteği var, buna rağmen illa yeraltına çekilecek diye bir mantığımız mı var? Hadi yeraltına çektik, ona geniş sorumluluklar verme neyin nesi oluyor? Bu mantıksal çelişkiyi de bir kenara bırakalım, çünkü tasfiyecilik her yolu kullanarak yalandolanla iş görmeyi, kara çalmayı artık temel bir yöntem haline getirmiştir.

O dönemde N'nin legal bir dergi için yaptığı öneriye "yeraltında daha fonksiyoner olurum" diyerek karşı çıkan ve daha sonraki istihdamı da bu yönde olan biri olarak bunları yeniden anlatmak, böyle basitliklerle uğraşmak insanı sıkıyor. Ama ne yapalım, siyasal ahlaksızlık ile basitlik iç içedir.

Tasfiyeci başının diğer bir iddiası da kaldığım evi en küçük bir olayla terk ettiğim yönündeki yalanıdır.

Bir kere tasfiyeci başının da sık sık geldiği evi tam tamına 3 yıl kullandım. Evin eşyalarının önemli bir bölümü eskiciden alınan ve ilişkilerin kömürlüklere attığı eski koltuk vb. ile tamamlanmıştır. O dönemde kira, depozito vb. için yakınlarımızdan aldığım borcu ise

hala ödemedim.

Yeraltındaki bir üssün 3 yıl kullanılmasına akli bir türlü ermeyen DK "bu kadar uzun süre ev kullanmak yanlış değil mi?" diye sorunca, N: "Bu konuda şunu anlasan daha iyi olur. Bu insanlar üç yıl bir evi kullanabiliyor demek ki, olaya böyle yaklaş" diye tavsiyelerde bulunmuştu. Evi bilen çoğaldığı ve bu yoldaşların farklı yerlerde istihdamları gündeme geldiği için evin boşaltılmasına karar verildi.

İkinci olarak "bu üç yıl boyunca evi sık sık terk ederdin" sözü de kocaman bir yalan. Evde bulunanlar henüz sağ. Bu konuda ölüleri tanık olarak gösteremezsin. Ev sadece bir kez terk edildi. O da, evi kurumsaştıran bayan arkadaş takip aldı, evin sokağında fark etti, eve girmeden uzaklaştı. Biz de her ihtimale karşı evi boşalttık. Daha sonra 1,5 yıl daha oturduk. Tanıklar ortadadır.

Tasfiyeciler başında yalanlar bitmiyor:

" '86'da ANAP operasyonunda N. yaralanır... Operasyon üzerine Arif gibileri kaybolur. Bunları bulmak zordur. Bulduğunda randevuya getirmek daha zordur. N. koltuk değneği ile randevuya gider, Arif gelmez, geldiğinde de yanından uzaklaşmak için fırsat kollar."

Bizim yavuz hırsız suçüstü yakalanmıştır. Hani uzun süre bağ kuramamıştık? Oysa ANAP operasyonu bizim çıkışımızdan kısa bir süre sonra oldu. Demek ki yukarıdaki anlatımında N ile bağımız varmış sonucu çıkıyor. Bu çelişki bir yana, o dönemin arkadaşı sağdır, hayattadır. Onunla paylaşımımız ortadadır. O operasyon sonrası hemen (gençlik sorumlusu olan) bu arkadaş ile görüştük ve N'nin yükünü nasıl hafifletiriz diye düşüncelerimizi karşılıklı birbirimize aktardık. Bütün bunlar DK için boş ve anlamsız kanıtlanma çabasıdır. O bir kez kafasına koymuştur. Her türlü yolu kullanarak, her yolu mubah göreyerek kişisel yıpratmadan medet umuyor.

Ve sıra geliyor ipimizi çeken yalana:

"12 Temmuz'dan sonra Arif 12 Temmuz soruşturması içinde, genel tüm hata ve zaafı tekrar ele alınarak sorgulanmış, cezalandırılmış. Bu sorgulamaya katılanlar; Sinan, Sabo, Fazıl ve Necdet'tir."

"Bu sorgulamada özeleştiriler verdi ama yazıya döktüğünde oportünistçe davranarak "hata ve zaaf" dedi."

Bu "sorgulamanın" kanıtı olarak da Necdet'in yazısı gösteriliyor. (*)

12 Temmuz sonrasında böyle bir değerlendirme toplantısı yapıldı. O toplantıda Fazıl yoktu. Bu yalana neden başvurulmuş, onu anlamak da mümkün değil.

Bu toplantının teyp bandı vardı. Orada neler konuşulduğu çok açık olduğu için bu bant arşivden yok edilmiş. Bugün "Çiftelhavuzlar'da gitti" deniyor. Her ne hikmetse en önemli belgeler "MK tutanakları, kasetler burada yok edilmiş ve esas arşivde (DK'nın yanındakilerde) ise kala kala özeleştiriler kalmış. '89 tutanakları bile arşivde var. Ama tek bir MK tutanağı yok. Önemli toplantı kasetleri yok. Faaliyet raporunda yaptığımız uzun eleştiriler yok. O, tüm önemli belgeleri yok

etmiştir.

Bu toplantının yarısı N'ye küfürle geçirilmiştir... Bandın yok edilmesinin nedeni de budur. Hatta o kadar iğrenç şeyler söylenmiştir ki, N'nin nasıl oturmasını, kalkmasını bilmediği, otururken nasıl bacaklarını kaldırdığı... vb. vb. şeyler abartılmış taklitlerle, hareketlerle de yapılarak hepimizi hayretlere düşürmüştür. N'ye küfürler sadece o toplantıda değil, Temmuz şehitleri henüz morgda iken başlatılmıştır. Hem de ağza alınmayacak, sokak serserisinin bile söylemeyeceği şeyler söylenmiştir. Bunlar söylenirken şehitlerin kanı henüz kurumamıştı bile. Bu küfürlerin değiştirilerek, diplomatik-siyasal bir dille ifadesi faaliyet raporunda yansımıştır.

O kendisi ile N arasındaki savaşı "filler arasındaki savaşa" benzeterek beni bu savaşta ezilmemek için tarafsız kalmakla suçlamıştır. Hatta şöyle söylemişti: "Bizim savaşımızın %90'ı iç düşmana, %10'u düşmana karşı veriliyor." Buna cevap olarak şunları söylemişimdir: "Birincisi N ile aranızda 'filler savaşı' olduğunu bilmiyordum. Ayrıca iç düşman tespiti yanlıştır. İçteki ideolojik mücadele ile düşmana karşı verilen mücadele aynı kategoride böyle %10, %90'lık gibi faktörlerle açıklanabilecek olgular değil" vb... Bunları daha sonra faaliyet raporunu eleştiren uzun yazımızda da ifade etmişizdir.

Bugün her şey öyle tersyüz ediliyor, öylesine iğrençlikle yalanlar uyduruluyor ki, bunu normal bir insanın yapması mümkün değil.

Örneğin diğer bir yalan: "Derya'ya bağlı çalıştı. Ama Derya onunla çalışmak istemedi." Derya henüz yaşarken bu konuda bir şey söyleme, O ölünce hemen utanmazca onu tanık göster. 12 Temmuz sonrası Derya ile sadece aşağı giderken, o da ilişkileri ayarladığı için temasımız oldu. Onun dışında bir temasımız olmadı.

"Kampta genç insanların tepkisini çeker, kuralsızlık burada da devam eder."

"Önderliğe birkaç kez haber gönderir, zaafalarını gördüğünü belirtir ve görev ister."

Bir kere kampta siyasi ve askeri eğitimin sorumluluğu gibi önemli bir görevim vardır. Ayrıca Musa olmadığı zaman kampın diğer idari görevlerinin sorumluluğu da üzerimdedir.

Ayrıca bu Hareket içinde işler sözlü haber göndererek mi oluyor, yoksa rapor sistemi ile mi oluyor? Bu gördüğüm zaafar neymiş, nasıl görmüşüm, bu konuda neler demişim? Yok! Neyi göstereceksin. Olsaydı zaten senin gibi usta bir fırsatçı bunu kaçırır mıydı? Kampta 50'den fazla savaşçı için rapor yazdım. Kendim için böyle bir rapor yazamaz mıydım? Ama bunun olmadığını bilir. Şimdi kalkar Bedri'yi tanık olarak gösterebilir. Çünkü nasıl olsa Bedri -sayesinde-konuşamaz durumdadır.

Hangi genç insanımızın tepkisini çekmişiz, hangi zaafar sürmüş? Ayrıca bütün bunlar olmuş da onca insanın askeri-siyasi eğitiminin sorumluluğu bana nasıl verilmiş? Bu soruların tasfiyecı başı için bir amlamı yoktur. O artık hayalinde bir düşman kategorisi yaratmıştır.

Kafasında kurduğu halüsinasyonlara denk düşen bir tip çizmek için artık her yol mubah görülerek yapılır. Buna da "savaş bu. Her şey mubahtır" mantığıyla cevap verilir.

12 Temmuz operasyonu ile ilgili hakkımızda söylenen yalanları daha önce cevaplamıştık. Onlara cevap vermeden hala kalkmış, 12 Temmuz'dan aldığımız takibi haber vermemişiz gibi yansııyor. Bu konu faaliyet raporunda "haber vermedi" şeklinde yüzde yüz yalanla ifade edilmiştir. Daha sonra bu yalan Kara Mizah'ta "haber verdiğim, ama yerimi söylemediğim" şeklinde değiştirilmiştir.

12 Temmuz sabahı Nişantaşı'ndaki üsse yakın bir çevrede olağanüstülük sezdim ve o dönemdeki yoğun takipler nedeniyle "takip almış olabilirim bu üsse taşımayayım" kaygısıyla üsse gitmedim. Hemen telefonla üssü aradım. Durumdan Bilal ve İçi'yi haberdar ettim. Daha sonra emin olma turlarına başlayınca ortalığın çok ciddi olduğunu gördüm. Tekrar üssü arayarak durumun normal olmadığını, gelmeyeceğimi, kendilerinin de kontrol yapmalarını söyledim. Durumu DK'ya (mobil telefonuna) söyledim. Daha sonra emin olarak DK'nın Beşiktaş'ta basılan yer dediği yere gittim. Bu yerin kapısında telefon kulübesi var. O kulübeden tekrar üssü ve DK'yı aradım. Temiz olduğumu ve malum yerde olduğumu; N ile irtibatımı sağlamalarını söyledim. N'de oranın telefonu vardı. 15 dakika aralıklarla sürekli telefon ediyordum. Sabit atölyeyi kapı önündeki sokak telefonundan arıyordum. Üzerimde jeton bittiği için dükkandaki sabit telefonda DK'nın mobil telefonunu aradım. Burası gece 12 civarında basılmış. Telefon nedeniyle basıldığı, ev sahibi şubeye alındığında sorulan sorulardan da anlaşıldı. Özetlersek; 12 Temmuz'da takip aldığını haber vermedi iddiası alçakça bir iddiadır. En az 8 kez kendisine haber vermişizdir. N ile hiç konuşmadık. Bunu DK da söylüyor. N'nin akşam bana uğrayacağını söylediğini, o yerin telefonunu da kaybettiğini bildirdi. Yani N ile hiçbir telefon bağlantımız olmadı. Ama Tescilli Kurgucu bay Necdet kalkmış, sanki çok olayın içindeymiş gibi N ile konuştu diyor. Anlaşılan kurgu yaparken suflörünü iyi dinlememiş...

"Darbeciler onu 13 Eylül'den sonra Kürdistan sorumluluğuna atadılar."

Bana görev verildiği 13 Eylül'ün öncesinde, Ağustos sonlarında bildirildi. Kampta Musa tanık. Fakat Kürdistan'la ilgili detay bilgiler, raporların gönderilmesi 13 Eylül'den sonra oldu. Ülkeye gelişimiz de öyle. Tasfiyeci başı bundan hareketle bizim meşru olmadığımızı söylüyor. Ülkeye birlikte geldiğimiz arkadaşın görevlendirilmesi bizden sonra olmuştur. X kır bölgesi Kır Gerilla Komutanları olarak atandığını öğrendiğimiz bu arkadaşın konumu meşru, bizimkisi meşru değil. Sebep 13 Eylül'den sonra atanıp atanmama değil, kendisi gibi düşünüp düşünmeme, "Yaşasın DK" deyip dememe, ya da DK'nın yanlışlarını dile getirip getirmemede düşümleniyor. Eğer bu yanlışlara tavır almışsan meşru değilsin. Görüldüğü gibi DK sadece yalancı değil, aynı zamanda ilkel bir çifte standartçıdır.

"Nedense tüm üyelerin MK olduğu ancak o üye şehit düştükten sonra açıklanıyor. Performansı düşük bu adamın ne dediği anlaşılıyor. MK üyeleri yaşarken onları açıklamamız mı isteniyor? Böyle bir şey yapmanın saçmalığı bir yana, darbeci Arif'e böyle bir hesap vermek zorunda da değiliz."

Demagoji konusunda performansı oldukça yüksek tasfiyeci başı, burada kendi performansına denk düşmeyen basitlikte sıradan bir demagoji yapıyor. Bizim dediğimiz şudur:

Ortada arşivde tek bir MK tutanağı yok. Ve nedense insanlarımız şehit düştüklerinde MK ilan ediliyorlar. Sorun kimlerin MK olduğunun açıklanması sorunu değildir. Tam tersine MK gibi bir organın, iç hukuku, işleyişi, aldığı kararlar ve bu kararların tutanakları: MK olduğunda bunlar olur. Arşivde cezaevlerindeki '89 tartışmalarının tutanağı var ama nedense herhangi bir MK toplantı tutanağı yok. Kasetler yok. Eleştiriler yok. Ya da DK gibi bu çelişkiye cevap verirse "hepsi Çiftahavuzlar'da imha oldu!"

Bu yalanlarla sadece bugünü kurtarabilir. Onun için DK=MK'dır. Organlaşma, kolektivizm vb. hayati işleyiş kuralları onun için değil, altında olanlar için geçerlidir. Onun hayatı, hep en yakınındakilere bırak paylaşımı, tam tersine didişmeyle biçimlenmiştir.

"DK'nın işi bitti. Haydar'ın da işini bitirmek gerekir diyerek Haydar'ın katliamına neden olur."

Bunlar kime denmiş, nerede denmiş? Bunların cevabının DK için hiçbir önemi yok. O, haince bir kurnazlıkla sözde bizi birbirimize düşürmeye uğraşiyor. O bizlerin de kendi gibi didişmeyle zaman geçirdiğimizi sanıyor. Bu kadar alçakça bir iftirayı, en ufak bir maddi temeli ve delili olmadan bir insan nasıl yapar? İsmi DK olursa yapar demenin dışında verilecek bir cevap yok.

Yukarıdaki mizansenin desteklemek için 6 Mart sonrası bizim Malatya'da gözaltına alınıp bırakıldığımız ve evi verdiğimiz masalı uyduruldu. Böyle bir alınma ve bırakılma olmadığı açığa çıkınca, 6 Mart katliamındaki objektif rollerini bir kenara bırakarak yukarıdaki iğrenç saldırıyı yapıyor.

Hareketteki deşifreyon, sorunları legalitede tartıştırap, onlarla yeraltını kuşatıp teslim alma mantığının bir sonucudur. Her şeyi legalize ettiler. Sorunu legaliteden başlatırken, "bu yol risklidir, ilerde spekülasyonunu yapacaklar ama başka çarem yok" diyen DK'dır. Yani sorunu legaliteden başlatmanın riskli olduğunu bilir. O zaman bugün doğan deşifreyon ve Hareketi katliama açık hale getiren anlayış, DK'nın da "riskli ama başka yolum yok" dediği stratejidir. O, salt iktidar hırsları için bile bile bu yolu seçtiğini bu sözlerinde zaten itiraf etmiştir.

Bugün oligarşiyle kol kola bizlere saldırıyorsunuz. Saldırmak, bizi yok etmek zorundasın. Siyasal olarak yaşama kavgası veriyorsun, bunun için bizleri öldürmek istiyprsun. Zira resmi tarihçiler tanık istemezler. Çünkü yalan-dolan ile süsledikleri sübjektif tarihlerini yutturabilmelerinin başka yolu yoktur. Sonuç olarak şunları söylemek

istiyorum:

Ben bir DEVRİMCİ SOLCUYUM, DEVRİMCİ SOLCULARIN yoldaşım. DEVRİMCİ SOL tavrını da bugünkü tarihsel kesitte temsil eden, buna neşter vuran anlayıştır. 13 Eylül tavrının taktik plandaki eksiklikleri, onun tarihsel haklılığına gölge düşüremez. DEVRİMCİ SOL bir kişinin sultasına kölece boyun eğmeyecek kadar soylu ve büyük bir harekettir. Bu Hareketin sıra neferi olma onuru bize yeter.

Tasfiyeci başı, her zaman bir iç düşman fobisi ile yaşar. O, iç düşmansız yapamaz. Başarısızlıklarının faturasını çıkartmaya hazır her zaman iç düşmanları olmalı. O iç düşmanlar da her ne hikmetse hep en yakınındakilerdir. O yerlere onları getiren de kendisidir. 13 Eylül öncesi Hareketin ileri kadrolarının çoğunluğu hain ilan edildi. Hiç kuşkunuz olmasın yarının iç düşmanları bugün en yakınında olanlar olacak.

Kendisiyle bir telefon konuşmasında; "Bedri'leri oraya ben mi getirdim, oraya sen atamadın mı?" diye sormuştum. Cevabı ilginçti: "Ben getirdim ama Brutüs gibi arkadan hançerlesinler diye mi?" demişti. Bence sorunun özü burada yatıyor. Brütüs'ler hangi siyasal-tarihsel formasyonlarda ortaya çıkarlar? Sezar'ların olduğu yerde ortaya çıkarlar. Her Sezar'ın Brütüs fobisi vardır. Yani sorunun görünen ana kaynağı Sezar ve onun yönetim şeklidir.

Kaldı ki, Bedri gibi gerçekten vefalı, candan, sıcak ve dost insanın Brütüs'lükle benzeşecek bir yanı yok. O'nun tüm iyiniyetiyle yaptığı, Hareketin içinde bulunduğu krizi aşmak istemesidir. Diğer bir deyişle ifade edersek "Sezar'cılığı" yola getirmek istemesidir. Sezar'cılığı iyi niyetli, saf, temiz bir politika ile yola getirmek istemesi yanılığ olabilir ama bu, dürüstlüğünü, devrimci özünü gösterir.

(Belge N 1'in sahibi Necdet'i anlatmaya ve tanıklığının ciddiyeti konusunda söz söylemeye gerek var mı bilemiyorum. Onun bir "kurgucu" olduğu bilinir ve "sipariş üzerine kurgu yaptığını" kendisi de farklı bir yazısında belirtir. Onun için en iyi tanımı DK yapmıştır; "Necdet konuşmasının başında ortaya bir tez atar, konuşmasının ortasında ilk tezini yadsıyan bir tez öne sürer, konuşması bittiğinde ise bu kez ilk ikisini de yadsıyan üçüncü bir tez öne sürer. Düşünmeden konuşur."*

Onun kişiliğini açığa çıkarması açısından bu olgu dikkat çekicidir. O; DK'nın kendisine küfürlü konuşmasından çok rahatsızdır. 12 Temmuz sonrası DK'nın N'ye yaptığı küfürler herkes gibi onu da rahatsız eder. Bu arada O'na da küfür ettiğini, hatta bunları yazılı olarak yaptığını, yazıları bana da gösterebileceğini söylediğinde, bunu yapmamasını ve sorunların kendi iç işleyişiyle zamanla çözüleceğini söylemişimdir. Aynı kişi şimdi kalkmış, "ne yani, önderlik gerektiğinde motivasyon için küfür edebilir" diye yazıyorsa buna ne demeli?

Kendisine yönelik saldırılara ve insanların canlarına kastedilen bir devrimci çevrenin gelinen noktada aktif savunma sınırlarını aşmayan meşru müdafaa kullanılması vardır.

2-Gelinen noktada taraflardan biri karşı-devrim mevzilerinde konumlandığını alenen ilan eder durumdadır ve artık tek tek eylemlerin karşı-devrimci niteliği olayı tanımlayamamakta, bunu çizgi haline getiren yapının karşı-devrimciliği ortaya çıkmaktadır. Yani artık olay "sol içi" olmak noktasını aşmıştır.

3-Bu karşı-devrimci çete ile "sol içi bir grubun" "hesaplaşması, çatışması" vb. değil halk güçlerini temsil eden herkesin ortak bir sorunu vardır. Karşı-devrimci bu saldırılara karşı gerekli güvenlik önlemlerinin geliştirilmesi, karşı-devrime hizmet eden bu saldırıların durdurulması ve yaratılan tahribatın onarılması.

Bu sorun bugün ne yalnızca -bazı kesimlerce "DS-BY kanadı" olarak ifade edilmekte ısrar edilen- Devrimci Sol'un sorunudur ne Devrimci Sol Güçler'in sorunudur ne de savunduğu Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda yayıncılık yapan faaliyeti sürdüren ve kendisine bunun ötesinde bir misyon biçmeyen Devrimci Çözüm Dergisi'nin bir sorunudur.

Bu nedenle, üzerinde fazlaca düşünülmezsizin anlık tepkisel kararlar biçiminde beliren bazı tavır alışlarını, tüm dostlarımızın yeniden gözden geçirmesini diliyor ve sorun hepimizindir, sahip çıkalım, çözümü doğrultusunda birlikte çaba gösterelim diyoruz.

Aydınlar Matbaası'na Yönelik Saldırısı Nefretle Kınıyoruz!...

Halka ve Devrimcilere Karşı İşlenen Suçlar Unutulmayacak!...

DEVRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

KAMUOYUNA

50'ye yakın çalışanı olan Aydınlar Matbaası Dursun Karataş grubunca yakıldı. Biz ekmeğimizi çalışarak kazanan emekçiler için bu durum acılıktan başka bir şey değildir.

Hukuk deyince sadece kendi "kasasını", kendi "önderliğini" koruyan hukuku, hak deyince sadece kendi haklarını anlayan anlayışlar elbette bizim aç ve işsiz kalmamızı düşünmezler. Bu kafalar matbaanın üstünde bulunan 33 daireyi ve bu dairelerde oturan yaklaşık 200 kişinin hayatını hiç düşünmezler. Çünkü önemli olan "kasadır", önemli olan "önderliktir". Bu anlayışların hakkı hukuku kendileri ile başlar, kendileri ile biter.

Aydınlar Matbaası çalışanları Devrimci Sol'daki bölünmede taraf olmamışlardır. Devrimci Çözümü basmamızı taraf olduğumuza yoranlar, hemen hemen bütün sol yayınları bastığımızda hatırlamak zorundalar. Biz Devrimci Çözümü onun siyasi görüşlerine bakarak basmadık. Sadece ve sadece yasal bir yayın olduğu için bastık.

Bugün Matbaamızı yakan, çalışanlarımızı öldürmekle tehdit edenler belkide kısa vadede emellerine ulaşabilirler. Ancak bunlar bir daha işçileri ve diğer emekçilerin güvenliğini kazanamaz geleceğin özgür dünyasında var olamazlar.

Kendi düşündüklerini emekçilere ve ilerici demokrat kamuoyuna dayatan, "Benim dediğimi yapmasanız, düşman olursunuz, öldürülürsünüz" diyen, açık bir provokasyon ortamı yaratan anlayış bir gelenek yaratmaya çalışıyor. Bu gelenek kesinlikle ilerici bir gelenek değildir. Bugün bunun karşısında sesleri çıkmayanlar yarın kesinlikle bu anlayıştan paylarına düşeni alacaklardır. Bu çevreleri çokça kullandıkları oportünizm kavramı üzerinde birazcık düşünmeye çağırıyoruz

Matbaamıza yapılan saldırıları ve çalışanlarına yöneltilen ölüm tehditlerini lanetliyor, anti demokratik-baskıcı anlayışı kınıyoruz. 05.08.1993

AYDINLAR MATBAASI ÇALIŞANLARI

Özgür Sarıbayrak
Ahmet Aydın
Kadir Akman
Fahri Doğan
Mehmet Aydın
Leyla Selik
Murat Demir

Lokye Selik
A. Haydar Vurucu
Erol Aydın
Erlağın Aslan
Şirin Kal
Mehmet Baran
Cengiz Kısık

Turan Oray
Ali Demir
Aydın Şirin
Hülya Aydın
Akbeş Dursun
Ramazan Yahşi
Şair Gençer
Erkan Aktaş
Ali Haydar Yıldırım
Oktaç Kırkım
Ali Aslan
Sükrü Temel
Osman Çalışkanlar

Fazıl Demirel
Fahri Demirel
Haydar Yıldırım
Necati Balcı
Murat Aydın
Murat Şahin
Suat Bozkurt
Mehmet Akar
İbrahim Teller
Bektaş Yıldırım
Taylan Demir
Ali Suat Güler
Hülya Aydın

KAMUOYUNA

29.07.1993 günü sabah 7:30 sıralarında devrimci çevrelerinin yayınlarının basımını yapan Aydınlar Matbaası karşı-devrimci Dursun Karataş çetesi tarafından kundaklanmıştır.

Devrimcilere karşı işledikleri suçlara her geçen gün yeni halka ekleyen bu çete, daha önce de dergimizin basımını gerçekleştirmemesi için çeşitli defalar Aydınlar Matbaası'na yönelik saldırı ve tehditlerde bulunmuşlardır.

Dergimize yönelik saldırı ve katliam girişimlerine rağmen, her geçen gün sesimizin daha gür çıkmasına tahammül edemeyen çeteciler polis ve kontrgerillanın tüm baskı ve tehditlerine rağmen sosyalist yayınların basımını gerçekleştiren Aydınlar Matbaası'na yönelmişlerdir.

Aydınlar Matbaası'na yönelik bu saldırıyla, kendisine "karşı" olduğunu düşündüğü hemen herkesi "düşman" ilan ederek saldıran bu çete asıl yerinin karşı-devrimin bataklığı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bu çetenin devrimci saflarda yarattığı tahribat, devrimcilere ve halklarımıza yaşattığı "acılar" kimsenin görmezlikten gelemeyeceği kadar açıkken, halen kimi çevrelerin "karşılıklı hesaplaşma", "örgüt içi sorun" vb. nitelemelerle soruna yaklaşma tutumları kimseyi sorumluluktan kurtaramayacaktır.

Bugüne kadar dört devrimciyi katleden onlarca saldırı gerçekleştiren bu karşı-devrimci çetenin oligarşinin sosyalist basına yönelik baskıları, susturma girişimleri ortadayken tüm bu yayınların basımını gerçekleştiren Aydınlar Matbaası'na yönelik saldırıyı nefretle kınıyoruz.

Sorun tüm devrimci güçlerin sorunudur. Bu hastalık devrimci saflarda silinip atılmadıkça daha çok organı tahrip edecektir. Sorumluluk hepimizindir.

AYDINLAR MATBAASI'NA YÖNELİK SALDIRIYI NEFRETLE KINIYORUZ!

HALKA VE DEVRİMCİLERE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR UNUTULMAYACAKTIR!

**DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ
YURTDIŞI TEMSİLCİLİĞİ**

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Devrimcilere, Devrimci Sol kitesine, insanlarına ve diğer sol kesimlere saldırıda sınır tanımayan Dursun Karataş çetesi kurduğu pusularda 4 devrimciyi katletti, birçok insanımızı sakat bıraktı, onlarcasını yaraladı. Devrimci, ilerici kurumlara saldırdı, yaktı, tehdit etti. Bütün bunları yaparken, hitap edebildiği kesimi kemikleştirdi, saldırgan bir tutum içine soktu. Devrimci ahlakı, onuru çiğneyerek oluşturduğu kafa yapısıyla devrimcilere saldırmayı "devrimcilik" sayan şekilsiz, şuursuz insanlar çıkardı ortaya. "Bir şey yapamazlar, sizden kimse hesap soramaz" ajitasyonu insanları yanlış havalara soktu.

Defalarca söyledik, yine söylüyoruz: Bize karşı açılmış olan bu kirli savaşta bir taraf olmayacağız. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da siyasi olgunluğumuzu hep muhafaza edeceğiz. Ancak, biz; fiziki anlamda tasfiyeyi amaçlayan, en değerli yoldaşlarımızı saflarımızdan alan, bunun için her türlü yol ve yöntemi mubah sayan bu karşı-devrimci çeteci anlayışa karşı durmak en doğal hakkımız olsa gerek.

Dünyayı değiştirmeyi önüne hedef koyanlar çeteci saldırılardan yılmayacaklardır. Bu çeteci mantığı siyasi olarak mahkum edip tarihteki yerine koyacaklardır. Karşı-devrimci anlayışın mimarı ve pratikte uygulayıcısı durumunda olan devrimci katillerine tavır alacaklardır. Bu anlayışın etkisiyle, kışkırtmasıyla saldıranların saldırılarını ise defedecek, etkisiz kılacak tarzda davranacaklardır. Çetenin yok etmeye çalıştığı devrimci değerlere, sağduyuya sahip çıkacaklardır.

İstanbul'da 2 Ağustos 1993 akşamı arkadaşlarımıza çeteciler fiziki ve küfürlü saldırıda bulunmuşlardır. Müdahale eden arkadaşlarımızla çeteciler arasında çıkan arbede sonucu iki çeteci yaralanmıştır. Gördükleri her yerde insanlarımıza saldıran çeteci güruh bu saldırının da sorumlusudur.

Hannover'de 02.08.1993 günü gece geç saatlerde işten sonra evine dönen bir arkadaşımız evinin önünde pusu kuran çetecilerin silahlı ve sopan saldırısına uğramıştır. Saldırı sonucu ağır yaralanan arkadaşımız hastaneye kaldırılmıştır Yıllardır tüm güç ve enerjisini devrimcilere ve devrimci mücadelenin gelişimine sunan, bu özellikleriyle tüm devrimci, ilerici çevrelerin saygısını kazanan arkadaşımıza karşı gerçekleştirilen alçakça saldırıyla emek düşmanı yüzlerini bir kez daha sergilemişlerdir. Hannover'de muhbir ve kumarçılar olarak bilinen unsurlar ve dışarıdan getirilen üç-beş serseriyle devrimcilere pusu kurup alçakça saldıranları tanıyoruz, unutmayaacağız.

Yine 02.08.1993 günü Viyana'da bir arkadaşımız çetecilerin saldırısına uğramış, demir çubuk ve sopalarla dövülerek çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Elindeki çantayı yağmalayan bu çapulcular kimlik, vb. özel eşyalarına el koymuşlardır.

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER

Çatışma istemiyoruz. Ve bugüne kadarda bundan kaçınmaya çalıştık. Yüzümüz gerçek düşmana dönüktür. Devrimci kalmakta ısrarlı olanların da böyle olmasını istiyoruz. Gerçek hesaplaşmanın düşmanla olacağını söylüyoruz. Yönü düşmana değil, Sol'a dönük olanlara her devrimci örgüt, kurum ve kişinin müdahale etme zorunluluğu vardır diyoruz. Bu anlamıyla tüm örgüt, kurum ve kişilere sesleniyoruz: Yapılan bu karşı-devrimci saldırılara tavır alalım. Ve bu anlayışı her yerde mahkum edelim.

YÜZÜMÜZ HEP OLİGARŞİYE VE EMPERYALİZME DÖNÜK OLACAK!

**MÜCADELEMİZİ ENGELLEMEYE ÇALIŞANLARIN
SALDIRILARINI BOŞA ÇIKARTACAĞIZ!**

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

03.08.1993

BASKI, TERÖR VE KATLIAMLARLA KÜRT HALKI YOK EDİLEMEZ!..

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ, MÜCADELESİ VE DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ FAŞİZMİ EZECEKTİR!..

Faşizmin kanla, katliamlarla ayakta durduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Faşizmin sürgünlerle, yasaklarla, hak gasplarıyla yaşamını uzatmaya çalıştığı bir ülkede yaşıyoruz. Faşizmin daha fazla sömürü, daha çok kar için bütün silahlarıyla halklara saldırdığı bir ülkede yaşıyoruz.

Halkların yüzyılların ezilmişliğine, yoksulluğuna, sefaletine rağmen, yaşamı, emeği, dili ve kültürü için sürdürdüğü kavgasında sesinin kısılamadığı bir ülkede yaşıyoruz.

Bu ülkede "ezilmek kaderdir" denilmiştir, "alın yazısıdır boyun eğmek gerek" denilmiştir. Bunun için, fermanlar, fetvalar, yasalar yapılmıştır. Bunlar da yetmemiş, eğilmeyen boyunları kırmak için, silahlar ve zorbalık tek yöntem olmuştur.

Ama, bu ülkede boyun eğmek utanç kaynağıdır, onursuzluk olarak görülmüştür; direnmek, isyan etmek ise her zaman övünç kaynağı olmuş, insanlarımızdaki onurun göstergesi sayılmıştır. Bu ülkede halkların kültürü, gelenekleri ve bilinci böyle şekillenmiştir.

Evet bu ülkede zulüm ve zorbalık düzeninin kundaktaki çocukları bile kılıçtan geçirip kuyulara doldurduğu, süngüye takıp kurşuna dizdiği günler yaşanmıştır. Ama, yine bu ülkede çocuklarda dahi, direnmeyi, savaşmayı, zalime-haksıza karşı dağları mesken tutmayı en büyük onur kabul eden bir kültür oluşmuştur. Neredeyse, insanlarımızı doğuştan itibaren şekillendiren bu direnme geleneği, yüzyıllardır yok edilememiş, Anadolu'nun, Kürdistan'ın dağlarını, taşını, toprağını zalimin-zorbanın karşısına diken; kadınıyla, kızıyla, genci, yaşlısı ve çocuğuyla silahına sarılan isyancılar her dönem olmuştur.

Bugün yine halkların onuruna, kendi doğal kültürüne, yani zalime-zorbaya, haksıza boyun eğmeme geleneğine sahip çıkma günüdür.

Faşizmin işçisi, memuru, köylüsüyle; gecekondu halkı ve işsiziyile; öğrencisi ve kadınıyla her sınıf ve tabakadan halkı sömürü-baskı sistemine boyun eğmeye zorladığı, yaşamı ve karı için onları açlık-sefalet ve onursuzluğa mahkum etmek istediği bir dönemde direnme geleneğine sıkı sıkıya sarılmaktan başka bir yol kalmamıştır.

Faşizmin, halkları emperyalist politikalarla birbirine kırdırmaya çalıştığı ve Kürt halkının onurla yürüttüğü ulusal mücadelesini katliamlarla bastırarak istediği bir dönemde halkların birleşik direnişinden başka bir yol kalmamıştır.

Bugün onur, teslim olmamaktır!

Bugün insan olmak, susmamak!

Bugün yurtseverlik, halkların kardeşliği temelinde direnmektir!

Bugün devrimcilik; faşizmin saldırılarını boşa çıkartacak, cevabını verecek bir direniş-savaş çizgisi yaratmaktır!

KÜRT VE TÜRK HALKLARI!..

Devrimciliğin, direnmek, en önemli görevin savaşmak olduğu bir dönemde örgütümüz DEVRİMCİ SOL halkların direnme, isyan geleneğinin sürdürücüsü, örgütleyicisi olmaya devam edecektir. Yaşadığımız sorunlar, karşılaştığımız engeller hiçbir zaman faşizme ve emperyalizme karşı savaşımızı durdurmamış, durdurmayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde üzerimize düşen görevleri yerine getireceğiz ve getiriyoruz. Çünkü, DEVRİMCİ SOL'cu olmak bu görevleri yerine getirmekle mümkündür.

Faşizmin, ülkemiz halklarına karşı açtığı kirli savaşın önemli bir parçası olan Kürt halkını sindirme, bastırma çabası bugün en uç boyutta katliamlarla, sürgünlerle devam etmektedir. Dağlar, köyler bir bütün olarak Kürdistan toprakları en gelişmiş silahlarla bombalanıp-yakılmakta, taş üstüne taş koymamacasına insanlık dışı bir saldırı sürdürülmektedir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanımayı, siyasi çizgisinin önemli noktalarından biri olarak gören, ülkemizde Kürt halkının ulusal kurtuluşunu, Türk halkının kurtuluşundan ayrı görmeyen ve bu noktada Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele ve örgütlülüğünü savunan örgütümüz, bugün en üst boyutta süren saldırılar karşısında sessiz kalamazdı. Bu amaçla:

-11 Ağustos 1993 akşamı İstanbul/Kartal/Topselvi polis karakolu bir SDB Birliğimizce basılmıştır Savaşçılarımızın el bombaları ve otomatik silahlarla gerçekleştirdikleri bu baskın sırasında, karakolda bulunan işkenceciler, canlarını kurtarma kaygısıyla ve korku-panik çığıllıklarıyla köşe-bucaksaklanmaktan başka birşey yapamamışlardır. Baskın sırasında Kürdistan'dan (Şırnak'tan) yeni dönen işkenceci polis memuru Ferman Yılmaz yaralanmıştır. Savaşçılarımızca taranıp-bombalanan Kartal/Topselvi Karakolu bölge halkına karşı yürüttüğü terörle, işkenceciliğiyle, gözaltında kayıplar yaratan yapısıyla tanınmış halk düşmanı bir odaktır. Faşizmin, hemen her mahallede yer alan, baskı-terör-işkence dışında bir şey üretmeyen rüşvet-haraç yoluyla yoksul halkların emeğini gasp eden, bu türden odaklar her zaman hedefimiz olacaktır. Bütün polis karakolları, bu noktada hedefimizdir.(*)

-12 Ağustos 1993 akşamı Kurtuluş Ordu Pazarı savaşçılarımızca

bombalanıp-tahrip edilmiştir. Halktan zorla, hileyle, baskı-sömürü sisteminin çarklarıyla el koyulan değerlerin; işkenceci, katliamcı subaylara pazarlandığı bu tür yerler de, tüm ordu kurumları gibi hedefimiz olacaktır.

-12 Ağustos 1993 akşamı Haznedar Otomarsan şirketi bombalanıp-tahrip edilmiştir. Ülkemizdeki tekeli sermayenin önemli kurumları, tıpkı Otomarsan gibi hedeflerimiz arasındadır. Baskı-sömürü sisteminin gerçek sahipleri olan, katliamları, işkenceleri, baskı ve zulmü kasalarında kara dönuştüren tekeli sermaye, her zaman olduğu gibi, bundan sonra da hedefimiz olacaktır.

EMEĞİ HALKIMIZI!..

Direnmenin, savaşmanın bir görev, ama büyük bedelleri olan zor bir görev olduğunu biliyor ve bu bilinçle direniyoruz-savaşıyoruz. Hiç bir bedel halkların kurtuluş mücadelesinde göze alamayacağımız kadar büyük değildir. Ödediğimiz bütün bedellerin ödülü, halkların mücadelesinde atılan küçük de olsa bir adım ve halkların bilincinde oluşacak kıvılcımlardır. Ödülümüz; örgütlenme ve mücadeledeki gelişmedir. Bunun onuruyla yaşıyor, mücadele ediyoruz.

Bu onurdan yoksun olanların herhangi bir bedeli göze alması beklenemez. Bedeller, geleceği görenlerce, geleceği sahiplenenlerce ve geleceği biçimlendirenlerce göze alınabilir. Gelecek düşüncesi olmayanların, kendisi dışında bir şey düşünmeyenlerin başkalarının sırtında yükselmeye çalışması kaçınılmazdır. Onlar, bedel ödemezler, ödül beklerler, fırsat beklerler, gelişip-güçlenenin düşmesi için, durması için çaba gösterirler.

Bugün, hareketimiz DEVRİMCİ SOL, çok yönlü bir saldırı karşısında bu savaşı yükseltmektedir. Faşizm, bütün silahlarıyla üzerimize yönelmişken; bir koltuk etrafında kümelenen bir çetenin saldırılarıyla da savaşıyoruz.

Tarih şu ilginçliği yazacaktır: Kartal/Topselvi eylemimiz sonrası işkenceci katil N. MENZİR salyalar saçarak, cevap vereceklerini, misilleme yapacaklarını söylerken; örgütümüz bir kayba yol açmamak için, alınan önlemleri bir kez daha kontrol etmiştir. Ancak, misilleme çok başka bir yerden gelmiştir. Kartal/Topselvi Karakolu'nun misillemesini MENZİR değil, Dursun KARATAŞ çetesi yapmak istemiştir. Faşizme karşı gerçekleştirdiğimiz hemen her eylemden sonra, örgütümüze saldırıp kan dökmeyi, cinayet işlemeyi bir politika olarak benimseyen bu çete, aynı şeyi bir kez daha yapmıştır. 13 Ağustos 1993 sabahı legal bir yayın kurumundan çıkan arkadaşlarımız, çete mensubu dört kişi tarafından taranmış, ancak alınan güvenlik önlemlerinin anında harekete geçmesiyle herhangi bir kayıp verilmemiştir. Arkadaşlarımızı taramaya, katletmeye gelen bu dört çete mensubu uzun süre kovalanmış, ancak yakalanamamışlardır.

Çeteyi bir kez daha uyarıyoruz. İşlenen suçların bedellerini

ödemekten, adaletimize hesap vermekten kurtulamayacaksınız. Devrimci kanı dökmek, cinayetler işlemek, matbaa yakmak, sağı-solu basmak sizi kurtaramaz. Ve bu yöntemlerle Hareketimizi yok edemezsiniz. Tam tersine kendi sonunuzu biraz daha yakınlaştırırsınız. Uyarıyoruz: Adaletimize hesap verme dışında bir yolunuz kalmamıştır. İşlediğiniz suçlar her geçen gün büyümekte, ve sizi biraz daha halkların, devrimin karşısına yerleştirmektedir.

Çete mensuplarına, etkisinde kalanlara sesleniyoruz: Başta D. KARATAŞ olmak üzere, çete şefleri sizleri ihanet bataklığına sürüklemektedir. Bu yol sizi devrimci katilliğine, ihanete, halka ve devrime karşı bir konuma götürüyor. Sizi, bu olumsuz gidişten kurtaracak olan, THKP-C/DEVİRİMCİ SOL'un, ideolojik-siyasi çizgisine, geleneklerine sahip çıkmaktır: kendi bilincinizle, kavrayışınızla ve özgüveninizle hareket etmektir. Bunları yerine getirdiğinizde, zedelenen ve kimi noktalarda kirlenen siyasi kimliğinizi yeniden kazanabilirsiniz. Siyasi kimliğinize sahip çıkın. Bu kimliğin, halka ve devrime karşı bir konuma sürüklenmesine izin vermeyin.

Kürt, Türk tüm halklara ve THKP-C/DEVİRİMCİ SOL geleneğine mensup herkese bir kez daha duyuruyoruz: Bu savaş, bizim savaşımızdır. Bu savaşla silahlarımız ve irade gücümüz sonuna kadar faşizme ve emperyalizme karşı olacaktır, halkların ve devrimin çıkarlarını savunacaktır.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE MÜCADELESİ!..

KÜRDİSTAN'DAKİ KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!..

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVİRİMCİ SOL Silahlı Devrimci Birlikler

() 13 Ağustos 1993 günü N. Menzir komutasındaki katiller sürüsü, İstanbul Okmeydanı Perpa'da bir katliam gerçekleştirmiş ve burada katledilen 5 kişinin Kartal/Topselvi Karakolu'nu basanlar olduğu açıklanmıştır. Bu açıklama, prestij kurtarmaya ve katliamı örtbas etmeye yönelik bir yalandır. Katledilen 5 kişinin örgütümüzle ve Kartal/Topselvi Karakolu baskınıyla ilgisi yoktur. Baskını gerçekleştiren savaşçılarımız, olay sonrası güvenlik içinde üstlerine dönmüşlerdir ve şu anda da faşizme karşı savaşımızın gerektirdiği görevleri yerine getirmeye devam etmektedirler. İşkenceci katiller sürüsü ve N. MENZİR bu demagojilerle kimseyi aldatamayacak ve gerçekleştirdikleri her katliam gibi, bu katliamın da hesabını vereceklerdir.*

DEVRİMCİ SOL

HABER BÜLTENİ

Tarih: Ağustos 1993

Özel Sayı: 4

DEVRİMCİ KATİLLİĞİ VE İHBARCILIĞA KOMPLO VE PROVOKASYON TEORİLERİ DE EKLENDİ!..

DEVRİMCİ HAREKET, ÖRGÜTLENME VE MÜCADELESİYLE TOPARLANIYOR...

TASFIYECİ DURSUN KARATAŞ VE YANDAŞLARI "AYDINLIK" GELENEĞİNDEN ÖDÜNC ALINAN PROVOKASYON TEORİLERİYLE DEVRİMCİ HAREKET'E AZGINCA SALDIRIYOR!..

Sınıflar mücadelesinin zorlu kural ve yasaları vardır. Öyle ki bu yasa ve kurallar yaşamın, mücadelenin dayattığı görev ve çelişkiler karşısında devrimci olmayanları, devrimci olarak ayakta kalmasını beceremeyenleri kaldırır, savurur atar bir kenara.

Devrimden, sıcak mücadeleden, örgüt ve halka hesap vermekten kaçıp bu tavırlarını, korkaklıklarını Devrimci Hareket'e ve onun mücadelesine saldırarak, ideolojik-örgütsel ve siyasal tasfiyeye girişerek meşrulaştırmaya çalışan nice oportünist, revizyonist, sosyal reformist ya da burjuva milliyetçisi çizgi ve eğilim çıktı karşımıza sınıflar mücadelesi içerisinde.

İktidar ve karşı-devrimle, mücadele kaçkını sapmalarla hemen her zorlu hesaplaşma dönemlerinde böylesi tasfiyecilik çabaları su yüzüne çıkmış, Devrimci Hareket'in doğru bir rotada gelişmesi önünde ciddi engeller, tahribatlar oluşturmuştur.

Tasfiyecilik ve oportünist çizgi ortaya çıktığı siyasal-tarihsel koşullara, kendi iç gelişimine, karşısında mücadele ettiği gücün öz direnç ve dinamiğine, dahası yaşadığı siyasal korkunun derecesine ve giderek de batağa saplanmasına bağlı olarak yol ve yöntemler izler. Devrimci Hareket'e ve O'nun mücadelesine karşı çok yönlü bir taarruza geçer.

Devrimin genel çıkarlarını reddetmek oportünizmin başlıca karakteridir. Böylesi durumlarda teorisi uydurularak devrimci katilliği ve ihbarcılık bile yapılır. Devrimci mücadele ve kazanımların "yalan" olduğu, gerçeğin burjuvazinin provokasyonlarından başka

bir şey olmadığı şeklinde bir inançsızlık yayılmaya çalışılır. Özellikle kimilerinin mücadelenin yakıcılığından korku ve paniğe düştüğü zaman...

Nihat ERİM gibi, Mahmut DİKLER gibi tescilli halk düşmanları mı cezalandırılmıştır... Ortalığı devrim ve mücadele derdi olmayanların inanılmaz feryatları kaplamıştır. "Nihat ERİM katledildi", "MİT veya CIA yapmış olabilir" vb. vb. Halkın Adaleti Hiram ABBAS, İsmail SELEN gibi işkenceci, Kürt ve Türk halklarının yeminli katillerini mi arayıp buldu... "MİT içi bir hesaplaşma olabilir", "... katliamlara da karşıydı" gibi sinsi ve akla hayale gelmedik saldırılarla karşılaşmıştır Devrimci Hareket. Silahlı mücadelenin kendisini düzenin oyunlarına, provokasyonlarına gelmek olarak görüp bugüne değin silahlı mücadele düşmanlığı yapmıştır.

Ülkemizde devrimci mücadelenin gelişimi ekseninde gerçekleştirilen her başarılı devrimci eylemi bu şekilde hedef alıp "polisin, MİT'in, Kontrgerilla'nın provokasyonları olabilir" diyerek bulanıklaştırmaya çalışan, bunun dört başı mamur teorilerini yapan ise "Aydınlık" geleneğidir.

Ona göre, hemen her silahlı devrimci eylemi polis, MİT, Kontrgerilla gerçekleştirmekte, daha sonra ise bunu vesile yapıp halka ve ilerici, yurtsever güçlere saldırmaktadır. Oysa memlekette, devrimci mücadelenin temel aldığı sınıf ilişkileri yerine onlara göre daha önemli sorunlar vardır, din-mezhep-laiklik vb. gibi. Burada sorunumuz bu geleneğin politika ve uygulamalarını anlatmak değil, bu zaten yeterince biliniyor. Asıl önemli olan, devrimci mücadeleye saldıran tasfiyeci oportünistlerin devrimci katilliği ve ihbarcılığıyla birlikte şimdi de komplo ve provokasyon teorilerine sarılarak eylemlerimizi karalamaya çalışmalarıdır. Ve bu meziyetlerini tescilli provokasyon teorisyenlerden ödünç almalarıdır.

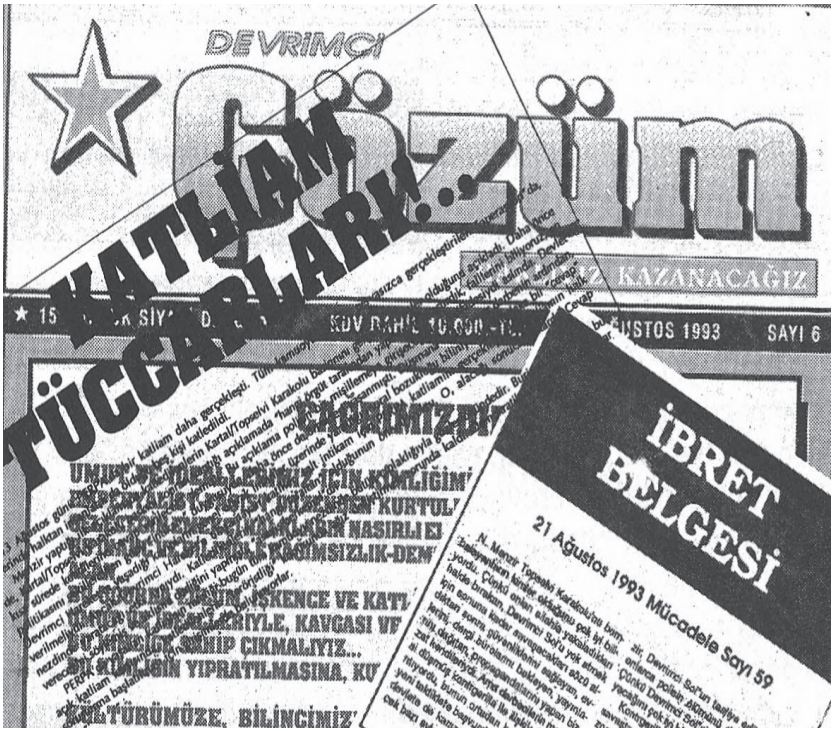
Örnek mi?... DEVRİMCİ SOL/Silahlı Devrimci Birlikleri'nin 11 Ağustos günü İstanbul/Kartal'da Topsiseli Karakolu'na yönelik olarak gerçekleştirdiği silahlı-bombalı eylem sonrasında 13 Ağustos 1993 günü polis PERPA'da gerçekleştirdiği vahşice bir infazın ardından 15 Ağustos tarihinde D. Karataş ve hempalarının çıkarılan ibret verici yazılı "açıklama"dır.

"62 Sayılı Haber Bülteni" adıyla hakkımızda yazılan-söylenen tüm kurgu ve iddialar ve de provokasyon teorileri uydurmadır, gerçek dışıdır.

Her şeyden önce bu eylemde hiçbir savaşımcımız yakalanmamış, eylem önceden planlandığı şekilde başarıyla sonuçlanmıştır.

Tasfiyeci anlayışın, D. Karataş gibilerinin her söylediği yalana cevap yetiştirmek gibi bir derdimiz yoktur. Burada bugün Devrimci Hareket'e saldırırken "Aydınlık"tan devşirdiği komplo ve provokasyon teorilerine sarılan bir mantığın iç yüzünü, siyasal tükenmişliğini ve sefaletini sergilemek istiyoruz.

"... Ama darbecilerin maskesi düşmüş Kontrgerilla ile ilişkileri artık sırtıyordu, bunun ortadan kaldırılması için yeni taktiklere

başvurdular. Bunun için de devlete de karşıymış görünümünü verecek bazı eylemlere ihtiyaç vardı. Menzirci Devrimci Sol'un tasfiye edilmesi için onlarca polisin ölümünü de göze alırdı. (...)
(Aktaran, "Mücadele")

Bu satırlarda DEVİRİMCİ SOL'un ismini laf kalabalığı ve kafa bulanıklığı içinde farklı amaçlarla kullanılması dışında geriye kalan nedir? Devrimci mücadele adına hiçbir şey...

Aklımıza bir zamanlar D. PERİNÇEK'in Aydınlık kadrolarına "Sovyetler Birliği saldırıyor" diyerek sığınak kazdığını iddiaları geldi. Acaba D. KARATAŞ şimdilerde hangi dehlizlerde geziniyor?..

Ama boşuna, insanlarımız, devrimci-demokrat kamuoyu bu üslubu, bu mantığı bir yerlerden tanıyor ve bu yaklaşımın DEVİRİMCİ SOL'a ait olmadığını çok iyi biliyor.

Önce "darbeci" dediler. Sonrasında 6 Mart operasyonunda tutsak düşen, işkencede ser verip sır vermeden kahramanca şehit olan komutanlarımızdan Ali KIRLANGIÇLI için "polis işbirlikçisi" diyerek en bayağı yalan ve karalamaları gündeme getirdiler. Gelişen mücadelemiz karşısında bunlarda yeterli görülmedi... "Şehidimiz" diye yazdıkları Bedri yoldaşın anısına küfretmeler yazacak kadar alçaldılar. Ardından "darbeciler arasında kimin doğrudan kontrgerilla ile işbirliği yaptığını tam olarak bilmiyoruz, bu önemli de değildir." vb. ifadeler kullanıldı. Bugün ise bu karalama hayasızca tüm SDB"erimize yöneltiliyor. Tasfiyeciler anlayış D. Karataş ve

yandaşları nezdinde işte bu denli bir subjektivizmle bir can simidi olarak gördüğü provokasyon teorilerini keşfetti. Ama bildiğimiz, gördüğümüz kadarıyla bu tür komplo-provokasyon teorilerinden karşı-devrimci faydası dışında kimseye hayır gelmemiştir. Aksine bu anlayış gelişen devrimci mücadele karşısında sahiplerini vuran bir silah olmuştur.

Bizim için tasfiyeciler sultanın böylesi bir yola, sapkınlığa sivrülmesi şaşırtıcı olmamıştır. Öncesinde devrimci katillik ve ihbarcılık vardır. Baştan sona oligarşinin psikolojik savaş yöntemlerine taş çıkarırcasına çarpıtmalar ve iftira kampanyaları vardır. Tasfiyeciler sultana göre kendi kirli emellerine ulaşmak için "her yol mübahtır": dünya kurgular dünyasıdır ve kullandığı dilin kemiği yoktur.

Bu amaçla gerçekleştirilen saldırılar dengesiz ve çok yönlüdür.

Daha Kartal/Topselvi Karakolu eyleminin hemen akabinde Devrimci Hareket'e yönelik ilk saldırı D. Karataş tasfiyecilerinden gelmiş; legal bir temsilciliğe silahlı bir saldırı düzenlenmiştir.

Bizim tasfiyeciler anlayışa Kontrgerilla vb. diye bir yakıştırmamız yoktur. Ama sorarız, devrimci bir eylemin hemen ardından oligarşiden önce davranma gafletini göstererek legal devrimci bir mevziye silahlı bir saldırı düzenlemek devrimcilik olamayacağına göre nedir? Devrimci bir eyleme misilleme yapmak ne demektir, kimlerin yöntemidir?

PERPA katliamı neden yapılmıştır? Bu katliam bir gün önce N. MENZİR'in "karşılıksız kalmayacak" tehditlerinde ifadesini bulan oligarşinin misilleme mantığının ürünü değil midir? Faşizm çaresizliğinden PERPA katliamını gerçekleştirmiştir. Tüm bunlar tasfiyecilerin hangi yöntemlerden medet umduklarını anlatmıyor mu?

Bu olayda "Darbeci-kontrgerillanın işi" iftiralarının gelişimi de çarpıcı bir yol izlemiştir. İlk açıklamalarda böylesi saçmalıklar, nitelermeler yokken daha sonra yurtdışında mülteci-tasfiyeciler D. Karataş ve Malik'in provokasyon-komplo kurgu ve teorileri devreye girmiş ve yalan gazetesi işlemeye başlamıştır. Bu gidişle sıcak pratikten kaçan bu dönemler bir müddet sonra devrimci mücadeleye tamamen yabancılaşacak ve düştükleri provokasyon teorilerinin bataklığında bugün sarıldıkları yılan tarafından tümüyle zehirleneceklerdir. Bu kaçınılmazdır.

Sonuç ise tasfiyeciler anlayış açısından gerçek bir trajedi-komedi olmaktan kurtulamıyor. "Bir şeyleri gizlemek için kontrgerilla işbirlikçileri bir karakola saldırmış"(!) Bu mantığı yaymaya çalışanlara ne demek gerekiyor, bilmiyoruz. D. Karataş ve yandaşları gibi işi eylemin hemen akabinde legal devrimci bir mevziye saldırmaya vardırarak kadar rahatsız-taciz olanlara "geçmiş olsun" mu diyelim?.. Tasfiyeciler saflardaki insanların bir kez daha düşünüp sağduyulu davranmalarını ve "Aydınlık" gibi ihbarcı, burjuva milliyetçiliğinin değil, Devrimci Hareket'in geleneklerine sahip çıkmalarını dilemekten başka yapabileceğimiz fazla bir şey

yoktur.

Bir kez daha söylüyoruz; Gelişen devrimci mücadele bugüne kadar komplo-provokasyon teorilerini yerle bir etmiş, silahlı mücadele çizgisi dost ve düşman nezdinde kabul görmüştür.

Silahlı eylemliğimizin ve radikal kitle gücümüzün daha da oturmasıyla birlikte bu iğrenç iftiralar yazdıkları talihsiz sayfalarda kara bir leke olarak kalacaktır.

Ağustos 1993
DEVİRİMCİ SOL

KAMUOYUNA

14.08.1993

13.08.1993 günü KAMUOYUNA başlıklı bir bildiriyle kontrgerilla hiç de yabancı olmadığı bir üslupla dergimizi illegal bir örgütün kurumu olarak gösterip dergimiz adıyla basın ve dergilere tehditler savurmuştur.

Derneğimizin yasal statüsü kamuoyunca ve halkımız tarafından bilinmektedir. Bilindiği gibi dergimiz daha önce çeşitli saldırılara maruz kalmıştır. Bayilerimiz tehdit edilmekte, okuyucularımız tehdit edilmekte, dergimizi basan matbaa defalarca tehdit edilerek en son kundaklanmıştır. Kamuoyunun yakından tanıdığı DK çeteciliği tarafından bir çok kez saldırıya uğradığı, katliam tertiplendiği bilinmektedir. Kontrgerilla dergimize yönelik veya dergimiz adına diğer yasal kurumları da veya devrimcilere yönelik provokasyonlar hazırlayacağı, bunun zeminini yakalamaya çalışacağı son saldırılarıyla DK'cı mantık bu provokasyonların öncülüğünü yapmaktadır.

Bir kez daha açıklıyoruz, yayın politikamız, ilişkilerimiz, hedeflerimiz, her türlü provokasyonu dıştalar niteliktedir. Biz bu ilkelerimizden şaşmayacağız. DK'cı çete ve kontrgerillanın bizi çekmek istedikleri zemine asla gelmeyeceğiz.

Son dönemde sosyalist basın üzerinde baskılar, toplatma, yazı işleri müdürleri hakkında tutuklamalar, kapatma ve muhabirlerin kaçırılıp katledilmesine varan saldırılara yeni provokasyonlar eklemek istemektedir. Tüm Devrimci Sosyalist basını bu provokasyonlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

SOSYALİST BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILAR-KONTRGERİLLA PROVOKASYONLARI DA SÖKMEYECEKTİR.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

EK'TE KONTRGERİLLA BİLDİRİSİ

İLERİCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA SESLENİYORUZ

KONTR-GERİLLA
BİLDİRİSİ

Devrimci Hareket'in yüzkarası haline gelen, Dursun KARATAŞ ve suç ortaklarının gerçek yüzleri gün ışığına çıkmıştır. Devrimci kanı akıtan bu it sürüsünün Devrimci Sol ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bunlar en kısa zamanda Devrimci Hareket'e hesap vereceklerini unutmamalıdır.

Dergimiz sahibi Av. Fethiye Pekşen haince saldırılara maruz kalmıştır. DEVRİMCİ ÇÖZÜM taraftarı bir çok yoldaşımız yaralanmıştır. Örgüt içi hesaplaşma olarak lanse edilen bu saldırılarla, bu güne kadar Ercan Temelli ve Muammer AYDIN İstanbul'da, Ercan ŞAKAR Berlin'de, Erdoğan ELİUYGUN ise Bayrampaşa Cezaevi'nde alçakça katledilmiştir.

Ricat döneminde gelinen nokta DK'nın benmerkezci yönetimi ile bitmişlik düzeyine inmiştir. Onun bu idaresi ve Devrimci kanı akıtması, oligarşiye yapılan hizmetin en büyüğü olmuştur. Oligarşinin MİT'iyile, kontrgerillasıyla ve siyasi polisiyle yapamadığını O ve suç ortakları yapmıştır.

Sizler İlerici Demokrat İnsanlar!

Dursun KARATAŞ itlerinin havlamasına boyun eğmeyin, köpeklerinin dergimizi satmamanız için kudurmuş gibi salya dökerek yaptıkları tehditlere kulak asmayın. Bizler sizleri (dergimiz Devrimci Çözüm'ü satan bayiler ve dükkanlar) bu yazımızla, iyi niyetli olarak uyarıyoruz. DK ve çetesinin magazin gazetesi haline gelmiş MÜCADELE Dergisi'ni satmanızı devrimciler olarak kınıyoruz. Sizlerin satılmışlığı, kokuşmuşluğu temsil eden bu dergiyi satmanızdan rahatsızlık duyuyoruz. Bu rahatsızlığımız sizleri de rahatsız edecektir. Aynı şekilde devrimci kanıyla yazılan Mücadele Dergisi'ni satmaya devam etmeniz, halkın devrimci adaletinden siz de kurtulamayacaksınız. Yaptıklarınız mutlaka cezasız kalınmayacaktır.

Sizler İlerici-Demokratlar, gelin bir an önce bu hatalarınızdan af dileyerek Devrimci Adalete sığının. Bizler sizleri ilk ve son kez olarak uyarıyoruz.

**YAŞASIN DEVRİM ŞEHİTLERİMİZ
YAŞASIN HALKIN DEVRİMCİ ADALETİ
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ**

**DEVRİMCİ SOL
ÇÖZÜM GRUBU**

AÇIKLAMA

14 Eylül 1993 günü sabahı tasfiyeci DK çetesine mensup bir grup tarafından evi basılıp tehdit edilen Bakiye ELİUYGUN evinde yaptığı basın açıklamasında olayı sözlü olarak şöyle anlattı:

"Tüm yurtsever, ilerici, devrimci, demokrat kamuoyuna!

14 Eylül sabahı saat 7:30 civarında, evin camı çalındı ve karşımda 16-17 yaşlarında 6-7 kişilik bir grubu gördüm. Sabahın bu saatinde ne istediklerini sordum, gençlerden biri: "Siz Bedri Yağan taraftarısınız, Mahmut Amca evde mi?" diye sorduktan sonra "siz bizim anamız babamız olun" dedi. Bunun üzerine "ben sizi tanımıyorum gidin buradan" dedim. Daha sonra aralarından birisi "tüm darbecileri öldürdük ve öldüreceğiz, bundan sonra size saygımız kalmadı, sizin gibi olanları da öldüreceğiz" diyerek elindeki sprej boyayı suratıma sıkmaya yeltendi. Ben de evden çıkarak elime bir keser aldım ve üzerlerine yürüdüm, bunun üzerine sokaklara dağılıp kaçmaya başladılar. Onları bir süre kovaladıktan sonra eve döndüğümde, saldırıya gelenlerden bir gencin evin duvarına yazdıkları yazıyı tamamlamaya çalıştıklarını gördüm. Elinden sprej boyayı aldım ve ona "oğlum seni burada dövsem veya öldürsem senin evindeki annenin halini düşünebiliyor musun" deyip genci saldırdım.

Ben üç tane oğlumu Devrimci Sol için toprağa ellerimle gömdüm ve bugün DK mantığının "meşruluğu" için insanlar katlediliyor,

tehdit ediliyor, gözaltında işkenceler ediliyor. Bir de şunu belirtmek isterim; En son DK çetesi tarafından katledilen oğlum Erdoğan ELİUYGUN, DK mantığına tavrı almayıp da onun yanında yer alsaydı bugün oğlum yaşıyor olacaktı ve ben de el üstünde tutuluyor olacaktım.

Ayrıca Tayad'a değinmek isterim. Biz Tayad'ı açmak için temizlikçilik yaptık. Hem bugün Tayad'a eski insanların çoğu korktuğu için korktuğundan gidemiyor. Çünkü halkın malı olan Tayad'a da el koyup, özverili kitleleri uzaklaştırdılar. Ayrıca son olarak bugüne kadar suskun kalan sosyalist basına seslenerek DK mantığına karşı tavrı alınmasını istiyorum. Çünkü DK çetesinin yaptığı katliamlar bütün sosyalistlerin geleceğini etkilemektedir."

Basın toplantısına katılan Devrimci Çözüm, Odak, Özgür Gelecek, Gerçek, Öncü Partizan, Barikat ve Alınteri dergileri saldırıyı kınayarak protesto ettiklerini ve saldırıların devamı durumunda tavrı alacaklarını belirttiler. Ayrıca tasfiyeci DK mantığının son dönemlerde kendilerine yönelik de olumsuz tavrı takındıklarını ve bu tavırlarına devam etmeleri durumunda sessiz kalmayacaklarını vurguladılar.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM

OLİGARŞİ VE
DK ÇETESİ
KANA
DOYMUYOR

Okul Arkadaşından Kardelen Çiçeği GÖNÜL'e

Kargı ucuyla özgürlük resimlemek
Hüner ister derdim de
Sen iğneyle döğüş çiziktirirdin
"çevik" panzerlerine

Gönül'e,
saygın ve sevimli kişiliğine

Onyedisiydi Eylül'ün
Şirret bir hüzüdü dalgalayan
semtini
ve kurşunlar utancından inerken
Dinmedi öfkesi eniklerin, bu
yüzden yenildiler...

Aldırma Gönül,
çiçek oldun
Zaten çoğalacak çiçekler
ve gülecekler,
"Biz" gülünce.
Hem zaten,
gülmelerin ortak aramaz mıydı be!

(Kız seni varoşlara sormam mı
İzin bulup yoluna düşmem mi
Yüreğinde tavllanmış pusat ilen
Bir ateş de senin için döşmem mi?)

Unutma, kusurlu bir
erdemdir bazen
Bazen de rezilcesine eylenen
anlama dair tahrifat.
Anlam ki yaşamdadır
Ve sen kavgada derdin
aynı şey,
Bir kutsal ki anlam
tahrife cüret gerek...

Ve elbet, sen de böyle isterdin
"sokak" kızı,
Gerilla ezgisi,
Böyle dilerdin:
Unutulmayacaksınız!..

(Mahmut Metin)

DEVRİMCİ SOL

HABER BÜLTENİ

60 Nolu Haber Bülteni

MÜCADELEMİZDE DÜŞÜNCE VE SİLAHLARIMIZIN İNANÇLI BİR NEFERİ: DUDU GÖNÜL ÖZCAN

O; sözünün eri, devrimci bir insandı ve verdiği sözü tuttu.

"Her dönem ve her koşulda mücadeleye hazırım. Tek başına ve olanaksızlıklar içinde de olsam bulunduğum yerde mücadeleyi sürdüreceğim.

G ü r c a n ' l a r ı , Menekşe'leri, şehitlerimizi aratmayacağız. Devrimci Sol adına sonuna kadar bağlı kalarak mücadelede yerimi alacağım."

Devrim mücadelesi zorlu bir görevdir. Bu zorluklar ve sıkıntılar sınıf mücadelesinin keskinleşmesiyle artar. Ve mutlaka, devrim yapmaya aday bir hareket bu zorluk ve sıkıntıları aşacak devrimci dinamizme ve sağlamlığa sahip olmak zorundadır. Yine düşmanı ve kendisini iyi tanımak isteyen bir devrimci hareket ülkemizdeki faşist rejime karşı savaşımadan ve savaş gerçeği ile karşı karıştıya gelmeden sınıflar mücadelesinde gerçek yerini hiç bir zaman alamaz ve düşmana karşı da ciddi bir güç oluşturamaz. Savaşçı bir örgüt savaş alanında savaşarak yaratılır.

Devrimci inanç ve kararlılık, örgütsel dayanıklılık oligarşinin saldırıları karşısında her defasında sınanmak zorundadır. Ancak hata ve zaafardan, yetmezliklerden arınarak gerçek anlamıyla bir savaş örgütü, çelikten bir çekirdek oluşturulabilir.

Ve böylesi bir savaşta her şey küçükten büyüğe, adım adım geliştirilerek zamanla, sabırla ve çabayla örgüt kültürü, gelenek ve ilkeleri oturtularak nihai biçimini alır. Bu yol ancak direniş

gelenekleri yaratılarak, şehitler vererek katedilebilir. Doğru devrimci bir anlayış ve izlenen hat bu yolu sancısız ve en kısa yoldan katetmek içindir.

Hareketimiz Devrimci Sol bu anlamıyla, bugünkü süreçte yaşadığı tüm sorunlara rağmen taşıdığı dinamizm ve kararlılıkla Türkiye halkların kurtuluşunu temsil eden bir güç olduğunu tarihsel anlamda ortaya koymuş durumdadır.

Bugün yaşadığımız sıkıntılar bu bağlamda, daha çok örgüt anlayışımıza uygun bir örgütlülük ve örgütsel işleyiş, kolektivizm yaratma zorundadır.

Uzun bir süredir başını Dursun KARATAŞ'ın çektiği sağ-oportünist tasfiyecilik anlayış, örgüt anlayışımız ve örgütsel işleyiş noktasında hareketimiz saflarında çarpık bir bilinç şekillenmesi, kültür ve tarih anlayışı yerleştirmeye çalışmaktadır. Bugüne kadar yaratılan bu çarpıklık ve sağa savrulma, benmerkezci anlayış bir yığın merkezi operasyona ve katliama yol açmış, Hareketimiz'in 15-20 yıllık birikimi fiziksel ve ideolojik anlamda tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Yerine konulmak istenen çarpık anlayışın çirkefliliği devrimci katilliliğine kadar varmış, Hareket içinde kin ve nefret tohumları ekilmiştir.

13 Eylül İniyatifi bu çarpık şekillenmeyle hesaplaşmayı ve kendi iç devrimimizi gerçekleştirmeyi önüne hedef koymuştu.

Bugünden baktığımızda bu hesaplaşmadan Hareket olarak gerekli dersleri yeterince bilince çıkardığımız söylenemez.

Eski alışkanlıklar ve yaşam biçimi düşünce ve ilişki tarzı saflarımızdaki en büyük tehlike olarak karşımızda durmaktadır. Bunlardan ciddi bir anlamda arınma -temizlenme süreci yaşamamız gelinen noktada her zamankinden daha fazla kendini dayatmaktadır. Köklü ve radikal bir iç devrim her ne kadar uzun bir süreci kapsasa da bugünden hata ve zaaflarımız karşısında acımasız olmalı ve kendimizi yenileme sürecine girmeliyiz.

17 Eylül Cuma akşamı Hareketimizin İstanbul'da uğradığı operasyon daha çok kendi hata ve zaaflarımızdan, eski anlayış ve doğrultuda ilişki yürütüş biçimimizden kaynaklanmaktadır.

Bu operasyon bir kez daha göstermektedir ki; eski düşünce, davranış ve alışkanlıklarımızdan kopmamız, öyle sıkça ifade edildiği gibi kolay olacağına benzemiyor.

Çünkü her yeni süreç bir yandan kendi yolunu, önünü açmaya çalışırken, bir yandan da eskiyle kıyasıya hesaplaşmak zorundadır. Biz gerçekten sürecin bu yanını daha fazla dikkate alarak adımlarımızı hızlandırmalı, ortak bir ruh ve davranış tarzı yaratmalıyız. Bunun için de daha iradi, disiplinli, tartışan ve üretken yapılar oluşturmamız zorunludur.

17 Eylül Cuma akşamı İstanbul/Ümraniye'de düzenlenen operasyonda oligarşinin katilleri, Devrimci Sol üyesi Dudu Gönül Özcan'ı katlettiler.

Aramızdan bir devrim savaşçısı daha ayrıldı ve devrim

şehitlerinin kervanına katıldı. Yoldaşımız Gönül elinde mavzer, dilinde sloganlarımızla düşmana değil, ölümsüzlüğe teslim oldu. Bir kez daha devrimci inanç ve halka bağlılık düşman iradesine üstün geldi ve Devrimci Solcular teslim olmaz şiarı haykırıldı.

Dudu Gönül Özcan, 2 Kasım 1966'da Sivas'da doğdu. O; orta halli, Kürt-Alevi kökenli bir ailenin altı çocuğundan birisiydi.

Gönül Harekete üniversitedeyken katıldı ve devrimci gençlik saflarında yer aldı. O, "85-86'larda öğrenci gençliğini yeni yeni hareketlenmeye, dernek çalışmalarına başladığı dönemde üniversiteye girdi. Devrimci Gençlik'e sempati duymaya başladı. Kasım '87'de Hareketimizle örgütsel ilişkiye girdi. '88'de rektörlük işgaline katıldı. Bunun üzerine okuldan bir yıl uzaklaştırma cezası aldı. '88 Kasım'ında 'Liseli Devrimci Gençlik alanında çalışmak üzere illegal alana geçti. Temmuz '89'a kadar bu alanda çalışan Gönül, bu tarihten itibaren profesyonel çalışan bir insanımız oldu. Silahlı Devrimci Birlikler çalışması içinde yer aldı. SDB komutanlığı yaptı. Gürcan, Fazıl, Menekşe gibi değerli yoldaşlarla birlikte oldu. Sokak eğitimi ve kuryelik görevinde bulundu."

O'nun, devrimci mücadelede inançsızlığa, kararsızlığa düştüğü hiç olmadı. Hareketine, yoldaşlarına ve devrime bağlılığı güçlüydü. Özellikle kargaşa döneminde sağ-oportunist, benmerkezci anlayışın ortaya çıkması ile birlikte ML ilkeler ışığında Hareketi ve ideolojisini savundu, sahiplendi. O'nun yoldaşlığında samimiyet, özgüven, ortak ruh hali, cesaret ve kararlılık vardı. O, örnek bir devrimci kişiliğe sahipti.

Yaşam ve devrimci mücadele Gönül'e her gün yeni şeyler öğretti. Her olay karşısında biraz daha serpilip gelişti, dersler çıkardı. O, şöyle diyordu: **"Daha kat edeceğim çok yol var; biliyorum sabırsız ve aceleciyim."**

O, mücadeleye başlarken taşıdığı ilk günlerin coşku ve güvenini hep korudu. Hata ve zaafllara karşı mücadele etmesini bildi. O, kendini yenilemeyi başaran insanlarımızdan birisiydi. O, kendisinin daha çok çözümleyici, üretici ve yaratıcı olması gerektiğini söylüyordu.

Tembellik, rehavet, savurganlık, bencillik, sorumsuzluk, başkalarını küçük görme gibi zaafllar O'nda yoktu. O; yönetici vasıflarıyla, Hareketin her alanında çalışmaya hazır olduğunu söylüyordu. Girişken ve inisiyatif sahibiydi. Gönül aynı zamanda Hareketimizin teorik-ideolojik birikimini özümsemiş, bilince çıkartmış birisiydi. 13 Eylül müdahalesi sonrası şunları söylüyordu: "13 Eylül müdahalesi ile devrimci mücadelemizin önünde sağ-tasfiyecilik anlayışı ve onun savunucularını saflarımızdan atmakla Türkiye devriminin Devrimci Sol öncülüğünde gerçekleşeceğine dair şehitlerimize ve halklara verdiğimiz sözü yerine getirmede bir adım attık. Attığımız bu adımlarla kolektivizmi yaygınlaştırarak daha da güçleneceğimize inanıyorum. Devrim mücadelesi, reformist yöntem ve taktiklerle değil, silahlı radikal mücadeleyle verilir ve biz

eskiden olduğu gibi, bugün ve bundan sonra da mücadelemizde silahı bırakmayacağız. Örgütlenme ve mücadele anlayışımız, çalışma ilkelerimiz bizi zafere taşıyacaktır, buna inanıyorum. Yeni insan yaratma çabamız ürünlerini verecek. Belki uzun süreli bir savaş olacak ama kazanan mültecilik değil, biz olacağız. Tarihi kanlarıyla yazan ve bir dönem birlikte çalıştığımız yoldaşlarımızın bıraktığı geleneklerin takipçisi olacağız. Devrimci Sol sözünü tutacak, ülkemiz ve dünya halklarına devrimi armağan edeceğiz. Bu savaşta yer aldığım, bu örgütlenmenin bir parçası olduğum için onur duyuyorum."

O'nun için Devrimci Hareket; yaşamı, yaşamdaki güzellikleri ve zenginliği ifade ediyordu. O, bu Hareketin içinde büyüdü, olgunlaştı ve dünyaya bir Devrimci Solcu olarak baktı, doğrular uğruna savaşmaya ant içti ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna yürütülen bu savaşta şehit düştü. Bir ateş parçası gibi aydınlattı ortalığı, aydınlandı yüzümüz.

O; sözünün eri, devrimci bir insandı ve verdiği sözü tuttu.

"Her dönem ve her koşulda mücadeleye hazırım. Tek başına ve olanaksızlıklar içinde de olsam bulunduğum yerde mücadeleyi sürdüreceğim. Gürcan'ları, Menekşe'leri, şehitlerimizi aratmayacağız. Devrimci Sol adına sonuna kadar bağlı kalarak mücadelede yerimi alacağım."

Çoğunluğu legal alanda olmak üzere 19 arkadaşımızın gözaltına alındığı operasyonda şehit düşen Dudu Gönül ÖZCAN'ın Bedri'lere, Gürcan'lara, Menekşe'lere layık anısı, inancı, direnişi ve insanca güzelliği yeni savaşçılar ve direniş gelenekleri yaratmada ve aldığımız yaraları sarmada bizler için bir yol gösterici, bir meşale, bir kararlılık ve azim örneği olacaktır.

Oligarşinin bugüne kadar hiçbir çabası mücadelemizi durduramadı, bundan sonra da durduramayacak. Tutsak ve şehit düşen yoldaşlarımızın yerini en kısa sürede doldurmak ve yenilen operasyon nezdinde bir kez daha geçmişten ve bugünkü hatalarımızdan tüm yoldaşlarımız dersler çıkarmak zorundadır.

Kayıp ve kazanımlarla yürüyen bu savaşta kazanmak için başka yol yoktur. Geleceği, özgürlüğü mutlaka, ama mutlaka direnenler zaptedecektir. Zafer; savaşanların ve bu uğurda ölüm dahil her türlü zorluğu göğüsleyenlerin olacaktır.

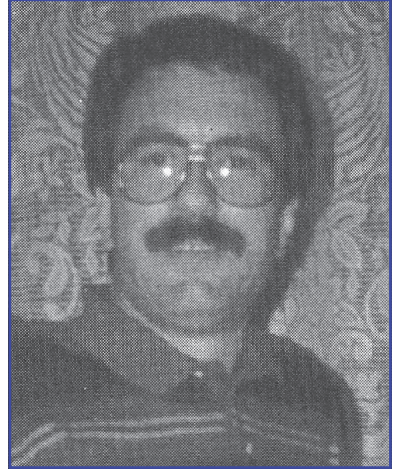
**DUDU GÖNÜL ÖZCAN ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

DEVRİMCİ SOL

Alçakça bir saldırı!.. Ahmet HOZER Yoldaş Katledildi...

Başını Dursun KARATAŞ'ın çektiği tasfiyeci saldırganların Devrimci Hareket'e yönelik olarak gerçekleştirdikleri alçakça ve karşı-devrimci yeni bir saldırı sonucu Ahmet HOZER yoldaş katledildi.

İsviçre örgütlülüğümüze karşı uzun süreden beri gerçekleştirilen planlı-programlı onlarca silahlı saldırılardan bu sonucunda Ahmet HOZER yoldaş şehit düşerken, bir yoldaşımız da ağır yaralandı. Saldırı, bir kitle ilişkimizin evinin Avusturya'dan getirilen katillerce basılmak istenmesi ve yoldaşlarımızın çocukların gözleri önünde kurşunlanmaları şeklinde gerçekleşmiştir.

İsviçre örgütlüğümüz bilinçli olarak hedef seçildi.

Tasfiyeci katiller, siyasal amaçları gereği uzun süredir bu ülkedeki örgütlüğümüzü hedef almışlardır. Amaçları silahlı saldırılarla genel kitlede korku ve panik yaratarak İsviçre örgütlülüğümüzü sarsmak, zarar vermek, polisiye saldırılara açık bir durum yaratarak tasfiye edilmesini sağlamaktır.

Ahmet HOZER Yoldaş'ı unutmayaçağız!..

Ahmet Yoldaş ağırbaşlı, çevresinde sevilen sayılan bir insandı. Devrimciliğinde düzenli, sade bir yaşam sürdürmüştür. Sabır adamıydı, Devrimci Hareket'e karşı sorumlu ve titizdi. St.Gallen il komitesinde görevliydi. Görevlerinin en ince ayrıntılarına kadar bilmek isterdi, yaptıklarının, yerine getirdiklerinin sonuçlarını detaylarını büyük bir titizlikle Hareket'e bildirdi. O tam bir görev

ve halk adamıydı, aydıncı, etkileyici bir üslubu vardı.

Ahmet yoldaş ailesini ve çevresini de Devrimci Hareket'e katmış, hiçbir şeyini Hareket'ten saklamamış, değerlerimize sıkı sıkıya bağlanmıştı. İnançlı ve kararlıydı.

O; devrimci kişiliğin, onurun, cesaretin de bir örneğini sergilemiş katillerin üzerine "Biz Devrimci Solcuyuz, kimseden korkmayız" diye yürümüştür. Tavrında hiçbir tereddüt göstermemiştir.

Ahmet yoldaş 13 Eylül müdahalesinden sonra tereddütsüz Hareket'in ideolojik-örgütsel, siyasal birikimi ve geleneklerine sahip çıkarak tasfiyecı anlayışa karşı mücadelemizde yerini aldı. O, 13 Eylül İnisiyatifi'ni Hareketimiz'in bir bütün olarak kendisini gözden geçirip hata ve zaafardan arınarak yenilenme sürecine girmesi olarak değerlendirdi. Ve yapacağı işlere, görevlere bu coşkuyla, bu bilinçle sarıldı. O her zaman örgüt bilinciyle hareket etmeye çalıştı.

TASFIYECİ GÜRUH DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK

Hareketimiz zor bir dönemden geçiyor. Oligarşinin saldırıları karşısında en değerli yoldaşlarımızı yitirirken, diğer taraftan tasfiyecı katiller sürüsü de büyük bedellerle yaratılan değerlerimize, ant içmiş tasfiyecı sağ oportünistler karşı-devrimci eylemleriyle varolmak istiyorlar. Bunların hiç bir zaman geleceği olmayacaktır.

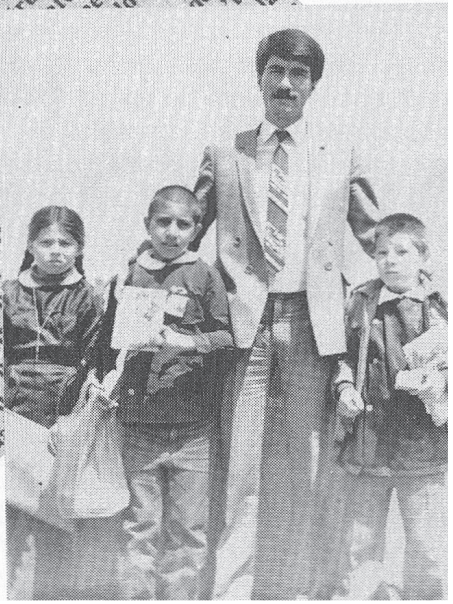
Yaşam ve mücadele büyük zorluk ve sıkıntılarla doludur. Çalışmak, didinmek, güzel şeyler üretmek, bozmak, yıkmak, yapmak, bugüne, tarihe ışık tutmak, değer yaratmak, bir düşünceye, yol ve yönetime sahip olmak, yapılan eylemin, işin sonuçlarına, sıkıntılarına katlanmak, çürümek, ezilmek, kendini olaylara ve yaşamın gidişatına bırakmak, ölmek ya da ölümsüzleşmek, tarihin ustası olmak, kahramanlaşmak... Bütün bunlar tarihsel ve siyasal

Devrimci Çözüm okuru öldürüldü
 Haber Merkezi- Devrimci Çözüm Dergisi'nden yapılan açıklamada İsviçre'nin Saint-Gallen kantonunda 29 Eylül Çarşamba günü bir aile ziyaretinde bulunan Devrimci Çözüm okuyucuları Ahmet Hozer ve Şehriban Çataltepe'nin silahlı saldırıya uğradıkları, saldırı sonucu Hozer'in öldüğü, Çataltepe'nin ise yaralandığı bildirildi. Açıklamada saldırının Dursun Karataş ve Şehriban Çataltepe'nin bir arada yapıldığı iddia edildi.

Karataşlar, Yağancılar'a bu kez İsviçre'de saldırdı. 1 ölü
 Dursun Karataş yanlıları, Yağancılar'a silahlı saldırı düzenlediği bildirildi. Saint-Gallen olayında meydana gelen saldırıda Ahmet Hozer öldü. Şehriban Çataltepe yaralandı. Yağancılar'ın ya da Devrimci Çözüm okuyucularının misafiri oldukları iddia edildi. Saldırıya üç çocuk ve iki kişi katıldı. Kadın dört kişiye atıştı. Saldırı sonucu Hozer'in isabet edildiği bildirildi. Devrimci Çözüm Dergisi'ne atıştı.

olarak geriye ya da ileriye temsil etmemize, korkaklığa ya da siyasal cesaretimize, mücadele kaçınılığı ya da fedakarlık ve kendimizi yeniden yaratmamıza bağlı olarak biçimlenmektedir.

Ahmet yoldaş bunlardan ileriye, siyasal cesaret ve fedakarlığı, bir bütün olarak kendimizi yenilemeyi seçmiştir. Katledilmesinin nedeni, tasfiyeciliğe karşı çıkmak ve Hareket'i savunmaktır.

MÜCADELE KARARLIK, DİRAYET VE CAN BEDELİ GELİŞİYOR

Gelinen aşamada güçlü olmayan, dayanma azmi ve kararlık göstermeyen, içinde yaşadığı koşullara eleştirel yaklaşmayan, kadercik-kendiliğindenci anlayışın ne Hareketimiz'e, ne de ülkemiz devrimine acı deneylerden başka verebileceği pek bir şeyi yoktur.

Gelecek haklı davamızın tüm bedeller pahasına savunulmasında, THKP-C/Devrimci Sol anlayışının yaşanan tüm zorluk ve sıkıntılara rağmen her alanda örgütlenmesindedir. Bunun yolu bir kez açılmıştır. Hiçbir güç bunun önüne geçemez artık...

Bu yüce davamızda şehit düşen tüm yoldaşlarımızı Ahmet yoldaş şahsında bir kez daha selamlıyoruz.

Tüm İlerici, Yurtsever, Devrimci, Demokrat güç ve örgütlere çağrımızdır:

Yoldaşlarımızı alçakça katleden tasfiyecik katillere karşı elimiz kolumuz bağlı durmayacak, meşru-müdafa temelinde aktif bir tavır alacağız. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Tüm duyarlı, ilerici, yurtsever, devrimci ve demokrat güç ve örgütleri bu katiller sürüsüne tüm alanlarda doğrudan tavır almaya çağırıyoruz. Hiç kimse bu katiller sürüsüyle ilişki sürdürmemeli, dolaylı ya da doğrudan suç ortağı durumuna düşmemelidir.

Tasfiyeci saflarda yeralan iyi niyetli unsurlara sesleniyor; bu saldırılarda yer almamaları, yaşadıkları süreci ve karşı-devrimci saldırıları bir kez daha sorgulamaları gerektiğini hatırlatıyor, uyarıyoruz.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!

AHMET HOZER YOLDAŞ'I UNUTMAYACAĞIZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİMCİ DOST ÖRGÜT VE KURULUŞLARA

Mezarlıkta yapılan devrim şehitleri anmasına alçakça bir saldırı...

Devrim şehitlerini anmak için şehitlerimizin mezarına giden şehit ailelerine ve yoldaşlarımıza taşlı, sopalı, bıçaklı saldırıda bulunuldu.

Maalesef bu saldırı kendisine devrimci maskesi takmış D. Karataş yanlılarınca gerçekleştirildi. Devrim şehitleri ayında Ortadoğu'daki devrimci-yurtsever örgütlere olan faydacı ve çıkarıcı mantığının bir ürünü olarak Filistinli devrim şehitlerinin mezarına giden mantık, kendi ülkesindeki devrim şehitlerinin mezarlarını tahrip edip anmayı yapanları dövüp yaralamaktan geri kalmıyor. Yakın bir zamana kadar devrim şehitlerinin mezarlarından rahatsız olanlar TC polisi ve oligarşiydi. Şimdi yaklaşık iki yıldır polisin devrimcilere ve devrim şehitlerinin mezarlarına olan saldırgan tavrını başkaları bir görev olarak yerine getirip polisin işini hafifletiyor.

Dostlar,

Devrim şehitlerinin mezarlarına saldırmak, mezar taşlarını tahrip etmek ülkemizde düne kadar polisin ve faşistlerin birinci görevlerinden birisiydi. Ama günümüzde polisin ve faşistlerin bu önemli görevini kendisine devrimci maskesi takmış olan D. Karataş ve her türlü iğrenç yalan, iftira ve dedikoduyla yanına aldığı yandaşları yerine getiriyor.

Devrimci Sol'da yaklaşık iki yıl önce başlayan örgüt içi sorunu kanla, yalan dolanla, dedikoduyla ört bas etmek isteyen D. Karataş yanlıları bu süreçte beş yoldaşımızı katletti, onlarca yoldaşımızı silahla yaraladı, onlarca ev yaktı, Türkiye'de ilerici-devrimci yayınların basıldığı matbaayı yaktı, devrimcileri işkenceden geçirdi. Ve bunu sol adına, devrim adına yaptı. Son olarak da 22 Nisan 1994 günü, bir yıl önce katlettiği iki yoldaşımız olan Muammer Aydın ve Ercan Temelli'nin ölüm yıldönümlerinde mezarbaşlarındaki anmaya bile tahammül edemeyerek çareyi yine insanlarımıza saldırmakta buldu.

Dostlar,

Örgüt içi sorunumuza irademiz dışında, bizimle ilgili tahayyül bile edemeyeceğimiz yalanların, iftiraların söylenmesiyle sizleri de ortak etmek zorunda kaldık. Ama hiçbir şey, hiçbir sorun devrimci katliamını, devrim şehitlerinin mezarlarına ve anma yapanlara saldırıyı haklı gösteremez. Hiçbir devrimci-demokrat-yurtsever kişi ve örgüt bu tür faaliyetleri "örgüt içi sorunlarda ve bölünmelerde bu gibi şeyler olur" diyerek geçiştiremez ve hakim

sınıfları sevindiren, halkı devrimden ve devrimcilerden soğutan eylemlere sahip çıkamaz. Ölümlerden, onların mezarlarından ve cenaze anmalarından korkanların hiçbir geleceği yoktur.

Dostlar,

Enternasyonalist dayanışma gereği halka ve devrimin çıkarlarına zarar verenler kim olursa olsunlar, nerede olurlarsa olsunlar kınanmalı ve bu karşı-devrimci faaliyetlerin önüne geçilmelidir.

El-Halil katliamında ağlayıp sahte göz yaşı döken Yaser Arafat gibi, Filistinli devrim şehitlerinin mezarlığındaki anmaya gidip ülkesinde ve Avrupa'da devrimcileri katledip mezarbaşlarındaki anmaya saldıracak kadar pervasız provokasyonlar geliştirenlere dur demeliyiz. Devrimcilerin yaşamasına tahammülü olmayanlar hiç olmazsa şehitlerimizi rahat bırakmalıdır.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

DEVİRİMCİLERE DÜŞMAN OLANLAR, HALKA DA DÜŞMANDIR!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

**3 Nisan 1994
DEVİRİMCİ SOL
ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ**

BASIN AÇIKLAMASI

Kamuoyunun da yakından bildiği gibi, Dursun KARATAŞ çetesi her fırsatta dergimize, okurlarımıza ve taraftarlarımıza yönelik saldırılarını sürdürmektedir.

İnsanları devrimci olmayan yöntemlerle sorgulama, kitlesel katliam girişimleri, ev yakmalar ve devrimci insanları katletme gibi karşı-devrimci yöntemler sözde "devrimci adalet", "devrimci hukuk" adına yapılmaktadır. Bunun son örneğini, Ümraniye-Sarıgazi'de dergimiz okurlarından **MUSA UYAR**'ı kaçıarak göstermişlerdir.

Okurumuz, eve giren bir grup tarafından, onlarla gitmek istememesi üzerine yaka paça sürüklenerek bilinmeyen bir yere götürülmüştür. 6 Eylül günü evinden zorla kaçırılarak götürülen okurumuzdan bir daha haber alınmamıştır.

Okurumuza herhangi bir zarar gelmesi durumunda, bunun tek sorumlusu Dursun KARATAŞ çetesi olacaktır.

İnsanlara karşı-devrimci yöntemler uygulayan bu çeteye karşı sessiz kalmayacağımızı belirtiyor ve gün geçtikçe çürüyen bu mantığı, uyguladığı yöntemlerin bedellerine katlanmak zorunda olduğu noktasında uyarıyoruz.

Her geçen gün biraz daha saldırganlaşan, kendisi dışındaki tüm devrimci-yurtsever çevreye "çamur at, izi kalsın" mantığı ile yaklaşan ve gün geçtikçe bataklığa sürüklenen bu mantığı mahkum etme konusunda, tüm devrimci-demokrat-yurtsever çevreleri sessiz kalmamaya çağırıyoruz.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

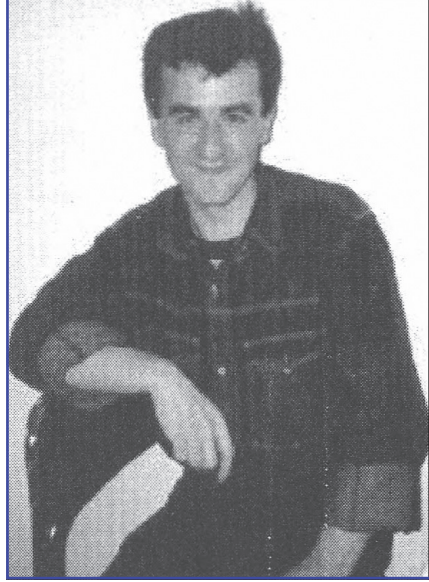
8 Eylül 1994

DUR SUN KARATAŞ ÇETESİ KATLIAMLARINA BİR YENİSİNİ EKLEDİ

Dursun Karataş'ın katiller sürüsü bir arkadaşımızı daha katletti.

Dergimiz Yazı İşleri Müdürü Erol Akgün 8 Eylül akşamı, saat 21:00 sıralarında, evden çıktıktan sonra çeteci gürühtan 4 kişi tarafından taksiyle takibe alındı, daha sonra da 2 kurşunla katledildi.

Varlık koşulunu devrimcilerin katledilmesi olarak gören, bunun için devrimci ilke ve değerleri hiçe sayan, her türden çirkefliği mübah sayan bu anlayışın ilk cinayeti değildir bu. Daha önce de halktan insanların evini yakan, birçok devrimci insana işkence eden, Muammer

Aydın, Ercan Temelli, Ercan Şakar, Erdoğan Eliuygun ve Ahmet Hozer isimli 5 devrimciyi katledip onarcasını yaralayan, geçtiğimiz yıl dergimizin bürosuna düzenlediği saldırıyla insanlarımızı topluca katletmek isteyen, devrimci yayımların basıldığı matbaayı kundaklayan, hiçbir insani değerle dahi uzak yakın bir ilişkisi olmayan bu çeteyi mahkum etmek, katliamlarının hesabını sormak kendisine insanım diyen herkesin görevidir.

Kendi konumu, kendi çıkarları için devrimci harekete her türlü saldırıyı ilke olarak benimseyen çete başı bu katliamlarının hesabını mutlaka ödeyecektir. Çevresine topladığı bir avuç katil de onu bu sondan kurtaramayacaktır.

Mayıs ayından bu yana dergimizin yazı işleri müdürlüğünü yapan Erol AĞÜN en zorlu günlerde devrimci değerleri, devrimci çabayı sahiplenmenin en güzel örneklerinden birini verdi. Yazı işleri müdürlüğü görevini üstlenmesinin hemen ardından, dergimizin 14. sayısında yayımlanan bazı yazılar nedeniyle tutuklanan ve kısa bir süre önce tahliye olan arkadaşımız tutukluluğunun sona ermesinin ardından hiç tereddütsüz yeniden aynı görevi üstlendi.

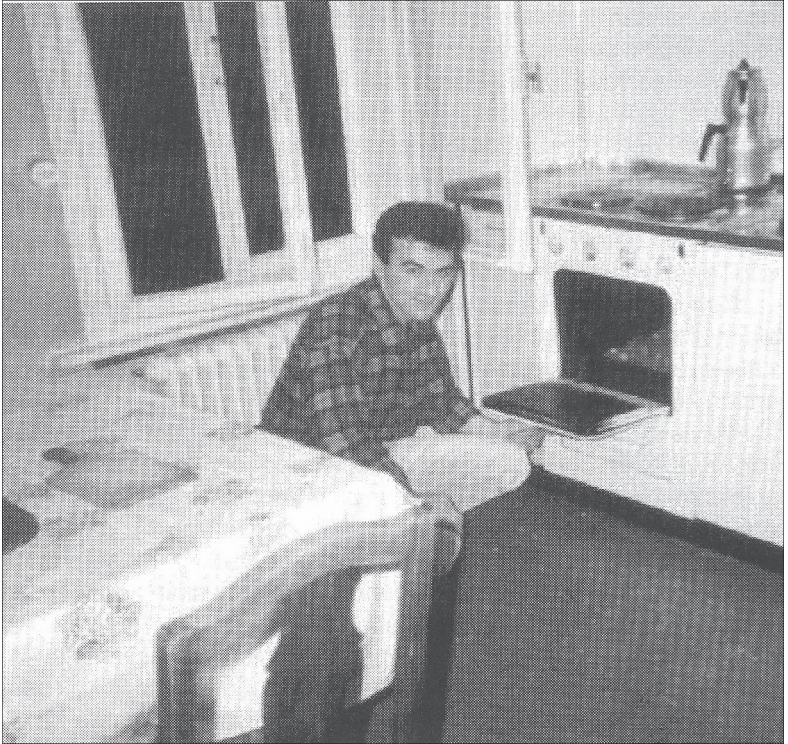
Ülkemizde sosyalist basına yönelik saldırıları hiç eksik etmeyen, onlarca yurtsever-ilerici-devrimci gazeteciyi katleden oligarşidir. İlk

defa sosyalist bir gazeteci kendisine devrimciyim diyen insanlarca katlediliyor. Bu tavrıyla oligarşiyle aynı görevi üstleniyor.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de gerçekleri, doğruları, inandıklarımızı yazmaya devam edeceğiz. Ne oligarşinin saldırıları, ne Dursun Karataş çetesinin katliamları bizi bundan alıkoyamayacak.

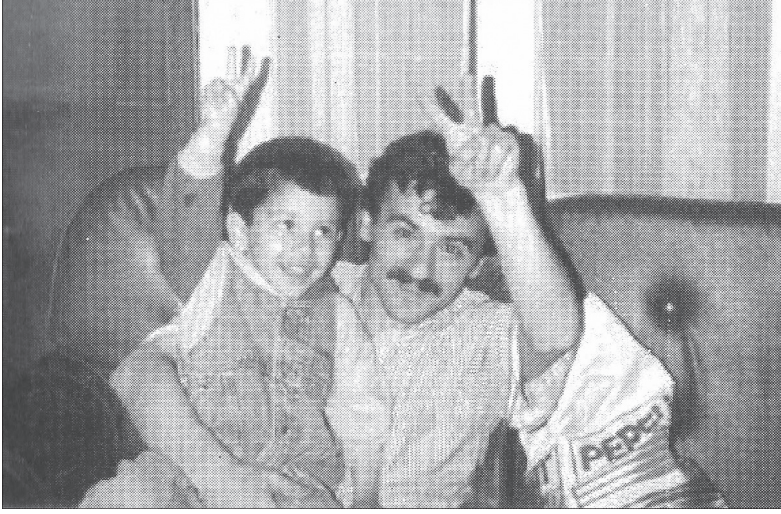
Tüm ilerici-demokrat-devrimci-yurtsever kamuoyunu bu cinayeti kınamaya, katillere tavır almaya çağırıyoruz.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

DEVRİMCİ SOL

YOLDAŞLARIMIZI KATLEDENLERE DEVRİMCİ ADALETİN NE OLDUĞUNU ÖĞRETECEĞİZ!..

İlericiler, Yurtseverler, Devrimciler, Halkımız;

Dursun Karataş'ın katil sürüsü bir yoldaşımızı daha katletti.

Devrimci Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürü **EROL AKGÜN** 8 Eylül akşamı, saat 21:00 sıralarında, İstanbul-Gebze'deki evinden çıktıktan sonra çeteci güruhun devrimci katili unsurlarının kurşunlarıyla şehit düştü.

Yüreği devrim inancıyla çarpan, düşünceleriyle, idealleriyle yeni insanı, sosyalizmi hedefleyen; en zorlu koşullarda devrimci ideolojiyi, devrimci anlayışı, devrimci ilke ve değerleri sahiplenmek üzere Devrimci Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğü görevini üstlenen **EROLAKGÜN** yoldaşı katledenler işledikleri suçun ağırlığı altında ezilecektir.

Kardeşler;

Erol yoldaş yüreğiyle, bilinciyle hep halkından yana saf tuttu. Kendisine ihtiyaç duyulduğu anda, genelde sosyalist basına, özelde Devrimci Çözüm'e oligarşi ve tasfiyeci çete tarafından yöneltilen saldırılar karşısında dimdik durarak bu zorlu ama onurlu görevi üstlenmekten geri durmadı. Göreve başlamasının hemen ardından tutuklandı: Tutukluğunun ilk günlerinde, bulunduğu Sağmalcılar Cezaevi'nde katiller sürüsü Erol yoldaşa saldırmak istediye de bunda başarılı olmadı. Tahliyesinin ardından hiç tereddütsüz yeniden görevine dönen Erol yoldaş çalışkan, coşkulu, neşe

saçan, sevgi dolu, direngen yanlarıyla aramızda, mücadelemizde yaşayacaktır.

Dostlar,

Ocak 1993'den beri ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere, halktan insanlara, kısacası kendisi gibi düşünmeyen herkese saldırmayı "adalet" sanan, her türden çirkefliği mübah sayan, yalan, demagoji, sahtekarlık, ahlaksızlık temelinde şekillenen bu anlayışın bugün geldiği nokta tüm ilerici-devrimci-yurtsever kamuoyunun nezdinde açıktır.

Kontrgerilla halktan insanlara saldırıyor, köyleri, evleri yıkıyor.

Tasfiyeci çete halktan insanların evini basıyor, kırıp döküyor, ateşe veriyor.

Kontrgerilla insanları kaçırıp işkence ediyor, ölümle tehdit ediyor, kaybediyor.

Tasfiyeci çete, daha önce defalarca işlediği bu aynı suçlara son olarak bir yenisini ekliyor, Devrimci Çözüm okurlarından MUSA UYAR'ı 6 Eylül 1994 günü tehdit ediyor, sürükleyerek kaçırıyor. Bu devrimciden halen en ufak bir haber alınabilmiş değildir. Yine kontrgerillanın yaptığı gibi, öldürülüp bir köşeye atılması şaşırtıcı olmayacaktır.

Kontrgerilla sosyalist basına saldırıyor, dergi toplatıyor, sosyalist yayınları satan matbaa ve bayileri tehdit ediyor, sosyalist basın çalışanlarını işkenceden geçiriyor, tutukluyor, kaçırıyor, öldürüyor, yaralıyor, toplu katliam girişiminde bulunuyor.

Tasfiyeci çete Devrimci Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürü'nü sokak ortasında kurşunlayarak katlediyor.

Kontrgerilla cezaevinde koşullara operasyon düzenliyor, tutukluları dövüyor, yaralıyor, öldürüyor.

Tasfiyeci çete Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı koğuştaki silahlarla basıp ateş açıyor, şişliyor, katlediyor.

Kontrgerilla devrimcileri ahlaksızlıkla, ırz düşmanlığıyla suçluyor.

Tasfiyeci çete magazin dergilerini aratmayacak ahlaksızca hikayelerle şehitlerimize, ahlakımıza, değerlerimize saldırıyor.

Kontrgerilla şehirlerde, kırlarda, evlerde, sokaklarda, işyerlerinde, okullarda, fabrikada yargısız infazlarla, toplu katliamlarla halktan insanları, devrimcileri katlediyor. Ardından zafer çiğlikleriyle, "adalet" çiğlikleriyle çevresine topladığı bir avuç faşist, işkenceciye, karşı-devrimciye "Yaşasın Polis, Kahrolsun Devrimciler" sloganları attırıyor.

Tasfiyeci çete "adalet" adına Muammer AYDIN, Ercan TEMELLİ, Ercan ŞAKAR, Erdoğan ELİUYGUN, Ahmet HOZER, Erol AKGÜN isimli 6 devrimciyi evlerinde, sokaklarda, cezaevlerinde, çocukların ve kadınların yanı başında katlediyor. Ardından "Yaşasın Önderimiz!" sloganlarıyla devrimcileri lanetliyor.

Kontrgerilla insanları devrimciliği bırakmaya, muhbirliğe zorluyor, bunun için her türlü tehdidi, zor ve baskıyı kullanmakta

geri durmuyor.

Tasfiyeciler çete ev basıp "devrimcilik yaparsanız öldürürüz" tehditleri savuruyor, dergi sayfalarında devrimcileri gerçek isimleriyle deşifre ediyor, açıktan ihbarcılık yapıyor.

İlerici-yurtsever-sosyalist tüm örgüt ve gruplardan dostlarımız;

Bugün kontrgerilla eylemleriyle tasfiyeciler çetenin yaptıkları arasındaki benzerlik tesadüf değildir.

Kendi konumunu, kendi çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, varlık koşulunu devrimcilerin katledilmelerine bağlayan, devrimci ilke ve değerleri ayaklar altına alan, yayın organlarını tüm ilerici-devrimci-yurtsever güçlerin küfür etme platformuna dönüştüren çete başı ömrünü biraz olsun uzatabilmek için, tıpkı biraz daha yaşayabilmek için son bir çırpınıyla saldırganlaşan oligarşi gibi, daha fazla terörden medet umuyor, daha fazla tahribat yaratmak istiyor.

Tüm bu iğrençliklerin, saldırı ve katliamların sadece Devrimci Sol'u hedeflemediği gözden uzak tutulmamalıdır.

Hedefi tüm ilerici-yurtsever-devrimci örgüt ve insanlardır.

Çünkü bu anlayış halkın devrimcilerden uzaklaşmasına, devrimcilerin halk nezdinde saygınlıklarını, güvenilirliklerini, devrimci safları bu savaşta güçsüz düşürmektedir.

Tasfiyeciler çetenin bugüne kadar gerçekleştirdiği saldırı ve katliamlar karşısında alınması gereken tavır tartışmaya gerek bırakmayacak kadar açık ve nettir. Halk saflarında yer alan, ilerici-yurtsever-devrimci olduğunu söyleyen herkes bu saldırı ve katliamlara göz yummanın çok ciddi sonuçlara yol açan bir hata olduğunu artık görmelidir.

Sessiz kalmak, tavır almamak bu suçlara, devrimci düşmanlığına, devrimci katiliğine ortak olmak demektir. Tasfiyeciler çetenin katliamlarının bugün sadece Devrimci Sol'a yönelik olması kimseyi yanıltmasın. Bugün küfür, spekülasyon, hakaret, yalan ve demagojilerle giderek en geniş ilerici-devrimci çevrelere yönelmiş durumdadır. Yarın katliamların da bu çevrelere kadar uzanması şaşırtıcı olmamalıdır.

Devrimci katillerini teşhir ve tecrit etmek, onlara tavır alıp devrimci ilke ve değerleri, devrimci anlayışı sahiplenmekte daha fazla geç kalınmamalıdır.

Akan devrimci kanında pay sahibi olmak istemiyorsak, emekçi sınıfların çıkarlarını savunduğumuzu iddia ediyorsak, devrime ve sosyalizme inanıyorsak, bunun gereklerini yerine getirmek zorundayız.

Yoldaşlar;

Devrimci Sol Türkiye halklarını nihai zafere, devrim ve komünizme taşıma misyonunun sahiplenicisi olarak, namlularını her zaman emperyalizme ve oligarşiye çevirmiştir. Halk saflarındaki her türlü sorunu eleştiri-özeleştiri yöntemiyle çözmeye çalışmıştır.

Bugüne dek hep devrimci sabır ve olgunlukla davrandık. Çetecilerin yaptığı gibi kör bir teröre saplanmaktan özenle kaçındık. Görülüyor ki, devrimci katilleri bu sabrı ve olgunluğu, bu devrimci sorumluk anlayışını yanlış kavramışlar.

Devrimci Sol adaletini tanıyanlar devrimcilere çevrilen hiçbir namlunun, devrimcileri hedefleyen hiçbir elin, devrimcileri katleden hiç kimsenin cezasız kalmayacağını iyi biliyorlar.

Tarihimiz tanığımızdır.

Ülkemiz halklarını devrime taşımak üzere yola koyduğumuz ilk andan bu yana yüzlerce şehit verdik. En değerli yoldaşlarımız, en önde yürüyenlerimiz, ateş çemberine ilk atılanlarımız düştüler en önce. Umutla, inançla, dirençle beslediler toprağı. Onlardan devraldığımız orak-çekiçli kızıl bayrağımızı elden düşürmemeye, en yükseklerde dalgalandırmaya, şehitlerimizin kanını yerde koymamaya ant içtik.

Bugün adi bir cinayet şebekesine dönüşen, devrimcilere kurşun sıkan, yoldaşlarımızı katleden tasfiyeci çetenin eli kanlı cellatlarından mutlaka ama mutlaka hesap soracağız.

Yoldaşlar, Dostlar, Halkımız;

Niyazi'lerden, Bedri'lerden, Sinan'lardan devraldığımız, yüzlerce şehidimizin kanıyla kızılaşan kavgamızı zafere ulaştırmamızı ne egemen sınıflar, ne de tasfiyeci çete engelleyemeyecektir.

Örgütsel inşa sürecimizdeki görevlerimize, iç devrim şiarımıza inanç, cesaret, kararlık ve fedakarlıkla sarılıp önümüze çıkan tüm engelleri aşıp geçme görevini onurla sahipleniyoruz. Bu görevin hakkını verecek, başaracağız.

EROL AKGÜN'LER ÖLÜMSÜZDÜR!..
DEVİRİMCİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!..
TASFİYECİ ÇETENİN KATLIAMLARI CEZASIZ
KALMAYACAK!..
NİYAZİ, BEDRİ SİNAN'LARIN BAYRAKLARINI
DALGALANDIRACAĞIZ!..
YAŞASIN THKP/C DEVİRİMCİ SOL!..
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

THKP/C DEVİRİMCİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

KAMUOYUNA

DUR SUN KARATAŞ VE YANDAŞLARI SOL İÇİ ŞİDDETİ TEMEL YÖNTEM OLARAK KULLANMAYA DEVAM EDİYOR

1992 yılı sonunda DEVRİMCİ SOL örgütünden ayrılan D. KARATAŞ ve yandaşları, bu dönemden itibaren kendi düşüncelerine karşı olan herkesi hedef almaya başladılar. "Benden olmayan benim düşmanımdır" anlayışıyla 1993 yılı başından bu yana 9 devrimciyi katletmiş, onlarca devrimciyi öldürmek amacıyla yaralamışlardır. D. KARATAŞ'ın düşüncesine karşı çıktığı için gözaltına alınarak kaçırılan onlarca devrimci vardır. Ayrıca bu kesim birçok insanın evini basmış, evdeki eşyaları kırıp dökmüş, yakmıştır. Bir avukatın bürosunu ve Aydınlar Matbaası'nı da yakmak gibi devrimcilikle ilgisi olmayan pek çok tavrı almışlardır. D. KARATAŞ yanlılarının devrimcilere uyguladığı terör bütün ülke kamuoyunun bilgisi dahilindedir ve birçok sosyalist dergi ve gazete bu tutuma karşı tavrı almıştır.

Kendisinden olmayana imha etmeyi temel düşünce haline getiren D. KARATAŞ ve yandaşları ilk etapta DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi'ne silahlı baskın düzenleyip 7 arkadaşımızı kurşuna dizdiler, öldürmek amacıyla arkadaşlarımızı kurşuna diken D. KARATAŞ yanlıları 5 arkadaşımızı ağır yaraladılar. ÖZGÜR AKBULUT'un bir gözü kör oldu.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi'ni kapattırmaya çalışan D.KARATAŞ yandaşları bu saldırının sonuç vermediğini görünce bu kez DEVRİMCİ ÇÖZÜM okurlarına ve çalışanlarına saldırmaya başladılar. Bu saldırıların en son örneklerinden biri de DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN'ün 8 Eylül 1994 tarihinde evinin önünde kurşunlanarak katledilmesidir.

Bugüne kadar sosyalist ve yurtsever basına saldırıyı yöntem olarak kullanan devlet olmuştur. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıranların dergimize ve okuyucularımıza yönelik saldırılarına, tehditlerine birçok sosyalist, yurtsever dergi ve gazete karşı çıktı. Ancak son dönemde, sol yapıların bu konuda geri adım atmaya başlamalarıyla birlikte, D. KARATAŞ yanlıları yeni saldırılar için uygun zemin buldukları düşüncesiyle ölüm tehditlerini sürdürüyorlar.

Mayıs 1995'in ilk günlerinden itibaren D. KARATAŞ yandaşları bu kez de YENİ DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi Sahibi ve Yazı İşleri Cemal Olgun ve ailesini tehdit etmişlerdir. Dergideki görevlerinden

ayrılmadığı taktirde Cemal OLGUN'u ve ailesini hedef alacaklarını açıklayan D. KARATAŞ yandaşları bu görevi devlete, kontrgerillaya bırakmalıdırlar. DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi'ne silahlı baskında okurları kurşunlamak, dergimizin Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN'ü ve okuyucularını katledip yaralamak D. KARATAŞ yanlılarının karşı-devrime hizmet eden çirkin yüzünü teşhir etmiştir. Bundan sonra oluşabilecek saldırılar da sadece onların durumunu bir kez daha açığa çıkaracaktır.

D. KARATAŞ yanlılarının saldırıları ve bundan sonraki saldırganlıkları konusunu kamuoyuna ve sosyalist-yurtsever basına duyuruyoruz. Bukonudatutarlı bir karşı çıkış gerçekleştirilmediğinde, devletin, kontrgerillanın işini sol görünümlü başkaları yapacaktır.

Sosyalist ve yurtsever basını duyarlı olmaya ve karşı-devrime hizmet eden bu saldırganlığa tavır almaya çağırıyoruz.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ
15 Mayıs 1995

BASINA VE KAMUOYUNA

2/6/95 tarihinde Tüm Haber Sen'li memurların Gayrettepe PTT Başmüdürlüğü önündeki basın açıklamasını izlemeye giden dergi muhabirimize Dursun Karataş yandaşları tarafından bir saldırı düzenlenmiştir.

Basın açıklaması sırasında muhabirimiz DK yandaşları tarafından fotoğraf çekmemesi ve orayı terk etmesi yönünde tehdit edilmiştir. Kitle dağıldıktan sonra, şehit aileleri ve 1 Mayıs gazetesini sahibiyle birlikte yürüyen muhabirimize 4-5 kişilik bir grup tarafından saldırılmış ve fotoğraf makinesi alınmaya çalışılmıştır. Hüseyin Toraman'ın annesi ve diğer analarla birlikte 1 Mayıs Gazetesi sahibi de araya girmiş, muhabirimiz saldırgan DK grubunun elinden alınarak dergi büromuza gelmişler, yapılan bu saldırıyı kınamışlardır. Bugüne kadar dergimize ve okurlarımıza yönelik saldırı ve katliamları bir anlayış haline getiren, dergimize saldırıp topluca katliam girişiminde bulunan, onlarca okurumuzu yaralayan, yazı işleri müdürümüz Erol AKGÜN de dahil olmak üzere 9 devrimciyi katleden bu anlayışın devrimci olamayacağını bir kez daha yineliyoruz.

Dergimize ve okurlarımıza yönelik bu saldırılar bizi doğru bildiğimizi yazmaktan ve savunmaktan vazgeçiremeyecektir.

Sosyalist-yurtsever basını ve kamuoyunu bu tür saldırı ve provokasyonlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

HAKLIYIZ KAZANACAğIZ

**2/6/1995
DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ**

DUR SUN KARATAŞ ÇETESİ PKK ŞEHİDİNİN CENAZESİNDE DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'E SİLAHLA-SOPAYLA SALDIRDI

DEVİRİMCİ SOL içindeki tartışma sürecinden kaçarak kendi çetesini kuran Dursun Karataş, yaklaşık üç yıllık süreç içerisinde altısı yoldaşımız olmak üzere, dokuz devrimciyi katletti ve yirmiyi aşkın yoldaşımızı ise öldürmek amacıyla vurdurttu. DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e yönelik olarak saldırılarını sürdüren Dursun Karataş çetesi, bu süreç boyunca ev, büro, matbaa yakmaktan tutalım da, yoldaşlarımızı -işkenceci polisler ve kontrgerilla gibi- kaçırmak işkence ve zorla ifade almaktan yasal derginin müdüründen ifade alıp notere götürerek görevinden istifa ettiğine dair dilekçe verdirmeye kadar her türlü faşizan yöntemi uygulamıştır. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıran bu gürhün kontrgerillaya hizmet eden, karşı-devrime zemin hazırlayan saldırıları, iki buçuk yıldır aralıksız olarak sürmektedir.

PKK'li tutsakların "barış ve siyasi çözüm" mesajıyla başlattıkları süresiz açlık grevi sürerken Yozgat'ta Fesip Beyazçiçek, Berlin'de ise Gülnaz Baghıstani şehit düşmüşlerdir. Gülnaz Baghıstani'nin cenazesinin kaldırıldığı yürüyüşe DEVRİMCİ SOL GÜÇLER de katılmıştır. Alman emperyalizminin genelde mültecilere, özelde ise PKK'ye yönelik saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürdüğü koşullarda, DEVRİMCİ SOL GÜÇLER, "siyasi çözüm" sloganı etrafında şekillenen eylemin mesajını yanlış bulmalarına karşın, diğer sloganlarının doğruluğu ve eylemde şehitler verilmesi karşısında, PKK'nin mücadelesini desteklemek ve Alman emperyalizminin saldırganlığını teşhir etmek amacıyla cenaze yürüyüşüne katılmışlardır.

(...)

Gülnaz Baghıstani'nin cenazesine katılan Dursun Karataş çetesi, yürüyüş süresince DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e karşı provokatif tavırlar takınarak yürüyüş sırasında olay çıkartmak ve saldırmak istemişlerdir. Dursun Karataş çetesinin provokatif davranışları yürüyüş süresince engellenmiş ve bu gelişim, diğer siyasetlerin de tanıklığında gerçekleşmiştir. Devrimci katilliğini meslek edinen ve bu tavırlarıyla kontrgerillanın bir numaralı yardımcılığını üstlenen Dursun Karataş çetesi, yürüyüş bittikten sonra, içlerinde kadınların ve çocukların da bulunduğu DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'den bir grup arkadaşa silahla ve sopalarla saldırmışlardır. Dursun Karataş çetesinin arkadaşlarımıza ateş etmeleri sonucunda tesadüfen hiç kimse yaralanmamış ve ölmemiştir. Arkadaşlarımıza silahla ateş açan gruptan bir kaç kişi polis tarafından yakalanmıştır. Dursun Karataş çetesinin "pratikteki tavrı kısmen değişti." diyerek,

ilişkilerini geliştiren örgütler, yeni yaklaşımlarının ne kadar büyük bir yanılığ olduğunu, Berlin yürüyüşünden sonra bir kez daha görmüş olmalıdırlar.

PKK'nin gerçekleştirdiği eylemde şehit düşen Gülnaz Bağıştani'nin cenazesinden sonra, DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kitlesine silahla ateş açan ve devrimcileri katletme anlayışını sürdüren Dursun Karataş çetesi, silahlarını DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kitlesine değil, faşizme ve emperyalizme çevirmelidir. Devrimcileri katletmek için her türlü yalanı, spekülasyonu, demagojiyi kullananlar, bu oyunlarının fazla uzun sürmeyeceğini, gerçeklerin hiçbir şekilde gizlenemeyeceğini bilmek zorundadırlar. Devrimci katilliğini ve ihbarcılığı meslek edinen Dursun Karataş çetesi kendi acı sonunu hazırlamaktadır.

Kahrolsun Devrimci Katilleri ve İhbarcı Dursun Karataş Çetesi!..

Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!..

Haklıyız Kazanacağız!..

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER
(Avrupa)

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Devrimciler-demokratlar-yurtseverler kontrgerillanın-işkencecilerinin her zaman hedefi olmuştur. Ve bugün ülkemizde kontrgerillanın katilleri devrimcileri kaçırıp işkenceyle öldürmekte veya kurşuna dizmekte ve sonuçta kaybetmektedirler. Özellikle yaşadığımız koşullarda hemen her gün yeni bir kaçırma-kaybetme olayıyla karşı karşıyayız. Her kaçırılan insanımız için mücadele etmek, onların kaybedilmesine karşı set oluşturmak, tüm çabalara karşın "kaybedilmelerini" engelleyemediğimiz devrimci-demokrat-yurtseverlerin mücadelelerini sürdürmek, onurlarıyla, direnişleriyle yüksekte tuttıkları bayrağı devralmak bizlerin en önemli görevlerimizden biridir.

29 Kasım 1995 günü ise yine bir kaçırılma olayı yaşadık. Ancak bu biraz farklıydı. Avrupa'daki bir insanımız kaçırılmıştı. Kaçırılanlar ise kontrgerillanın resmi işkencecileri değil, D. Karataş çetesi idi.

Kontrgerilla insanları nasıl kaçırır, biliyoruz. Yakalar yakalamaz işkenceye başlayan bu canilerin işkenceyle beraber yaptıkları ilk işlerden biri de kafaya çuval geçirmek, gözleri bağlamaktır. Ola ki sağ kurtulursa kendilerini tanımasın, gidecekleri yeri öğrenmesin korkusudur onlara bunu yaptırın.

29 Kasım günü aktörler farklıydı ama aynı senaryoyu uyguladılar. Arkadaşımızı konuşmak için o an buldukları dükkanın (imbis) bodrumuna çağıran D. Karataş çetesinin unsurları orada 7-8 kişi birden saldırıp arkadaşımızı ağır biçimde dövmüş ve sonra da kafasına bir ceket geçirip götürmüşlerdir. Evet, adları ne olursa olsun, kontrgerilla aynı yöntemi ve taktikleri uygulayanların korkuları da aynıydı. D. Karataş çetesinin unsurları tanınmaktan, gidecekleri yerin bilinmesinden korkuyorlardı.

Kontrgerillanın işkence yöntemleri bellidir. Öncelikle "ele geçirilen" düşmanı rahatsız bir ortamda tutarlar. Kontrgerillanın hücreleri soğuktur, yatak yoktur, her yer nem ve su içindedir, uyumaya izin yoktur. Yemek verilmesi, silah olarak kullanılır. Sorguladığı devrimcileri psikoiojik olarak teslim almak için küfür, hakaret ve işkenceye başvurur vb... Tüm bunlar "ele geçirilen"i aşıştılamak, fiziki ve moral olarak çökertmek içindir.

Kontrgerilla "ele geçirdiği"ni yok etmeden önce kendi tarafına kazanmak ister. Bunun için fiziki işkencenin dışında, devlet himayesi, düzen içinde "saygın" konumlar, bol kazançlı mevkiiler teklif eder. Ele geçirdiğinin örgütsel sırları anlatması, televizyonlara çıkıp örgüt aleyhine konuşması, basında manşetlere çıkacak itiraflarda bulunması onlar açısından hedefin ölmesinden daha karlıdır. Onlara göre bu bir hizmettir, öldürerek veya satın alarak

karlı çıkmak temel amaçtır. Burada onurun, ahlakın sözü edilmez.

D. Karataş çetesi de bunu istiyor. Böyle bir sonucu elde etmek için arkadaşımıza konuşması, özeleştiri vermesi durumunda "parti"-lerinde saygın yerler vaat etmişler, "parti"lerinin kendisine sahip çıkacağını söylemişlerdir. Bu D. Karataş ve yetiştirip sokağa saldıran unsurlarının "devrimciliğidir", "ahlakıdır". Bu tür "devrimcilik"te, "ahlak"ta onurun, kendine saygının, düşüncelerde ve ilkelerde tutarlılığın önemi yoktur.

Kontrgerilla bazen amacına ulaşamaz. Fazla ipucu, tanık bırakmaları ve kamuoyunun duyarlılığı-etkisi karşısında kaçırdıklarını bırakmak zorunda kalabilir. Ancak bu da rasgele olmaz. Ele geçirilen son güne kadar ölüm-kaybedilme psikolojisinde tutulur ve kafasına bir ceket geçirilip veya gözleri bağlanıp bir arabanın arka koltuğuna yatırılıp epey dolaştırıldıktan sonra ıssız bir sokakta bırakılır.

Arkadaşımız da 5 Aralık günü kafasına ceket geçirilerek bir arabanın arka koltuğuna yatırılıp epey dolaştırıldıktan sonra tehditlerle bırakılmıştır. D. Karataş çetesi çok ipucu bırakmıştı, olayın tanıkları vardı. Cinayetlerini "bize pusu kurmuşlardı" veya "kendimizi savunduk" gibi gerekçelerle gizleyemeyeceklerdi. Ve solun bir kesimi yeniden ortak açıklamalarla kendilerini kınıyordu.

Başlangıçta da söylediğimiz gibi, kontrgerillanın kaçırma-kaybetme eylemlerine karşı mücadele etme bugün gündemdeki en önemli görevlerden biridir. Ancak bu görev karşısında herkesin aynı duyarlılıkta davrandığını söyleyemeyiz.

Arkadaşımızın kaçırılışında da duyarsızlık yaşanmış, devrimcilik maskesi altında sergilenen bu kaçırma-kaybetme girişimi karşısında bir çok grup sessiz kalmış, küçük hesapçı tavırlar sergilemiştir.

D. Karataş çetesinin saldırılarına sessiz kalanlar bu karşı-devrime hizmet eden anlayışa boyun eğenlerdir. Diğer bir ifadeyle, devrimciler arasında bu tür yöntemleri gizliden onaylayanlardır. Nitekim solun yaşadığı bir takım iç sorunlar ve bu sorunlar karşısında takınılan tutumlar bizlerin bu düşüncesini doğrular niteliktedir.

Sol bu duyarsızlığından vazgeçmeli, devrimci değer ve ilkelerin çiğnenmesine sessiz kalmamalıdır.

Kontrgerilla tartışmaz; işkence yapar veya satın alır. Devrimciler bu tür yöntemlerin ne uygulayıcıları, ne de sahipleridirler. D.Karataş çetesi başından beri bu tür kontrgerilla yöntemlerini ilke edinmiş ve anlayış düzeyinde savunmuştur.

Biz çeteye ilgili iddialarımızı ve ortaya koyduğumuz ideolojik-siyasal gerçekleri her yerde tartışıyor, savunuyor ve kanıtıyoruz.

D. Karataş çetesi tartışmak istiyorsa nerede, kiminle, kaç kişiyle tartışmak istediğini söylemeli, 3 yıldır uyguladığı kontrgerilla yöntemlerinin çözüm olmadığını görmeli ve devrimci değerleri çiğnemeye son vermelidir.

D. Karataş çetesinin etkisi altında olan unsurlara sesleniyoruz!

Yapılanların ne olduğu, kime hizmet ettiği ortadadır ve fazla söze gerek bırakmayacak kadar açıktır. Yapılanların hiçbir Şekilde devrimcilik adına savunulacak yanı yoktur. Sizler devrimci ilkelerin bir gereği olarak, bu türden karşı-devrime hizmet eden saldırılara alet olmamalısınız, saldırıların nedenini araştırıp gerçekleri öğrenmelisiniz. Bunu da bir suçlular güruhunun talimatlarından değil, bizlerle yapacağınız tartışmalardan öğrenebilirsiniz. Devrimci ilke ve değerleri savunan her unsura kapımız açıktır.

Tüm devrimci-demokrat örgüt, kişi ve kuruluşlara ağrımızdır!

Devrimci harekete karşı girişilen tüm bu alçakça saldırılara karşı tavır alınmalı, saldırılarından vazgeçmeyen D. Karataş etesi tüm anti-faşist evre ve platformlardan dıŐlanmalıdır. Devrimci katilliğine soyunanların, devrimci kanı dkenlerin devrimcilerin ve halkımızın içinde yeri yoktur.

KAHROLSUN DEVRİMCI KATİLLERİ!..
DEVRİMCI KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!..

DEVRİMCI SOL GÜÇLER
Avrupa

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Tüm devrimci-demokrat kişi, örgüt ve kuruluşların da bildiği gibi, D. Karataş çetesi, hareketimiz Devrimci Sol'dan ayrıldıktan sonra, kendi etrafına topladığı suçlular güruhuyla hareketimize karşı sürekli olarak saldırılarda ve katliam girişimlerinde bulunmuş, bu saldırılarını bir anlayış, bir çizgi haline getirmiştir.

Karşı-devrime hizmet eden, düşmanı sevindiren, halkın kin ve nefretini kazanan D. Karataş çetesi son günlerde bu saldırılarına bir yenisini daha ekledi.

29 Kasım gecesi, Almanya'nın Hannover şehrinde bir esnafın dükkanında oturan arkadaşımız Kamber.... D. Karataş yanlılarınca dövülerek kaçırılmıştır.

Olay yerine yaklaşık 10 kişi ile gelen çete mensupları, arkadaşımız Kamber... ve iki TKP-ML taraftarı ile karşılaşmışlar, TKP-ML taraftarlarının tüm karşı koyuşlarına rağmen, arkadaşımız Kamber'i ağır bir şekilde dövdükten sonra alıp götürmüşlerdir. Arkadaşımızdan 29 Kasım'dan bu yana bir haber alınamamıştır.

Yine kısa bir süre önce, Berlin'de de bir taraftarımızı tehdit ederek arabasına el koymaya çalışanlar yine bu çete mensuplarıdır.

Tasfiyeci D. Karataş çetesi içine girdiği çıkmaz içinde debelendikçe batağa biraz daha saplanıyor. Tasfiyeci sağ oportünist anlayışın kaçınılmaz sonucu olan sorunlarla karşılaştıkça devrimcilere ve halktan insanlara yönelik saldırılarla bu sorunları aşabileceğini

Polis, on gün önce dövülüp kaçırılan Kamber'i arıyor

H. İSKİT - 9-10-95

Örgüt hesaplaşmasında kaçırılan genç kayıp

■ Kamber G. adı 25 yaşındaki gençin ağır sol uçtaki örgütler arasında hesaplaşma kurbanı olduğu sanılıyor. Hannover Polisi, başı gergin hükümetin dövlükleri için birleşen birimler Kamber G. nin akıbetini araştırıyor. Kaçırma olayı ile ilgili sol örgütler el bantları dağıtıyor.

Kaçırılan Kamber

HANNOVER Polisi yaklaşık on gün önce dövüldükten sonra arabası ile beraber 25 yaşındaki Kamber G. adındaki bir Türk'u arıyor. Batıya yazılı bir evrakında bulunan polis, Kamber G. nin Davi Sol çetesiyle bir hesaplaşma kurbanı olduğundan emin değil. Türk gençleri ile ilgili araştırmalar...

Hannover'in Sollaşmış Sosyalist Parti Çetesi tarafından bir iminde dövüldüğü ve daha sonra kaçırıldığı belirtilen Kamber G. ve bulunduğu yer hakkında bilgi vereceklerin polise (511-109222) numaralı telefonunu aramaları istendi. Hannover Polisi özellikle bu sorulara yazıt bekliyor.

- 25 veya 29 Kasım akşamı Parti Çetesi'ndeki kavga ve dövme olayına şahit olan var mı?
- Kamber G. nin bulunduğu yer'i bilen var mı?
- Kamber G. ile ilgili bilgi verecekler için kimliklerini gizli tutulacağı kaydedildi.

Bu arada Perlezen Hannover, KAWA Hannover, TKP

Hannover, TKP (ML) Hannover imzalı bir bildirisi teslim alması yer alarak "29 Kasım gecesi Hannover'de Devrimci Sol Çetesi sempatizanı bir arkadaş (Kamber...) DHKP-C tarafından kaçırılmıştır. Kaçırılma sırasında öldürme teşebbüsüne karşılık arkadaşlar tarafından dövülmüştür. Olay yerinde bulunan iki TKP (ML) taraftarı arkadaşları tüm bu gelişmeleri görmüştür. TKP (ML) taraftarı arkadaşların firarını reddeden, DHKP-C'ler tarafından vurulmuşlardır. Bu davranışların hiçbir gerekçesiyle birbirlerine karşı şiddet kullanılmaması doğru görünmektedir. Ayrıca bu olay "örgüt içi" bir gelişme değildir. Başka bir örgüt, hiçbir gerekçe ile bir başka örgüt, taraftarına saldıramaz. Saldırılamazdır. Olayın üçüncü günü Hannover'deki devrimci örgütler olarak DHKP-C'ye bağlanmasın, arkadaşların serbest bırakılmasını ve bilgi istenmesini. Fakat DHKP-C hiçbir cevap vermemiştir. Biz kaçırılan arkadaşın derhal ve koşulsuz serbest bırakılmasını biliyoruz."

■ Turen İSK / HANNOVER

sanıyor. Gerek kendi örgütlülüğü içinde yer alan, gerekse kendi dışındaki devrimci demokrat örgüt ve kişilerin eleştirileri karşısında çözümüne eleştirisi sahiplerini esaldirmakta buluyor; böylelikle eleştirilerin maddi zeminini ortadan kaldırdırabileceğini sanıyor. Oysa zorbalıkla, tehditle sorunlarını çözebileceklerini zannedenler yanılıyorlar. Siyasette zorbalığa, tehdide ve devrimci katillğine başvuranlar siyasal anlamda tükenmeyi ve çürümeyi yaşayanlardır.

Hiç kimse siyasal tükenişini ve çürümesini zorbalıkla, tehdit ve şantajla örtbas edemez. Çok güçlü görünen ve halka zulüm etmeyi günlük bir iş haline getirmiş olan oligarşinin bile bu yola başvurması siyasal tükenmişliğinin bir göstergesi ve sonucudur.

Halktan korkanlar, halka karşı şiddet uygulamaktadırlar. Yine aynı şekilde, devrimcilerden korkanlar devrimcileri katletmektedirler. D. Karataş çetesi de hareketimizin savunduğu doğrulardan, gerçeklerden, hareketimizin kendisini toparlamasından, güçlenmesinden korkmakta ve bu korkusuyla birlikte alçakça saldırılarda bulunmaktadır.

Bugüne kadar toplam 9 devrimciyi katleden, onlarcasını yaralayan ve sakat bırakan, ilerici-devrimci-demokrat insanlara ait ev ve işyerlerine yönelik saldırılarda lise öğrencilerinden 60'ını aşmış devrimci şehit analarına kadar her yaştan insanı hedef alan, bununla da yetinmeyip, devrimcileri gerçek kimlikleriyle dergi sayfalarında ihbar ederek karşı devrime hizmette sınır tanımadığını gösteren bu çetenin saldırılarına karşı tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya, tavır almaya çağırıyoruz.

Karşı devrime hizmet eden bu tür saldırıları bir anlayış haline getiren ve kendisine karşı olan herkese düşmanlık besleyen bu grupla tüm ilişkiler kesilmelidir.

Bugün günlük çıkarlarının peşinde koşarak devrimci katillerine dostluk elini uzatanlar bu tavırlarıyla tasfiyeci D. Karataş çetesinin suçlarına ortaklık ettiklerini görmeli, yarın aynı saldırıların hedefi olabileceklerini gözden uzak tutmamalıdır.

Devrimciler-demokratlar hiçbir koşul altında devrimci ilkelerden taviz vermemeli, halk saflarındaki çelişkilerin çözümünde eleştiri-özeleştiri-ikna yönteminin kararlı savunucusu olmalıdırlar. Buradan yola çıkarak, bu ilkeyi çiğneyenler, devrimci-demokratlara saldıranlar mutlaka ve mutlaka devrimci saflardan tecrit edilmeli, devrimci-demokrat platformların dışında tutulmalıdırlar.

Sol içi şiddeti savunanlar devrime değil, karşı devrime hizmet etmektedirler.

Devrimcilerin kanına giren, devrimcileri katledenlerin beyinleri, elleri temiz olamaz.

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!..
DEVRİMCİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!..

AVRUPA DEVRİMCİ SOL GÜÇLER
1.2.1995

TARİH, HALKIMIZ VE DEVRİMCİ HAREKET TASFIYECİ SAĞ OPORTÜNİZMİN SALDIRILARINI CEVAPSIZ BIRAKMAYACAKTIR

Tasfiyeci sağ oportünizmin Devrimci Hareket'e yönelik alçakça saldırıları tüm devrimci-demokrat kamuoyunca bilinmektedir. Devrimci Hareket'in bu saldırıların kimlere hizmet ettiğini, kimleri sevindirdiğini defalarca ortaya koymuş olmasına rağmen, tasfiyeci çete yaptıklarından vazgeçme niyeti göstermemiştir. Aksine, fırsatını buldukça her türlü alçakça yöntemi devreye sokmaya çalışmıştır. Bunun en son örneği Hannover'de arkadaşımız Kamber'in D. KARATAŞ oportünistlerince ağır bir şekilde dövülerek alınıp götürülmesidir. Arkadaşımızdan henüz bir haber alabilmiş değiliz. Olay 29 Kasım gecesi cereyan etmiş, TKP-ML'den iki unsur da bu olaya tanıklık etmişlerdir.

Arkadaşımızı kaçıran D. KARATAŞ çetesinin eleştiriden, dostluktan, devrimci ilkelerden nasibini alma diye bir niyeti yoktur. Keza Berlin'deki bir taraftarımızın arabasına zorla el koymak isteyen de yine bu güruhtur.

Tasfiyeci çete her türlü sorunda, çelişkide olduğu, devrimciler arası sorunlarda da şiddeti kullanmayı, tehdit ve şantaja başvurmayı bir meslek haline getirmiştir. Daha doğrusu, sokak kabadayılığına soyunmayı kendine iş edinmiştir. Adam kaçıрма, öldürme, yaralama, tehdit ve şantaj yoluyla insanlarımızı korkutabileceğini, devrimciliği bıraktırabileceğini düşünmektedir.

Siyasetin bittiği yerde şiddet hedefsiz bir kör kurşun haline gelir. Şiddete siyaset değil de, sokak kabadayılığı ya da lümpen bir anlayış hükmettiğinde, şiddetin kimi vuracağı hiç belli olmaz. Sol içi şiddet kör bir şiddettir ve siyasal tükenmenin bir sonucudur.

Nitekim tasfiyeci sağ oportünist D. KARATAŞ çetesinin de saldırmadığı, hakaret etmediği örgüt kalmamış gibidir. Sol içi şiddeti artık genel bir politika haline getirmiş, devrimci ilkeleri ayaklar altına almış, devrimci politikada iğrenç bir dejenerasyona ve kirlenmeye yol açmıştır.

Ne yazık ki, sol örgütlerin sol içi şiddet konusunda tüm ısrarlı çabalarımıza rağmen tutarlı bir politikaları ve tavırları olmamıştır. Güce tapma, güce boyun eğme ve ilkesiz birlikelikler oluşturma kanıksanır hale gelmiştir. Tüm bunlara rağmen, hiçbir saldırı,

tehdit, şantaj Devrimci Hareket'in toparlanmasını, güçlenmesini, canlanmasını engelleyemez. Devrimci Hareket'in ayağa kalkması, doğruları ifade etmesi, dost ve düşman nezdinde saygınlık kazanması tasfiyeci çetenin uykularını kaçıran en büyük gerçektir. Ve tasfiyeci çete Devrimci Hareket'in toparlanmasından korktuğu için de saldırmaktadır.

(...)

Bugünler Devrimci Hareket açısından güçlenme, güç toplama ve Devrimci Sol gerçeğini her yönüyle sahiplenme, yaşama uygulama günleridir. Bu noktada, doğrularımızda, gerçeklerimizde daha fazla ısrarcı olmalıyız. Her türlü saldırı, karalama ve tehdit karşısında daha fazla direngen, cüretkar ve atılgan olmalı, tam anlamıyla kenetlenmeliyiz. Devrimci Hareket bizim onurumuz, namusumuz ve geleceğimizdir. İlişkilerimize, insanlarımıza sahip çıkma, onları koruma, geliştirme çabamızı her yönüyle hızlandırmalıyız.

Gerek düşmanın, gerek tasfiyeci çetenin, gerekse de oportünizmin her türden saldırısına, karalamasına karşı uyanık olmalı, devrimci görev ve sorumluluklarımıza hakkını vermeliyiz.

Tasfiyeci çeteyi her alanda teşhir ve tecrit çabamızı yoğunlaştırmalıyız. Tüm dost kişi, örgüt, kurum ve kuruluşlarla ilişkimizi canlandırmalı, tasfiyeci çetenin tüm iğrençliğini, uygulamalarını gözler önüne sermeliyiz.

Yine aynı zamanda Devrimci Hareket'in meşru müdafaa temelinde kendini savunma hakkı olduğunu ve gerektiğinde bu hakkını kullanacağını dosta düşmana anlatmalıyız. Elbette bizim de Hazreti Eyüp sabırla davranamayacağımız bilinmelidir.

Devrimci Hareket kör bir şiddetten, çatışmadan yana olmadı ve olmayacaktır. Bu konuda üzerimize ne düştüyse bugüne kadar yapmaya çalıştık, bundan sonra da bu konuda taşıdığımız duyarlılığı koruyacağız.

Tüm Dost Kişi, Örgüt, Kurum ve Kuruluşlara Çağırımızdır!

Devrimci Hareket'e karşı girişilen bu alçakça saldırılara karşı duyarlı olunmalı ve en aktif biçimiyle teşhir ve tecrit faaliyeti yürütülmelidir. Karşı-devrime hizmet eden saldırılarından vazgeçmeyen tasfiyeci çete tüm anti-faşist platformlardan atılmalıdır.

Sol içi şiddetten kaybedecek olan devrimciler ve devrimdir: kazanacak olan ise karşı-devrimdir. O halde devrimci değerlerin hayasızca çiğnenmesine sessiz kalmayalım.

Çözüm devrimci ilkelerin ne pahasına olursa olsun yaşatılmasında ve bu ilkelerden hiçbir koşul altında taviz verilmemesindedir.

Devrimcilik gönüllü, bilinçli ve örgütlü bir çalışmaya, eleştiri-özeleştiri ve ikna esasına dayanır.

Bu ilkeleri çiğneyenlerin er ya da geç tarihten, halktan ve Devrimci Hareket'ten gereken yargıyı, cezayı alacakları unutulmamalıdır.

Tasfiyeci çeteyi her alanda mahkum edelim. Tüm saldırıları

boşu çıkartmak için Devrimci Hareket'e daha fazla omuz verelim.

**KAHROLSUN DEVRİMCI KATİLLERİ!
DEVİRİMCI KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!**

**DEVİRİMCI SOL GÜÇLER
(AVRUPA)
2.12.1995**

KONTRGERİLLAYI TAKLİT EDEREK BİR YERE VARILAMAZ DEVİRİMCİ SOL'A, DEVİRİMCİ MÜCADELEYE VE HALKLARA KARŞI İŞLENEN SUÇLARI ÖRTBAS EDEMEYECEKSİNİZ!..

Devrimci Sol kadrolarının, taraftarlarının, Kürt ve Türk halklarının karşısına çıkıp işlediği suçların hesabını vermeyi değil, kaçışı seçen D. Karataş yaklaşık dört yıldır Devrimci Hareket'ten kaçışını sürdürüyor.

Bu kaçış Devrimci Sol'dan kaçıştır.

Bu kaçış yüreğinde-bilincinde devrimci cesaret ve sorumluluğun zerresi kalmayan birinin kaçışıdır. Siyasi kimlikten, ideolojiden, devrimcilikten kaçıştır. Bu kaçış dürüstlükten, ahlaktan, namustan, erdemden, insanlıktan kaçıştır.

Bu kaçışın temelinde yalan vardır, provokatörlük vardır, ihbarcılık vardır, devrimci harekete yönelik bölücülük vardır.

Bu kaçışın temelinde kundakçılık vardır, insan kaçırma vardır, işkence vardır, devrimci katilliği vardır.

Bu kaçış yalan ve demagoji ile, alçakça saldırılarla, dökülen devrimci kanı ile sürdürülebilirdi ve öyle de sürüyor.

Politikalarıyla, taktikleriyle çıkmaza girdiği, DHKP-C adını verdiği sahte P-C içinde bir türlü bastıramadığı "iç sorunlar"ın konumunu sarstığı dönemlerde Devrimci Hareket'e yönelik saldırılarla gündem oluşturmak, dikkatleri başka yönlere çekmek, öteden beri D. Karataş'ın tüm politikalarının temelini oluşturmuştur. Ve bugün yine böyle bir saldırı gündemdedir.

1 yılı aşkın bir süredir Devrimci Hareket'le herhangi bir örgüsel bağı olmayan, kişisel yaşam mücadelesini sürdüren ... isimli şahıs, D. Karataş'ın emri ile kaçırılmıştır.

Uzun bir süredir bu insanı çeşitli biçimlerde tehdit eden ve birkaç kez de görüşen DK çetesi sonuçta istediğini elde etmek için çok iyi becerdiği kontrgerilla yöntemlerine bir kez daha başvurmuştur.

Bu insan neden tehdit edilmiştir, neden kaçırılmıştır, bu insandan ne istenmektedir? İstenen bellidir. Düne kadar insanları devrimciliği bırakmaları için kaçırıp işkence eden bu anlayış, bugün örgütlü ilişkilerin dışına çıkmış bir insanı Devrimci Hareket aleyhine konuşurmak, özeleştirisi adı altında birkaç satır yazı yazdırmak için kaçırılmıştır. Devrimci Hareket siyasi arenadadır ve yaptıklarıyla ile yapamadıkları ile tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının karşısındadır. Devrimci Hareket ile uğraşmak isteyen varsa, buyursun bu arenaya çıksın. İnsanları kaçırarak baskı-

tehditle hatta işkence ile devrimci hareket aleyhine konuşurmaya, yazmaya zorlamak kontrgerillanın işidir ve D. Karataş çetesi bugüne kadar yaptıklarıyla Devrimci Hareket karşısında kontrgerillanın işlevini üstlenmiştir.

Ancak D. Karataş'ın başka çaresi yoktur. Çünkü o yaptıklarının bilincinde olan bir suçludur. Suçlarını gizlemek, yeni suçlarına zemin yaratmak için suç işlemeye devam edecektir. Gerçeklerin, doğruların karşısına çıkacak cesaret ve bilinçten yoksundur. Bu yüzden insanları kaçırmak, işkence yapmak, ev yıkmak, dergi basmak, matbaa yakmak, devrimci kanı dökmek zorundadır. Başka da çaresi yoktur. O, bir suçlunun çaresizliğiyle saldırmaya devam ettikçe bulunduğu bataktaki biraz daha pisliğe gömülecektir.

Tüm devrimci kamuoyuna ve ezilen Kürt ve Türk halklarına bir kez daha sesleniyoruz!

Faşizmin ülkemizden devrimcileri, demokratları kaçırap ajanlaştırmaya, başaramadığı noktada "kaybetmeye" çalıştığı ve bunu karşı-devrimci faaliyetlerinin merkezine oturttuğu bir dönemde insanları kaçırap baskı-tehdit ve işkence ile devrimciler aleyhine konuşurmaya, yazdırmaya çalışanların "Devrimci" sıfatı ile ilgileri yoktur.

Kişisel ve örgütsel varlıklarını Devrimci Hareket'e verecekleri zarara bağlayanların kişisel ve örgütsel gelecekleri yoktur.

İnsanları kaçıranlarla, dergi basıp tarayanlarla, matbaa yakanlarla, devrimci kanı dökenlerle mücadelede de, devrimde de hiçbir ortak yanımız yoktur. Onları bu yaptıklarından soyutlayıp mücadelemizde, devrim kavgamızda bir yere oturtamayız. Onlarla girilen her ilişki, kurulan her ortaklık mücadeleye-devrime değil, suçlu kişiliklerin aklanmasına hizmet edecektir. Bunu hiç unutmamalım...

DHKP-C adı verilen yapının etkisinde kalan, bu yapı içinde olan tüm insanlara bir kez daha sesleniyoruz!..

İnsanları kaçırap, dergileri basarak, matbaaları yakarak, devrimci kanı dökererek bir yere varılmaz. Devrimci Hareket'e saldırarak varılacak yer ise, tüm ideallerinizin, kişiliğinizin harcandığı çürüme noktasıdır, yok oluşturmaktır. Bugün her devrimci gibi sizlerin de ilk göreviniz öğrenmektir, sormaktır. Sorun!.. Devrimci Sol'u sorun, 13 Eylül'ü sorun. Okuyun!.. Devrimci Sol'u, ideolojik-siyasi çizgiyle, tarihiyle okuyun, 13 Eylül'ü okuyun, yazılanları, tartışmaları okuyun. Gerçekten devrimcilik yapmak isteyen, gerçekten Devrimci Solcu olmak isteyen herkes için yapılması gereken budur.

Ve sen D. Karataş!.. Nereye kadar kaçacaksın, nereye kadar insanları Devrimci Hareket'e yönelttiğin saldırılarla oyalayacaksın?

Hangi saldırı, hangi cinayet seni kurtardı? Hangi "özeleştirici" ile kendini aklayabildin? Eğer yalana, korkuya, baskıya, işkenceye

dayalı "özeleştiriler", "itiraflar", "ifadeler" seni aklaydı 4 yıldır kullandığın Musaların, Maliklerin, Zekilerin, Metelerin, Semihlerin, Lütfülerin vb.lerinin "özeleştirileri"leriyle, destekleriyle aklanırdın. Ama olmuyor ve sen hala suçlusun, hala kaçaksın. Şimdi de örgütlü ilişkiler dışına çıkmış birini kaçıracak alabileceğin "özeleştiriyi"ye, "ifadeye" güveniyorsun. Nasıl alacaksın bu özeleştiriyi? Bu insana daha önce kaç kez insan gönderdin ve hepsinde de reddedildin. "Şu an ilişkilerin dışındayım ama ben 13 Eylül'ü savunuyorum, verilecek bir özeleştirim yok" denildi. Herkesin bildiği bu gerçek ortadayken bu insanı kaçıracak, baskı ile zor ile değişik şekilde konuşmaya, yazmaya zorlamak sana ne kazandıracak? Yine aklanamayacaksın ve suçlarına bir yenisi daha eklenecek. Devrimci Hareket'e, mücadeleye, devrime ve halklara karşı işlediğin suçlar unutulmayacak ve sen bu suçların hesabını kendisini Devrimci Solcu olarak tanımlayan, Devrimci Sol'a gönül vermiş herkesin, tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının önünde vereceksin. İnsanları kaçıracak, dergi basarak, matbaa yakarak, devrimci kanı dökerek bunu engelleyemedin, engelleyemeyeceksin!..

29.10.1996
DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER
(YURTDIŞI)

DURSUN KARATAŞ ÇETESİ İNSAN KAÇIRARAK KARŞI-DEVİRİMCİ YÖNTEMLERİNİ SÜRDÜRMEKTEDİR

Devrimci Sol Güçler içerisindeki faaliyetlerden uzaklaşarak kişisel yaşamının peşinde koşan ..., kendilerine DHKP-C adını veren tasfiyeci sağ oportünist Dursun Karataş çetesi tarafından kaçırılarak baskı, tehdit ve ölüm korkusu ile özeleştirilme alınma yöntemine başvurulmaktadır. Devrimci faaliyetlerin dışına çıkarak bireysel kurtuluşunun peşinde koşan ... adlı kişi ile daha önceki süreçte de iki kez görüşerek, Devrimci Sol Güçler faaliyeti sürdürdüğü döneme ilişkin özeleştirilme istenmiştir. Dursun Karataş, çevresine topladığı insanlara moral aşılama için, gerek Devrimci Sol Güçler faaliyeti içerisinde yer alan, gerek bu faaliyetlerin dışına düşmüş kişilere yönelik saldırılarından vazgeçmek istememektedir. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıran Dursun Karataş'ın çevresinde bulunanlar, karşı-devrimcilerin uyguladığı bu yöntemlere başvurarak faşist devlete hizmet etmektedirler.

DEVİRİMCİ SOL örgütü içerisinde yaşanan tartışma ortamından kaçarak, etrafına topladığı insanlarla kendi tekkesini kuran ve daha sonraki süreçte de yer alan herkese yönelik saldırı kampanyası açmıştır. Devrimci Sol kadrolarından taraftarlarına kadar herkesi "düşman" ilan eden Dursun Karataş, kişisel hesapları, kariyerini koruma duyguları, devrimci bir örgütü kendi tekeline alarak yönetme şeklindeki benmerkezciliğinin yarattığı duygularla her türlü çirkin saldırı yöntemini uygulamıştır.

Dursun Karataş'ın yanlış, çarpık düşüncelerine, devrimcilikten uzaklaşan yaklaşımlarına karşı çıkarak Devrimci Sol faaliyetlerinde yer alan herkesin düşman olduğu gibi, dünyada benzerine ender olarak rastlanan tasfiyeci anlayışın bataklığına düşenler bu pislikten kurtulmak istememektedirler. Devrimci düşünceleri kendi kafasındaki dar kalıplara sığdıran Dursun Karataş çetesi, Devrimci Sol'a sahip çıkan, faaliyetlerini yürüten 8 arkadaşımızı katletmişlerdir. Devrimci Sol'dan arkadaşları ile görüştüğü için Ekrem Akkılıç'ı bile katledecek kadar gözü dönmüş bu çevre, farklı düşünceleri savunduğu için Devrimci Çözüm Dergisi'ne birkaç kez silahlı saldırı yapmış ve silahlı baskın düzenledikleri Devrimci Çözüm Dergisi'nde 7 kişiyi kurşuna dizerek ağır yaralamışlardır. Devrimci Çözüm Dergisi'ni bastığı için Aydınlar Matbaası'nı yakan Dursun Karataş çetesi, matbaayı kullanılmaz hale getirmiştir. Devrimci Sol Güçler ilişkilerinden birçok insanın evini basarak eşyaları parçalayan ve molotoflayarak yakan Dursun Karataş çetesi, Devrimci Sol davalarına giren avukatın bürosunu da yakmışlar ve bu avukatı birkaç kez ağır şekilde döverek kaçırmak istemişlerdir.

Bugüne kadar 8'i yoldaşımız olmak üzere, 9 devrimciyi katleden ve onlarca arkadaşımızı silahlı saldırılarda ağır yaralayan DHKP-C'ler, pek çok arkadaşımızı da silah tehdidi ile kaçırmışlardır. Silahlı ölüm tehdidinde buldukları insanlardan kendi istedikleri doğrultuda zorla aldıkları ifadeleri dergilerinde "özeleştir" olarak yayınlayan Dursun Karataşçılar, bu çirkin yöntemleri, yeni yetişen iyiniyetli unsurlara devrimcilik olarak kavratmaktadırlar.

1992 sonundan bu yana sürdürdükleri saldırıları hiçbir sol örgüt ve yurtseverler tarafından onaylanmayan, karşı çıkılan DHKP-C, karşı-devrime hizmet eden saldırılarına en son olarak Ekim ayının üçüncü haftasında Fransa'nın Paris kentinde, konuşmak istediklerini belirterek çağırdıkları ... adlı kişiyi kaçırmışlardır. Daha önceki dönem iki kere görüştükleri bu insan, Dursun Karataşçılara "verebileceği bir özeleştirisinin olmadığını" belirtmesine ve bu isteğe karşı çıkmasına rağmen, saldırganlığı devrimcilik olarak gören bu tür sapkınlığı savunanlar ...'yi kaçırmışlardır.

Günlerdir kendisinden haber alınamayan ..., Dursun Karataşçılar'ın kendisinden özeleştir istemesi üzerine, sol örgütlerin oluşturacağı bir platformda kendileriyle konuşabileceğini belirtmiştir. Ancak öğrenildiği kadarıyla sol örgütlerin Paris'teki sorumlu mekanizmaları bunu kabul etmemişler, karşı çıkmışlardır. Ancak Dursun Karataş, Devrimci Sol Güçler faaliyetlerinin dışına çıkan ve devrimcilik yapmak istemeyen bir kişiden ölüm tehditi ile ifade alarak bunu başarır, ilgili dergide yayınlanarak Türkiye'deki devrimci mücadeleye büyük bir katkı yaptığı şeklinde, kendi çevresindekilere moral aşılama çalışacaktır.

Daha önceleri de vurguladığımız gibi, devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan bu tür yöntemleri uygulayan Dursun Karataş, karşı-devrime sunduğu hizmetleri sürdürmektedir. Faşist devlet ile emperyalistler, Türkiye Sol'u içerisinde bu tür sapkınlıkları yaşayan anlayışları devrimciler aleyhinde sürdürdükleri anti-propagandalarında kullanmaktadırlar. Devrimcilikle ilgisi olmayan bir insanı (ve onunla birlikte faaliyetlerin dışına düşenleri) ölüm tehditi ile kaçırmak işkenceci polislerin taktikleri ile sorgulayanlar, sadece ve sadece karşı-devrime hizmet edeceklerdir.

Devrimci Sol Güçler ile hiçbir ilgisi olmayan ...'nin kaçırılmasını kınıyor, Dursun Karataş'ın sapma anlayışını savunan DHKP-C'lileri karşı-devrime hizmet etmekten vazgeçmeleri konusunda uyarıyoruz.

... Devrimci Sol Güçler'in bir ilişkisi olmadığı için yaptıkları bizi bağlamasa da, bu tür yöntemleri uygulayarak sol örgütleri yıpratmanın tarih karşısında ödeyecekleri bedel ağır olacaktır.

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER YURTDIŞI

KAMUOYUNA

KİRLİ YÖNTEMLERLE, SALDIRILARLA BİR YERE VARILMAZ!

Tüm devrimci kamuoyunun gözleri önünde 4 yıldır tek yanlı saldırılarıyla, siyaset yasaklarıyla, devrimci kanı dökerek kişisel yaşamını ve tekkesini devam ettirmeye çalışan DK çetesi saldırılarına her gün yeni birisini ekleyerek, kaçışını sürdürüyor. Bu kaçış, devrimci hareketten kaçıştır, bu kaçış, halklarımızdan kaçıştır. Bu kaçış, işlediği suçlardan, hesap vermekten kaçıştır.

Bu kaçışın temelinde, insanlık onurundan, devrimci erdemden yoksunluk vardır. O nedenledir ki, Devrimci Sol kadrolarının, taraftarlarının, Kürt ve Türk halklarının karşısına çıkıp işlediği suçlarının hesabını verme yerine, yalanı, provokasyonu, devrimci katilliğini, işkenceyi, kundaklamayı seçmişlerdir. İşte yüzlerce saldırının, kundaklamanın, sekiz arkadaşımızın katledilmesinin, onlarcasının yaralanmasının temelinde hesap verememe gerçekliği yatmaktadır.

Sürdürdüğü politikalarıyla, taktikleriyle çıkmaza girdiği her dönem, Devrimci Hareket'e saldırarak gündem oluşturmak, dikkatleri başka yöne çekmek, DK çetesinin öteden beri temel politikası olmuştur. Bugün de değişmeyen politikalarıyla yine devrededir. Son bir kaç aydır, taraftarlarımıza, sempatizanlarımıza yönelik saldırı, tehdit ve dövme yöntemleri Züriç çevresinde devam etmekteydi. Devrimci sorumluluğumuzdan dolayı hiçbir zaman saldıran taraf olmadık, azami dikkat gösterdik. Son 4 yıldır bu sorumlu ve duyarlı tavrımız devrimci kamuoyunca bilinmektedir. Ama saldırganlığı temel politika olarak benimseyen DK çetesi bu politikardan vazgeçmemiştir.

En son 19.12.1996 tarihinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza bir provokatörün de yardımıyla saldırılmıştır. Arkadaşlarımız da kendini savunarak, gereken karşılığı vermiştir. Saldırının ilk önce kimlerden geldiğini Türkiyeli esnaf da bilmektedir. Herkesin gözleri önünde olmuştur.

Bir kez daha yineliyoruz. Bu saldırganlığın geleceği yoktur. Kişisel yaşamını ve siyasi geleceğini devrimci hareketi yok etme, devrimcileri katletme üzerine kurmuş birinin geleceği yoktur. O karanlıkla yaşamaya mahkumdur. Eğer, katliamlara varan saldırılarla, devrimci katletmelerle, adam kaçırıp işkenceli sorgulardan geçirmeye, ev, matbaa basıp, yakarak, devrimci hareketi yok etmeye keza olsaydı bunu en iyi faşist devlet başarırdı. Karşı devrime hizmet eden bu yöntemlerden vazgeçilmelidir. Zira

Devrimci Hareket meşru hakkını kullanmaktan çekinmeyecektir.

Devrimci Hareket siyasi arenadadır. Ve yaptıklarıyla, yapamadıklarıyla tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının yanındadır. Devrimci hareketle uğraşmak isteyen varsa, ille de biz bu saldırganlığı devam ettireceğiz diyen varsa, buyursun arenaya çıksın. Biz bunlardan kaçmayacağız.

Tüm devrimci kamuoyuna ve ezilen Kürt ve Türk halklarına bir kez daha sesleniyoruz.

Kişisel ve siyasi varlıklarını devrimci hareketi yok etme üzerine kuranların, kişisel ve örgütsel gelecekleri yoktur. İnsanları kaçırıp işkenceli sorgulardan geçirenlerle, dergi bürosu basıp tarayanlarla, matbaaa yakanlarla, devrimci kanı dökenlerle mücadelede de, devrimci kavgamızda da hiçbir ortak yanımız yoktur. Onları, karşı devrime hizmet eden bu politikalarından soyutlayıp, mücadelemizde, devrim kavgamızda bir yerde olamayız. Onlarla girilen her ilişki, kurulan her birliktelik mücadeleye, devrime değil, ancak ve ancak kirli yöntemlerin aklanmasına hizmet edecektir. Tüm devrimcilerin, siyasi yapıların tekrar tekrar düşünmelerini, yaşanan süreci ve tavırlarını gözden geçirmelerini diliyoruz. Zira kirlenen devrimdir, mücadeledir. Buna izin vermeyeceğiz.

DHKP-C adı verilen yapının etkisinde kalan bu yapı içinde olan tüm insanlara bir kez daha sesleniyoruz!

Devrimci Hareket'e saldırarak bir yere varılmaz. Yapılanları, yaptıklarınızı bir kez daha düşününüz. Yapılanlar, yaptıklarınız nelerdir? İnsan kaçırma, ev basma, dergi bürosu basıp tarama, matbaa yakma, devrimci kanı dökme, pusu atma, provokasyon... Tüm bunlar devrimci idealleriniz olabilir mi? Devrimcilik diye adlandırılabilir mi? Bunlar olsa olsa, ideallerinizin, kişiliğinizin bozulması, çürümesi olabilir. Bugün her devrimci gibi, sizlerin de ilk göreviniz öğrenmektir, sormaktır. Sorun!.. Devrimci Sol'un tarihini sorun. 13 Eylül İnisyatifi neden ve nasıl devreye girmiştir? Sorun ve okuyun!.. Yazılanları, tartışmaları okuyun. Olan biteni öğrenin. Gerçekten devrimcilik yapmak isteyen, gerçekten Devrimci Solcu olmak isteyen herkes için yapılması gereken budur.

Bir kez daha!

Devrimci Hareket'e, devrimcilere karşı işlenen suçlar unutulmayacak, bütün kirli yöntemlere rağmen, devrimci hareketi yok edemediniz, engelleyemediniz, engelleyemeyeceksiniz. Buna izin vermeyeceğiz!

**DEVİRİMCİ KATLEDENLERİN GELECEĞİ YOKTUR!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

Yurtdışı

20.12.1996

DEVRİMCİ SOL

MEŞRULAŞAN İHBARCILIK VE DEVRİMCİ TAVIR

*Bu adam
sattı arkadaşını;
sattı altın bir tepside
arkadaşının
kanlı, kesik başını...
Bu adamın ayaklarına dolaşıyor
korku,
gölgesi gibi...
Karanlık bir su gibi yaşıyor
bu adam.*

(Nazım Hikmet)

İhbarcılık öteden beri devrimci mücadeleye en büyük zararları veren bir karşı-devrim hastalığıdır. Devrimcilik adına, mücadele adına siyasi rakiplerini ortadan kaldırmak için burjuvaziyle yapılan işbirliğinden, kişisel veya siyasi çıkarlar uğruna devrimcilerin arkadan hançerlenmesinden söz ediyoruz.

Doğu Perinçek bu tür "muhiber vatandaş"lığın üstadıdır ve yıllardır bu işi sürdürmüştür. Özellikle gazetelerinde resimlerle, isimlerle, adreslerle sürdürdüğü bu devrimcileri ihbar çabasını 12 Eylül günlerinde mahkeme salonlarına taşımış ve bir yandan ihbarlarını orada sürdürürken, diğer yandan, nasıl bir ihbarcı olduğunu kanıtlamak için kitaplar yazmıştır. Hele mahkeme sorgusu diye kaleme aldıkları bir yazı vardır ki, tamamen nasıl yetenekli ve çalışkan ihbarcı olduklarını kanıtlamaya adanmıştır.

Evet, Doğu Perinçek yakın zamanlara kadar mahkeme kayıtlarına da geçen bu ihbarcılığına devam etmiş, hatta bu kimliğiyle kimilerine arkadaş, kimilerine parti kurmada ortak olmuştur. Doğu Perinçek'i bu kimliğine karşın solda meşrulaştıran, platformlara sokan neydi? Elbette ki bir ihbarcının üstün yetenekleri değildi. Onu meşrulaştıran yalnız ve yalnız soldaki tutarsızlıklardı, ilkesizliklerdi. Sol siyasi-örgütsel çıkarlarının gerektirdiği noktada ihbarcılarla kol kola girebiliyordu.

Devrimci Sol'un bu türden ihbarcılar karşısındaki tavrı ise yıllardır bilinmektedir. İhbarcılık taşıdığı tüm siyasi etiketlere karşın, Devrimci Sol'un siyasi muhatabı olmamış ve soldan tecriti için

gereken tüm çaba gösterilip uyarılar yapılmıştır. Ve sol yıllar sonra da olsa (ve ihbarcının yaptıklarında en küçük bir değişme olmadığı halde) Devrimci Sol'un bu uyarılarına kulak vermiş, ihbarcılarla ilişkilerini sınırlamıştır.

İhbarcılık Devrimci Saflardan Tecrit Edilmelidir.

Bugün ise (yaklaşık 4 yıldır) ülkemiz solunda yeni bir Doğu Perinçek faaliyet gösteriyor ve bu ihbarcı tam 4 yıldır devrimcilerin isimlerini, kod isimlerini, görevlerini, resimlerini ve yerlerini yayın organlarında yayınlamaya devam ediyor.

Ancak bu kez karşımızda sıradan bir ihbarcı yok. Defalarca elini devrimci kanına bulamış bir ihbarcı var. İhbarcılığını sadece yayınladığı isimlerle, resimlerle yapmıyor. Kullandığı yöntemler, uyguladığı taktikler doğrudan kontrgerillaya ihbar niteliğini taşıyor. 12 Temmuz katliamında, 16-17 Nisan katliamında, 6 Mart katliamında ve daha birçok devrimcinin öldürülmesinde bu ihbarcının küçümsenmeyecek payı vardır. Tüm bu katliam ve cinayetlerde kontrgerillaya yol gösteren bu ihbarcının uyguladığı taktikler, kullandığı yöntemlerdir.

Ve aynı ihbarcı onlarca devrimci hakkında ölüm kararı almış, bugüne kadar 10'a yakın devrimciyi pusularda, işkenceli sorgularda katletmiştir.

Ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde devrimci kanı dökme konusunda polisle yarışan ihbarcı bir "önderlik" vardır bugün karşımızda. Onun son 4-5 yıllık sürecini belirleyen sadece ve sadece devrimci kanı dökmektir, katledemediklerini ihbar etmektir. Devrimci kanıyla, ihbarlarla, yalanla, demagojiyle, sansasyonla siyasi-fiziki yaşamını sürdürmeye çalışan ihbarcı bir "önderlik"tir bu. Devrimcilere ve halka saldırı, yalan ve sahtekarlık onun bütün sermayesidir.

İhbarcılık, tasfiyeciliğin daha da ötesinde bir kaçıştır; devrimden, mücadeleden kaçıştır. Bu kaçışın varacağı yer düzenle uzlaşmadır, işbirliğidir. Doğu Perinçek'in izlediği bu yoldan, bugünkü ihbarcı "önderlik" de geçecek ve sonuçta emperyalist Fransa ile yaptığı anlaşmadan çok daha ağır ve devrimci düşmanı bir uzlaşmayı TC ile yapacaktır. Siyasi-fiziki yaşamını sürdürme güdüsü onu bu noktaya itecektir.

İhbarcının varacağı nokta, tarihsel örneklerle çok net ve açıktır. Açık olmayan, bugüne kadar bu ihbarcı "önderlik" in devrimi, örgütü tasfiye yolunda katettiği mesafeler karşısında, işlediği cinayetler, yol açtığı katliamlar ve sürdürdüğü ihbarcılık karşısında solun tutumudur.

Günlük siyasi kaygılar, örgütsel çıkarlar ihbarcılık karşısında sessizliği getirmemelidir. Bu ihbarcılığın meşrulaşmasına ve yaygınlaşmasına neden olacak en büyük hatadır ve bir yerde ihbarcılarla üstü örtülü uzlaşmadır.

Tüm devrimci-yurtsever kişi ve örgütlerin ihbarcılık karşısındaki

tavırlarını bir kez daha gözden geçirmelerini bekliyoruz. Bugün için ihbarcılığın doğrudan hedefi olan bizlerin en doğal hakkıdır. Bu beklentimize açık ve net yanıtlar vermek, politikalarını, dostluklarını bu doğrultuda net bir şekilde ortaya koymak tüm devrimci kişi ve örgütlenmeler açısından zorunlu bir görev olarak kavranmalıdır.

DEVİRİMCİ SOL
15 Mart 1997

DEVRİMCİ SOL

**DEVRİMCİ DOSTLUK, DAYANIŞMA VE
BİRLİĞİN ÖN KOŞULU İDEOLOJİDE,
MÜCADELE VE ÖRGÜTLENMEDE İLKELİ VE
İSTİKRARLI OLMAKTIR!**

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Ülkemiz devrimci mücadele tarihinde kolayca inkar edilemeyecek bir yere sahip olan hareketimiz Devrimci Sol, 1993 başlarından itibaren kamuoyuna yansıyan gelişmeler sonucu ciddi bir ayrılık yaşamıştır. Bu ayrılığın kamuoyuna yansıyan nedeni, hareketimizin ileri kadrolarınca mevcut olumsuzluklara son vermek amacıyla gündeme getirilen 13 Eylül Devrimci İnisiyatifi'dir.

13 Eylül İnisiyatifi'ni gündeme getiren ve çeşitli belgelerle ortaya konulan bu olumsuzluklar, bugün en genelde bütün devrimci hareketlerin boğuşmakta olduğu olumsuzlukların dışında değildi. Bunlar kabaca maddelendirildiğinde ortaya çıkan temel noktalar şu şekilde ortaya konulabilir:

1-İdeolojik-siyasi çizgimiz, pratiğin dayatmalarına, daha özlü bir deyişle kısa vadeli çıkarlara kurban edilmeye başlanmıştır. Devrimci Sol'u tanımlayan, karakterize eden ideolojik-siyasi çizginin bu şekilde pratiğe, günlük çıkarlara kurban edilmesi, lafızda ne söylenirse söylensin pratikte bir ideolojik-siyasi tasfiyeden başka bir şey değildi. Sınıfsal bakıştan, devrim hedefinden uzaklaşmayı ifade eden bu tasfiyeci anlayış esas olarak 80'li yılların sonlarına damgasını vuran dünya gericiliğinin ideolojik-siyasi saldırıları karşısında bir teslimiyetti. 13 Eylül İnisiyatifi, bugün daha net çizgileriyle belirginleşmeye başlayan ve sadece hareketimizden kopan çevre açısından değil, solun önemli bir kesimine de damgasını vuran bu ideolojik-siyasi teslimiyete alınan bir tavır olmuştur.

2-İdeolojik-siyasi tasfiye, kendini en açık şekliyle örgütsel platformda ortaya koymuştur. Örgütsel yapı, işleyiş, ilişkiler vb. temel noktalarda sahip olunan ilke ve kurallar yıpratılmış, geçersiz kılınmıştır. Bunun kaçınılmaz sonucu ise örgütsel irade ve işleyişin tasfiye edilmesi, yerine benmerkezci bir işleyişin oturtulmasıdır. Tasfiye ile birlikte oturtulmaya çalışılan bu benmerkezci işleyiş, hareketimizin siyasi arenaya çıkışından itibaren önüne koyduğu

"Partileşme Süreci" programının rafa kaldırılmasıdır, bu sürecin hedeflediği "Parti" yerine ne olduğu belirsiz bir "yapı"nın ikame edilmesidir. 13 Eylül İnisyatifi, partileşme sürecinin ilke ve anlayış düzeyinde savunulmasıdır, hedeflenen partiye ilke ve anlayış düzeyinde sahip çıkılmasıdır.

3-Tasfiyeci gelişim, mücadele pratiğimizi ve gelişimini de olabilecek en olumsuz noktalara sürüklemiş, sınıfsallıktan, devrim hedefinden giderek uzaklaşan, günlük politikayı, sansasyonu temel alan bir eylem hattı hareketimize dayatılmıştır. Herhangi bir stratejik bakışa, taktik anlayışa sahip olmayan tasfiyeci çizgi gerek kadrolara yaklaşımıyla, gerekse de eylem anlayışıyla hareketimizin devrimci dinamiğini-potansiyelini, stratejik örgütlenmelerimizin, hedeflerimizin altını boşaltır bir tarzda yok etme süreci başlatmıştır. 13 Eylül İnisyatifi, devrimci dinamiğimizin-potansiyelimizin yok edilmesine bir tavır olarak gündeme gelmiştir.

4-Ne düzeyde olursa olsun, tasfiyeciliğin temelinde "suç" vardır, işlediği suçlarla beslenir, bu suçların sonuçlarıyla gelişip güçlenir. Tasfiyeciliğin güçlenmesi ise örgütlenmenin, mücadelenin güçsüzleşmesinden başka bir sonuç yaratmaz. Hareketimiz nezdinde de tasfiyecilik işlediği suçlarla beslenip önündeki engellerden kurtulurken devrimci hareket giderek güç kaybetmiş ve siyasi arenadaki yerini sıradan polis vb. unsurların cezalandırılmasına bağlar hale gelmiştir. 13 Eylül İnisyatifi, devrimci hareketi bu olumsuzluğa sürükleyen suçların ortaya çıkarılması, hesabının sorulmasıdır.

Devrime, örgüte, yoldaşlarına karşı işlenen bu suçlar, tasfiyeciliğin katettiği her aşamada biraz daha ağırlaşır, affedilmez hale gelir. Tasfiyeciliğin geri dönülmez bir noktaya vardığı aşamaya gelinmiştir ve bu aşamadan sonra tasfiyecilerin önünde sonuna kadar devam etme veya kaçma dışında bir yol yoktur. Hareketimiz nezdinde yaşanan tasfiyeciliğe müdahale, tam da bu noktada gündeme gelmiştir. Müdahale ile "sonuna kadar gitme" alternatifinden yoksun kalan tasfiyeci anlayışın önünde tek bir alternatif kalmıştır, o da kaçış... Ve bu kaçış ayrılık adı altında gerçekleşmiştir.

Ayrılık adı altında gerçekleşen kaçış sonrasını belirleyen ise gözü dönmüş bir tasfiyeci saldırdır. Kontrgerilla yöntemleriyle sürdürülen ve siyaset yaptırmamayı amaçlayan bu saldırı dalgası bugün yeniden gündemdedir ve amaç yine aynıdır. Devrimci Sol'a siyaset yaptırmamak ve mümkün olduğu noktada siyasi arenadan silmek...

Bugüne kadar tüm şiddetiyle devam eden bu tasfiyeci saldırının faturası genel devrimci mücadele açısından olsun, hareketimiz açısından olsun oldukça ağırdır. Sekiz arkadaşımızın pusularda, işkenceli sorgularda katledilmesiyle, onlarca insanımızın yaralanmasıyla, sakat kalmasıyla sonuçlanan bu saldırının sonuçları bunlarla da sınırlı değildir. Bu saldırılarda katliam

teşebbüsleri vardır, kundaklamalar vardır, matbaa yakmalar vardır, ihbarcılık vardır, operasyonlara neden olma, davetiye çıkarma vardır, resim-isim yayınlama vardır.

Diğer yandan suçları ört bas etme, varlığını meşrulaştırma ve kaçış sonrası ayrı bir yapı olarak örgütlenme çabalarına zemin yaratma çabasının bir ürünü olarak "resmi tarih" oluşturulmuş, devrimci hareketin tarihi, mücadelesi çarpıtılarak bir kişi etrafında açıklanmaya çalışılmıştır.

Suçlarının kefareтини ödemekten kaçmanın bir yolu olarak gündeme gelen ayrılık sonrası süren saldırıların-cinayetlerin geneldeki sonuçları ise çok daha olumsuz boyutlardadır. Birincisi, emekçi halklar nezdinde Devrimci Hareket'e karşı oluşan güvensizliktir. Yenilgi döneminin yarattığı güvensizlik, tasfiyeci saldırının damgasını vurduğu '93 sonrasında daha bir derinleşmiştir.

İkinci önemli sonuç ise bu saldırıların solda tasfiyeci kültürün yerleşmesine, yaygınlaşmasına hizmet etmesidir. Mücadelenin, örgütlenmenin sorunlarını zorla-şiddetle çözmeye; cesaretle tartışma, ideolojik mücadele yerine pusuların, cinayetlerin tercih edilmesi solda benimsenen, en fazla bir kınamayla geçiştirilen yöntemler haline gelmiştir.

Tasfiyecilik; İdeolojinin, Örgütün, Mücadelenin, Bir Bütün Olarak Devrim Hedefinin Yok Edilmesidir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, tasfiyeciliğin ortaya çıkışı, müdahale edildiği aşamada kaçışı ve bugünkü durumu (yapısı, politikaları-taktikleri) salt devrimci hareketin ideolojik-siyasi çizgisiyle, örgütsel özellikleriyle ve sonrasında tasfiyecilik karşısındaki politika ve taktikleriyle açıklanamaz. Devrimci Hareket'in yapısında, politika ve taktiklerinde varolan eksiklikler, yetersizlikler belirli bir noktaya kadar etkili olsa da, tasfiyeciliğin gelişip güçlenmesi, müdahale karşısında kendini yaşatma olanakları bulabilmesi esas olarak genelde yaşanan sorunların ve bu sorunların belirlediği ortamın ürünüdür. Ve yenilgi dönemleri tasfiyeciliğin filizlenip boy verdiği, gelişip güçlendiği en uygun dönemlerdir.

Tasfiyeciliğin kökeninde devrim hedefinin yok edilmesi, bunun yerine reformların, burjuvaziyle uzlaşma temelinde evrimci bir gelişmenin konulması yatar. İlk hedef devrimi öngören ideoloji ve bu ideoloji doğrultusunda biçimlenmiş örgütlenmelerdir, insan unsurudur.

Hementüm devrim deneylerinde, özellikle de yenilgi dönemlerinde tasfiyeci eğilimler önemli bir tehlike olarak devrimcilerin karşısına çıkmış ve devrimci gelişmenin önünde engeller oluşturmuşlardır. Bu tasfiyeci engelleri ortadan kaldırıp devrimci gelişmenin önünü açmak her devrim deneyinde komünistlerin-sosyalistlerin yıllarını alan ideolojik-siyasi mücadele ile mümkün olmuştur.

Ülkemiz özgülünde tasfiyecilik ve tasfiyeciliğe karşı mücadele

öteden beri devrimcilerin en önemli sorunlarından birisidir. 1971 devrimci hareketinin parçalayıp kırdığı 50 yıllık revizyonist gelenek özünde M-L ideoloji ve mücadelenin tasfiyesidir. 1971 yenilgisi tasfiyeci anlayışlar açısından ayağa kalkmanın olanaklarını yaratmış ve 1971 silahlı devrimci mücadelesinin ideolojik-siyasi tasfiyesi yönünde ortaya çıkan eğilimlerle mücadele bu dönemin önemli köşe taşlarından birini oluşturmuştur. Döneme damgasını vuran anti-faşist, anti-emperyalist mücadele ve tasfiyeci eğilimler karşısında sürdürülen ideolojik-siyasi teşhir bu tasfiyeci gelişim önünde barikat oluşturmuştur. 12 Eylül öncesi varabilecekleri son noktaya varan tasfiyeci eğilimler kendilerini yeniden ifade edebilmenin koşulunu 12 Eylül'ün yarattığı pasifikasyon-depolitizasyon ortamında bulmuşlardır.

Tüm tarihsel devrim deneylerinde ve özellikle yenilgi dönemlerinde ortaya çıkan küçük burjuvazinin mücadeleyi, devrimi ve en önemlisi örgütü tasfiye edip yerine tabuları, kişileri ve çıkarlarını geçiren bu tavrı, genelde Türkiye devrimci hareketinin gündemine girmiştir. Çünkü yaşanan süreç tüm özellikleriyle böylesi bir ortam doğurmuştur. Genelde emperyalizmin her alanda geliştirdiği saldırılar ve revizyonizm nezdinde kazandığı başarı, dünya çapında sürdürdüğü "yeni dünya düzeni" stratejisi, özelde ise, ülkemiz solunun ideolojik-politik yetmezliği sonucu 12 Eylül yenilgisini aşamaması, kendini tekrarlayan bir çizgide çakılıp kalması, k.burjuva ideoloji ve pratiğe oldukça geniş bir zemin yaratmıştır.

Sorunun özü ideolojik-siyasi boyutta bir yozlaşma ve bunun örgütsel yapıya, mücadeleye ve kadro tipine yansımadır. Ve yozlaşma her zaman aynı biçimlerde kendini göstermez. Tarihi koşullara, yaşanan özgün zemin ve zamana, içinden çıktığı yapının özelliklerine bağlı olarak biçimlenir. 1905 yenilgisi Rusya'da Dekadans kültür olarak bilinen yozlaşmayla tasfiyeci çabaları ortaya çıkarmıştır. 12 Eylül sonrası ülkenin aydın ve revizyonist-reformist kesiminde etkisini bulmuş, soyut bir "insan" edebiyatı adı altında, bu kültür biçimi oligarşi ve emperyalizmin de teşvikiyle bir dönem gelişme zemini bulabilmiştir.

Elbette ki revizyonist-reformist kesimin felsefi olarak açık olduğu bu tür bir yozlaşmanın hareketimiz içinde ortaya çıkması düşünülemezdi. Bizim gibi bir tarihe ve geleneklere sahip bir harekette ortaya çıkacak yozlaşmanın yönü biraz daha değişik olmak zorundaydı. Bu da ideolojik-siyasi çizgiyi, stratejiyi, politika sanatını, silahlı mücadeleyi, örgütü, kadroları, kitleleri ve bir bütün olarak insanı küçümseyen, her şeyi kendinde gören bir anlayış olarak ortaya çıkmıştır. K. burjuvazinin kendi dışında hiçbir şeye değer vermeyen, her şeyin bir anda ve kolayca olup bitmesini isteyip bekleyen bu karakteristik özelliklerinin en önemli sonucu ise örgüt ve mücadelenin tasfiyesi, kendi çap, kapasite ve yeteneklerine mahkum edilmesi olmuştur. Ortaya çıkan yetersizlikler ise tabularla,

fetişlerle, soyut söz ve demagojilerle ört bas edilmeye, çarpık bir bilinç yaratılmaya çalışılmıştır.

13 Eylül'le gündeme gelen kadro inisiyatifi sonrasında ise küçük-burjuva suçlu anlayış, aynı yöntemlerle suçlarının kefareten kurtulma yolunu seçmiş ve bu kez tüm çirkinliğiyle hareketi bölme, tasfiye etme çabalarına girişmiştir. Yöntem yine aynıdır. Tabular, fetişler, yalan, demagoji, kişisel suçlamalar, bir yığın soyut, aslıastarı olmayan iddia ve hareketimize yönelik gözü dönmüş bir saldırı...

Evet, bu saldırı ve şiddet yönteminin benimsenmesi tümüyle tasfiyeciliğin perdelenmesi çabasıydı.

O nedenledir ki hareketimiz Devrimci Sol, Ocak 1993'ten beri kontrgerillayı aratmayan hemen her türlü yöntemin kullanıldığı yoğun bir saldırıyla karşı karşıya gelmiştir. Öyle ki, bu saldırılarda onlarca insanımız yaralanmış, ölümlerden dönmüş, 8 arkadaşımız alçakça pusularda katledilmiştir. Saldırıları, örgüt içi sorunlardan kaynaklanıyor gibi görünmüş olsa da, özünde hareketimiz nezdinde suçlu durumda olan birinin kendini kurtarmak için hareketimizi yok etme amacıyla biçimlenmektedir.

Bu gözü dönmüş saldırının başladığı andan itibaren Hareket'imizin bugüne kadar izlediği yöntem, öz olarak saldırıların boyutlanmasının önüne geçmek, gerçeklerin karartılacağı bir çatışma ortamı yerine tartışma, eleştiri, eğitim, ikna sürecini işletmek yönünde olmuştur. Hareketimiz'i ve genel devrimci mücadelenin çıkarlarını korumak zorundaydık. Ve bu bize, geleneklerimize yakışır şekilde olmalıydı. Geleneklerimizin özü ise bugüne kadar yarattığımız değerlerin her koşulda savunulmasıdır. Bunun için hep tartışmaya çalıştık, bunun için hep iknaya çalıştık, bunun için -sorun genel devrimci mücadeleyi ilgilendirdiği noktada- sorunu genele mal etmeye çalıştık. Tüm bunlar Hareket'imizi ve devrimci mücadelenin çıkarlarını savunma sorumluluğunun bir gereği idi ve yerine getirdik. Getirdiğimize inanıyoruz.

Bugüne kadar izlediğimiz politika ve yöntemler bu anlayışımızın uygulanması olmuştur ve tüm emekçi halkların devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önündedir. Bu anlamıyla gizli-saklı yöntemler ve yapılanları çarpıtıp inkar yoluna sapma bizim benimseyeceğimiz yöntem ve tavır olmamıştır. Ahlakımız, geleneklerimiz, ideolojik-siyasi çizgimiz buna izin vermez.

Burada yaşananları, saldırıları tek tek ele alma, çarpıtma ve yalanlara cevap verme, elbette ki kamuoyunun bilgilendirilmesi amacıyla ayrı bir yazının konusu olacaktır. Bu da tarihsel siyasal sorumluluğumuzun bir gereğidir. Ama genel olarak tekrardan yinelemek gerekirse, bu saldırı ve yöntemlerde neler vardı? Pusu atmalar, adam kaçırpıp işkenceli sorgular yapma, zorla, şiddetle devrimcilik yapmayacağına dair özeleştiriler alma, polise ihbarlar, ev basmalar, öldürmeler matbaa kundaklamalar, avukat bürosu yakmalar, dergi bürosu basıp katliama teşebbüs (5 arkadaşımız

ölümden dönmüştür) onlarca yaralama, vb. vb. yöntemler. Tüm bunlar devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmiştir. Ve tüm bu yöntemler karşı-devrimin devrimcilere uyguladığı yöntemlerdi.

Güçle Düşünüp Güce Göre Tavrı Belirleyenler Bütün Olumsuzluklarda Pay Sahibidir.

"Bugüne kadar hareketimizin yarattığı değer ve gelenekler karşısında tutumu belli olan bir kısım sol, sadece ülkemiz devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde değil, dünya devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde etkiler yaratacak bu atılımımız karşısında hayırhah bir tutum izleyip güçler dengesi hesabı yapabilecek ve bunun sonucu olarak tutarsız tavırlar takınabilecektir." (Devrimci Sol Haber Bülteni, 16 Mart 1993, Sy:52)

Bu söylenenler kelimesi kelimesine yaşanmıştır ve sol -birkaç istisna dışında- sorunu Devrimci Hareket'imizin bir sorunu olarak ele almış ve tavrını da Devrimci Hareket karşısındaki konumuna göre belirlemiştir.

Evet, bu saldırıların başladığı andan itibaren bazı duyarlı örgütler dışında sol ne yapmıştır? Nasıl bir tavır almıştır? Gelinen aşamada bu sorgulama yapılmak zorundadır, çünkü tasfiyecilik ve yarattığı olumsuzluklar bugün tüm solu etkiler durumdadır ve görünüşte herkes kendine göre bu olumsuzluklardan şikayetçidir.

Bütün bir süreci gözden geçirdiğimizde karşımıza, gereken iradeyi gösteremeyen, sadece kınamalarla, protestolarla görev ifa eden bir sol çıkmaktadır. Sanki sorun iki grup ya da örgütün sorunuydu. Ve öyle görüldüğü için de protestoların ötesine geçmeyen ve daha çok izleme-gözleme düzeyinde kalan bir politikanın egemenliği söz konusudur.

Oysa yaşananlar geleceğimizin kirlenmesiydi, devrimciliğin yozlaşmasıydı, çürümeydi, her türlü ahlak-adalet normlarından uzaklaşmaydı. Yığınlar nazarında itibarsızlaşmaydı. Bu gerçeklik tüm devrimcilere, devrimci örgütlere aitti. Kendi iradesini yansıtamamış bir solun, gelecekte kendi iradesini ortaya koyacak, yığınlara öncülük edecek birlik dayanışma fikrini geliştirecek bir sol olma koşulu olabilir miydi? Olamazdı! Nitekim bugün yaşananlar bunu kat be kat göstermektedir.

Elbette ki yaşananlardan tümüyle solu sorumlu tuttuğumuz gibi bir anlayış çıkarılmamalıdır. Burada vurgulamak istediğimiz, iradesiz ve belleksiz bir sola yönelik eleştiridir. Bu hepimiz içindir, yaşananları çabuk hissediyoruz, etkileniyoruz. Ama aynı oranda çabuk unutuyoruz, adeta yok sayıyoruz.

Güçle düşünüyor, güce göre tavır belirliyoruz. Doğrunun ve haklının pek bir önemi kalmıyor.

Hayır, devrimciler böyle düşünemez, güçten yola çıkarak, güncel-dar grup çıkarları için politika-tavır belirleyemez. Sürecin başından beri yanlışlığını tekrar tekrar vurguladığımız bu düşünce

ve anlayış, bu politika tarzı kaçınılmaz sonuçlarını yaratmış ve doğru ile yanlışın ayırdedilemediği bir belirsizlik egemen hale gelmiştir.

Örgüt Olarak Nasıl Bir Süreç Yaşadık ve Bugün Ne Noktadayız?

Ayrılık sürecinin başlarında kendimizi çatışmanın ortasında bulduk. Biz ne kadar kaçsak da, bizi şiddet ortamına çekme girişimleri yanında tüm boyutlarıyla "çete" mantık, saldırılarını gözü dönmüş bir tarzda devam ettirdi. Bir yandan kendimizi yeniden yapılandırma, bir yandan mücadelenin içerisinde olma, bir yandan devletin ve DK saldırılarına karşı koyma gibi görevlerle yükümlü olduğumuz bir süreç yaşadık. Bu süreç bizim açımızdan tarihsel-siyasal bir süreçti, zordu. Zordu, çünkü iki ateş arasında yeniden örgütlenmek, geleneklerimize, mücadelemize sahip çıkmak ve sınıflar mücadelesinin öznesi olmak durumundaydık. Örgütlenmemizin ve mücadelemizin önündeki engeller karşıdevrimci güçlerle birlikte adeta karşı devrimle yarışır haldeki DK çetesi idi. Bu engeller adım adım aşılarak tüm olumsuz koşullara rağmen olumlu gelişmeler kaydederek örgütlenmede mesafe almıştık. Kendimizi ifade eden bir güç olmuştuk.

Ama tam da bu noktada 1993 Eylül'ünde ülkede yediğimiz merkezi darbe, Avrupa'da yaşadığımız sorunlarla çakışınca önemli bir ivme düşüklüğü içerisine girdik. Sorunlarımızın karmaşıklığı ve çokluğu, iç sorunlarımızın ele alınış biçiminin çarpıklığı bunlara yeni sorunlar ekleyerek bizleri bir kısır döngüden, kendi içimizde tasfiyeler yaşamaktan kurtaramadı. Bu durum kendi içinde zayıflamış, belirsizlikler yaşamaya başlamış, bir türlü toparlanamayan bir yapı özelliği kazandırmıştır.

Kendi içimizde yaşadığımız bu sorunlara paralel olarak sol da farklı bir tavır sergilemeye başlamıştır. Güçsüz, küçük bir grup değerlendirmesinden hareketle DK çevresinin öne çıkması, solda güce göre tavır belirleme anlayışının göstergesi olmuştur. Bu anlayış, bizi platformlara çağırma, ilişki sürdürmeme, bilgilendirmeme vb. noktalara kadar solu savurmuştur.

Elbette ki bizim bu konudaki sorumluluğumuz, eksikliklerimiz ve yaşadığımız olumsuzlukların payı büyüktür. Asıl olarak kendi payımızdır. Ama şu da yadsınamaz bir gerçekliktir: Sol güçle düşünüyor, güce göre siyaset belirliyor. Bu mantığın yanlışlığı ülkemiz devrim tarihinde onlarca kez ispatlanmıştır. Bugünün güçlülere, yarının güçsüzleri pekala olabilirler. Burada önemli olan doğru ve haklı olana göre tavır belirlemektir.

Haklı olarak şu soruyu soruyoruz. Dostlar, haklı bir zeminde olduğumuz için mi yanımızdaydınız, yoksa güçlü olduğumuz için mi? Veya DK'nın deyişiyle kendisine karşı olduğunuz için mi? Biz biliyoruz ki başından beri haklı bir zeminde ve doğru olduğumuz içindi. O halde bu doğrunun her halükarda savunulması devrimci

bir sorumluluktur. Yoksa niyet ne olursa olsun objektif olarak güce göre politika ve tavır belirleme, güce göre ilişki sürdürme kaçınılmaz olur. Bugün yaşananlar farklı değil.

Bugün hareket olarak yaşadığımız olumsuzlukların kökenine inerek, neden ve niçinlerine bulduğumuz cevaplar toparlanmamızın kilometre taşı özelliği taşımaktadır. Keza hareketimiz 3-4 yıllık sürecin muhasebesini yaparak yeniden inşa sürecini başlatmış, Hareket olarak önüne örgütlenme görevi koymuştur. Bu süreç Hareket açısından olumlu bir tarzda devam etmektedir.

İşte DK tasfiyecisini ürküten de bu olumlu gelişmedir. Bittiler, yok oldular denilen noktada toparlanmış, sınıflar mücadelesinde yeniden yerini alacak bir Devrimci Sol onu paniğe sürüklemiştir. Çünkü varlık gerekçesi Devrimci Sol'un bitmesidir, onun yok olmasıdır. O; Devrimci Sol geleneğini ve o geleneğin taşıdığı dinamikleri tanımayacak denli cahil değildir. Ayağa kalkma dinamiklerinin farkındadır.

Uzun bir süredir "nasıl olsa bittiler" diyerek saldırılarının düzeyini düşüren bu mantık, toparlanma sürecine girmiş ve bu konuda somut adımlar atmış olan Hareket'imize, insanlarımıza yeni bir saldırı dalgası başlatmıştır.

Evet, saldırılar yine gündemdedir. Ve tasfiyeci anlayış, yalanlarının, demagojilerinin tek tek saldırı ve tuzaklarının yetersiz kaldığı noktada, bu kez hareketimize karşı topyekün savaş açma ve bu savaşı herkese ilan etme pervasızlığını göstermiştir. Kendisi ve çıkarlarının dışında hiçbir şeye değer vermeyen bu anlayışın varacağı yer buradan başka bir yer olamazdı.

Ve bu saldırılarını ince bir oportünist taktikle devreye sokmuştur. İlk "Darbecilik ve Sol" başlıklı bir yazıyla "bittiler, onları savundunuz da ne oldu?" diyerek sola saldıran, soldan özeleştirilene isteyecek kadar ileri giden iki sayılı bir yazı yazdılar. Amaç, hareketimizin toparlanmasını sezinlediğinden sol üzerinde baskı yaratarak solun hareketimizle olan ilişkilerine kuşku ekmek, hareketimizi tecrit etmek ve sol üzerinde bir baskı unsuru oluşturmaktır.

Ardından gündeme gelen, devrimciliği bırakmış, hareketten kopmuş unsurları tek tek gözaltına alarak sorgulayıp özeleştiriler almayı amaçlayan saldırılardır. Bir yandan bu türden unsurların toparlanma sürecinde şu veya bu düzeyde yer almalarını engellemek amaçlanırken diğer yandan bu türden unsurlardan alınacak "özeleştiriler"le devrimci hareketi yıpratmayı amaçlayan yeni bir kampanyanın temellerini oluşturmaktır.

Keza ardından yoldaşlarımızın isim ve fotoğraflarını yayınlamakla ihbarcılıkta nasıl bir sınır tanımazlık içinde olduklarını ortaya koydular. En hafif yönüyle arkadaşlarımızın çalışma alanlarını daraltmayı, etkisiz kılmayı hedefleyen bu kirliliği yöntemle verilen mesajın bir yönü de oligarşiye idi. Düşmana, bakın bu örgütün yöneticileri bu insanlardır diyor, kendisinin yapamayacağı koşullarda, yeni katliamlar için düşmana yol açıyorlardı. Oligarşi

her dönem devrimci hareketleri izleme-tanırma konusunda bir takım yardımcılarına sahip olmuştur ve bu işin ustası öteden beri Doğu Perinçek'ti. Ama D. Perinçek artık yalnız değildi, oligarşi DK gibi bir yardımcı daha kazanmıştı. 1993'ten bugüne en somut ifadesini 6 Mart katliamında bulan bir yardımcılıktı bu. Düşmanın hareketimize yönelik operasyon ve darbelerine zemin yaratma çabaları bugün yine gündemdedir.

İşte saldırı dalgasının hazırlanmış kirli senaryosu böyle işletilmiş ve sıra fiili saldırıların gündeme sokulmasına gelmiştir. Bu mantık boğazına kadar batmış bir kirlilik içerisindedir. Çürüme ve yozlaşma öyle boyuttur ki, Devrimci Hareket düşmanlığıyla göremeyecek, anlamayacak kadar kördür. Karşımızda devrimci bir kişilik değil, Makyavelizmle, falsifikasyonla (*) tanımlanan bir kişilik vardır. Kişiliklerini, siyasetlerini belirleyen bunlardır.

İlkin uygun fırsat ve zeminlerde yalnız yakaladıkları arkadaşlarımızı dövme ve tepki ölçme girişimleri başlatıldı. Bunu gece ve yürüyüşlerde başlayan saldırılar izledi. Ardından pusu atmalar... Burada tek tek saldırıları ele almak istemiyoruz. Ancak çarpıcı ve önemli saldırıları sıralarsak:

Bugün çeşitli gazete bayileri, kitapçılar, kültür merkezleri, vb. dolaşarak Devrimci Çözüm'ü satmamaları yönünde tehdit edilmekte, ikazlar yapılmaktadır. Keza okuyucular da tehdit edilmiştir.

Saldırıların önümüzdeki süreçte alacağı biçim ve boyut en açık haliyle 1 Mayıs günü kendini göstermiştir. 1 Mayıs gibi bir günde Abide-i Hürriyet meydanına gitmek üzere yürüyüşe geçen arkadaşlarımıza 3 kez saldırılmıştır. Düşmanın pankart parçalama, toplama yöntemlerini aynen uygulayan bu çeteci anlayışın saldırıları sırasında pankartımız parçalanmış, arkadaşlarımız yaralanmıştır.

Yeniden yükselmeye başlayan bu saldırı dalgasının yurtdışı cephesinde ise çeteci anlayış daha pervasızdır. Pusular, kurşunlamalar, adam kaçırma teşebbüsleri, faaliyet engelleme çabaları vb. vb. hepsi iç içedir. Bu saldırıların belli başlılarını ve gelişimlerini kabaca özetlediğimizde karşımıza çıkan yine devrimci olmayan bir anlayış ve bu anlayışı gizlemeyi amaçlayan demagojilerdir.

Köln derneğinin etrafında kurdukları arabalı pusu: Dernekten telefon için dışarı çıkan arkadaşımız takip edilerek telefon kulübesine girişi beklenmiş ve telefon kulübesine giren arkadaşımız 5-6 kişilik sopalı grup tarafından öldüresiye dövülerek sokak ortasına bırakılmış, yine arabalarına atlayıp kaçmışlardır. Arkadaşımızın kafatası çatlamış,

10 gün hastanede yatmak durumunda kalmıştır. Aynı arkadaşımız daha önce TKP/ML'nin şehitleri anma gecesinde standtan yalnız ayrılarak dışarı çıktığında benzer bir pusuyla dövülmüştür.

28 Mayıs'ta İsviçre'nin Bern kentinde yapılan işsizliği protesto

mitinginden sonra bir arkadaşımız tren istasyonuna kadar takip edilmiş ve yalnız kaldığı anda saldırılmış, silahlı ve sopalı gözaltı girişimleri ve pusuları arkadaşımızın cüreti ve uyanıklığı sayesinde boşa çıkartılmıştır. Pusularının ve saldırılarının izahı güç olunca, yaralı iki insanlarını nasıl açıklayacaklarının çaresizliği içerisinde olay yeri tren istasyonu olmasına karşın "mitingde bizi taradılar, sonra miting sonrası pusu kurdular" diyecek kadar düşünleşmişlerdir. Bu da yetmemiş, her zaman ve her yerde olduğu gibi ihbarcılık devreye sokulmuştur. Öteden beri Avrupa polisiyle çalışan, devrimciler için dilekçeler, isimler veren ve tüm gruplar tarafından bilinen sorumlu insanları yine dilekçeleriyle devreye girmiş ve sonuçta bildiği-tanıdığı tüm arkadaşlarımız "zanlı" hale getirilmiştir.

12 Haziran 1997'de Almanya'nın Frankfurt kentinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza yapılan saldırı da boşa çıkartılmış, yine hakettikleri karşılığı almışlardır. Huyulu huyundan vazgeçmez misali aynı tarz yollara başvurmuşlardır. Resmi açıklama, yaralanan arkadaşlarına pusu kurulduğudur. Herkes de biliyor ki, pusu bizim yöntemimiz değildir. Pusu tasfiyecilerin bugüne kadar uyguladıkları yöntemlerin başında geliyor. Suçlular, ideolojik-siyasi kimlikleri belli olmayanlar, hiçbir zaman mertçe kavgaya etmemişlerdir ve etmezler de.

İsviçre'nin Zürih kentinde Haziran ayı içerisinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza aynı tarz saldırıya yeltendiklerinde yine cevaplarını almışlardır. Ama ne hikmetse yine "pusu atılmış taranmış"lardır.

11 Temmuz 1997 tarihinde Almanya'nın Hamburg kentinde gece 01 sıralarında bir yakınını ziyaret etmek için uğradıkları işyerinde iki arkadaşımız takip edilerek dışarıya çıkmaları beklenmiş, tam da sokak serserilerine uygun tornavida, bıçak, zincir, sopa vb. araçlarla arkadaşlarımız komaya sokulmuş. Gözaltına alma girişimleri boşa çıkınca baygın halde yerde yatan arkadaşlarımızın dizlerine alçakça kurşun sıkarak kaçmışlardır.

Saldırıların sorumluluğundan kaçamadıkları, sıkıştıkları noktada ise ihbarcılık yine temel yöntemleri olmuştur. Olaydan bir kaç gün sonra saldırganlardan iki kişi ayrı ayrı yerlerde tesadüfi karşılaşmalar sonucunda arkadaşlarımızla yüz yüze kalınca, kendilerini işyerlerine atarak ne kadar yürekli olduklarını da göstermişlerdir. Hemen o gün, o saat, bu olaylardan sonra, ihbarları devreye girmiş, derneğimiz basılarak ihbar var denmiş ve bir arkadaşımız gözaltına alınmıştır.

"Devrimci Katilliği Yapanı Çürütüyor" diyenlerin geldikleri noktayı görmelerini beklemiyoruz. Ama bu çürüme ve yozlaşmaya, bu kirli yöntemlere sessiz kalanları anlamakta güçlük çekiyoruz.

Evet, hareketimiz açısından yeniden bu saldırı dalgasının başlatılma amacı açıktır. Bugüne kadar sağduyumuz, sorumluluğumuz, geleneklerimize olan bağlılığımız bizleri sabırlı

kılmıştır. Ancak artık gelinen aşamada, kirli yöntemlerle saldırılarını devam ettiren bu anlayışa gereken cevap verilecektir.

Zira kendi siyasal geleceklerini ve örgütlenmelerini devrimcilerin kanında ve Hareket'imizin imhasında gören çeteci mantık, battığı yalan ve riyakarlığın, kontra yöntem ve taktiklerinin batağından çıkmak istemiyor.

Biz sürecimizin başından beri;

- Şiddet devrimci hareketin sorunlarının çözümü olamaz dedik,
- Halkların umut ve değerlerinin bozulup, demoralize edilmesine karşı konulmalı dedik.

- Sosyalist ilke ve kuralların çiğnenmesine, devrimci ahlak normlarının yozlaşp çürümesine izin verilmemelidir dedik,

- Bizler kendimizin ve bir bütün olarak devrimci hareketlerin uğruna büyük bedeller ödeyerek yarattıkları değerlerin ayaklar altına alınmasına sessiz kalmayalım dedik,

- Devrimci katilliğini, ihbarcılığı, kontra yöntemlerle meşrulaştıran bu hasta anlayışı teşhir ve tecrit edelim dedik

Tüm bu ısrarlı çağrılarımıza rağmen Sol gereken tavrı alamadığı, aldığı noktada da tutarlı sürdürmediği içindir ki bugün sol içi şiddet hastalığı, tüm devrimci yapıları ur gibi sarmakta, solda tasfiyeciliğin yeni bir biçimi olmaktadır.

O nedenledir ki, hiç kimse bize "öbür yanağınızı dönün" deme hakkına sahip değildir.

Hiç kimse bu kirli saldırılara dur dememişken, "sol içi şiddet yanlıştır" deme hakkına sahip değildir.

Hiç kimse yaptırım gücü ve iradesi göstermemişken, protestolarla, kınamalarla geçirtilen tavırlara "bu yeterlidir" dememizi beklememelidir.

Bir bütün olarak Türkiye Devrimci Hareket'inde yaşanan tasfiyeciliğin temelinde -değişik görünümde de olsa- emperyalizmin dünya genelindeki saldırısı ve solun ideolojik-siyasi güçsüzlüğü yatmaktadır.

Tasfiyeciliğin dışa vurumu ise şiddetle belirlenmiş politikalarda açığa çıkmaktadır. Dün hareketimiz içerisinde yaşanan tasfiyecilik ve bunu örtme yöntemi olarak benimsenmiş şiddet; mahkum edilmediği, tecridi ve teşhiri sağlanamadığı içindir ki olumsuz bir geleneğin solda egemen olmasına hizmet etmiş, dün hareketimiz için tehlike arz eden silah, bugün bir bütün olarak solu tehdit eder bir hal almıştır. Herkesin yaşadıkları herkesin olmuştur. İç hukuk iç sorun adı altında teorileştirme, meşrulaştırma anlayışları devrimci hareket çıkarlarının önüne geçirilmiştir. Devrimci ilişkilerde bir norm kalmamış, adalet, ahlaki ölçüt belirsizleşmiştir. Devrimci hareketlerin kendi aralarındaki ilişkiler, ideolojik çelişkiler, adeta uzlaşmaz bir hal almış, düşmanla aramızdaki çelişkilere ve ideolojik çatışmaya dönüşmüştür. Neredeyse kim kime göre dost, kim kime göre düşman belirsizdir. Keza herkesin kendine göre bir iç düşmanı

ve karşı devrimcisi vardır. Siyasi motivasyon, mücadele, politik belirlemeler buna göre yapılır olmuştur.

MLKP, TKP/ML, MLSPB'de yaşanan sorun ve gelişmeler hemen kendini şiddetle ifade etme anlayışına yükselmişse, güçlü olanın güçsüz olanı ezme hakkını kendinde görmesi meşru olmuşsa, devrimci normların kaybolmasından, siyasi bir çürüme yaşanmasındandır.

Bu çürüme bütün boyutlarıyla tasfiyeciliğe evrilmiştir. Halklarımız nezdinde güvensiz, itibarı olmayan, kuşku ve güvensizlikle bakılan, çekim merkezi olmaktan çıkmış bir sol yaratmıştır. Eğer halk bugün sola böyle bakabiliyorsa, mesafeli duruyorsa, suçlu bir bütün olarak Türkiye Devrimci Hareketi'nin bu çürüyen çarpık anlayışındadır. Giderek insan kayıpları, kitlesel düşüşler, marjinalleşme eğilimi gösteren bir Sol'a doğru evrilme varsa, reformist-legalist, düzen içi eğilimler güç kazanabiliyorsa, solun bu duyarsızlığının azımsanmayacak ölçüde payı vardır. Bu pay görülmelidir.

Enerjisinin büyük bölümünü kendi içinde yaşadığı yapay sorunlara, yarattığı iç düşmanlara yöneltmiş sol, bu çarpık cendereden kurtulmak zorundadır. Ve bu çarpık anlayışlar mahkum edilmedikçe, yığınların kazanılma şansı yoktur. Geleceğin temiz ve özgür toplumunu kurma dinamikleri ölüyor demektir.

Yarattığımız tüm değerler, uğruna ödediğimiz bedeller, yarattığımız tüm güzellikler hepimize aittir. Bunların kirletilmesine izin vermeyelim. Kirletenleri, yozlaştıranları mahkum edelim, tecrit ve teşhir edelim, bu hastalığı içimizden atalım. Görülecektir ki devrimci hareketler arasındaki ilişkiler düşmana karşı mücadelede dostluğu, birliği, dayanışmayı daha güçlü kılacaktır. Biz buna inanıyoruz. Gereklerini yapmaya hazırız.

Yıllardır DK çetesinin tüm saldırılarına karşı sorumluluğumuzun ve sağduyumuzun bir gereği olarak aktif tarzda karşı koyma gereği duymadık. Saldırılara karşı koymayı meşru savunma hakkımızın bir gereği olarak yerine getirdik, ama bu çete 3-4 yıldır devrimci hareketi yok etme üzerine belirlemiş olduğu politikalarla saldırılarını devam ettirmektedir. Bundan sonra da saldırılarına devam edeceğini belirtmektedir.

Ya sol bu çürümeyi, yozlaşmayı, sol içi şiddet anlayışını mahkum ederek içinden söküp atacak ve gereklerini yapacaktır. Ya da Devrimci Hareket olarak hiçbir gücün engelleyemeyeceği bu çatışmanın tarafı olacağız.

Çünkü dökülen kanlar devrimindir. Çokça söylenen bu söz, bugün artık anlamını yitiriyor, çünkü sözler bitmiştir. Çünkü sağduyu, çünkü sorumluluk, çünkü sahiplenme artık hükmünü yitirmiştir. Ortada kan vardır ve akmaya devam etmektedir. Devrimci kanı akıtanların, bunu siyasi gelecekleri için teminat sayanların yaşadığı, yaşam hakkının tanındığı bir platformda, çok anlamlı olan bu kavramların hiçbir değeri kalmayacaktır. Bir tarafın diğerini siyasi ve fiziki olarak ortadan kaldırma amaçlı şiddet kullanmayı temel

yöntem olarak benimsediği noktada, onu bu yöntemden vazgeçirecek bir yaptırımın da olmadığı koşullarda, diğerinin bu siyaset yasağını reddetme ve kendi varlığını devam ettirmek için artık bu çatışma ortamına taraf olup olmama tercihindense söz edilemez. Bizim kimseye karşı, onu zayıflatmaya, siyaset sahnesinden silmeye, vb. yönelik bir şiddet tavrımız yoktur. Biz bunun ancak ideolojik mücadele ve devrimci mücadelede ortaya konulan politik hatla başarılabilmesine inanıyor ve savunuyoruz. Ancak kimsenin icazetiyle devrimcilik yapmadığımız gibi, başkalarının çizdiği sınırlarda devrimcilik yapmak da asla bizim anlayışımız değildir. Kendilerine güvensizliklerinden dolayı ideolojik-politik bir hesaplaşma yerine fiziki saldırıyı, şiddeti bilinçli ve iradi bir yöntem olarak savunanlar karşısında devrimi, halkların çıkarlarını, gelenek ve ahlakımızı, devrimci örgütümüzü korumak zorundayız. Bunun tek yolu da devrimci kanı döken bu çeteyi her yönüyle etkisizleştirmekten geçiyor. Asıl görev dün de, bugün de buydu. Bu göreve sahip çıkmak dışında bir alternatif kalmamıştır. Başka alternatif arayanlar, hangi gerekçeyi ileri sürerlerse sürsünler bu en temel görevden kaçıyor, savsaklıyor demektir.

Herkes bu görev karşısındaki konumu ve yaptıklarıyla tarihe ve halklara hesap vermek zorundadır. Bizler tarihe ve halklara vereceğimiz hesabın sorumluluğuyla bu göreve sahip çıkıyoruz. Tarih ve halklar tarafından "görevden kaçma" suçuyla yargılanmayacağız. Devrimci örgütümüzü savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir "suç" ise bu suçtan "yargılanmaya" hazırız.

DEVİRİMCİ SOL
1 Ağustos 1997

DEVİRİMCİ KAMUOYUNA

Burjuva basının manüplasyonunu Makyavelist anlayışlarıyla bütünleştirenler, ancak düşmana hizmet eden politikaların savunucuları olabilirler.

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!

1993'ten beri devrimci hareketimize karşı her türlü kirli yöntemi kullanmaktan çekinmeyen, karalama, yalan, iftira, işkenceli sorgular dahil yapmaktan geri durmayan çete mantık, buna bir yenisini daha ekledi.

Devrimci Hareket'in toparlanmasını, güç olmasını hazmedemeyen bu çete mantık, her fırsatta saldırılarını devam ettirirken -dost ve devrimci örgütler nezdinde artık bir inandırıcılık yaratamamanın acizliği içerisinde- bu kez burjuva basından medet ummaya başladı.

Örgütümüzün isminin basında kullanılmasını adeta histerik çılgınlıklar atarak "onlar örgüt değil, onları neden yazıyorsunuz" diyerek, tam bir acizleşme, küçülme durumu yaşıyorlar. Dahası, burjuva basınla köşe yazarı tarzı polemiklerle örgüt olmadığımızı anlatmaya, ikna etmeye çalışıyorlar. Tam bir sefillik örneği. Onları böylesine küçülten, hayasızca saldırıya yönelten, kamuoyuna büyük puntolarla örgüt ismi yayınlatan nedir? Yıllardır dengesiz bir ruh hali içerisinde, her akıllarına geldiğinde örgütümüze saldıran ve bu saldırılarını, ayıplarını örtmek için kullanan mantığın sonucudur. Yıllardır temcit pilavı gibi "hainler", "darbeciler" diyerek ne kadar kötü olduğumuzu yazan-çizen bu mantık, artık inandırıcılığını yitirmiş durumda. Dün Devrimci Hareket'in olumsuzluklarını -ki kendi olumsuzlukları dağ gibi olmasına karşın- "dememiş miydik" sevinci içerisinde yazarken, bugün Devrimci Hareket'in toparlanması, güç olması karşısında, hezeyanla aynı şeyleri tekrar edip duruyorlar.

Toplumsal psikolojide reklamın önemli bir yeri olduğu biliniyor. Toplumun nabızı yakalandığında, iyi pazarlanmış bir reklam, toplum üzerinde geçici bir etki yaratır. Ama reklamcılar bilirler ki, belirli bir doygunluktan sonra, reklamın etkisi geçer. Yeni reklam, yeni imaj şarttır. Ne yazık ki çete mantık, yeni bir reklam bulmanın sevinci içerisinde "darbeciler" "keşfini" yaptığında, bilinç altında şartlandırılmış bir sonuca varmak isterken, bunun geçici etkisini görmedi. Aynı nakaratı tekrarlayıp duruyorlar. Geri kitlelerinde bile etkisi kalmamışken, toplumda sadece öfke yaratan bir işlev görüyor.

Çürümenin, yozlaşmanın, ahlaksızlığın, her türlü değer yitiminin yaşandığı, devrimcilik adına ancak utanç duyulacak bir tablonun yaratıcılarıdır onlar.

Türkiye Sol'una musallat olmuş hastalıkların baş taşıyıcıları olduklarını görmekten uzak bir kafa yapısına sahipler. "Osmanlı'da oyun çok" deyişi, "çetecilerde oyun çok" deyişine dönmüştür. Onlarda her şeyin teorisi vardır. Bunu iki yüzlüce yapmaktan çekinmezler. Muhakkak haklıdırlar, doğrudurlar.

Bir de, önlere kim çıkarsa vay haline, artık tescilli kontradır. Solda yalnız olduğumuzu düşünüyorduk. Birden SİP de kontra oldu. Tabi bu mantığa karşı çıkan, dost ve devrimci örgütler de hemen payını alıyorlar. Kontralara kol-kanat germek, vb. tam bir fobi içerisindedir. Herkes onlara düşman, herkes onları yıkmaya çalışıyor. Dolaylı ya da dolaysız, kontra teorileri hazırdır. Bu mantık tehlikelidir, sakat ve devrimcilikten uzaktır.

İşte çete mantığının ruhsal dünyası, onları yaşamda kuşkucu, güvensiz yaptığı gibi, her şeyi kendilerini koruma üzerine kurduklarından saldırganlaştırıyor. Kendini koruma duygusu, onları çürümenin, yozlaşmanın batağına sürüklüyor. Makyavelvari yöntemleri uygulamaya götürüyor.

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!..

31 Ocak 1998 tarihli DHKC Avrupa Temsilciliği imzası ile bir bildiri yayınlayan çete mantık, devrimci hareketimize karşı yeni bir saldırı dalgası başlatmış durumda. Ama bu kez, burjuva basınını kendine dayanak yaparak, rezilce bir iftiranın savunucusu olmuştur. Her zamanki gibi, alçakça yalan ve çarpıtmalarına başvurmadan geri durmuyorlar.

Olay nasıl olmuştur?

30 Ocak 1998 tarihinde, Almanya'nın Hamburg kentinde, arkadaşlarımız devrimci bir faaliyetten dönerken, tesadüfen iki çeteci ile karşılaşmışlardır. Bunlardan biri, yıllardır Hamburg'da her türlü saldırıda ve pusuda yer alanlardan biridir. Arkadaşlarımızı fark eden çeteciler, panik ve korku içinde silah çekmeye yeltendiklerinde, karşılığını anında almışlardır.

Devrimci Hareket olarak bugüne kadar, suçsuz, sıradan insanlara yönelik bir tavır içerisinde olmadığımız gibi, saldırgan bir taraf da olmadık. Saldıran, pusu kuran onlar olmuştur. Hak ettikleri cezayı da görmüşlerdir. Bize tokat atanlara öbür yanağımızı dönmeyeceğimizi tüm kamuoyuna ilan ettik. Saldırılarından vazgeçmedikçe de bu kararımız geçerliliğini koruyor.

Bugüne kadar Devrimci Hareket'in sağduyusunu kendince güçsüzlük olarak yorumlayan çeteci mantık, saldırılarının karşılığını aldıkça, bu kez çarpıtma, iftira, hareketimize yönelik şaibeler yayma politikası gütmektedir. (...)

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!

Çeteci mantığın 31 Ocak 1998 tarihli bildirisi, burjuva basın hareketimize yönelik çamur atma çabasının bütünleyicisi olmuştur. Burjuva basınla aynı kulvarda, Hareket'imize karşı birleşmişlerdir. Bu çete mantığın ahlaksızlığı, kafa yapısı teşhir ve tecrit edilmedikçe, devrimci saflarda çürümeyi, yozlaşmayı arttıracaktır. Buna dur diyelim!

8 Şubat 1998
Devrimci Sol Avrupa Komitesi

DEVRİMCİ SOL

DHKP/C Şehit Kanı Pazarlayarak Devrimci Olunamayacağını Artık Anlamalıdır!

'80 öncesinin koşullarında, olay ve gelişmeleri izah etmede kullanılan klasikleşmiş bazı söz ve sloganlar vardı. "MİT-CİA-Kontrgerilla" ya da "sosyal faşist", "Maocu Bozkurt", vb. gibi... Bu sözler, kimi siyasetlerce temel bir slogana dönüştürülmüştü.

O günkü koşullarda, tüm olay ve gelişmeleri MİT-CİA-Kontrgerilla bağlamı içerisinde düşünenler, öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, her şeyin -ama her şeyin- temelinde bu sözcüklerden oluşan kurumların kadri mutlaklığını görmüşlerdi. Yazılan bir bildiri, siyasi bir analiz bu sözleri kapsamamışsa, o bildiride, siyasi analizde eksiklik görülmüştür, ciddi polemiklere dökülmüştür.

Ya da kimi olay ve gelişmeler, Sovyet-Çin kamplaşmasına bağlı olarak, "sosyal emperyalizm" veya "Maocu karşı devrimciler"le açıklanmaya çalışılmıştır. Öyle ki, faşistlerce katledilen bir devrimcinin cenaze töreni bile adeta "sosyal faşistler"in ya da "Maocu Bozkurt"ların lanetlendiği törenlere dönüşmüştür.

Bilinir ki, sloganlar siyasetin en özlü, en yalın haliyle yığınlara götürülmesinin kavramlaşmış halidir. Zira, hedefi net ve çıplak gösterme, bir bilinç yaratma işlevi görmeyle yükümlüdür. Yanlış bir politika üzerine kurulduğunda, ne olay ve gelişmeleri izah edebilirsin, ne de yığınlara bu özlü hedefi gösterebilirsin. Tamamiyle bir anarşi ve kafa karışıklığı yaratırsın. Yığınlarda bir bilinç yaratmaktan çok, onları düzene hizmet eden bir konuma düşürürsün.

O yüzdendir ki, bu politikasızlık, yığınlarda hedefin net görülmesini perdeleyen bir işlev görüyor. Herkesin -temelsizce- etrafında yarattığı bir düşman ve o düşmanın tüm gelişmelerde, olaylarda oynadığı rol... Tüm olay ve gelişmeler, yaşanan bu yapay düşmanlara göre belirlenir olmuştur. Her şey burada aranır olmuştur. 12 Eylül cuntasının yenilgiyi sola tattırmasıyla, bu kavramın sığılığı da görüldü. Bu sloganların ve politikaların unutulduğu, artık tarih olduğu bir dönemdeyiz. Ama, o dönemin çarpık ve sığ politikalarının muhasebesi yapılmış, sonuçları ortaya konulmuş da değil. Adeta bir dönem yaşandı ve geçti. Soldaki bu sorumsuzluk, bellek yitimi, tarihsizlik, bugün yeni çarpıklıklara taşınmış bir hastalık durumundadır. Bitmez-tükenmez iç düşman tespitleri, yeni bir politikasızlığın, sığılığın, kendini üretememenin ifadesi olarak karşımıza çıkmıştır. Bugün de farklı bir moda var. "Darbeciler", "iç düşman", "devletin yönlendirdiği kontralar", vb. Artık her gelişme ve olay bunlarla izah edilmeye çalışılıyor. Açıklama sıkıntısının

yaşandığı, zorlanıldığı noktalarda, "devletin yönlendirdiği kontralar, darbeciler, iç düşman", vb. teoriler, senaryolar hemen kuruluyor. Neden? Bunda politikasızlığın, bir şey üretememenin payı temel olsa da, devletin tüm bu gelişmelerde kadri mutlaklığını gören bir fobi durumu da söz konusudur. Özünde, kendine güvensizliktir.

Mevcut tabloda bu çarpıklığın en temel savunucusu ise DHKP/C'dir. Solda yeni bir kültürün temsilcisidir. Hastalığını her gün biraz daha yayarak, yozlaşmanın mimarı olmaktadır. Devrimci Hareket'imizden kopup, kendi tekkelerini kurmalarının üzerinden neredeyse 5 yıl geçti. Bu beş yıl boyunca, "darbeciler", "hainler", "kontralar", vb. sözleri tüm politikalarını belirleyen temel olgu oldu. Her olay ve gelişmeyi, hareketimizle ilişkilendirerek açıklamaya çalıştılar.

Operasyon yediler, sorumlusu biz olduk.

İnsanları yozlaşmış çürüdü, sorumlusu biz olduk.

İnsanları devrimciliği bıraktı, sorumlusu biz olduk.

Eylem yaptık, polisle birlikte yapmış olduk.

Saldırılarına karşılık verdik, "polisin zemin desteğiyle bunu yapabildiğimizi" söylediler.

Bunu sola yaymayı amaçladılar. Solda istedikleri etkiyi yaratamadıklarında ise pervasızlaşıp, "neden kabul etmiyorsunuz, kontra bunlar, kontra, kontra" çığlıkları attılar. Bu histerik halleri, solu tehdit etmeye, baskı altına almaya yönelik bir tavra kadar vardı. "Kol-kanat geriyorsunuz, 3-5 kişiyi koruyorsunuz" gibi ucube düşüncelere savurdu. Çarpık, devrimci olmayan yöntemlerini sola kabul ettiremedikleri noktada, bu kez bu tavrı "tarihsel düşmanlık"lara bağladılar. Kendini bu denli zorlayan, yeni yeni teoriler üreten bu anlayış, ilkeli ve tutarlı bir devrimcilik yerine, "madem beni savunmuyorsunuz, o halde sessiz kalın" mantığından hareketle, pisliklerine, çarpıklıklarına göz yumulmasını istemiş, daha da ileri giderek, "benim bu çarpık ve çirkin anlayışım yarın size de lazım olur, o zaman da ben sessiz kalırım" pazarlığına vardırmaştır. Nitekim, bu çarpıklıklarına karşı tavır almış, eleştirmiş tüm yapıların sonraki süreçlerde yaşadıkları olumsuzlukları adeta sevinç çığlıklarıyla karşılamış, politika malzemesi olarak kullanma yoluna gitmiştir.

Bu çarpık kafa, bir çok siyasi yapıyı, kendi iç sorunlarını çözmede şiddet kullanma hastalığına itmiştir. Aynı çirkin politikaların uygulayıcısı haline getirmiştir.

Duyarsızlığın, ilgisizliğin, sessizliğin yaratıcısı bu kafa yapısı, solda giderek etki alanı bulmuştur. "Bana ne" tavrı, bir çok değer yok olmasına neden olduğu gibi, hastalıklı düşünce, bir çok yapıda yuvalanmaya başlamıştır.

"Yarattığımız tüm değerler, uğruna ödediğimiz bedeller, yarattığımız tüm güzellikler hepimize aittir. Bunların kirletilmesine izin vermeyelim. Kirletenleri, yozlaştıranları mahkum edelim, teşhir ve tecrit edelim, bu hastalığı içimizden atalım. Görülecektir ki, devrimci hareketler arasındaki ilişkiler, düşmana karşı mücadelede dostluğu,

birliği, dayanışmayı daha güçlü kılacaktır. Biz buna inanıyoruz. Gereklerni yapmaya hazırız." diyorduk. (1 Ağustos 1997, Devrimci Sol Bildirisi'nden) Kamuoyuna yaptığımız bu açıklamanın üzerinden altı ay geçti. Bu süre içinde solda gözlediğimiz tek tavır, sessizlik ve tepkisizlik... Sanki ortada iki gurubun düellosu söz konusuydu ve sol da "bakalım ne olacak" diye izliyordu. Oysa, o hastalıklı kafa yapısı zaten böylesi bir tavır istiyordu. "Çürüyün, siz de çürüyün ki, birbirimizden farkımız olmasın" diyordu. Çürüme, etkisini her geçen gün daha fazla göstermiyor mu?

Tabi tüm bunları yazarken, söylerken, hiçbir ahlaki ölçüt tanımadılar. Burjuvaziden ödünç alınan psikolojik savaş yöntemlerini, düzenin dezenformasyon yöntemlerini kullanmaktan çekinmediler. Yani kısacası, "darbecilik fobisi" onları her olay ve gelişmeyi bizlerle açıklamaya savurdu. Alçakça, her türlü yalan ve iftira atmaya, adeta bir siyasi kişilik olarak benimsediler.

Bu mantık, tümüyle devlet kültüründen beslenen, devletin taktik ve yöntemlerini kullanan bir mantıktır. Gündem değiştirmeyi, halkı kendi oluşturduğu yapay gündemlere göre yönlendirmeyi amaçlayan devlet gibi düşünen, hareket eden bir kafa yapısı söz konusudur.

Nasıl ki devlet, bir işkence olayının, ya da bir köy boşaltmanın, vb. kamuoyunda tartışılmasını engellemek ve hedef saptırmak için gündeme hemen bir kaç asker cenazesini, onların ailelerinin acılarını, gözü yaşlı çoluk çocuğunu alarak ya da bilinçli bir şekilde yarattığı bir provokasyonla ortalığı bulandırıp gündemin üstünü örterek, kamuoyunun düşüncesini farklı bir yöne kaydırmayı hedefliyorsa; çete de aynı yöntemleri kullanıyor. Devrimci Hareket'imize karşı giriştiği her saldırı ve provokasyonun, iftira ve yalanın altında kaldığında, hemen şehitlerine sarılarak, kamuoyundan kirli yüzünü gizlemeye çalışıyor. Duygusal baskı oluşturarak kendisini tartışılmaktan kurtarmak istiyor. Onu, yeniden karşı saldırıya yönelecek bir silah olarak kullanıyor. Çirkin ve sefilce bir düşünce örneğidir bu.

İnsanları katledilen bir devrimci hareket, onların kanları üzerine politika yapma hesabı ile bu tür katliamları "kontrgerilla cinayeti, katliam, infaz" vb. söylemlerle geçiştiremez. Bu, kontrgerilla açısından sıradan bir infaz, katliam, vs. olabilir. Ama bir devrimci hareket -hem de silahlı mücadele veren bir devrimci hareket- açısından, kontrgerillanın bu katliamına zemin veren hata ve eksikliklerin sorgulanması, açığa çıkarılması ve tekrarının engellenmesi için önlem alınması gerekir. Ancak, kontrgerillanın katliamlarının insanlar üzerinde yarattığı duygusal atmosferi kendisi için pazar olarak gören bir kafa yapısının böyle bir kaygısı yoktur. Onun için sorun, ortaya çıkan bu zeminden en iyi nasıl faydalanacağıdır.

Faili meçhul cinayetleri andıran yöntemlerle bir gece evlerinden alınıp, sorgulanıp, katledilen ve ıssız sokaklara atılan Musa ve Hakan arkadaşlarımızın hesabını verememenin çaresizliği, onları nasıl hemen Ankara'da katledilen arkadaşlarına sarılmaya götürmüşse, bugün de yapılan aynıdır. 29 Ocak'ta Adana'da katledilen insanlarıyla,

Hamburg'ta yaşanan çatışmayı senaryolaştırıp, bağ kurdurup, "Avrupa'da darbeciler, Türkiye'de kontrgerilla insanlarımızı vuruyor" gibi alçakça bir demagojiyle duygu sömürsüne başvuruyor. Bu şekilde kirli yöntemlerini, saldırganlıklarını örtmeye çalışıyorlar. Devrimci Hareket'e olan düşmanlıkları, onları olmadık noktalara savuruyor.

6 Mart 1993'te aralarında Bedri YAĞAN yoldaşımızın da olduğu 5 yoldaşımız katledildiğinde "Düşman Bedri'yi öldürerek onlara bir önder şehit armağan etti" diyebilecek bir kafadan, devrimcilik çıkmaz. Çıksa çıksa, halüsinasyon ve kurgu çıkar. Artık şaşırmıyoruz. Bu mantığı tanıyoruz. Beslendiği kaynakları biliyoruz. Siyasi yapılarını, kültürlerini tanımlayabiliyoruz. Herkese kendilerini pazarlayabilirler -ki bunu da beceremiyorlar- ama hareketimizin tek bir insanını dahi bu ucuz yöntemlerle etkileyemezler. Şehit kanı pazarlayarak kendine gelecek sağlamaya çalışan bu kan tüccarlarına diyoruz ki; Devrimci Hareket'in sizi yok etmek, size yönelmek gibi bir derdi yok, bu fobiden kurtulun. İstedığınız tarzda "devrimcilik" yapmakta özgürsünüz, dilediğiniz bataklığa gidebilirsiniz. Ama karşımıza çıkıp, "sizi yok edeceğiz, size devrimcilik yaptırmayacağız" dediğiniz noktada hak ettiğiniz cevabı alırsınız. Daha dün (1997'de) Avrupa'daki siyasi yapıları dolaşıp, "onları yok edeceğiz, siz karışmayın" diyen sizdiniz, şimdi yavuz hırsız misali "varlık nedenleri bize saldırmak" diyorsunuz.

Tasfiyeci çetenin bütün korkusu, Devrimci Hareket'in güç olması. Türkiye Devrimci Hareket'inin içinde bulunduğu tıkanıklığın son bulması, siyasi arenadaki boşluğun dolması ve kendi varlık nedenlerinin ortadan kalkmasıdır. Devrimci Hareket olumsuzluğundan arındıkça, güçlendikçe, korkuları büyüyor. Onları son süreçte bu denli ürküten ve pervasızlaştıran da budur. Dengelerini iyice kaybetmişlerdir. Dürüstçe bir muhasebe yapma yerine bataklığı tercih etmeleri bundandır.

30 Ocak 1998'de Hamburg'ta yaşanan çatışma olayından sonra, yakalanan arkadaşlarımızla ilgili oluşturulan senaryo da böyle bir mantığın sonucu biçimlendirilmiştir. Alman kriptolarının ve Hürriyet Gazetesi'nin yayınından hareketle, hareketimizi ve insanlarımızı şaibe altında bırakacak açıklamalar yapmaktadırlar. Biz, mafya ilişkileri içinde olan ve her türlü kirli işi yapanların kimler olduğunu biliyoruz. Belçika, Hollanda, İngiltere, vb. ülkelerde kurulan karanlık ilişkilerin yaratıcıları bizler değiliz. Devrimci Hareket'imiz, 1993'ten itibaren bu tür ilişkilerin tümünü tasfiye etmiştir. Hareket'imizi ve tek bir insanımızı böylesi kirli bir işe bulaştıracak tek bir leke süremezsiniz.

"Biz Devrimci Hareket olarak, tüm solun oluşturacağı bir mahkemede, kirli ve karanlık ilişkilerimiz varsa, hesap vermeye hazırız. Keza tek bir insanımızın kirli işe bulaşması varsa bunun diyetini ödemeye de hazırız." (8 Şubat 1998 tarihli Devrimci Sol Bildirisi'nden) Bu çağırımı yineliyoruz. Eğer arkadaşlarımızın birinde

böylesine bir pislik çıkmışsa, tüm halkımıza özeleştiri vermeye, sonuçlarına katlanmaya hazırız.

Çeteciler de buna katlanmaya hazır mıdır? Ya kendi arkadaşlarında çıkmışsa? Böyle feveran etmeleri bundan olmasın? Belgelerin aleniyet kazanması uzun sürmez. Bakalım kimde çıkmış 135 gram eroin?(*)

Polisle çalışan insanlarımızın olduğu biliniyor ve söyleniyor öyle mi? Bize tek bir isim verin. Vermezseniz alçaksınız! Veremezsiniz. Çünkü yoktur. Devrimci Hareket'imiz böyle bir alçaklığa prim vermeyecek denli onurlu ve temizdir. Ama siz, darbeci, kontra çığıllıkları atarak, hakkımızdaki ihbarlarınızı, polisle işbirliği yapan insanlarınızı meşrulaştıracağınız gibi sefil bir düşünce içerisindeyiz. Aydınlik Gazetesi de '80 öncesi sizin gibi yapmıştı. Devrimcilerin isim listelerini, evlerinin krokilerini yayınlamaktan çekinmemiş ve bunu savunmuştu. Çünkü onun yayınladığı listelerdeki, krokilerdeki isimler, yerler devrimcilere değil sahte solculara aitti. 12 Eylül yargılamalarında ise bu tavırlarını devlete karşı olmadıklarının, onu yıkmaya çalışmadıklarının, aksine ona yardımcı olduklarının delili olarak kullanmışlardı. Gittiğiniz yön size bu sonucu çağırıştırıyor mu?

Polisle çalışan, bilgi aktaran insanlarınızı açıklayacağız korkusuyla, baskın çıkmak için bize çamur atıyorsunuz ama boşuna. Üstelik bu iddialarınıza dayanak yaptığınız kaynaklar sizi iyice zavallılaştırıyor. Kime dayanıyorsunuz? Hürriyet Gazetesi'ne mi? Alman Kriptolarına mı? Dayandığınız kaynaklar Dursun Karataş'la Hüseyin Kocadağ'ın ilişkisi olduğunu, Sami Hoştan'la Dursun Karataş bağlantısını anlatıyor. Ne diyelim, "klavuzu karga olanın ..."

Bizler, yeni bir ahlakın, yeni bir kültürün temsilcisi olarak kendimizi aday görüyoruz. Sabır ve inadımızla, emeğimizle bunu yaratacağız. Solda yeni bir kültürün temsilcisi olma gibi bir hedefimiz var. Her gün yeni adımlarla, bunu başarmaya doğru yol alıyoruz.

Hiçbir kirli işe, namussuzca yöntemle başvurmayacak denli temiz bir siyasetin yürütücüleriyiz. Bağırmanız, çağırmanız boşuna... Kirli yüzünüzü ve kanlanan ellerinizi temizleyemezsiniz. Tarih karşısında mahkumsunuz bir kez. Ne yaparsanız kurtulamazsınız.

Devrimci Hareket'imizle ilgili yaratmak istediğiniz şaibeler, gırtlığınıza kadar battığınız o kirlilikten sizi kurtaramaz, daha da batırır.

DEVRİMCİ SOL
21 Şubat 1998

():Arkadaşlarımızın avukatları basına yansıtılan bu olayla ilgili olarak, belgeleri aldıklarında açıklama yapacaklardır. Ancak arkadaşlarımızın hiçbirinin evlerinde ya da üstlerinde yapılan aramada eroin, vb. bulunması söz konusu değildir. Bu tümüyle bir çamur atmadan ibarettir.*

GÜNEŞİ BALÇIKLA SIVAYAN DHKP-C'NİN KİRLİ YÜZÜ

26 Temmuz 1998 tarihinde Kurtuluş Gazetesi ile birlikte dağıtılan Yurtdışı Mücadele'nin (Özel Sayı 15) ikinci sayfasında "Okur Mektubu" köşesinde Erkan T. adında birinin günah çıkartan mektubuna yer verilmiş.

Erkan T. adındaki bu kişiyi böylesine "günah çıkarmaya" iten nedenler neydi acaba?

Kendi deyimiyile gerçekten " ... Cephe'nin büyüklüğü, eğiticiliği, öğreticiliği ..." miydi? Yoksa "cephe"sinin bir okur mektubuyla üstünü örtmeye, saptırmaya çalıştığı bir gerçeklik mi vardı?

Neydi bu gerçeklik?

Bilindiği gibi 29 Ocak 1998 tarihinde Almanya'nın Hamburg şehrinde DHKP-C'li olarak bilinen ve o güne kadar hareketimize ve insanlarımıza karşı silahlı-silahsız bir çok saldırıya katılan iki çeteciyle bir çatışma yaşanmıştı. Bu çatışma sonrası, üç arkadaşımız polis tarafından tutuklanmış ve başta Hamburg olmak üzere Almanya genelinde hareketimizin tüm taraftarları, sempaticianları açık bir polis terörüne maruz kalmışlardır. Ayrıca olay sonrası çetecilerin evlerinde yapılan aramalarda Hıdır D. adındaki yaralanan şahsın kaldığı evde -ki bu ev Erkan T. adlı şahsa aittir- bir miktar BTM (eroïn) ve büyük rakamların yazıldığı bir para listesi bulunmuştur.

Gerçek buyken, Hürriyet ve Bild gibi gazeteleri kendine dayanak yapan DHKP-C kalemşörleri devrimci hareketimize ve insanlarımıza karşı kirli bir saldırı ve karalama kampanyası başlatmışlardı. 31 Ocak 1998 tarihinde yayımladıkları bildirimlerle Devrimci Hareket'imize ve insanlarımıza olmadık saldırılarda bulunan çeteci anlayış, kendi insanların evinde çıkan eroïni hareketimize ve insanlarımıza mal etmeye ve hareketimiz hakkında kamuoyunda şaibe yaratmaya çalışmış, diğer taraftan işi ihbarcılığa kadar vardırırmış ve Alman polisine "Frankfurt'tan geldiler, İsviçre'den geldiler" şeklinde asılsız ihbarlarda bulunmuştur.

31 Ocak 1998 tarihli, Avrupa imzalı bildirisinde DHKP-C çetesi ne diyordu? "Ayrıca son olayla birlikte uyuşturucu taciri oldukları da açığa çıkmış, evleri basılan darbeci kontraların evinden 135 gram eroïn çıkmıştır".

"Kim söyledi?" diye sormuştuk. "Hürriyet Gazetesi mi? Hürriyet de siz de ispatlamazsanız alçaksınız." Ve "Devrimci Hareket'imiz de, insanları da alınları açık devrimcilerdir. Bu pis işlere girmeyecek kadar vicdan sahibidirler. Tek bir leke süremezsiniz" diyerek çağrıda bulunmuştuk: "Biz Devrimci Hareket olarak tüm Sol'un oluşturacağı bir mahkemede kirli ve karanlık ilişkilerimiz varsa, bunun diyetini

ödemeye hazırız. Peki siz de hazır mısınız?" (8 Şubat tarihi, Devrimci Sol Avrupa Komitesi bildirisinden).

21 Şubat 1998 tarihli Devrimci Sol bildirisinde bu çağrı yinelenerek şöyle deniyordu: "Ya kendi arkadaşlarında çıkmışsa? Böyle feveran etmeleri bundan olmasın? Belgelerin aleniyet kazanması uzun sürmez. Bakalım kimde çıkmış 135 gram eroin?"

Evet, gerçekler uzun süre gizlenemez. Sonuçta iddianame hazırlandı ve belgeler aleniyet kazandı. DHKP-C çetesinin gerçek yüzü de, insanların ne denli kirlilik içerisinde bulunduğu da bir kez daha açığa çıktı ve belgelerde resmiyet kazandı. Peki kamuoyuna onca bildiri yayınlayarak Devrimci Hareket'imize ve insanlarımıza çamur atan bu anlayış ne diyor? Bu gerçeği nasıl izah ediyor? Devrimcilik adına utanç duyuyor mu?

DHKP-C çetesi gerçeği bilmiyor muydu? Elbette ki biliyordu. Ama kendini aklamanın en geçerli yolu olarak başkalarına çamur atmaya gelenek haline getiren bu anlayış, "çamur at izi kalsın" mantığı ile hareket ettiğinden basına yansıyan olayı örtbas etmek için Hürriyet ve Bild gibi gazetelerin bilinçli tahrifatlarına sarılıyor, olayın üzerinden bir süre geçtikten sonra unutulup gideceğine ve solun bellek zayıflığına güvenerek günü kurtarmaya çalışıyordu. Bu şekilde hem kendi pisliğini örtecek, hem de devrimci hareketimiz hakkında şaibe yaratmış olacaktı. Oysa gerçekler o zaman da son derece açıktı. Olayın hemen ertesi günü yayınlanan Morgen Post gazetesinde ve Hamburg televizyonunun yaptığı haberlerde, söz konusu uyuşturucunun çetecilerin evlerinde ele geçirildiği açıkça belirtilmişti. Kaldı ki gözaltına alınan insanların eski sabıkaları da sır değildi. Ancak DHKP-C her zamanki gibi yavuz hırsız misali Devrimci Hareket'imiz şahsında devrimci değerlere saldırmayı tek çıkar yol saymıştır. İçinde bulunduğu kirlenmeyi ve çürümeyi ancak böyle gizleyebileceklerini sanıyorlar. Ama dün olduğu gibi bugün de bizlere karşı kullandıkları karşı-devrimci kirli yöntemler kendilerini vuran bir silaha dönüşmüştür.

Devrimci Hareket'e ve tek bir insanına leke sürecek bir örnek gösteremezler. Ama DHKP-C bu konuda oldukça kirlidir.

1998 yılının başlarında Hamburg'da Arnavutlarla yaşadıkları silahlı çatışma bu kirlilikten dolayıdır.

6 Kasım 1996 tarihinde Bergisch Giaabach'ta derneğimize gerçekleştirdikleri silahlı saldırı sırasında yaşanan çatışmada ölen ve sicili hayli kabarık olan eroinman Çetin Gençdoğan bu kirli geçmişin küçük bir aynasıdır. Çetin Gençdoğan isimli eroinman ve uyuşturucu satıcısı şahsı devrimci hareketin insanlarına saldırtan, dernek basmaya gönderen DHKP-C, adli tıp raporunda kanında eroin çıkan bu şahsı büyük şehit olarak sahiplenirken, Devrimci Hareket'i zan altında bırakacak açıklamalar yapmaktan da geri durmuyordu. Onlar hep bu tür insanları kullanarak Devrimci Hareket'e saldırıyorlardı. Her yol ve yöntem mubahtı. Hain, psikopat, eroinman olsa da, Devrimci Hareket'imize saldırmaları

onların gözünde bu tür insanları devrimci kılıyordu. DHKP-C'nin şartlandırıp kullandığı insan tiplerinin gerçeği budur.

Erkan T. Yurtdışı Mücadele'de yayınlanan mektubunda ne diyor; "Kısacası sokak serseriliğinden, uyuşturucuya kadar her tür pislığe bulaştım." Peki kurtuldun mu? Hayır. Bu gibi insanların DHKP-C nezdinde devrimciliği, devrimci harekete yönelik saldırılarda taşıdığı pay sahipliğidir. DHKP-C adına bulaştığı kirli işlerdir. Erkan T. gibi tipler, ipliği pazara çıkmış DHKP-C için bir piyondan ibarettir. Ortaya çıkan pislığı üstlendireceği, devrimcilikten nasibini almamış, geçmiş ile, bugün ile kirlenmenin batağında bir piyon...

Bir zavallıya dikte ettirdiği bu mektupla DHKP-C, devrimci harekete attığı çamuru unutturamayacağı gibi, kendisini de aklayamayacaktır.

Erkan T. "Cephe'yle; insanlığı, dostluğu, onuru..." öğrendiğini söylüyor. "Cephe"nin Erkan T'ye öğrettiği insanlık, onur ve dostluk; kendi evinde çıkan eroinin başkasına mal edilmesi çabasına sessiz kalmak olsa gerek. "Öğretmenim cephe ve cephelilerdir" diyor Erkan T.; Hamburg'da yaşanan çatışmadan 6 ay sonra. Günah çıkararak bir mektupla, Avrupa'da uyuşturucu batağında bulunan bir gencin kurtuluşu anlatılıyor. Ne kadar dokunaklı. Ama Erkan T.'ye dikte ettirdiği bu mektupla DHKP-C ancak kendi şartlanmış kitlesini aldatabilir başka kimseyi değil. 6 ay önce Erkan T.'nin evinden çıkan uyuşturucu miktarı ve satış parasının listesi bilinmiyor muydu? Biliniyordu. Erkan T. de, DHKP-C de gayet iyi biliyordu. Buna rağmen Erkan T., 1 Mayıs 1998'de Hamburg mitinginde elinde megafonla kitleye slogan artırılabiliyordu. Ama Devrimci Hareket eroinin çetecilerin evinde çıktığını belgeleriyle ortaya koyunca, zavallı bir mektupla olay geçiştirilmeye çalışılmaktadır.

DHKP-C bu şekilde kendisini aklayamamakta, ama bütün devrimcilerin halk nazarında itibarını düşürmektedir. Devrimci değerlerde yaratılan tahribatın hesabını kim verecektir? Zavallı bir sokak serserisi, uyuşturucu müptelası ve taciri Erkan T. mi? Onlarca sayfalık bildiri ile atılan iftiraların, küfürlerin özeleştirisini kim verecektir? Devrimci Hareketimiz nezdinde tüm devrimci örgütlerin kirletilmesinin, devrimci örgütlerin isimlerinin uyuşturucu satışı vb. ile birlikte anılmasının hesabını kim verecek, bu tahribatı kim tamir edecektir? Evet, sözümüz sadece DHKP-C'ye değil. Yaratılan bu tahribata, bu kirlenmeye bu denli kayıtsız kalan bütün sola. Bu kirlilik adeta kanıksanmıştır. Ama biz kanıksamayacağız. Ne Devrimci Hareket'imizin isminin kirletilmesine, ne devrimci değerlerin böylesine ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğiz.

Tüm devrimci-demokrat-yurtsever kişi ve örgütleri, bu kirlenmeye karşı tavır almaya, devrimci değerlere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Eylül 1998
Devrimci Sol Avrupa Komitesi

İÇİNDEKİLER:

Önsöz	7
Giriş	9
Bayraklarını Dalgalandıracağız	14
Ülkemiz Mücadelesinde ve Hareketimizde	
Bir Dönüm Noktası: 90'lı Yıllar	18
13 Eylül Devrimci İnisiyatifi	26
Tarihimize Işık Tutsun Diye...	
(Belgeler-Mektuplar)	35
Devrimci Harekete Dayatılan Ayrılık ve	
Tasfiyeci Şiddet Süreci	125
6 Mart Katliamı ve Sonrasında Yaşanan Süreç	155
Sürecin Gelişiminde Devrimci Hareketin	
Bazı Eksiklik ve Hataları	175
"Resmi Tarih"çilerin Yok Edemedikleri Gerçekler	
(Belgeler-Bildiriler)	181

